

Tiểu thuyết
BÍ MẬT NGÔI NHÀ CUỐI HUYỆN I

(Bản mới nhất 2024, thay đổi toàn diện, lên tập)

(Tập 1: Bộ cục 503 trang, 15 chương)

Tác giả: PHẠM GIA DŨNG

Giấy chứng nhận quyền tác giả số: 1929/2011/QTG cấp tháng 7/2011 tại Hà Nội

Vài nét về tác giả:

Phạm Gia Dũng, sinh năm 1980

Hiện đang sống tại Thành phố Hồ Chí Minh

Tốt nghiệp khoa ngoại ngữ trường ĐH KHXH & NV (TP. HCM)

Năm 2011: học viên lớp phê bình điện ảnh của Dự án điện ảnh Quỹ Ford tại Hà Nội.

Công việc: cộng tác văn phòng làm hồ sơ dịch thuật công chứng,

Biên phiên dịch tiếng Anh, Đức tại Thành phố Hồ Chí Minh

ĐTDD: 098-9624-027 Email: andy02gd@gmail.com

LỜI NÓI ĐẦU

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện là một truyện tổng hợp hình sự giả tưởng và có yếu tố liêu trai chí dị.

Một Đặc vụ thuộc Sở cảnh sát được tung vào cuộc điều tra phá án tại một thị trấn nhỏ vùng biên ải, để xác định rõ những yếu tố mập mờ quái dị, anh không ngờ gặp được những chuyện kì bí tồn tại tại thị trấn này đã nổi lên từ ngàn năm trước ...

Truyện được đăng lần đầu dưới dạng các bài post trên một trang web truyện tự do vào giữa năm 2009. Sau đó, nhận thấy có nhiều lượt xem liên tục, tác giả đã cố gắng hoàn thành tiếp cuốn truyện trong vòng hơn 1,5 năm. Khi hoàn thành, tác giả đi xin tác quyền cho cuốn truyện. Và tiếp tục gửi cho vài trang web xin xuất bản điện tử chính thức. Truyện đã có hàng trăm ngàn lượt đọc và được lan truyền trên nhiều trang giải trí, trang đọc truyện...

Tuy nhiên, sau này tác giả nhận thấy có nhiều chỗ viết thừa hay quá giả tưởng, nội dung không đẹp và thẩm mỹ. Nên tác giả quay lại làm mới lại tất cả truyện vào đầu năm 2024 và lên tập.

Trân trọng và cảm ơn

Tác giả

Phạm Gia Dũng (zalo 0989624027)

BÍ MẬT NGÔI NHÀ CUỐI HUYỆN

Thể loại: Trinh thám - hình sự giả tưởng – Liêu trai

Viết lần đầu ngày: 21-03-2009, hoàn thiện Tập 1 lần sau cùng: 09/02/2024

CHƯƠNG 1

Vào những năm sau mốc 2150, thế giới chứng kiến nhiều thay đổi mới về khoa học kỹ thuật, biến động chính trị và bản đồ địa chính trị trên các lục địa. Cùng với những thay đổi này đã làm đảo lộn và thay đổi lại dân cư thế giới, văn hóa, chính trị. Người ta chứng kiến lại sự phân hóa dân tộc và giai cấp rõ rệt, mô hình công dân được xếp thành hạng, một số cải tiến về khoa học đã làm sống lại một số loài động vật đã tuyệt chủng, cũng vì lẽ đó mà cả xác chết cũng được sống lại, tìm kiếm được nguồn năng lượng dồi dào hơn, dường như địa cầu đã vô tình mở ra những cánh cửa kết nối với các thế giới tâm linh. Người ta không chỉ chinh phục thêm tầng khí quyển mà còn xuống cả dưới lòng đất để xây thêm nơi sinh sống, nhường lại mặt đất để làm nông nghiệp và sinh thái ... dân số thế giới tăng mạnh khiến phân hóa giai cấp rõ rệt, sự công bằng trở nên mơ hồ.

Trước sự lớn mạnh của nước Trung Quốc và bành trướng văn hóa dân tộc Hán, một số quốc gia có vùng lãnh thổ nối dài chạy liền sát về phía Nam của Trung Quốc đã sáp nhập lại thành một khu vực rộng lớn hơn nhằm tạo thành một vùng lãnh thổ đối trọng với Trung Quốc, tại đó các dân tộc thiểu số hợp lại thành một tập thể chung lớn hơn về kinh tế quân sự, nhưng vẫn duy trì mô hình tự trị riêng theo văn hóa phong tục vẫn dùng tiếng địa phương tùy nơi nhưng thống nhất dùng chung một ngôn ngữ, hợp nhất được gọi là Liên hiệp Đông Dương hay ngắn gọn là nước Đông Dương Quốc.

1 - Đặc vụ vào cuộc

Chiều tại huyện Kiên Thành, thuộc lãnh thổ Long Hà đến rất nhanh. Trên con đường cao tốc trải dài liên tỉnh như cái rẽ cây dài ngoằn ngoèo với những ngã rẽ vào các khu thị trấn.

Một chiếc mô tô vút từ xa chạy đến, nhìn từ xa trông nao nao giống một chiếc thuyền nhỏ đang lướt nhẹ trên mặt đường, nhìn gần nó như một chiếc thùng carton di động, hoàn toàn êm nhẹ không có tiếng động. Đó là một chiếc xe mô tô điện Honda rất hiện đại, với nhiều phân hộp trước và sau bao kín gần hết thân. Trên xe là một thanh niên cao to đáng người đậm vừa phải, đầu đội nón bảo hiểm che gần hết mặt, kính mát, hai vai anh rộng vừa lại càng gọn ghẽ và vuông vắn trong bộ jacket choàng qua người. Quần jean và giày boots, xỏ găng tay da, và một balô được ném phía yên sau, chằng chịt dây buộc quanh chiếc yên.

Chiếc xe giảm tốc độ từ từ rẽ vào đường nối liền đến thị trấn. Nhìn bản đồ hiện trên xe, anh tiếp tục chạy khoảng hơn nửa tiếng vòng vèo mới đến gần địa điểm được đánh dấu giáp vùng biên giới của lãnh thổ khác. Cảnh vật ở đây đã dần khác lúc nãy, ít đường bê tông cao cấp hiện đại, thay vào đó là các con đường cấp thấp hơn vắng người, cây cối cũng xuất hiện nhiều hơn. Những rặng núi đã trở nên to hơn và cao hơn do anh đang đi lại gần địa phương.

Dừng lại bên đường, Long đá chân trống ngang xe, “Tít, tít” chiếc xe kêu và nháy đèn tắt động cơ nằm khóa một chỗ, anh đi bộ lững thững vào một quán nước ven đường, Long đang muốn dò thêm thông tin về một trường hợp lạ lùng gần đây được bàn tán. Chọn một quán cóc ven đường, quan sát đầu tiên, nó là nơi mở đầu một ngõ khá rộng nhưng lại ngoằn ngoèo chia rẽ nhiều khi càng đi sâu vào bên trong. Bà cụ ngạc nhiên nhìn chiếc xe vừa dừng ngoài sân, rồi thấy một thanh niên tầm thước mét tám cao to, thân thủ nhanh nhẹn, anh ta bước vào trong quán. Long nói:

- Cụ bán cho một chai nước khoáng!

Bà cụ đang loay hoay với mấy thứ lật vặt, nhìn Long và theo thói quen cụ đáp lại.

- Vâng, mời anh ngồi!

Ngồi nghỉ trong chốc lát, anh nhận chai nước từ tay bà cụ. Ngồi mở nắp và châm điều thuốc, anh bắt đầu trầm ngâm. Tuy với phần nội dung, anh đã nắm bắt qua báo cáo của Phòng điều

tra, nhưng trước một con đường khá rộng tại một vùng quê mới chuyển mình lên thị trấn như vậy, anh vẫn cảm thấy ngỡ ngàng.

Lát sau, anh bèn bắt chuyện với bà cụ bán nước.

- Thưa cụ, quanh khu này có nhà nào cho thuê hay không ạ?

Bà cụ đang râm rì mãi việc vặt, chợt dừng lại, hai con mắt bà nhìn ra phía hướng rẽ vào phố, vẻ mặt thoáng suy nghĩ.

- Ở đây nhà cho thuê thì nhiều.

Long vẫn tìm lý do lái vào câu chuyện:

- Cháu có mấy đứa người bà con đang muốn về thị trấn thử đi làm, muốn tìm nhà nào yên tĩnh rộng rãi để thuê, ổn định chỗ ăn ở ... Ah, có vẻ cụ là người dân sống lâu năm ở đây, cụ chỉ giúp xem có chỗ nào tiện, rộng rãi lại yên tĩnh ...

- Chà, chú không biết, thị trấn này rộng lớn, nhưng phần lại vắng người đi lại, nhà cửa xây lại không san sát nhau, có khi cách cả một khoảng đất rộng mới đến nhà kia, nên nhà thuê nào cũng khá rộng – Bà cụ trả lời.

Không thể tìm được lý do nào sát hơn cho mảng điều tra của mình, anh mạnh dạn mở ra một hướng khai thác mới.

- Thế cuối phố này có nhà nào cho thuê không ạ, dù gì về cuối thị trấn cũng yên tĩnh và rộng hơn.

Bà cụ khẽ giật mình, vừa suy nghĩ, nhưng có phần lảng tránh câu trả lời, bà lại ngẩng đầu lên nhìn về hướng đó suy nghĩ rồi trả lời.

- Tôi có nghe nói xa trong đây có cho thuê ... Chú vào hỏi thêm. Vì đi xa hơn là biên giới rồi, họ hay nói mấy thứ tiếng vùng đó cứ lúng búng tôi có khi không hiểu rõ.

- Ôi, họ không nói tiếng Anh à, hay bà cũng không biết tiếng Anh! – Long cười hỏi

- Tiếng Anh hả, tiếng Anh chỉ ra xa ngoài trung tâm thị trấn người ta nói, còn tôi già cả cả đời ở quanh vùng này, chưa cần học tiếng Anh. – Bà cụ nói

- Vậy họ nói tiếng gì thưa bà? – Long hỏi

- Tiếng Việt, gặp mình họ nói tiếng Việt, thỉnh thoảng tiếng bản ngữ. Nói là từ ngày thành Đông Dương Quốc chứ tôi thấy cũng như thế, ở đâu đâu mới chả rõ, còn ở đây vẫn còn lạc hậu lắm. – Bà cụ nói

Long cười, tay móc ra một tờ tiền Đông Dương Quốc mệnh giá cao nhiều lần hơn chai nước để xuống bàn:

- Thôi, cháu trả tiền nước bà cứ giữ không cần thối lại!
- Cám ơn cậu, đi thử vào trong mà hỏi thêm nhé! – Bà cụ nói

Bà cụ lại cúi đầu, tập trung vào ấm nước và ly chén.

Nhận thấy khó khăn trong việc dò hỏi, ngày đầu tiếp cận khu vực chưa mấy sáng sủa, anh ngồi ít lâu rồi trả tiền. Lên xe, trở ra về trung tâm thị trấn.

Đằng sau lưng, xa xa về phía cuối thị trấn, ngày hôm đó nhiều tầng mây xám đen xen kẽ lộ ra ánh mặt trời yếu ớt lúc hoàng hôn.

Từ ngày Đông Dương Quốc được hình thành, một quốc gia mới của rất nhiều dân tộc có tiếng nói địa phương và văn hóa khác nhau, nên mô hình các lãnh thổ nhỏ tự trị được công nhận. Các lãnh thổ này thường được gom lại tương đương một đến ba tỉnh cũ của các nước thành viên, thay vào đó người ta không còn gọi là nước này nước kia mà chỉ gọi là lãnh thổ tự trị, tất cả lại nằm dưới sự chỉ đạo cao cấp của hội đồng chính phủ liên hiệp Đông Dương Quốc. Đến thời điểm này, Đông Dương Quốc đã có diện tích đạt gần một phần ba đại lục Trung Quốc, với đường biên giới giáp Trung Quốc và Ấn Độ, dân số xấp xỉ hai phần năm dân số Trung Quốc hay Ấn Độ. Người dân được mang một quốc tịch ghép là cư dân lãnh thổ và công dân Đông Dương Quốc. Tùy theo thủy thổ và địa lý của từng vùng lãnh thổ mà Chính phủ Đông Dương Quốc quy hoạch lãnh thổ đó theo mô hình phát triển nào phù hợp nhất để xây dựng Đông Dương Quốc vững mạnh.

Quay lại câu chuyện của anh chàng Long, là cảnh sát điều tra của lãnh thổ Phúc An, đã từng phá án nhiều vụ án ly kỳ ở độ tuổi còn khá trẻ, Nguyễn Hoàng Long – nhân viên Đội điều tra này sớm “nổi” trong đội ngũ đặc vụ nhiều tuổi đời, anh đã được thăng bậc để từ một hạ sỹ trẻ thành đặc vụ. Phòng điều tra nhận được tin báo của đơn vị điều tra bên lãnh thổ giáp ranh Long Hà về một sự tình kỳ lạ của một khu nhà cuối thị trấn, họ quyết định cho anh hạ sỹ trẻ này vừa tròn ba mươi hai tuổi này vào cuộc, một gã độc thân đẹp trai phong trần, bản tính hào hiệp và là một trong những tay cừ khôi thuộc Trung đoàn đặc cảnh Anpha danh tiếng.

Điều đáng ngạc nhiên là Sở cảnh sát Long Hà không bắt tay vào điều tra mà vẫn để ngỏ vụ việc trong vài năm trở lại đây. Sự thật lại càng lẫn khuất, khi chính người dân ở thị trấn đây lại không mấy quan tâm và bàn tán ra ngoài. Tình cờ có vài người từng ở lãnh thổ Long Hà sang lãnh thổ khác làm việc công tác, rồi thì những câu chuyện đàm tiếu bên lề, đồn đại một

ngày kia cũng đến tai cóm. Sau vài tháng trời, Sở cảnh sát Phúc An bắt tay vào lập hồ sơ thảo về sự việc đang đồn đại đó.

Hồi lại năm năm trước, tại vùng Kiên Thành, khi chưa lên thành thị trấn. Khu nhà cuối phố là gia đình của ông Trương Thế Tuyết, và bà Dương Mộng Hà. Gia đình trước đây ở vùng khác đến mua đất làm ăn sinh sống. Đạo ấy, gia đình ông Tuyết bà Hà còn gian khó, họ chỉ cất được mái nhà cói trên thửa đất rộng gần ba ngàn thước vuông, miếng đất thì rộng nhưng căn nhà tranh của họ chỉ nằm gọn ghẽ phía sau, choán diện tích khoảng hai trăm thước vuông.

Lần lượt những đứa con ông Tuyết bà Hà ra đời. Ông bà có bốn người con, ba trai và một cô gái út tên Mộng Đào. Những người con trai và cô út lớn lên, gia đình họ như bao nhà khác trong thị trấn. Ông bà trước làm nghề nông từ ba đời, sau khi thành gia thất được hai bên họ tạo điều kiện cho đất dựng nhà. Nay ông bà chuyển sang làm nghề làm hàng đất nung tại nhà. Các con trai lớn dần đến độ tuổi hai mươi lăm, còn cô út lúc này đã là thiếu nữ mười tám. Tuy sinh ra ở vùng quê, nhưng cô là một thiếu nữ đẹp khác thường với hình dáng thanh thoát thu hút. Với khuôn mặt trâm tư nhưng vẻ mặt cô mang một nỗi trắc ẩn. Có nhiều người kể lại, cô út sinh ra vào một đêm mưa gió, đêm tối trước khi hạ sinh, trời mưa gió lớn đường đi ngập nước, cũng vùng này nửa đồng bằng nửa trung du cách đây hơn hai chục năm nơi đây càng vắng người. Nhà cửa thưa thớt, có khi xây cất cách nhau cả hai ba cây số. Về đêm, nơi đây thường trực chìm trong bóng tối hiu hắt.

Đêm đó do trở dạ quá nhanh, khu vực lại đang có trận lũ quét, nước ngập lan rộng dâng cao hơn nửa thân người lớn, bà mẹ không kịp được chuyển ra xã ngoài để sinh nở. Cô Mộng Đào chào đời trong hoàn cảnh gian nan khốn khó – do tình thế tại nhà vắng vẻ thiếu đủ thứ phương tiện và người trợ giúp, thêm vào trời giông to gió lớn như muốn tranh giành sự sống của sinh linh yếu ớt sắp chào đời. Cô Đào sinh ra đúng sau nửa đêm. Đứa bé gái nằm một lúc tưởng đã ngừng hơi thở chết lịm. Có một vài người dân quanh vùng lúc đó chứng kiến, đột nhiên phía nhà họ có nhiều ánh sáng xanh lơ mờ. Bà Hà nằm trên gác, ôm đứa bé ngủ thiếp hy vọng mong manh vì thân nhiệt đứa trẻ ngày giảm rất nhiều, mặt nó tím tái dường như càng lúc càng thất vọng. Ông Tuyết và các con ở ngoài lo dọn đồ đạc vì nước dâng, thỉnh thoảng lại vào ngồi tụng kinh cầu khẩn cho tình hình vợ và đứa con mới sinh được an lành. Cứ nằm yên như vậy, bà ngủ thiếp lúc nào không hay, khoảng vài tiếng sau, bà nhớ lại có một bóng người con gái rất đẹp ăn mặc lạ lẫm tựa như người thời xưa đứng phảng phất gần chỗ cửa sổ, vì bà đang mệt mỏi mê ngủ nên không nhìn rõ chỉ thấy bóng người đó đứng một lúc rồi đi mất. Sau thời gian đó, đột nhiên thân nhiệt đứa trẻ tăng trở lại, hơi thở đều mặt mũi tươi tỉnh và bắt đầu cất tiếng khóc. Ba bố con nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ, vui vẻ hớn hở chạy vào trong phòng.

Cô Đào lớn lên ít giao du bạn bè, chỉ ở quanh nhà dọn dẹp và phụ giúp cha mẹ và anh em. Thời sau khi sinh các con, ông Tuyết bà Hà chuyển dần sang nghề buôn đồ đất nung và bắt đầu làm ăn có của ăn của để. Cô Đào từ nhỏ cảm thấy không thích giao du ra xa không thích

đi ra ngoài, dường như cuộc sống đời thường rất xa lạ với cô nên chỉ sau bậc tiểu học, cô út đã nghỉ học và từ đó ở nhà. Càng vậy, người ta càng ít thấy bóng dáng cô Đào.

Thấm thoát vài năm sau khi cô Đào đã sang tuổi hai mươi, lúc này Đào đã trở thành một cô gái khác hẳn, dáng người thanh cao và đậm, ẩn chứa một sức thu hút. Không ít người đi xa làng làm ăn trở về không còn thể ngờ nổi nhà ông Tuyệt bà Hà lại có cô con gái xinh đẹp. Người quanh thị trấn đồn nhau trong những buổi nói chuyện tán non tán vượn, không ai có thể làm ngơ trước khuôn mặt trái đào và ánh mắt sâu thẳm của cô, nó hiện lên một nỗi trầm tư khó tả cùng ánh nhìn ma lực và cử chỉ e ấp như có lời. Từ dáng đi, dáng đứng, khi cô một mình trầm tư, khi vui buồn như hiện thân của một con người khác hẳn với tập tục nhà nông. Từ lúc sinh ra cô đã mang trong mình một tố chất kết hợp giữa trần thế và một thế giới khác.

Cô Đào ngày càng đẹp ra, tương chừng như không gì cản nổi sức thu hút mỗi ngày thêm mạnh mẽ nơi cô. Không ít trai làng hàng xóm thăm trông ngó bóng dáng cô Đào ra vào hằng ngày. Dù ít đi xa khỏi làng, cô Đào vẫn luôn được mọi người chú tâm, nếu ai từng một lần gặp hay nhìn thoáng thấy cô hẳn khó quên. Mái tóc dài lòa xòa che ngang khuôn mặt và phủ ngang dáng người như thiên thần. Dù thả tự nhiên hay xòa bay theo gió, nó luôn tạo ra sự kết hợp tuyệt vời bí ẩn thu hút của một người con gái đẹp. Thêm vào đó, cô lại rất ít nói, giọng nói trong trẻo nhưng không mang những tiếng nặng nề của tiếng bản làng. Nó lơ lơ khi ngân cao khi trầm như của một giọng nói khác.

Nhiều đêm, đã từng có một số người rình mò ngoài bờ rào nhà ông Tuyệt bà Hà chỉ để trộm nhìn bóng dáng ra vào nhà của cô Đào. Bằng chứng là buổi sáng hôm sau, ông Tuyệt bà Hà luôn phát hiện những chỗ bị bứt cây lá, nơi hàng rào bị đu oằn ẹo sang một bên. Những kẻ nhìn trộm cô Đào không ngại ngần đeo bám trên bờ rào hàng giờ chỉ để quan sát cô khi ra khi vào, khi lấy nước giặt quần áo bên giếng dưới ánh trăng. Còn bên nhà trong, ông bà và các con trai lớn vẫn chăm chỉ với công việc thu xếp chất dỡ các thứ đồ đạc, đếm đếm tính toán ... Rất nhiều nhà ngõ ý muốn đến cưới hỏi cô út trong nhà ông Tuyệt, bà Hà nhưng họ đều từ chối vì cô út không đồng ý.

Khi nhà ông Tuyệt mở rộng thêm mặt bằng tại cổng, thấp thêm bóng điện để làm sân bán hàng đồ đất nung, mọi thứ cũng bót lại, và thế là chỗ ẩn nấp tuyệt vời để từ đó người ta nhìn cô Đào rõ nhất cũng không còn được kín đáo. Thế nhưng sau giờ dọn hàng, họ chỉ còn thấp một bóng điện sáng tù mù trước cổng.

Phía sau khoảng đất nhà cô là một triền đồi núi cao, xanh đen thẫm từ màu xanh của lá cây, dù chưa có đường lên núi, nhưng tình cờ hướng ngay sau nhà cô nếu mở cửa phía sau có thể nhìn thấy một đường mòn nhỏ dẫn lên núi. Theo hướng nước chảy rì xuống lâu ngày xuống đã tạo ra một lối mòn ngoằn ngoèo lên núi.

Mọi chuyện bắt đầu kể từ khi ông bà cho sửa chữa lại căn nhà ngói tranh đã nhiều năm sinh sống. Do ông bà sau chục năm làm lưng buôn bán đã tích trữ được ít tiền của, và nay gia đình muốn xây cất lại căn nhà cho thêm khang trang.

Trở về khu trung tâm thị trấn, anh chọn một khách sạn nhỏ tìm chỗ tá túc. Trời đã chập choạng tối. Anh ghé vào Khách sạn Hải Vân số 15 đường Chu Quốc Trấn nằm ngay bên rìa trung tâm thị trấn trước khi đi vào bên trong, từ đây theo anh nghĩ có thuận lợi là nếu đi về phía trái anh sẽ vào ngay trung tâm, nếu rẽ sang phải vào đường nhỏ anh sẽ ra khỏi trung tâm và dần dần đi đến khu vực nói trong hồ sơ.

Đến cửa khách sạn, cậu bảo vệ trung niên nhanh nhẩu chạy ra đón, khi Long dựng chiếc xe ở trước sân, anh đi vào trong hỏi tiếp tân; bên ngoài cậu bảo vệ nhảy lên yên ngồi, loay hoay mãi với thứ phương tiện to kèn như chiếc thuyền không biết mở máy chạy ra sao, thử ngồi lên nhôm người nghiêng qua nghiêng lại suýt nữa làm đổ xe.

- Ấy, ấy dạ thôi ông anh lái cái xe này hộ em, xe điện này mới quá, cứ như xe cảnh sát vậy?

- Bậy nào, xe dân chơi đấy, anh đặt nó trên mạng từ Mỹ về, thôi đưa đây, anh chạy!

Long nói vừa đưa tay đỡ chiếc xe đang ngã xuống, đưa ngón tay trở ấn vào màn hình quét, “Tit, tit” – Tiếng còi xe vang lên, màn hình nhanh chóng xuất hiện dòng chữ “Xác minh thành công, xe khởi động”

- Dạ, hiện đại thế em chưa thấy bao giờ, chỉ mới thấy trên mạng thôi, anh chạy vào trong anh quẹo trái vào hàng để xe máy.

Long kéo ga chiếc xe khá nhẹ nhàng tiến vào trong hầm luôn. Anh kéo từ trong hộc cốp xe ra một cái dây dài cắm thẳng vào ổ cắm điện trong hầm xe, để sạc thủ công lại cho xe sau một ngày đi xa. Đạp xe xong, Long xách rúi ra thang máy tầng hầm lên thẳng sảnh tiếp tân. Anh đi vào trong. Đến quầy tiếp tân, một thanh niên trẻ hồ hởi chào anh.

Thoáng nhìn Long từ đầu tới chân, cậu ta nói

- Hây hây, chào ông anh, trông ông anh như dân thị thành mới đến đây, anh đặt phòng mấy người hay anh đi một mình?

- Ở đây có phòng đôi, phòng đơn, phòng máy lạnh và phòng quạt, ngoài ra còn có phòng VIP. Tất cả các phòng đều có toa lét riêng, truyền hình cáp, internet, tủ lạnh.

Long trả lời:

- Em cho anh một phòng đơn, có máy lạnh ở càng trên cao càng tốt, có cửa sổ hướng ra mặt đường. À này, anh sạc xe ở tầng hầm một chút nhé, vì cũng đi cả máy trăm cây rồi.

- Dạ được, anh thấy các tủ điện nhỏ trong hầm chưa ạ! – Cậu tiếp tân nói

- Anh cảm sạc rồi, cảm ơn em!

Long chọn phòng trên cao, vì anh muốn tận dụng vị trí ở trên để có thể tiện quan sát và ít bị ai dòm ngó.

Cậu thanh niên trả lời:

- Vậy em lấy cho anh phòng 406, trên lầu, vì trên lầu 5, 6 đang có người thuê, từ lầu 4 anh có thể đi thang bộ hay thang máy lên tầng thượng. Và theo ý ông anh, phòng này có cửa sổ và ban công nhìn ra đường.

- Ừ, vậy lấy phòng đó đi. – Long trả lời

- Anh cho em lấy giấy tờ tùy thân cái. – Cậu thanh niên nói tiếp.

Mở ví lấy thẻ căn cước giả của Sở cảnh sát làm đưa cho cậu thanh niên, lúc này anh mới có thêm thời gian để quan sát nội thất của khách sạn này. Không gian cũng rộng vừa phải bằng ba mặt tiền nhà gộp lại, quầy tiếp tân bố trí gọn tại góc trái, đằng sau là cầu thang bộ, dịch vào vài mét là thang máy, giữa phòng là chỗ đi lại, bên phải là một bộ sa-lông nệm sạch sẽ, bên ngoài chắn kính, từ chỗ ngồi bàn ghế salong có thể nhìn ra đường phố. Trên bàn salong có một bình hoa tươi, một bộ tách trà và ly uống nước, phía trên tường treo một số hình vẽ và hình chụp phong cảnh phố núi, một vài hình nghệ thuật đen trắng bán khỏa thân kín đáo. Bên tường chỗ quầy tiếp tân, là các tranh vẽ hình tả thực kiểu như bàn ăn, bình hoa, những người rồi... Cảm nhận của Long, dường như người bài trí cho sảnh chính của khách sạn này không theo một trường phái nào hết, mà là thấy gì hay vui mắt trang trí kiểu hỗn tạp. Nhưng so với những tiêu chuẩn khác, anh cho rằng khách sạn này cũng rất đẹp và tiện nghi nhất là tại một thị trấn miền núi như nơi đây. Phía dưới là hầm để xe và một cầu thang nhỏ đi lên chỗ anh đứng và quầy tiếp tân. Trong khi Long mãi ngắm quanh tiền sảnh, cậu tiếp tân nói riu rít giới thiệu sơ về khách sạn này.

Được một lát, cậu thanh niên nói:

- Anh là Kiên, Trương Anh Kiên từ Phúc An sang à?

- Ừ, làm chuyến du hí ấy!

- Dạ, xong rồi, em đặt cho anh phòng 406, đây là chìa khóa phòng, khi cần anh cứ gọi số nội bộ ... dạ mời anh lên phòng! – Cậu nói và trở tay về phía thang máy.

- Cảm ơn!

Xong anh xách túi ra phía thang máy, buồng thang máy nằm cạnh cầu thang bộ lên lầu. Bước vào trong, nhìn bảng số các tầng, anh nhận thấy khách sạn này có đến bảy lầu và một sân thượng. Đến lầu bốn, thang máy mở ra anh đi rẽ trái ra hướng mặt tiền hướng ra đường đến phòng 406. Trong phòng, mọi thứ trang trí và nội thất tạo cảm giác ấm cúng lịch sự, đúng như lời cậu thanh niên nói, khách sạn này tiêu chuẩn đạt trên hai sao, theo anh phỏng đoán là vậy. Anh tung chiếc ba lô lên giường, nói là gọn nhẹ nhưng nó cũng to kèngh đến vài chục cân, vì anh phải mang rất nhiều thứ theo trợ giúp, ngoài quần áo và vật dụng cá nhân.

Ngồi nghỉ một lát rồi mở lấy đồ ra. Thoạt tiên, anh xếp quần áo, treo quần áo vào mắc áo trong tủ.... Sau đó, anh cẩn thận cất kỹ những thiết bị phục vụ cho công việc vào tủ, máy tính xách tay, máy chụp hình, ống nhòm, đồng hồ công cụ ... giấy tờ, sổ tay. Bộ đồ nghề của anh nằm trong một cái vali sắt nhét trong một túi du lịch, nếu ai mở ra sẽ hết sức kinh ngạc, toàn những thứ dùng để đột nhập, đánh nhau chống hỏa lực, thoát hiểm, có cả ít chất nổ dẻo và băng đạn. Chính vì rất quan trọng như vậy, nên chiếc vali nằm trong cái túi du lịch nguy trang này còn có cả còng sắt inox để khóa tạm vào chỗ an toàn như cửa sổ, báo động vào điện thoại ... tránh cho đặc vụ bị trộm cắp khi đi nghỉ lưu trú. Khẩu súng phóng điện laser, thêm nữa một con dao găm Thái, lấy ra, đứng nhìn rồi ngẫm nghĩ tìm chỗ kín đáo để cất chúng. Anh giấu khẩu laser vào ngăn mật của cái vali.

Công nghệ vũ khí đi vào thời kỳ súng laser dùng băng năng lượng, loại súng đạn nổ thông thường vẫn còn sử dụng do tính sát thương, dân dụng, chế tạo đơn giản giá thành rẻ hơn súng điện tử nên dân thường hay các băng đảng xã hội đen vẫn còn dùng, tuy nhiên vấn đề đạn là một yếu tố gây hạn chế khi tích trữ và vận chuyển, ngoài ra hạn chế khả năng chiến đấu lâu dài.

Long sực nhớ, còn một số dụng cụ nhỏ anh vẫn để trong thùng xe dưới nhà. Chợt nhớ, anh lấy cái remote xe máy ra bấm khóa an toàn và báo động, chiếc xe còn được cài vào máy điện

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

thoại của anh báo hiệu tình trạng toàn diện. Xong xuôi, nhìn đồng hồ cũng đã gần bảy giờ, Long đi tắm rửa thay quần áo, và tính sẽ ra ngoài ăn tối.

Đêm nay trời trong thanh gió mát, trăng sáng vàng vạc, nằm cách xa thị trấn chừng vài cây số, trở về khách sạn sớm, Long ngồi bên bàn xem nghiệp vụ chuyên án.

Mở máy tính xem hồ sơ trên mạng “Chuyên án Nhà chủ hộ Trương Thế Tuyết, Ấp 4, khu dân cư số 3, thị trấn Kiên Thành, huyện Kiên Thành, Lãnh thổ Long Hà”. Chăm điều thuốc, anh kéo từng trang của file chuyên án của gia đình ông Tuyết bà Hà. Từng trải qua trên chục vụ án khủng phức tạp, nhưng tất cả chỉ liên quan đến vi khủng bố và tội phạm, Long nhận thấy còn nhiều mảng chưa biết khi anh đột ngột được chuyển sang điều tra một chuyên án có nhiều yếu tố mập mờ, kỳ lạ đan xen nhau. Bởi lẽ đơn giản, anh là cảnh sát không thuộc địa phương này, sẽ có đánh giá khách quan hơn so với đồng nghiệp tại đây. Với tố chất của một đặc cảnh giỏi võ, mưu trí và sau này lên đặc vụ, ngoại hình lãng tử kiểu bất cần đời, Long có thể dễ cải trang hòa nhập thành dân thành thị hay dân đi áp phe để nhập cuộc, Đội đặc vụ đã mạnh dạn đẩy Long vào một loại hình mới.

Từ gần một năm trở lại đây, theo nhiều nguồn tin, Sở cảnh sát Phúc An nhận được rất nhiều thông tin mật tích đầy bí ẩn của một số nạn nhân, mà trong số họ ít nhiều đã từng được thấy có mặt tại gần nhà ông Tuyết bà Hà.

Thêm một yếu tố nữa đẩy vụ việc lên mức đau đầu hơn, bà Hà theo hồ sơ đã mất cách đây ba năm do bệnh già chết tại nhà. Một thời gian khi người vợ qua đời, ông Tuyết buồn bã treo cổ tự sát trong vườn nhà. Đám tang người cha diễn ra âm đạm. Hai tháng sau, anh cả Trương Thế Toàn (lúc này hai mươi chín tuổi) bị phát hiện chết đuối trong giếng sau nhà, không xác định rõ là tai nạn hay có kẻ chủ mưu sát hại, một thời gian ngắn sau đám tang anh Toàn, người anh giữa là Trương Thế Tục treo cổ tự sát tại đúng chỗ người cha họ đã treo cổ chết hai tháng trước. Anh ta chết năm hai mươi sáu tuổi. Người anh thứ ba là Trương Thế Tạ và cô em út Trương Mộng Đào bỏ đi nơi khác.

Nghe nói lại, Trương Thế Tạ có dấu hiệu thần kinh sa sút, hoảng loạn sau khi chứng kiến bốn đám tang trong nhà. Sau lần lượt bốn cái chết vô nguyên cớ, gia đình họ chỉ còn người con trai Trương Thế Tạ cũng đã hai mươi bảy tuổi và cô Trương Mộng Đào hai mươi ba tuổi. Trong vòng chưa đầy một năm, bốn đám tang lần lượt diễn ra, của cải trong nhà cũng đã hao hụt một phần do công việc kinh doanh của nhà tạm dừng vì chuyện tang tóc đến quá bất ngờ. Và một lẽ khác, nhà họ mất dần những người lao động chính trong nhà. Việc buôn bán đồ

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

đất đành bỏ dở. Trước cửa ngoài treo một bảng nhỏ “Nhà cho thuê”. Anh Tạ cũng dần dần không lui tới nhà Thịnh thoảng anh ta quay về nhà để giải quyết cho những trường hợp khách đến thuê nhà. Còn cô út thì gần như mất dấu, thịnh thoảng về nhà vào lúc đêm hôm.

Theo hồ sơ ghi nhận, người ta cũng thấy cô Đào đi bộ trở về nhà vào buổi tối, rồi trời chưa sáng lại thấy mất dạng. Khách đến thuê nhà cũng là một điều phức tạp của vụ việc. Nhà tuy để biển cho thuê, nhưng ít thấy có khách thuê là gia đình riêng, hay học trò. Mà chỉ là những người vắng lai nam. Thời gian thuê nhà cũng là điều đáng quan tâm. Dù cho thuê nhà, nhưng người ở thưa thớt và thời gian thường không quá một tháng, sau đó, thấy nhà lại vắng vẻ và lại có biển treo lại “Nhà cho thuê”. Căn nhà của họ càng trở nên vắng vẻ tịch mịch, không khí không còn vẻ xum tụm như thời ông Tuyết bà Hà còn bán đồ đất. Nay bốn ngôi mộ được đặt đơn sơ gọn ghẽ tại phần đất sau nhà của họ. Đèn ngoài cổng vào cũng không còn sáng thường xuyên, từ ngoài nhìn vào chỉ heo hắt một hai bóng đèn trong phòng khách thuê. Còn phía sau, tại cổng đi vào phía phòng cô Đào, không bao giờ thấy sáng đèn.

Dù đây là thị trấn, khu vực này còn quang tạnh, nhà nọ cách nhà kia ba bốn trăm thước, trên đường lộ chính của thị trấn, đi vài đoạn mới có cột đèn. Nhà cô Đào lại lượn vòng vèo ra phía sau thị trấn đi vào phần đồi núi và không có đèn đường. Cứ từ chiều khoảng sáu giờ trở đi, toàn khu vực nhà này và khu lân cận chìm dần vào bóng đêm.

2- Yêu nữ xuất hiện

Sáng nay, Long dậy sớm hơn mọi ngày, anh lên sân thượng khách sạn nhìn quang cảnh sân thượng gió mát, nắng sáng ấm phía trước là những dãy núi cao sương mù bao phủ, Long thấy thoải mái ôn lại vài bài võ công đơn giản. Trở về phòng anh nhanh chóng thay đồ ăn mặc như một khách đi liên tỉnh. Áo Jacket choàng, áo chèn bên trong, Long dắt vội khẩu súng Laser vào trong ngăn vải da của jacket. Xuống dưới lầu, anh gọi điếm tâm sáng rất bình thản, ngồi xem điện thoại, nhâm nhi từng hớp cà phê vùng núi, hút thuốc lá nhàn hạ như không có gì bận công việc.

Có lẽ sau phần sơ bộ vụ án, thêm nhiều suy tư mới, ngòi trầm ngâm một lát anh tính chuyện tiếp cận ban đầu khu nhà. Một thanh niên tiếp tân đang uể oải vì ca trực đêm, khi thấy Long, cậu ta chào anh:

- Dạ anh gửi chìa khóa ạ?
- Ừm cho anh gửi chìa khóa. Àh, phòng 406.
- Vâng – rồi cậu ta nói tiếp như để xua đi cơn buồn ngủ, có lẽ Long đi sớm quá nên chưa đến giờ hết ca trực.
- Anh đến đây nghỉ chơi, hay đi công tác ah?
- Ồ ...! Anh đến lãnh thổ này du lịch nhân tiện thăm ông bác họ. Anh cũng vừa đổi việc làm nên rỗi rãi mấy ngày, tranh thủ đi du lịch rồi thăm họ hàng, chưa biết bữa sau xin việc lại có rảnh không để mà đi chơi.
- Vậy là có thể anh nghỉ lại lâu, phải không ah? – Cậu ta tỏ vẻ tươi cười trong câu hỏi.
- Nếu anh ở khách sạn chỗ em dài ngày thì ở đây sẽ có giá chiết khấu.
- Thế hả - Long vờ hỏi – Giảm bao nhiêu?
- Dạ 30% giá phòng nếu anh nghỉ từ ngày thứ sáu trở đi, nhưng chủ khách sạn sẽ hết ngày nào tính tiền phòng ngày đó vào sáng hôm sau.

Trông thấy vẻ bảnh trai hào hoa của Long, như tìm được ý mới, cậu ta nói tiếp:

- Ngoài ra, chỗ bọn em còn có nhiều dịch vụ đặc biệt khác, nếu anh có yêu cầu, lúc nào cũng có sẵn, ... Đây, ở đây bọn em biết nhiều cô trẻ đẹp hấp dẫn lắm
- Nói đoạn, cậu thanh niên lại mãi mê khoác lác chuyện này.

Đang giữa cơn thao thao nói, cậu ta bị Long ngắt lời:

- Thế à, hay quá, nhất định anh sẽ nhờ chú em tìm cho một cô.
- Ah mà để hôm sau, anh bận chút việc phải đi bây giờ.
- Đây, nhân tiện cho anh hỏi đường vào thị trấn Kiên Thành còn xa không, đi xe máy thì hết bao lâu?

Cậu thanh niên chau mày suy nghĩ rồi trả lời:

- Ồi, tưởng gì, cái huyện Kiên Thành mới lên thị trấn đó ah? Anh đi xe khoảng nửa tiếng.
- Gọi là thị trấn chứ nó vắng người lắm, mà trong đó buồn lắm, không bằng ngoài này đâu.

Long lại hỏi tiếp:

- Anh định đến nhà ông bác mới xây nhà ở khu phố hai àh không... khu phố 3, thế có dễ tìm nhà không.
- Khu phố 3 thị trấn Kiên Thành à? Hôm qua anh đến đây bằng đường Quốc Lộ 14, từ đường Quốc lộ 14, anh rẽ vào con đường lớn Lương Thê Học để vào thị trấn như anh

đã biết, đường Lương Thế Học đi vào trung tâm thị trấn, bên cạnh trung tâm thị trấn khách sạn Hải Vân anh đang đứng đây, giờ anh chạy ra lại đường Lương Thế Học trở lại và cứ đi thẳng mãi sẽ đến Khu phố 1, Khu phố 2, Khu phố 3. Khu phố 1, 2 còn đông, khu phố ba là hết thị trấn, ở đây vắng người lắm nhà cửa thưa thớt. Mà ... anh vào sâu trong đó coi chừng mấy chuyện ma quái nhé! – Cậu ta trả lời tiếp

Long làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Ma à! Thật không? Đi sâu vào trong đó à? Tiện thể anh cũng định vào gần đó, có chuyện gì em kể anh nghe để cảnh giác!

Cậu thanh niên như được thể, mắt cứ nhìn xuống nhìn lên lưỡng lự:

- Kể đi! Cái cậu này, có gì mà ngại! – Long nháy mắt

Cậu thanh niên bảo:

- Thực ra cũng chả có gì, tức là em cũng có mấy thằng bạn hay vào trong đó leo núi xong lúc xuống thì trời tối. Bọn nó bảo lúc trời tối không khí ghê lắm và hay bị ma nhát. Có vậy thôi, nên anh cứ ghé chơi ở đó đến gần tối thì nhớ ra về!

- Có vậy thôi à? – Long hỏi – Còn gì nữa không? – Long đưa tay xuống ra dấu anh đang chuẩn bị tiền boa

Cậu thanh niên nhìn hiểu ý và nói:

- Nghe nhiều người kể, cả mấy thằng bạn em quen trên Face bọn nó nói, tụi nó bị một con ma nữ nó nhát ma, có thằng chạy vội sợ quá còn té bong gân cả chân.

- Nhưng làm cách nào mà ma nữ lại xuất hiện. – Long tò mò hỏi

- Thì ở ngoài này không sao, mà bọn nó bảo cứ trời chập choạng gần hoàng hôn, mà ở quanh vùng núi thì có khi bị ma nhát. – Cậu thanh niên nói

- Vậy có ai chết hay bị nó làm hại không? – Long hỏi

- Chết à, chết thì em cũng nghe qua nhưng không rõ ai, vì em ở tận ngoài này, nhưng mà bị hù thì em nghe mấy đứa nó nói nhiều. – Cậu thanh niên đáp

- Vậy em có tin không? – Long hỏi – Giả dụ nếu em vào đấy leo núi em có dám đi không?

Cậu thanh niên cười lè lưỡi nói:

- Thôi, đại ca, em không dám, hề hề hề!

- Ok hiểu rồi. Đây là tiền boa! – Long nói và rút một tờ tiền Đông Dương Quốc mệnh giá khoảng bằng bữa ăn sáng anh vừa dùng tại khách sạn đưa cậu thanh niên.

- Dạ cảm ơn anh. Anh cứ đi từ từ nhé, cần gì cứ hỏi em! – Cậu thanh niên cười trả lời

Nhân lúc này, một người trông già hơn mở cửa khách sạn vào, có vẻ cũng muốn hóng chuyện, cậu thanh niên hét to đến nhân viên kia:

- Phòng 406, khách ra ngoài, chú lấy giúp chiếc xe mô tô gửi chiều qua!
- Không, để anh tự đi lấy! – Nói xong Long đi ra chỗ thang máy

Lao xe đi khá nhanh trên đường thị trấn, anh đã qua vị trí quán bà cụ bán hàng lúc nào không hay. Anh đang đi vào thị trấn. Giảm tốc độ, anh chú ý quan sát khu vực mới. Toàn cảnh là đường bộ xa, và các khoảng đất trống chưa có nhà xây, cứ khoảng vài chục giây phóng xe là anh qua một căn nhà.

Với tốc độ đi trung bình vậy, khoảng hai mươi phút sau, Long đến gần nơi ghi trong vụ án. Đột ngột chuông máy di động của anh gọi. Long nhấn nút vừa chạy vừa nói chuyện, thấy cấp trên gọi chỉ đạo.

- Alô, đặc vụ 03 nghe chỉ thị - Long trả lời máy

Từ đầu kia, giọng một người cảnh sát vang lên,

- Đội đặc vụ, sáng nay, nhiệm vụ của anh quan sát toàn cảnh tại khu vực gần khu nhà, chưa vội tiếp cận vào bên trong và lấy tin tại khu vực gần đây.
- Rõ, thưa chỉ huy – Long đáp, và ngắt máy.
- Anh đến khu vực đó chưa?
- Tôi sắp tiếp cận!
- OK! Chắc rằng đừng để ai chú ý!
- Chắc, tôi làm theo kế hoạch rồi!
- OK! Chúc may mắn! Hãy nhớ anh chỉ có một mình thôi đấy, bảo trọng!

Thời còn hoạt động trong Đội đặc cảnh, Long mới ngoài hai mươi lăm, đội của Long thường được tung vào những phi vụ chống tội phạm, hoạt động phối hợp tác chiến. Khi đó, do còn trẻ tuổi trong nghề những đặc cảnh như anh chỉ hành động theo chỉ đạo của một đội trưởng, mà không được hoạt động độc lập. Trải qua đào tạo và tích lũy đủ kinh nghiệm, Long được đôn lên thành đặc vụ. Nhiều phen anh cũng cùng đồng nghiệp đi phá án. Không hiểu sao, với chuyên án này Long được cử đi một mình. Có lẽ do tình hình vụ phức tạp của các vụ điều tra

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

kiểu chuyên án này, nên việc cử đặc vụ giả dạng thường dân sẽ hay hơn những việc bao vây công khai do vậy hung thủ có thể phát giác và bỏ trốn, thậm chí xóa hết dấu vết và hủy bỏ hành tung mà tháo chạy sang khu vực khác, như vậy tình hình càng thêm rắc rối.

Đang mãi nghĩ thoáng qua những chuyện từ hồi còn ở Đội đặc cảnh, Long tủm tỉm cười, tự trào tìm niềm vui thay cho quang cảnh buồn tẻ ở cái phố núi này. Trong chốc lát, chiếc mô tô đã đưa anh cách khu vực đúng trong vụ án chỉ còn ba trăm thước nữa.

Thoáng nhìn đó là một khoảng đất khá rộng nằm ở đoạn cuối, bên ngoài có hàng rào cây cao trên đầu người bao quanh. Bên trong căn nhà kiểu ba gian nằm lọt thỏm phía sau, từ phía sau là đỉnh đồi núi xanh đen thẫm. Nhìn lên và phía xa, núi không cao mấy nhưng có những tầng sương mờ mờ không thể xác định là mây hay sương hay khói từ phía dưới. Từ trên cao mà quan sát, cuối khu đất là đường mở lên núi, sau núi – theo địa đồ anh đã xem qua – là một khoảng rừng nhỏ và dòng suối ngăn cách sang bên kia là một dãy núi khác trước khi sang khu vực biên giới.

Đứng một mình dưới trời sáng sớm còn chưa kịp có nắng lên, Long cảm thấy thiên nhiên quá mạnh mẽ, anh thoáng chút rung mình khi làn gió mát đi ngang và trước mặt là khoảng rừng rậm xanh đen thẫm.

Thoáng nghĩ, Long cười nhạt rồi nói nghĩ thầm “Ái chà, từ đằng sau nhà, tội phạm mà lên lên núi, có tìm chúng cũng hơi bị gian nan đây ... Đằng sau quả núi kia là về đâu?”

Anh giả làm người đi lạc đường đi vào cuối phố, dừng xe và quay trở ra, anh chú ý tìm hàng quán đầu đó. Long phóng xe trở ra thêm một đoạn.

Khi vừa quay đầu xe lại đi khỏi chừng hai trăm mét, anh định tăng tốc cho xe trở ra, chợt theo cảm tính anh thấy có ai đó đang nhìn mình từ phía tay trái bên phía một nhà chòi nhỏ. Quay sang nhìn, anh thấy một bóng cô gái cao ráo thanh thoát vội quay mặt cúi xuống sau khi nhìn anh. Mái tóc buông xõa tự nhiên che hơn nửa khuôn mặt thanh tú nhưng khá buồn làm anh không thể nhận rõ hơn. Cố gắng quay lại khi xe vọt qua cô gái đó thì bóng dáng cô gái trong áo trắng và mái tóc xõa lênh bênh hai bên vai vội thụt lại và mất dạng phía sau căn nhà chòi.

Theo cảm nhận ban đầu, Long nhận định rằng đó là một quán cóc nhỏ ven đường, có một chiếc bàn nước và vài chiếc ghế xiêu vẹo, anh không thấy có người ngồi. Tuy nhiên, sức thu hút của cô thiếu nữ kia cũng khá ấn tượng trong suy nghĩ của anh. Anh cho xe chạy tới một đoạn xa. Dừng lại và lui xe vào một góc anh đứng suy nghĩ tình hình.

Chợt Long nhớ lại lời của cậu thanh niên tiếp tân. Những nhóm người đến leo núi thường hay bị một con ma nữ nhát ma. “Phải chăng cô gái kia có gì bí hiểm? Phải chăng cô ta là cô gái mà cậu thanh niên kia nói?” “Không, giữa ban ngày ban mặt làm sao có ma xuất hiện, mà mình cũng chưa leo núi?” Nghĩ đoạn, anh lại thấy vừa mâu thuẫn vừa chút nghi ngờ.

Phải chăng với cá tính của một gã lãng tử, cộng với bản tính chút đào hoa, đã thôi thúc Long nên quay lại quán đó. Một phần vì lý do công việc, anh đang cần lấy thêm tin tức. Đã từng tốt nghiệp Học viện cảnh sát, anh đã trải qua công tác đào tạo đặc vụ. Một chút tinh thể cũng đã khiến anh phải nghi ngờ.

Nhưng hồi ôi, trái tim chàng thanh niên đào hoa kia cũng reo rất muốn quay lại để có một dịp chiêm ngưỡng bóng hồng kia. Có những thời điểm, giữa công việc phận sự và tâm tư tình cảm riêng, thật khó phân giải ...

Dừng xe trước quán heo hắt, ngạc nhiên thay anh thấy cô gái kia không còn ở đây, thay vào đó là một phụ nữ trung niên đang ngồi trước bàn bán quán. Không khí thật sơ sài buồn tẻ.

Đành làm khách duy nhất trong quán, anh bước vào gạn hỏi:

- Quán sá sao vắng tanh vậy, cô hèn?

- Ah, mời anh ngồi chơi, quán cóc làng quê, lấy đâu đông khách, thế anh uống gì nào? – Bà chủ quán đáp

- Vậy cô cho em ly trà nóng, một gói thuốc lá Hoàn Cầu đi!

- Vâng, anh đợi chút.

Ngồi quan sát, ngó ngang qua lại, anh vội bắt chuyện:

- Chẳng hay, cô là chủ quán này?

- Vâng, tôi bán ở đây?

- Ah, nhân tiện vừa rồi em chạy xe ngang qua đây thấy quán có vài người, hình như còn có một cô gái trẻ, giờ lại không thấy bóng cô ấy.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Ah, có phải cô gái làm ở quán này hay người nhà cô?

Chủ quán làm vẻ lúng túng, và cố tìm cách trả lời:

- Nào có, chắc anh nhìn lầm, chỉ có mình tôi, ban nãy tôi đi vào trong nhà sâu trong vườn lấy nước, nên cũng không để ý.

Long cũng bán tín bán nghi, vì lúc nãy trời còn sáng chưa có nắng, sương khói cũng mờ ảo, ngẫm lại thấy một bóng ai mặc áo trắng, anh không nghĩ mình bị chói mắt mà chỉ không hiểu tại sao, trong đầu anh chỉ có một giả thiết, có ai đó đang theo dõi anh từ khi hướng ra khỏi căn nhà. Đầu anh mơ màng những cảnh lơ mơ khó hiểu trong những bộ phim kinh dị giả tưởng mà anh xem, anh cũng thoáng lướt qua suy nghĩ về một chuyện huyền hoặc nào đó ngoài khả năng của người trần gian, nhưng hôm nay trời bắt đầu nắng gắt lên, cảm thấy hơi nóng bắt đầu lan tỏa ấm từ phía sau cổ áo, anh vội bỏ qua ngay suy nghĩ này và quay trở lại với khẳng định có cơ sở hơn là vội mãi theo các suy nghĩ đó.

Anh cười đáp lại:

- Vâng, có lẽ em hơi hoa mắt.

- Em đi đường xa thế này, cũng chẳng mấy khi nhớ chuyện gì.

Chị chủ quán đáp:

- Thế chú từ đâu đến, tìm nhà nào mà sao lại vào tận cuối thị trấn?

- Ở đây vắng người lắm, tôi bán hàng nước, cả ngày cũng chỉ độ trên một hai chục khách.

Nói đoạn chị nhép miệng, không đợi người khách trả lời, chị buông tiếp những lời như đã nằm lòng:

- Tôi bận ông nhà và mấy đứa nhỏ, không đi đâu xa được, chú chú xem buôn bán thì phải đi lấy hàng ở xa rồi ra chợ huyện.

- Cứ ngồi ở cái quán cóc này, ngày chỉ được chừng vài đồng đủ tiền chợ

Rồi chị lại nhép miệng:

- Tôi cũng định đi bán hàng ở chợ huyện, mà mãi vẫn chưa được. Đi buôn chợ huyện là phải mất vài ngày, độ hai ngày là ít nhất, từ đây đón xe lên huyện đã nửa ngày, nghỉ lại và mua hàng rồi lại thuê xe chở về, đàn bà có gia đình và con nhỏ, mà bỏ đi như vậy thì việc nhà cơm nước không có ai lo liệu. Giá phải như nhà có điều kiện thì đã có người làm, tôi có thể yên tâm mà đi buôn chợ huyện, còn đây ông nhà tôi chỉ sáng dậy uống trà rồi mãi đánh cờ tướng cũng hết ngày, chồng con mà không kiếm được tiền phải vợ nuôi thêm làm gì khám phá được.

Ngồi uống cốc trà, anh lại hỏi:

- Mà sao em thấy khu này cũng vắng vẻ, có điều gì khó nói lắm, cảnh vật hoang sơ, cũng không phải như vùng thị trấn.

Chủ quán thưa:

- Chắc chú từ vùng khác đến đây?

- Vâng, đúng rồi, em người huyện bên, đưa mấy đứa em họ sang huyện này học trọ.

- Àh – Chủ quán gật đầu – Chú người làm gì mà đi cái xe to thế, tôi chả tin đâu! Dân ở đây tìm đâu ra xe như thế này?

-Ồ chiếc này à? Hàng mã thôi chị, nó là xe thường em cho thợ độ vào trông to lênh khênh vậy đấy!

- Vậy hả, không có đâu, xe này mà bảo hàng mã, chú khéo đùa quá. Chú làm bên cảnh sát mà mượn chiếc này mang ra đây à? Chắc người bên Phúc An rồi, Phúc An nó giàu có hiện đại lắm chả bù cho cái Long Hà nghèo nàn này, chắc, chắc ... - Chị ta chép miệng lắc đầu Long giật mình trước sự tinh ý này, vội nói:

- Hàng mã thật mà! Chị xem toàn đồ ve chai em gá vào đấy.

- Á, á, tức cười quá!

- À mà, em đang tìm chỗ cho mấy đứa em họ trú để ổn định ăn học, ở đây chị có biết chỗ nào cho thuê.

Nói đoạn, dừng lại, Long để cho chủ quán suy nghĩ, mắt anh hơi liếc sang hướng khu nhà. Chủ quán chân chừ, hai mắt cũng tỏ vẻ băn tâm nhưng rắc rối, rồi lại hỏi:

- Sao, chú bảo tìm nhà cho mấy đứa em họ thuê à?

- Vâng – Long trả lời – ba bốn đứa con cái bên nhà hai ông hai ông bác, bọn nó cũng đang tuổi thi vào trung học hết.

- Đến bốn năm đứa cơ à? - Bà chủ quán hơi trở mắt tỏ vẻ ngạc nhiên

Long gạn hỏi:

- Tình cờ nãy đi qua em thấy nhà cuối đoạn này có treo biển cho thuê, chị có biết ở đó ra sao không à?

- Đông như thế thì không thuê được ở đây. – Bà ta trả lời

- Tại sao ạ? Nhà có treo biển cần thuê mà? – Long nói ra chùng khó hiểu

Suy nghĩ một lát, chỉ nói tiếp:

- Ở đây chỉ cho thuê ít người, mà là nam giới.

Làm vẻ ngạc nhiên, Long hỏi:

- Ô hay, tại sao ah?

- Ấy ... đừng, à mà thôi, tôi cũng không rõ.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Bản khoán một lát, trong tâm trạng hơi có vẻ ray rứt, chủ quán nói nhỏ:

- Tôi nói chú nghe, chú từ nơi khác lại đây, chú không nên tìm hiểu nhiều. Theo tôi nghĩ, ngoài thị trấn có nhiều nhà cho thuê, chú ra đây hỏi cho tiện. Trong này chú ... chú ... àh chú không nên quan tâm nhiều.

- Dạ vâng, chị khuyên, em cũng thấy ngại, thôi để em trở ra ngoài tìm chỗ khác.

- Chà, lo cho bọn em đi học vất vả thế đây. Em đã đi hơn hai ngày rồi chưa tìm được chỗ thuê.

Thấy vẻ mặt đần đờ, nửa muốn nói điều gì, nửa lại ghìm lại, Long lơ ngơ nghĩ sang chuyện khác, đột nhiên anh cảm thấy sau gáy hơi sồn da, hình như có ai đang nhìn mình, anh quay sang trái và thấy có một bóng áo trắng đang đứng quan sát anh và chủ quán. Cố quay lại để nhìn kỹ hơn anh không thấy ai chỉ có vài cành cây vừa động đậy, hình như có ai vừa mất dạng sau lùm cây.

Nhận thấy có điều kỳ lạ, đó chính là cô gái lúc nãy đã nhìn anh khi chạy ngang qua, anh biết ý và tìm cách rút lui. Mọi việc anh đã nắm rõ sơ bộ trong hồ sơ, kể cả các đối tượng, tuy việc đến đây chỉ là phần nghiệp vụ điều tra nên anh đã sớm thấy một số khả nghi. Long tranh thủ trả tiền rời quán.

- Vậy hả chị! Vậy là đây không thuê nhà được hả chị?

- Một mình như chú thì thuê được, còn đông người quá thì không được, mà thôi, đừng nên thuê ở đây, thế hen

- Vâng, ừ thì tìm chỗ khác vậy!

Chợt Long gạn hỏi giả vờ cười khờ khạo:

- Này chị, sao lại một mình người như em thì thuê được. Còn cả bọn như mấy đứa em vào ở ghép cho bớt tiền trọ thì chủ nhà không cho là sao?

Chị chủ quán thờ dài nói:

- Chú hỏi khó quá, hỏi cứ như cảnh sát vậy! Chú cứ vào hỏi chủ nhà xem, mà họ dạo này đi tỉnh rồi, không gặp được đâu, có khi cả một hai tháng quay về.

- Còn sao một mình thì thuê được, tôi đoán là chủ nhà không muốn ở đông thì ồn ào, lại không ngăn nắp, mấy đứa học sinh à, tiền thì ít mà phá phách thì nhiều, có lẽ chủ nhà thích người ở một mình có điều kiện thuê sẽ ngăn nắp hơn.

Long cười trả lời:

- Vâng cảm ơn chị! Thôi để em ra ngoài đầu thị trấn hỏi thử xem sao. Trong này cũng khó thuê quá em cũng không chờ được lâu!

- Chú đi nhé! – Chị chủ quán trả lời

Long vớ bao thuốc đút túi, tay kia đưa điều thuốc lên hít một hơi nữa rồi vứt cái toẹt vào gốc cây. Trong toan tính của mình, anh nghĩ đêm nay sẽ quay lại để dò tìm tiếp sự việc. Anh hiểu rằng không thể tiếp cận căn nhà này vào ban ngày được, hình như hàng xóm dân ở đây ai cũng quen mặt nhau, hóng chuyện hết và a dua với nhau hết, không thể đến điều tra một cách thẳng thắn minh bạch với những người dân sống mật thiết với nhau được.

Chiếc xe mô tô chạy một mạch thẳng ra đường cái, anh phóng xe ào đi làm bộ như người bỏ đi. Thật ra, đây cũng nằm trong ý đồ anh muốn tránh sự quan sát của ai đó có thể ẩn nấp đâu đây. Việc điều tra còn dài ngày, anh không muốn để bị lộ diện quá sớm.

Về đến cổng khách sạn, anh chạy vào sân. Chỉ có người nhân viên giữ xe thấy anh lại về sớm, nhưng ông ta cũng không thắc mắc gì. Có lẽ với tuổi đời già hơn, và công việc không mấy ưu ái, ông đã quen với sự im lặng hơn là việc huyền thuyên. Vào trong nhà, Long nhận thấy một tiếp tân khác đã thay ca cho cậu trai buổi sáng. Anh đi lên phòng. Trong thang máy, anh có thêm chút thời gian tổng hợp lại suy nghĩ ban nãy trên đường trở về.

Theo cảm nhận, có hai hướng giả thiết, người con gái bí mật ban nãy và người chủ quán có quen biết nhau, và người chủ quán đã giấu chi tiết này khi anh quay xe lại, vào quán ngồi. Tại sao bà chủ quán phải giấu chuyện đó hay bà ta nói thật và tại sao bà ta bảo mình đừng nên đến đó thuê nhà, bà ta có ý tốt hay sao, chuyện này thật lằng nhằng. Vậy đằng sau tình tiết có người bí mật quan sát anh khi vào khu nhà và sự bối rối của người chủ quán là chuyện gì. Kết luận thì chưa thể có, nhưng trong hồ sơ báo cáo anh đã nắm chắc những biểu lộ về căn nhà này từ hai năm qua. Giả thiết anh bị chói mắt vì anh tin vào thị lực tốt của mình, hơn nữa anh đã hai lần nhìn thấy người đó. Đó là cô con gái nhà gia chủ phải không.

Lên đến phòng, Long vội thay quần áo đi ngoài, miên man trong suy nghĩ cho hành tung đêm nay.

3- Đột nhập ban đầu vào căn nhà kì quái

Đồng hồ trên tay Long đã chỉ hơn chín giờ tối. Anh đã tiếp cận khu vực gần căn nhà chỉ còn khoảng vài ba cây số từ trước bảy giờ. Lảng vảng trong các quán cà phê và bi da, trong bộ y phục áo thun có hình đầu lâu khẩu súng sậm màu và áo khoác da, trên môi ngậm điều thuốc, trên tay ba lô nhỏ đựng các dụng cụ, khẩu laser anh để phía dưới ống quần, Long lượn lờ bên bàn bi da đánh vài đường cơ. Không ai có thể nhận ra một đặc vụ cảnh sát trong dáng vẻ của một tay du lịch bụi, đang giết thời gian bên bàn bi da.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Quán bi da dần dần thừa người khi các nhóm thanh niên đã mỗi một từ những đường cơ mải miết từ chiều đến giờ. Trong căn phòng không rộng lắm, ánh đèn sáng vừa đủ và khói thuốc bay lượn lơ là cảnh tượng quen thuộc của các quán sá loại này. Bên góc bàn, chị bán hàng buồn thiu im lặng đang tính toán lại số tiền thu được từ các bàn bida và cà phê thuốc lá từ cả ngày nay. Tâm trạng uể oải, buồn ngủ, chị chẳng buồn để mắt đến còn bao nhiêu khách hàng. Những câu hỏi thường nghe là mở thêm bàn và lo đặt bàn, chuẩn bị các cây cơ, chị chỉ ngẩng đầu lên nhìn quanh khi có ai đó gọi tính tiền, hay gọi thêm cà phê thuốc lá, sau đó lại im lặng cúi xuống cái máy điện thoại ngồi xem các chương trình trên mạng, thỉnh thoảng lướt qua màn hình máy tính tính giờ cho các bàn bida.

Từ bàn bên, còn lại hai gã thanh niên vẫn mê mải thi thố nhau. Hai gói thuốc đã xé, nhàu nát chỉ còn một hai điếu, đằng sau vài ba chiếc ly đá và bình trà. Có vẻ hai gã này đã đánh được chừng hai ba tiếng; nhìn lên bảng ghi điểm, những nét gạch ngang chéo đan dọc ngoằn ngoèo, ngang nhau. Cuộc thi thố của hai tay cơ chưa ngã ngũ, một gã vội la lên:

- Áh, hề hề, ông anh không may rồi, sao lại thả cho em về đích thế!
- Ôi đéo mẹ, tao lỡ tay, phí quá, thắng đến nơi mà còn trật – Gã kia nói luôn

Gã trẻ hơn lại cười khoái trá nói tiếp:

- Vậy thì hôm nay ông anh lo tiền đáp tàu nhanh rồi.
- Ủh, chẳng mấy khi được anh bao, chẳng phải em phải trả cho anh hai ba hôm nợ chứ?
- Phen này em sướng rồi ha ha ha...

“Huych” tiếng thực cơ của gã trẻ hơn vừa đánh xong, quả bi a lăn đã trúng bi kia và giúp gã về trước một điểm ở tình thế hai bên so kè ngang nhau đến phút chót.

Tức khí, gã già hơn quật lại, ít nhiều cũng lấy thể diện:

- Hừ, bữa nay anh may không may,
- Nhưng hai ba hôm nữa lại thi nhé, đừng có đánh bài lẩn ...

Gã kia đáp lại:

- Ấy, sao anh nói thế, em may mắn hôm nay thắng được anh, chứ có lần tránh bao giờ à nha!
- Ông anh ăn năm bảy trận hôm nợ, cũng hưởng đến ngát ngưỡng rồi ... Bữa nay phải để cho thằng em này một bữa ông anh bao lại chớ, khà, khà, khà ... – Nói đoạn gã cười khoái chí.

Long nhìn thoáng qua cuộc thi đấu của cả hai gã và hiểu một cuộc thi cơ ăn gì đó, rồi anh bỏ ra quày, nhanh chóng trả tiền bàn bi da sau những đường cơ vô thưởng vô phạt của một người ra vẻ đang trầm ngâm thưởng thức trình độ của mình tiến bộ qua từng cú gạt cơ.

Ra đến cổng quán, nhìn quanh thấy bốn phía đã tối, đèn đường chiếu sáng từng khu vực nhỏ để lại từng khoảng sáng khoảng tối chạy dọc dài theo con đường. Nhận thấy không có nhiều người chú ý, anh bước nhanh tiến về phía khu nhà. Chỉ còn khoảng mười phút nữa anh sẽ đến cổng nhà. Nhiệm vụ tối nay là đột nhập vào khu nhà và trở ra trước khi trời sáng, sẽ đóng vai của một kẻ đi chơi khuya đang cố tìm một quán ăn đêm và trở về khách sạn trước tám giờ sáng.

Khi đến cổng bên ngoài, anh lên ra phía sau tường, chọn góc khuất, đeo găng tay và trèo qua tường. Bay xuống tại cuối góc vườn, anh chuẩn bị những dụng cụ cần nhất cho việc đột nhập, đèn pin, súng một bên, bên túi kia là một xâu chìa khóa và các thanh kích nhỏ để mở cửa.

Gian nhà ba gian bên ngoài rộng rãi nhưng đêm nay không có ánh đèn. Có lẽ thời gian này chưa có người đến thuê. Phía trước bãi để xe, trên có mái tạm che mưa, không có một chiếc xe nào, ngoài những vệt dài bánh xe để lại hướng chạy vào trước cửa và đan ngoằn ngoèo ra phía cổng ngoài. Đến gần phía góc cửa lớn, anh vội nhận ra căn nhà xây cất theo kiểu cổ điển kết hợp hiện đại gần giống một kiểu nhà nghỉ ở ngoại ô. Có cổng chính, và đằng sau là hai dãy cửa sổ. Từ tầng một, nếu nhìn lên, trên lầu còn có những cửa sổ khác, chi tiết đáng chú ý cửa sổ trên lầu không có song sắt bảo vệ, bên trong cửa kính những tấm màn treo rủ kéo ngang cửa sổ. Dường như căn nhà còn có một gian trên cùng nhỏ thu gọn, có thể là nơi để đồ đạc hay gian thờ.

Đi vòng ra phía sau là một nhà kho, vẫn còn đó dấu tích của những bình lọ sứ và đất nung là những mảnh vỡ vứt bừa bãi trên đất. Tất cả mang một màu đen đục của bùn đất và bụi. Từ một góc là một gian nhà mái tranh lợp tạm không cửa, một vài dây bình và nôi đất xếp đống bỏ một góc. Quang cảnh có thể cho hồi tưởng lại chuyện trước đây công việc làm ăn kinh doanh của gia đình này, và trước đó nữa là việc sản xuất đồ đất tại nhà kho nhỏ này, người ta có thể nhận ra nơi đây làm ra các bình lọ đất của gia đình. Sự huyền ảo vốn có thể tưởng tượng ra ngày nào nay chỉ còn một không gian tĩnh mịch, bỏ hoang không có bàn tay người chăm sóc quét dọn, những cột trụ gỗ xiêu vẹo, các tấm lợp tạm nghiêng ngả. Trong bóng đêm, cảnh vật tại đây còn thậm tệ hơn khi vắng đi không khí sinh hoạt hằng ngày, trả lại cho không gian nhỏ quanh vườn là tiếng kêu rí rả của đám côn trùng, dế và ếch nhái, thằn lằn ... những loài sinh vật nhỏ kia đang thay nhau tạo nên một bản nhạc vắng bóng người âm đạm muồn chán ngán.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Từ hai bên cánh tay và gáy, Long cảm nhận cái lạnh của từng cơn gió thổi qua. Nhìn ngang sang phía phải, không xa cách chỗ anh đứng bên gian nhà chính là những lô nhô mái của những ngôi mộ gia đình. Anh cũng không khỏi tiếc cho những đám tang liền kề nhau – khi anh chợt nhớ lại hồ sơ của vụ án – một thoáng đắm chiêu và suy nghĩ. Thời gian đêm nay còn rất nhiều, nhìn đồng hồ một lần nữa anh mới thấy nó chỉ chín rưỡi tối. Đêm nay, liệu anh cần thiết nên lục lọi tất cả mọi thứ tại đây hay không, kể cả đến xem những ngôi mộ đằng kia ... Trên một khoảng đất rộng hơn hai ba ngàn mét vuông, phía trước nhà là con đường thị trấn chạy đến đây thì không còn rẽ đi đâu nữa mà dẫn ra những bãi đất bỏ trống, phía sau là dãy núi. Trong màn đêm, ngọn núi sau nhà càng đen thẫm hơn.

Lần theo lối mòn nhỏ len lỏi giữa những đám cỏ cao ngang ngực người, Long đi về phía những ngôi mộ. Đến nơi, đếm, anh thấy có đến bảy tám ngôi mộ nằm kề sắp xếp cạnh nhau thành hai hàng. Mỗi ngôi mộ đều được xây cao bằng bê tông, bên ngoài lát gạch xanh, hồng lợt, trong đêm tối anh không thể nhìn rõ màu nhưng cũng nhận ra vì chúng không tối xảm như màu đất và bùn chung quanh. Trước mỗi ngôi mộ có một tượng chạm khắc nhỏ, hình thù gì anh cũng chưa thể hiểu, trông đại loại như những tượng bán thân nửa người nửa loài kỳ lân có tóc. Đáng chú ý ngôi mộ nằm sau cùng chính giữa rất lớn, có một cửa nhỏ bằng gỗ, nhìn kích thước nếu mở ra thì một người lớn cũng có thể khom đầu chui vào đó. Bên ngoài đặt một ống khóa kiểu cũ có xoắn thanh ngang. Lẫy đèn pin nhỏ ra, bật sáng, anh khéo léo không lia luồng ánh sáng bất cẩn lên trời hay chiếu ngang dọc, vì trong đêm có thể ánh đèn chiếu sáng qua lại sẽ làm cho người từ xa chú ý. Chiếu đèn tập trung vào một ngôi mộ nằm gần chỗ anh đứng nhất, anh nhìn thấy dòng chữ “Trương Thế Toàn, sinh ngày Tại, mất ngày ...”. Bia đá còn mới, vì những người này chỉ mới chết cách đây ba bốn năm.

Nhìn vào cái tượng chạm khắc bên trên, một hình đầu người nhưng có mõm hơi dài ra như loài lân, tóc dài xòe ra, dù cho tượng chạm khắc nhưng hai con mắt bằng đá đen đục của nó như vẫn mở rộng nhìn chăm chăm vào người trước mặt, rõ ràng không thể nói tượng đá mà không hồn. Tượng có khuôn mặt vừa như im lặng của người, vừa như muốn nhe nanh há mồm của loài sư tử. Rồi thì khi lia đèn pin sang ngôi mộ bên kia, lại thêm một tượng nửa người nửa thú, bên dưới đề “Trương Thế Tục ...”. Còn mộ bà Mỹ đâu, đằng sau bên trái, hình như đứng trước mộ của ông Tuyết, chứng tỏ mộ này được chôn trước, có nghĩa bà Mỹ chết trước ông Tuyết; tượng một con thú nửa người nửa lân, nhưng đó là hình như là một con cái thì phải, vì tượng bán thân bên dưới là hình dáng của một người phụ nữ ngực trần. Long đứng quan sát, trong đầu nảy ra ý nghĩ đây có thể là một thứ giáo phái gì đó chẳng. Những điều mà trước đây anh rất ít thấy trong văn hóa trang trí nghĩa địa, hoặc nếu có ở đâu đó anh chợt nhớ lại mình đã từng xem qua báo chí hay phim ảnh tại Ai Cập hay Châu Phi, cũng có thể anh từng nhìn thấy hình thù kiểu đó nhưng loại khác tại Trung Quốc cách đây nhiều thế kỷ.

Tò mò, anh bước lại một tượng nửa người nửa lân trước mặt, đưa tay lên phủ những lớp bụi đã bám trên mặt tượng, có thể sau một thời gian dài phơi mình trong nắng gió và mưa, màu sắc thật của đá bị phủ che mờ đi. Cảm giác lạnh tại đầu ngón tay trở và tay cái chạy râm ran nhẹ trong người anh, nó truyền qua khuỷu tay rồi lan nhẹ thẳng lên cổ, anh tưởng tượng nó đang lan nhẹ đến sống lưng. Trời cũng hơi lạnh, anh dám chắc vậy vì trước đó mấy cơn gió làm anh thấy lạnh. Đột nhiên khi chưa kịp buông tay, anh thấy cảm giác lạnh hơn nhiều lần khắp mặt và cổ áo. Hình như có một luồng gió lạnh hơn vừa đi qua đâu, rút tay lại, anh nghĩ đó chỉ là gió lạnh thôi. Hai ngón tay anh đã vạch lên mặt tượng để lại một vết lằn nhẹ, chiếu đèn vào anh nhận thấy mặt đá đen xanh rất đẹp và trơn láng. Thảm khen ngợi cho ai đã dùng loại đá rất đẹp để tạc tượng và thêm nữa tay nghề người tạc ra nó cũng không kém.

Nhưng sao trông kỹ, mặt tượng trông rất dữ và có vẻ sẵn sàng tấn công. Đột nhiên anh nghe tiếng vụt từ phía sau, vội quay lại, anh thấy một con chim, có thể là cú hay loại chim rừng hay đậu trên cây những chỗ rất cao, vụt cánh bay đi mất. Long cho tay vào túi lấy máy ảnh KTS siêu nhỏ ra chụp, trước hết anh chụp cái tượng đá quái dị này rồi chụp cái tượng đá con cái, sau đó anh hướng đèn pin chiếu cánh cửa ngôi mộ và chụp thêm một vài tấm nữa. Việc khám mộ vẫn chưa đem lại cho Long thêm chút manh mối nào, ngoài những hình ảnh về các ngôi mộ khá khang trang, và những hình thù tượng đá quái gở. Anh quay trở ra theo lối ban nãy. Khi anh vừa quay ra, tại chỗ tượng đá mà anh vừa đứng cạnh ban nãy, và vết lằn anh vừa đụng tay vào trên mặt tượng, từ sâu trong khوة mắt tượng, một dải bụi đỏ nhẹ xuống, nhanh chóng phủ đầy lại chỗ vết lằn đó.

Khi đi trở ra, anh nghĩ, ắt hẳn những tượng đá đó do một người chủ ý thuê người khác làm, vì từ loại đá, hình thù đều giống nhau. Vậy đó có thể là một trong những người còn sống trong nhà cho thiết kế, nếu vậy chỉ là anh Tạ và cô Đào, hay họ hàng của họ, đến đây anh không thể xác định tiếp vì không biết rõ họ hàng của gia đình còn bao nhiêu người hay sống ở đâu.

4 – Hình ảnh một giai nhân

Cảnh vật đi vào tối lờ mờ trong một góc phòng, trên giường một người đàn bà nằm ngủ, đột nhiên cô trở mình và mở mắt. Trong đêm khuya, ánh trăng sáng tràn vào cửa sổ cho thấy một thân thể đẹp lạ lùng của cô, dù cho nó có phủ bởi một lớp áo ngủ trắng. Cô chợt tỉnh giấc,

mắt mở sáng, lia đảo như có gì đáng nghi. Dường như cô cảm nhận điều gì đó bất thường so với mọi ngày.

Đêm nay, sao cô lại trở giấc, kéo nhẹ lớp chăn mỏng ra khỏi ngực để lộ hình một cổ áo khoét rộng trễ xuống khỏi cổ, bên trong không mặc gì. Cô Đào ngồi dậy, tay quờ lấy lửa đốt nến trên bàn gương, cô đi nhẹ bước đến trước bàn gương. Từ đằng sau, mái tóc và bờ vai, ngày nào từng được bao nhiêu người trộm nhìn khi cô ở nhà, giờ xoa lênh bênh. Đào ngồi lại trước bàn gương, lặng ngắm nhìn mình thật lâu, dường như cô cũng cảm nhận được sự thu hút khi ngắm chính mình trong gương. Tạo hóa đã ban cho cô một khuôn mặt đẹp tuyệt trần, làm mê lòng cả chính cô, có khi cô đã ngồi hàng giờ đồng hồ lờ tả chiêm ngưỡng chính dung nhan và thân thể đẹp tuyệt vời của mình trước gương. Đôi mắt đen và sâu thẳm, nó không giống mắt người thường, nó nhìn quyến rũ hơn, và từ đôi mắt này đã không ít đàn ông phải chạy theo. Chỉ riêng mình cô biết và thầm cười nhủ với mình, nụ cười nở trên môi cô lạnh lẽo và đáng sợ. Đẹp nhưng tàn ác, thu hút nhưng nguy hiểm.

Thối tắt nến, Đào quay trở lại ra giường. Đào đã linh cảm chuyện gì, cô biết mình đang có một kẻ phá đám đâu đó. Ngày mai, Đào nghĩ, liệu có nên gặp bà chủ quán gần nhà hỏi chuyện hay không. Buổi sáng nay, hình như Đào thấy một bóng thanh niên đi ngang qua đây, rồi ngồi uống nước. Nhưng cũng không thể dám chắc vì quán nước đó hàng ngày từ sáng đến chiều cũng rải rác có trên chục khách. Còn Đào thỉnh thoảng cô mới xuất hiện ở đây.

Căn phòng trở lại cảnh lờ mờ của người con gái nằm đó dưới tấm chăn kéo hờ ngang người, bên cửa sổ ánh sáng trắng đã dịch thêm một đoạn lùi vào trong giường.

Thật tình cờ, lúc Đào nhô dậy và linh tính cũng là lúc Long đang lục lọi mấy ngôi mộ gia đình của cô. Cô đã bực tức vì linh cảm nhưng chưa rõ kẻ phá đám đang làm gì hay ở đâu, điều đó cũng là lúc Long cảm thấy gió lạnh thổi qua tay đến cổ. Anh còn kịp trấn an mình, trời đêm sao lạnh quá, dù anh đã mặc áo khoác da kín người.

Trên đường trở ra, Long vấp phải một cái gì bằng đất thì phải, cúi xuống nhìn, hóa ra là một cái bình hoa cũ bằng đất. Tiện chân anh đá nhẹ nó lăn lên phía trước vỡ toang, mấy con kiến bị văng ra vài con bay lên dính quần anh, chiếu đèn, anh đưa tay ra vội phủi chúng đi và chạy nhanh bỏ qua đám kiến đang nháo nhào hỗn loạn vì tổ chúng bị tấn công; hóa ra cái bình đó

là chỗ ẩn nấp và xây tổ tuyệt vời cho đám kiến lửa, trong miệng anh lẩm nhảm “Khi thật, ở đâu lăn lóc ra nhiều bình lọ thế!”.

Trở lại căn nhà, anh đi vòng ra phía sau, một khoảng đất rộng rãi, tối lò mờ, sàn lát bê tông rộng trải dài một khoảng chạy ra phía sau, rồi dừng lại tiếp đó là một lối nhỏ có trải từng bậc đá tạo thành lối đi dẫn tiếp ra một quăng cuối vườn. Nhà trồng cây đủ loại để làm vật chắn gió, cành và nhánh tỏa um tùm. Tại chỗ mình đứng, Long nhận ra đây là một kết cấu sân đất nện kiểu công trình mở có thể hoán đổi cho nhiều tổ hợp sản xuất. Nhìn lên, là một mái rộng khung bằng sắt có đèn và hệ thống điện mắc sẵn, một góc đằng kia những bàn đã cũ kỹ, một nơi người ta có thể ngồi nặn đất và bàn xoay để tạo hình các bình và lọ. Cách đó chừng chục bước là tháp xây kiểu lò gạch để nung các bình lọ đất nặn. Đằng kia bên phải là giếng nước lộ thiên, vành xây bằng đá xanh. Không có gì đáng chú ý cho việc điều tra. Long đi dò dẫm trong sân.

Anh bắt đầu nghĩ cách đột nhập vào khu nhà, vì căn cứ theo hồ sơ vụ án, tình tiết chỉ liên quan đến con người, hoàn cảnh và nơi sản xuất vốn không còn tạo sự chú ý vì tất cả hoạt động sản xuất đã tạm ngưng nhiều năm nay. Thêm nữa, gia đình họ đã dần chuyển sang mô hình kinh doanh mua bán, không còn sản xuất làm đồ đất tại chỗ nữa trước khi sự việc bắt đầu xảy đến cho gia đình.

Máy bộ đàm - Điện thoại trong túi anh rung có tín hiệu, Long kéo cần micro ẩn trong cổ áo jacket ra trả lời:

- Đặc vụ số 03, nghe!

Từ máy phát ra giọng nói đàn ông:

- Đặc vụ số 03, báo cáo tình hình!

- Tôi đã đột nhập vào căn nhà và đang từng bước xem xét hiện trường, vẫn chưa thấy dấu hiệu đáng nghi.

- Đặc vụ số 03, theo tin mới nhận từ Ban chuyên án cho biết, hiện cô Đào đã được xác định mất tích cách đây gần một năm. Mọi hoạt động cho thuê nhà do anh Tạ đảm nhận. Nhưng theo một số người dân địa phương, thỉnh thoảng họ thấy có bóng phụ nữ về nhà vào ban đêm nhưng rất khó xác định vì không thể nhìn rõ. Những thời điểm đó trùng khớp với lúc nhà có người đến thuê. Sau một thời gian nhà lại vắng người thuê và treo biển cho thuê. Vậy anh cần chú ý trong lúc làm nhiệm vụ, có động tĩnh người nào vào nhà, phải nhanh chóng rời khỏi căn nhà để tránh bị lộ. – Giọng người đàn ông vẫn nói

- Vâng, đã rõ. – Long đáp

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Đặc vụ số 03, báo cáo lại tình hình điều tra từng ngày cho đơn vị. Chỉ được sử dụng số khăn cấp trong trường hợp nguy hiểm đến tính mạng để gọi lực lượng hỗ trợ, khi đó việc điều tra sẽ bị lộ trước khi tìm ra kết luận, khiến cho hung thủ phát giác bỏ trốn. Anh cần nhớ, vụ án này đã ba năm vẫn không xác định được manh mối. – Giọng đàn ông bên máy vẫn nói đều đều

- Rõ, thưa chỉ huy.

Máy bộ đàm nhá đèn chấm dứt cuộc hội ý của cấp trên với Long.

Anh suy nghĩ lời nói của cấp trên rồi lại nghĩ về hiện tượng này, nếu đơn giản chỉ có người đến nhà ắt hẳn phải có tiếng xe đến, tiếng mở công và đèn trong nhà sáng lên. Tại sao anh lại nhận được chỉ dẫn phải cẩn trọng khi có người về nhà mà bản thân anh là một đặc vụ đột nhập lại không thể nhận ra điều đó. Không lẽ những người này tàng hình đi vào trong nhà, hay ở một nơi nào đó ví dụ từ trên không trung đáp xuống hay từ trong tán rừng phía sau nhà leo vào. Giả thiết của Long đi đến chỗ luẩn quẩn, anh cảm thấy rối trí trước suy nghĩ này.

- “Hay căn nhà này có hiện tượng ma quái, và những lời cậu tiếp tân kia nói là thật!” Long nghĩ “Không, ma cở gì chứ, gặp ma thì cũng đâu bằng bị đuổi việc, trong khi mình còn đang làm chỗ này có thu nhập, ra đường giờ với cái trò đấm đá của mình chỉ có đi làm bảo kê ... chắc còn chết oan nhiều hơn!”

Chợt Long nghĩ tiếp:

- “Chết cha, bên máy lãnh thổ phía Tây còn nghe mấy vụ thầy bùa gọi xác sống dậy. Thì đây cũng có thể chứ. Trời, hóa ra mấy cha cấp trên này có ý gì chẳng, cho mình đi điều tra xác sống hả? Hèn gì, mình bên chống tội phạm mà lại bị đẩy qua vụ này. Phải không đây? Mấy cha này hắc ám quá!”

Một thoáng mải mê với suy tư, anh liếc vội lên trên nhận thấy những cánh cửa sổ kiểu gấp, từ đó anh có thể bật cửa để vào. Quay lại, trước mặt là một cửa hậu bằng gỗ nhỏ khóa sơ sài, anh cũng có thể dùng bộ chìa khóa để mở. Anh chọn hướng là sẽ vào nhà bằng cửa hậu trước. Đi lại gần thò tay trong túi lấy ra xâu chìa khóa đủ loại và các thanh đinh để chọc ổ bi, trong giây lát, khóa đã mở anh mở cửa ra nhẹ nhàng lén vào nhà.

Bên trong, đi lên phía trước một chút, tối om, anh bật đèn pin rọi xung quanh, gian nhà cũng khá thoáng và sạch sẽ, ngược lại với suy nghĩ của anh với những căn nhà bỏ hoang. Đồ gỗ và các vật dụng trong nhà vẫn còn, trên tường nhìn các móc treo anh biết trước đây có treo ảnh nhiều khung ảnh, nhưng chúng đã được gỡ ra, chỉ còn lại trên tường những khoảng vuông vuông tường còn sáng hơn chỗ bên cạnh. Có lẽ những khung hình đã được mang đi để trả lại cho căn nhà thoáng hơn vì còn dùng vào mục đích cho thuê. Nhà khá rộng nhưng anh thối mác, khi nhớ lại trong hồ sơ, tại sao lại chỉ cho đàn ông một mình đến thuê mà không phải là

nhiều người ở chung hay một gia đình nhỏ. Bàn sa lông tại gian chính diện là một loại bộ bàn ghế kiểu cổ, gỗ tốt đánh vecni đen bóng, và từ các tay dựa và thành đỡ có chạm khắc hình rồng phượng. Vẫn không có gì đáng chú ý. Căn nhà là kiểu ba gian nửa cổ giống các nhà ba gian ở vùng quê, nửa hiện đại là thay vào các gian bên tả và bên hữu không có, mà làm thành các phòng có khóa phía sau. Trước bàn sa lông là một tấm bình phong đã cũ nhưng tấm vải vẫn chưa sờn rách, bụi bám đôi chút. Từ phía sau tấm bình phong đó là một hai phòng ở và dẫn ra nhà bếp cũng là nhà ăn. Bộ bàn ăn bên bếp trống trải.

Anh chiếu đèn pin lại gần tìm tòi trong bếp. Không có dấu hiệu của chuyện nấu nướng, tức là những người đến đây thuê hình như không sử dụng bếp. Và có thể tạm cho là họ chỉ ở đây một thời gian rất ngắn rồi lại chuyển đi đâu đó. Đi đến bên góc nhà tắm, đẩy cửa bước vào anh soi đèn loạng choạng tìm kiếm chi tiết. Vẫn không có gì, chiếu đèn vào gương nhỏ và khay bên dưới, anh để ý thấy có một vài hộp dao cạo râu nhiều loại khác nhau, đưa tay nhặt vài thứ lên xem. Long thấy nhiều loại, chứng tỏ nhiều người đàn ông đã sử dụng nhà tắm.

Trở ra ngoài gian chính diện, đi đến góc nhà, chỗ để giày dép, Long chú ý thấy giá để giày dép có đến trên vài đôi giày cũ, dép xộp đi trong nhà, giày tây xếp chồng chéo không ngăn nắp, tất cả là giày nam. Nhìn tổng quan lại toàn bộ gian phòng, Long không thấy có đặc điểm gì đáng chú ý, duy chỉ có giàn để dép và một mớ dao cạo nhiều loại đã dùng trong toa lét là khớp với các chi tiết có nhiều đàn ông từng đến ở đây và rời đi. Lấy máy chụp hình, anh chụp lại giá dép và chụp cận cảnh một số đôi giày bỏ tại góc đó.

Anh lần theo cầu thang cuốn tại góc nhà, nhẹ nhàng leo lên từng bậc thang lên lầu một, gian phòng trên này thoáng đãng hơn với cách bố trí các phòng nhiều hơn, anh thấy có vài ba cánh cửa, phần giữa gần cạnh cầu thang là một không gian nhỏ có bàn nước, từ đây có thể nhìn xuống một khoảng dưới ở tầng trệt. Đứng xa về bên tay trái lại một chiếc cầu thang nhỏ dẫn lên lầu trên. Chọn phòng đầu tiên, mở khóa vào thử một phòng nghỉ, Long thấy căn phòng có tủ áo, giường đơn, toa lét riêng, cửa sổ kéo rèm khép lại... và tất cả giống như phòng bình thường. Đến bên tủ, tất cả trống trơn, những người đến thuê không còn để lại gì, vài ba chiếc mắc áo cheo leo trong tủ. Bỏ ra ngoài, Long lại qua phòng thứ hai, vẫn không có gì, mở một cửa tủ quần áo và giường, ngoài ba chiếc mắc áo anh vẫn không thấy gì.

“Khoan đã!” Long lẩm nhẩm, hình như anh tìm thấy bên dưới tủ một nửa tờ giấy gấp lại, nhặt lên mở ra anh thấy nó đã bị xé mất một đoạn. Anh vội đèn vào đọc thấy dòng chữ rất ngoằn ngoèo chứng tỏ người nào đã ghi tốc ký một sự việc gì “Ngày/..../20..., nàng đã xuất hiện lần thứ hai, từ sâu thẳm trong thâm tâm mình, ta biết mình hoàn toàn bị ngự trị bởi

sắc đẹp của một người con gái như từ cõi mộng, biết trước những gian nan, ta vẫn một lần ...” đến đây mảnh giấy bị xé toạc không thể đọc thêm được gì. Long vội cho mảnh giấy vào túi, cất kỹ làm tư liệu. Anh chưa thể hiểu chuyện gì, có thể từng có một nhà văn nào thuê nhà tại đây và viết nhật ký tự sự.

Nhìn đồng hồ đã chỉ gần một giờ sáng, Long bồn chồn, thời gian trôi qua thật nhanh, đêm càng trở về sáng, anh đã hơi thấm mệt. Gian nhà là nơi sinh hoạt chính của gia đình, lại không cho thấy dấu vết gì. Anh cảm nhận bắt đầu đi vào phức tạp của một vụ án, điều mà giờ anh hoàn toàn không ngạc nhiên, tại sao chuyện này mà cảnh sát huyện này vẫn chưa tìm ra giải đáp. Được đặc phái là người điều tra cho các dạng vụ án có tình tiết bí ẩn, anh nhận những chuyên án mới, nhưng luôn rơi vào tình huống thiếu thông tin chính xác và đang đi dần vào bế tắc. Mỗi mệt, Long chiếu đèn tìm một chiếc ghế. Anh đi đến bàn tại gian trên lầu một, ngồi xuống, mở đèn tròn nhỏ tại góc bàn, ánh đèn mờ tỏ của phòng ngồi trên lầu chỉ tỏa sáng quanh góc bàn, châm một điếu thuốc, ngồi trầm ngâm ...

- “Khi thật, trong nhà này chẳng có ai, đèn vẫn sáng, cũng chẳng có ma cò gì ở đây. Chủ nhà thì đi vắng, khách cũng không có. Không lẽ mình phải trú lại cái thị trấn này tới ngày gặp chủ nhà về sao?” – Long ngồi gãi đầu ngẫm nghĩ
- “Hay là cái thằng tiếp tân mất dạy, bịa ra một chuyện nào đó để xin tiền bo. Còn cô gái buổi sáng nay là ai? Còn bà bán nước, chị bán nước cứ lải nhải những câu gì khó hiểu? Cái thị trấn nhỏ này là cái gì, ai cũng nói dối vờ vịt”

Chợt nhớ là trên cùng còn một gian nhỏ là phòng thờ hay nhà kho, nếu đứng từ dưới lầu nhìn lên nó hơi giống một đỉnh ngọn tháp, có bốn cửa sổ mở ra bốn hướng. Anh nghĩ nên lên lầu cuối cùng để rà soát hết căn nhà này. Ngồi đợi hút xong điếu thuốc, gói ghém kỹ tàn thuốc và điếu vào một tờ giấy nhỏ cho vào túi, anh tắt đèn, lần theo cầu thang anh lên lầu cuối cùng. Cầu thang trên tầng một lên lầu nhỏ gọn và uốn quanh lên cao khoảng bốn đến năm mét trước khi anh lên đến sàn lầu sau cùng.

Có một cửa nhỏ và một ống khóa nhỏ ngăn lại, cài then cẩn thận, Long lại lần trong túi ra lấy xương chìa khóa và một thiết bị điện tử để nghe tiếng vòng bi. Anh cho chìa khóa vạy năng vào, khẽ áp tai, cách, vòng bi đã xác định, Long mở được khóa, từ từ gỡ then đẩy cửa bước vào. Theo phỏng đoán của anh, anh đã đứng tầng sau cùng là một phòng thờ, anh lại bật đèn và soi khắp trong gian lầu. Đến một góc anh nhìn thấy một tủ cao, là bàn thờ, dưới có một hai thảm tròn nhỏ để ngồi hoặc quỳ khấn vái, rọi đèn trực diện vào bàn thờ. Anh giật nảy mình khi nhìn thấy lại những hình thù tượng đá lúc nãy anh thấy ở mấy ngôi mộ. Nhưng con tượng người-lân này to hơn, tóc xù hơn, mặt mũi dữ hơn với cái mõm há toác như muốn táp, đôi mắt của nó không phải là đá mà là hai viên đá màu được cắm vào trong hốc mắt, bên cạnh nó,

là một con cái thấp hơn, cũng nhe nanh đang há mồm, phần dưới chạm khắc hình bộ ngực lớn và đẹp hơn, gần giống tượng thần Vệ nữ. Long thăm nhủ, có phải là vợ của cái tượng bên kia, sao lại đặt gần nhau trông quá cân xứng. Đi đến gần bàn thờ, anh nhìn thấy có vài bó nhang, một vài chiếc bát bằng đồng. Cầm một chiếc lên xăm soi, anh sờ vào thấy trơn và rất sạch, anh thử đưa lên mũi ngửi xem có mùi gì lạ không. Cũng không nhận ra, thật lạ lùng, dường như những chiếc bát này đã được rửa sạch bong. Vậy là từ đây anh có thể tạm kết luận, gia đình này trước đây hoặc những người còn sống vẫn đang thờ cúng một loại tượng rất đặc biệt, một giáo phái lạ. Lấy máy ảnh anh chụp tiếp vài tấm về chiếc bàn thờ này.

Đi đến một cửa sổ hướng ra phía sau nhà, anh lấy ống nhòm hồng ngoại ra quan sát. Trong đêm anh vẫn nhìn được cảnh dãy núi sau nhà xanh rì, trên đó nhiều lùm cây lan tỏa từ các khe đá, cố quan sát một lúc anh phát hiện ra có một lạch nhỏ theo dòng nước chảy xuống tạo thành một lối dẫn xuống một gian phòng nhỏ sau vườn. “À, hóa ra lối mòn nhỏ sau sân phía sau còn một căn phòng nhỏ mà mình chưa vào” Long thầm nghĩ. Lại đi sang cửa sổ đối diện hướng ra công chính, khẽ kéo màn ra, anh nhìn qua ống nhòm, phía xa xa quang cảnh nơi thị trấn này còn nhấp nhô chỉ vài căn nhà mới xây, một đồng bằng trải dài trước mặt. Vui mắt với viễn cảnh trước ống nhòm trải dài tận chân trời, lấp lóe những mái nhà từ phía xa, đèn điện từ các cột đèn và điện từ những mái nhà xa xa ... Hạ dần ống nhòm xuống phía dưới, là tường rào khu nhà này, Long chợt để ý hình như cái cổng đã mở hờ, khác với lúc nãy anh đến là cổng đã khóa kín. Anh vội chú ý, đoán đã có ai vào nhà này lúc nào mình không hay, có thể trong lúc anh đang ở trên này. Anh vội quay sang cửa sổ bên cạnh, nhìn qua ống nhòm tập trung quan sát.

Cảnh vật là nơi những ngôi mộ của gia đình, từ không gian đó huyền ảo trong màn đêm là một màn khói. Anh giật mình chú ý thấy trên lối dẫn đèn mấy ngôi mộ có một bóng trắng, tóc xõa xuống vai. Cái bóng đó đi nhưng không hề thấy bước, chỉ thấy nó lướt nhẹ theo từng động tác đi. Bóng đó đi đến bên ngôi mộ và quỳ xuống. Trên này Long vẫn im lặng tập trung quan sát, anh chú ý khẽ kéo màn cửa lại, chỉ để lộ một khe nhỏ từ đó anh đưa ống nhòm ra nhìn. Chiếc bóng đó lúc này là hình một cô gái đang ngồi trước mấy ngôi mộ. Tập trung điều chỉnh lại ống nhòm, để nhìn rõ vào khuôn mặt cô gái đang hơi cúi xuống, Long nhận ra một khuôn mặt đẹp đến lạ kỳ, chính xác là khuôn mặt của cô gái ban sáng anh đã thấy tại quán nước. Bên dưới lớp áo mỏng đó là một thân thể tuyệt đẹp, dù là qua ống nhòm có hồng ngoại, anh vẫn quan sát được một phần cơ thể của cô gái đó, tim anh khẽ đập mạnh hơn, môi anh mím lại, hai bàn tay cô khẽ đặt trên đùi, đôi tay trắng mỏng nhỏ bé, rất thon đẹp, nhìn kỹ, anh thấy các móng tay của cô hơi nhọn và hình như vẽ màu đen vì trong đêm tối và qua ống nhòm anh không thể nhận diện màu. Gần như cô lỏa thể bên dưới lớp áo trắng kia.

Dưới màn sương khói đang bay bông, Long thăm nhủ:

- “Wow, nàng thật đẹp! Đây chính là Trương Mộng Đào hay sao? Thật đáng thương cho gia cảnh bi đát!”
- “Mà sao móng tay cô ta dài và nhọn vậy, màu đen hay màu tím? Cô ta làm gì mà ra mộ giữa đêm hôm như vậy? Cô ta này giờ ở đâu hay mới vào nhà này mà mình không biết!”

Đứng ngắm cô gái với thân thể tuyệt đẹp đó một lúc, Long thấy mình bồn chồn, anh thấy như mình muốn dùng hơi thở trong chốc lát, tâm trạng lay động, hai mắt chú ý theo dõi. Chợt nhớ lại chỉ thị của Ban, là phải rút lui tránh để lộ chuyện điều tra, thăm nghĩ là cô gái có thể sẽ trở vào nhà bất kể lúc nào không biết chừng. Và chuyện anh đang ngồi trên này, không tìm đâu chỗ ẩn nấp nếu có người lên đây. Anh vội vàng thu ống nhòm lại, nhanh chóng trở xuống nhà, lên ra góc sân sau bên phải là gian nhà kho, chọn một lùm cây anh chui vào, ngồi im lặng ẩn mình trong đó.

Từ đây anh lại im lặng ngồi quan sát, dõi mắt theo hướng khu nhà và hướng lối đi từ phía mấy ngôi mộ, được một lúc thấy bóng trắng đó đi như lướt nhẹ về gian nhà rồi không thấy đâu nữa. Long rón rén ra lại chỗ tường nơi anh đã vào, ba chân bốn cẳng trèo qua y như ăn trộm chuyên nghiệp và bỏ đi ra góc đường, chạy trong chỗ tối thật nhanh để không ai thấy anh từ đây đi ra. Mãi chạy một hơi cho đến khi gần đến đường.

Bỏ ra đến đường lớn, anh bước nhanh qua từng khu nhà nằm cách đoạn. Được một lúc khi đến gần một căn nhà bên đường, anh tình cờ nghe được tiếng nói của một cô gái và hai chàng trai sột soạt trong một góc của căn nhà.

Cô gái kia khẽ nói:

- Ấy, hai anh muốn tàu nhanh chỗ sau nhà này tiện rồi còn đòi đi đâu.

Một trong hai người đàn ông đáp:

- Đêm hôm thế này, sao em không chiều bọn anh đi thêm vào trong kia cho thêm thoải mái – một người nói

- Phải, ngoài này trời sáng nhiều người qua lại quá – người đàn ông khác đáp tiếp một câu

- Thôi, ở đây thôi, hai anh có đi hay không thì bảo, để em còn biết, nếu không em gọi xe về.

- Thì vào đằng kia chỗ tối kìa.

- Ú, ư, không được đâu, em nghe nói vào đấy sợ lắm, thôi không vào đâu.

- Hừ, không vào thế thì nhanh đi, mà làm ở đây là phải bớt tiền lại cho bọn anh đấy – vẫn là giọng người đàn ông ban đầu

- Phải đấy! – người kia bồi tiếp

- Thôi nhanh đi nào!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Rồi lại không nghe thấy gì, chỉ lại thấy tiếng sột soạt, tiếng gắt gỏng của ba người đó với nhau phía sau. Long hiểu ra đây là một cuộc mua bán nhanh của một cô gái bán hoa và những kẻ đi chơi đêm. Hình như anh nhận ra hai giọng nói quen quen từ hồi tối. Hồi tưởng lại, anh nhận ra vẫn là hai gã thanh niên thi cơ bi-a hồi tối, hóa ra bọn họ thi đánh bi-a, ai thua phải trả tiền cho những cuộc chơi đêm sau đó.

Đi được một đoạn, gặp xe lai, Long vội đưa tay che miệng ngáp nói:

- Ày, uể oải quá, chú cho đi nhờ ra khu khách sạn ngoài thị trấn.
- 50 đồng, đêm hôm anh bồi dưỡng thêm cho – người xe lai đáp
- Không có gì, đi thôi chú– Long trả lời

Anh bắt một chiếc xe máy trở về hướng khách sạn nằm ngoài thị trấn. Trong đầu anh, vẫn miên man suy nghĩ về hình ảnh cô gái trong vườn ban nãy. Ngồi xe một lúc khá lâu, anh đã đến khách sạn, trả tiền và gõ cửa vào bên trong, nhìn đồng hồ đã chỉ hơn hai giờ sáng. Anh lên phòng, thu dọn lại và tranh thủ nằm nghỉ. Đêm vẫn chưa hết, anh nghĩ mình cần ngủ một chút. Trong đầu anh vẫn lơ mơ hình ảnh của cô gái kia, rồi anh thiếp dần vào giấc ngủ say.

5- Yêu nữ về nhà

Lúc này, trở lại cảnh tại căn nhà, cái bóng đó đã vụt mất trong căn nhà khi Long chuẩn bị ra ngoài. Nhưng Đào không đi vào nhà, cô lướt nhanh về phía lối nhỏ dẫn ra phía sau vườn. Tận cùng khu vườn là phòng của Đào, cửa khóa, phong rêu và bụi bám quanh cho thấy có vẻ từ một hai năm nay không có ai lui tới ra vào trong phòng này. Bên cạnh là giếng nước xây gò đá, máy bơm nước đơn sơ dùng tay đòn đã hoen rỉ. Dịch sang phía phải, chùm cây cỏ thụ nhỏ mọc lên lỏi vào phía sau tường từ bên nhà, các nhánh và rễ của nó lan rộng và trùm qua bức tường rào.

Sau nhiều ngày, đây là lần gần đây Đào trở về, trùng khớp với thời gian cách đây gần hai tháng có người đến thuê nhà và sau đó dọn đi. Thông thường việc thuê nhà do anh Tạ đảm nhiệm, anh nhận người cho đến xem qua nhà, để ưng ý thuê hay không. Rồi khi họ đồng ý, *Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng*

anh sẽ đi đăng ký cho người đó tạm trú tại nhà mình. Một thời gian sau anh Tạ lại ra cơ quan chính quyền khai báo không có người thuê nhà nữa. Từ đó, có thể coi như nhà anh Tạ đã hết trách nhiệm báo tin về người thuê nhà này. Mấy ai biết sau đó người đó ở đâu, có thể mất tích ở đâu đó. Nhưng mọi thứ vẫn nằm sau bức màn bí ẩn, trong khi đó mọi chứng cứ đều không rõ ràng. Trong khi sở cảnh sát Long Hà liên tục nhận được những tin báo mất tích của ai đó, những kẻ thập phương từng có thời gian thuê nhà tại nhà anh Tạ, nhưng vụ này đến Phòng cảnh sát huyện thì mọi chuyện lại bình chân như vại. Sự việc đã dồn đống lại để khiến người ta phải mở một cuộc điều tra về hiện tượng này.

Đào khuất vào trong căn buồng nhỏ của mình, trong thoáng chốc cô đã thay đổi bộ quần áo trên người thành một cô thiếu nữ trong bộ áo vải lụa màu hồng sậm, tại chẹn lưng có thắt dây mỏng vành to như dây đai, tà quần nhẹ bỏ phía sau. Trang phục tựa như cổ trang bên trong cô cũng mặc một áo yếm bó sát. Tại cổ áo có hai viền rộng màu vàng. Tay phải cô cầm một chiếc quạt nan xếp gọn, mái tóc uốn bồng bênh đã được chải gọn ra phía sau cằm, rơi xuống vừa đủ để hé mở khuôn mặt chữ điền cong nhẹ. Trên khuôn mặt, làn da trắng mịn hơi xanh tái, sắc mặt của Đào bao năm qua không thay đổi, làn da đó bao năm qua không biết dấu vết của thời gian để lại.

Khuôn mặt cô trang điểm sắc nét, đuôi mắt vẽ một đường cong nhỏ hình đuôi chim, môi đánh một lớp son bạc đen. Dưới chân cô đi một đôi hài bằng gỗ cao gót rất vừa đôi chân nhỏ múp míp của Đào. Hai bàn chân bên trong đôi hài nhỏ bước đi thon thả, bước từng bước đánh điệu nhịp nhàng theo hai đôi chân trắng lộ ra dưới tà váy.

Tại sao Đào lại thay đổi y phục giữa đêm hôm? Thật ra cô đã ngủ một giấc sâu từ bảy tám giờ tối qua, một mình trong bóng đêm ở đâu đó, sự việc đột nhập của người lạ kia vào nhà cô vô tình đã đánh động giác quan của Đào. Cô đã thức giấc, ngồi ngắm mình trong gương, rồi lại trở lại giấc ngủ bên giường. Người nằm đó, sau một lúc Đào đã chìm vào giấc ngủ bên dưới cửa sổ của ánh trăng đêm đang trên đỉnh trời bên kia sắp ngả về sáng. Chợt từ con người nằm đó, một cái bóng nhẹ bước ra khỏi, nó biến thành một làn khói và cuốn bay ra khỏi cửa sổ. Đó là phép xuất hồn của một người ở giữa hai thế giới. Chính vì thế cô đã trở lại nhà mình nguyên dạng trong bộ đồ ngủ và đi ra chỗ đám mồ mả gia đình. Cô ngồi đó một lúc, im lặng nhìn vào mộ của cha, mẹ và hai anh trai của mình thật lâu. Cô như muốn nói điều gì với cha mẹ và hai anh trai của mình. Một sự thật còn bị vùi lấp chằng?

Nhân chuyển về thăm nhà giữa đêm hôm thế này, Đào đã thay đổi y phục để đi kiểm tra nơi ở của cô. Trong căn phòng từ đằng sau nhà, nếu nhìn vào, nó không có gì lạ với một chiếc

giường gỗ nhỏ, một bàn gương, một chiếc ghế, và cửa ra vào. Đào đứng trước gương soi bên cạnh giường một hồi lâu, chiếc gương như muốn nhòa ảnh đi, rồi trong đó toàn bộ cái gương như rút lại vào trong mở ra một cửa vào mật đạo. Mật đạo này được xây bằng cửa đá bên ngoài nhìn vào khó có thể nhận ra, ngụy trang bằng cả cái tủ áo đóng chặt vào một bức tường. Đào khom mình bước vào trong

Lối mòn nhỏ xuống mật đạo tối tăm, bước xuống từng bậc đá, Đào đi lững thững, vẽ mặt cô lạnh đến ghê sợ. Nhưng nhìn toàn bộ con người Đào, cô vẫn thu hút đến lạ kỳ, một sức hút mê hoặc để những gã đàn ông làm con thiêu thân muốn buông theo tiếng gọi của dục vọng mà bất chấp tự lao đầu vào hiểm nguy. Lối đi dẫn quanh co được một đoạn xuống đến cửa hầm, bên dưới cũng tối như ban đêm, tại đầu cửa hầm, cô cầm diêm đánh lửa một cái lư nén, cầm trên tay và lần lần đi chầm từng giá nền hai bên tường, cách nhau một khoảng xa chừng hai ba chục thước, tại đó là một trụ của hầm và có một ngõ nhỏ dẫn sang một hướng khác. Ánh sáng từ giá nền chỉ đủ sáng trụ hầm và một góc đi vào trong ngõ nhỏ. Trên tay Đào cô cũng cầm sẵn một tháp nến bằng sắt. Tại mỗi ngõ nhỏ này lại có những bậc thang đi xuống hầm sâu hơn bên dưới. Và lại một kết cấu hầm bên dưới giống như bên trên.

Đào đã đi xuống tầng hầm thứ nhất, bóng tối bao trùm, không khí trở nên lạnh, ẩm thấp hơn do nơi đây không nhận ánh sáng bên ngoài. Đường hầm đá len chen, từng cục đá xanh đen thô nhám được ghép lại loang lổ hình tổ ong. Lối hẹp dẫn đi khoảng hai chục bước đến một cánh cổng hai bên khoang đá khoét vào trong, bên ngoài xây một cửa sắt, tại hai bên đối diện nhau. Một dạng xây cất kiểu nhà lao, nhưng nó nằm sâu dưới đất, Tại đó lại nối xuống tầng hầm thứ hai. Đào đưa tay đẩy cái chốt ở bên phải cửa đá, phiến đá quay sang một bên, có cầu thang đi xuống, bên dưới là một căn hầm có nhốt rất nhiều bọn quái nhân.

Khi vừa đi vào thì phiến đá cũng vội đóng lại. Đào đi xuống từng bậc thang, giơ tay lên cao soi ánh sáng từ giá nền. Đi đến đâu, bọn quái nhân dạt ra tránh cô, Đào nhìn một hai hình thù quái dị bản thủ đang khẽ cựa quậy, chúng lúc nhúc cử động từ từ tiến ra, bọn chúng gầm ghừ điều gì đó, có lẽ bọn này không biết nói mà chỉ hành động khó hiểu. Ất hẳn chúng đã được đối đãi ra sao, nên giờ này tâm ý trở nên phản kháng, đầu đó lại tỏ vẻ sợ sệt khi chúng thấy Đào trừng mắt nhìn vào chúng.

Một trong hai con vật quái dị này há cái miệng lên, miệng nó đen, bản sau đó lại rút lại. Chúng không phải thú, mà là những quái nhân, là người trước kia nay đã chết và thành những thân ma góm ghiếc, thều thào không biết nói. Chúng đang ở trong tình trạng bị bỏ đói, miệng khè khè răng nanh. Đào giơ tay với lấy một chiếc roi treo tại cửa buồng giam thứ nhất, cô đánh “đét” thật mạnh vào cửa sắt như để thị uy, các tua roi đập mạnh vào cửa, một vài sợi tua nhỏ len được vào trong cửa quật lên mặt một con. Nó đau quá rú lên một tiếng và lùi lại phía sau, miệng vẫn khè khè. Đào cầm theo cây roi và đi tiếp vào góc khác. Vẫn hai ba con khác, cao lớn, một con còn đang mặc một chiếc áo sơ mi sáng đã lấm lem đất và màu máu

khô, cổ nó có nhiều vết thủng nay đã liền thành những cục sẹo đen sần sùi. Có lẽ nó đã bị các con khác cào cấu đến rách da, bị cắn vào cổ.

Một con khác tiến ra, nó trầm trầm khề khề nhìn vào mặt Đào rồi cổ và dần dần xuống phía ngực của cô. Nó nhìn hồi lâu, mắt nó như hồi tưởng lại trong tiềm thức sâu sa những ngày tháng nào đó, nó đã từng nhìn Đào như vậy. Mặt nó trông đen sạm và bụi sinh dính đây, nhưng nhìn kỹ hơn đó là một thầy ma khá điển trai, hiền và có vẻ thông minh nhất trong đám thầy ma ở buồng giam này và buồng giam đầu. Riêng Đào, cô cũng chăm chú nhìn nó kỹ hơn những con khác, ánh mắt cô cũng trìu mến hơn khi nhìn thầy ma cao ráo này, cô cũng một thoáng trầm tư, trong giây phút cô cúi nhìn vội xuống ngực mình như nhớ ra điều gì trước đây. Sau đó, cô ngẩng đầu lên khẽ cười mỉm lạnh lùng.

Đào cũng đứng nhìn nó, miệng hơi mở, hai môi bật ra, cô nói:

- Có vẻ như người vẫn còn oán hận ta.
- Mi quả thật là một cái xác có tâm hồn
- Ta rất tiếc, quả thật mi cũng có thứ thú vị hơn đám kia, nhưng mà thôi... aaa, ah! – Tiếng cười gắt re ré

Nó nhìn được một lúc rồi quay đi lộ vẻ ân hận điều gì. Thầy ma cao điển trai này ngoảnh đi, rồi nó thất thủ đi vào trong. Một thầy ma mang dáng vẻ ưu tư trầm ngâm.

Cuộc kiểm tra đột xuất vẫn tiếp tục khi cô gái đi qua từng góc ngách trong tầng hầm. Thỉnh thoảng, lại nghe thấy các tiếng quạt roi đen đét, và những tiếng rú gầm ghè. Nghe chùng chùng như bọn chúng muốn nói điều gì, sự thực không biết nói, âm thanh nghe hỗn loạn như một bày chó, nhưng không có âm thanh nào có vẻ dám chống đối, trái lại rất sợ sệt nữ chúa xinh đẹp lạnh lùng của chúng ở dưới các gian hầm này. Rồi cô lại đi lên, mở cửa đá ra, lên tầng thứ nhất đi ra ngoài. Ánh sáng từ chiếc giá nến cứ soi từng khoảng trống Đào đi đến và mờ tối lại phía sau.

6 – Tình ý chàng đặc vụ

Trong bóng đêm nửa tối nửa sáng phía cánh cửa sổ, quàng tay vợ lấy một chiếc gối, Long tưởng như mình đang ôm lấy người con gái kia. Suy nghĩ và tưởng tượng một đêm qua đã theo Long vào giấc ngủ, anh miên man tưởng như ôm được cô. Chiếc gối ôm to bên cạnh mát rượi chạm vào tay anh khiến anh tỉnh giấc, anh mở mắt biết là mình đang mơ ngủ, to tưởng đến người con gái đẹp kia, quay sang phía tủ nhìn đồng hồ đã năm giờ hơn, bên cửa sổ kéo rèm hơn phân nửa, ngoài kia trời đang hùng sáng. Long quần gối lại thay đổi thế nằm, đánh tiếp một giấc ngủ nữa chờ trời sáng hẳn.

Được một lúc, anh vẫn còn ngủ, tai anh nghe văng vẳng tiếng gà gáy và tiếng chó sủa bên ngoài, nhịp sống một ngày mới đang bắt đầu chu trình mới tại thị trấn này. Đã nghe thấy tiếng xe cộ ồn ào hơn và tiếng người lao xao tiếng ồn ào qua lại từ phía dưới thị trấn. Dù đang nhắm mắt ngủ, anh vẫn nhận ra quanh đây gần khách sạn này chắc có một cái chợ buổi sáng. Giờ họp chợ đang diễn ra.

Đã hơn bảy giờ sáng, lúc này Long mới dậy hẳn, anh phóng ra khỏi giường vào nhà tắm rửa mặt vệ sinh. Xong anh thay một bộ quần áo ngủ, mở cửa, anh ra thang máy và lên sân thượng. Long muốn quan sát toàn cảnh khu thị trấn này tại chỗ khách sạn anh đang nghỉ.

Sáng nay, tiết trời trong mát, từng cơn gió nhẹ ào đến, nắng sớm đã lên nhưng chưa thấy nóng, có lẽ do không khí trong trẻo của vùng đồng bằng và tận phía xa kia là các dãy núi và cánh rừng xanh thẳm vẫn còn điều hòa cái nóng và lạnh. Long cảm nhận sự dễ chịu sáng khoái mà bất kỳ ai đứng hong gió dưới nắng sớm tại vùng này đều dễ dàng thấy vậy.

Quang cảnh núi rừng từ xa, nơi đó là khu vực đêm qua anh đã ghé đến và đột nhập, vẫn còn nhiều điều chưa sáng tỏ. Từ trên cao, anh chợt thấy mình quá bé nhỏ trước một không trung và cảnh tượng như vậy và đằng sau nó là bao chuyện đã xảy ra. Anh liệu chừng sự việc này có đi quá khả năng của mình không? Băn khoăn, lạc lõng, anh trở xuống cầu thang.

Đông Dương Quốc là một quốc gia rộng lớn tại châu Á, được sáp nhập từ bảy nước thành viên thuộc mẫu quốc như ngày xưa. Mỗi nước thành viên có nhiều lãnh thổ tự trị có luật lệ và chính quyền riêng, tuy nhiên quân đội được thống nhất chung cho Đông Dương Quốc do Hội đồng quân lực do bảy nước chư hầu cử ra để bảo vệ Đông Dương Quốc. Việc thông thương, đi lại cũng cho phép nhưng được kiểm soát chặt chẽ tại vùng giáp ranh.

Lãnh thổ Long Hà, Phúc An và Sam Prabang là ba lãnh thổ lớn của miền trung du đồng bằng miền Bắc Đông Dương Quốc. Về vị trí, ba lãnh thổ nằm theo hình ôm sát nhau, nằm chính giữa là lãnh thổ Sam Prabang, tuy vậy, chỉ có một con đường Quốc lộ 14 nối thông suốt ba từ Phúc An sang Sam Prabang đến Long Hà. Lãnh thổ Long Hà là lãnh thổ tự trị cực Tây của nước Đông Dương Quốc - một khu vực trung du miền núi rất rộng, chia làm mười mấy huyện như huyện Sơn Hải, Sơn Đông, Hải Thuận, Hải Đông, Kiên Thành, Kiên Minh, Minh Châu, Minh Sơn ... trong đó huyện Kiên Thành là khu vực vùng đồi núi cao hiểm trở và tương đối ít người qua lại, khí hậu quanh năm thoáng mát do tọa lạc tại vùng đèo và núi cao trung bình ba trăm đến năm trăm thước so với mặt biển.

Kiên Thành là huyện sau cùng được chuyển lên thị trấn của lãnh thổ Long Hà. Trước đây, khi chưa lên thị trấn, ít người còn nhòm ngó đến cái huyện miền sơn cước này, quanh đây vẫn còn giữ nếp sống kiểu bản làng dân tộc miền trung du. Trong khi đó, một dải núi đồi cheo leo hiểm trở lại ngăn lãnh thổ Long Hà với vùng biên giới với nước Ấn Độ, vượt qua được dãy núi đó, những người leo núi tưởng chừng sắp được xuống đồng bằng sau nhiều ngày vất vả trên núi cao cheo leo, thì phải đối mặt với một con sông chảy bất ngang, bên kia sông là tán rừng bạt ngàn trước khi ra đến đồng bằng, từ trên núi họ phải vượt qua các tán rừng nhỏ bám theo vách đá trơn trượt, vì bên trong có nhiều mạch nước ngầm chảy đờ ra, khí hậu tại chỗ đạt đến mức ôn đới, độ ẩm cao và nhiệt độ xuống thấp, nếu từ phía xa hay dưới chân núi nhìn lên quanh năm luôn có những tầng sương mù mỏng bao trùm từng khoảng trên núi, đến khi xuống được chân núi lạc vào rừng rậm họ lại rơi vào vùng khí hậu nhiệt đới, cây cối đua chen mọc, bên cạnh những gốc cây lớn luôn có kẻ sống bám cộng sinh là các loài cây nhánh leo, vươn tỏa thân nhánh của nó gần như che hết bầu trời phía trên; trong rừng ánh nắng mặt trời không thể lọt vào nhiều mà chỉ thưa thớt từng khoảng. Qua hẳn biên giới là khu vực tự trị của một bộ phận dân cư miền núi Ấn Độ, được mệnh danh là Đông Dương Quốc tự do trên vùng đồi núi trung du.

Một phần lãnh thổ Phúc An cũng giáp ranh lãnh thổ Long Hà, song bởi các dãy núi cao, nên không có đường sá đi qua, Phúc An cũng là một lãnh thổ lớn gồm nhiều huyện như Hải Châu, Lương Châu, Lương Sơn, Bắc Vạn ... và khu trung tâm quận Tiên Châu. Tại Phúc An, Long ở tại quận Tiên Châu, đơn vị Sở cảnh sát Phúc An cũng nằm tại quận trung tâm. Do địa bàn rộng lớn vậy, lại khó khăn đi lại, nên hình như Long cũng không biết mấy gì về lãnh thổ Long Hà, đặc biệt các huyện miền sơn cước.

Trở về phòng, đã hơn bảy giờ rồi, đột nhiên chuông máy bộ đàm của anh phát tiếng kêu, anh hiểu là cấp trên đang gọi mình. Anh vội cầm máy trả lời:

- Đặc vụ 03 nghe!

- Đặc vụ 03, báo cáo tình hình đột nhập khu nhà đêm qua.

Long tập trung và báo cáo lại sự việc, từ máy bộ đàm anh còn nghe tiếng lách cách đánh tốc ký của người thư ký, bên cạnh chỉ huy Ban chuyên án, anh nói:

- Tôi đã tiếp cận khu nhà khoảng lúc 9g30 tối, bí mật đột nhập, theo tôi quan sát, dám chắc là không có người nào nhìn thấy tôi vào thời điểm đột nhập.

- Tốt, anh có tìm thấy gì khả nghi? – Giọng cấp trên hỏi tiếp

Long cầm bộ đàm đi từng bước tiến ra cửa sổ, anh nhìn ra phía xa như để trấn tĩnh hơn, đầu óc dễ nghĩ lại chuyện đêm qua, anh thuật lại từng bước:

- Trong khu nhà, mọi thứ vẫn bình thường như mô tả công việc buôn bán của nhà này, từ sân, nhà kho ... tất cả đều đã bỏ không được vài năm. Ngoài ra, khi đi ra phía mấy ngôi mộ gia đình họ xem xét, tôi thấy trước mỗi ngôi mộ đều có những tượng chạm khắc một hình con vật quái dị, tôi đã chụp lại một số hình ảnh này. Sau đó tôi mở khóa vào trong nhà, đúng như trong hồ sơ, nhà này dùng để cho thuê, đặc biệt tôi tìm thấy còn nhiều đôi giày cũ để lại, và trong nhà vệ sinh có nhiều dao cạo râu còn vứt lại.

- Anh còn tìm thấy gì? – Giọng người cấp trên nói có vẻ tò mò

- Tôi không tìm thêm được chi tiết gì đáng chú ý nữa ở tầng trệt và lầu một. Nhưng khi lên gian trên cùng, tôi thấy trên đó có một bàn thờ, họ thờ hai hình tượng giống hệt với những tượng chạm đá tại các ngôi mộ. Tôi cũng chụp hình lại. Sau đó, như chỉ huy đã báo trước đêm qua, lúc tôi đang đứng trên gian trên cùng tôi phát hiện ra cổng vườn bị mở; lúc đó tôi thấy có bóng người con gái ở trong vườn và ra phía các ngôi mộ. Theo tôi, đây chính là cô Đào. Tôi sợ cô ta phát hiện mình đột nhập vào nhà và đang ở đâu đó, nếu cô ta lên gian trên cùng tôi không có chỗ nào nấp, nên đã nhanh chóng bỏ xuống lầu và ra phía cửa trở về.

Giọng nói của cấp trên bắt đầu gạn hỏi tò mò hơn:

- Lúc đó anh thấy cô Đào làm gì?

Ngập ngừng một lúc, Long trả lời:

- Cô Đào đột nhiên trở về nhà vào ban đêm, đi ra phía vườn, sau đó cô ta sắp sửa vào nhà thì ... thì tôi đã xuống nhà, chạy ra vườn nấp và đi ra ngoài.

Trong một khoảnh khắc, Long đã giảm bớt tình tiết về Đào, lúc này anh không muốn kể thêm về Đào, anh muốn dành riêng chi tiết về Đào cho bản thân tiếp tục tìm hiểu. Mặc dù, khi xuống lầu và trốn ra sau vườn, anh nhận thấy Đào đi rất nhanh tựa hồ như lướt nhẹ trên mặt đất, song anh không hề vội quy kết vào những chuyện ma quái, vì lòng anh lúc đó đã hơi ngậy ngát men tình. Những ai một lần nhìn ngắm Đào và khi cô ta liếc nhìn lại đều trở nên bản thân, ánh mắt cô ta như có luồng nhân điện đánh sâu vào ký ức người khác, rất nhiều người quanh làng đã vậy, chắc đặc vụ Long cũng không phải ngoại lệ.

Dù bốn phận của một đặc vụ điều tra, anh không được phép nghiêng ngả vì những cảm xúc riêng; nhưng ở hoàn cảnh này, Long cảm nhận mình đã thầm có tình ý với cô gái kia. Và khi trở về khách sạn, đã an giấc ngủ say, anh vẫn không thôi tư tưởng đến cô ta. Do vậy mà tình tiết báo cáo lại cho cấp trên đã được Long giấu bớt một số chi tiết. Đột nhiên anh cảm thấy một chuyện riêng tư chớm nở trong chuyện này, và không muốn nói cho cấp trên biết, ngay lúc đó, trong lòng anh đã nhen nhóm ý nghĩ muốn biến người con gái kia là của riêng tim anh, một chi tiết báo cáo thêm anh cũng chưa muốn.

- Tốt, anh chuẩn bị máy ảnh và máy tính, gửi ngay những hình ảnh tối qua về đơn vị. – Giọng cấp trên bên kia vẫn đều đều.

- Rõ thưa chỉ huy! – Long trả lời.

- Sáng nay và đến chiều trước 5g, anh hoàn toàn rảnh không có nhiệm vụ, đến chiều tôi sẽ có chỉ đạo mới cho anh.

- Vâng thưa chỉ huy! – Long đáp

- Rảnh rồi cả buổi sáng, anh có thể đi ra ngoài đâu đó, nhớ không được say xỉn ăn nhậu, hay dính líu phải gây gổ ẩu đả với thành phần khác. Đột xuất, đơn vị vẫn có thể gọi anh. – Người cấp trên nói và ngừng buổi trao đổi.

- Rõ thưa chỉ huy!

Việc báo cáo tình hình điều tra ngày đầu đã xong. Long đi lấy máy ảnh và mở máy tính, anh vào mạng không gian của hệ thống điện thoại vệ tinh và gửi các hình ảnh từ máy ảnh về địa chỉ đơn vị.

Xong xuôi, Long ngồi thừ ra, nghĩ chuyện anh sẽ làm gì cho hết cả buổi sáng và chiều nay. Long ngẫm nghĩ, có lẽ anh nên đi vào khu trung tâm thị trấn, ăn trưa và tìm hiểu đôi chút về phó phường và cuộc sống vùng này. Anh đếm lại số tiền công vụ tạm ứng cho công tác điều tra xem còn bao nhiêu, nhằm tính toán sẽ tiêu được trong vòng mấy ngày nữa tại đây, khoản nào để trả cho tiền ăn ở, khách sạn, tiền tiêu vặt, khoản nào có thể không cần tiêu xài thì anh có thể mang chúng vào số tiền tiết kiệm của mình. Long ngồi im lặng đếm mấy tờ bạc để trên giường, ngẫm nghĩ, lúc này đây đặc vụ Long trông không hề lãng tử như cái mã bề ngoài của anh, cũng như bao thanh niên khác đi làm công ăn lương phụ cấp, phải đối mặt với bao lo toan cuộc sống. Anh cũng chú ý xem gần thị trấn này có quầy thẻ thanh toán nào không.

CHƯƠNG 2

1- Một cuộc họp báo tại Sở cảnh sát Phúc An

Sáng nay tại trụ sở của Sở cảnh sát Phúc An, Ban Chuyên Án vụ án gia đình chủ hộ Trương Thế Tuyệt có cuộc họp kín giữa các cấp trên, họ đã họp với nhau nhiều nhưng có thêm các đặc vụ; chỉ những dịp hội ý mật, họ mới họp kín gồm ba thanh tra là Ông trưởng thanh tra Trần Hiếu Tuấn, hai thanh tra thuộc chỉ huy ban chuyên án là ông Dương Văn Trung, và ông Đinh Quang Hải. Ngoài ra, còn có ba nhân vật quan trọng khác là Giám đốc Sở cảnh sát Phúc An, ông Cao Tấn Danh, hai phó giám đốc, ông Đường Bá Công, và ông Lê Thanh Hùng.

Cuộc họp diễn ra tại tầng cao là của tòa nhà Sở cảnh sát Phúc An. Bên ngoài cửa sảnh họp có một cảnh sát viên đứng gác, trong sảnh là không gian họp rộng rãi, tuy bàn ghế hình vòng tròn có thể ngồi được trên dưới hai mươi người, ngoài ra còn có một góc gồm nhiều dãy ghế và bảng chiếu có bố trí đèn điện, hai mặt của gian phòng được lắp kính trong suốt nhìn ra ngoài được, ánh sáng từ các đèn neon và ánh sáng trời trộn chung thành một không gian sảnh họp sáng sủa, dịu mắt; tuy vậy các nhân vật chỉ ngồi tập trung tại một bàn nhỏ. Cuộc họp đang lúc Giám đốc Cao Tấn Danh trình bày:

- Như các anh biết, Ban chuyên án chúng ta đã cử đặc vụ Long tham gia vào một vụ án có thể gọi là “mới ta cũ người” tại lãnh thổ Long Hà. Một vụ án, theo tôi, là khá gay cấn và có nhiều tình tiết còn bỏ ngỏ chưa có lời đáp. Hhmm! Đích thân tôi và hai vị Phó Giám đốc ông Công và ông Hùng, cách đây gần hai tháng đã nhận được công văn mật từ phía một viên chức của Sở cảnh sát Long Hà. Họ nói bên lãnh thổ Long Hà gần đây có một vụ bê bối trong nội bộ, là vụ án này đã xảy ra đến mức nghiêm trọng, các đặc vụ và đặc vụ của Sở cảnh sát Long Hà đã được tập họp điều tra, song một thời gian sau họ đều tạm gác, không tiến hành điều tra tiếp.

Ông Danh ngừng một lát, trông dáng mạo là một người thân hình to lớn, thấp vừa tầm, tóc đã hơi lấm tấm muối tiêu, được chải vạt bầu rất gọn, từ diện mạo và thân hình nói chung, toát lên một vẻ uy nghi và mưu xảo, ông quan sát từng người có mặt trong cuộc họp rồi nói tiếp:

- Lý do tại sao vụ án đang tiến hành lại tạm ngưng, không thấy báo cáo tiếp và chỉ lưu hồ sơ, dần dần bỏ quên. Trong khi đó, sự việc vụ án vẫn âm thầm tiếp diễn, vì chưa xác định được thủ phạm, và hoàn toàn không có chứng cứ. Tuy nhiên, nhiều khả năng vẫn là những người

có mặt trong khu nhà ông Trương Thế Tuyết gây ra. Song do tình tiết này vẫn mơ hồ, do các nạn nhân mất tích, còn những người nhà họ rất ít vãng lai đến khu nhà. Điều đáng quan tâm, là khi tất cả các đặc vụ vào cuộc chỉ được một thời gian ngắn, không ai bảo ai tự động rút lui, kể cả chỉ huy và cấp trên của họ cũng không chuyên tâm vào điều tra. Họ chỉ lập Ban chuyên án tạm thời, được một thời gian ngắn lại giải tán Ban này.

- Về vấn đề, tại sao Sở Cảnh sát Phúc An phải nhúng tay vào chuyện riêng của lãnh thổ Long Hà. Thực tình mà nói, bây giờ chuyện các loài động vật cổ mà các nhà khoa học thế giới còn cho làm sống lại, thực tế chúng đang chạy nhảy ở nhiều khu vực sinh thái ở các lãnh thổ khác của quốc gia ta. Thì nói gì chuyện, nhân cơ hội này rất nhiều pháp sư chính tà có thể làm hồi sinh các xác chết rồi gây ra náo loạn. Hề hề.. Cuộc sống mà, các vị nghĩ xem, kiếm ăn lương thiện thì khó, chỉ có những kẻ tà đạo lợi dụng văn minh của khoa học mà trục lợi rồi triển khai ra mà kiếm ăn. Có bao giờ các vị nghĩ, bọn lưu manh hay giang hồ hay mafia mà chúng tận dụng được các xác sống này rồi điều khiển cho đi làm việc tấn công cướp của giết người. Tôi nhìn xa là nhìn xa hàng chục năm thậm chí cả trăm năm vì lợi ích quốc gia, chứ không phải một cái vụ án ở cái căn nhà nông thôn này!

- Tôi đang nghi rằng ở Long Hà đang mập mé có chuyện đó, các vị tưởng tượng ra sao nếu để mấy vụ này lan rộng ra sang các lãnh thổ khác, rồi thì người sống cũng không yên. Long Hà là lãnh thổ miền núi sơn cước, nói chung thì diện tích lớn hơn Phúc An nhưng lại thua kém về kinh tế cũng như quy mô đô thị hóa vì họ ít nhận được đầu tư hơn lãnh thổ chúng ta. Đã từ trong lịch sử, vùng đất này vẫn là còn có nhiều chuyện bùa yêu bùa ngải, rồi thì luyện âm binh, luyện binh pháp tà đạo vân vân. Ngày xưa, lạc hậu người ta còn làm được thì ngày nay với khoa học phát triển hơn, họ quay lại cũng đâu là cái gì khó ... Tôi cũng nghe nói chính quyền sở tại tại đó bê bối và quan liêu thờ ơ hơn, họ cũng chỉ là tổ chức đảm bảo an ninh các trung tâm, thành phố thị trấn, còn khu vực nông thôn thì muốn làm sao thì làm miễn làm sao đừng náo loạn. Nhưng những vấn đề tà thuật, quái nhân, xác sống ... là một chuyện cần phải lường trước. Phúc An là lãnh thổ có kinh tế phát triển hơn nên chúng ta đi trước đón đầu tìm hiểu bất kỳ cái gì gọi là kì bí. Chúng ta triệt và báo cáo là diệt bớt bọn tội phạm, các tà đạo, thậm chí nói không ngoa, nói cho thơ ca một chút, con người nếu phải đánh nhau cả với quân binh âm phủ nếu cần cũng phải đánh nhau, không thì làm sao có đất sống, lên trời thì chúng ta chưa đi được bao xa, ngoài kia cũng chưa có chỗ để con người sinh sống an toàn dễ dàng, đào xuống đất thì đất cũng có hạn không thể đào mãi.

Ông Danh nghỉ một lát nhìn xuống vài tờ giấy trên bàn, xong ông nói tiếp:

- Hiện tôi và hai ông Công, ông Hùng đã nắm sơ bộ vụ án nhưng vẫn chưa thể giải thích nguyên do tại sao Ban chuyên án này bị giải tán. Các thanh tra, ba vị có ý kiến gì không?

Nói xong, ông nhìn lần lượt vào ba thanh tra như thể tìm câu trả lời. Ba thanh tra, mỗi người lại liếc mắt nhìn lẫn nhau, mặt ai cũng đăm chiêu cố gắng tìm một lời giải đáp. Dù rằng đây là ba thanh tra chủ lực của Sở cảnh sát Phúc An, những người đã có nhiều năm thâm niên hoạt động cùng với Ban giám đốc, từ khi ông Danh và hai ông Công, Hùng còn chưa được đề bạt vào các vị trí lãnh đạo Sở, kinh nghiệm trong công tác điều tra họ đã kinh qua nhiều, song với vụ án này, mọi thứ dường như còn quá rắc rối, cả ba thanh tra vẫn im lặng ngồi suy nghĩ.

Lát sau, thanh tra Trung lên tiếng:

- Thưa Giám đốc, có khả năng các nhân viên trong Ban chuyên án Long Hà đã không trung thực, ví dụ như ăn hối lộ từ phía thủ phạm, nên đã lập ra Ban chuyên án “ảo”, rồi cho người đi điều tra, song thực tế họ không hề tiến hành vụ án. Thành ra sự việc vẫn bỏ ngõ.

Nghe vậy, thanh tra Hải bác lại, cả năm người kia lại quay sang thanh tra Hải nghe:

- Không thể vậy được! Ý kiến của thanh tra Trung nghe qua rất mơ hồ và không có cơ sở. Chẳng lẽ, hai người con trong gia đình họ lại rất giàu có để hối lộ như vậy. Gia đình họ chỉ là một nhà buôn đồ đất nung ở nông thôn, tự làm tại nhà, quy mô chỉ năm bảy người, thành phần lao động chính là các người trong nhà, làm ăn nhỏ ở nông thôn, mô hình buôn bán thì truyền thống làm ba cái đồ chợ, không có gì gọi là làm ăn lớn hay trình độ kỹ thuật cao, làm gì gọi là giàu có mà đủ đi hối lộ.

- Theo tôi, xem lại trong hồ sơ, tôi thấy vụ án tại khu nhà ông Tuyệt dù có tính chất án mạng, nhưng không mang tính chất giết người để đoạt tài sản, vì những người đến thuê nhà không mang tài sản nhiều quý giá, ngoài xe máy, và vật dụng cá nhân, những thứ đó chưa đủ giá trị để thủ phạm ra tay để cướp tài sản. Lý do thứ hai, chúng ta vẫn không có cơ sở để vội kết luận các viên chức bên Sở cảnh sát Long Hà sa ngã. Tôi cho rằng, có thể là một lý do nào đó thiên về tình tiết quá mờ mờ, nên được một thời gian, họ đã chán nản và tạm gác vụ án lại.

Ông Danh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ý kiến của thanh tra Hải cũng có lý, còn anh Trung, hiện giờ chúng ta cũng mù tịt về chuyện vụ án, và chuyện nội bộ Sở cảnh sát Long Hà ...

Nói đoạn, ông Danh nhìn về phía thanh tra Tuấn, chờ một giây lát, ông như muốn nghe ý kiến của thanh tra Tuấn, ông Danh nói:

- Thanh tra Tuấn, anh là người phụ trách chính của Ban chuyên án, và trực tiếp chỉ đạo đặc vụ Long. Theo anh, chuyện này thực hư đang đi đến đâu?

Lúc này, thanh tra Tuấn mới lên tiếng:

- Thưa Giám Đốc, thưa các vị, sáng nay tôi đã trao đổi nhanh với đặc vụ Long từ khách sạn tại Long Hà. Đặc vụ Long đã báo cáo tình hình tiếp cận và đột nhập khu nhà hôm qua khá an toàn. Sau đó, Long có gửi gấp ảnh chụp về cho đơn vị qua đường truyền mạng. Trước tiên, Giám đốc và các vị nên xem qua các hình này.

Nói xong, thanh tra Tuấn mở máy laptop, đã nối sẵn với máy chiếu, ông Tuấn mở hình, và phóng đèn rọi lên bức màn phía sau lưng ông Danh, khoảng chừng gần mười mấy tấm hình lần lượt hiện lên trên màn. Hình về những tượng đá tại bia mộ nhà ông Tuyệt, và hình bàn thờ trên gian cùng. Ai nấy ngồi xem im ắng, mỗi người mặt đều lộ vẻ nhăn nhó khó hiểu khi nhìn những vật trong hình. Hết loạt hình này. Ông Tuấn lại nói tiếp:

- Ngoài ra, Ban còn nhận được hình chụp gần đây nhất hình của anh Tạ và cô Đào, do một số đặc vụ bí mật chụp được, khi nhận nguồn tin người dân báo, và đã chụp cách đây một tháng trước khi đưa đặc vụ Long vào cuộc.

Rồi các hình về anh Tạ lướt qua, một số hình cho thấy anh Tạ đứng tại cổng nhà ở cửa vườn, đứng nói chuyện với khách đến thuê. Ông Tuấn nói xen vào hình đang chạy:

- Đây là cảnh anh Tạ tiếp khách đến thuê là anh Nguyễn Ngọc Chương, anh Chương năm nay ba mươi lăm tuổi, là nhà văn và ký giả cho tờ Dân Chủ và tờ Văn Hóa, là người miền Trung, từ Quận An Thái, lãnh thổ Dương Châu. Hiện nay, đã xác định anh Chương mất tích khỏi quê nhà và có thời gian thuê tại nhà Ông Tuyệt ba tháng trước. Được hơn hai ba tuần, thấy không đăng ký thuê tại nhà ông Tuyệt nữa, và từ đó không rõ thông tin.

Ông Tuấn lại bật qua các hình chụp về Đào, tại một góc gần khu nhà:

- Đây là hình cô Đào, tình cờ các đặc vụ phát hiện cô Đào xuất hiện gần nhà mình vào đúng hôm thứ hai khi anh Chương dọn đến thuê nhà.

Đột nhiên, không ai bảo ai, chỉ nghe thấy tiếng “Ồ, ồ..!” lẩm rầm từ phía mấy người còn lại. “Chà, đẹp quá!” tiếng thanh tra Trung phát ra lẩm bầm. Rồi thì tiếng thanh tra Hải cũng nói theo lí nhí “Úi chà, cô này đẹp quá”. Hai phó giám đốc cũng nhìn nhau, rồi nheo mắt đồng tình. Chỉ riêng Giám đốc Danh vẫn im lặng, ông không nói gì, nét mặt ông trầm hơn, tập trung quan sát.

Màn chiếu tiếp đến hình Đào lúc quay đi, hình chụp từ xa khá rõ, thấy dáng vẻ thanh tú của cô, cùng mái tóc xõa sau vai, vai cao, vuông cân đối, chạy xuống phần eo thon thả. Rồi tiếp đến hình Đào đang rửa chân bên bờ đá gần một hồ nước gần sau khu nhà. Cô đang rửa chân bên vòi nước, tóc rơi xuống ngang tay, Đào mặc một chiếc áo trắng mỏng. Một bên đôi guốc gỗ gõ ra xếp ngay ngắn trên bệ đá và gàu nước.

Cảnh tượng này quá sinh động và mạnh mẽ do kết hợp của sự tình cờ và yếu tố tự nhiên, do Đào không biết mình đang bị chụp lén. Không hiểu đặc vụ nào lại quá nhạy bén và rình mò được từng cảnh Đào nhân lúc về gần nhà. Hóa ra, một đặc vụ nào đó đã cố tình treo lên cây để chụp Đào bằng máy có ống kính Zoom thu hình. Tuy là mang tính chất tư liệu công tác, thoát đầu một số tấm hình còn mang tính đưa thông tin, nhưng sau đó đến hình chụp cô gái, có vẻ người đặc vụ này phát hiện ra điều gì thú vị, và cố gắng chụp cô thêm, và dưới nhiều góc độ, tựa như một tay săn ảnh chuyên nghiệp tình cờ gặp phút ngẫu hứng giữa cảnh và người. Thế là những tấm hình bắt mắt như ảnh nghệ thuật chân thực được ghi lại. Và một số cảnh nữa khi Đào đi mất. Đến đây, thanh tra Tuấn quay lại nhìn phía các đồng nghiệp, và Giám đốc, ông còn để ý thấy một hai người khẽ nuốt nước bọt “ực ực” trong cổ. Ông Tuấn cũng trầm ngâm suy nghĩ. Trong lòng ông, mấy ai biết cũng nhen nhóm tư tình, nhưng có thể nó không phải là thứ tình cảm rung động, mà là một thứ ham muốn trộn lẫn giữa dục tính, tò mò và khám phá; đơn giản bởi ông Tuấn đã đến độ tuổi tứ tuần rồi. Xong là một người nhiều kinh nghiệm của thanh tra, ông không hề bộc lộ điều gì.

Các loạt ảnh đã chạy hết, ông Tuấn ngừng chiếu và quay lại với buổi họp:

- Theo tôi xét đoán, có thể cô Đào liên quan ít nhiều đến chuyện khách thuê nhà, và cũng nhiều khả năng là cô Đào có tham gia vào vụ việc. Còn việc Ban chuyên án của lãnh thổ Long Hà đã tạm gác vụ việc lại, có thể lý do nằm trong nội bộ con người, không có gì liên quan về việc giết người đoạt tài sản hay hối lộ. Mà chỉ là một trong số lý do nào đấy, có chuyện ảnh hưởng giữa cô Đào và các đặc vụ thuộc Ban chuyên án ... – ông Tuấn phát biểu ý kiến.

Chưa dứt lời, Phó giám đốc – ông Công lên tiếng:

- Thanh tra Tuấn muốn nói đến một vụ áp-phe tình ái, và Ban chuyên án lãnh thổ Long Hà bỏ cuộc điều tra vì ai đó dính líu với cô Đào chăng?

- Phải, nếu vậy cô Đào có quen hết các nhân viên của Sở cảnh sát Long Hà không? Ha ha? - Ông Phó Giám đốc Hùng cũng nói xen vào.

Rồi hai người quay qua trao đổi với nhau:

- Vậy ông Công cho rằng cô Đào làm cách nào để quen hết các nhân viên Ban điều tra kia? - Ông Hùng hỏi

- Thì có thể từ từ lần lượt từng người ...

- Và ông cho rằng tất cả họ trong Ban chuyên án đã lên giường với cô Đào, rồi sau đó, do dính líu mà tránh tiếp tục điều tra? - Ông Hùng lại cặn kẽ hỏi

- Điều này hoàn toàn có thể. - ông Công lập luận.

Rồi thanh tra Trung lại xen vào cuộc trao đổi:

- Và cả những người đến thuê nhà, không biết chừng cô ta cũng cảm dỗ họ.

Chưa dứt lời thì thanh tra Hải lại lập luận:

- Vậy tại sao những người đến thuê nhà, sau đó mất tích, còn các nhân viên Ban chuyên án lãnh thổ Long Hà, như chúng ta vừa nêu, cũng có ăn nằm với cô Đào lại không hề mất tích. Điều này xem có vẻ mâu thuẫn nhau. Hoặc là có thể những người tại nhà cô Đào có tai mắt, biết được người nào thuộc cơ quan cảnh sát không sát hại, còn người thường thì lại bị.

Lúc này, những người đang theo dõi cuộc trao đổi cũng nhìn nhau đồng tình, riêng thanh tra Tuấn cũng nãy giờ tỏ vẻ hoài nghi, cũng bắt đầu trầm tư thấy rắc rối. Ông Tuấn thầm nghĩ “Nếu quả thật hành tung như vậy, tại sao Đào lại liên tiếp cảm dỗ rất nhiều đàn ông, vì mục đích gì, hay đây là một trò tiêu khiển quái đản”.

Cuộc họp tạm dừng trong chút lát, vì có chuông điện thoại gọi đến bàn giám họp của nội bộ nhân viên muốn trao đổi với Giám đốc, ông Danh cảm máy nói chuyện ... Lúc này, mọi người bắt đầu dùng nước uống dọn trước mặt họ, cà phê và trà hoa quả, nãy giờ đã nguội ngắt vì họ mãi mê trao đổi.

Ông Phó Giám đốc Công tranh thủ hỏi thanh tra Tuấn:

- Thanh tra Tuấn, ông trực tiếp chỉ đạo điều tra vụ án này, ngoài đặc vụ Long đã đến khu vực, ông có chỉ thêm đặc vụ đến hỗ trợ chưa?

- Hiện giờ thì chưa, nhưng tôi cũng đã họp với tổ thanh tra và đặc vụ, thêm thời gian nữa khi tình hình biến động, sẽ cử thêm đặc vụ Hải Nam, Trọng Dương, Tiên Minh vào cuộc, để trợ giúp cho đặc vụ Long.

Rồi ông Tuấn nói tiếp:

- Thưa ông Công, Ban chuyên án ta cũng đã lập một đội cảnh sát khoảng mười lăm hai mươi người, đề phòng trường hợp phía hung thủ thành phần đông đảo, phức tạp và gặp phải gặp loại tội phạm nguy hiểm mang tính cuồng sát hiếu chiến. Khi đó, một mình đặc vụ Long và hai ba đặc vụ hỗ trợ cũng không làm gì được. Nhưng tôi lại cho triển khai lực lượng này riêng, dù gì thì cũng chờ tin báo xem Long xem tình hình ra sao.

- Ừ, tốt lắm! – Ông Công gật gù.

Từ bên cạnh, Phó Giám đốc Hùng và hai thanh tra còn lại vẫn nghe ông Công và thanh tra Tuấn nói.

Ngồi ngẫm nghĩ một lát, Phó Giám đốc Hùng góp ý:

- Hiện chúng ta cũng chưa rõ là trong vụ án này sẽ huy động và áp dụng tấn công hay phải nhờ vào dùng kế hoạch gì để phá án. Rõ ràng chúng ta vẫn đang bị động chạy theo hành tung của phía hung thủ. Nhưng chuẩn bị mọi phương án đề phòng như thanh tra Tuấn đã làm, là rất chu đáo ...

Nói đoạn, ông Hùng nhìn sang phía thanh tra Tuấn, biểu lộ sự an tâm khi có viên thanh tra mưu trí và nhiều kinh nghiệm chỉ đạo vụ án.

Giám đốc Danh vừa kết thúc xong cuộc nói điện thoại, hình như ông vừa nhận được thông báo gì đó, ông tỏ vẻ khẩn trương, trở lại cuộc họp, ông Danh nhanh chóng chốt lại buổi họp sáng nay:

- Tôi vừa được tin sáng nay đoàn quan khách thuộc Bộ cảnh sát Hoàng gia sẽ đột xuất đến thăm Sở chúng ta lúc 9 giờ. Hai ông Công và Hải sẽ cùng hỗ trợ tôi tiếp đoàn quan khách.

- Buổi họp hôm nay tạm thời đang đi đến vấn đề ... Ah – Ông Danh âm ừ một lát vì quên mất đề tài mà buổi họp đã trao đổi đến, nhớ lại rồi ông nói tiếp – àh là vấn đề rắc rối, vì lý do gì Ban chuyên án lãnh thổ Long Hà không vào cuộc tiếp.

Rồi quay sang phía thanh tra Tuấn ông muốn tìm cơ sở kết luận sau cùng của ông Tuấn, ông Danh hỏi:

- Sau cùng, anh Tuấn cho hay việc này là gì? Thanh tra Tuấn trầm ngâm rồi phát biểu:

- Theo tôi cho rằng, vụ xì-căng-đan tình ái nếu có dính líu giữa các nhân viên Ban chuyên án lãnh thổ Long Hà, cũng chưa có cơ sở rõ ràng, vì chúng ta cũng chưa có nghe ngóng gì, tuy nhiên, khả năng cô Đào đã dùng phương kế gì, kể cả biện pháp mỹ nhân kế đối với những người đến thuê nhà, chúng ta cần xét lại câu hỏi, “Để làm gì?”, khách quan mà nói, người đến thuê nhà sẽ không biết trước cô Đào, và ngược lại cũng vậy.

- Còn để trả lời câu hỏi cho Ban chuyên án, tôi đang nghĩ đến nhiều khả năng là các nhân viên cảnh sát huyện Kiên Thành sợ ... bị trả thù đối với bản thân họ, nên đã rút lui sau khi vào cuộc điều tra, không báo vụ việc tiếp lên Sở Long Hà.

- Nếu vậy, chúng ta sẽ thắc mắc, vậy trong vụ án này, đằng sau anh Tạ và cô Đào, còn có thể lực hay lực lượng nào đó trợ giúp hay không? Dù chưa xác định rõ bọn họ là ai, nhưng chúng ta có thể thấy, lực lượng này rất tinh quái và có vẻ như biết trước được mọi diễn biến, và ra tay hành động hay cảnh cáo ... để một số người tham gia khi đến gần khu nhà này đều sợ hãi mà rút lui. Nhiệm vụ của tôi, nếu giả định như vậy, sẽ hướng chỉ đạo cho đặc vụ Long là đi xác định mấu chốt đó, và tìm xem lực lượng này là ai? Trước khi ta tung tiếp lực lượng đặc vụ đến vây bắt. Tôi đã trình bày xong ý kiến của mình.

Nghe đến đây, cả năm người còn lại trong buổi họp đều gật gù cho là có lý, Giám đốc Danh nói:

- Thanh tra Tuấn, anh phải để mắt đặc vụ Long, không chừng cậu ta cũng dính vào những chuyện lôi thôi khác, lơ là nhiệm vụ điều tra.

- Vâng, thưa Giám đốc – ông Tuấn trả lời.

Trong suy nghĩ, thanh tra Tuấn cũng lường đến một khả năng mới là đặc vụ Long được phái đến cũng sẽ sa ngã và rơi vào bẫy mỹ nhân kế đã giăng sẵn, mà bỏ bê nhiệm vụ hay sẽ báo cáo lại không đúng sự việc. Vì thanh tra Tuấn hiểu rõ cá tính của Long, ông cũng khá hợp với nhân viên trẻ này, và đánh giá cao năng lực của anh. Chuyện này rất có thể xảy ra, vì Đào là một cô gái rất đẹp thu hút, còn Long, một thanh niên cầu tiến, đẹp mã, hào hiệp. Khi xem ảnh Đào, thanh tra Tuấn cũng thòm trong bụng, thấy xốn xang trước một cô gái quá đẹp, nói chi Long lại còn trẻ, không biết anh ta sẽ mê mẩn cô gái kia hay không. Thanh tra Tuấn nhiều tuổi hơn đặc vụ Long và đã có gia đình, về phần mình ông được giao quá nhiều trọng trách nên không hề dám để chuyện riêng tư ảnh hưởng. Lòng cũng khen, nhưng đầu vững chãi, ông Tuấn không muốn mình lay động.

Đột nhiên, Giám đốc Danh lên tiếng:

- Các vị cũng biết, thời gian cho việc cất nhắc vị trí trong Bộ cảnh sát Hoàng gia cũng sắp đến, tôi đã ngồi ở chức Giám đốc Sở Cảnh sát Phúc An này trên mười năm, nay tôi cũng đã già rồi.

Rồi ông nói tiếp:

- Trong vòng nhiều năm qua, tôi cùng các vị đã có nhiều dịp lập công, phá án rất nhiều vụ án, nhưng điển hình hai năm gần đây, Sở ta đã lập nhiều chiến công trong các vụ việc như tình hình bê bối tại Tập đoàn Kiểm toán Đông Việt, phá án Vụ án bọn tội phạm liên châu lục và bàn giao cho Cảnh sát Ấn Độ, truy bắt nhóm khủng bố của tên trùm ma túy Tư Ball tức

“Tu đầu trợ”. Sở chúng ta đã được ban lãnh đạo Bộ cảnh sát Hoàng gia chú ý. Trong thời gian ngắn còn lại tính bằng năm trong sự nghiệp của mình, tôi muốn, sắp tới được đề bạt vào Ban Giám đốc Bộ cảnh sát Hoàng gia. Thay thế tôi tại Sở này, sẽ là một trong các quý vị đang ngồi đây, và ai cũng sẽ được thăng cấp.

Năm người còn lại, ai cũng im lặng dõi theo phát biểu của ông Danh, ông nói tiếp:

- Gia đình tôi đã hai đời theo ngành cảnh sát, trong sự nghiệp của bản thân, tôi cảm nhận vinh dự được cống hiến cho Sở cảnh sát, và được trọng dụng vào Ban lãnh đạo Sở, và vinh dự to lớn nhất sắp đến khi tôi đã bước vào giai đoạn cuối của sự nghiệp là được cử vào Ban lãnh đạo Bộ cảnh sát Hoàng gia.

Nói đoạn, ông chột lại vấn đề:

- Quý vị, chúng ta còn một thời gian ngắn nữa để lập thêm thành tích, tình cờ vụ án rắc rối này Sở cảnh sát Long Hà đã bỏ ngang, chúng ta lại âm thầm nhảy vào vụ này mà không hỏi ý kiến Sở Long Hà, đây cũng là một cơ hội tốt để lực lượng ta lập lại những chiến công như đã có được trong nhiều năm qua. Tôi muốn các quý vị hãy tập trung mọi khả năng để đưa vụ việc này ra ánh sáng.

Rồi ông nói tiếp, mắt ông Danh trừng trừng nhìn lần lượt từng người tại cuộc họp:

- Chuyện đặc vụ Long hay bắt kẻ ai đó, nếu sa ngã vào tình ái trong vụ này mà bỏ bê nhiệm vụ, đều bị rút về, khiển trách, kỷ luật, và hạ bậc công tác.

- Còn cô Đào nữa, để xem đằng sau bọn họ là ai, chúng ta sẽ xem cô ta có ba đầu sáu tay đến đâu ...

Kết thúc lời phát biểu, như để lấy thêm uy lực trong lời nói, ông đập tay xuống bàn đánh cái “ầm”, tách cà phê đã nguội vẫn còn nắp đậy trên đó, nắm gần phía tay ông đập xuống, lắc lư, cái nắp văng ra khỏi tách, bắn tung tóe vài giọt cà phê ra bàn.

Ai nấy đều nhăn mặt, không ai bảo ai tự hiểu nhiệm vụ tiếp theo của mình là gì.

Giám đốc Danh nhân chuông gọi xuống bộ phận nhân viên, nói:

- Cho bộ phận vệ sinh lên dọn dẹp lại trong sảnh này, sắp có buổi tiếp đón Đoàn quan khách Bộ cảnh sát Hoàng gia tại đây.

- Rõ, thưa Giám đốc! – từ đầu kia còn vọng lại tiếng nói.

2- Kiểm tra mật đạo – Cần tìm người thuê

Buổi sáng nay kéo đến cùng tâm trạng uể oải, tâm ý mơ hồ, trong lòng trống trải, một người cũng thấy bản thân vì không biết làm gì. Rõ ràng, đã có những đợt dày vò tâm trí suốt nhiều năm qua, giữa điều nên làm và điều phải làm, khi tỉnh khi mê, dù cho là trái tim bằng sỏi đá vô tri vô giác cũng phải một lần chột dạ về những việc mình đã làm; nhưng thực trạng này đã kéo dài nhiều năm qua. Nói gì đến một trái tim, tâm hồn của một cô gái từng một thời rất trong trẻo.

Dường như, Đào cũng đã biết bản chất tội ác của mình, mình chứng cho điều này là cơ cấu mật đạo dưới lòng đất ngay sau phòng Đào là nơi có những buồng giam chật hẹp nhốt lũ quái nhân. Mật đạo này có hai đường vào, một đường vào nhanh là từ căn buồng của Đào, còn một đường thoát nối dài ra một bụi cây được ngụy trang trong khe suối phun lên một hốc đá ở tận sườn núi. Chỉ có thể lặn xuống sâu một chút vượt qua vùng nước phun lên mới vào mật đạo. Chính vì thế, nhiều năm qua không ai phát hiện ra. Điều này cũng lý giải vì sao những tay leo núi khám phá khi đến núi này thường bị ma nhát, theo đó cũng hình thành lời đồn có ma tại khu vực này.

Nói lại về chuyện về đột xuất của Đào vào đêm qua là từ lý do nghi ngờ. Có tật phải giật mình, một tên tội phạm sau bao năm luôn giấu diếm quá khứ tội lỗi của nó, chỉ cần có người đang nhóm họp bàn bạc để phá vỡ hành tung của hắn cũng đủ làm hắn linh tính thấy điều gì mà phải trở lại để kiểm tra.

Chuyện buổi sáng hôm qua cũng là từ dịp tình cờ khi Đào thấy một thanh niên trên xe mô tô lại gần nhà mình, rồi người đó vào quán nước gần nhà Đào – tuy là gần nhưng ở thị trấn hẻo lánh cũng phải cách đến khoảng ba trăm mét, nhưng lạ thay lúc đó Đào quan sát anh nhiều hơn, động tác xem ra tò mò và chân thật hơn nên Đào mới không khéo léo và để lộ cho anh phát hiện. Phải chăng, hình dáng và diện mạo Long – may mắn thay cho anh, làm Đào chú ý hơn, cô đã chăm chú nhìn anh không phải bằng ánh mắt của một kẻ săn mồi, trong một thoáng ngắn ngủi đó có lẽ Đào cũng phân vân giữa việc săn mồi và việc cô phải xử trí với những cảm xúc mới mẻ dâng lên từ đáy lòng.

Chuyện đêm qua ai đó đột nhập vào nhà Đào để lục tung mọi thứ hòng tìm ra sự thật, thật sự thì con người kia, ngoài cái vẻ bảnh trai phong trần, anh ta vẫn là một người trần tục làm gì có yêu thuật gì để qua mặt được Đào; vì thấy Đào có khi là một cô gái, có khi cô phân thân

đi lại như một bóng ma. Toàn bộ không gian nhà Đào và hướng ra sau núi là nơi sinh sống, lớn lên và giờ đây là nơi ẩn náu của Đào, hiển nhiên chỉ cần một động tĩnh nào đó đều khiến Đào thấy linh cảm mà phải phát giác.

Sau khi đi thăm hết gần hết tầng hầm, vẫn còn những lối đi sang khu khác kiểu như địa đạo nhưng chưa được khám phá, Đào đi sang phía một gian khác dưới hầm, tại đây có một số giếng, được xây tụt xuống từ mặt đất trong gian, bên ngoài các miệng giếng là những thiết kế xây những lạch nhỏ trơn trượt và dốc đổ xuống giếng, những giếng này là giếng không đáy mà chúng đổ tuột thẳng vào trong buồng giam tại địa đạo.

Loài chuột sống trong các hang động và địa đạo rất nhiều, chúng thường đi mon men quanh những góc nhỏ hay lòng kênh lạch. Tại những lạch này, có đoạn được làm rất thô tại mặt để đi lại tiện lợi, có đoạn luồn lách sâu vào trong tường hay chui qua hầm khác, nhưng đến đoạn gần các miệng giếng khoảng chừng vài mét là phần cầu tuột trơn trượt và dốc đổ vào miệng giếng. Con chuột nào đang trên đường chạy, lại rẽ ngang rẽ dọc như tìm lối đi khác, không may mà đi vào lối này đều bị trượt vào xuống những đường dốc trơn trượt, cứ vậy chúng bị tuột và rơi lọt thỏm vào trong các lồng giam bọn quái nhân. Tất nhiên, không phải lúc nào cũng nhiều chuột đi lạc và trôi tuột vào trong địa đạo, nên thường thường bọn quái nhân này luôn bị bỏ đói, miệng lúc nào cũng gầm gừ. Thử tưởng tượng sẽ thật ghê rợn, nếu sống khỏi buồng giam, gặp người chúng cũng sẽ nhào vô mà tấn công mà cắn cổ hút máu, cào xé.

Sau khi đi hết một vòng trong mật đạo, cảm thấy hơi mệt mỏi, Đào trở lại căn buồng của mình. Từ bàn gương tại phòng nhỏ của Đào, cô khẽ bước ra. Lúc này, theo cô cảm nhận đã hơn bốn giờ sáng, cô đi ra phía nhà tắm phía sau phòng, thấp nền và chuẩn bị một chậu tắm có nước nóng bốc hơi nóng như nồi xông. Rồi cô vợ lấy một bịch nhỏ, thò tay vốc một ít lá thảo mộc và hoa khô, rải vào bồn, gàu gỗ và bàn chải nằm ngay đó. Kéo rèm che ngang, cô nhón chân bước vào chậu tắm kỳ cọ và ngồi ngâm mình để cho hương thơm trong thảo mộc và hoa sẽ từ từ nhả vào nước và để lại mùi thơm trên cơ thể.

Trong ánh sáng của thắp nến và màn sương khói đang bốc lên, cảnh tượng mờ ảo, Đào tắm tựa hồ như trở lại thời xa xưa, khi các thiếu nữ ngày xưa.

Trời đã sáng, bà Mừng bán quán gần nhà Đào đang lúi húi quét dọn phía sau sân, sau đó bà dọn hàng nước ra bán. Trong nhà, chồng bà và hai con, một trai một gái, vẫn đang ngủ say. Vừa loay hoay khuôn những thứ lật vặt như bàn, ghế nhỏ ra ngoài cửa nhà, bà trở vào phía sân sau lấy nước, khi đến giếng đang mãi kéo gàu nước lên, lúc quay lại, bà thấy ngay một hình dáng cô gái trong chiếc áo trắng, tóc lòa xòa che ngang vai và mặt, đứng ngay ở đầu cửa nhà bếp rất gần bà. Thấy vậy, bà vội giật mình, sợ sệt, hai mắt bà trợn trừng như đang chờ đợi cô kia nói gì. Bà vội nói:

- Ôi chết, cô Đào, sao cô đến đây sớm vậy, hay có điều chi tôi đắc lỗi với cô?

Đào vẫn nhìn thẳng vào mắt bà Mừng, rồi cô nói:

- Bà Mừng này, hôm qua có ai lại đây uống nước?

- Đâu có ai, chỉ mấy người khách gần xóm, và một vài người từ phía thị trấn đi lên. - Bà nói lảng đi

- Nói dối. Tôi thấy có một thanh niên ghé đến từ rất sớm, chẳng hay bà nói gì với anh ta. - Đào lại khẽ nói, mắt cô vẫn nhìn trừng vào mắt bà.

Bà Mừng vội thanh minh:

- Tôi nào dám nói với ai về chuyện cô, nếu cô đã thấy hôm qua, tôi cũng xin thưa rõ. - Rồi bà nói tiếp.

- Đây là một cậu thanh niên, trông như người ở thị thành ra đây, cậu ta muốn tìm nhà cho thuê, cậu ta thấy nhà cô có treo biển, nên ghé vào quán hỏi tôi. Nhưng cậu ta lại nói tìm nhà cho mấy đứa cháu anh ta đi trọ học, chứ không phải cậu ấy thuê, mà nghe cũng đông lắm đến những bốn năm đứa. Nên tôi đã bảo cậu ta đi rồi, vì ở đây không cho thuê đông người.

- Anh ta nói là tìm nhà cho mấy đứa cháu thuê sao? – Đào hỏi lại

- Vâng, thưa cô. Đúng là vậy ... Tôi nào dám nói dối cô.

- Trông cậu ta cũng đẹp trai, hào hiệp và có chí khí lắm, khác với những người khách lộn xộn khác. Tôi đã có tuổi rồi, cũng biết ít về tướng mạo mà suy ra tính cách. Tôi thấy tiếc cho một cậu thanh niên khí khái vậy ... mà phải ... mà phải ... Nếu thế tôi ăn ở thất đức quá! - Bà Mừng nói đến đây cúi gằm đầu xuống không nhìn lên nữa.

- Mà phải sao? Tháng này bà đã tìm được ai cho tôi chưa? Dạo này sao bà lơ là vậy. – Đào quát lại

Nói đoạn, Đào cũng bớt nóng, song cô trả lời lại câu nói đó, tuy có phần yếu mềm đi nhưng Đào nhìn lảng đi cố giấu ý định của mình, cô nói tiếp:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Kể cũng hay, anh ta, anh ta... tại sao anh ta lại nhìn thấy tôi lúc đó. Lúc đó tôi đang ở sau vườn. Anh chàng này cũng tinh quá.

- Mà thôi, nếu anh ta tìm nhà cho mấy đứa cháu thuê, ta không để ý nữa. Không biết anh ta có quay lại, gây rối nữa không đây ...?

- Kể ra thì bà cũng có lý, một gã hào hiệp vậy mà phải ... há há há, thì cũng uống. Còn bao nhiêu kẻ tiểu nhân háo sắc khác đáng chết hơn.

- Mà thôi, tháng này đến lúc tôi phải tìm người, bà vẫn chưa gọi được ai đến.

- Hay bà muốn thoái thác đây?

Bà Mừng vội cặp rập cú đầu, hơi méo máo nói:

- Trời đất tha tội cho tôi, vì tôi sống gần gia đình cô, vô tình mà tôi phải chứng kiến chuyện nhà cô, thành ra cô lại đưa tôi vào vụ này.

- Tôi thấy lương tâm ăn năn, thấy mình có tội, thất đức quá, nếu cứ phải đi tìm người thuê nhà cho cô, rồi những người này phải chết vì trò này. Trời ơi! Ngày đó ma xui quỷ khiến sao tôi lại chứng kiến chuyện nhà cô, rồi cô buộc tôi vào cuộc và phải làm nhiều chuyện cho cô, phải chi ngày đó tôi đừng hay biết gì hết, thà tôi ... tôi chết đi chứ không thể làm cái việc này mãi. Nếu không vì ông nhà và hai đứa nhỏ tôi cũng đã muốn treo cổ vì tội ác tôi gián tiếp gây ra cho nhiều người. Xin cô hãy buông tha cho tôi...! Tôi không thể, không thể nữa ...! - Nói xong bà như cúi người xuống hơi kiêu van lạy.

Đào quát lại, lúc này tâm tính cô đã trở thành người khác, mặt cô trắng bệch, mắt hung ác, - đã biết Đào luôn thay đổi giữa hai con người, cô nói:

- Đừng có lảm lời nữa, bà còn nhớ chuyện gì với mấy đứa nhỏ cách đây không lâu không? Hay bà đã quên?

- Bà có làm tiếp cho tôi không? Hay là muốn từ chối ... Được, bà không làm tiếp để tôi biết.

Đào lạnh lùng nói tiếp, trong lời nói hàm ý nhiều cử chỉ đe dọa. Nghe đến đây, bà Mừng sợ quá thốt lên:

- Thôi! Lạy cô, tôi sẽ làm, tôi sẽ làm mà! - bà trả lời

- Ông trời, sao Ông lại đẩy tôi vào cảnh này ...! - bà nói lí nhí sợ Đào lơ nghe được.

Nói xong, bà Mừng cúi xuống, méo máo khóc, miệng lảm bảm trả lời. Được một lát, bà ngẩng đầu lên thì không thấy ai đứng trước mặt mình nữa. Một làn hương thơm mát dịu ngậy ngát còn sục lại quanh mũi bà. Bà định ninh là cô ta đã đi mất rồi mới dám lảm bảm, rút kinh nghiệm vài lần sợ nó còn đứng đâu đó quanh đây nghe được. “Đúng là con yêu quái, độc ác, *Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng*

dâm dăng, thơm tho quyến rũ như thể thảo nào đàn ông nào chẳng chết với nó. Trời ơi, sao nó không chết đi cho mình yên. Tội lỗi chất cao, chất cao rồi!” Bà lẩm nhẩm chửi rửa trong bụng. Rồi bà ngồi ngẩn người bàng hoàng và kinh hãi khi nhớ lại chuyện trước đây.

3 – Nghĩ đến con thơ, bà mẹ dành lòng tiếp tay yêu nữ

Nắng đã lên, bàn nước đã dọn sẵn trước cổng nhà, mà bà Mừng còn bơ phờ ngồi ngay sau cửa bếp bên cạnh giếng nước. Mệt mỏi, tâm thần dày vò, khiếp đảm, bà ngồi xỏm bên bệ đá cạnh giếng nước, hai tay tựa vào thành giếng, mắt mở to nhìn xa xăm vô thần. Trong tâm trí mình, bà hồi tưởng lại những chuyện trước đây.

Hồi lại hai năm trước, cũng tại chỗ bếp này, vào một buổi chiều tà ảm đạm, sau khi phải chứng kiến chuyện gia đình Đào, được một thời gian sau thì nhà cô Đào dọn hết, dùng làm nhà cho thuê. Mọi chuyện với mình, bà Mừng tưởng thế là êm xuôi vì nghĩ rằng gia đình cô Đào giờ chẳng còn ai, và họ sẽ bỏ đi xa khỏi mảnh đất này để làm ăn, hay bắt đầu một cuộc sống mới tưởng như muốn quên đi chuyện đau buồn vừa xảy đến cho gia đình họ.

Bất ngờ, một ngày kia bà Mừng trong lúc lo dọn dẹp hàng quán vào tầm sáu giờ tối, hôm đó ông nhà bà còn mãi đánh cờ tướng bên nhà hàng xóm, bà cũng chẳng biết ông nhà đang ngồi ở nhà nào, vì ông ta thường sang xóm trên, hầu cò khắp nhà từ trưa sau bữa cơm đến tối mịt còn chưa về. Hai đứa nhỏ sau giờ học chiều nay chúng được sang nhà mợ chúng chơi chưa về kịp. Một mình bà cả ngày nay sáng lo hàng quán, trưa thì nấu cơm, chiều lại một mình quanh quẩn dọn hàng. Khi đã bung xong những chiếc ghé gỗ cuối cùng vào nhà.

Bà đóng cửa trước, đi ra sân sau phía giếng nước định bụng sẽ múc nước đi giặt giũ. Rồi bà thấy bóng một cô gái, cao vừa thanh thoát, thật đẹp người, tóc xõa ngang vai, ai trông nom nom giống cô Đào hàng xóm nhà bên, nhưng sao cô ta cứ cúi gầm mặt đứng im lặng cuối bụi cây. Vì nghĩ mình cũng từng vô duyên mà chứng kiến chuyện gia đình Đào vào một đêm tối, giờ gia đình Đào lại vừa qua bốn cái tang liền kề nhau, nghĩ cũng tủi thân, và khoảng được gần nửa năm nhà họ đã dọn đi đâu hết, bà Mừng vội cất tiếng hỏi:

- Ô hay, cô Đào sao về nhà chơi giữa chiều hôm thế này!

Bóng kia vẫn im lặng. Thấy lạ lùng, bà Mừng tiến lại gần và hỏi tiếp:

- Anh Tạ đi đâu chưa về, hay cô không có chìa khóa vào nhà. Cô đi đâu mà mất dạng ... cũng được nửa năm rồi. Làng xóm quanh đây vẫn thường nhắc đến gia đình cô.

Người kia vẫn không cử động, không thêm nói một câu gì, bà Mừng cứ ngỡ là Đào nghe được chuyện mà đang buồn nên lại đứng đó không buồn trả lời, bà lại nói an ủi:

- Khô thân cô, oan trái nghiệt ngã sao lại đổ hết lên đầu cô, chuyện cũ mà tôi đã thấy, tôi không nói với ai đâu, chỉ tội nghiệp bà cụ, rồi ông cụ và hai anh cô đi sớm quá. Cô hãy quên đi chuyện đau buồn đó, âu cũng là số phận, cô còn trẻ lại đẹp người, từ từ hãy tìm cho mình một tấm chồng đàng hoàng mà yên thân phận, rồi còn tính bề con cái, cô đừng buồn làm gì nữa!

Vừa nói, bà vừa đưa tay chạm nhẹ vào vai cô gái, đột nhiên bà thấy lạnh lạnh tay, thay vì chạm vào da thịt của một người thường, đằng này thấy nó mát mát và ghê ghê tay, chưa dứt tay khỏi, người đó từ từ quay mặt lại phía bà Mừng. Một khuôn mặt lạnh băng, tím tái như không còn giọt máu, hai mắt xanh lè, cánh môi mỏng đẹp nhưng thâm tím, vẫn là mặt cô Đào. Sợ quá, bất thành lình bà buông tay ra định lùi lại, nhưng chưa kịp vì do vừa hốt hoảng, vừa do kinh sợ, bà ngã bật ngửa ra phía sau; hai chân bà không đỡ nổi cả cơ thể nên xoắn ra, dạng chân, lồm cồm không còn đưa lên nổi để ngồi dậy. Bà đưa tay che miệng, la âm lên:

- Ôi, cô, cô ... cô là ai! Phải cô Đào không, sao hôm nay trông cô lạ thế!

- Tôi không còn là cô Đào bên nhà bà nữa ... - Người con gái kia lạnh lùng trả lời

- Ôi, cô ăn nói gì lạ thế, cô không là cô Đào thì là ai nữa! - Bà Mừng lại hỏi lại.

- Ta đã nói bà rồi, bà chỉ cần biết ta không còn là cô Đào nữa.

- Vâng, vâng, cô không phải là cô Đào cũng được. Không sao, mà hôm nay sao trông cô lạ thế.

- Hay cô đã chết, hiện hồn về báo tôi, tha cho tôi, tha cho tôi! Tôi không có làm gì cô, chuyện trước đây tôi vô duyên vô phước mà phải chứng kiến, chứ tôi không có tình. - Bà Mừng lại thanh minh

Nhưng Đào lại nhìn chằm chằm vào bà ta, hai tay cô khểnh lên cao, hai bàn tay vuốt thon ngày nào giờ mọc thêm mười cái móng nhọn, đầu móng tím tái đen, cô nói:

- Bà không cố tình, nhưng dù sao bà đã biết sự thật về gia đình ta, làm sao tin cái miệng bà sẽ không lẩm mồm đây? Ngày đó bà chứng kiến nghịch cảnh của gia đình ta, ta tưởng ta đã

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

chết đi sống lại vì chuyện đó, vậy mà lại có người chứng kiến điều này, thời gian qua đi liệu bà có giữ kín không, còn nỗi tủi nhục nào bằng việc bà đã thấy điều đó, dù bà có vô tình hay bà cố tình.

Bà Mừng vội la lên:

- Không, tôi sẽ không nói cho ai nghe, tôi thề mà, cô hãy tin tôi, tha cho tôi.

Đào lại nói:

- Làm cách nào ta tin bà, trừ khi ta cho bà một dịp để lập công chuộc lỗi.

- Vâng, vâng, cô cứ nói, tôi sẽ làm cho cô, miễn là cô cho tôi được bình an - Bà Mừng lấp bắp.

Người kia từ từ tiến lại phía bà, còn bà do sợ quá mà không đứng lên nổi cứ vừa đạp chân lùi lại, hai tay vừa quờ ra sau như muốn bám lấy cái gì để rút lui. Cứ thế, người kia cứ bước tới, còn bà cứ giật lùi trong tư thế hay chân đẩy xuống đất, hai tay chống ra phía sau vừa quờ quạng vừa như muốn vớ lấy bất kể cái gì; đây được một đoạn thì lưng bà chạm vào giếng nước, gặp phải thành giếng như vậy, bà không thể lùi thêm được nên chân cứ đạp mãi miết, hất cả một đồng đất ra hai bên. Người kia tiến sát lại gần bà, cúi xuống cô ta nói khẽ trước mặt bà điều gì.

Cảnh tượng từ xa trông lại, một cái bóng trắng không rõ mặt, tóc che gần hết nửa khuôn mặt đang cúi xuống nói với một bà già điều gì, còn bà kia cứ thỉnh thoảng đạp chân phành phạch, tay cứ quờ ra đằng sau vợ định nắm cái gì, mặt bà ta thất thần kinh sợ, đầu cứ gật lia lia như đồng ý, được một lúc lại lắc đầu như từ chối. Được một lúc, bà lại la lên:

- Không, không, tôi không thể làm cái chuyện thất nhân thất đức đó, tôi không thể, tôi không thể ... cô đi mà làm một mình.

Người kia nhìn bà một lúc, rồi không đợi câu trả lời, bước ngang qua mặt bà đi về phía nhà. Bà Mừng, thất thần quay lại định hỏi:

- Cô đi đâu vậy... tôi sẽ không làm đâu!

Bà ú ớ nói chưa dứt, thấy cô gái kia đã đi đâu mất. Chỉ còn lại một mình bà đang ngồi dựa thành giếng, hai chân vẫn dang ra, guốc đã tụt mất một chiếc. Bà ngồi một lát chưa định trở dậy lại nghe một tiếng người nói:

- Bà, làm gì mà giờ này còn ngồi đây? - Một người đàn ông đứng sau lưng bà nãy giờ hỏi.

- Áh, ôi trời, ... tôi sẽ không làm đâu - Bà Mừng co rúm người la lên, mà chẳng cần phải quay đầu lại

Nhưng bà thấy giọng ai quen quen, đó là giọng của chồng bà. Bà mới quay lại, thấy chồng mình đang đứng trố mắt ngạc nhiên nhìn mình, miệng còn ngậm phì phèo điều thuốc Basto rẻ tiền loại mà ông thường lấy trong giỏ thuốc lá của bà sáng sáng mở hàng. Ông Đăng, chồng bà nói:

- Ô hay, hôm nay mẹ mày làm cái trò gì mà lạ thế?

Rồi ông quan sát toàn cảnh lại một lần, ông thấy bà hai tay còn đang móc về phía sau, hai chân thì dang ra, lưng dựa vào thành giềng, tại chỗ hai cẳng chân còn hai vệt quệt đất dài, ùn một đóng đất nhô lên, quần áo xộc xệch, guốc thì một chiếc tụt quăng ra ngoài.

Bà Mừng vội trấn an trả lời:

- Không, tôi bị ngã khi lấy nước.

Rồi lão ta nhìn quanh, đất vườn nhà lão mềm và hơi chiều qua mới có cơn mưa lớn nên đất vườn mềm nhũn ra và san phẳng. Đứng tần ngần suy nghĩ một lát, lão ái ngại hỏi:

- Thế bà trượt chân ngã à, chân cẳng có sao không?

- Vâng, đúng thế, tôi nói là tôi bị ngã và hoa mắt choáng váng – bà Mừng giải thích

Bà Mừng vẫn không trả lời, lúc này bã đã ngồi dậy, sửa lại quần áo, đi lại guốc.

Cả buổi tối hôm đó, khi hai đứa nhỏ đã về, cơm đã dọn xong, cả nhà bà Mừng ngồi ăn trong bếp, lão ta vẫn âm thầm quan sát cử chỉ của vợ lão. Còn bà Mừng với vẻ mặt thất thần, bà Mừng ăn cơm qua loa, chỉ ngồi nhai cho hết bữa mà không nói gì. Thấy nhiều chuyện ngạc nhiên từ chiều đến giờ, lão hỏi:

- Từ chiều đến giờ, bà trông cứ như bị ma ám vậy.

- Thôi dọn cơm rửa bát đi, mai còn bán quán sớm.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Sáng ngày hôm sau, bà Mừng dậy sớm hơn, sau khi lo dọn bàn ghế hàng quán xong; nhưng bà chưa mở cửa bán quán vội. Bà lấy giỏ xách ra chợ, tìm vào một hàng xem quẻ bói, bà vào đấy trao đổi điều gì, một lúc rồi lại mua ít nhang, những lá bùa đỏ và một ít tiền vàng mã. Rồi bà trở về nhà.

Đến chiều, khi ông chồng bà vẫn mãi đi đánh cờ ở xóm bên chưa về, bà tranh thủ đi thắp nhang. Sau khi đi dán một số nơi những lá bùa nhỏ, bà dán rất khéo léo vào những chỗ khuất ít ai để ý, bà lấy ít thứ vàng mã ra cúng vái đốt hết. Rồi bà vào bàn thờ thắp hương.

Bà nhìn vào di ảnh trên bàn thờ, khăn vải thật lâu, đến lúc xong khi vừa quay lên cắm nhang vào bát, bất ngờ bà trợn tròn mắt khi thấy tấm hình trước mặt không phải là hình ông cố nhà chồng, mà là hình cô gái Đào đang nhìn bà; sợ quá, lấy tay dụi mắt, bà lại thấy lại hình ông cố chồng nhà bà, mà hình như ông ta đang cười cợt. Bà sợ quá không dám cầm que nhang nữa. Bà vội nhanh chóng thu dọn. Đã đến giờ đi đón thằng Đức, liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, đã hơn 6 giờ chiều, mà bà chưa đến đón nó. Trường nó tan học lúc năm giờ. Dắt chiếc xe máy điện, bà chạy ra đường rồi ra đường cái, đi một đoạn thêm độ năm cây nữa đến cổng trường.

Trời chiều đã chạng vạng, cổng trường giờ này đã vắng, bà vừa áp xe đạp vào lề, đứng tìm nó mãi mà không thấy. Bà đứng đợi nó.

Lớp học đã sang tiết cuối, trong lớp thằng Lê Minh Đức con bà Mừng được xếp ngồi tại dãy cuối, nó lại ngồi trong cùng phía nhìn ra cửa sổ. Phòng học của nó nằm trên lầu hai, trường có ba dãy lầu, xây thành hình chữ U, với ba bốn cầu thang chính nối lên các dãy lầu, bên dưới là sân trường hướng ra mặt tiền. Còn từ phòng học của Đức, bên cửa sổ, nhìn ra là một khu nhà bỏ hoang khác. Thường ngày, khu nhà bỏ hoang đó chẳng có gì để nó phải chú ý. Đột nhiên khi gần khoảng giữa tiết học, Đức thấy mắt tập trung, lòng xao nhãng; nó không còn nghe tiếng cô đang giảng bài nữa, đầu nó lúc đó thấy quay cuồng hơi hoa mắt, tai nghe tiếng ù ù như có tiếng gió rít qua cửa sổ. Nó ngồi một lúc lại nghe có tiếng ai gọi. Lúc đầu nó không để ý vì tiếng đó nhỏ, nhưng dần dần lớn lên trong lỗ tai nó và vang vọng:

- Đứ ... ư ... ư ... c! Đứ ... ư ... ư ... c! Đứ ... ư ... ư ... c!

- Đứ ... ư ... ư ... c! Ta đến đón con đây.

Nó bắt đầu chú ý, rồi tự nhiên nó quay mặt sang trái nhìn ra cửa sổ, cách đó khoảng ba mươi thước, trong cửa sổ của một phòng trên lầu tại khu nhà bỏ hoang, nó thấy một cô gái xõa tóc lả lợ đang nhìn nó. Mặt mũi ghê rợn xanh mét. Nó bắt đầu chú tâm và cứ nhìn vào cái bóng đó mãi. Đức trở mắt, há hốc miệng. Dù còn nhỏ tuổi nhưng cậu trai ngạc nhiên trước thân thể trần truồng đứng nửa khuất nửa hiện phía xa bên kia hàng rào. Cậu ta dụi mắt, liếm môi.

Nhận thấy cậu học trò có biểu hiện bất thường trong lớp. Cô giáo viên lẳng lặng lại gần phía bàn.

- Đức, em nhìn chăm chú cái gì ngoài đó vậy? - Cô giáo lúc này đứng cạnh cậu Đức hỏi

Hốt hoảng, Đức quay mặt vào, nó vội nói làm nhảm:

- Dạ không thưa cô!

Cô giáo nói:

- Quan sát nhà bên kia hả? Có gì bên kia mà em nhìn? - Cô cũng ngược mắt nhìn theo hướng cậu học trò nhìn ra

Cậu Đức lo lắng, nhưng không thể nào kể ra hình ảnh vừa ngạc nhiên lại vừa ghê rợn. Cậu nghĩ nên im lặng.

Quang cảnh bên kia vẫn là căn nhà cũ sau bờ hàng rào của ngôi trường huyện. Cô giáo nhìn sang thấy không có gì khác với ngày thường, vẫn là một khu nhà bỏ hoang, hai lầu, các phòng và cửa sổ đã cũ rêu phong và vụi bám đen ố.

- Không có gì mới!

Đức miệng nói làm nhảm:

- Vâng, dạ không có gì mới bên đấy ạ!

Cả lớp cười ồ lên, quay lại phía Đức, người thì ngạc nhiên, người lại cười. Tình thế buồn cười giờ lại chuyển sang cho cô giáo.

Cô giáo càng khó hiểu:

- Không có gì mới, nhưng em nhìn như mất hồn ra ngoài kia! Em có bình thường không?

- Không, thưa cô, em vẫn bình thường!
- Được, sau giờ học em xuống phòng giám thị gặp cô!
- Dạ!

Khi hết giờ học, mọi người ra về hết, Đức phải xuống phòng giám thị viết tự kiểm vì hậu quả của những lời phát biểu như ngớ ngẩn của mình.

Cô giáo hỏi Đức:

- Đức, hôm nay trong giờ học, em có mệt mỏi hay sao mà mất tập trung vậy?

Đức vội thanh minh, cậu ta nói vanh vách:

- Dạ không, nhưng quả thật là em nghe có ai đó gọi em.
- Em nói ai gọi em, từ lớp học cách khu nhà bên kia đến hơn 30 mét mà em lại nghe được ai gọi em sao các bạn khác, kể cả cô không nghe?!. – Cô giáo vặn vẹo.
- Dạ, thưa cô, em nói thật là em nghe có ai gọi em, em quay sang thì thấy một người nào đó đang đứng phía cửa sổ phòng bên nhà kia.
- Rồi sao nữa? – cô giáo cũng gạn hỏi

Đức chần chừ không dám mô tả lại cảnh đó.

Cô giáo tò mò hỏi thêm:

- Trông cô ta ra sao? Có giống với bất kỳ ai em đã thấy trong trường này chưa?
- Dạ chưa!
- Già hay trẻ, mặt mũi, ăn mặc ra sao?
- Em... em rất khó nói! – Đức ậm ừ trả lời

Cô giáo nhận ra Đức có biểu hiện nói dối. Với một cậu học trò nhỏ như vậy, trong người nảy sinh tính nói dối sớm là điều không mong muốn. Nghĩ việc còn rắc rối, cô yêu cầu Đức viết bản khai kiểm điểm. Đức đành lặng lẽ viết. Cậu ta loáy ngoáy một lúc cũng chỉ được gần một trang. Khi vừa đưa cho cô, cậu ta bất ngờ khi cô giáo không đọc ngay mà yêu cầu cậu ta viết lại một bản tương tự như thế. Đến lần thứ hai, cậu ta lại được yêu cầu tiếp tục viết lại như cũ. Cậu học trò cứ cắn bút viết gần một giờ đồng hồ liền.

Khi xong tờ thứ ba, Đức đưa cô giáo và gạn hỏi:

- Không phải tiếp một tờ nữa chứ cô!

Cầm ba tờ giấy đối chiếu nội dung gần khớp với nhau trăm phần trăm, thấy mặt cậu ta tỏ vẻ thành khẩn, một lúc cô ta nói:

- Thôi được, em ra về đi!
- Vâng, cảm ơn cô!
- Về ngủ sớm đi!
- Chào cô, em về ạ! – Đức nói.

Cậu học trò đi ra, bộ mặt đờ đẫn. Cô ta nghĩ “Mình dạy ở đây nhiều năm, chưa thấy ai nói có chuyện gì bên căn nhà kia? Sao thằng nhóc này một mực khẳng định là nó thấy một người đàn bà nào đứng bên kia? Mà lúc đó trong giờ học, bao nhiêu học sinh ngồi cạnh cửa sổ, nếu thật sự có người đó, sao bà ta chỉ gọi một mình nó?!! Hhm! Hhm cũng chẳng phải chuyện của mình! Hay thằng nhóc này sắp sửa có bệnh tâm thần?”

Tại cổng trường, bà Mừng cứ đứng mãi, được chừng nửa tiếng, bà nhìn đồng hồ đã hơn sáu giờ, vẫn chưa thấy thằng Đức, bà bắt đầu sốt ruột. Dắt xe lại gần góc tường, bà định dựng nép xe tại góc đó rồi vào phòng bảo vệ hỏi xem có còn học sinh nào ở lại trong trường hay trong phòng giám thị không. Khi vừa dựng xe, đột nhiên bà thấy thằng Đức lù lù từ trong cổng bảo vệ đi ra, mặt mày sa sầm mệt mỏi, đầu óc rũ rượi. Bà vui mừng cất tiếng gọi với theo nó: “Đức, Đức, mày đi đâu đấy, mẹ đứng đẳng này này!”.

Cậu Đức đi ra cổng, đầu óc đang rũ rượi, uể oải vì bài chép phạt của cô giáo, vừa đi đầu vừa cúi gầm xuống đất, tự nhiên nó lại nghe thấy văng vẳng tiếng gọi đó trở lại:

- Đứ ... ư ... ư ... c! Đứ ... ư ... ư ... c! Đứ ... ư ... ư ... c!
- Đứ ... ư ... ư ... c! Ta đến đón con đây. Ta ở bên này.

Nó nhìn lên, thấy cô giáo trẻ đẹp ban nãy đang gọi nó, nó vui mừng, hớn hờ, vì nghĩ bụng sẽ tìm được cô giáo lúc nãy và nhờ cô này nói lại với cô giáo Tuyết, để nó khỏi phải bị phạt. Ít ra cũng sẽ thanh minh cho nó, thứ hai nó sẽ không phải chép phạt thêm hai mươi lần bài học hôm nay, nên cậu ta cứ vui vẻ lững thững bước đi định băng sang đường.

Lúc này bà Mừng thấy làm lạ, vì bà gọi cậu con trai mà nó không nghe, trong khi lại nó lại cười cợt nói làm nhảm và mừng rỡ đi sang phía đường.

Lúc này, từ xa một chiếc xe hàng đang chạy tăng tốc lại từ sau khi vượt qua ngã đường uốn khúc, chiếc xe đang tăng tốc mỗi lúc một nhanh. Được một lúc, tài xế nhận thấy có người chuẩn bị sang đường, dù đã giảm tốc độ lại một chút, bấm còi và nhá đèn ra hiệu, yên chí người tài xế cứ thong thả chạy xe gần đến cổng trường. Trong khi cậu Đức cứ lững thững từng bước, nó đã đi ra khỏi vỉa hè, và xuống đường, mắt mũi vẫn hớn hờ nhìn chăm chăm về phía cô gái đó.

Chiếc xe tải giảm tốc độ thêm chút, liên tục bấm còi và nhá đèn. Còn cậu Đức cứ lững thững từng bước. Bà Mừng nãy giờ đứng đã quan sát hết, bà thấy chiếc xe kia không thể phanh gấp, nó đang lao đến, còn thằng Đức cứ tiến ra phía vạch giữa đường. Bà gọi to “Đức, mẹ đây, xe đấy, coi chừng... Đức mày điên hả, đi đâu thế”. Nhận thấy điều gì không hay, bà vội quăng xe đạp lao ra phía thằng Đức, cũng là vừa một nhịp lúc thằng Đức toan vọt chạy sang đường, chiếc xe vừa lao qua, bà đã kịp chộp lấy tay thằng nhỏ kéo nó lại, chỉ nửa nhịp nữa thôi là chiếc xe tải sẽ đâm nó. Chiếc xe hơi phải phanh giảm tốc độ, chao đảo một đoạn. Gã tài xế còn kịp chửi vọng một câu “Mẹ, muốn chết hả, điên cả lũ hay sao!”

Vừa kịp qua cơn nguy kịch, bà Mừng cũng không để tâm đến lời nói gã tài xế, bà ôm thằng Đức lôi nó vào lề, bà khẽ lấy tay tát tát nhẹ lên mặt nó cho nó lãnh thổ. Khi xe vừa chạy đi, lúc này nhìn lại sang phía đường bà mới thấy một bóng cô gái, trông kỹ đúng là cô gái hôm qua đã gặp bà sau vườn. Cô ta nhìn bà lờm lờm một lúc rồi quay mặt bỏ đi. Một chiếc xe hàng khác lại chạy ngang. Khi xe này vừa đi khỏi bà Mừng lại đổi mắt nhìn sang phía đường thấy cô gái kia đã mất dạng.

Bà vừa ghê sợ, vừa hốt hoảng, vừa căm giận, miệng bà lẩm bẩm: “Trời ơi, lại là nó, con yêu nữ này nó đến quả mình rồi!”. Lúc này bà đã hiểu mang máng đó là một lời cảnh cáo cho hành động chiều tối qua của bà khi dám phản đối lời con ma nữ kia.

Vừa kinh sợ cô ta sẽ quay lại, lại vừa sợ cô ta sẽ giàn cảnh tai nạn giao thông mà hại bà và thằng Đức, bà chờ nó trên xe máy điện mà chỉ dám chạy trên vỉa hè. Và cứ thế về đến nhà. Đến chỗ nào có bậc đá kéo ngang lại nhảy xuống nhấc xe lên rồi chạy tiếp ...

Thằng Đức lúc này đã tỉnh, thấy mẹ nó đi xe vậy liền hỏi:

- Mẹ bữa nay sao mẹ đi xe kỳ vậy, sao không ra đường mà chạy, chạy trong này cứ phải dừng lại nhảy lên nhảy xuống mãi.

- Mày có im đi không! – Bà bực bội cũng quát nó.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

4 – Thỏa thuận bí mật

Cuối cùng, hai mẹ con bà cũng vượt qua một đoạn đường trên vỉa hè về đến nhà. Ở nhà hôm nay ông Đăng chồng bà về sớm hơn mọi ngày, do vậy lão có mặt trước bà Mừng. Lão mở cổng chờ đi vào trong, đẩy cái xe đạp sườn ngang cũ kỹ vào một góc bụi cây đằng sau cổng vườn mặc cho nó muốn ngã ra sao thì tùy.

Con Mơ nhà lão đang hí hoáy ngồi tô bút chì màu. Nhìn thấy bố nó với dáng vẻ như mọi ngày, nó cũng không có gì ngạc nhiên, nó vội thưa bố nó “Ah, bố đã về, mẹ lấy xe đi đón anh Đức rồi”. Lão liếc nhìn cái đồng hồ báo thức trên nóc tivi, thấy đã gần bảy giờ tối. Rồi lão mở tivi, ra bàn nước nằm, vội vợ ấm trà, đổ bã trà cũ vào cái xô dưới bàn, bốc thêm nắm trà mới rồi cho nước sôi vào. Nằm nghỉ một lát, rồi lão ngồi dậy thò tay với các xô ống điếu, khuấy lại nắp và móc bã thuốc cũ, ngồi đợi trà ngấm hẳn sẽ kéo vại hơi thuốc lào.

Con Mơ năm nay mới sáu tuổi đang vào lớp một, vẫn mãi mê tô, gọt bút chì màu, bôi xóa trên tờ giấy đã có những nét nguệch ngoạc. Được một lát, nó cũng vừa vẽ xong những hình họa đơn giản, còn bên bàn nước bố nó đang nằm say thuốc, quanh bàn còn vương vãi nhiều dây thuốc lào đánh rơi, cái gói lão xé ra vứt ngay bàn nước.

Được một lúc có tiếng chó sủa trong sân, mấy con chó nhà lão đang thi nhau sủa liên hồi. Rồi ngoài cửa có tiếng két két cửa, cánh cửa gỗ bật ra mở phân nửa, lão Đăng nhòm ra cửa sổ không thấy ai nhưng hình như có ai đó đang đứng ngoài, lão quay sang con Mơ bảo nó:

- Mơ, mày ra cửa xem có ai đến, ai lạ nhỉ, đứng đó mà lại không vào!

- Vâng! - Con Mơ vội buông bút chì, chạy ra ngoài.

Khi nó ra cửa, nó nói:

- Ai đấy, ai đến nhà cháu đấy!

Nó gọi hai ba tiếng vẫn không thấy ai, rồi nó định quay vào nhưng hình như nó thấy hai chân ai trong một chiếc quần lụa đen và đôi guốc màu tím đen vẽ những hình họa như cành hoa, lá cây và hình lông chim, ai đó đang đứng đằng sau bụi rậm. Nó bước thêm một bước ra

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

ngoài thấy một cô gái xõa tóc trong bộ đồ trắng, quần đen nâu, mặt cô gái rất đẹp; hình như cô ấy đang vẫy vẫy nó. Vui mừng nó vội chạy ra phía đó, đến gần nó nói:

- A, cô đến nhà cháu chơi, mời cô vào nhà, mẹ cháu đi đón anh Đức rồi chưa về, trong nhà chỉ có bố cháu và cháu thôi

- Cô biết rồi, con ngoan lắm! - Cô gái nói.

- Ah, cô đẹp quá! - Nó vội khen cô gái khi nhìn kỹ khuôn mặt trắng hồng ẩn dưới làn tóc; mũi nó ngửi thấy một mùi thơm mát lan nhẹ về phía nó.

- Cô không vào nhà đâu, cô đến cho mẹ con thứ này để nấu cơm tối, cô không vào. Con cầm lấy cho mẹ này! - Cô gái kia vẫn dịu dàng nói và đưa cho nó một gói đồ trong bọc nilông kín.

- Dạ để con về đưa mẹ con!

Nó quay lại định chạy vào nhà, nhưng rồi sực nhớ điều gì nó quay lại miệng nói:

- Con cảm ơn cô, mà cô ơi cô tên gì để con về nói mẹ con?

Nó nhìn ra thấy cô gái đó không còn đứng đó nữa. Nhưng rồi nó vẫn quay vào trong, nó đi vào nhà bếp để gói đồ lên bàn ăn rồi lại vào bàn tiếp tục tô vẽ.

Lão Đăng thấy con Mơ không nói gì, cầm một bịch đồ đi vào trong rồi lại chạy ra, cũng làm lạ, nhưng lão đang say thuốc, mắt cứ dán vào tivi, lão hỏi:

- Ai ở ngoài kia? Mà mà vừa mang cái gói gì vào trong nhà đây!

- Thức ăn đấy bố ạ! - Con Mơ vui vẻ trả lời.

- Thức ăn hả? Quái! Giờ này mà có hàng xóm nào cho đồ ăn?

- Thế còn mẹ mà đâu, đến giờ cơm rồi mà còn chưa về, định cho nhà này nhịn ăn tối hả?

- Quái thật, mẹ con nhà này mấy bữa nay lạ người ra sao đấy.

- Mà có đi rửa cái nồi cơm điện chuẩn bị nấu cơm hay không, mà còn ngồi đây, vẽ vẽ cái gì!

Con Mơ chán nản, phải dừng công việc tô màu của nó, bỏ ra sau bếp. Vừa lúc đó bà Mừng và thằng Đức đang dắt chiếc xe đạp vào cửa nhà. Thấy bóng mẹ nó cùng anh Đức về con Mơ chạy ra đón mẹ nó:

- Mẹ về, hôm nay mẹ có mua gì cho con không?

- Không, bữa nay tao mệt lắm, đi đón thằng anh mà trẻ quá, không mua gì hết. - Bà cau có trả lời lại.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Con Mơ nghe vậy, nó sùi mắt, nó ứ lên một tiếng:

- Ứ, mẹ hu lắm!

Rồi nó sực nhớ chuyện ban nãy, nó nói:

- Mẹ ơi, lúc nãy có ai đó đến cho nhà ta đồ ăn!

Bà uể oải trả lời:

- Cứ vớt trong bếp, để lát tao giờ ra xem.

- Con đi ra bàn nước dọn dẹp, lấy mấy cái chén tách trà đem ra cửa rửa đi! Bớ mày bày bừa lắm thứ trên bàn quá!

Bà lại đi vào bếp, thấy một gói ni lông to quá khổ, nghĩ bụng là nhà nào hôm nay cho nhà bà ít thịt hay giò cuộn, bà liền giờ gói ra, khi vừa mở hết các bọc nilông, bà hốt hoảng khi thấy trong bọc là một ổ rất nhiều rết còn sống đang cựa quậy, bà định la lên, nhưng do bà đã chuẩn bị trước tâm lý sau sự cố nãy ngoài đường, bà lại im, miệng lẩm bầm:

- Chết, chết, con yêu nữ này, chính nó, chính nó thôi!

Sợ quá, bà vội gói cái bọc đó, lấy thêm bọc nilông khác trùm lại kín hơn, rồi cầm ra đằng sau chỗ bếp lửa nấu cám heo, bà quăng vào đó, cho thêm ít củi vụn và giấy báo cũ, châm lửa đốt cái bọc.

Bữa cơm tối cũng dọn xong, lúc này đã hơn tám rưỡi. Cả nhà bà ăn xong, không khí thật buồn tẻ, thỉnh thoảng lại có tiếng thìa đĩa va phải chén gõ lách cách. Xong xuôi, bà lại dọn bát đĩa, nôi niêu mang ra bồn nước. Lão Đăng bỏ ra phía công, cầm theo cái ống điếu, ra vũng bắt chèo chân nằm đốt thuốc. Con Mơ lại mài tô vẽ, còn thằng Đức tranh thủ đi chép phạt. Thấy thế, con Mơ chọc anh nó:

- Hôm nay anh Đức bị cô giáo phạt phải chép bài.

- Hay quá, sao anh lại bị phạt, chắc anh không lo nghe cô giáo mà chơi điện tử trong lớp hả!

Thằng Đức đã mệt mỏi vì phải chép phạt từ chiều đến giờ, trong lòng thấy oan ức, mà về nhà vẫn còn đồng bài phải chép phạt, khối lượng bài chép lại nhiều gấp đôi, trong khi em gái nó lại chọc ghẹo vào sự oan ức của nó, nó vênh môi quặt lại:

- Mà biết gì, ngày hôm nay tao không đánh điện tử, mà tao bị oan ức.

- Tao bị hai cô giáo chơi trò ú tim, rồi lại bắt tao chép phạt. Tức quá!

Rồi nó lại ra vẻ trầm ngâm, nhìn ra cửa sổ nói:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Ngày hôm qua tao đánh cả nửa buổi học, lại không ai thấy!
- Buồn cười thật!

Trong bếp, chỉ một mình bà Mừng đang bận đóng bát đũa và chén bát. Khi quét xà phòng chùi sạch, đến lúc mở vòi để lấy nước dội, khi đưa tay mở vòi nước bất thành linh bà cả kinh thần sắc. Từ trong vòi nước, một dòng thứ nước gì đỏ tươi như máu chảy ồ ồ vào trong chậu rửa bát. Bà thất kinh lùi ra, sau đó sợ quá bà cầm chậu nước ra sân sau định hất đổ, bà vấp phải một cái chổi ai đó để chắn ngang lối, bà ngã ra hất cả chậu nước xuống đất, lồm cồm bò dậy, bà còn lảm bảm:

- Khốn thật, con yêu quái này ...!

Bà chưa nói hết câu thì, bà nghe ai khẽ gọi mình:

- Bà đang nói xấu ta phải không?

Từ từ quay đầu lại, bà thấy lại đúng cô gái này hôm qua, lần này sợ quá bà cúi đầu rạp lạy cô ta, miệng vừa mếu máo lảm bảm:

- Ấy, không có, không có. Tôi lạy cô, có phải cô là cô Đào không? Cô đã chết hay sao mà hiện hồn về báo oán tôi mãi, lạy cô, tôi đâu có làm gì sai với cô?

- Đúng, ta là Đào hay không phải Đào, điều đó bà không cần quan tâm nữa, cô Đào nhà bên cô ta đã chết rồi, bà có muốn theo cô ta không? - Vừa nói Đào vừa làm động tác giờ hay bàn tay lên trước mặt dí về phía bà Mừng, hai bàn tay từng ngón với móng tay thâm đen vuốt nhọn, miệng khẽ mở để lộ hai chiếc răng nanh, mặt trắng bệch đầy âm khí.

- Ối chết, không, tôi không muốn, xin cô tha mạng, xin tha mạng, tôi còn gia đình ông nhà và hai đứa, tôi còn phải chăm lo chúng ... - bà Mừng lại chấp tay van xin.

- Bà còn định mua bùa về để xua ta hả, cái thứ đồ chơi con nít này bà tưởng ta sẽ sợ sao. Nói đoạn, Đào đưa tay xòe ra một hai lá bùa nhỏ mà bà Mừng đã mua và dán trong các góc khuất, rồi cô ném ra trước mặt bà.

- Dạ, tôi không dám, tôi không dám, tôi biết lỗi rồi, thế là không phải với cô! - bà Mừng lảm bảm trả lời.

- Thế từ giờ trở đi bà có làm theo lời ta dặn không!

Bà Mừng sợ quá, lần này sau khi trải qua những việc từ hôm qua đến giờ, lo ngại chuyện vô duyên của mình mà sẽ liên lụy đến chồng con mình, lần này bà đành mở lời với Đào:

- Dạ, tôi sẽ làm theo lời cô dặn! Xin cô đừng làm hại ông nhà và hai đứa nhỏ nhà tôi!

- Chỉ cần bà làm theo lời ta, ta sẽ để cho bà yên, thế là ta nhân nhượng bà lắm rồi!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Dạ, vâng, cảm tạ cô!

Bà Mừng quýnh lên vì nghe như vậy, bà cúi đầu tạ cô ta một lần nữa, khi ngẩng lên không thấy ai, cái chậu bà làm đổ hắt nước ra sàn khô queo, hình như không có dính nước trong đó.

Đêm đó, trong giấc ngủ chập chờn, bà Mừng lại thấy Đào về. Trong giấc mơ, bà đang ngồi một mình ở nhà, Đào bước đến bên cửa, Đào lại gần bà và dặn dò nhiều thứ. Rồi cô ta còn cho bà ít tiền, bà Mừng thấy vui hơn, cứ gật đầu thưa “Dạ, dạ, dạ ...!”. Đột nhiên, bà thấy ai thúc một phát vào lưng, mở mắt lãnh thổ ngủ, hóa ra bà đang mơ, chồng bà vừa thúc bà, lão còn nói “Đêm hôm, bà mơ thấy ai mà cứ vâng với dạ! Dạ, dạ ... cái con khi! Ngủ đi”. Rồi lão quay lưng, lại chìm vào giấc ngủ say mà lão vừa bị bà làm tỉnh giấc.

Sáng sớm, khi chồng bà chưa dậy, bà đã tỉnh ngủ, do quen giấc, dậy đi nấu nước, chuẩn bị hàng quán. Tò mò giấc mơ đêm qua, bà còn nhớ là Đào cho bà ít tiền rồi bà cho vào túi, nghĩ bụng xem có thật vậy không, bà ra chỗ móc treo áo, đưa tay sờ túi áo, quả nhiên có một xấp giấy, bà vội lấy ra đếm được khoảng ba nghìn đồng. Số tiền này cũng gần tiền bà kiếm cả năm từ việc bán hàng nước.

Bà Mừng giật mình nghĩ:

- “Đúng là cô ta, ở cái thôn này chả có nhà nào lại cho mình tiền nhiều như vậy. Tiền lớn quá bằng bán nước vát vả cả năm trời. Cứ như vậy thì mình sẽ chỉ cần bán nước cho có thôi, và phải nghe lệnh của cô ta. Nếu cô ta cứ giúp như vậy, chẳng mấy chốc mình sẽ tích cóp được ít mua thêm miếng đất ở thôn bên cạnh. Nhưng sao, việc này thất đức quá!”
- “Giờ làm sao giờ! Làm hay không làm, nhà mình ở đây rồi, chồng con cũng ở đây, mà nó là ma mà, có trốn đi đâu nó cũng biết, tiền thì nó trả hậu hĩnh rồi, làm có sao không?”

Thế rồi, từ sau tối hôm đó trở đi, ngoài việc bán hàng nước tại nhà, thỉnh thoảng bà phải tranh thủ chạy ra những nhà người quen ở ngoài thị trấn để hỏi dò, tìm người đến thuê nhà cho nhà cô Đào bên cạnh. Mà yêu cầu cũng trái khoáy, chỉ tìm nam giới đến ở một mình, với một yêu cầu như vậy, nhiều lần bà cũng mắc ngược, vì có không ít người đâm ra trêu ghẹo bà, họ cứ nghĩ, bà đã ở tuổi ngoài tứ tuần có hai mặt con và một chồng, vậy mà vẫn còn ham hố, muốn tìm người trai khỏe mạnh đến thuê nhà ngay bên cạnh, với mục đích mờ ám gì chẳng, khi họ cũng biết sơ nhà bên cạnh hiện dọn đi hết vắng người chỉ dùng cho thuê, hai con đi học, còn chồng bà suốt ngày nát rượu mải thuốc lá thuốc Lào và đi hầu cò tương khắp thôn xóm.

5 - Hai đặc vụ Phúc An vào cuộc sớm

Nói lại chuyện sau buổi họp kín giữa Ban chuyên án và các vị lãnh đạo Sở cảnh sát Phúc An, mỗi người cấp dưới trong buổi họp, sau khi nghe truyền đạt của Ông Danh – Giám đốc Sở, cảm nhận có thêm một trọng trách vô hình đặt lên vai mình, không ngờ lại rơi vào một vụ án hóc búa còn mang nhiều chuyện vừa rắc rối vừa khó hiểu, lại thêm yếu tố khi có sự xuất hiện của một cô gái quá đẹp, như họ đã thấy qua hình chụp, chỉ riêng chuyện đó thôi làm xao nhãng việc chuyên tâm điều tra. Nếu nói không quá, bất kể ai trong Ban chuyên án đang ngồi đây đều có thể rơi vào bẫy tình tiếp đến với nhân vật Đào trong vụ việc này, thật tình mà xét, vì ai trong số họ kể cả trưởng thanh tra Tuấn cũng thấy nao lòng khi nhìn hình Đào. Tuy vậy, mọi chuyện họ tạm gác lại, để tập trung lo đón Đoàn quan khách Bộ cảnh sát Hoàng gia ...

Chỉ riêng trưởng thanh tra Tuấn nghĩ ngay đến tình huống có thể đặc vụ Long sẽ nhanh chóng si mê cô Đào ngay khi chạm trán. Trên lối đi từ sảnh họp ra thang máy, ông Tuấn còn nghe loáng thoáng những lời bình kín giữa hai thanh tra kia về nhan sắc Đào, ông vội nghĩ lại nội dung buổi trao đổi với đặc vụ Long lúc sáng và thái độ ân cần sau lời nói khi ông hỏi Long về Đào, hình như ngay lúc đó ông cảm nhận sự áp ứng trong lời nói của đặc vụ Long. Theo sát chỉ thị của ông Giám đốc, đặc biệt chú trọng về yếu tố dính líu tình ái trong vụ này, khi ráp các tình tiết trong buổi trao đổi qua điện thoại với Long, ông Tuấn hoàn toàn thấy có lý, từ đây buộc ông phải có thêm chỉ đạo trong vụ việc này. Ngoài ra, việc khách quan là, đặc vụ Long đã lên đường được gần hai ngày, đến hôm nay là ngày thứ ba, có thể nhiều diễn biến khác đang chờ trực sẽ xảy đến. Ông Tuấn vào phòng mình, ông gọi điện thoại xuống phòng bảo vệ cho gọi gấp hai đặc vụ tiếp theo hiện đang ở đâu đó trong tòa nhà Sở cảnh sát. Khi điện thoại gọi đi, lát sau hai người đó lên phòng trưởng thanh tra Tuấn là đặc vụ Hải Nam và đặc vụ Trọng Dương.

Hai anh đi nhanh chóng ngồi vào bàn nghe chỉ đạo. Lúc này, hai thanh tra Văn Trung và thanh tra Quang Hải đang bận cùng với nhóm đặc vụ và các nhân viên lo duyệt đội hình xếp hàng để tổng chào đón Đoàn quan khách. Cuộc hội ý thứ hai trong ngày liên quan đến vụ việc này chỉ có ba người. Khi ông Tuấn đang mở sổ công tác, mãi ghi chú thêm chi tiết gì đó, hai người bước vào, họ nói:

- Chào thanh tra Tuấn! – anh Hải Nam nói

- Dạ, thanh tra cho gọi bọn em gấp, thế có việc gì ạ? – Trọng Dương cũng hỏi thêm

- Ah, hai anh đã tới rồi, mau ngồi xuống đây, tình hình vụ án vừa qua có vẻ rất phức tạp không như chúng ta nhận định lúc đầu!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Ông Tuấn cũng bất thần hồ hởi trả lời, rồi giờ sổ công tác ra ngay, nhú mào suy tư, ông nói với họ:

- Sáng nay, tôi gọi các anh gấp lên đây, cũng là xoay quanh vụ án mà Ban chuyên án chúng ta đang điều tra, hiện giờ lại có những diễn biến mới, hoàn cảnh theo như tôi nhận xét sẽ nảy sinh nhiều tình huống ngoài ý muốn của Ban chuyên án. Chúng ta đều đã đọc qua hồ sơ vụ án này, xem qua các hình ảnh về nạn nhân và những người còn lại của gia đình ông Trương Thế Tuyệt.

Vừa nói, ông Tuấn lại lật lại sổ công tác và hồ sơ xem xét, đồng thời đưa xấp hình cũ cho hai đặc vụ, ông còn mở máy tính bật các ảnh mới chụp gần đây. Hai đặc vụ chuyển tay nhau xấp hình cũ xem lại một lượt, vẫn để mắt nghe ông Tuấn nói.

Ông Tuấn nói tiếp:

- Nhà họ đã có bốn người trong gia đình đã chết cách nay hai năm, người đã chết không thể sống lại. Nên chúng ta chỉ tập trung vào các hình ảnh về hai người con còn sống trong gia đình này, là anh Trương Thế Tạ và cô Trương Mộng Đào, ngoài ra còn một số ảnh của các người hàng xóm gần nhà cô Đào, nép bên cạnh nhà cô Đào cách gần 100m là nhà bà Mừng bán quán nước ... mà đặc vụ chúng ta cũng có chụp lại một số hình ảnh.

- Các anh xem những hình mới nhất đây này! Song, tôi muốn hỏi các anh, nếu phải giả định một chuyện gì sẽ bất ngờ xảy đến trong vụ việc này, các anh sẽ cho nó liên quan đến điều gì?
- Ông Tuấn bất ngờ đặt một câu hỏi cho hai người.

Hai người ngồi xem những tấm hình mà ban sáng ông đã cho cấp trên xem tại sảnh họp, những hình chụp mới nhất về Đào và Tạ. Đặc vụ Trọng Dương trả lời trước:

- Trước hết, tôi thấy cô Đào rất đẹp! Khách quan mà nói, cô ta dường như có chứa một sức thu hút tiềm ẩn.

- Những vụ án mà có người đẹp, theo tôi thấy, bao giờ cũng phức tạp hơn – Đặc vụ Hải Nam cũng thêm vào.

- Đặt trường hợp, một trong hai anh từng gặp mặt một cô gái như Đào ở ngoài đời, chứ không liên quan đến vụ án này, liệu hai anh có bận tâm muốn làm quen. – Thanh tra Tuấn hỏi đùa một câu.

- Có chứ, dĩ nhiên là em cũng sẽ thử mời cô ta đi uống café. – Đặc vụ Trọng Dương trả lời.

- Ôi trời, một cô gái đẹp như vậy, làm sao lại không làm quen nếu có cơ hội. – Đặc vụ Hải Nam cũng ulla theo câu nói của đồng nghiệp mình.

- Thế à, không cưỡng nổi sức thu hút của người đẹp à! Cùng cánh đàn ông, tôi rất hiểu tâm trạng của các cậu.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Rồi như để tiết kiệm thời gian, sợ cuộc họp sẽ đi lạc chủ đề, ông Tuấn liền nói:

- Đúng vậy, quả hai anh rất tinh tế, điều trước tiên chúng ta thấy sau khi đối chiếu giữa hình mới chụp và xấp hình cũ ... chúng ta đều thấy hình như cô Đào đã thay đổi rất nhiều. Ah, điều tôi muốn nói là về tổng quan, khi xét từ hình dáng, quần áo, tác phong, tuy hai khuôn mặt này là cùng của cô Đào nhưng nếu chú ý kỹ, ta nhận thấy có gì đó khác giữa hình cô Đào ngày còn trẻ và thời gian gần đây; đặc biệt là khuôn mặt và đôi mắt. Tóm lại, chúng ta thấy giờ đây cô ta có vẻ quyến rũ hơn.

- Vâng ... Vâng có vẻ vậy – Hai đặc vụ đồng thanh đáp

- Tôi thấy ý kiến đó cũng có lý – Đặc vụ Hải Nam góp thêm vào, rồi anh nói tiếp.

- Mà khách đến thuê nhà chỉ toàn là nam giới, rồi những người này sau đó mất tích, sự việc càng cho thấy hình như có sự tham gia của cô Đào ... àh, đại khái về chuyện tình cảm.

Nghe đến đây, thanh tra Tuấn đột nhiên đáp lại, nét mặt ông lộ chút vui mừng vì có thể một trong hai người có cùng suy đoán như ông:

- Tốt lắm, ý kiến của đặc vụ Nam gần giống với suy đoán của tôi, vậy là chúng ta đang đi đến mấu chốt của sự việc. Có thể cô ta đã quyến rũ những người đến thuê nhà, rồi ra tay sát hại họ. Nhưng đáng ngạc nhiên hơn, chúng ta không phát hiện thêm được tung tích về những nạn nhân sau đó, họ ở đâu, hay nếu họ đã chết dẫu vết về xác chết vẫn không có, họ bị chôn ở đâu, hay các hung thủ mang xác đi đến đâu để phi tang. Chúng ta chưa hề ghi nhận được thông tin nào về những trường hợp có ai đó, anh Tạ hay ai khác đến nhà rồi dùng xe chở những bao đựng xác đi đâu. Sự việc càng thêm rắc rối. Tuy vậy, yếu tố này sẽ được đặc vụ Long điều tra thêm.

Ông Tuấn tạm dừng, tay với bao thuốc Marlborrow, châm một điếu, xong ông nói tiếp:

- Nhiều khả năng, như chúng ta đã biết, việc này đã xảy ra với Ban chuyên án của Sở cảnh sát Long Hà, khi một số đặc vụ của họ vào cuộc, họ cũng rơi vào bẫy tình, nhưng một lý do nào đó họ không bị sát hại, rồi sau đó họ rút lui và cho vụ án này khép lại. Đến hôm nay, vụ án này được bàn giao cho Sở cảnh sát chúng ta, từ yếu tố trên, chúng ta đặt mục tiêu là Ban chuyên án ta không được đi vào vết xe đổ như họ, và cần làm sáng tỏ vụ án này.

- Thế cảnh sát huyện họ làm gì, mù tịt hết anh Tuấn à? – Hải Nam hỏi

- Úi giời, cái Long Hà lạc hậu đó thì cảnh sát huyện có làm gì, thôn xã còn không có lực lượng an ninh, bên đó nó nhố nhăng lắm không như đây đâu. – Ông Tuấn nói

- Chắc họ cũng a dua nhau hết hả anh? – Trọng Dương hỏi

- Không hẳn, huyện Kiên Thành rộng lớn vậy, lực lượng cảnh sát thì mỏng lại trải khắp huyện, có ai thềm quan tâm, vụ này có gì béo bở, họ chỉ tập trung vào bọn dân buôn qua biên giới, theo tôi phỏng đoán là vậy.

- Ấc, ặc! Em hiểu rồi – Trọng Dương cười phà

- Tôi hiểu rất rõ cá tính đặc vụ Long. Cậu ta là một đặc vụ trẻ có tài, lại đẹp trai, cũng có chút đào hoa, tính khí hào hiệp. Nên đề phòng trường hợp đặc vụ Long có thể rơi vào bẫy mỹ nhân kế, mà lơ là nhiệm vụ hay che giấu sự thật. Khi đó, vụ án này sẽ phức tạp thêm, riêng Ban chuyên án ta cũng hao tổn lực lượng. – Ông Tuấn nói

Một trong hai người ồ lên, đặc vụ Hải Nam nói:

- Ui, còn phải nói, anh chàng Long đào hoa lắm, bản thân em biết, cậu ta đi điều tra ở đâu cũng có cô để ý.

- Ừ, đúng vậy, hôm nọ, sau vụ bảo vệ bị xã hội đen đánh chết ở công ty Thiên Minh, sau khi bọn em và Long đến làm việc rồi đi, cô thư ký bên đấy còn hỏi dò em định xin số điện thoại anh Long.

- Em cũng lo lo không biết cậu Long có để mắt đến cô Đào không, hay cô Đào để ý cậu ta trước, lúc hai người gặp nhau. – Hải Nam nói.

- Nếu thế gay go lắm, lực lượng điều tra sẽ bị xáo trộn. – Trọng Dương nói.

Ông Tuấn cười cười thăm hiểu ý hai người, rồi ông nói:

- Đáng lẽ theo lịch công tác, ba ngày nữa hai anh mới đi sang lãnh thổ Long Hà, và hỗ trợ sau lưng cho đặc vụ Long. Nhưng trước tình hình có thêm nhiều khả năng xảy ra, tôi muốn gọi hai anh lên họp hôm nay, điều chỉnh lại thời gian công tác. Ngay trong hôm nay, hai anh sẽ đi sang lãnh thổ Long Hà. Và chưa gặp mặt Long vội, hai anh sẽ luôn hỗ trợ phía sau cậu ta khi có chuyện cần thiết, không tham gia trực tiếp điều tra. Ngoài ra, tôi cần lưu ý, thời gian rảnh rỗi, hai anh nên để mắt đến đặc vụ Long xem cậu ta có đi đâu hay cảm giác như rơi vào vòng tay cô gái nào đó, tập trung cô Đào thôi, vì đây là trọng tâm vụ việc Hhm, Hhm – ông Tuấn cười nói, còn mấy cô khác không phải chuyện ta quan tâm.

- Vâng, bọn em hiểu! – Trọng Dương trả lời

- Vâng, anh Tuấn yên tâm! – Hải Nam nói.

- Tốt, vậy các anh rõ chưa, ngay sáng nay các anh về thu xếp chút đồ đạc, rồi khởi hành càng sớm tốt.

- Rõ! – Hai người đồng thanh nói

Như quên chi tiết gì, ông Tuấn mở cuốn sổ công tác trên bàn, ông xem lướt qua, rồi nói:

- Ah, theo email đặc vụ Long báo cáo sáng nay, cậu ta có ghi rõ khách sạn cậu ta đang ở; hiện là khách sạn Hải Vân nằm ngay đầu trung tâm thị trấn Kiên Thành, nên các anh đến đó sẽ lui vào trong thị trấn một chút mà tìm chỗ thuê. Này, để tránh trường hợp đặc vụ Long phát giác ra hai anh khi đang theo dõi cậu ta, ta sẽ sử dụng xe kiệu mới không phải của đơn vị, hai anh xuống lấy giấy nhận xe rồi sang Trạm 2 của Đội đặc vụ nhận chiếc Suzuki E-Bastion 350 mới lấy về đi.

- Vâng, thưa Sếp! – Hai người lại đồng thanh nói.

Họ chào ông Tuấn, nhận giấy công tác để đi lấy xe và nhận tạm ứng phí công tác. Rồi họ khăn trương ra về. Lúc mười một giờ trưa, hai người đã có mặt tại Trạm 2 Đội đặc vụ Phúc An, lên xe đi về hướng lãnh thổ Long Hà.

CHƯƠNG 3

1- Tìm người – Ông họa sỹ xuất hiện

Lại nói chuyện bà Mừng, kể từ ngày ngày nhận nhiệm vụ đó của Đào cách nay đã gần hai năm, bà phải lặn lội xuống tận trung tâm thị trấn huyện Kiên Thành, nơi đó đông đúc nhà cửa và dân cư sống hơn, buôn bán và giao dịch cũng vì lẽ đó mà tấp nập. Khu vực nhà bà và nhà cô Đào, tuy gọi là thị trấn nhưng về vị trí đã đi sâu vào trong khu vực triền núi, từ đường Quốc lộ 14 đi ngang qua huyện Kiên Thành, đến gần trung tâm thị trấn rẽ vào đường Lương Thế Học đi đến Khu dân cư 3, từ đường này lại tỏa ra nhiều ngõ nhỏ đi vào khu dân cư, nhà cửa xây thưa thớt, đi gần hết đường mới đến khu vực có núi đá là đến nhà bà Mừng và nhà cô Đào ngay dưới chân dãy núi.

Bà thường đón xe lai, chạy ra tận trung tâm thị trấn, ban đầu bà hỏi những nhà người quen trước đây bà gặp tại chợ huyện, để nhờ họ giới thiệu xem có ai cần thuê nhà hay không. Trước một yêu cầu như vậy, lại nói với những người quen, nhiều lần bà cũng mắc ngượng, vì sự hiểu lầm; có khi họ chỉ nghe yêu cầu của bà rồi để đấy mà cũng không có dịp gặp ai cần thuê nhà để giới thiệu lại cho bà Mừng. Đứng trước nhiệm vụ cần phải hoàn thành, bà Mừng cũng động não mà tìm hướng giải quyết, thế là bà bắt đầu chú ý các trung tâm giới thiệu tổng hợp, tại đây có giới thiệu việc làm lặt vặt, việc làm trong ngày kiểu như chợ người, và giới thiệu các dịch vụ khác như nhà cho thuê, người cần thuê nhà vv.

Các trung tâm này chủ yếu nằm loanh quanh tập trung ở trung tâm thị trấn gần khu chợ lao động. Ngay trung tâm nếu lấy tháp hồ nước tại đường bùng binh các đường Tăng Bảo Khánh, Trần Văn Đàn, Nguyễn Trung Chánh, Lê Viết Hoàng, Lý Quốc Nam làm tâm điểm, đi sang phía phải là khu chợ huyện Kiên Thành nằm trên đường đường Lý Quốc Nam, rồi đi thêm một ngã tư nữa tại ngã tư Lý Quốc Nam – Tôn Đức là khu chợ lao động, xung quanh khu vực chợ có một số trung tâm giới thiệu tổng hợp như vậy.

Sáng nay, bà lại đánh xe lai lên thẳng khu chợ lao động để tìm gặp một người nào đó thuê nhà, vì tối hôm qua Đào có ghé lại thúc giục bà, ngồi xe cả một đoạn đường dài, bà đưa tay nhắm tính thời gian qua bà đã kêu gọi được bao nhiêu người. Công việc quanh quẩn, thời gian trôi đi thấm thoát hai năm, bà đếm mãi mà còn sợ nhầm con số người này, vì đây là con số tử, nó ứng với ngàn ấy mạng người đã chết do một phần tội gián tiếp của bà. Nhưng ở hoàn cảnh há miệng mắc quai, ở thế buộc phải làm để bảo toàn sự yên ổn cho những người

thân của mình và cả chính bản thân, bà đành phải thực hiện việc này, cứ theo ngày tháng con số đó mỗi lúc một lớn lên. Ngồi xe, đếm đi đếm lại hai lần bà mới cộng được là mười lăm người. Bà thoáng giật mình kinh sợ, vậy là chính bà đã đưa mười lăm con người xấu số ấy vào chỗ chết. Mặc cảm tội lỗi, lương tâm cắn rứt, bà buột miệng chép lưỡi “Tchak! Lạy trời, cứ thế này mãi chỉ có tôi chết đi mới hết cái thảm cảnh này!”. Bà còn nhớ như in trong đầu hình ảnh nạn nhân đầu tiên bà giới thiệu được là một người đàn ông trạc ba mươi bảy tuổi làm nghề buôn hàng nông sản liên lãnh thổ cần thuê chỗ trọ để trú tại huyện này, rồi cứ thế thêm vài người nữa, có khi bà cũng lẫn lộn người này với người kia, còn người cuối cùng cách đây chỉ non hai tháng là một thanh niên lịch thiệp phong nhã, làm nghề ký giả, hình như cậu ta có dịp đến cái huyện này để tham dự hội thảo ngăn ngày gì đó, chỉ lưu trú khoảng hai ba tuần, không ngờ số mệnh hẩm hiu của cậu ta lại kết thúc tại cái huyện hẻo lánh này.

Ngày hôm nay, ngày mai hoặc hai ba hôm nữa, bà phải tìm tiếp người thứ mười sáu để nạp mạng. Bà lại chép miệng, nhìn lên trời cao mà than thở “Tscha! Lạy trời, con ăn ở bạc phước mà phải rơi vào cảnh này, tội ác con gây ra giờ chát cao thành núi, bọn ma quỷ kia chúng biết gì đến tội lỗi, cũng chỉ vì bảo vệ hai cháu nhỏ được an toàn, mà con đành làm việc xấu xa này, chỉ mong sao khi chúng lớn thêm chút có thể tự làm tự kiếm ăn, dù con có chết đi mà chắm dứt được cảnh này, con cũng an lòng!”.

Số tiền bà Mừng kiếm được từ những lần Đào biến hóa bỏ vào túi mình ngày một tăng lên theo thời gian và số người, số tiền đó cũng tăng theo mức độ hài lòng của Đào, một con số gấp đến chục lần số tiền lời hàng tháng mà bà phải tần tảo sớm hôm bán hàng nước; đồng tiền nhận được đâu có giúp bà trang trải và mua sắm thêm chút cho gia đình nhưng nó đi đôi với tội lỗi mà bà mang trong lương tâm, làm sao bà thấy thoải mái được.

Lời sám hối kia không biết có thấu đến trời cao hay không? Ngồi xe thơ thẩn ưu tư một lát vậy mà xe đã đến gần chợ huyện. Bà bảo chú lái xe lai cho dừng gần chợ. Rồi bà thất thủ đi bộ sang khu chợ lao động. Từ xa bà đã trông thoáng thấy cái chợ người này, thực chất nó chỉ là một góc phố có vỉa hè rộng nằm trước một khuôn viên của Bảo tàng văn hóa và Thư viện của huyện, bên ngoài là dãy tường xây cao bao bọc khuôn viên. Đối diện nó là khuôn viên này là một trụ sở Viện nghiên cứu, cũng có lối kiến trúc gần giống Khu bảo tàng và thư viện.

Tại đoạn đường này, từ hai bên vỉa hè, người đứng người ngồi, tụ tập thành từng tốp, họ đứng một mình hay đi qua đi lại tùm thành từng nhóm, hoặc ngồi tụ tập thành góc nhỏ đánh bài, đánh cờ tướng, ca rô vv... trên tường hoặc các gốc cây, họ đóng những móc đinh hay buộc dây và treo tạm các biển thông báo ngắn gọn nhất về công việc mình có thể làm, thử dừng

chân xem kỹ một góc tại gốc cây me lớn là hai ba chiếc biển treo sát nhau, từ góc cho đến tận gần nhánh trên, đại loại như “Minh – thợ hồ, trộn vữa, sơn tường, xây trát sửa chữa căn bản, điện thoại ---“, và trên tấm này là một tấm “Tuấn – bắt điện nhà, sửa điện đi dây ...”, “Hải và Thành, nhận sửa nước, máy bơm, đi ống nước, điện cơ máy bơm”, “Nhóm thợ - nhận chở hàng, dọn nhà, tạp vụ” vv. Cả trên tường cũng chi chít các biển treo ngang dọc, trên dưới; bên những tốp thợ là những dãy xe đạp, xe máy đã xếp thành một hàng thẳng lối, người ngồi trên xe chờ việc, người nằm vắt vẻo trên xe tranh thủ ngủ mũ che ngang mặt, kể cả tại phương tiện đi lại của họ, cũng là một nơi tốt nhất cho tầm quan sát của người tìm lao động, xe đạp thì treo ngang sườn, xe máy thì cắm biển tạm tại đầu, tại kính chiếu hậu, hoặc có khi chỉ là một cây tre hay cây gỗ thô thiển có buộc tấm bảng trên đầu và cắm ngang thân xe. Túi đồ nghề, cà-mèn, chai nước vv... thường cũng vắt ngay tại xe, đằng sau trên vĩa hè, những ghế gỗ đơn sơ xếp ngang tường, có chỗ người ta còn trải bạt ra nằm nghỉ tạm dưới cái nắng oi ả. Đếm cũng đến trên trăm thanh niên, trung niên ngồi túm tụm, đứng, nằm nghỉ, đi qua đi lại tạo thành một cảnh tượng bát nháo cả góc phố. Vào những ngày mưa, chợ người có vẻ vắng hơn, tuy vậy nó vẫn không dừng hoạt động, người ta khiêng các cây dù đứng từ bên nhà đoạn phố trên, hay thuê những cây dù đứng từ các quán ăn này, và tập trung lại quanh dưới chân cây dù đứng tránh mưa.

Người tìm lao động đi rà trên xe hay đi bộ lại quan sát các biển rồi vào hỏi thợ đó, hoặc có khi chẳng cần bận tâm tìm kiếm cứ đi qua lại một hai vòng là sẽ có vài tốp thợ ủa ra nắm tay chặn đầu để hỏi cần tìm thợ gì. Và tiếp theo là công đoạn ngã giá, mô tả công việc... Rồi tùy công việc nhiều ít, các thợ sẽ chia nhau đi đến tận nhà khách để làm việc. Đằng góc sau công viên, nhiều cô gái lớn vờn đứng chờ khách, một dịch vụ tiếp theo cho khách làng chơi, cho cả nhóm chợ người nói trên. Những cô này có xuất thân cực kỳ phức tạp, có người là lao động chán cảnh ngồi chờ việc mà tu sửa lại nhan sắc chuyển sang nghề này, có người là gái hư hỏng lười nhác hẳn hoi, có người là dân nhập cư từ biên giới sang ...

Đi khỏi góc phố này, đến đoạn thứ hai là một vài trung tâm giới thiệu tổng hợp. Không biết giữa cái chợ người này và việc kinh doanh kiểu trung tâm kia, cái nào xuất hiện trước, cái nào có sau; không ai muốn bận tâm điều đó, chỉ thấy rằng, hai thứ này hỗ trợ cho nhau và tạo thành một kiểu tập thể cùng đứng chung tồn tại.

Bà đi ngang qua khu chợ lao động, rồi qua góc phố đến một trung tâm giới thiệu tổng hợp quen thuộc số 145 đường Tôn Đức, bà ghé vào. Trong lòng cảm thấy áy náy như người mắc tội, bà cứ chậm chạp tiến đến, ngập ngừng rồi lại bước đến cửa. Tại cửa có treo biển Trung tâm giới thiệu Minh Tú, chuyên giới thiệu việc làm, việc làm nhanh trong ngày, nhà-phòng

cho thuê vv. Cô chủ trung tâm đang ngồi bên bàn, nói chuyện với hai nhân viên của mình, chợt thấy bà Mừng, cô nhanh nhẩu đơn đả kêu:

- Kia cô, vào đây cô ơi, sao tháng này ghé đến sớm thế!
- Vâng chào cô, tôi ghé đến có chút việc! – Bà Mừng đáp lại

Chỉ những trung tâm như vậy, bà cảm thấy an tâm hơn và không sợ tai tiếng, dù sao họ cũng làm dịch vụ, mang tâm lý chỉ muốn giới thiệu càng nhiều người càng tốt, không mấy bận tâm tìm hiểu nhiều chuyện đằng sau các yêu cầu này, vả lại, với cô Minh Tú – cũng là chủ trung tâm giới thiệu Minh Tú cũng có con mắt tinh đời, dù đã biết yêu cầu của bà cần tìm người nam đến thuê nhà, nhưng chẳng bao giờ nghĩ chuyện gì hơn vì cô thừa biết bà Mừng không phải dạng phụ nữ còn trẻ, có nhan sắc, hơn nữa qua điệu bộ và tác phong của bà, cô ta biết bà không phải thuộc tốp phụ nữ hay ưa chuyện mờ ám, gian dứ; có lẽ chẳng qua bà đi làm hộ cho ai đó và hưởng thù lao vậy thôi; chung quy lại, bà Mừng là một khách quen và dễ tính.

- Sao hả cô, tìm người thuê nhà, àh mà là nam giới phải không? – Cô Minh Tú hỏi lại
- Vâng được thôi, cô ngồi đi, để cháu xem?
- Ah, mà hôm nọ cháu giới thiệu cái anh gì đó, hình như là ký giả, đến thuê chỗ nhà cô có ưng ý không, anh còn ở đấy không?

Bà Mừng nói lảng đi:

- Ủ, cậu ấy ở cũng không có gì, mà cậu ấy đi rồi, nghe đâu cậu ấy chỉ ở khoảng 2-3 tuần tham dự hội thảo gì đây ở trung tâm huyện. Thế mà một tháng nay nhà lại trống?

Tú quay sang nhân viên nói:

- Thảo em rót nước mời cô uống!
- Vâng!

Thảo đi lấy tách rót một ly trà nóng, đặt lên đĩa, chỉ lát sau, Thảo đã bưng khay nước lại phía bà Mừng:

- Mời cô uống trà!
- Vâng, cảm ơn cô! - Bà Mừng nói

Rồi chân chừ một lát, bà nói thẳng:

- Thế cô có tìm được người nam nào không, mà tôi cần gấp một người đến thuê nhà, vì cũng gần một tháng rồi không có ai thuê.
- Cô giúp cho, tôi cần gấp hôm nay, không được ngày mai cũng vậy, cô cứ gọi cho tôi biết.

Cô Tú trả lời nhanh:

-Vâng, để cháu xem.

Rồi bất thành linh, cô Tú nói:

- Ah, hay quá, sáng nay vừa có ông khách trung niên vào đây hỏi nhà cho thuê. Tú quay sang cô nhân viên của mình hỏi:

- Thảo, sáng nay, có ông khách gì vào hỏi thuê nhà ra sao?

- Dạ, ông tìm nhà rộng gần trung tâm chợ, để tiện công việc, hình như ông nói ông đi buôn nông sản liên lãnh thổ.

- Thế không biết có được không, vì chỗ cô cách đây cũng khá xa - Tú nói

Rồi Tú quay sang bà Mừng hỏi:

- Nhà cô cách trung tâm xa không, ở Khu dân cư 3 phải không?

- Vâng, tôi giới thiệu giúp cho một nhà hàng xóm ở khu dân cư 3, gần khu vực núi đá. –Bà Mừng nói

- Cũng phải hết 20 phút đi xe máy từ đây ra trung tâm. - Bà Mừng nói tiếp

Tú hơi sượng nói:

- Vậy hơi xa, ông này ông muốn nhà nào gần trung tâm, có lẽ không được.

- Thảo, em xem lại hai ba hôm trước có ai tìm nhà thuê không?

- Vâng - Thảo trả lời.

Lúc này Ngân, nhân viên chợ nói xen vào:

- Chị Tú, hình như cách đây một tuần có ông khách gì muốn tìm nhà yên tĩnh, hơi xa trung tâm cũng được, vì ông chỉ ở tạm đây một tháng để tham gia cái gì ah. cái Triển lãm trưng bày tranh ảnh mai kia tổ chức bên Viện bảo tàng. Bà Mừng thăm mừng rỡ:

- Ồ, một tháng cũng được, cô xem cho, hỏi ông ấy còn muốn thuê không?

Tú nói vào:

- Ngân, vậy em giúp cô xem!

- Vâng!

Rồi Ngân mở cuốn sổ ra, lật lại vài trang xem tuần trước, thấy điện thoại và tên người đó cô gọi điện nói.

Được một lát, Ngân nói trên điện thoại:

- Alô, có phải anh Thanh không ạ, hôm nọ anh có tìm nhà thuê ở trung tâm phải không ạ?

Từ đầu kia máy điện thoại trả lời. Rồi Ngân nói:

- Em ở Trung tâm giới thiệu Minh Tú, bọn em có một nhà cần thuê ở Khu dân cư 3 – Kiên Thành.

- Nó cách trung tâm thị trấn khoảng 15 phút đi xe máy.

Bên kia lại nói, được một lát Ngân lại nói:

- Vâng Triển lãm tranh tại Viện Bảo tàng, ngày kia mới khai mạc, vậy còn kịp, anh có thuê vẫn kịp; nếu được anh ghé lại trung tâm đi.

- Hiện giờ anh ở đâu?

- Hà, huyện Tân Phúc, Sam Prabang à?

- Ôi thế thì cũng gần chẳng xa, anh qua bên em nhanh thôi!

...

Rồi Ngân trả lời:

- Sao anh có đồng ý thuê ngay không ạ?

- Có chủ nhà đang ở đây cần người thuê, thuê tạm một tháng họ cũng đồng ý.

- Ở nhà đây rộng rãi, biệt lập, mà giá thuê khá rẻ, anh có đến thuê ngay không ạ.

- Anh lưu lại ít ngày để tham gia triển lãm thì rất tiện, đâu có cần phải nhà ngay trung tâm. Thời điểm này trung tâm đang hết nhà cho thuê, nên hơi khó kiếm.

...

- Ah, anh đi xe hơi ah, ôi sao sang thế, vậy thì tiện lắm, nhà chỗ em rộng rãi, biệt lập, lại có sân nhỏ để xe hơi, tuy là hơi xa trung tâm một chút, mà xe hơi chạy một tí xíu là đến trung tâm, nhanh lắm anh lo gì. Mà chỗ này thuê không có chủ nhà ở chung nên anh thoải mái, đưa khách khứa bạn bè đến thăm.

Từ đầu bên kia lại có tiếng cười ồ ồ, một lát lại nghe Ngân nói:

- Anh Thanh ơi, anh gọi tranh dự thi triển lãm, nếu trúng giải nhớ mời bọn em nhé!

- Vâng, vậy anh đồng ý, phải không?

- Anh ghé lại Trung tâm Minh Tú sớm, lấy địa chỉ nhà anh nhé!

- Số nhà 145 đường Tôn Đức.

- Dạ chào anh!

Rồi Ngân quay sang nói với Tú và bà Mừng:

- Thưa cô, vậy ông đồng ý rồi, ông nói chiều hoặc sáng mai ông ghé sang đây trú luôn, vì ngày kia Triển lãm tranh khai mạc rồi.

- Ông này là họa sỹ, cũng có ít tranh ảnh đem dự thi, ông nói ông gọi tranh dự thi rồi, ngày mai ngày kia mới đến ở tại đây để tham gia.

Tú nói:

- Họa sỹ nghiệp dư bây giờ còn có xe hơi chạy, ghê nhỉ?

Ngân nói:

- Chị làm rồi, ông này, nghe nói, ngoài thú sáng tác tranh, ông còn buôn tranh giả cổ, gã là dân anh chị khét tiếng đấy chị!

Thảo nãy giờ ngồi nghe cũng nói:

- Vâng, thảo nào bảo không giàu cũng lạ!

- Thế à? – Tú ngạc nhiên nói – Tranh ảnh chỉ là trò che mắt thiên hạ thôi à? Tức cười thật.

Bà Mừng nãy giờ chẳng mấy chú ý đến câu chuyện kia, bà chỉ lo đến chiều không biết người khách kia có ghé lại liên hệ thuê nhà không; tâm trạng bà lúc này đang lo âu rối bời, trong lòng phiền não; bà cứ chực trò tay đưa vào túi áo định lấy túi tiền mang theo để trả tiền.

Tú lại nói với bà Mừng:

- Vâng được rồi, cô ơi, chiều ông ghé lại cháu điện thoại cô ngay!

- Vâng, chị giúp cho – Bà Mừng trả lời.

- Thế dạo này cô buôn bán ra sao? Mấy đứa trẻ ra sao rồi, chắc nhà bên cạnh cô bận đi đâu hết nên nhờ cô tìm người cho thuê phải không?

- Vâng cảm ơn chị! Tôi bán quán cũng đều đều, cũng rảnh nên người nhà bên hay nhờ đi tìm người thuê giúp.

- Thôi để tôi giới thiệu cho cô – Nói đoạn bà Mừng mở bọc trong áo, lấy ra xấp tiền.

Tú nhìn liếc vào ví tiền, thấy rất nhiều tờ mệnh giá lớn, Tú thầm biết, bà Mừng dạo này cũng kiếm được khoản nào đó. Chợt Tú nhớ lại, cách đây rất lâu, khi bà ta vừa đến đây có vẻ cũng khổ khổ túng thiếu, vậy mà gần hai năm qua nay thấy bà khác nhiều, mập hơn chút, ăn bận cũng khá lên, càng ngày bà càng hào phóng trong việc chi tiền lệ phí thuê nhà.

Tú nói nhanh:

- Dạ thôi, để cháu tìm xong mới dám nhận ... mà lệ phí hết có 75 Đồng thôi.

- Tôi đưa cả cho cô 100 Đồng, thôi cô giúp sớm tôi bận việc ít lên đây được, vì còn phải trông quán và chăm mấy đứa nhỏ đi học. – Bà Mừng nói rồi lấy ngay ra tờ 100 Đồng để lên bàn.

Tú mừng, nói luôn:

- Ôi, cô ơi sao cô cho nhiều quá, thôi cô cứ để đấy, cháu sẽ tìm được người sớm thôi.

- Điện thoại nhà cô cháu vẫn còn giữ, cháu điện cô ngay.

- Vâng, chào cô, cô nhớ giúp tôi. – Bà Mừng nói

Cuộc trao đổi kết thúc, bà Mừng lại lật đật thu dọn túi xách, nón rồi bước ra cửa. Bà lại bắt chiếc xe lai. Khi đi ngang qua khu chợ lao động, quay sang bên cổng Viện Bảo tàng, bà thấy hôm nay rất vắng người, bên ngoài treo biển “Triển lãm tranh sơn dầu dự thi, ngày khai mạc: ...”, có lẽ mai kia tổ chức nên bên trong Viện bảo tàng vắng người, họ đóng cửa một hai hôm nay mất rồi. Thở phào nhẹ nhõm, bà cảm thấy chút an lòng vì vừa thực hiện xong yêu cầu

của Đào, bà mong sao ông khách xấu số kia hãy nhanh nhanh đến khu vực nhà bà, niềm vui xen lẫn dằn vò tâm can, thế thì gia đình bà lại tiếp tục được bình an.

Con đường huyện hôm nay nắng chói, cuối trời những đám mây đen đang quần tụ, có lẽ chiều nay hay mai kia sẽ có mưa dầm; chợt bà cảm nhận, ở nơi xa xôi đó nếu có thần linh trên cao, có lẽ trời đất cũng hiểu được tình cảnh đáng thương của bà, họ sẽ trị tội bà nay kia thôi, bà đã gián tiếp dấn sâu vào tội lỗi rồi, con đường sao thấy quen thuộc, vì đã hai năm qua bà thường đi tuyến này, nó còn gắn bó với bà đến bao lâu nữa?

Ngồi loay hoay xem Tivi một lát, Long ngược sang tủ đầu giường nhìn đồng hồ đã thấy mười giờ. Buổi sáng nay trôi qua nhanh thật, chỉ vừa ban nãy anh vừa kết thúc cuộc trao đổi ngắn với cấp trên, rồi ngồi tính xem anh làm gì cho hết trưa nay và đến chiều tối. Tiện tay, anh mở Tivi, dạo qua một vài kênh nước ngoài xem, xem được vài kênh thông tin, ca nhạc, anh lại bật lên một vài kênh phim giải trí. Chán vì phải làm người xem ở giữa chừng, hay gặp phim bộ, anh không thể hiểu, một phần anh không chủ ý mở Tivi để xem hết nội dung, mà là đột nhiên thấy trống trải nên anh tìm thứ gì xem cho đỡ chán.

Lát nữa thôi, anh định sẽ đi ra ngoài xem phố phường và dùng bữa trưa, có thể anh sẽ đi một mạch đến chiều mà không ghé lại khách sạn nghỉ trưa, nên giờ anh tranh thủ nghỉ thêm chút lát.

Nằm xem ti vi được một lúc. Anh vội thay quần áo và đi ra ngoài. Xuống đến tầng trệt, Long gặp lại cậu thanh niên hôm nọ, anh chàng tiếp đón Long vào hôm đầu tiên khi anh mới đến. Thấy tiếng thang máy đồ chuông mở cửa, cậu ta vội nhìn về phía hành lang xem khách nào đang xuống. Vừa thấy Long, cậu ta nhanh nhẩu kêu lên:

- Ôi, ông anh, sao anh nghỉ ở đây có thoải mái không ạ?

Long đi đến quầy tiếp tân, đứng tựa tay lên quầy, nheo mắt nói lại với anh chàng ba hoa:

- Ừ, được lắm, khách sạn đây cũng lịch sự, tiện nghi đấy. Đây là lần thứ hai anh có ghé lại thị trấn này, không ngờ nó thay đổi, đường phố giờ đẹp quá.

- Vâng, ở đây giờ cũng đông vui lắm anh ạ! Ở sao hôm nay anh ra ngoài muộn thế, anh đã ăn sáng cà phê cà pháo gì chưa. Anh nghỉ được hai đêm rồi phải.

- Rồi trên phòng, ừ ừ, cũng được hai đêm. Loay hoay xem Tivi mà cũng hết cả buổi sáng. - Long vừa nói, tay anh thò vào túi móc ra bao thuốc.

Châm một điếu, anh phà hơi khói mạnh sang một hướng trước mặt cậu ta, Long hỏi:

- Hút thuốc không em!?

- Ô, thuốc Marlborrow ngoại cơ à, hay quá, xin anh một điếu!

Cậu ta trả lời, đưa tay đỡ lấy bao thuốc và rút một điếu, lại theo thói quen, cậu dất lên tai, rồi lại rút một điếu nữa, miệng cười hề hề cậu ta nói:

- Dạ, cái này là bây giờ, còn cái này là để đến trưa nay. Anh hút thuốc sang quá, thuốc thơm ghê.

- Em chỉ hút đến Báo Đen là chịu, làm nhân viên lương còm cõi, sao dám hút loại Marlborrow nhập khẩu này được. (*tên loại thuốc lá đã được gọi tắt từ chữ Black Panther).

Trước cử chỉ kia, Long hơi trở mắt ngạc nhiên, rồi anh lại hỏi:

- Thế em tên gì? Còn anh là Kiên. Làm ở đây bao lâu rồi.

- Dạ, em tên Hải. Cũng làm được hai năm rồi.

Rồi nhìn ngang liếc dọc, xem có ai ở khách sạn nghe ngóng không, cậu ta nói khẽ:

- Ở cái thị trấn này, tìm việc làm vẫn còn vất vả. Em hoàn cảnh gia đình nghèo, ở tận trong Khu dân cư 2, ra thị trấn làm việc, lương thấp nhưng có việc là tốt. Em nói thật anh biết, em kiếm thêm chỉ là nhờ tiền bồi dưỡng của mấy tay giàu có hay ghé lại khách sạn qua đêm thôi. Cũng như nhiệm vụ của mình là phải để mắt, nói là môi giới không phải, oan cho bọn em, nhưng phải có chú ý, hỏi thăm mấy cô đi khách để có số điện thoại liên lạc, khi gặp khách đến hỏi em gọi họ đến. Tính chất bạn bè thôi. Làm tư nhân lương bổng bao nhiêu, nhưng những khoản ngoài này khách sạn lại để cho mình hoạt động, tìm được nhiều càng tốt, khách đến càng nhiều, đặt phòng nhiều chủ khoái chí ... Thế là họ cũng lờ đi.

Long đứng trầm ngâm cũng nghe ngóng cậu ta nói gì, anh lại đang nghĩ một việc khác. Hai người cứ đứng nói như thế được khoảng bốn năm phút. Cậu kia cứ lẻo bẻo, còn Long im lặng nghe. Một lát, anh hỏi:

- Thế hả, cũng vất vả nhỉ! Ah, nhân tiện, anh hỏi là ở những khu vắng người ví dụ đi vào sâu trong khu dân cư đồi núi cao như chỗ em, mà nhà nào có muốn tìm người thuê nhà thì làm sao?

Cậu ta lại tinh mắt lên, trả lời ngay:

- Úi, vào trong đó nhà nào cũng rộng rãi, dân ai cũng như ai thì họ lại thuê nhà bên cạnh làm gì? Mà nếu có nhà nào cho thuê họ hay đi ra thị trấn hỏi nhờ mấy trung tâm giới thiệu, để lại địa chỉ điện thoại rồi có người các trung tâm này sẽ giới thiệu sau.

- Thế hả? – Long nói.

Rồi theo nghiệp vụ, anh thấy cần thiết phải hỏi thêm chuyện này, anh nói với cậu ta:

- Nay, vậy thì ở đây chỗ nào người ta thường đến đấy giới thiệu nhà cần thuê.

- Ôi tưởng gì, anh cứ ra đường Tôn Đế, ở đấy có cái chợ lao động, rồi thì mấy trung tâm như vậy mở ngay bên cạnh để ăn theo giới thiệu cả thuê nhà, cả việc làm ... Ở những nơi khác có nhiều, chứ ở cái thị trấn nhỏ này, chỉ có mỗi đường Tôn Đế thôi, ra đấy có hết. - Cậu ta trả lời

Tuy vậy, cậu ta ngạc nhiên, tính tò mò hiểu chuyện lại nổi dậy, cậu ta thắc mắc hỏi:

- Ở thế anh hỏi về thuê nhà à? Thế anh định chuyển chỗ nghỉ à? Hay anh hỏi tìm việc.

Long nói lảng đi:

- Không, anh đang đi nghỉ, ở khách sạn này tiện nghi giá lại vừa túi tiền đi đâu nữa.

- Ra thế à? – Cậu ta nói

Rồi đột nhiên, cậu ta chau mày nói lí nhí:

- Àh, thế cái vụ hôm nọ em nói ông anh, ông anh định làm sớm không?

- Vụ nào? – Long quay về cậu ta hỏi – Ah... thôi nhớ rồi, tại hôm qua anh bận ít việc chưa tiện, thế có em nào hay không, để sau nhé.

- Dạ, hôm nọ, em vừa được một cô đến làm quen nói là nhờ giới thiệu khách giúp, em nói anh nghe, nó đẹp lắm, người bên Sam Prabang qua đây ở trọ. Hết chê, cao ráo, trắng trẻo, đô con ...

Nghe xong, Long hiểu ý cậu ta muốn thúc mình sớm gặp cô ta có lẽ từ lý do kiếm ít đồng bạc tiền cà phê, anh móc ví ra lấy ba tờ mười đồng, rồi kín đáo đưa cho cậu ta, anh nói:

- Ừ, thôi để mấy bữa nữa, tự nhiên ông sắp ở cơ quan cũ có chuyện nhờ nên anh bận, thôi thế này, em cầm ít tiền trước đi, chuyện đó để sau, khi cần anh sẽ nói em biết ngay.

Cậu ta nhanh tay xòe tay chộp lấy ba tờ nhanh thoăn thoắt, miệng cười nói:

- Vâng cảm ơn, anh cho nhiều quá, dân thị thành có khác!

- Này em, thế cái đường Tôn Đế ở đâu nhỉ, mấy chỗ trung tâm gì đó ... - Long hỏi

- Vâng, vâng, vâng, đường Tôn Đế nằm ngay phía phải ngay Tháp hồ nước. Từ khách sạn này anh đi thẳng năm phút xe máy là đến Tháp hồ nước.

- Vậy à, giờ bận ra ngoài chút nhé. – Long nói

- Vâng, chào anh.

2 - Ông họa sỹ đến nhà thuê – Đặc vụ tình cờ phát giác

Từ khách sạn, vòng vèo một hồi trên chiếc MI III, Long đã chạy ra khỏi trung tâm thị trấn, dọc trên đường Lương Thế Học. Trước tiên, anh nghĩ cần ghé đâu đó để ăn trưa. Đây là con

đường nối từ Quốc Lộ 14 ngang qua huyện Kiên Thành và bắt đầu vào trung tâm thị trấn. Đường rộng và thoáng hơn so với các phố nhỏ trong trung tâm, dưới nắng trưa đã gắt, từ sau gáy anh cảm thấy hơi nóng của mồ hôi khế tỏa lên nhẹ nhẹ. Theo thói quen tự nhiên, anh tăng tốc xe thêm chút để gió lùa sẽ làm anh cảm thấy bớt nóng hơn. Chiếc xe tăng tốc độ lao đi qua từng khoảng đất trống, anh đã ra khỏi thị trấn anh lại thấy nhà cửa lại xây thưa thớt. Anh đang đi ngược trở ra phía đường Quốc lộ 14. Trong chốc lát, chiếc MI III đưa anh đi gần đến một khu nhà rất rộng, trông xa hệt như một siêu thị.

Từ xa thứ trước hết đập vào mắt anh là hình tượng mô phỏng một chiếc bánh xe mô tô được gắn trên một cột sắt to, để gần sát bên đường. Khi đến gần, anh nhìn thấy bảng “Câu lạc bộ thể hình Bánh Xe Lớn - Nhà hàng - Café - Bowling”, anh nhận ra đây là một cụm khu dịch vụ giải trí ăn uống nằm bên rìa trung tâm. Long rẽ vào, chạy về phía bãi xe, phía trên có xây mái che nắng. Long chú ý có rất nhiều loại xe mô tô phân khối lớn từ 250cc đến cực lớn là 1200cc. Những chiếc xe đồ cổ như Harley, Rebel, Street hopper, Le Giant, Scorpion ... nằm nghiêng ngả nhưng rất thẳng hàng, điểm nổi trội của chúng là cái bình xăng bầu rệu to đùng và hai phức nhún trước dài ngoằng. Những loại xe chạy thuần xăng này ở bên lãnh thổ Phúc An anh sống giờ chúng như một cỗ máy lỗi thời, khi dòng xe chạy năng lượng hydro hoặc xe thuần điện đã phổ biến, nhưng tại Long Hà, chúng vẫn được duy trì sử dụng trên các đường nông thôn.

Một dãy bên kia lại là những chiếc mô tô thể thao đầu to goăm với các bánh sau đặc thù to bè như bánh của một chiếc xe hơi, mang các hãng nổi tiếng chủ yếu vẫn là Honda, Suzuki, Yamaha ... Anh hiểu ngay đây là một sân chơi quen thuộc của các tay sành điệu thường sử dụng xe mô tô cổ. Thoáng một lát anh lại để ý có một nhóm hai ba tên mới chạy một chiếc Rebel, một chiếc Harley vào bãi xe, ba tên trên hai chiếc ăn vận như những kẻ sống híp-pi, thường mặc áo khoác da cắt tay, để tóc dài hoặc buộc dải vắt ngang đầu, quần jean và giày boots. Anh theo chân ba tên vừa vào bãi xe. Họ đi vào khu tập thể hình.

Đến cửa, là hai chiếc cửa kính với tay cầm to dày, biệt lập không gian bên ngoài để tránh bụi và cái nóng, khi mở cửa vào trong, Long cảm nhận ngay một luồng không khí thoáng mát, chúng được vận hành nhờ có hệ thống quạt thổi gió có bụi nước liên tục ở cuối dãy. Tiếng lách cách của sắt va vào nhau, của những bánh tạ sắt đập lách cách lên các thanh đỡ, tiếng ồn ào quen thuộc của đám nam giới. Đặc biệt hơn, Long chú ý thấy có một cửa đề biển “Khu tập thể hình nữ”. Anh dừng lại quan sát, rồi lên lầu trên là một nhà hàng nhỏ, anh gọi món và nước giải khát cho bữa trưa. Ngẫm công việc có lẽ sẽ còn rắc rối, phải cấm tại khu vực này một thời gian, anh nghĩ đây sẽ là địa điểm anh ghé lại cho lần sau nhân những lúc nhàn rỗi.

Bữa trưa cũng qua, đã hơn hai giờ, Long rời khỏi khu giải trí. Theo dự tính sáng nay anh sẽ tìm đến các trung tâm môi giới tổng hợp, anh đang nghĩ đến một khả năng liệu ai đó từ nhà Đào có thể sẽ đến các địa điểm này tìm người cho thuê, biết đâu anh sẽ tìm thêm được thông tin gì đó. Anh lại lái xe chạy về phía trung tâm thị trấn. Một lát anh đã đến Tháp hồ nước. Anh chú ý đến bên tay phải Tháp hồ nước, đúng là có đường Tôn Đế. Anh chạy xe vào, thong thả nhìn hai bên đường, trong chốc lát anh thấy từ phía xa là hai bên khuôn viên rộng, quanh đó tụ tập một vài nhóm thanh niên, xe đạp, xe máy, xe bagác máy tự chế đậu xen lẫn những nhóm người kia. Long biết anh đang đi ngang qua chợ lao động tại trung tâm.

Theo lời cậu tiếp tân, anh đang đến khu chợ lao động duy nhất của thị trấn này, ăn theo những trao đổi thuê mướn như vậy, một số trung tâm giới thiệu tổng hợp cũng mọc lên từ phía sau khu chợ trên cùng con đường. Có thể những văn phòng loại này sẽ có rải rác ở một số đường khác, nhưng tập trung vẫn là đường Tôn Đế.

Anh đã thấy các biển hiệu những trung tâm giới thiệu tổng hợp như vậy. Khoảng gần hai chục cái cửa hàng như vậy chen chúc mọc san sát nhau ngay sau chợ lao động. Anh chạy xe liếc ngang qua các biển hiệu nào là Hải Thành, Thái Hoàng, Việc Tốt, Nhanh, Minh Tú, Toàn Mỹ ... Một thoáng choáng ngợp trước những biển hiệu và các biển hiệu phụ được đưa ra ngoài phía vỉa hè. Trên lề đường, xe máy đậu ngang dọc hỗn độn, khách ra vào chỗ thừa chỗ đông. Dưới lòng đường một vài xe ô tô đậu trước các cửa hàng. Long còn nhận thấy có vài chiếc trùm áo bọc khá kỹ. Công việc kinh doanh làm ăn trôi chảy, rất nhiều tư nhân đã sắm xe hơi riêng, có điểm dễ nhận biết là họ coi trọng thứ tài sản xa xỉ này, nên những chiếc xe hơi được khoác thêm những lớp áo màu mè tránh cái nắng cái mưa.

Long chọn vỉa hè bên tay phải là hướng xe đang lưu thông, anh chạy xe lên lề đi vào cửa hiệu đầu tiên. Cửa hiệu Hải Thành. Một người đàn ông trung niên, ngồi phía trước chiếc vi tính, hai ba nhân viên đang ngồi bên cạnh. Một dãy bàn kê cao che phía họ ngồi, có một số ghế bên ngoài để người liên hệ ngồi, xung quanh tường treo nhiều bảng thông báo các nội dung việc làm giới thiệu. Cô tiếp tân chào anh:

- Chào anh, anh cần chi ạ?

- Ah, chào chị, tôi muốn tìm một số địa chỉ cho thuê nhà tại đây àh.! - Long trả lời

- Thuê nhà, vâng có ngay, thế anh cần tìm nhà dạng nào, mức giá bao nhiêu, hay anh có yêu cầu gì khác?

Long ngẫm nghĩ, thực sự anh cũng cảm thấy khó ăn nhập vào chuyện này, vì không phải anh cần tìm nhà thuê, mà anh cũng không thể hỏi trực tiếp tên chủ hộ thuê nhà. Anh đành trả lời quanh co để khoanh vùng lại:

- Ah, tôi đang chú ý đến một căn nhà ở ngoại ô, miền núi ... ah ý tôi muốn nói là chị có nắm thông tin về một số chủ nhà cho thuê nhà loại này không?

Chị tiếp tân cũng nhếch đôi mày dỗi theo câu hỏi của Long:

- Anh muốn tìm một căn nhà ở gần khu vực có núi, ý anh phải vậy không?

- Vâng, đúng vậy! – Long vui vẻ nói

- Anh có thể cho biết thêm yêu cầu, tìm nhà loại nào, ở khu vực nào? – Chị ta hỏi lại

- Vâng, ở Khu phố 3 ... Chị xem giúp có nhà nào không à?

- Vâng, để em xem ...

Chị tiếp tân nhìn vào máy tính, đánh vài dòng vào rồi theo dõi, sau đó chị tỏ vẻ hơi tiếc và nói:

- Xin lỗi, tại đây chưa có nhà nào tại Khu vực 3 cho thuê, anh thử hỏi một số chỗ khác xem?

- Vâng, vâng, xin lỗi đã làm mất thời gian chị.

Long trở ra ngoài, anh lại dắt xe sang cửa hàng bên cạnh tên Thái Hoàng, đẩy cửa vào anh cảm thấy chút an tâm hơn trước yêu cầu của mình, anh chào một cô tiếp tân:

- Chào em!

- Chào anh, mời anh vào!

Cô tiếp tân vừa là nhân viên đang ngồi bên bàn làm việc, vội đứng lên khi Long vào, cô nói tiếp:

- Em có thể giúp gì được cho anh!

- Àh, anh muốn hỏi một chút về chuyện thuê nhà! - Long trả lời

- Thuê nhà ư? Tốt quá, anh ghé đúng chỗ rồi, trung tâm ở đây chuyên giới thiệu nhà cho thuê, và tìm việc, cũng như công việc lật vạt hàng ngày cho khách hàng tìm người lao động. Long trấn an một chút, anh bắt đầu nói tưởng như vào vai một người quen đang hỏi một người quen:

- Anh vừa mới đến đây hôm qua thôi, trước khi đến anh có nghe người quen giới thiệu một căn nhà nào ở Khu dân cư 3, Ấp 4, cũng huyện Kiên Thành này.

- Vâng - Cô nhân viên đáp vẫn lắng nghe Long nói

- Họ cũng không biết địa chỉ nhà này, mà nghe nói người ở nhà này cũng đến các trung tâm giới thiệu để nhờ tìm giúp người thuê nhà ...

- Vâng sao nữa hả anh? - Cô nhân viên vẫn chú ý nghe, câu chuyện bắt đầu hơi rắc rối

- Ấy thế mà anh không kịp ghi lại địa chỉ, mà anh cũng không gặp lại người bạn kia để hỏi, anh nghe nói ở khu này chuyên làm dịch vụ giới thiệu thuê nhà, không biết có người nào ở Khu dân cư 3, Ấp 4 đến hỏi tìm người thuê hay không. Nếu không phiền em có thể kiểm tra giúp anh xem có ai như vậy đến đây không?

- Ở Khu dân cư 3, Ấp 4 à? – Cô ngạc nhiên hỏi lại

- Ừ!

Cô nhân viên bắt đầu nhận thấy yêu cầu của vị khách hàng trẻ đẹp trai kia rất rắc rối, quanh co, cô nói:

- Nghe lạ quá, đúng là ở đây có Khu dân cư 3, nhưng ở đây gần núi phía biên giới, ít ai đến đây thuê nhà lắm.

- Nhưng anh không biết địa chỉ nhà nào, chỉ nói tại Khu dân cư 3; rồi anh lại muốn hỏi có người nào ở nhà đó đến đây hay không?

- Vậy anh đi tìm nhà thuê hay tìm người?

Long mỉm cười xuê xoa, rồi nói:

- Nếu được cả hai em ạ! Không biết em có nhớ có trường hợp nào như vậy không?

Cô nhân viên cố gắng nhớ lại một chút, sau đó cô dứt khoát xác nhận:

- Chính xác, chưa bao giờ em gặp trường hợp như anh nói, chưa có người nào từ Khu dân cư 3 đến đây nhờ tìm người thuê nhà.

- Có lẽ anh đã nhầm với ai đó!

Long đành giả lảng trước câu hỏi rắc rối của mình, anh nói:

- Không anh nhớ là có người như vậy ...!

- Anh ơi, yêu cầu của anh em không tiện kiểm tra được, tui em không được phép nói thông tin của khách hàng ...!

Cô nhân viên vẫn niềm nở nhưng kiên định hơn cô nói:

- Thế thì anh có thể sang hỏi nơi khác, có thể anh sẽ gặp đúng người.

- Còn anh cần tìm người làm, ngoài kia là chợ lao động, ối người ra, biết đâu anh hỏi được.

Long cuống quýt anh nói:

- Xin lỗi nhé! Phiền em quá ...

Long đi ra, lần thứ hai anh lại ôm bộ mặt mo đi ra ngoài vì những câu hỏi gây phiền toái của mình, thực chất chúng nghe rất lúng củng và rắc rối với các trung tâm này, nhưng anh lại cần điều tra xem khu nhà kia tìm người thuê nhà bằng cách nào và ai trong số họ đã làm điều này, hay họ nhờ ai khác làm. Anh lại lê la sang vài cửa hàng khác nào là Trung tâm giới thiệu Việc Tốt, Nhanh, Toàn Mỹ ... đi đến đâu cũng là những cái lác đầu từ chối, họ lại đẩy anh

đi ra chỗ khác. Một mỗi, anh đang đến gần Trung tâm giới thiệu Minh Tú, anh định bụng là sẽ vào cửa hàng này hỏi xem lần cuối ra sao. Vừa lúc dắt xe đến cổng, một chiếc xe hơi loại nhỏ Honda màu xám cũng vừa chạy đến. Người ngồi trong xe bước ra cũng ngoái đầu lên nhìn địa chỉ, số nhà, xem đúng chưa, rồi bước vào phía sau Long. Lúc này trong trung tâm, có một vài khách hàng, các nhân viên đang mãi nói chuyện với họ, nên Long đi xung quanh ngó xem một số bảng treo trên tường. Người khách kia đi thẳng đến chỗ một cô nhân viên và nói vừa đủ nghe, đột nhiên Long nghe những nội dung sau.

Một cô nhân viên nói:

- Dạ, anh có hỏi việc chi ạ?

Người đàn ông vui vẻ trả lời liền:

- Chào em, buổi sáng bọn em có gọi cho anh nói đến đây xem nhà cho thuê, anh là Thanh, họa sỹ Thanh.

Cô nhân viên đang nghe ông nói vội vui vẻ trả lời:

- À, đúng rồi, anh là anh Thanh hỏi thuê nhà sáng nay phải không!

- Đúng rồi! – Ông khách đáp lại

- Anh ngồi đi!

- Hay quá, anh đến sớm vừa lúc, cô chủ nhà đang sốt ruột đấy.

- Sáng nay, em có nhắn anh đến sớm để lấy địa chỉ nhà, ngoài ra anh sẽ đóng phí giới thiệu cho trung tâm!

Ông họa sỹ nói:

- Xong ngay, em cho anh địa chỉ liền đi!

- Vâng, cô chủ nhà vừa đến lúc sáng nay rồi về rồi. Bọn em có nhắn cô là nếu anh đến sẽ cho địa chỉ để anh ghé đến thuê nhà luôn. - Cô nhân viên nói tiếp

Ông mở ví tiền ra đưa ít tiền đóng lệ phí, cô nhân viên nhận, rồi ghi biên nhận, sau đó thối lại tiền thừa, cô nói:

- Em cảm ơn anh! Tiền thừa của anh đây!

- Thôi em cứ giữ lấy! – Ông phẩy tay nói

- Cảm ơn, anh hào phóng quá!

- Dạ còn đây là biên nhận, có địa chỉ và điện thoại ở trong đây tất! Cái này chỉ là hình thức thôi, chứ ở nhà đó, cô đó là khách hàng quen của chúng em, anh cứ đến nơi, điện thoại là gặp và trao đổi trực tiếp để nhận nhà thôi.

- Thế à! Tốt quá, anh vừa từ Tân Phúc, Sam Prabang sang. Đường xa quá, anh đi cũng mệt cả mấy tiếng, mà Triển lăm sắp khai mạc, tranh anh gởi đi rồi, tham dự ngày nào chả phải có mặt ở đây để tiếp khách, rồi giới thiệu ... thành ra anh cần thuê gấp một căn nhà, chủ yếu rộng rãi biệt lập, có chỗ để xe hơi, để nghỉ tạm trong hai ba tuần có Triển lăm. - Ông họa sỹ giải thích

- Vâng, vậy nhà này rất hợp với yêu cầu của anh, có điều hơi xa chút, đi xe máy mất khoảng 20 phút, mà đi xe hơi như anh chỉ độ chưa đầy 15 phút. Nhà lại rộng rãi, có vườn, biệt lập, và rất yên tĩnh.

Ông khách cười nói xuề xòa, tay chân hươ hoảng nói:

- Tốt, tốt, anh rất gấp, ngày kia là khai mạc đến nơi rồi mà hôm nay còn chưa thuê nhà, vì thế anh mang cả hết đồ đạc để trong xe, đến đây là anh thuê nghỉ lại luôn!

- Thế hả, chúc anh tham gia triển lãm tranh được tốt đẹp nhé, nếu giật giải nhớ có quà cho bọn em nhé! – Cô nhân viên nói tiễn khách

- Tất nhiên, tại sao lại không nghĩ đến một buổi Party nho nhỏ nếu anh giành giải thưởng, mà đằng nào anh cũng ghé lại đây. Bye!

- Vâng, bey bey í, í, í...

Từ nãy giờ, câu chuyện trao đổi giữa ông khách và cô nhân viên Long đã nghe và hiểu thoáng thoáng. Anh cũng hơi tò mò để ý nghe tiếp trước cử chỉ niềm nở của cô nhân viên và cá tính rất khí khái của ông khách. Anh quay sang liếc lại ông ta một lần nữa. Ông cũng cao ngang tầm anh, dù ở tuổi ngoài bốn mươi – anh đoán vậy – nhưng vẫn cao to phong độ, da mặt hồng hào đầy sắc khí, hai mắt nhỏ, mày rậm uốn cong chếch nhẹ lên, thân hình cường tráng, nhưng hai tay ông to vừa thon đều, đúng là tay của một họa sỹ - Long thầm nghĩ khi nghe ông ta nói, ông để một búi tóc đuôi ngựa dài thả phía sau lưng. Theo cảm quan ban đầu, Long cho rằng đây hẳn là một nhân vật cũng khá giàu có.

Ông họa sỹ cảm tò biên nhận nhìn xong rồi nói:

- Nhà ở Khu dân cư 3, Ấp 4 à?

Vừa nghe được “Khu dân cư 3, Ấp 4”, Long vội chú ý ngay. Anh lại nghe cô nhân viên kia nói:

- Vâng Khu dân cư 3. Từ đây anh trở ra lại đường Lương Thế Học chỗ Quốc lộ 14 này anh vào đây và đi thẳng xuống Khu dân cư 3. Nhà này, em nghe cô chủ nói nằm gần dãy núi.

- Thế à, vậy cũng dễ tìm phải không, cảm ơn cô em! – Ông khách nói.

- Vâng cũng có điện thoại trên đây, anh sẽ không sợ lạc đường đâu. - Cô nhân viên nói

Long nghe đến đây nghi ngờ ngay, anh mừng thầm trong bụng mình đã tình cờ nghe được câu chuyện này và có thêm chút manh mối. Có lẽ sự tình cờ hiếm có đã xảy ra với Long chỉ vài ngày sau khi anh vào nhiệm vụ. Nếu vậy, may mắn đã mỉm cười với anh, còn hơn là phải bỏ thời gian điều tra và chờ trực cả tuần cả tháng. Anh lại giả vờ đang sắp soi bảng thông báo, chờ ông khách đi ra ngoài, lái xe đi khỏi. Anh lại chỗ cô nhân viên nãy giả vờ hỏi:

- Chào em,

- Vâng chào anh!

- Em có thể giúp anh tìm một nhà thuê ở Khu dân cư 3, Ấp 4 được không?

- Ôi trùng hợp quá, ở đây chỉ có một nhà như vậy cho thuê, nhưng vừa cho ông khách kia thuê rồi! Thế anh có cần gấp không?

Long làm bộ nói:

- Ah không, anh cũng chưa cần gấp, nhưng nhân tiện hỏi trước, vì giờ anh vẫn đang nghỉ ở khách sạn. Nếu ở lâu vài tháng không tiện chi phí, chắc em hiểu mà!

Cô nhân viên ngẫm nghĩ rồi nói:

- À vâng, ở lâu phải thuê trọ chứ, ở khách sạn dài ngày thì tốn lắm anh! Thế này, chỉ có một nhà ở Khu dân cư 3, Ấp 4 thường hay cần tìm người đến thuê, nhưng bây giờ, ông khách kia đã thuê rồi, ông ta chỉ nghỉ trong khoảng 2-3 tuần thôi sau đó dọn đi. Lúc đó nếu anh cần, anh để số điện thoại em sẽ gọi cho anh.

Long lại lấy cớ khác hỏi:

- Thế à, được thôi, vậy là mỗi lần thuê nhà, chủ nhà lên trung tâm của em để giới thiệu àh, sau đó em sẽ gọi cho anh, phải vậy không?

Cô nhân viên hơi ngạc nhiên trước sự tò mò này, cô nhìn lại anh từ đầu tới cuối, trước dáng vẻ playboy và bánh trai của Long, cô cũng chẳng có gì để nghi ngờ, vì cô cũng chỉ làm đến dịch vụ giới thiệu thôi, còn chuyện gì sau đó cô cần biết để làm gì.

- Vâng, mỗi lần như vậy có một bà lên đây nhắn cho bọn em!

- Bà cụ àh – Long lại hỏi lại

- Vâng có chuyện gì không anh, mà sao anh biết là bà cụ, anh có làm nghề thầy bói không?

- Àh không có gì, anh nói đại thôi, vì đi hỏi thuê nhà thì mấy người già hay đi hỏi mà

Rồi cô cũng nói:

- Anh giỏi quá, đoán hay quá!

- Mà không phải bà cụ, mà là một cô cũng tầm năm mươi tuổi thôi. Em cũng nghe bà ấy nói là làm giúp cho một nhà nào đó, họ bận rộn đi vắng nên hay nhờ bà đi tìm người thuê.

- Hay nhất là anh cho em số điện thoại, để nếu ông khách vừa rồi trả nhà sớm, lần sau bà ấy lên, em lại có người giới thiệu liền.

Long nghĩ ngay một con số nào đó rồi nói:

- Vậy hả, tốt quá, em cứ ghi lại số này 045--, đây là số bàn của khách sạn anh đang ở. Có gì em cứ nhắn họ gọi cho anh, anh tên là Hoàng.

- Vâng, vậy có gì em sẽ gọi anh. - Cô ghi lại địa chỉ.

- Cám ơn em!

Long nhanh chóng rời trung tâm này. Anh lấy xe mô tô chạy vòng ra đường Lương Thế Học đuổi theo ông khách kia, anh đoán ông họa sỹ đã đi trước anh được khoảng bảy phút, nếu đúng là ông ta đến khu vực căn nhà kia, anh đuổi theo sẽ gặp ông ta tại gần khu nhà đó.

Ra đến đường Lương Thế Học, anh kéo ga tăng tốc vù vù hướng về phía cuối huyện. Chạy được khoảng tám phút, anh phát hiện phía trước một chiếc xe hơi xám lúc nãy đang chạy trước mặt anh. Anh giảm tốc độ và giữ khoảng cách với chiếc xe hơi đó.

Chiếc xe hơi đã đến rất gần khu nhà Đào. Long vẫn phải giữ khoảng cách từ xa. Anh kín đáo đậu xe men vào bên đường và đứng quan sát, giả dạng làm một người đang đợi chờ ai đứng rồi rã ngoài đường. Cách chiếc xe không xa là quán nước nhỏ mà anh đã ghé hôm nọ. Một lát sau, Long thấy chiếc xe nhá đèn sau và chạy lùi lại một đoạn. Đến gần quán nước nó dừng hẳn. Ông khách kia mở cửa xe bước ra, ông đứng nhìn loanh quanh, rồi Long lại thấy một bà bước ra, theo anh đúng là bà bán nước hôm nọ. Như vậy, Long có thể khẳng định dám chắc là bà bán nước kia cũng dính líu đến vụ thuê nhà, nhớ lại lời cô nhân viên tại trung tâm giới thiệu, Long xác định chính bà bán nước đã đi ra thị trấn tìm người thuê nhà.

Anh tiếp tục chọn góc kín đáo để đứng quan sát. Anh thấy hai người nói với nhau một lúc đứng chỉ trở về phía khu nhà, sau đó hai người vào trong quán nước, xe ô tô vẫn đậu bên ngoài. Trước tình hình này, Long như mắc kẹt ở giữa đường, anh không thể chạy vào đó, mà cũng không thể trở về. Thôi đành đứng lóng ngóng tạm ở đây.

Thời gian trôi qua vô ích. Năm phút, rồi mười phút, Long vẫn đứng đấy. Anh thấm mệt, đổ mồ hôi ở trán và lưng vì cái nóng gắt giữa trưa nắng. Anh nhìn đồng hồ đã ba rưỡi chiều. Hai mươi phút đã trôi qua. Anh vẫn đứng đợi từ xa. Còn đằng kia vẫn không có động tĩnh gì. Chợt anh nghe tiếng động cơ xe máy, có một chiếc xe đang chạy đến. Long vội nép vào bên trong giả bộ như một kẻ đang tìm nơi tiểu tiện ở ngoài vùng quê. Khi chiếc xe máy ấy chạy qua, anh quan sát đó là một cậu thanh niên cũng trạc tuổi anh hoặc kém hơn anh vài tuổi, cậu ta đang chạy một chiếc xe máy đã chế lại dùng để chở hàng. Quan sát kỹ chiếc xe vừa chạy qua, anh đoán nó được chế thêm nhiều chỗ từ yên sau giống như để chở đồ đất, đồ sứ. Anh đang đi dần đến suy nghĩ, đó có thể là người anh thứ ba của Đào, hiện vẫn còn sống nhưng đã đi ở đâu đó. Khi chiếc xe máy đến cổng quán nước, người thanh niên đi vào, lát sau thấy cậu ta và ông khách đi ra và họ đến cổng nhà Đào. Cậu ta mở cửa. Còn chiếc xe hơi chạy thẳng vào trong.

Lại phải ngồi đợi, Long lấy lại kiên nhẫn để xem đồng hồ. Song anh chú ý và đẩy chiếc mô tô vào một góc tường phía sau hàng cây nhỏ, còn anh đứng ngoài qua lại quan sát. Năm phút, mười phút, rồi mười lăm phút nữa qua, anh đang mệt mỏi thì thấy cậu thanh niên kia đi một mình ra và lên xe chạy trở ra ngoài đường. Vậy là đã xong một thỏa thuận mua nhà, con mồi của bọn họ đã vào bẫy – Long cho vậy.

Khi người kia đi khỏi, đợi thêm lát nữa, Long mới đẩy chiếc xe ra và chạy về hướng thị trấn. Đằng nào cũng ngồi đợi gần bốn mươi phút, anh ngó thấy đã hơn ba giờ, anh chọn một quán cà phê để vào giải khát. Đi một đoạn qua quăng rất vắng nhà cửa, đoạn đến gần Cầu lạc bộ thể hình Bánh Xe Lớn, anh thấy một quán cà phê rộng rãi, hai lầu có vườn ở dưới. Bên ngoài ghi biển Cafe Zoo Nuts. Anh chạy vào, lên lầu hai ngồi phòng máy lạnh. Anh gọi một chai nước suối cho mình. Khi người bồi bàn mang nước ra. Anh uống từng ngụm lớn cho thấm cơn khát sau khi đứng nắng gần nửa tiếng đồng hồ. Ngẫm nghĩ sao, anh lấy máy điện thoại gọi về cho chỉ huy. Từ máy, anh nghe bên kia trả lời, anh nói:

- Đặc vụ 03 báo cáo tình hình!

- Báo cáo chỉ huy, trưa nay tôi nảy ra ý kiến cho rằng nhà cô Đào nằm ở một nơi hẻo lánh, vậy thì họ phải tìm đâu ra khách thuê nhà. Nhất định phải có người trợ giúp họ trong việc này. Từ đây, tôi có đi tìm hiểu một số trung tâm giới thiệu tại thị trấn. Tình cờ, tôi chứng kiến một người khách đến thuê đúng căn nhà cô Đào. Thấy khả nghi, tôi đã bám theo ông ta để xác minh. Đúng là ông ta đến thuê nhà cô Đào. Và người thường hay đi tìm khách giúp cho nhà cô ta chính là bà bán nước hàng xóm bên nhà.

Long nghe giọng chỉ huy nói: “Sao, anh muốn nói là bà Mừng bán nước, mà các đặc vụ cũng đã chụp hình bà ta”. Long nói:

- Vâng, đúng vậy.

- Điều ngạc nhiên hơn nữa, sáng hôm kia khi tôi tiếp xúc với bà ta và cũng hỏi muốn thuê nhà bà ta chối và không nhận lời.

- Đây có thể là bọn họ là một phe với nhau, bọn họ chỉ tìm khách vắng lai, và luôn cảnh giác trước những người chủ động đến tận nhà hỏi thuê. Và cái biển thuê nhà trước cửa nhà cô Đào chỉ là một động tác để che mắt chính quyền địa phương.

Long nghe chỉ huy nói

- Vâng tôi cũng đang thiên về ý kiến đó, ngoài ra, khi ông khách đến gặp bà ta, khoảng hai mươi phút sau tôi thấy một thanh niên xuất hiện và đến mở cửa cho ông khách vào. Tôi cho rằng đây là người anh thứ ba của cô Đào hiện sống ẩn ở nơi nào gần đó.

- Vậy hả, anh trai cô Đào xuất hiện hả? Vậy ta tạm xác định nhóm họ có ba người - Giọng chỉ huy vẫn vang từ máy.

- Vâng rất có khả năng đó. – Long đáp

Được một lát, giọng chỉ huy tiếp tục bên máy:

- Trước tình hình này, anh tạm dừng tiếp cận khu nhà, không theo dõi trong thời gian từ ba đến năm ngày. Vì theo hồ sơ, các nạn nhân đến thuê nhà không bị mất tích liền, thời gian họ mất tích thường từ hai đến ba tuần sau khi thuê nhà. Vậy anh tạm dừng điều tra một vài ngày, để tránh hung thủ phát giác và bỏ ý đồ ra tay hành động.

- Rõ thưa sếp! – Long trả lời

- Trong thời gian tạm nghỉ, anh tiếp tục nghỉ tại khách sạn và dành ít thời gian cho bản thân. Chú ý các nguyên tắc của một đặc vụ mà tôi đã nhắc anh.

- Rõ thưa sếp!

- Rất tốt, hãy chờ đợi để hung thủ xuất hiện, rồi anh sẽ tiếp cận đó trở lại. Tuy nhiên, anh không được tự ý đi đâu quá xa hay bỏ về nhà trong thời gian này. Đề phòng trường hợp tình hình đột biến, chúng tôi cần anh có mặt ngay. Trong thời gian này, Đội đang gửi thêm người đến hỗ trợ anh.

- Rõ thưa sếp!

Long ngắt máy điện thoại. Thở phào, trước mắt anh là những ngày sắp tới dài lê thê, vì anh chưa biết sẽ làm gì trong thời gian này, ngoại trừ một lịch đã lên là ghé đến Câu lạc bộ thể hình Bánh Xe Lớn, còn lại làm gì nữa. Anh nghĩ hay xem đây như một chuyến du lịch một mình đến vùng này. Long cầm ly nước hóp vài ngụm, châm điếu Marlborrow, nhả từng cụm khói, ngồi thư thái để tâm hồn thưởng thức trang trí bố cục trong quán cà phê. Nơi đây bài trí kiểu các quán cà phê lớn như anh thường gặp tại trung tâm, từ chỗ anh ngồi, nhìn xuống bãi xe rộng rãi, có khuôn viên nhỏ và các cây dù lớn che từng bàn cà phê ngoài trời. Đi theo cầu thang lúc này anh lên, đến lầu một là sảnh cà phê hình như không có máy lạnh, là khu vực các bàn cà phê với một bụi sân khấu. Còn tại lầu hai, là phòng máy lạnh, nhiều bàn nhỏ để cho từ hai đến năm người có thể ngồi chung quanh; có một quầy pha rượu bên góc kia, với đủ các chai lớn nhỏ với những nhãn rượu tây nổi tiếng. Anh nhận biết chúng qua các logo của những hãng rượu này, nào là hình bông lúa mạch, hình anh chàng cầm gậy, rồi hình chiếc búa, hay rìu vv. Từ lầu một trở lên, tất cả đều được gắn kính tại các mặt nhìn ra phía đường, để từ bên dưới có thể nhìn thấy người đang ngồi trong quán, cũng như người ngồi trong quán từ trên cao có thể thấy được cảnh đường phố bên dưới và toàn cảnh chân trời phía xa, các đồi gò nhỏ, những dãy núi.

Long nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ chiều. Trời vẫn còn nắng khá gắt. Một quãng đen các đám mây tụ phía sau những dãy núi cuối chân trời, bên tay phải từ chỗ anh đang ngồi. Mây

đen đang kéo đến từ phía dãy núi khu vực biên giới. Anh đoán chỉ khoảng hơn vài giờ nữa thôi, toàn khu vực này sẽ có mưa lớn. Nghĩ cho buổi tối nay sẽ làm gì, Long nghĩ có lẽ anh sẽ dùng cơm tối trong khách sạn, nếu còn thời gian anh sẽ đi xem nhạc tại một vài phòng trà gần khách sạn anh đang ở. Thời gian còn quá nhiều với anh.

CHƯƠNG 4

1 – Hai đặc vụ Phúc An đến nơi – Cuộc trao đổi

Tối hôm đó, trời tối mịt, mưa đã kéo đến từ lúc gần bảy giờ, lúc này khoảng gần đúng nửa đêm, trời vẫn mưa tầm tã. Lại nói hai đặc vụ Trọng Dương, Hải Nam nhận nhiệm vụ từ Sở cảnh sát Phúc An, trên chiếc Suzuki E-Bastion 350 đang hướng đến Long Hà. Con mưa lớn đã làm chậm hành trình từ Phúc An sang Long Hà của họ đến gần một tiếng rưỡi. Từng cơn gió cuốn các cột nước mưa nhỏ dội xuống đường, di chuyển theo chiều ngược lại của làn xe hướng tới biên giới, cản trở tốc độ của những chiếc mô tô. Các cột nước đi cùng sức gió đẩy chao đảo các xe mô tô chạy ngược chiều chúng, những giọt nước lớn đập túa vào mặt, tay chân, quần áo của người lái. Nhìn ra xa chỉ thấy những lớp lớp các tấm màn cột nước, còn tầm nhìn để lái xe an toàn trên đường từ cả hai phía đều hạn chế. Mặt đường trơn trượt.

Sau cùng, hai người cũng đến lãnh thổ Long Hà, họ đang đi vào thị trấn huyện Kiên Thành. Trọng Dương cầm lái, còn Hải Nam ngồi thu gọn phía sau im lặng như muốn chịu trận cho qua cơn mưa. Khi vào thị trấn, đường phố về đêm đèn vẫn sáng, xe cộ có phần bớt lại, tuy vậy hai bên phố các nhà hàng khách sạn, nhà trọ, quán ăn, quán karaoke vv vẫn còn hoạt động.

Lúc này, chạy từ từ tìm một khách sạn. Hải Nam khẽ đỡ kính nón bảo hiểm ra anh nói với Trọng Dương đang lái xe:

- Này anh Dương, thị trấn này sầm uất ra phết! – Anh vừa nói, vừa đưa tay che những giọt nước hắt vào mặt.

- Ừ, tớ cũng tưởng là khu miền núi hẻo lánh, chứ trung tâm thị trấn của nó cũng đông vui ghê nhỉ! – Trọng Dương trả lời, anh cũng nâng kính nón bảo hiểm lên.

Thế là lúc này họ lại nói chuyện lại, sau gần cả hai tiếng ngồi xe dưới trời mưa từ bên lãnh thổ Phúc An sang đây, cả hai cũng nói phần để quên đi cái lạnh, phần vì họ thấy vui hơn vì đã đến nơi, giờ chỉ còn đi tìm khách sạn nữa thôi.

Trọng Dương nói tiếp:

- Nói là hẻo lánh chỉ ở gần đồi núi thôi, chứ thị trấn này tập trung toàn dân giàu, dân buôn tứ xứ, cả dân buôn thuốc phiện bên khu vực biên giới với các huyện miền núi Ấn Độ, sau thời gian dài gom góp được khối tiền về đây mua đất làm nhà, xây biệt thự an dưỡng, và kinh

doanh. Bọn họ luôn có đầu óc kinh doanh, đã giàu rồi vẫn không để đồng tiền nhàn rỗi, tiền của họ được đầu tư tiếp vào cơ sở để tiếp tục nảy nở. Kia, dãy bên kia có vài ngôi biệt thự xếp cạnh nhau cậu thấy không? - Trọng Dương chỉ tay về bên trái Hải Nam nhìn theo hướng tay Trọng Dương chỉ, anh trầm trồ khen:

- Úi chà, mấy căn biệt thự đẹp ghê, lộng lẫy quá, nhìn cửa hàng rào nó kia, trông cứ như một phủ chủ tịch huyện cỡ nhỏ.

- Đây chỉ là chỗ họ nghỉ ngơi thôi, còn cơ sở kinh doanh nhà hàng khách sạn, rồi thị cụm giải trí, ăn uống, massage này nó lại ở chỗ khác có tay còn mở được cả nhà thổ rất sầm uất.

Bọn họ có ý tưởng cho con cháu đời đời sau vẫn còn hưởng. - Trọng Dương lại nói

Hải Nam lại ngạc nhiên hỏi:

- Con cháu đâu mà đông thế?

- Mấy tay giàu có lúc nào cũng có hai ba vợ lẽ, con rơi con rớt cũng đến năm bảy đứa, nói như cậu, ai cũng một chồng một vợ một đến hai con như chúng ta phần đầu giàu có để làm gì, ăn làm sao hết. Nhưng bọn họ lại khác, đã giàu rồi lại tham danh, ngoài ra còn tham con đàn cháu đống, cứ như quan lại thời xưa vậy.

Rồi Trọng Dương mãi mê giảng giải:

- Cứ như chúng ta, nhân viên nhà nước, một gia đình nhỏ một hai đứa nhóc là phần đầu mệt mỏi để lo bọn chúng ăn học. Dù sao cũng chỉ nghĩ, sau này chúng được ăn học đến nơi đến chốn, mà còn có công ăn việc làm.

- Còn bọn họ, đầy cứ theo kiểu thời xưa, họ sẽ tập trung cả họ chỉ làm kinh doanh một nghề, tên gọi thì thời nay có thể khác thời xưa, nhưng mô hình dòng tộc thì giống nhau ... - Vừa nói, Dương vừa buông cả tay trái để hòa theo lời giải thích của mình, anh lái xe thong thả. Hai người mãi chuyện một lát, xe đã đi được đoạn đường vào thị trấn.

Đột nhiên Dương hỏi:

- Ngày cậu nhớ anh Tuấn nói cậu Long hiện ở khách sạn nào không nhỉ?

- Ừ nhỉ, tớ cũng quên khuấy mất, đường xá xa quá!

Nam ngồi sau nói:

- Khách sạn Hải Vân tại đường Chu Quốc Trấn, hình như anh Tuấn nói nó nằm đầu thị trấn.

Nam vừa nói xong, chiếc xe đã đi qua một đoạn, từ xa thấy bảng đèn nhấp nháy “Khách sạn Hải Vân, 15 Chu Quốc Trấn, Huyện Kiên Thành, Long Hà” tại một ngã tư nhỏ, tấm bảng được bắt dọc tường từ trên cao xuống tại một tòa nhà tám tầng nằm ngay đầu ngã tư, với kiểu thiết kế vậy, ngày hay đêm tấm bảng treo đó đập vào mắt nhìn của người đi đường khi mới vào thị trấn người cần tìm chỗ nghỉ trọ.

Dương nói, tay chỉ lên phía phải:

- Kia, đằng kia chỗ ngã tư, đấy khách sạn Hải Vân cậu Long đang ở đấy!
- Thế còn sếp Tuấn dẫn ta vào khách sạn nào nghỉ, cậu nhớ rõ không? Nam nói:
- Đâu có nói cái nào, thôi cứ đi vô trong đó.
- Ừ, cứ ngoằn ngoèo cách thằng Long một chút là được!
- Đúng rồi anh!

Hai người chạy một lúc vào trong, họ thấy một biển quảng cáo

- Kia, thằng Hoàng Hà, số 78 đường Cao Định được không
- Ta ghé lại bên đường hỏi đường Cao Định ở đâu đi anh Dương!?
- Ừ phải đấy!

Họ vừa đi ngang qua ngã tư Chu Quốc Trấn – Lương Thế Học. Họ dừng lại tại một quây thuốc lá đêm, hỏi đường Cao Định. Rồi họ lại đi theo chỉ dẫn. Họ đi thẳng đến bùng binh Tháp hồ nước, rẽ vào đường Nguyễn Trung Chánh, đi thêm hai ngã tư nữa lại rẽ sang Cao Định tìm đến khách sạn Hoàng Hà.

Khách sạn Hoàng Hà là một khách sạn cỡ trung tại một tòa nhà mười tầng, từ bên ngoài dáng vẻ trông cũng lịch sự tiện nghi. Dù đêm hôm nhưng biển bên ngoài vẫn sáng. Họ vừa đến cửa thì có tiếp tân ra chào ngay. Một người khác đến dắt họ xe cho hai vị khách vừa ghé đến. Cả hai cởi áo mưa nguyên bộ ra, áo quần choàng khít người, nên họ không bị ướt, duy chỉ có vớ dưới chân đã ngấm nước ướt sũng. Hai anh tranh thủ đặt phòng để đi nghỉ sớm.

Sáng hôm sau, khoảng tám giờ, Trọng Dương và Hải Nam ngủ dậy, vệ sinh xong, gọi bữa sáng mang lên phòng. Dùng xong điểm tâm, hai anh ngồi chơi cà kê dùng cà phê và trà. Trọng Dương hút thuốc lá, anh phì phèo được gần hai ba điếu nãy giờ, còn Hải Nam anh chỉ hút xā giao một điếu rồi thôi. Trời sáng nay mát dịu, không khí yên ắng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng xe tải chạy nhanh ngoài tận đường cao tốc vọng về. Từ phòng khách sạn họ đang ở, nghe rõ được tiếng chim quanh đây, tiếng chó sủa gà gáy văng vẳng từ phía một số nhà khu vực đồi phía sau.

Trọng Dương nói:

- Khiếp! Hôm qua mưa lớn ghê thật! Tớ lái xe mà tê cóng cả tay!
- Mưa miền núi mà, cứ như bão. - Nam đáp lại

Nam hỏi:

- Hôm qua anh ngủ được không?
- Ôi, đánh một giấc ngon. Thì chẳng dầm mưa cả hai ba tiếng đồng hồ, đến đây nửa đêm sao chẳng ngon. - Dương nói

- Còn chú thì sao?

- Cũng tốt. - Nam nhún vai nói

Nam nói tiếp:

- Khiếp thật mưa to quá, ướt hết giày dép, lạnh chân ghê.

- Ah, anh Dương. Hai đôi tất ướt hôm qua vớt ra, em tranh thủ giũ nước rồi treo chỗ đầu cửa sổ đây, cả giày em cũng để gần cửa sổ cho hong gió.

- Ôi, mất công, để mai đem đi giặt ủi, em làm gì cho mất công. - Dương nói

- Có gì, có hai đôi bị ướt em mắc lên cửa sổ, giặt ủi chờ lâu lắm. - Nam nói

Rồi Dương hỏi tiếp:

- Cần nhất là giày thôi, thế giày khô chưa?

- À, hong gió thêm chút nữa chắc là khô thôi. - Nam nói.

...

Không khí an lành, cảm hứng cho buổi cà phê sáng nay khơi mào cho câu chuyện, Hải Nam hỏi Trọng Dương:

- Này anh Dương, vùng Kiên Thành này dẫn qua biên giới, là đến khu vực tự trị của miền núi Bắc Ấn Độ. Vùng này nó tách Ấn Độ từ hồi nào nhỉ?

Dương vừa hớp ngụm cà phê, anh đưa điều thuốc hít thêm một hơi, rồi nói:

- Àh thế mà cậu không rõ cái này?

- Không, em cũng chả rõ lắm, em xa nhà đi học nội trú từ năm trung học, đến khi vào trường an ninh, chỉ chúm mũi sách vở luyện tập vài năm cũng để ý chuyện xung quanh, xa nhà lâu vậy tình cảm trống vắng, nên cũng yêu sớm, ngày đó lại có một hai mối tình vắt vai, thế là em cũng chẳng còn đầu óc nào mà nghe chuyện thời sự. - Hải Nam cười, giải thích:

- Thế hả:

Dương nói:

- Tớ về Sở trước cậu sáu năm, nhưng tớ không để mình tụt hậu thông tin như cậu. Tình cảm thì cũng có nhưng ai cấm mình nghe chuyện khác.

- Àh, cái thành phố New Hope City chứ gì, tiếng Ấn Độ là gì tớ cũng không nhớ, chỉ nhớ tên tiếng Anh của nó, mà tên gọi bằng tiếng bản xứ người dân tộc, dân chúng ở đây họ cũng bỏ rồi vì khó đọc khó nhớ quá. Nói nó tách khỏi Ấn Độ là không chính xác. Nôm na nó là khu vực tự trị thuộc vùng phía Bắc Ấn Độ. Ở cũng vài dịp được đi công tác nhưng phải sang Sam Prabang, qua cửa khẩu Tây An sang Ấn Độ, rồi có dịp đến thăm cái vùng đây nó cũng như khu vực miền núi ở đây thôi, nhưng phải nói nó rộng lớn hơn và được thiên nhiên ưu đãi hơn.

- À mà từ Kiên Thành này cũng qua đây được, nhưng bên đây địa hình hiểm trở, nhiều núi rồi rừng ngăn cách biên giới, nên chỉ có cửa khẩu nhỏ Bản Kéo, nhưng nó chạy mãi lên phía Nam, cách thị trấn này cũng cả gần hai trăm cây. Cửa khẩu này đường sá khó đi lại nên ít

người đi lại, người ta chỉ lập một chốt biên giới nhỏ để phòng an ninh và chặn bắt bọn buôn lậu thôi.

- Vàng, cửa khẩu Bản Kéo em cũng có nghe. – Hải Nam nói

Dương nói tiếp:

- Cậu nghĩ xem, khu vực sau biên giới đi xa ra có đồi núi cao, hay cái là ở đáy trên núi đồi, dưới lại là rừng rậm, khe suối và sông lạch chảy ngang. Và đi qua khỏi khu vực ấy là đồng bằng nhưng kiểu trung du, ở đó có thị trấn miền trung du. Cách đây hàng trăm năm toàn người dân tộc ở, nhưng sau đó do khu vực này quá lợi thế để trồng cây thuốc phiện nên, dân buôn đồ xô đến đầu tư cho mấy làng dân tộc trồng thuốc phiện thế là từ từ nó đông vui lên thôi...- Dừng một lát Dương nói tiếp - Ở đâu có tiền đổ vào ở đó sẽ phát triển. Mà ở đây nhiều nơi có cả vàng, trên núi trồng thuốc phiện, dưới sông ngòi hình thành các bãi khai thác vàng.

- Àh, vậy chỉ cách có dãy núi mà khu vực bên kia Ấn Độ hơn bên này nhiều! Chà, đúng là vùng Long Hà này không được thiên nhiên không ưu đãi như bên kia. – Nam nói

- Khở thế, nếu đây cũng như bên kia toàn cái lãnh thổ Long Hà này không như bây giờ. Đây cũng gọi là miền trung du nhưng chỉ có núi đồi, rừng thì thưa, không trồng cái gì được mà cũng chả có tài nguyên quái gì hết.

Rồi Dương hồi tưởng lại theo kinh nghiệm của anh nói tiếp:

- Nói thế chứ vàng người ta cũng khai thác, vớt đãi chừng vài chục năm là hết, sau khi vét sạch vàng từ lòng đất, nhiều dân chúng đã hưởng lợi từ vàng tại đây, tập trung đầu tư tiền của xây dựng lại nơi này, khu vực giàu có lên, phát triển lên thành phố miền trung du, còn thuốc phiện vẫn trồng quanh năm từ bao đời. Cái hay là ở đây, chính quyền người ta cũng lờ đi việc trồng thuốc phiện, cũng từ lý do lợi nhuận, vì hàng năm cái New Hope City này cũng đóng góp rất nhiều vào ngân sách, dần dà khu vực này tập trung rất đông dân cư từ một số vùng của Ấn Độ và dân buôn trong khu vực, kể cả có bọn tây đến đây sống.

- Thế hả, vậy sao ở đây có gì hay mà thu hút đông dân bốn phương lại đây thế - Hải Nam thắc mắc.

Trọng Dương nheo mắt, ngẫm nghĩ, một lát anh nói theo kinh nghiệm của mình:

- Đơn giản, vì nó là khu vực giàu có, kinh doanh trao đổi thuốc phiện, ngoài ra, còn tập trung buôn hàng lậu, đưa trực tiếp vào đây chỉ trừ phí vận tải thôi không đánh thuế, nên hàng rất rẻ so với một số nước khác trong khu vực.

- Có thể thôi à? – Hải Nam cảm thấy vẫn chưa lý thú.

- Có tiền rồi, người ta sẽ nghĩ ra những luật lệ khác.

Dương nói tiếp như thấy thách thức:

- Muốn đi buôn thì có hàng để buôn, muốn ăn thì có cái ăn ngon, ở đây nhiều món đặc sản quái lạ lắm nhưng phải nói là ngon thật, đánh nhau thanh toán muốn mua súng cũng có nơi bán, muốn gái, ở đây đúng là một thành phố của nhà thổ, nói chung cái gì ở đây cũng có, duy chỉ về công nghiệp nó không phát triển lắm.

- Nó còn hay ở chỗ này, tức là nó gần giống với cái vùng Texas ngày trước ở Mỹ đấy, dân chúng mâu thuẫn muốn xử nhau, cứ tự nhiên chém giết lẫn nhau, có chết người cũng chẳng

có ma cảnh sát hay chính quyền nào đến giải quyết, sống theo kiểu ngoài vòng pháp luật, trị theo luật giang hồ.

Hải Nam trở mặt hỏi:

- Thế ở đây không có chính quyền à, anh Dương? Dương nhăn mặt nói:

- Có chứ, không thì sao người ta gọi là thành phố tự trị được!

- Ở đây cũng có lực lượng cảnh sát riêng, nhưng họ chỉ quan tâm làm sao để duy trì cái thành phố để nó hái thêm tiền thôi, họ không quan tâm đến các mâu thuẫn và thanh trừng giữa các băng đảng. Chuyện đó cũng dễ hiểu, vì đông dân buôn đồ xô đến rất phức tạp, dân giàu có, dân buôn, xã hội đen, tội phạm, nhưng bọn họ tự giải quyết với nhau theo luật giang hồ, tuy hơi ghê nhưng thật ra nó cũng có quy luật hết.

Nam lại hỏi:

- Thế quy luật đó là gì?

- Đó là tiền, chia khu vực ảnh hưởng để làm ăn và danh dự trong giới giang hồ. - Dương đáp

Thấy Hải Nam chưa thể hiểu ý nghĩa này, Trọng Dương lại nói:

- Đúng là ở đây an ninh náo loạn thật, tuy chuyện chém giết, án mạng xảy ra hằng ngày, nhưng các thế lực băng nhóm luôn luôn cư xử đối đãi với nhau ở mức trung hòa, dù sao họ cũng muốn nhắm đến làm ăn hơn là tranh giành ảnh hưởng. Có thể, vì khu vực này chỉ mạnh về thuốc phiện và buôn hàng chứ nó không có vị trí thuận lợi hay ảnh hưởng chính trị gì hết, nên các cuộc ẩu đả chém giết nhiều khi chỉ ở mâu thuẫn cá nhân, không đáng kể để biến thành bạo loạn hay nội chiến.

- Cậu tưởng tượng xem, người ta có thể mua quyền sống bằng tiền một cách hợp pháp và công khai cho dù cậu chỉ mới đến đây ở chưa đầy một tuần. Tiền này người ta sẽ đóng cho chính quyền thành phố, người ta quan niệm, tiền chính là sức mạnh và quy luật để cai trị mọi thứ, ổn định lại trật tự, kể cả quyền lưu trú mà không cần xem xét đến lý lịch thành phần gốc gác, rồi chủng tộc hay cậu từ nước nào đến.

- Còn không có tiền thì sao hả anh? – Nam hỏi

- Thì sống bất hợp pháp, chui lủi ở đây, cảnh sát nó bắt được là phải dúi cho họ ít tiền thế là xong, không may gặp bữa có đợt tổng kiểm tra thì bị tóm đưa vào trại tị nạn, nhốt một thời gian thì trục xuất.

Hải Nam ngạc nhiên kêu lên:

- Thế cái chuyện mua quyền sống hợp pháp có đắt không hả anh?

Trọng Dương nhắm tính rồi trả lời:

- Tớ không nhớ cụ thể giá bao nhiêu nhưng nó tương đương với hai hoặc ba năm sống tại đó, có thể trả bằng vàng hay Dollar. Tức ví dụ cậu sống ở một địa phương ổn định được ba năm thì xin cấp quyền lưu trú, nhưng đây người ta cho đi tất, tức có thể rút gọn ba năm đấy quy ra tiền, nếu cậu có đủ tiền, chỉ một tuần sau khi sống, nếu có ý định sống lâu dài ở đó, bỏ tiền mua quyền lưu trú và đương nhiên sau đó cậu là cư dân hợp pháp tại đó.

- Mà ở đây dùng hai thứ tiếng, người dân tộc với nhau họ nói tiếng thổ ngữ, còn ra đường ai

nấy đều biết tiếng Anh để nói chuyện.

- Ô hay thế, vậy mà em ít nghe nói đến cái khu vực này. Nó ở ngay nước ta, sau lãnh thổ Long Hà này mà em không biết. – Hải Nam lại thốt lên. Trọng Dương vội nói:

- Làm sao mà cậu biết, vì thành phố này nó chỉ mới hình thành và mở cửa cho du nhập tự do độ khoảng sáu năm trở lại đây thôi. Thời gian này trùng với lúc cậu đang ngồi ở trường học. Mà ở đây họ cũng phong tỏa thông tin ra bên ngoài, chỉ ai từng đến đó thì biết.

- Ô vậy à! – Nam nói

Chợt Trọng Dương cũng cười ồ lên:

- Vậy à! Vậy à! Chú em mà cứ như ếch ngồi ở giếng. Thời gian đây chắc cậu mãi chúm mĩm tâm sự với mấy cô bồ, rồi còng lưng chờ xe máy đưa nàng đi chơi phải không? Cứ thế còn thiết tha gì mà nghe ngóng học hỏi bên ngoài. Hải Nam cũng cười theo:

- Có lẽ vậy, tại em sớm ham hố quá, em cũng cố gắng chinh đốn lại.

- Con trai mà anh, mấy anh nào lại nói không khi có dịp quen mấy em, nhất là ở cái tuổi mới lớn còn đang tò mò về tình cảm.

Trọng Dương cũng khéo léo qua quýt vấn đề:

- Thế có cô nào tiến đến hôn nhân chưa? Hay là rơi rụng hết rồi?

Hải Nam vội gãi đầu, tỏ vẻ lúng túng lẫn tiếc nuối, anh nói:

- Thời đi học, em cũng cua được hai cô khá xinh, nhưng sau khi ra trường em vào làm tại Sở thì tiêu tan hết. Đứa đầu từ trung học đến năm nhất thì chia tay do không hợp, đến đứa thứ hai sau khi ra trường, nó ra trường đi làm ở công ty liên doanh nào đấy, em thấy cô ta cũng thay đổi quá, mình còn trẻ nhiều khi chưa kiếm đủ tiền để cô nàng diện quần áo nước hoa, mà nó làm nghề gì sao cứ suốt tuần hội họp khách khứa. Thế là chia tay, vì tài chính không cho phép. Hi, hi, hi. Kể ra bây giờ em cũng tiếc, nhưng bám vào giật gấu vá vai lắm, em tự ái nên cũng quên luôn.

Trọng Dương nghe thấy thế cũng cười nói:

- Há há há, cũng chung số phận thôi, tình đầu bao giờ chả bại nhiều hơn được, mà lại còn thân tàn ma dại, cậu không nghe nói chơi không học bán rẻ tương lai sao?

- Nếu cứ vừa yêu giỏi mà vừa giỏi phần đầu tron tru thì còn gì để nói

- Khở nổi, người ta chỉ làm tốt một thứ mỗi giai đoạn thôi.

- Tôi thấy cứ yêu vào thì cũng phải hy sinh một vài thứ, đây cậu xem chỉ riêng trong ngành cảnh sát chúng ta, thường xuyên vắng nhà để đi công tác, điều tra, có lấy được vợ đẹp để ở nhà một mình cũng chẳng thể an tâm; chưa muốn nói đến những ngành nghề khác.

Hải Nam nghe xong, anh cũng im lặng ngẫm nghĩ một lát. Thấy vậy, Trọng Dương lại nói tiếp:

- Cậu thấy, mọi thứ nó cứ thay đổi xoành xoạch, thứ ta đã làm tốt rồi, đã chinh phục được rồi, thời gian sau nó lại khác, người ta luôn thấy thiếu thứ gì đó.

- Thời đi học, ta làm vừa lòng các cô bằng lời nói, thậm chí là tình cảm, sau này các cô lại cần vừa lòng về vật chất. Trẻ tuổi mới chấp chững vào nghề lấy đâu tiền nhiều, có phải anh nào cũng khá giả đâu?

- Đến khi, giả dụ nhé, cậu đã giàu có lên, các cô ngày đó cậu không thể lấy làm vợ được nữa, mà đã là vợ người khác. Đến lúc cậu ra sức làm ăn, kiếm được chút tiền, muốn lấy một cô trẻ hơn, khổ nỗi lại lấy phải những cô gái đặt tiền bạc trên cả tình cảm!

- Vâng, vâng, đúng là phức tạp. – Hải Nam đáp lại

Nhưng Nam lại nói:

- Nhưng cũng có khi ta gặp cô vừa ý ở cái tuổi ta còn trẻ chứ?

Trọng Dương nhăn nhó trả lời:

- Ai chả biết, nhưng khó lắm, cái thời ngây ngô ấy gì cũng khó.

- À, mà hình như, bà xã anh cũng bằng tuổi anh phải không?

Trọng Dương làm mặt lạnh lùng trả lời:

- Ở thì tôi cũng quen vợ từ hồi học trường cảnh sát, vừa học xong thì cưới ngay, giờ chị đang làm ở đội cảnh sát kinh tế cũng gần Sở.

Tức thì, Hải Nam ôm bụng cười lớn mà nói:

- Ah, ah khà khà khà ... vậy là anh cũng giỏi thật, vừa nói em mãi yêu sớm mà không biết gì, thế mà anh lại yêu và dứt điểm ngay khi vừa học xong. Hay thật, hay thật!

- Nhưng nói là nói thế, chứ tớ có lảng nhãng như cậu đâu, tớ và bà xã, cả bốn năm học không hề có tình cảm gì, ít nói chuyện, tình cờ năm cuối đi thực tập, thế là phát hiện thấy cũng hay hay, nên cưới luôn, không mất thời gian như cậu.

- Ô thế hả? Thế anh Dương có bí quyết gì hay sao lại chinh phục nhanh thế, anh phải truyền lại để đàn em học hỏi chứ!

Trọng Dương ngồi nhìn ra xa, rồi nói:

- Chả có bí quyết gì hết, hình như duyên phận đến thì nắm lấy thôi.

- Thôi, anh đừng vờ khiêm tốn nữa ... - Nam lại nói.

Trọng Dương lại làm mặt nghiêm túc nhắc lại:

- Không, thật đấy, anh chả có chiêu gì hay hết. Lúc đấy cũng vì hoàn cảnh thì lấy, không nghĩ xa vời. Mình và bà xã cùng học ngành cảnh sát, nên nghĩ sẽ thông cảm cho nhau được, làm cảnh sát điều tra thường phải xa nhà, thế là tớ lấy thôi.

- Còn cậu muốn học hỏi hả? Phải tìm đến cậu Long, đấy mới đúng thầy, mà cậu ta đào hoa thật, nhiều đũa thích nó, mà nó vẫn chưa ưng đũa nào ...

Cả hai ngồi im lặng một lúc, dùng xong cà phê. Họ cũng muốn dùng buổi nói chuyện ngoài đề này. Hai người thong thả lái sang chuyện công việc.

Hải Nam lại hỏi Trọng Dương:

- Anh Dương, thế bao giờ chúng ta mới bắt đầu hỗ trợ anh Long?

- Thong thả một hai ngày sau, anh Tuấn muốn vậy, vì giờ Long còn đang tìm hiểu, chúng ta chưa nên đi theo cậu ta gây hỏng chuyện. Còn một hai ngày nữa để nghỉ ngơi ở đây, cứ xả hơi đi. Lát nữa ta ra phố xem có gì không? – Dương nói.

- Vâng!

Rồi hai người như kết thúc buổi cà phê sáng tại phòng. Hải Nam cầm mấy cái tách thu dọn lại rồi gọi bồi phòng lên dọn dẹp. Trọng Dương cũng đi sửa soạn một số vật dụng. Họ đã nghỉ được một đêm tại thị trấn này.

2 – Ông họa sỹ nghỉ đêm đầu tiên ở nhà thuê – Giấc mơ quái dị

Sau khi nhận phòng thuê, trả mọi thứ tiền, ông Thanh thấy tạm đóng đồ đạc vào trong phòng và chạy ngược về thị trấn. Đêm đầy trời mưa nước nổi lênh láng khắp nơi, gió lạnh, xa gần về biên giới có gió bão nhẹ. Nên ông không tiện quay lại căn nhà vừa thuê mà trú lại tại thị trấn, tối hôm đó có vài ba tên thuộc hạ của ông cũng ghé qua. Sang hôm sau, ông tranh thủ cùng mấy tên thuộc hạ đi kiểm tra chuyện làm ăn giao hàng. Đến tối, họ ghé vào quán dùng bữa tối tại một nhà hàng nhỏ ấm cúng có tên DécorArt Restaurant tại số 05 Tầng Bảo Khánh thị trấn trung tâm, là nơi thường lưu tới của các tay văn nghệ sỹ, nhà văn, họa sỹ từ những bậc nổi danh, giàu có cho đến một số tay mới vào nghề.

Trời về tối khoảng mười giờ. Chiếc xe hơi Honda Ceasar VI của ông họa sỹ đỗ lại trước cổng nhà Đào. Bên trong xe là một cô gái trẻ mà ông vừa làm quen được trong bữa tối tại nhà hàng. Những cô gái chơi ngày như thế này thường hay lưu tới các nhà hàng sang trọng, ăn vận đẹp mắt, ngồi chơi lả lướt cả ngày, và tối đến họ sẽ theo chân các tay giàu có về nhà nghỉ khách sạn. Khoảng năm phút sau, một chiếc xe mô tô Suzuki Night fly, trên xe hai tên ngồi, cũng vừa chạy đến. Có lẽ, do chúng đi xe máy nên đã bị ông Thanh bỏ xa một đoạn tại đường cao tốc, giờ mới đến. Bọn chúng là thuộc hạ của ông.

Bên ngoài chỉ thấp một bóng đèn tròn trong lồng kiêu cũ tại trước cổng, xem chừng cho biết trong nhà đang có người ở. Ông mở cổng, chạy xe vào sân để xe có mái. Mở cửa bước ra, một cô gái trẻ chừng hai mươi tám tuổi, khá cao, chân đi guốc cao gót, mặc váy ngắn, áo khoác, bên trong chỉ mặc một áo chèn thắt dây, treo dây ngang cổ thay cho nịt ngực, phía trước khoét một mảng rộng để lộ hơn phân nửa phần ngực lồ lộ. Vị khách giàu có này đã thuê hẳn cả căn nhà gồm tầng trệt tiếp khách và hai lầu đủ chỗ cho ông và một vài người khác

cùng ở. Hai người mở cửa phòng khách, bật các đèn điện sáng chung căn phòng. Hai tên kia cũng vào, bọn chúng khóa cửa ngoài, rồi cùng vào trong lo thu dọn lại một số đồ đạc. Ông họa sỹ ngồi tại ghế sa-lông, hay tay dang rộng, ngả lưng vào thành ghế, bên cạnh ông, cô gái cũng đang nũng nịu khẽ bấm bả vai cho ông. Hai tên vừa vào, ông Thanh hỏi một tên:

- Lâm, mày có dặn mấy thằng kia ở nhà trông cửa hàng cẩn thận không?

- Dạ có, anh hai, em đã cho thằng Hải, thằng Minh, thằng Thắng ở nhà trông cửa hàng và cậu và bà nhà. - Lâm, cánh tay phải của ông ta, đáp.

Ngồi một lát, ông Thanh châm điếu xì gà to bản, rít một hơi dài phà ra làn khói trắng như cái vòi ấm khi nước sôi, lại hỏi tiếp:

- Thế còn vụ mua mấy cái đồ sứ cổ bên Ấn Độ, bọn kia giao hàng chưa?

- Dạ, thưa anh, bọn chúng chưa đến, vì đợt này cảnh sát biên phòng tuần tra gắt gao quá!

Ông Thanh trừng mắt hỏi:

- Sao vẫn chưa giao hả?

- Tao đã ứng trước một phần ba số tiền, mà bọn này còn chậm trễ. Sao mày không đi mà lo cho xong, giục bọn nó giao gấp đi, mấy tay buôn nước ngoài nó cần tiền tao quá. Đi lẻo đẻo theo tao làm gì cho vướng chân. À, mà bảo lần này đừng có đưa hàng Trung Quốc trộn vào nhá! Hàng đều hôm nọ tao mất uy tín mấy chỗ rồi.

Tên Lâm hơi sợ hãi, nhưng vẫn kính cẩn thưa lại:

- Thưa anh hai, bà nhà lo cho anh đi xa cả tháng trời, biết đâu gặp nhiều nguy hiểm, gần đây cánh thuộc hạ của lão Hùng đồ cổ cũng đang thù hằn với phía ta, sau vụ ta không đóng tiền bãi tại lãnh thổ Sam Prabang mà ngang nhiên sang biên giới lấy hàng, lại còn tấn công cảnh cáo thuộc hạ của bọn chúng. Nên bà âm thầm sai em và thằng Hoàng đi hộ vệ cho anh.

- Ah, ah, ah! Nguy hiểm cái cục gì! Tao bữa nay đi tham dự thi triển lãm tranh, là một dịp chỉ hội họp mấy tay nghệ sỹ cầm cọ, trí thức chứ có đi buôn đâu mà lo sợ. Vả lại ở cái nơi núi non heo hút này có đũa nào đến đây mà lo. - Ông Thanh cười nói.

Lúc này, cô gái đang bóp bả vai cho ông Thanh mới cười nói xen vào:

- Thôi mà anh, anh có bà nhà lo từng li từng tí thế thì còn gì bằng.

- Sao anh lại nổi nóng với mấy anh ở đây.

- Em thấy, hai anh đi theo chúng ta thì cũng tốt chứ có đâu mà anh bực.

- Không bảo vệ anh, thì hai anh sẽ bảo vệ em, lỡ có ai đó bắt cóc em thì làm sao? Ông Thanh lại cười, quay sang hôn cô gái kia mà nói:

- Khà, khà, khà, em thật khéo bênh cho đệ tử anh!

Ông chậm rãi giải bày cho mấy người kia hiểu:

- Anh tuy là khét tiếng trong giới buôn đồ cổ, công việc làm ăn thường không suôn sẻ, phải lặn lội đi truy tìm hàng hiếm hàng độc. Có khi phải mua lại thứ hàng trộm cắp, hàng quốc

cắm để xuất sang nước ngoài. Nên tính chất và mức độ rất nguy hiểm, trái pháp luật. Dù gì cũng là buôn lậu, buôn hàng cấm, dần dần dần thân vào giới xã hội đen. Cũng phải tranh giành ảnh hưởng thanh trừng giữa các băng đảng để tồn tại.

- Tuy nhiên, từ ngày trẻ, do cơ duyên mà anh được báỉ kiến một ông thầy vẽ rất giỏi, đến giờ anh vẫn không thể quên được những nét cọ cơ bản mà thầy đã truyền thụ cho mình, vì lúc đó, khi còn là một thanh niên, ông đã nhìn ra con người anh bản tính khí khái hơn người, ông tin tưởng sau này anh sẽ thành một người nghệ sĩ khí hào hiệp mà truyền nghề cho.

- Không ngờ sau này, cũng vì mưu sinh, anh sa đà vào giới xã hội đen, sống theo luật giang hồ, những kiến thức thanh cao trong hội họa không có chỗ trong các phi vụ làm ăn, tranh giành ảnh hưởng. Nghĩ lại, anh cũng thấy đắc lỗi với người thầy năm xưa. Nên nhiều năm qua, những lúc rảnh rỗi anh vẫn âm thầm cầm cọ sáng tác ... - nói đến đây ông tỏ vẻ trầm tư buồn bã – phần để luyện kỹ năng vẽ mà không quên nghề, phần cũng là để nhớ ơn thầy.

Ông Thanh trầm ngâm kể, mấy người kia vẫn chú ý lắng nghe, ông thở dài, rồi ông nói dứt khoát:

- Nay anh cũng đã sang tuổi gần ngũ tuần, tính khí đã trầm, bớt thói hung hăng hiếu chiến khi tham gia các cuộc thanh toán tranh giành ảnh hưởng, anh muốn gom một số những tác phẩm tranh vẽ trong thời gian qua cùng với bộ sưu tầm các tranh ảnh đẹp đem dự thi. Lần này, tham gia triển lãm, nhất định không dùng đồng tiền hay thế lực mà chiếm phần thắng, thắng thua là ở cái tài hoa, nếu mình thực sự không sắc bén tinh tế bằng các bạn bè đồng hữu thì thua cuộc cũng cam lòng.

- Các bạn thấy đó, ngay cả chiếc xe anh chạy trong đợt triển lãm này cũng chỉ là một chiếc xe Honda loại thường, để thể hiện mình hoàn toàn bình dị trước công chúng, đồng hữu và ban giám khảo, không chút phô trương. Hằng ngày, đi làm ăn buôn bán hay gặp gỡ những đối tượng của các phe khác, anh đều đi xe BMW hết.

Ông Thanh vừa dứt lời, cô gái trẻ liền hòa điệu bằng một tràng vỗ tay, cô nói:

- Hay quá, hay quá, anh Thanh quả thật là người văn võ song toàn đấy!

- Nhất định anh sẽ giành giải trong Triển lãm lần này mà.

- Anh phải tự tin chứ.

Không ai cười trước cách pha trò của cô gái, ông Thanh vẫn trầm tư, Hoàng nãy giờ vẫn đứng im phía sau Lâm, đầu hơi cúi xuống, Lâm nói:

- Anh hai đã nghĩ vậy, quả thật anh có tài chí nghị lực hơn người.

- Còn việc chúng em theo sau anh, là do bà nhà dặn, cũng là lo cho sự yên ổn của anh khi một thân một mình.

- Nếu anh nói vậy, bọn em sẽ không theo chân anh đến Triển lãm, có thể gây nên hình ảnh phản cảm của anh trước mọi người. Vậy thì để bọn em ở tạm tại nhà này, đi đi về về, thỉnh thoảng chông trùng thôi.

Ông Thanh nghe xong, gật gù, phẩy tay ông nói:

- Ừ, đã lên đây theo tao thì ở tạm vài ngày, rồi vài bữa tao bận tại Triển lãm có thể về nhà được. Mà phải thay tao trông chừng bọn kia ở nhà, và xem mấy chuyện giao hàng đến đâu rồi.

- Dạ, thưa anh hai – Lâm nói, đầu hơi hơi cúi xuống lễ độ.

Ông Thanh ra chiều hài lòng, ông nói:

- Thôi đi nghỉ đi!

Rồi ông đưa mắt nhìn sang cô em gái, ông liếc nhanh xuống phía cổ và đùi, chân cô gái, ánh mắt như muốn gợi ý. Hiểu ý, cô em gái đứng ngay dậy, cô nói tự nhiên như không theo bản năng nghề nghiệp:

- Dạ, để em đưa anh lên lầu.

Ông Thanh quay ra nói với hai tên:

- Mấy cái túi đồ có giá vẽ cứ để tại lầu một này!

- Dạ, dạ - bọn họ đáp.

Hai tên kia loay hoay tản ra, Lâm đi ra cửa ngoài nhìn một vòng bao quát toàn khu nhà kiểm tra xem có gì không. Còn Hoàng lo đi khóa cửa ngoài, đóng cửa sổ, khóa xe. Ông Thanh và cô gái đã lên lầu từ lúc nào. Ông lên lầu một tìm một phòng rộng thoáng mát, vào trong đi tắm trước. Lúc lên, cô gái thấy ông họa sỹ đang tắm, cô xuống lầu cầm mấy túi đồ cá nhân của ông mang lên. Cô gỡ một số túi ra, lấy quần áo, khăn xếp ra giường, còn túi đồ nhỏ đưa lại phía nhà tắm cho ông, cặp xách cô không dám đụng vào.

Được lúc ông Thanh tắm xong. Ông mặc một bộ pyjama sang trọng có dây thắt ngang lưng đi ra, ông nằm trên giường, châm điếu xì gà hút một cách thiếu kiên nhẫn chờ cô gái. Cô gái chuẩn bị đi tắm, tay cầm chiếc khăn, vội nói:

- Đến lượt em tắm nhé anh!

- Ừ!

Khoảng mười phút, cô gái bước ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn, hai chân dài to chắc, làn da trắng, vai ngang đầy. Ông Thanh nhìn cô, cũng thầm ham muốn nhưng ông không tỏ vẻ gì nóng vội, những người như cô, trong cả gần mười lăm năm trở lại đây, kể từ khi ông bắt đầu phát lên từ một kẻ buôn tranh lậu, ông đã được thưởng thức quá nhiều. Cô khẽ bước đến phía giường, lấy trong giỏ xách ny lông ra hai ly rượu và một chai sâm banh, cô mở nắp rót đầy đem lại bên giường.

Cô đưa ông một ly, còn mình cầm một ly uống một ngụm. Điếu xì gà mới cháy chưa hết phân nửa, ông Thanh cầm ly rượu ổng, miệng vẫn thỉnh thoảng rít từng hơi xì gà.

Tàn cuộc ân ái. Cả hai mệt mỏi. Cô gái lăn ra ngủ say. Ông cũng ngủ.

Trời đã đêm, ông Thanh chợt thức giấc, ông nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng. Ông đứng dậy mặc lại áo pyjama. Đi xuống lầu. Dưới lầu, chỉ để một cái đèn nhỏ, ông hiểu hai thuộc hạ của mình cũng đã chui vào phòng bên hông ngủ say.

Ông nhìn thấy túi đồ giá vẽ, ngẫm thấy cảm hứng giữa đêm, bên cửa sổ mở hướng ra xa một ngọn đồi, đêm nay có trăng, ánh trăng sáng ngoài cửa sổ. Ông mở đèn, dựng giá vẽ lên giữa phòng. Ông treo tám tranh còn vẽ dở dang lên giá, ngồi soạn lại màu và cọ. Rồi ngồi nhìn ra cửa sổ, phóng tác thỉnh thoảng ngoặc lên tám tranh vài nét.

Ngồi vẽ được một lúc, ông thấy như có làn khói xanh chụm phía sau vườn. Mũi người thấy một mùi hương, hình như hương hoa rừng quán theo làn gió đi vào phòng, mùi thơm man mát mê lòng, cảm thấy phấn chấn, ông ra mở cửa như để đón thêm làn hương ấy vào phòng. Phía vườn, làn khói xanh mờ dần nhưng vẫn buông quanh đây, ông nhìn thấy các nấm mồ lộ nhô. Ông hơi sợ. Một cảm giác ngạc nhiên, từ hồi chiều ông đã thấy mấy ngôi mộ này mà chẳng sợ gì. Giờ ông lại thấy ghê ghê, có lẽ do cảnh vật lúc này là đêm hôm, lại có sương khói tỏa, gió mát lạnh. Nghĩ sao, ông đi vào ghé salông ngồi. Chỉ trong chốc lát, ông đã gục vào thành salông mà thiếp đi.

Mắt lơ mờ nửa tỉnh nửa ngủ, ông như thấy mình đang đi ra khỏi phòng. Rồi ông thấy một cô gái, cũng mặc đồ ngủ màu trắng mỏng tanh, cô này còn đẹp hơn cô gái lúc nãy. Ông cứ ngỡ gái thôn bản này tự tìm đến để quyến rũ ông. Khẽ cất tiếng gọi “Cô em, sao lại đứng đây, em sống ở gần đây à!”. Cô gái không trả lời chỉ quay nửa mặt lại, một khuôn mặt đẹp một cách cổ kính, làn tóc thả ngang vai, làn mi dài cong vút. Cô không nói rồi lại bỏ đi, nên ông càng ngạc nhiên vội bước theo cô ta.

Cô gái dẫn ông đi ra khỏi nhà, đi về phía sau vườn, rồi vào một căn phòng nhỏ. Tại đó lại có một cái cửa đã mở sẵn. Khi vào đến cửa, ông không thấy cô gái đâu, lại thấy còn một cửa nhỏ nữa, nên ông bước vội vào. Vừa vào thì ông ngã trượt một cái, ông lăn vào một hầm, ngạc nhiên và cáu giận vì không thấy lối ra, ông đành men theo lối nhỏ dẫn đi vào trong. Ông cứ đi lò dò như thế được một lúc thì bên tai nghe nhiều tiếng rên la đầy dục vọng. Tiếng rên la lẫn trong tiếng nhạc du dương, có cả tiếng nước chảy róc rách như bên suối, ông thấy ánh sáng phía trước, hóa ra ông đang đến gần một gian phòng sâu dưới hầm. Im lặng ông bước tới, đứng nép phía rèm đưa mắt nhìn vào.

Cảnh tượng trước mắt kinh ngạc như trở về thời xa xưa, kiểu cung đình. Trước mặt ông, rất nhiều người đang lỏa lồ, khoảng chừng hơn chục tên thanh niên mặt mày dữ tợn như toán cướp, và chừng sáu bảy cô gái nhìn như những thiếu nữ thời xưa. Họ đang quần bên nhau

trong nhiều tư thế làm tình đầy hoan lạc, bên trong phòng này, rèm vải kiểu như phòng ngủ ngày xưa, trên bàn và trên tường là các giá nến, bên cạnh một hồ nước nhỏ, từ trong vách đá chảy ra dòng nước róc rách.

Trai, gái đang quần quít bên nhau rên la thảm thiết giữa những trò vui khoái lạc. Ông vẫn đứng im như cột, ngơ ra nhìn chăm chú cảnh tượng mà ông chưa bao giờ gặp ở đâu. Bọn họ đang thác loạn tập thể. Trên tường, treo một số binh khí như gươm, đao, giáo mác, và các vỏ gươm, có cả cung tên. Tại một góc ông để ý thấy họ treo quần áo như kiểu thời triều đình ngày xưa. Quần dài, áo dài, có khăn quấn ngang bụng vv.

Ông nhìn mãi, mặt ngơ ngác kinh ngạc, dù cho ông là người cao tay đây bản lĩnh, đã từng qua nhiều cuộc ăn chơi trác táng, song một cảnh hành lạc tập thể như vậy ông chưa bao giờ được thấy trên trần gian. Ông để mắt tìm cô gái ban nãy, nhìn quanh một lát, ông mới chú ý có cô gái đó và một tên mặt mũi rất gian hùng như tướng cướp. Hắn đang giao hoan với cô gái mà ông gặp ban nãy. Ông còn tức giận vì đáng lẽ ra cô này là ông mời về nhà chơi, sao giờ cô ta lại bỏ ông xuống đây mây mưa với đám quân ô hợp này.

Ông cứ đứng để ý quan sát bữa tiệc giao hoan tập thể đầy sinh động vậy được gần hai chục phút, thỉnh thoảng ông lại nép người lại sợ bọn chúng phát hiện. Ông để ý, chỉ có cô gái và tên tướng cướp kia là mãi làm tình mãi. Dần dần ông ngộ ra một điều, có lẽ tên kia là tên cầm đầu nên làm tình với cô gái đẹp nhất có thể là tiểu thư của các cô gái còn lại, còn những tên khác là thuộc hạ của hắn thì làm tình vòng vòng với các hầu gái của cô gái kia. Ông ngẫm nghĩ một lát, không hiểu tại sao chuyện này lại có thể xảy ra như ở thời này, làm gì còn kiểu tiểu thư và hầu gái rồi cả đám giặc kia nữa.

Tất cả bọn chúng đang hành lạc, bất thành hình, chúng phát hiện ra có ai đang nhìn chúng. Chúng quay ngoắt về phía ông đang đứng nhìn xuyên thấu qua rèm che cửa, mặt đứa nào đứa nấy cả trai và gái trắng bệch, môi thâm xỉ, chúng khẽ nhe miệng để hở ra vài chiếc răng nanh kinh sợ. Lúc này, ông mới nhìn kỹ, mặt chúng, những bộ mặt như ma, tóc quăn lên. Ông còn nghe bọn chúng hét lên “Tên kia, bỏ chạy hã, mi tới số rồi!”. Ông sợ quá bỏ chạy thì vấp ngã.

Ông bị vấp, nên chân đá một phát, miệng ông kêu lên “Cứu tôi với!”. Ông chợt thấy chân đau điếng vì đá phải cái gì rất cứng, chợt mở mắt thấy mình đang nằm tại bàn sa-lông. Bất giác sợ hãi, ông hét to “Tụi mày đâu, Lâm, Hoàng!”. Vừa nghe, hai tên vội vàng chạy từ trong phòng bên cạnh ra, mặt còn ngái ngủ, chúng hỏi ông:

- Dạ, đêm hôm anh hai có chuyện gì mà hét to thế?

Ông ngỡ ngác thấy mình đang ngồi tại phòng, rồi ông hỏi băng quơ:

- Nãy giờ tụi mày có thấy có con nhỏ nào đi vào đây không?

- Dạ không! – Hoàng, Lâm nói

- Thế con Hồng nó lên lầu ngủ với anh đi đâu rồi? – Lâm hỏi

Chợt hiểu là mình vừa có một cơn ác mộng, ông nói:

- Àh không, tại tao ngủ mơ thấy toàn chuyện vớ vẩn!

- Con Hồng nó còn nằm trên lầu.

Rồi ông hỏi hai tên:

- Máy giờ rồi?

- Dạ, gần 4 giờ sáng – Lâm trả lời

- Sao anh hai lại ngồi đây giờ này – Hoàng hỏi

Ông buồn bã trả lời:

- Tao ngủ rồi, đêm hôm tỉnh dậy xuống nhà xếp tranh, lại ngủ quên ở đây.

- Thôi về phòng đi!

- Vâng, vâng! Hai tên đáp

Rồi ông nói:

- Hoàng, mày ra đóng cửa ra vào cài khóa lại!

- Dạ - Hấn thưa rồi ra đóng cửa.

Ai trở về lại chỗ cũ. Ông Thanh cũng lên lầu, trở về phòng nằm cạnh cô Hồng đang trần truồng nằm dưới lớp chăn. Ông nằm bên cạnh, ngẫm nghĩ một lát giấc mơ kia thấp thỏm linh tính không biết có chuyện gì không hay.

3 – Ngẫm lại giấc mơ, họa sỹ già mất hứng thú ngày Triển lãm

Tàn cuộc giao hoan, hồn ma làm gái làng chơi khiếp sợ

Sáng hôm sau, ông Thanh dậy sớm hơn mọi ngày. Từ sáu rưỡi, ông trở giấc quay sang nhìn cô Hồng đang trần truồng dưới lớp chăn, ông chợt nhớ lại cô gái đêm qua. Cô Hồng ngủ nằm quay mặt về phía tường, thò ra khỏi chăn là đôi chân thon dài và hai bên vai cân đối, một tay bên ngoài, chiếc chăn quấn ngang nách phòng lên một cụm chỗ phía ngực. Ông nhìn kỹ cô ta thêm lần nữa. Rồi ông sực nhớ làm gì có cô gái thứ hai nào theo ông về nhà. Hóa ra chỉ là

một giấc mơ, nhưng sao ông không thể quên khuôn mặt đẹp tựa cỏ trang và những cảnh thác loạn rừng mình. Ông cảm thấy phờ phạc, trong tai còn nghe văng vẳng câu nói “Tên kia, bỏ chạy hả, mi tới số rồi!”. Đến tuổi ngũ tuần, ông không mê tín cũng không xong vì đã nghe quá nhiều chuyện nhân gian đồn thổi. Buồn bã, ông nhồm dậy nhanh chóng sửa soạn quần áo. Đến bảy giờ, ông đã sẵn sàng túi xách mang vào xe hơi.

Thấy ông dậy, hai tên thuộc hạ cũng phải mò dậy. Dù bọn chúng biết ông sẽ không để họ đi theo ông vào trung tâm, xong chúng đi ra đi vào cho có lệ. Trên lầu một, cô Hồng còn ngủ. Ông thấy tên Lâm và tên Hoàng đang đứng hơi khấp nép trong phòng. Thấy ông đi xuống bọn chúng cúi chào ông:

- Anh hai đi sớm, có cần bọn em theo sau không ạ? - tên Lâm hỏi

- Không cần đâu!

Khi đi ngang qua chúng, ông vội ngoắc tay phía tên Lâm cho hắn bước lại cúi đầu gần ông, ông hỏi:

- Có thật, đêm qua hai anh em mà không thấy gì phải không?

- Dạ, không thấy gì. – Lâm trả lời

- Bọn em không thấy gì cả đêm qua, chỉ nghe anh hét to giữa đêm thì chúng em chạy ra liền.

- Hoàng cũng nói thêm.

Tên Lâm tỏ vẻ quan tâm hỏi thêm:

- Thế anh hai mơ thấy chuyện gì không vui phải không?

- Ừ - ông Thanh gật đầu

Rồi ông nói:

- Tao mơ thấy một đứa con gái đến tìm tao giữa đêm hôm, rồi nó dắt tao đi đâu đó trong nhà này, ra vườn. Hình như nhà này phía sau còn một căn phòng nhỏ bỏ trống không người ở, đi vào đấy thì tao lạc xuống một mật đạo, dưới đấy tao bắt gặp một toán cướp đang hành lạc cùng mấy đứa hầu gái, và với con nhỏ đã gọi tao...

- Àh, mà tao cũng không thể hiểu đây là chuyện gì.

Cả hai tên Lâm và Hoàng nhìn nhau, rồi cả hai cười mỉm. Song tên Lâm nói:

- Bọn em không hề nghe thấy gì. Chắc anh đêm qua quá chén rồi vui vẻ với con nhỏ trên lầu nên mệt mà mê sảng thấy những chuyện nhảm nhí. Ông Thanh đập tay vào hông, lắc đầu nói:

- Không phải, ngủ với con Hồng xong, tao mới xuống lầu xếp giá tranh, lúc đó tao mới ngủ thiếp ngay tại sa-lông rồi mới mơ

- Không phải do mê mệt với con Hồng mà tao mơ vậy.

Tuy kể ra chuyện đêm qua, song ông không nói rõ lý do tại sao ông lại buồn. Tên Hoàng thấy ngộ ngộ mới nói:

- Thưa anh hai, mơ mộng là chuyện thường ngày ai cũng có.

- Tại sao anh lại để tâm quá vào giấc mơ đêm qua.

- Hay có chuyện gì làm anh phiền não vậy?

Ông Thanh nghe vậy hiểu một tên đệ tử đã hiểu tâm ý mình. Ông lắc đầu buồn bã. Ông vội nói:

- Tao muốn hai mày ngày hôm nay đi xem quanh căn nhà này xem có gì đáng chú ý không.

Nhớ đi ra đằng sau kiểm tra xem có cái phòng nào ở đó không.

- Còn con Hồng trên lầu, khi nào nó dậy mà đòi về thì Lâm mày chở nó ra thị trấn.

- Mấy tối sau tao muốn tĩnh tâm để xem lại vài bức tranh. Cũng lâu quá rồi tao không hề đụng đến tranh với cọ.

Tên Lâm nói:

- Dạ thưa anh hai

- Giờ tao bận đi, 8g30 khai mạc rồi! – Ông Lâm nhìn đồng hồ trên tay nói

Khi ông Thanh lái xe đi được ít lâu, trong phòng còn hai tên. Lâm biết ông Thanh có ý cho cô Hồng về, hấn bèn ngẫm nghĩ kế gian. Hấn giả vờ, cứ y theo lời dặn nãy hấn lại nói:

- Hoàng, mày lấy xe chạy ra ngoài mua chút gì đó ăn sáng cho tao mày, cả con nỡm trên lầu còn chưa dậy. Nhớ chọn mua đồ ngon miệng chút nha mày.

- Vâng.

Hấn nói tiếp:

- Sau đó, về đây, ăn xong thì mày đi xem xét khắp nơi căn nhà này. Chỗ nào có hang có hốc, nhà kho, bụi cây thì chui vào xem có gì ghê ghớm không, xem có đặt bùa gì không sao anh hai lại mơ. Mà cũng lạ, tao với mày đêm qua ngủ say như thóc, chẳng nói gì đêm qua chỉ có anh hai hét ầm lên làm tao thức giấc thôi.

Hoàng nhếch môi cười, nói tiếp:

- Buồn cười thật, đêm qua lúc em anh nghe anh hai hét, chạy ra thì thấy cửa ngoài vẫn khóa, chỉ có cửa phòng mở, mà có thấy ai đâu.

- Thì tao bảo mày, là anh hai mê mệt với con kia lại thêm chút men vào nên đầu óc choáng váng mới mơ. – Lâm nói

- Vâng, em cũng thấy lạ, sao anh hai lại bảo có cô gái nào đêm hôm đến rủ rê đi đâu. Cửa ngoài vườn em đã khóa. – Hoàng nói

Lâm đưa tay vuốt vuốt hàm, đột nhiên hấn cũng sinh nghi mà nói:

- Hay có đũa nào treo tường vào?

- Có thể?

- Vì thế tao mới nói mày phải đi kiểm tra lại toàn bộ căn nhà này. Đây không chỉ là mấy đũa con gái, mà tao còn đề phòng bọn xấu hay bọn tay chân khác lợi dụng đêm hôm đột nhập vào tấn công.

- Dạ, em sẽ xem xét cẩn thận.

Thấy cậu đàn em cứ vâng dạ, Lâm chợt quên một chi tiết, vội nói:

- Àh này, mày nhớ đi ra vườn sau xem có cái phòng nào bỏ hoang không nhé. Nếu có thì chui vào lục tung lên, kiểm tra hết mọi thứ.

- Vâng, vâng, anh yên tâm!

- Thôi giờ đi mua đồ gì ăn đi, đói bụng rồi, nhớ cầm ít bia, thuốc lá về nhé.

- Vâng!

Nhìn Hoàng đẩy xe máy đi khỏi. Lâm mới mừng rỡ, vội đóng cửa, rón rén đi ngay lên lầu một. Hấn đã thầm đề ý cô Hồng đêm qua theo chân ông Thanh về. Cả buổi tối, tại nhà hàng và cho đến khi về đây, hấn cứ âm thầm nhìn cô ta thèm thườn mà nào dám nghĩ gì. Vì đây là đào mà ông Thanh thuê về để phục vụ cho ông ta sau một ngày mệt mỏi trước ngày khai mạc. Gái làng chơi như cô ta mà sao khuôn mặt lại thanh tú đến sợ, trông cứ như sinh viên, thư ký giám đốc, thân hình lại to khỏe như một vũ công. Sáng nay, hấn lại thăm dò là ý ông Thanh không muốn cô ta ở lại nữa, thế là hấn mừng thầm trong bụng định giờ trò kiếm chác. Dù sao ông Thanh đã cho cô ta về, cũng chỉ nghĩ cô ta như một trong các cô gái bán hoa hạng sang thôi, đâu để tâm gì, nên hấn không sợ bị tội nếu lỡ có chọc ghẹo cô.

Lên đến phòng, nhìn đồng hồ đã bảy giờ bốn lăm, hấn làm bộ gõ cửa. Gõ được một lúc hấn nghe cô nàng ra mở. Hình như cô ta từ nhà tắm đi ra. Cửa mở, trước mặt hấn là cô ta còn đang quấn một chiếc chăn độc nhất. Hấn tròn mắt nhìn vào hai vai suôn, cái cổ trắng ngần, và phần ngực bị chẹn dưới lớp chăn, còn lấm tấm vài giọt nước, và cả đôi chân bên dưới, nhìn một lúc mới đi hết từ đùi xuống đến chân, chân cô ta quá dài, đẹp từ trên xuống dưới làm cặp mắt hấn không thể lướt nhanh đi, hai bàn chân cô ta thật đẹp đứng khẽ chụm nhau. Cô nàng cúi thả vội mở cửa, nhìn thấy hấn cô cuống quýt, vội kéo tay lên che phần ngực trên chiếc chăn hỏi:

- Em đây, ... Ôi! Anh! Anh! Thế anh Thanh đâu rồi!

Hấn nói:

- Ah, xin lỗi em, anh làm phiền em. Không phải anh Thanh ... anh Thanh đã dậy từ sáng sớm và đi dự triển lãm tranh rồi!

- Thế ah, sao nữa?

- Anh lên đây hỏi xem em có ăn gì không?

- À, em mới dậy ...! Lát nữa!

- Anh đã nhờ thằng Hoàng đi mua đồ ăn cho ba người!

- Ủa vậy hả, hay quá vậy!

- Đến tối anh Thanh mới về, anh phải ở lại Bảo tàng cả ngày dự triển lãm.

- Vâng, thế anh Thanh có nói em ở lại không?

- Àh anh không nghe nói gì. Sáng nay anh Thanh mệt mỏi nên đi ra ngoài sớm rồi!

- Vậy sao? Cảm ơn nha cưng! Cô Hồng sịu mặt, nhìn Lâm, tỏ ý muốn đóng cửa lại.

Nãy giờ hai người trao đổi ngắn gọn, kẻ đứng ngoài cửa, cô gái đứng ở trong chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm trên người, nên cô chỉ mở hé cửa, đứng thập thò nói với Lâm. Cửa đóng, Lâm đi xuống. Hấn còn đang thăm dò thái độ của cô gái. Nhưng hấn đã cho cô biết là ông Thanh không nói cô ta ở lại hay không. Hấn định chờ Hoàng mang đồ ăn về sẽ lên phòng trên một lần nữa. Hấn sốt ruột không biết tên Hoàng có về sớm không.

Đi đến cầu thang, hấn lại quay trở lại phòng. Trong đầu hấn lo nếu đợi thêm, biết đâu cô gái sẽ thay quần áo và đi xuống rồi ra về. Thế là hết. Khẽ gõ cửa, hấn nghe tiếng nước chảy trong toa lét. Một lát, cô gái đi ra mở cửa, cô vẫn đang quần khăn nên chỉ mở hé cửa. Cô nói:

- Sao vậy, bữa sáng có rồi à? Nhanh vậy?

- Không ... chưa! Anh quên, nên quay lại nói lát nữa em có ra thị trấn anh sẽ chở em ra đây.

- Ô thế cảm ơn. Vậy lát nữa anh nhé!

Cô gái vừa định đóng cửa thì hấn khẽ đẩy cửa nói:

- Àh này!

- Sao?

Hấn cười cợt nói:

- Anh quên mất, hình như anh Thanh có nói để quên cái túi xách trong phòng. Nhắc anh vào tìm xem có không?

- Túi xách nào?

- Ừ, nếu có thì anh phải mang nó lên thị trấn ngay cho anh Thanh!

- Vậy anh vào tìm đi ...

Cô Hồng mở cửa cho Lâm vào. Lúc này, cô chỉ mới tắm rửa sơ chưa kịp lau hết người, mặc quần áo vào. Cô vẫn giơ tay giữ chiếc khăn quấn người. Lâm đi vào, làm bộ đi quanh phòng lò dò tìm kiếm, rồi đến bên giường, cúi người xem ở dưới chân giường.

Cô Hồng cũng nói:

- Sáng em dậy có thấy cái túi nào đâu?

- Anh hỏi anh Thanh có để quên ở đâu không?

- Thôi không có rồi. Vậy là anh Thanh chắc để trong thùng sau xe hơi – Lâm làm bộ.

Lâm cười trả lời, phủi tay, hấn nhìn vào cổ cô gái, rồi dừng mắt lại ở đó một hai giây:

- Thế em có mệt không?

- Ừ, sao anh hỏi vậy?

- Chẳng là sáng nay anh Thanh có vẻ mệt mỏi, mặt mày buồn bã, có lẽ đêm qua em phục vụ anh Thanh hết mình, nên sáng nay anh mệt, lại còn ngủ mơ màng gì nữa.

- Sao, lại còn mơ nữa à?

- Thế nên anh Thanh mới bỏ đi ra thị trấn sớm ... không nói em có ở lại hay không?

Hấn quan sát thấy cô đang đứng gần chiếc tủ, đằng sau cửa nhỏ. Hấn vội nói:

- Àh để anh xem chỗ tủ phía sau lưng em.

Hấn đi nhanh về phía tủ, mở hai cửa tủ nhỏ ra, không thấy gì. Cô gái vẫn chưa kịp lùi ra xa, mà đứng sau lưng hấn.

Mở xong tủ, hấn quay lại làm bộ đụng cô gái, cả hai ngã xuống giường, hấn ôm hờ cô gái

“Ôi, anh làm gì kỳ vậy!”. Hấn mới nói:

- Đêm qua, em phục vụ anh hai anh mệt mỏi?

- Sao không để anh phục vụ lại cho cô em? – Hấn nói vừa nhếch mép cười với một thái độ tự tin đầy trơ tráo.

Cô gái nhìn hấn hiểu ý cười mỉm. Cô không nói gì mà đứng đó, đầu ngẩng lên cao hơn một chút. Hấn vội ra đẩy cửa gài chốt lại. Rồi hấn nhanh nhẹn đến bên cạnh cô.

Hai người nhìn nhau giây lát. Qua ánh mắt, dường như họ cảm nhận sự đồng cảm dễ có của một cô gái đi khách hạng sang và một tên xã hội đen bảo kê. Hấn hôn vào môi cô, hai người ôm nhau cuồng bạo.

Được một lát thì hấn đứng dậy, khẽ kéo cô vào giường nằm. Cô gái còn trêu hấn:

- Đêm qua, phục vụ ông già bở hơi tai, dục cả chân!

- Sáng nay thì bắt đền anh nhé, thôi nào cô lên chứ!

Rồi cô nằm ườn ra, quay lại để tấm lưng rộng hai đường cong từ eo xuống hông.

Hấn nói:

- Chắc em cao tay quá nên ngủ với anh hai mà vẫn chưa thỏa mãn phải không?

- Ừm, sao anh biết?

- Anh chỉ đoán?

- Đoán àh. Anh chỉ giỏi đoán mò, nếu không lên đây sao anh biết. – Cô ta nói, lấy tay dí lên cái đầu bù xù tóc của hắn

Hấn cười nhưng tỏ chút nghiêm nghị mà nói:

- Anh biết chứ, anh Thanh dù sao cũng lớn tuổi rồi, làm sao chặn được mấy cô còn trẻ như em ... lại kinh nghiệm nữa chứ?

- Sao anh biết em kinh nghiệm? Hì hì, kinh nghiệm lắm lúc cũng hại cái thân.

- Sao? À, thôi anh hiểu rồi.

- Ừ, ừ - cô gái cũng gật đầu nói đồng tình

Rồi cô tự nói về chuyện đêm qua:

- Anh hai của anh, ghớm, em phục vụ ông muốn mỗi cô, nhức cả xương sống!

- Đến lúc vào cuộc thì lại xuống nhanh quá, thành ra em vẫn chung hứng.

- Làm nghề như bọn em ai bảo sướng. Trông thì đi với toàn khách sang, ra vào khách sạn, nhưng phục vụ mệt lắm.

- Nhiều ông cứ ra rất nhanh thế là xong, lão vờn mình chán chê rồi lăn ra ngủ. Còn lại mình giữa đêm hôm nằm mà cứ tung tức như bị tắc.

- Bực bội mà cũng phải quen.

Hấn làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Thế mãi cứ thế thì sao?

- Kiếm tiền là một chuyện, còn lại ai chẳng có bạn tình. – Cô trả lời

- Thế khách làng chơi không phải bạn tình của em hả?

Cô gái dù đang trần truồng trong vòng tay gã kia cũng gắng trả lời:

- Mấy ông già đáng tuổi cha chú em, sao làm bạn tình được?

- Xem ra, anh hơi coi thường con này đây

- Anh tưởng bọn em không có tâm hồn sao?

- Nghề này chỉ kiếm tiền thôi!

Hấn lại trêu cô:

- Tâm hồn gì?

- Thôi anh tập trung đi. Nãy giờ lại làm em tụt hứng rồi. – Cô nói rồi lại đưa tay nhận đầu gã xuống

Được một lúc, cả hai bắt đầu giao hoan, trong cơn mê cô gái nhắm mắt tận hưởng cái thú mà thường ngày cô phải đi phục vụ người khác. Còn gã kia cũng lấy rất làm khoái cảm được phục vụ người đẹp. Gã cũng mãi chuyển động theo nhịp thở của mình và cô gái.

Trong cơn mê mãi, cô chợt mở mắt, mắt cô đang hoa, thế giới xung quanh cô như đang quay quay bay bổng. Bỗng cô thấy cánh cửa phòng tự nhiên từ từ mở ra. Dù bĩu môi trong cơn khoái lạc đang dấy lên, cô lấy làm ngạc nhiên nghĩ tại sao hán không gài cửa, nhờ tên kia đi đâu về trông thấy họ thì sao. Cô nói hán:

- Nãy anh quên gài cửa hả?

- Có, gài rồi

- Xạo, quên gài rồi ... ừ ... ừ ... Quên thì nói quên, á ... á ... chứ sao cửa lại mở ra.

- Đã bảo là ... ừ ... ừ ... ờ... gài rồi mà! Em phê hay sao mà hoa mắt sớm vậy?

Cô khẽ liếc mắt nhìn lại, lúc này cánh cửa đã mở ra hơn phân nửa. Cô còn thấy một làn khói trắng mỏng phía ngoài từ từ tụ lại sau cửa. Bỗng cô thấy một cô gái mặc áo trắng dài từ vai đến sát gối, tóc xõa rất đẹp khêu gợi. Nhưng khi cô nhìn kỹ vào khuôn mặt cô gái, thật đáng khiếp sợ, cô gái đó đang đứng trước cửa nhìn vào trong. Khuôn mặt xám xịt, môi thâm chì, mắt tím, da nám đen như tro, miệng cô ta hé thều thào lộ ra hai ba chiếc răng nanh. Cô giật mình cong cả người lên, đưa hai tay ra chỉ về phía đó.

Thật đúng lúc này, cơn khoái lạc đã lên đến gần cao trào, cô nấc từng tiếng thở không kịp nên không thể nói thành lời mà chỉ gọi “Nó ... nó ... ừ ... á ... á!”. Gã kia thấy cô cong người định chồm lên gã thì gã lại đề xuống nên cô không thể nói. Khi cơn khoái lạc vừa qua, cô gái giật bắn người ngồi lên, xô cả gã kia sang bên. Vợ vội quần áo, cuống quýt mặc. Gã hỏi:

- Em làm cái gì vậy? Đang đúng lúc thì em bỏ chạy?

- Có con bé nào ở đây, nó vừa lên hãm dọa em. Nó đứng ngoài kia kìa! – Cô nói. Hán cũng hỏi:

- Đứa nào?

- Một con bé nào mặc áo trắng, mặt nó thâm như cái đít nồi. Có ma, có ma!

Gã không tin, ngồi dậy tay che chỗ kín nhìn ra cửa thì thấy cửa hé mở, gã ra ngoài nhìn quanh chẳng có ai. Vừa mặc xong quần và khoác chiếc áo da, vợ vợ mấy thứ đồ lót, ví, guốc cao gót nhét vào túi xách, cô chạy bỏ xuống lầu.

Vừa xuống cầu thang, cô thấy tên Hoàng đang đi lên, cô xô hẳn chạy ra, áo khoác phanh phên nửa ngực trần, chạy rất tự nhiên hoảng hốt. Tên Hoàng chỉ kịp “Ồ! Ồ” một tiếng vì thấy cảnh quá ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào cái áo khoác của cô, hẳn chỉ kịp nuốt nước bọt vội hỏi “Cô em đi đâu vậy”. Cô gái không kịp giải thích chỉ nói “Có ma! Có ma! Tôi đi về thôi! Anh ở lại mà trông nhà?”. Tên Hoàng vẫn ngỡ ngàng hỏi “Ma nào?” Rồi hẳn cười mỉm như hiểu ra chuyện gì “Àh, chắc lại cha Lâm dâm dăng quá, lên lâu sàm sỡ cô ta, nên cô ta gọi là con ma dâm dục! Chứ còn gì? Khà khà khà!”. Vừa kịp lẩm bẩm xong, hẳn thấy Lâm đang kéo vội cái quần dài đi xuống, Lâm cởi trần. Hoàng vội làm ngơ nói:

- Anh Lâm, em vừa mua thức ăn về, thấy con Hồng bỏ chạy ra ngoài rồi!
- Mặc kệ nó! Con này không biết có điên không?
- Vâng! Thôi anh em mình chuẩn bị ăn sáng đi!
- Ừ!

Hoàng bày đồ ăn sáng ra trên bàn. Lâm lên lầu mặc áo quần nghiêm chỉnh, rồi đi xuống ngồi ăn với Hoàng. Cả hai dùng thêm bia, thuốc lá. Lâm nói:

- Ăn xong, mày đi xem một vòng cái nhà này xem sao.
- Chỗ nào lẩm đồ đạc bỏ không thì kéo ra xem thử có gì không. Anh Thanh dặn vậy.
- Chuyện mày thấy vừa rồi, chớ có bép xép gì nghe chưa!
- Vâng, vâng, em hiểu!
- Ừ tốt, chiều tối tao cho mày đi ra ngoài, tranh thủ tìm con nào mà giải quyết. Rồi về sớm.

Chắc anh Thanh cũng đến 8g tối mới về.

- Vâng! Dạ cảm ơn anh!

Xong xuôi, Hoàng lẳng lẳng đi làm theo chỉ bảo của Lâm.

CHƯƠNG 5

1 - Rảnh rỗi, giai nhân dạo bước rong chơi.

Theo dõi ông họa sỹ, Long gặp Đào

Trông mặt giai nhân, ông họa sỹ ngỡ ác mộng đến gần

Một ngày trôi qua với Long tại thị trấn cũng khá bận rộn. Cả ngày hôm qua, anh chỉ kịp đi dạo vài vòng, ghé qua một quán ăn nhỏ dùng bữa sáng. Anh dành cả buổi sáng đi dạo quanh khu chợ. Trưa đến, anh dùng ngay bữa trưa trong chợ. Anh mãi đi dạo qua các quầy sạp buôn bán, nhìn quanh nhưng anh chẳng mua thứ gì. Anh đang làm việc.

Buổi chiều, Long phóng xe máy ra Cafe Zooh Nuts ngồi. Anh lên lầu một, chọn bàn nhìn ra mặt đường để quan sát xem ông họa sỹ có đi xe hơi về nhà hay không. Gần hai tiếng ngồi tại quán, anh không thấy xe ông họa sỹ trở về nhà. Một mối, anh về khách sạn nghỉ sớm.

Sáng nay, anh dậy trễ hơn vì anh vừa có một giấc mơ. Đó là một ngày cuối tuần, anh đi dạo, vòng vèo trên đường anh lại vào một Viện bảo tàng. Nơi đó rất đông người, họ đang tụ tập xem những bức tranh họa. Anh đi lại phía một nhóm người. Liếc mắt xem, anh thấy họ đang trầm trồ khen ngợi một bức tranh vẽ hình cậu bé thám tử Tin-tin. Anh lấy làm lạ và cười khì trong bụng “Cái tranh hoạt hình ấy ngoài tiệm sách có thiếu gì, tại sao lại phải mang vào Viện bảo tàng”. Sang một sảnh thứ hai, anh gặp một cô gái rất giống Đào. Anh thấy Đào đang chăm chú nhìn một bức tranh phong cảnh trên tường. Thấy anh đi ngang, cô vội hỏi anh có hiểu bức tranh trên tường nói gì không. Dù chưa hiểu hết, song anh cũng dừng lại cố gắng tưởng tượng đủ thứ để pha trò cho cô vui. Anh thấy một cảm giác dễ chịu lan tỏa trong lòng, vì cô cứ bám lấy anh hỏi mọi thứ, hết tranh này sang tranh khác. Được một lúc, anh làm bộ nắm tay cô. Hai người tung tăng đi khắp sảnh vừa ngắm tranh vừa trò chuyện ... Bất thành linh anh tỉnh giấc. Mọi hình ảnh như một cuộn phim chợt vụt tắt mất khi anh mở mắt ra. Trước mặt anh trần nhà phòng khách sạn, anh liếc sang trái thấy cái tủ quần áo. Buồn bã anh ngồi dậy xem đồng hồ, đã tám giờ.

Anh ra bàn ngồi cố gắng hồi tưởng lại những hình ảnh lúc rõ lúc mờ đã đi qua đầu anh. Chỉ vài giờ trước, chúng còn rõ như trong cảnh thật, vậy mà giờ ngồi đây, anh đã đánh mất quá nhiều trong đó. Anh cố ngồi nhớ lại, “À phải, mình đã mơ thấy Đào – nhưng sao trong mơ trông Đào có gì đó khác với hình ngoài đời; dường như chính là cô ấy mà cũng không phải là cô ấy.” Long ngẫm nghĩ, Đào trong giấc mơ là một cô gái duy nhất anh không gặp ngoài đời mà có lẽ không ai có thể lấy được Đào trong giấc mơ của anh, khác với Đào trong vụ án này, người ta đang tình nghi cô là kẻ sát nhân. Anh cảm thấy đầu óc dày vò sao anh lại mơ

thấy kẻ hung thủ làm một người bạn gái của anh trong giấc mơ, còn chính anh lại đang điều tra và chưa từng gặp người đó.

Long nhanh chóng ra phố. Sáng nay, anh mặc quần jean áo sơ mi trong quần bên ngoài khoác nhẹ chiếc áo vét màu nâu nhạt. Trong đầu anh nhớ lại một nơi trong giấc mơ sáng nay “Viện bảo tàng”. Vô tình, anh nghĩ đến ngay mình cần tìm hiểu thêm về hoạt động của ông họa sỹ. Anh chợt nhớ lại cuộc trao đổi anh đã nghe qua tại Trung tâm giới thiệu tổng hợp hôm nọ. “À phải, vậy là tay họa sỹ kia đã thuê nhà được hai ngày. Hình như sáng nay, ông ta sẽ có mặt tại buổi khai mạc cuộc thi triển lãm tranh nào đó, tại Viện bảo tàng gần Chợ lao động thì phải? Mình nên ghé qua? Máy giờ rồi nhỉ?” Long đưa tay nhìn đồng hồ, anh thấy đã chín giờ. “Chết rồi! Hơi trễ. Cũng không sao, vì tránh được giờ khai mạc có thể đỡ gây chú ý với ông ta.”. Long chú ý đường phố, anh nhớ lại đường rẽ vào đường Tôn Đức đến Viện bảo tàng.

Vừa vào đến cổng, anh đã thấy những tấm biển to đùng, rất nhiều lăng hoa và vòng hoa, dưới đất nhiều dải kim tuyến, vải nhỏ rơi vãi. Có lẽ mọi người chỉ mới cắt băng khai mạc Triển lãm dự thi cách đây chừng một tiếng đồng hồ. Anh bước vào, rất đông người đến xem, đáng chú ý là những tay nhà báo và giới văn nghệ sỹ họa sỹ đến rất đông. Lúc này đã qua giờ khai mạc, nên các họa sỹ tham gia đã rút về phía khu vực treo tranh triển lãm của họ. Bu quanh họ, công chúng, phóng viên, thợ chụp ảnh đứng thành từng tốp từng tốp. Anh cũng dành chút thời gian đứng xem vài tấm tranh trên tường cho ra vẻ một người quan tâm tranh. Rồi anh lân la đi tìm khu vực nào có ông họa sỹ kia đứng. Một lát sau thì anh đã nhận thấy ông ta. Một đàn ông to cao ngang tầm anh, trạc năm mươi tuổi, tóc đuôi ngựa búi phía sau. Ông để một chút râu tại cằm, và hai dải râu quai nón. Trông ông thật phong độ, lịch lãm trong bộ vét màu phê sữa, cổ đeo nơ. Trông thấy ông, Long cũng giả vờ đi vòng quanh xem tranh của họa sỹ tham gia bên cạnh khu vực của ông. Ông ta đang mãi tiếp chuyện với một số tay họa sỹ khác, hai ba phóng viên đứng quanh nên không hề chú ý đến Long.

Long đi một vòng, nhìn quanh anh nghĩ sẽ ra góc xa đằng kia đứng để quan sát ông họa sỹ. Anh đi ra phía hành lang, nơi nối giữa hai sảnh trung bày, từ hành lang nhỏ này gần giống một chiếc cầu bắc ngang qua một cái hồ cá thiên nhiên ở bên dưới, đứng từ đây anh quan sát được cả trong sảnh và nhìn ra phía khuôn viên. Anh châm một điếu Marlborrow, đứng sao nhãng, nhưng thỉnh thoảng để mắt đến ông họa sỹ. Được một lúc, anh quay mặt nhìn ra khuôn viên, rít một hơi dài, anh đứng phà khói vào khoảng không trước mặt mình. Bất chợt anh nhìn thấy một cô gái khá cao, tóc xõa ngang vai đã được chải gọn lại một thả sau vai và trước ngực.

Cô ở dưới khuôn viên, vừa đi ngang qua trước mặt anh. Cô mặc một chiếc áo len chui cổ tay dài màu xanh rêu sáng, mặc váy trắng qua đầu gối, và đi guốc nhẹ. Dù cổ áo rất kín, chiếc áo len mềm mại ôm sát người uốn theo cơ thể cô. Long đứng trên cao sảnh lầu một, nên cô không dễ gì thấy anh trước. Anh cũng chỉ nhìn ngang khuôn mặt khi cô đi ngang. Chợt anh nhận ra mình đã gặp người này ở đâu. “À, không thể, không thể! Chẳng lẽ cô ấy chính là Đào. Người mình đã thấy trong hình và thấy vào đêm hôm nọ trong vườn nhà cô ấy.” Anh hoài nghi, song tập trung lại anh thấy có lý vì nhà cô ta đã cho ông họa sỹ kia thuê, nên hôm nay có thể cô ta đi dạo vô đây chơi. “Mình cần xem cô ấy làm gì? Không lẽ, cô ta định vào đây rủ rê ai đó để động thủ sao?”. Dù trước đó, Long có cảm tình với Đào một phần chỉ vì dung nhan nàng quá yêu kiều, nhưng trong hồ sơ vụ án, anh buộc phải để mắt theo dõi hành tung của Đào như của một hung thủ.

Long vội dụi tắt điều thuốc, anh nhìn quanh rồi ném vào thùng rác chỗ góc tường. Anh vội đi sang sảnh kia để xem cô gái kia đi đâu. Trong đầu Long vội hiện lên những hình ảnh trong giấc mơ sáng nay, bây giờ chúng hiện rõ như in tạc như cảnh thật, anh quá ngạc nhiên mà lảm nhảm nghĩ “Không, mình có mơ không? Chính cô gái này mình đã thấy trong giấc mơ sáng nay. Không thể nào, chẳng lẽ giấc mơ lại báo trước hiện tại, một giấc mơ có thật!?!?”. “Không!” Anh vừa thốt lên thì vội đi ra phía khuôn viên chỗ cô gái vừa đi qua.

Vừa sang sảnh bên cạnh, anh đang xuống cầu thang thì cô gái đó cũng vừa đang đi lên. Hai người giáp mặt nhau trong tích tắc, thời gian đó cũng đủ để anh nhìn kỹ khuôn mặt cô và cả dáng người quần áo từ trên xuống. Duy chỉ có cô không nhìn anh mấy, cô đang đi lên cầu thang và chỉ nhìn vào từng bậc thang. Khi vừa ngang qua, mũi anh ngửi thấy một mùi thơm từ tóc và phía sau gáy cô gái bay lại theo gió rất nhẹ. Nó lan nhẹ trong người anh, thơm mát anh thấy dễ chịu đến tận thần kinh. Khi cô đi qua, anh ngoảnh lại nhìn phía sau một chút rồi phải đi xuống làm bộ như đang đi ra ngoài.

Long ra ngoài khuôn viên. Anh chọn ngay cái ghế đá gần nhất đến ngồi để chú ý, anh sợ sẽ mất dấu cô gái. Còn cô gái đi vào trong, cô đi chậm rãi tung tăng như thưởng ngoạn hoa cỏ và tranh ảnh. Cô đi vào sảnh, đứng nhìn các tấm tranh. Được một lát, Long cũng nóng lòng, anh vội rút trong túi ra chiếc hộp khăn giấy nhỏ, làm bộ chùi mặt như thể anh vừa ra ngoài rửa tay hóng mát rồi lại đi vào.

Khi vào trong sảnh, anh thấy cô vừa đây nhưng lại đi qua hành lang sang sảnh bên cạnh nơi ông họa sỹ thuê nhà cô dựng tranh triển lãm. Long chợt lo lắng liệu cô có nhận ra ông khách đang thuê nhà mình hay không. Chần chừ anh không dám tiến đến gần cô, chỉ làm bộ ra đứng hành lang. Anh chú ý cô gái và ông họa sỹ xem hai người có biểu hiện gì không. Được một

lát, anh vẫn thấy ở phía cô gái như không có biểu hiện gì quen biết, cô vẫn bước chậm rãi như tung tăng đi qua ngắm từng bức tranh. Tuy vậy, Long chợt nhận thấy ông họa sỹ đang nói chuyện với mấy tay họa sỹ khác và một số khách hàng, ánh mắt ông vội liếc nhanh về phía cô gái. Đột nhiên, ông dừng nói chuyện mà chỉ gật gù với mấy người kia, ông chỉ chăm chú nhìn cô gái. Ông tỏ vẻ thất thần, mặt ông biến sắc.

Từ chỗ Long đứng, anh còn thấy rõ ông không nói gì nữa dù cho câu chuyện giữa họ vẫn tiếp tục. Thấy ông thay đổi, lúng túng, một vài người bạn xung quanh cũng ngạc nhiên hỏi ông có cảm thấy sao không. Ông trấn tĩnh lại, lắc đầu tỏ vẻ không sao. Ông móc trong túi quần ra chiếc khăn tay để lau mồ hôi trán.

Long vẫn quan sát hai người. Anh thấy cô gái có cử chỉ rất tự nhiên và dễ thương, anh cho rằng cô không hề biết ông ta là khách thuê nhà mình. Còn ông họa sỹ thì lúng túng âu lo. Long vội nghĩ, làm sao chuyện này có thể như vậy, một cô gái đang nằm trong diện hung thủ sát hại những người đến thuê tại nhà mình thì không hề biết vị khách đó đang đứng trước mặt mình. Còn ông họa sỹ, người đáng lẽ không biết trước cô gái, lại tỏ vẻ sợ như đã gặp cô ta đâu đó. “Vô lý thật, điều này hoàn toàn đảo lộn hết theo logic vụ án. Hung thủ phải biết rõ kẻ sắp là nạn nhân của hắn, trong khi ở đây thì ngược lại. Hay cũng có khả năng là hai ngày qua, cô ta chưa về nhà mà ở đâu quanh đây, nên chưa thấy mặt người mới đến thuê nhà, điều này phù hợp với việc anh Tuấn đã nhắc mình trước, là hung thủ chỉ ra tay sau khi người đến thuê nhà ở trên một hai tuần; nhưng còn ông họa sỹ, tại sao ông ta có vẻ lo âu và đề phòng cô ta?”.

Chưa dứt dòng suy nghĩ, anh lại thấy cô gái đã đi gần đến đầu sảnh, còn ông họa sỹ vội đi ra phía hành lang nơi anh đang đứng. Long vội làm bộ không để ý mà đang cố lục lọi túi quần lấy ra gói thuốc. Ông ta thấy anh lạ nên không chú ý, song vì cảnh giác ông vẫn nhìn quanh rồi ra chỗ vắng người gọi điện thoại.

Ông Thanh mở máy gọi:

- Lâm hả?

Từ đầu kia có tiếng trả lời. Tên Lâm đang ở nhà, hắn vội nói:

- Dạ, anh hai gọi có chi ạ?

- Tình hình lộn xộn quá đến giờ tao chẳng hiểu gì hết.

- Dạ có chi anh lo lắng quá?

- Cái con nhóc nào đó tao mơ thấy sáng nay, nó đang đứng một đống trong phòng tranh tao

đây. Cái quái gì thế này? Mà và thằng Hoàng kiểm tra căn nhà chưa?

- Dạ, thằng Hoàng đi lục lọi nhà rồi.

- Thấy gì không? Hoàng kể lại:

- Nó bảo trong nhà có hai lầu, ngoài vườn có mấy ngôi mộ, sân sau là nơi sản xuất của hộ gia đình nay đã bỏ không. Nó nói đằng sau nhà còn một cái phòng nhỏ, có khóa cũ, nhìn vào nó bảo trong đó có mấy thứ đồ gỗ đã bạc màu, và có một cái gương rất lớn kiểu thời xưa. Ngoài ra không có gì khác. Anh hai đêm qua có vào phòng đó hay sao mà biết vậy?

- Căn phòng hả? Thôi đúng rồi.

- Dạ sao, thế là sao anh hai?

- Không sao, mà gọi ngay về nhà bảo bà nhà cho ngay thêm thằng Quang và thằng Minh đi xe ngay sang chỗ nhà nay. Đi ngay nghe chưa!

- Dạ vâng!

- Tối nay tao về, phải thấy mặt đủ bốn đứa mà!

- Còn con Hồng, cho nó về đi, sáng nay tao quên không nói.

- Dạ em nói nó tự về sáng nay rồi ạ.

- Được! – Ông họa sỹ cúp máy.

Ông Thanh vừa cúp máy. Tên Lâm vẫn đứng ngẩn người khó hiểu, ông họa sỹ vừa cho gọi thêm tên Quang – là cánh tay trái của ông và tên Minh. Hấn hiểu, trong nhóm đệ tử, ông Thanh cho hấn làm cánh tay phải thường hay đi chung với ông để giải quyết nhiều phen đụng độ. Còn tên Quang thì ở nhà trông coi vợ và hai con trai nhỏ của ông ta. Điều gì đã khiến ông Thanh gọi thêm người, mà chỉ lên đây để ở chơi không trong nhiều ngày. Tại sao chỉ sau một giấc mơ nào đó, ông ta lại hoảng loạn đến vậy, khác với cá tính anh hào dũng mãnh của ông ta thường ngày.

Sau khi tránh ông họa sỹ, Long đi vào trong sảnh, cô gái cũng vừa rời sảnh đi ra khuôn viên, dự định cô đi dạo tiếp rồi qua sảnh khác để xem. Viện bảo tàng có các sảnh triển lãm được xây bố trí theo hình vòng, một khuôn viên hình tròn nằm chính giữa, nối các sảnh là hành lang nhỏ, từ phía sau mỗi sảnh lại có lối đi ra phía sau là sân khuôn viên nhỏ hơn. Cô gái đã đi ra sân sau. Long không thấy nên chạy ào ra khuôn viên chính, anh không thấy cô giữa những tốp nhỏ đang đứng tụ tập nói chuyện. Anh nhìn quanh, nhìn ra xa cả chỗ phía nhà để xe. Anh vẫn không thấy cô gái đâu.

Anh đi vào sảnh trở lại, đi quanh một vòng ra phía sau thấy cô gái nãy đang ngồi bên một ghế đá dưới bóng một thân cây nhỏ. Cành của nó trĩu xuống cao hơn đầu. Cô ngồi đó như đang suy tư về những bức họa lúc nãy, trên tay cô cầm một nhánh cây.

Long vội mừng khi thấy khuôn viên nhỏ phía sau vắng người yên tĩnh hơn. Anh đi từ từ lại. Anh đứng phía xa thấy cô gái vẫn ngồi thật yên, thỉnh thoảng tay cô giật từng chiếc lá nhỏ trên cành cây cô đang cầm rồi thả ra cho nó mặc nhiên bay theo chiều gió thổi. Nãy giờ Long đứng ngắm cô gái, về diện mạo hình dáng thì anh cho là cô Đào, nhưng về tác phong dáng điệu anh nghĩ ở cô toát lên vẻ đẹp thánh thiện, không thể tìm thấy ở một kẻ sát nhân. Anh đang cho rằng giả định này đúng, vì thật sự anh đang muốn làm quen. Nếu anh suy diễn sai, điều này sẽ khiến anh bị lộ mặt ngay khi chưa bắt được hung thủ. Trong giây phút, anh nghĩ anh phải có hướng đi đúng, rồi Long cũng quyết định làm theo tri giác mách bảo. Hơn nữa, sáng nay anh đã mơ thấy mình gặp cô gái hôm nọ tại Viện bảo tàng. Anh đi đến đã rất gần cô. Khi đến nơi, cô nghe tiếng chân ai vội quay lại nhìn. Long chú ý ngay cái nhìn của cô gái, nó khác với cái nhìn xuyên thấu của cô gái hôm nọ anh gặp tại quán nước khi anh mới đến gần nhà cô.

Anh như nín lặng khi nhìn gần cô gái, khuôn mặt cô đẹp tuyệt trông mặt thì quen nhưng dáng thì hơi khác. Anh khẽ liếc qua người và hai tay cô, anh nhớ đúng dáng điệu và hai đôi tay này anh đã nhìn thấy khi anh đứng trên gác nhà cô và nhìn xuống bằng ống nhòm. Long đứng im như thế khoảng bốn đến năm giây, cô gái ngạc nhiên song trước vẻ mặt cũng điển trai của anh cô khẽ mỉm cười rồi quay lại.

Anh mở miệng nói:

- Chào em!

- Chào anh!

Rồi lấy chút tự nhiên, anh nói với cô:

- Em không đi xem triển lãm tranh à? Rất thú vị phải không?

- Vâng, thú vị, rất vui nữa. Còn anh cũng đến đây xem triển lãm tranh?

- Phải, phải! – Long hơi nhún vai nói,

- Anh đã đi xem hết chưa?

- Ồ, chưa, chưa hết!

Thấy Long vẫn đứng hơi chéch sau lưng, cô vội nói:

- Ôi, sao anh không ngồi đây đi!

- Ừ nhỉ!

Long nói tiếp:

- Anh chỉ mới đến! Còn em?

- Em cũng vậy!

Long lại làm bộ hỏi:

- Em ở có xa đây không, sao đến hơi trễ vậy. – Long đưa tay lên nhìn đồng hồ, ra vẻ hơi thất vọng anh nói – chín giờ. Khai mạc cũng được lâu rồi.

- Không, em đến rất sớm nhưng vào chợ, em ở cũng gần đây thôi. Phía mấy con đường gần chỗ khu bowling.

- Vậy sao! – Long nhắc mày nói

Long ngạc nhiên, tại sao cô không nói cô ở khu dân cư 3, như anh phỏng đoán

- Chỗ trung tâm bowling, “Bánh xe lớn” phải không? Ồ, chỗ đấy cũng khá xa!

- Vâng, em đi xe buýt từ sớm, vào chợ trước, sau đó mới đi dạo ngang qua đây! Thấy có Triển lãm nên em đi vào xem.

- Vậy àh?

- Vâng, vài ngày qua em không lên thị trấn, không biết ở đây đang có triển lãm!

- Còn anh, anh cũng tình cờ qua đây? – Cô nói nheo hai mắt cười nhìn Long biểu lộ niềm vui.

Long thấy ánh lên niềm hạnh phúc khi nhìn cô, anh cảm giác rất vui, anh làm điệu:

- Đúng vậy! Anh cũng vừa mới đến thị trấn này du lịch, anh đến nhà ông bác ở chơi.

- Vậy à. Vui thật, nhà bác anh ở đâu?

Long lúng túng, anh vội nghĩ ngay một địa chỉ nào đó:

- Àh, nhà ở chỗ Tháp nước.

- Tháp hồ nước! Ngay trung tâm!

- Ừ đúng thế! Nhưng ... nhưng nhà bác hơi chật lại đông người nên anh nghỉ đêm tại khách sạn gần đó.

- Ồ! Thế anh đến thị trấn lâu chưa?

- Lâu, khá lâu, được một tuần!

Cô gái vội lấy hai bàn tay đan vào nhau duỗi ra một chút, cô hỏi:

- Thế anh tên gì?

- Àh quên mất, mãi nói chuyện nãy giờ, anh là Long.

- Long à? Cái gì Long mới được?

- À – Long cười – là Hoàng Long!

- Hoàng Long, tên anh hay quá!
- Vậy sao? Còn em? – Long nhìn vào mắt cô gái
- Em tên Đào, Mộng Đào! – Cô trả lời rồi liếc nhanh vào ánh mắt anh
- Một cái tên thú vị! Nó gọi đến những giấc mơ!
- Hihi, tên em đọc nghe không vui! Mà hơi buồn.

Long chột dạ, anh vừa nghe cô gái nói về cuộc sống của cô. Anh chú tâm nhớ lại, nó rất phù hợp với hoàn cảnh của cô Đào trong hồ sơ của anh. Long vừa lo lắng vì trước mặt anh là đối tượng tình nghi số một của vụ án này, vừa vui vui khó tả vì anh thấy cô gái rất dễ mến, cô đang nói chuyện với anh rất chân thật.

Hai người vẫn cứ ngồi nói chuyện rì rầm, dường như họ thân với nhau từ lúc nào. Cô gái vui tươi, Long cũng rạng rỡ mặt mày, anh nhìn cô nhiều hơn. Còn cô gái thỉnh thoảng cũng liếc nhìn anh. Cô thấy anh khá điển trai, một vẻ đẹp mạnh mẽ nhưng rất ấm áp gần gũi. Lúc này, họ không biết có một người thứ ba đang đứng phía hành lang quan sát họ. Đó là ông họa sỹ, ông chú tâm rất nhiều đến cô gái. Ông lấy làm ngạc nhiên thấy cô tươi cười khác hẳn với vẻ ma quái của cô gái mà ông thấy trong mơ. Nhưng chắc chắn một điều, ông thấy hai người đó là một.

Một lúc sau, hai người vẫn nói chuyện. Nắng đã lên cao hơn và chiếu xuyên qua những tán cây rọi xuống đầu cả hai, bóng nắng ăn dần đến chân. Cô gái thấy hơi nóng chút, Long cũng thấy vậy. Ngồi một lát, cô gái nói:

- Nắng lên rồi!
- Ừ nhỉ, thôi ta vào sảnh đằng kia cùng xem tranh đi! – Long đề nghị Đào.

Cô gái mỉm cười, nhẹ nhàng đứng lên, tay khẽ chỉnh lại tà váy. Hai người đi ra phía đằng kia. Họ đi lững thững qua khuôn viên chính rồi vào một sảnh khác, nơi đây tập trung treo các loại tranh chép những bức họa nổi tiếng để bán. Có rất nhiều bức tranh trông rất quen, song Long tự nhủ “Áy chết, về tranh ảnh mình cũng chẳng biết gì nhiều, ngoại trừ vài ba tấm như Nàng Mona Lisa, rồi ... rồi cái gì nhỉ?”. Đứng xem một vài tấm tranh chép nước ngoài, Đào hỏi Long:

- Anh có biết gì về tranh không?

Long nhún vai, định nói là “Không biết nhiều!” rồi anh lại chừa thẹn nói:

- Ồ, chỉ vài họa sỹ quá nổi tiếng.
- Hội họa cũng có quá nhiều thứ để tìm hiểu. Đào lại cười nói:

- Em cũng không biết một chút gì hết! Hai ta giống nhau rồi, không am hiểu tranh nước ngoài, lại đang đứng ở phòng tranh sao chép để bán. Long cười cười nói:

- Không sao, nhưng không ai ngăn cản ta cảm nhận về tranh. Cảm nhận thì mỗi người mỗi khác.

- Ừ, có lẽ vậy! – Đào bĩu môi, cô hơi khẽ ngẩng cổ lên tán đồng với Long.

Đi xem qua vài bức, tình cờ họ đi đến bức Nàng Mona Lisa trên tường. Long hơi vụt mừng như gặp đúng chuyện đã biết, anh nói song cũng không tự tin lắm nên cố tình pha trò:

- Thế em biết bức này tên gì không?

- Không! Thật sự em không biết chút gì về tranh nước ngoài!

- Thật không? Em chưa bao giờ nghe nói về bức tranh này!

- Vâng, chưa bao giờ, thế nó tên gì? Sao chỉ có mỗi một cô gái hơi mập đấy òa đứng đó.

Long bắt đầu phân vân trong đầu, đúng là anh đã gặp cô Đào, có lẽ cô sống từ nhỏ đến lớn ở huyện miền núi này nên chẳng thể nghe nói về thế giới bên ngoài. Hơn nữa, qua hồ sơ anh biết, từ nhỏ Đào đã nghỉ học sớm và chỉ quanh quẩn ở nhà. Điều gì đó đã xảy ra, nên gia đình họ có bi kịch, tình cảnh đến thế thì còn tâm trí đâu mà tìm hiểu về văn hóa xã hội. Anh đang đứng nói chuyện với một kẻ sát nhân. Chẳng qua, anh tự huyễn hoặc mình vì thấy cử chỉ của cô gái rất ôn hòa không có vẻ ẩn chứa tính hung ác. Anh còn làm theo cảm nhận của mình sau giấc mơ sáng nay.

Anh nghiêm nghị nói:

- Bức họa này tên là Nàng Mona Lisa, của danh họa Leonardo thời kỳ à ... à ..., à Leonardo Di Caprio – Long lẩm bẫm - Ừ Di Caprio đóng titanic mà đâu có vẽ tranh! – Đúng rồi em, tranh của Leonardo Caprio!

- Vậy à, vậy cô gái kia tên là Mona Lisa. – Đào nhìn anh cười khúc khích

Thật ra cô nghe Long nói mà cũng chẳng phân biệt được Mona Lisa, Leonardo nào cả, vì vốn dĩ cô cũng chỉ ở thôn quê từ nhỏ đến lớn, không thích tiếp cận với ti vi truyền thông mạng xã hội. Cô cười là vì thấy anh lẩm bẫm cái gì rất vụng về.

- Đúng, nhưng chỉ là một cái tên thôi, chưa có gì để nói. Bức tranh này có điều thú vị là nhiều nhà phê bình cho rằng cô ta hành nghề vắt sữa bò ... ừm ... bỏ mối nên cô ta mới đầy òa như vậy! Rất đẹp gái. Đúng không em. Cô làm ở trang trại bò sữa.

Thế là, Long và Đào đứng tập trung lại trước bức tranh. Quanh họ không có ai, có vài nhóm người đang đứng xem những bức tranh khác. Đào làm theo như Long nói, cô cố nhìn kỹ, một lát cô nói:

- Chịu thôi! Cô làm ở trại bò sữa hả anh! Mà đẹp thật anh, bán hàng nhìn mặt phúc hậu quá.

Long nhìn vào bức tranh, rồi cũng nói:

- Ừ nhỉ, anh cũng vậy. Mặc dù anh đã nhìn thấy bức tranh này khá lâu, từ khi anh còn nhỏ.

Thú thật anh không hiểu ai đó nói cô ta đang cười! Nhưng tại sao người ta lại có thể nhìn ra được?

- Hí, hí ... Chắc anh và em không làm họa sỹ được rồi. – Đào nói

- Chắc vậy! – Long nhún vai mà nói

Long không nói gì. Cả hai lẳng lặng bỏ qua bức tranh đó, đi sang chỗ khác xem. Nhìn bóng hai người dạo bước đi sang sảnh khác. Ông họa sỹ lấy làm tức tối lẫn lo âu. Chưa bao giờ ông rơi vào tâm trạng đáng buồn cười này. Là một tay anh chị trong xã hội đen cũng hơi khét tiếng, ông từng nghe biết bao lời hăm dọa nhưng vẫn vượt qua hết. Một phần vì đó là những hiểm nguy giữa người và người. Đã dấn thân vào giới xã hội đen, ông cam tâm dám chịu những hiểm nguy nếu chúng sẽ đến. Nhưng lần này thì khác, ông thấy những điều kỳ quái trong giấc mơ, ông nghe những lời đe dọa từ một lũ yêu tinh nào đó trong căn nhà ông vừa thuê. Mía mai thay, ông vẫn thấy bóng dáng cô gái nửa đêm qua rất đẹp. Từng qua đêm với biết bao cô gái trẻ đẹp, ông không còn lạ gì những trò trụy lạc trần tục. Giấc mơ đêm qua đưa ông đến một ý nghĩ xa vời hơn, ông muốn làm cách nào đó được đắm mình trong bể lạc thú kiểu thiên đường, hay một nơi nào đó mà những người trần chưa bao giờ đến được. Nhìn cô gái và chàng trai đi mất, ông thấy ghen ghét với vị trí của chàng kia.

Họ lại lững thững đi dạo một chút dưới tán lá những cây to trong khuôn viên. Long thấy đã gần đến mười giờ, anh nói mạnh dạn:

- Em này, có vẻ hai ta đều đang rảnh rồi, anh thì mới đến thị trấn này, lát nữa để anh mời em ăn trưa nhé!

Đào cười tươi rồi nói:

- Hay quá, em cũng đang rảnh rồi đây. Chắc là anh chưa được ăn nhiều món ngon ở đây?

- Hay quá, ta sẽ ăn gì, em có đề nghị thứ gì đó không, hay đại loại nơi nào đó thú vị không?

- Để em xem! Cơm đập niêu, cơm gà tre nướng đất, toàn mấy món dễ ăn không hà?

- Ừ, gà tre nướng đất cũng lạ đấy, gà tre đi!

- Anh khoái ăn gà tre hả?

- Ừ khoái, em nghe này! Ồ, ó, o chú gà nào sẽ lên đĩa hôm nay đây!

- Hi hi hi, anh này kì quá! Long nghĩ nhanh rồi lại hỏi:

- Hình như em không có xe phải không?

- Vâng sao anh biết!
- Lúc nãy em nói đi xe buýt từ nhà lên ...
- Vâng, phải rồi! – Đào nói mà đưa tay gõ nhẹ nhẹ lên trán.
- Nên ta có thể đi tìm quán nào hơi xa cũng được, sau đó anh sẽ đưa em về lại nhà.
- Hì hì hì, có phiền anh quá không?
- Không anh đang đi nghỉ!

Cả hai cứ đi dạo loanh quanh một lát, rồi vào xem tranh, họ quên mất chuyện cần phải xem triển lãm giới thiệu tranh gì, các bức tranh với họ lúc này chỉ là lý do để cho cuộc trao đổi thêm tự nhiên. Sau đó, Long ra lấy xe, anh hẹn cô tại cửa Viện bảo tàng. Họ chạy một vòng đi tìm quán ăn trưa.

Cả hai vào một nhà hàng trên đường Cao Định, anh vô tình chọn một nơi gần Khách sạn Hoàng Hà. Lúc này đã gần trưa, tại lầu một, Hải Nam đang đứng hóng mát ở ban công, anh đột nhiên thấy một chiếc xe mô tô rất giống kiểu của Sở cảnh sát, trên xe là một thanh niên mặc quần jean, áo vét, và ngồi sau một cô gái mặc áo thun váy, cô ngồi vắt ngang xe dựa vào anh. Cả hai đội nón bảo hiểm trùm kín gần cổ. Hải Nam chú ý chiếc xe đi vào, anh vội gọi vào trong cho Trọng Dương đang nằm hút thuốc lá xem tivi. Nam nói:

- Này, này, anh Dương, ra đây xem nhanh lên! Nhanh lên!
- Cái gì mà cậu la toáng lên thế? Cái gì?
- Ra đây!

Dương bật dậy, còn cời trần anh chạy ra ban công, Nam nói:

- Anh xem dưới kia có phải là anh Long phải không?

Dương chú ý nhìn vào chiếc xe vừa dạt ngay cửa, Long gỡ nón bảo hiểm, cô gái cũng gỡ nón đưa anh, anh vắt chúng lên xe rồi để cho một nhân viên dắt đi ra chỗ đậu xe. Thấy vậy, Dương nói:

- Đúng thẳng Long rồi!
- Đúng rồi! – Nam cũng ùa theo - Còn cô kia? Là ai?
- Trông sao quen quen, hình như ta thấy cô ta trên hình ở Sở cảnh sát thì phải?
- Ừ, hình như cô Đào! – Dương nói – Thôi chết rồi, thẳng Long này đến đây điều tra hay nó đi cửa gái đây!

Cả hai người đang nói nhao nhao với nhau. Long và Đào đã vào quán ăn. Long pha trò trong khi chờ thức ăn được mang đến, còn Đào cứ cười và hòa theo những hài hước của anh. Ăn được một lúc, họ gọi nước uống và ít trái cây, lúc này thấy no bụng, Đào tò mò hỏi thêm:

- Nãy anh nói anh từ Phúc An sang, thế bên đó anh làm nghề gì?
 - Àh, anh làm nhân viên kinh doanh vật tư cho một công ty kiến trúc.
 - Vậy hả, em chưa tưởng tượng được công việc chỗ anh làm gì?
 - Họ vẽ mẫu nhà, cho các kỹ sư và công nhân xây dựng lên. Họ đảm nhận về hình phối và phác họa ngôi nhà, công trình, đại khái là thế...
 - À, em nhớ rồi, trước đây khi nhà em xây, cũng có một nhóm đến quan sát hỏi ý kiến cha mẹ em muốn ngôi nhà xây lên ra sao, một thời gian sau họ cầm một bản vẽ ngôi nhà, rồi nhóm khác đến xây lên. – Cô gái nói, hay tay quyện lấy nhau
 - Đúng, vậy em đã tưởng tượng được công việc của một kiến trúc sư rồi.
 - Nhà em ở đâu?
 - Cũng hơi xa nơi đây! ... Nhưng anh đang đi nghỉ hả? – Cô gái lưỡng lự khi trả lời câu hỏi của Long
 - Ừ phải, anh xin nghỉ ít ngày, sang đây thăm ông bác. Còn em, em làm gì?
 - Em không đi làm! Em ở nhà, nhà có một số việc làm.
 - Em ở nhà với gia đình à?
- Vừa hỏi xong, Long thấy Đào phân vân, vẻ mặt hơi buồn, Đào nhìn ra phía cửa sổ trầm tư rồi quay nhìn lại anh, cô nói:
- Cha mẹ em không còn. Em sống với họ hàng.
 - Xin lỗi. Anh rất tiếc!

Long nghe được điều này, anh càng sững sốt ngạc nhiên, anh nghĩ nếu đây chính xác là Đào ở khu nhà đó sao cô lại không hề giấu chuyện nhà của mình. Anh dần dần càng cảm thấy ở cô gái trước mặt anh có gì đó rất chân thật, cô đang có thiện cảm với anh, những điều cô nói ra không hề có chút ác ý. Hơn nữa, nếu cô gái này đang dụ dỗ anh, tại sao không thấy cô chào mời anh về nhà thuê, mặt khác, tại nhà của cô lúc này hiện có ông họa sỹ đang thuê nhà.

Luỡng lự, Long hỏi thêm:

- Chuyện này xảy ra bao lâu rồi? Từ khi cha mẹ em không còn ...?
- Đào không thấy chần chừ gì, cô nói nhỏ nhẹ:
- Cách đây ba năm?
 - Sao, vậy là mới gần đây thôi?

- Vâng!

- Sau đó thì sao?

- Em ... em ... bỏ đi sang nơi khác!

- À!

Rồi Long cũng thử hỏi luôn:

- Anh muốn biết chuyện ba mẹ em mất, tại sao?

Anh thấy cô gái ngập ngừng, sự đau khổ rục lên trên mặt, khiến mặt cô đổi màu từ trắng sang hơi trắng pha hồng. Trong giây lát, Long vội nói:

- Thôi anh hiểu, em không nên nói tiếp làm gì ... đừng buồn nữa!

Cô gái cũng gật đầu đồng ý. Long ngẫm nghĩ, hoàn cảnh của cô gái chính xác là người anh đang điều tra. Câu hỏi đặt ra, tại sao cô không hề che giấu chuyện gia đình cô. Trong vụ án này, Long cảm nhận cô gái kia vẫn còn một phần của tình người còn lại. Điều này càng thôi thúc anh muốn biết nguyên do tại sao đưa đến hoàn cảnh này.

Ở tầng một của Khách sạn Hoàng Hà, hai đặc vụ vẫn âm thầm theo dõi hai người trong nhà hàng. Họ đứng đấy bàn tán với nhau nhiều thứ. Hải Nam thấy Trọng Dương đang ngậm điều thuốc trên môi suy ngẫm, anh hỏi:

- Anh Dương này, sao anh Long lại mời được cô gái kia đi chung?

- Thật ra, anh Long đã tiếp cận đối tượng đâu? Mà anh Tuấn nói chưa có chỉ đạo để Long tiếp xúc với đối tượng.

Dương ngẫm nghĩ, quay sang phía Nam nói:

- Có thể là tình cờ, cậu Long gặp cô ta.

- Hôm qua, anh mới trao đổi với anh Tuấn, ở khu nhà đó vừa có người đến thuê, nên anh Tuấn chỉ đạo cho Long tạm dừng điều tra, không để cho manh động. Nên Long không thể gặp cô ta tại nhà đó.

- Từ đây, có thể thấy, Long và cô ta tình cờ quen nhau, còn về khoản của gái, không cần phải bàn tiếp. Thành Long nó đẹp mã, nó chẳng nói gì con gái cũng theo nó rồi.

- Vâng

Rồi Dương nhìn xuống phía nhà hàng, anh nói tiếp:

- Từ mai, chúng ta sẽ theo dõi cậu Long.

- Vâng!

Hai người đã ngồi trong nhà hàng được khá lâu, rồi cô gái có ý muốn về nhà, vì dù gì đây cũng là buổi gặp đầu tiên, cô nói:

- Ngồi một lát ta về nhé anh!

- Ừ! Ừ, để anh đưa em về!

- Nếu tiện thì em cảm ơn! Bữa trưa hôm nay rất tuyệt!

Long cười nói:

- Anh cũng thấy vậy, thôi ta đi!

Long ra hiệu cho người phục vụ đến tính tiền. Xong xuôi, anh và cô gái cùng đi ra ngoài, anh lấy xe. Cả hai đi chạy về hướng ra đường liên huyện.

Long đi được khoảng mười phút, anh thấy cô gái nói sắp đến chỗ dừng lại. Anh nhớ lại, trên con đường này, chỉ đi chút nữa là đến Câu lạc bộ thể hình Bánh Xe Lớn – Nhà hàng – Café – Bowling. Đến một ngã rẽ nhỏ, cô gái ra hiệu cho anh dừng xe lại, Long nhìn theo hướng ngõ đi vào, ngoằn ngoèo heo hút, xa xa dẫn lên một núi đá nhỏ. Cô gái nhảy xuống, trả anh nón bảo hiểm và áo khoác, cô nói:

- Đến rồi, đường này đi vào trong kia là chỗ em ở.

Long nhìn vào, cảm thấy hơi vắng người, anh hỏi:

- Thế còn xa không? Em đi bộ vào trong đó à?

- Vâng, không sao, em quen rồi! Bye bye anh!

Nãy giờ mãi suy tính chuyện, Long quên mất hỏi số điện thoại của cô gái.

- À quên, anh muốn có số điện thoại của em?

- Rất tiếc, em không hề dùng điện thoại, nó thật đó. Em chưa hề dùng điện thoại bao giờ.

Cũng chẳng có việc gì cần điện thoại.

- Thật hả?

- Vâng, em quen sống với gia đình, ít tiếp xúc mọi người từ nhỏ, sau này em cũng không đi làm.

- Vậy chúng ta sẽ gặp nhau tiếp chứ?

Cô gái mỉm cười tươi, rồi đột ngột nhóm chân ôm Long hôn nhẹ vào má anh một cử chỉ lịch thiệp, và lững thững đi vào ngõ. Long chỉ cười mỉm. Anh đứng nhìn theo bóng cô gái một lúc rồi nổ máy xe chạy về hướng thị trấn.

2 - Tình cảm đôi trai gái nảy nở

Về đến khách sạn, anh lên phòng, một cảm giác lâng lâng khôn tả, anh cứ mãi để tâm trí hồi tưởng lại mọi chuyện từ sáng đến giờ. Dường như anh tìm được sự yên tĩnh để xâu nối các sự việc trong giấc mơ sáng nay và chuyện gặp cô gái. Đến giờ, anh vẫn không tin một giấc mơ tái diễn ngoài đời sao nhanh đến vậy. Còn những chuyện tiếp theo thì sao, Long nghĩ nghiêm túc về một viễn cảnh nếu anh yêu cô ta. Anh thay quần áo, rồi nằm xoài ra giường. Cảm thấy hơi mỏi mệt, anh chìm dần vào giấc ngủ chiều.

Đến lúc mở mắt trở lại, Long chỉ nhìn thấy bốn bức tường tối mờ, phía ngoài cửa sổ nhẹ hắt ánh sáng đèn đường vào. Anh quờ quạng, tỉnh giấc hiểu mình vừa mới ngủ từ hồi trưa. Tối nay, anh cảm thấy cơn đói bụng đến sớm. Một thứ gì mới mẻ tràn đến như hích anh, tạo thêm sức sống, trước bữa chiều, anh nghĩ nên tắm giặt rồi đi xuống phố, anh sẽ tìm một quán ăn thú vị nào đó để tận hưởng niềm vui của tâm hồn, thứ xúc tác vừa có sau buổi gặp cô gái trưa nay. Chỉ mới ngày đầu tiên không làm việc, anh đã gặp chuyện đáng chú ý, không phải một thứ để tiêu khiển, nhưng cũng không hời hợt. Anh đang suy xét từng lý do về cô gái.

Buổi tối qua mau, anh về khách sạn nghỉ. Lúc này, tâm trí anh để dồn hết vào Đào, anh chẳng còn quan tâm cô gái nào khác. Long vừa đi ăn tối, sau đó uống cà phê về. Lúc này là chín giờ hai mươi tối. Anh mở cửa sổ cho không khí lùa vào phòng để hút thuốc lá. Từng hơi thuốc lá trắng xóa, anh ngậm thả ra khỏi miệng. Đêm nay anh thật cô đơn, một mình trú trong bốn bức tường của phòng khách sạn này, có ai ở đây đoán là anh đang làm nhiệm vụ, dù nội thất căn phòng có ấm cúng đến mức nào, anh vẫn thấy trống vắng.

Lại nói về ông họa sỹ, chiều sau khi hết giờ triển lãm, một ngày khai mạc đã qua, đối với ông cảm nhận là khá suôn sẻ tốt đẹp. Rất nhiều người xem tranh triển lãm của ông, gồm rất nhiều tác phẩm tranh mà ông mua trước đem trưng bày để bán, ngoài ra một số bức tranh do chính ông vẽ theo những kỹ thuật mà ông từng được người thầy uốn nắn. Ông thu dọn lại đồ, trả phòng cho tổ bảo vệ, hẹn một số tay họa sỹ khác ra thị trấn đánh chén. Đến khoảng mười giờ, ăn uống no nê xong, ông hơi say nên cũng quên mất chuyện buổi sáng. Ông lái xe về nhà thuê.

Mở cửa đón ông là tên Lâm, Hoàng, và hai tên Quang, Minh, là hai tên mới từ lãnh thổ Sam Prabang đến đây theo chỉ đạo của ông. Xe chạy vào sân, bọn chúng cúi chào ông khi ông mở cửa xe bước ra. Tên Quang nói:

- Thưa anh hai, em và thằng Minh vừa đến lúc tối nay theo chỉ đạo của anh!

- Tốt! Đi đường có xa không. Tình hình ở nhà ra sao rồi?

Quang vẫn hơi cúi đầu nói lại:

- Mọi việc ở nhà vẫn bình thường, chị vẫn bán được một số hàng nhập. Tình hình mấy hôm nay, từ lúc anh đi, không có bọn nào đến gây rối. Có mấy nơi vũ trường đến hỏi còn “đá” không?

- Thôi, bảo tao bận đi vắng thì không có “đá” đéo gì hết, mà sao bà nhà thích xen vào việc này nhi? Đạo này bọn cóm nó cần quét dữ lắm, còn trong vũ trường toàn cóm giả dạng, phải cẩn thận

- Dạ, dạ, mà anh không dặn chị lúc đi hả?

- Sao không dặn, trời mà nói, tao nói khản cổ luôn, chị nhà cứ thấy tiền là tối mắt

- Dạ, dạ!

Nói đoạn ông Thanh hỏi:

- Thế ở nhà thằng nào trông nhà?

- Dạ, em đã gọi cho thằng Sơn với mấy đứa đang đi lấy hàng ở cảng, phải về trông nhà gấp để em và thằng Minh lên đây.

- Tốt. Tao hơi mệt. Đi ngủ sớm đi!

Lâm hỏi:

- Buổi triển lãm thế nào hả anh hai?

- Tốt, mọi việc rất tốt!

Ông ngừng một chút, chau mày chiêm nghiệm rồi nói:

- Qua dịp này, sẽ có thêm những tay giàu có biết về ta. Tranh ngoại nhập sẽ bán thêm, còn có mối quan hệ, ta sẽ tìm thêm nguồn khách để tìm mua tranh cổ rồi đẩy đi.

- Dạ hay quá đại ca! Thế còn mấy bức tranh anh vẽ thì sao ạ?

- Sao, chúng chỉ là cái cơ để tao tham gia thôi. Nghệ thuật chân chính đâu có bao giờ được thừa nhận liền. Nếu bán được tiền, thì hẳn người thầy của tao suốt đời nghiên cứu các trường phái, mãi mê sáng tác ... đã không sống một đời nghèo nàn cô độc. Tuy nhiên, trường phái Tây tâu nào đó mà do họa sỹ trong nước vẽ thì dân không chuộng, phải chính gốc từ nước ngoài họ mới mua ... chà – Ông họa sỹ chép lười, nói giọng nghe buồn nản.

- Dạ, anh hai quả là am hiểu. Thôi, cũng đêm rồi anh nghỉ sớm!

Ông họa sỹ, khi thấy thêm hai đứa tay chân có mặt, thì hiểu ra chuyện gì. Song ông không nói ẩn ý tại sao ông gọi chúng nó lên đây. Ông cũng nghĩ mình là anh hai của bọn họ, không thể nhất thời vì ba chuyện mơ hão huyền mà lo sợ. Có điều cả đời ông đến từng này tuổi ông

chưa bao giờ thấy những cảnh ghê ghớm như đêm qua. Nghĩ thấy chuyện cần thiết, ông nói lại:

- Lâm, mày và thằng Hải ngủ dưới lầu, còn thằng Quang, thằng Minh lên lầu dọn dẹp lại hai phòng trên mà ngủ. Tao cũng ngủ trên đó.

- Đêm nhớ khóa chặt cửa ngoài, đừng tắt hết đèn, trên lầu có ba phòng ngủ, chọn một phòng đôi, thằng Minh mày kê lại giường để ba người ngủ, cả tao cũng ngủ chung. Các phòng mở hết cửa ra. Để đèn tại gian ngoài.

- Dạ! Dạ!

- Tụi bay tụ tập một chỗ mà ngủ!

Ông vừa chỉ đạo cho bọn tay chân những điều tưởng như trò đùa, bọn chúng có vẻ còn chưa hiểu tại sao, nhưng ông thầm nghĩ, đã đề phòng như vậy, không nên cho bọn họ ngủ riêng, dễ bị yếu bóng vía mà mơ màng, hay có ai đó đến quấy phá. Ngủ chung, dù sao cũng đông hơn, không ai dám đến làm hại.

Khi bọn họ và ông họa sỹ lục đục kê lại giường chiếu, chuẩn bị xong họ đi ngủ. Ai nấy nhanh chóng ngủ say như tượng. Ông họa sỹ, vốn quá sành đời, từng trải và cáo già, ông linh cảm căn nhà này ban ngày thì không có vấn đề gì, nhưng vào buổi tối có ai đó đến quấy phá. Chẳng qua, ông chưa dám khẳng định chính xác, phần vì lỡ thuê nhà rồi nên ông đành tạm lưu lại chưa nghĩ đến chuyện dọn đi. Quả nhiên, đúng như phán đoán của ông, đêm đó những hồn ma hôm nọ đã rình mò về.

Đến gần ba giờ sáng. Chợt có gió lạnh thổi xung quanh, lá cây nghe hơi rít rít, cọ kẹt xào xạc. Trăng sáng rõ vào giờ này. Từ phía căn phòng bỏ trống phía sau vườn, một bóng trắng trong chiếc áo cổ trang kiểu ngày xưa xuất hiện. Đó là một cô gái, cô ta đi một chiếc hài trắng, quần trắng, áo xanh nhạt, đầu tóc trang điểm kiểu như cung nữ ngày xưa. Tóc búi cao thả tụt lộn, bát dài uốn ngang má đào. Mắt cô ta xanh trắng. Da trắng bạch, tái tái. Nó như chui ra từ chiếc gương trong căn phòng phía sau nhà. Đứng nhìn về phía khu nhà chính còn hai bóng đèn đang sáng, mắt nó ngoác mắt một cách đáng sợ. Rồi nó đi nhanh tựa như không có tiếng động về phía nhà. Đến gần cửa sổ, thấp thoáng nép sau cửa rồi nhìn vào. Nó trông thấy hai tên Lâm và Hải cời trần đang nằm ngủ say ngáy âm ầm.

Thoắt cái, nó đã biến và hiện hình đứng trong nhà tại cầu thang. Nó lại nhẹ bước như tơ đi lên từng bậc cầu thang lên lầu. Trên lầu một thấy ba phòng đều mở cửa, nó đi chậm rãi qua ba phòng, đến phòng giữa thấy hai có bóng đèn nhỏ, hai chiếc giường bị đẩy sát nhau tạo

thành chỗ cho ba người nằm. Nằm chính giữa là ông họa sỹ đang cuộn trong tấm chăn ấm, ông ta hôm nay say rượu nên cũng ngáy phì phì. Nó định bước thêm vào giường thì bị lóa mắt vì một cái tượng cổ hình Phật bà nhiều tay để trên bàn cạnh giường. Nó kinh sợ, mặt bị biến sắc hiện nguyên hình là một bộ mặt đen sần sùi, răng nanh tua tủa, tóc hung đỏ. Nó đưa tay lên định che ánh sáng phát chói lòa từ cái tượng Phật, định tiến vào phòng, nhưng ánh sáng quá mạnh cứ lóa mắt nó đẩy lùi nó lại. Khiếp sợ nó lui ra và biến mất. Hóa ra, tình cờ, ông họa sỹ còn mang một pho tượng Phật cổ sru tâm, ông ta mua lại từ một nhóm ăn trộm tại một ngôi chùa. Cái tượng này vốn nhỏ, nên ông quên không lấy ra khỏi túi, và vô tình mang theo trong chuyến đi dự triển lãm này. Tối nay, ông thấy trong túi và lấy ra để lên bàn.

Con ma đó nhân đêm tối định đi khám ngôi nhà này xem có động tĩnh gì không thì hôm nay nó bị đánh bật ra bởi một pho tượng Phật. Tức mình, nó bay ra vườn, thở hồng hộc trước sự vô tình của ông họa sỹ kia đã chắn lối vào cửa nó vào nhà, mặt lúc này trở lại hình cô thiếu nữ nhưng da trắng tái mét. Nó mặc chiếc áo cung nữ, yếm xanh bên trong rất trẻ cổ đầy khiêu gợi. Về hình dáng, nó vẫn mang dáng vẻ của một cô gái đẹp, nhưng thật ra đó chỉ là một con yêu nữ. Nó tức tối rồi bay đi mất.

Cũng lúc này, tại một căn nhà chòi nhỏ ven núi, trong nhà, chỉ có ánh đèn nhỏ trong phòng ngủ, Đào vẫn chưa ngủ được. Buổi trưa lúc vừa về nhà, cô đã chạy ngay đến chiếc bàn gương, ngồi ngắm lại khuôn mặt mình trong bộ áo váy hôm nay, đi qua đi lại, rồi sà vào bàn gương, cô khẽ thoa tay nhẹ lên đôi má trắng hồng, tay quần lại từng lọn tóc hơi quăn quăn. Cô ngồi ngắm mình như vậy khá lâu, rồi cũng đến giờ nấu cơm chiều. Cô đi chuẩn bị bữa tối. Ăn xong, trước khi thay quần áo đi ngủ, Đào lại ngồi bên bàn gương trong bộ áo ngủ.

Cô vẫn nhìn mình như mọi lần, như mọi ngày. Có điều ngày hôm nay, không phải là quan sát dung nhan một cách buồn tẻ, dầy vò vì những chuyện đã qua. Lần đầu tiên cô thấy một người đàn ông đẹp trai lịch thiệp đến làm quen. Anh rất mạnh dạn không hề giấu lòng ngưỡng mộ cô, nhưng cử chỉ của anh thật từ tốn, ân cần. Không phải trước anh, chưa có ai chú ý cô, có thể nói là nhiều, tuy vậy, cô chỉ nhận thấy ở họ một cảm nhận chung là háo sắc trơ tráo và miệng lưỡi. Chợt từ vùng ký ức sâu thẳm, cô nhớ lại, cũng có một chàng ký giả đến thuê nhà, bảnh trai, cao ráo, ăn nói lịch thiệp y hệt như anh chàng hồi chiều, cô cũng từng cảm thấy chú ý chàng ký giả đó, thời gian dần dần cô nhận thấy, anh chàng ký giả kia chỉ yêu chuyện trăng hoa như mộng mơ, để làm thêm chất liệu cho tâm hồn văn sỹ của chàng, cô là tình nhân những lúc chàng cô đơn, cần giết thời gian, đến khi mãn nguyện bên tình nhân, anh ta hời hợt tìm cảm hứng mới. Rồi mặt cô tái mét đi khi nghĩ đến cái chết của anh ta, có bàn tay cô nhúng vào.

Cảm giác chớm yêu thay vào đó bị một dòng suy nghĩ ghê ghớm khác xóa nhòa. Cô đau khổ cũng vì lẽ đó. Cô tự hỏi mình “Kẻ nào đã tước đi mặt tốt đẹp của mình, ai đã đẩy mình vào nghịch cảnh này?” Câu hỏi không ai trả lời giúp cô. Tâm can cô dày xéo, cô đưa tay ôm mặt cào cào lấy những thứ cơ, vò mái tóc óng ả, mà khi bình thường chúng tạo ra một nét mặt đẹp tuyệt trần. Khi bừng tỉnh, cô lại nghĩ “Có lẽ mình phải mau quên đi chuyện này? Chàng có đến tìm mình, hãy tránh mặt chàng. Mình không thể để cho ai khác làm hại chàng chỉ vì mối tình si với mình. Nhưng không, không, chàng đang bày tỏ tình yêu với mình, tại sao mình không được quyền đón nhận? Chấm dứt hay tiếp tục? Có lẽ mình cũng phải lòng chàng từ cái nhìn đầu tiên.”

Sự đau khổ như bao đêm về rồi cũng từ từ lắng xuống, nhường chỗ cho giấc ngủ đến. Đào đi ngủ. Giấc ngủ chập chờn đưa cô vào cơn mê, cô mơ thấy mình tung bay trong gió, hình như cô đang dạo bước cùng người đàn ông sáng nay đã đưa mình về. Anh nắm tay cô thật nhẹ, dìu cô đi qua dưới những tán lá che bóng mát, cảnh vật hình như trong một khu rừng xa lạ nào đó, mà cô cũng chẳng muốn biết nơi đó ở đâu. Lúc này và ở đây, chỉ có cô và chàng, chiếc xe máy của anh đậu tận ngoài bìa rừng, anh vừa đưa cô đến, cả hai xuống xe, vậy mà đã đi lạc bước vào ngõ nào trong rừng. Đến khi anh không nói gì, lẳng lặng quay mặt nhìn cô, anh nâng đôi tay, rồi buông ra anh định hôn lên môi cô, cô chuẩn bị nhắm mắt đón cái hôn đó vào môi. Chợt hình ảnh tối mịt, Đào không thấy gì nữa, cô mở mắt ra thấy căn phòng của mình trong đêm đen tối. Ánh trăng tràn vào bên cửa sổ. Cô biết ai đó đang về, nó đang ở rất gần cô, nó đứng đâu đó trong căn phòng nhỏ của mình thôi. Đêm nay nó lại về để hành hạ tâm trí cô ... Cửa sổ đã tung bật ra, gió lùa vào thổi chiếc rèm bay lất phất dưới ánh trăng mờ.

Con yêu nữ, vì bị pho tượng Phật đánh bật ra ngoài tại nhà nơi ông họa sỹ thuê, nên nó bay đi đến đây tìm Đào.

- Khôn nạn! Khôn nạn thật! – Đào nghĩ

- Từ bao giờ, tại sao nó với mình như hình và bóng.

Cô chẳng hiểu lý do ra sao, chỉ nhớ lại đôi lúc cô như rơi vào quên lãng rất lâu, ai đó đã thay cô trong con người cô chỉ đạo cô làm mọi thứ. Cô cũng không hiểu chuyện cách đây ba năm, lần lượt từng người thân trong gia đình cô ra đi. Vì nổi hận, mà cô đã tự hủy hoại dung nhan của mình. Cô tưởng đã chết đi, rồi cô thấy mình sống lại. Khuôn mặt cô lại đẹp như xưa.

Cô quay sang bên giấu mặt vào trong chiếc gối, âm thầm những giọt lệ nhỏ tuôn ra thấm vào chiếc gối. Nức nở, cô như muốn òa khóc. Mặc cho ai đang đang quan sát cô, cô biết nó đâu đây trong căn phòng này thôi.

Nó đã đến, dày vò thân xác cô gái nhỏ một lúc rồi lại bỏ đi.

3 – Nhớ người tình, đặc vụ đột nhập căn nhà

Buổi sáng đến. Long trở dậy, anh thấy khoan khoái cả tâm hồn và cơ thể. Tâm trạng yêu đương đến từ đêm qua đưa anh vào giấc ngủ say. Khi tỉnh dậy, lại ùa về nuôi dưỡng tâm hồn ngập trong niềm hạnh phúc. Long tranh thủ dậy sửa soạn.

Nhanh chóng anh trở lại nơi đêm qua anh đã chở cô gái về. Đứng trước ngõ, anh nhìn đồng hồ lúc này là chín giờ hơn. Anh lưỡng lự một lát, trong đầu anh chỉ nhớ mỗi cảnh tượng cô gái hôm qua đã chào anh về bằng một nụ hôn nhanh lên má anh. Rồi Long chạy xe từ từ vào trong ngõ hẻm nhỏ. Nơi đây có một số nhà, nhưng hình như những nhà này bỏ trống vắng người. Nhìn thấy những cánh cửa gỗ khóa trái bụi bám dày thành lớp phấn đen. Long không hiểu, đi vào sâu hơn, anh vẫn thấy cảnh nhà cửa bỏ hoang hay vắng bóng người. Anh không biết tìm ai để hỏi thăm về cô gái hôm qua.

Xe chạy một đoạn thì đi vào gần một ngọn đồi. Anh đi thêm nữa theo đường mòn nhỏ leo lắt. Hai bên anh hàng cây cao hơn đầu tạo thành một hàng rào. Anh cứ đi mãi theo cái hàng rào ấy một đoạn thì vào một nơi có nhiều cây lớn. Rồi anh cũng chẳng thấy nhà mà chỉ thấy lối mòn nhỏ dưới chân, tỏa ra hai ba hướng. Anh bắt đầu hơi hoang mang, tự hỏi mình những suy nghĩ khác lạ về cô gái hôm qua. “Nơi vắng bóng như bỏ hoang thế này, mà nàng lại nói nhà ở trong này? Chuyện gì ở đây? Àh, quên mất, trong hồ sơ nói nàng hiện đang tình nghi là kẻ sát nhân, không lẽ chuyện này thật vậy? Người con gái hiền thực đẹp đến thánh thiện hôm qua chỉ là cái vỏ ả bên trong của một con người độc ác. Hay mình đã lầm?”. Long miên man lướt qua các suy nghĩ, anh hạ chống xe xuống, đi bộ qua lại xem xét quang cảnh chung quanh.

Ngồi trong nhà, Đào linh cảm ai đó đang đến, cô còn nghe được cả tiếng động cơ. Tiếng xe nghe rất quen. Đào vội mừng rỡ nhưng cũng thoáng lo âu. Tim cô đập nhanh hơn vì xúc động lẫn hồi hộp. Đào nghĩ “Mình đã nghĩ sẽ không gặp chàng nữa. Chàng lại đến đây tìm mình. Phải chăng chàng cũng như mình, chàng đã yêu mình?”. Đào vội đi rón rén từ căn nhà tại một góc trên đồi, cô đi ra phía bụi rậm, từ đây cô có thể quan sát toàn khung cảnh bên dưới.

Rõ ràng, Đào thấy chiếc xe máy hôm qua đang đậu trong khu hàng rào, một thanh niên đi qua đi lại nhìn quanh. Nhìn kỹ, Đào nhận ra là anh Long hôm qua đã đưa mình về. Có vẻ anh khó hiểu trước quang cảnh vắng người tại đây. Đào mỉm cười, cũng dễ hiểu thôi, vì nơi đây gần triền núi, đi lại khó khăn, lại không có nước nên chỉ có vài ba nhà xây lên nhưng họ cũng bỏ trống đi hết. Lúc này, Đào mới thấy sự quan tâm của anh. Anh đang đi qua lại vẻ mặt lo âu rất tha thiết, tìm kiếm cô.

Cô vẫn đứng khuất từ một nơi trên sườn đồi, từ vị trí này cô như chiếm lĩnh được toàn quang cảnh bên dưới. Cô quan sát anh, nhận thấy anh mỗi lúc càng trở nên thất vọng. Cô nhận thấy anh tỏ ra rất chân thật, việc không tìm được cô gái, rồi lạc vào một nơi vắng vẻ như vậy, khiến anh trở nên suy tư. Chính lúc này, Đào cảm động trước hành động của anh từ việc anh đến đây cho đến tất cả cử chỉ, điệu bộ anh. Tất cả toát lên một thứ tình cảm mà ở anh là một người nam đi tìm một cô gái.

Đào vẫn đang suy nghĩ, liệu có nên bỏ mặc anh đứng dưới đây không. Cô cảm thấy đau buồn khi nghĩ rằng cô sẽ để anh ra về thất vọng mà không tìm được cô. Nhưng khi nhớ đến chuyện đêm qua, Đào lại sợ mà nghĩ “Không, không, mình phải chấm dứt chuyện này! Mình không thể nào kéo chàng vào chuyện rắc rối của mình được!”. Cô quay đi trở về lối nhỏ mòn men theo triền núi đi về nhà. Nhưng sao hôm nay hai chân cô thấy liêu xiêu, cô bước đi không còn nhanh và vững nữa. Hình ảnh anh đang đứng dưới chân đồi chỗ lùm cây, thất vọng tìm kiếm cô, làm cho Đào thấy đau nhói, tim cô đập từng tiếng, nghe chừng mệt lả. Đào cô quay cuồng.

Cuối cùng, Đào cũng vào được nhà, cô nằm xoài ngay ra giường úp mặt vào gối khóc. Lần đầu tiên, cô nếm trải giọt nước mắt nhớ nhung khi thấy bóng chàng trai cô nghĩ đến mà hoàn cảnh cô không được đến gần anh dù chỉ là một cuộc hẹn bình thường thôi.

Những giọt nước mắt chỉ trực trào ra khỏi khóe mắt, rồi lại khô đi. Đào lại thấy hình như mình không còn khóc được nữa. Tình cảm chỉ mới ở độ bắt đầu nhớ nhung. Đào nằm im lặng nghe tim mình. Cô nhớ lại tất cả mọi chuyện ngày hôm qua, từ lúc gặp anh cho đến khi về nhà. Giật mình, cô lại nôn nao, mở cửa nhà cô chạy nhanh ra chỗ đứng ban nãy, nhìn xuống, anh đã đi về rồi.

Cảm giác buồn chán đó từ từ cũng lắng xuống. Dù sao – Đào nghĩ – thà để cho anh thất vọng buổi đầu mà bỏ đi còn hơn cô phải thấy cảnh này tái diễn, cô sẽ không chịu đựng nổi nữa. Chính cô cũng nhớ anh mà!

Người ra về cũng mang cùng tâm trạng. Anh chạy xe trở ra lại đường. Lúc về, anh đi xe chậm chậm hơn. Anh vừa khắc khoải, vừa hoài nghi. Anh tự trấn an mình “Dù sao đó cũng là một sự tình cờ trong muôn vàn sự tình cờ khác. Liệu chuyện này có phải là tình cảm gì không. Mình đang làm nhiệm vụ. Còn cô gái kia có thể chính là cô gái trong vụ án, người đang bị tình nghi. Biết đâu, hôm qua chỉ là một dịp vô tình, còn giờ cô ta đi đâu mất, có thể cô ta trở lại nhà tại Khu dân cư 3 để ra tay với ông họa sỹ thì sao?”. Anh cũng rơi vào sự trầm lặng khác thường hơn mọi ngày. Buổi chiều tà đang dần nhường chỗ cho bóng đêm về, anh cảm thấy chơi vơi. Chiều nay, anh mới cảm nhận sự cô đơn đêm qua thật sự thấm thía. Tối qua anh còn lan man thấy vui vui trong lòng, vì anh nghĩ chỉ cần mai kia trở lại nơi anh đã đưa cô gái về, đi vào đây hỏi vài người dân quanh đó sẽ gặp lại được cô. Nhưng không, chuyện sáng nay không như vậy.

Đêm đó, sau khi ăn tối xong, Long chờ đến hơn mười giờ tối mới xuống ra khỏi khách sạn. Anh lái xe về phía nhà cô ta tại Khu dân cư 3. Điều này, hoàn toàn trái với chỉ đạo của chỉ huy. Song anh vẫn quyết định làm, hẳn anh còn một lý do khác cần quan tâm. Anh muốn biết cô gái kia có thật sự quay về nhà cho thuê để ra tay hay không.

Trời nhá nhem tối, những chiếc xe đi cùng chiều với anh dần dần rẽ hết, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chiếu đèn đi ngược lại, đến một đoạn chỉ còn mình anh chạy mãi về hướng dãy núi. Anh chọn một góc thật khuất, đậu xe vào đó. Khóa xe, và khóa điện tử trang bị trên vô hiệu hóa hệ thống điện của xe.

Chiếc xe của anh giờ chỉ còn là một đồng sắt đen loáng, bị khóa ngang bánh, và không thể khởi động được phòng kẻ trộm. Chiếc xe đặc biệt dòng chiến đấu này còn có cả những chức năng chưa ai ngờ tới, giả dụ khi bỏ trống mà có kẻ đến phá hoại, toàn thân xe những chỗ có bọc sắt sẽ được phóng điện tạm thời làm giật tại chỗ những kẻ đang muốn ngồi lên phá hoại, bẻ cổ xe hay tháo gỡ. Còn trong trường hợp, bị tác động mạnh, màn hình báo động trên đầu xe sẽ bật lên, chạy chữ và hiện hình quả bom có đồng hồ đếm giây và phát tiếng nói cảnh báo cho kẻ xấu biết nếu tiếp tục phá xe thì toàn bộ pin xe sẽ được kích hoạt thành một quả mìn nổ tung trong bốn phút nếu như nhập sai mật mã. Năng lượng tích trữ của xe có thể chạy cả hai ngàn kilomet, và trong trường hợp sắp hết năng lượng, xe sẽ tự động hạ càng “bò” ra chỗ có gió và bẫy cảm trực có quạt gió lên đón gió sạc điện tạm thời để xe không mất điện hoàn toàn. Khi đặc vụ được cấp xe để đi vào điệp vụ mà để mất chiếc xe này hay để nó lọt vào tay kẻ xấu hay bị khống chế, thì khi trở về đơn vị chắc chắn sẽ bị kỉ luật và đi tù. Còn

bỏ trốn thì sẽ được truy nã toàn quốc y như tội phạm. Do vậy, các đặc vụ không lo xe bị hỏng vì họ đang lái một quả mìn di động mà chỉ lo bảo vệ bản thân khỏi bị khống chế để giải mã xe cho kẻ xấu sử dụng.

Long đến gần ngôi nhà, anh chọn một góc. Đã gần mười một giờ đêm. Anh trèo tường vào nhà, nấp trong một bụi rậm. Từ đây anh thấy chiếc xe hơi của ông họa sỹ, và ba chiếc mô tô đậu bên cạnh. Trong nhà đèn sáng tầng trệt và lầu một. Anh chú ý thấy những người trong đó hình như đang ngồi chụm lại đánh bài, hút thuốc, uống rượu bia. Mùi thuốc lá và mùi thơm của xì gà còn phảng phất bay ra góc vườn. Long chỉ hơi ngửi thấy thôi. Có vẻ nhóm người trong nhà chẳng bận tâm đi ra vườn, vì ngoài này tối om, bọn họ đã ở đây được hai ba hôm nên đã quen với khu nhà này. Lúc này, là dịp thuận tiện để anh đi thăm dò lại toàn bộ nơi đây.

Trước tiên, anh đi về phía hành lang, bên cửa sổ, anh nấp ngoài nhìn vào, thấy ông họa sỹ đang ngồi hút xì gà bên cạnh giá tranh, ông ta đang tô vẽ thứ gì đó. Bên cạnh ông, chỗ bàn sa-lông, anh thấy có đến bốn tên thanh niên mặt mày dữ tợn, họ đang đánh bài. Trên bàn vút lăn lóc vỏ hộp thuốc lá, và vài lon bia ...

Long bỏ đi ra phía sân sau. Anh nhớ là hình như sau nhà còn một căn phòng nhỏ. Anh đi men theo lối nhỏ đi về phía sau. Quả đúng là có một phòng tại đây. Lần trước anh chú ý cô gái áo trắng đó đã đi về phía này. Long khẽ lấy chìa khóa, anh đi sát lại mở cửa vào trong. Đèn pin soi một số nơi. Anh chỉ thấy một chiếc giường nhỏ, một cái tủ, và một cái gương rất lớn, nó có một chiếc khung chạm khắc rất nhiều vân nổi cầu kỳ, trông tựa như một thứ đồ cổ. Anh lại soi đèn chung quanh, thấy có một đôi dép nhỏ như đôi hài nữ đã cũ đen.

Anh lục lọi về phía tủ, kéo mở tủ ra anh thấy vài thứ linh kinh lược, kẹp tóc, bàn chải đã cũ sòn, và một gói giấy nhỏ đã mở, còn sót lại một vốc nhỏ vài cánh hoa và lá khô. Dù chúng đã khô quắt lại, Long đưa lên mũi khẽ ngửi anh vẫn thấy mùi thơm nhẹ nhẹ từ từ thoảng vào mũi. Long cho phân nửa vốc đó vào túi nilông. Theo cảm nhận về cách bài trí, anh biết rõ đây là một căn phòng của một cô gái. Có lẽ Đào hay cô gái nào đó trước đây hay ngủ tại đây. Anh mở ngăn tủ, thấy một số quần áo ngủ của đàn bà. Rồi anh soi đèn pin quanh giường, trên giường chiếc gối và chăn xếp gọn gàng phẳng phiu. Anh ngửi thấy những mùi thơm nhẹ, không hề có mùi mốc hay bụi. Điều này cho Long thấy “người ở trong phòng này thường ngủ tại đây và giặt giũ mọi thứ, không hề có dấu hiệu của mùi mốc bụi do lâu ngày”.

Anh lại nhìn quanh, soi đèn xuống góc giường bắt chợt anh thấy hai mẫu tàn thuốc lá bị dẹt cong oằn vút sát góc tường. Anh bật lên, cho tất cả vào túi đựng mẫu phẩm. “VẬY là đã có đàn ông ngủ ở đây! Có thể nào là một trong số những người từng đến đây thuê nhà. Còn cô gái, đó là ai? Hay chính là Đào? Trời!”. Long bàng hoàng khi dần tưởng tượng ra sự việc. Anh vừa thấy kinh hãi, bên cạnh đó một cảm giác nóng hừng hực khác trời dậy, anh cảm thấy ghen tuông vô cớ với suy nghĩ mà anh vừa có, anh bực bội khi nghĩ đến cô gái có thể là Đào đã qua đêm với rất nhiều đàn ông tại căn phòng này, có thể chính là cô gái mà anh quen hôm qua.

Anh lại lần mò với chiếc đèn pin trong nhà. Anh đi về phía giường, vào góc, hình như anh thấy có một dấu giày để lại do bụi và đất khô đi tạo thành khi sàn nhà ướt. Anh khẽ rút chiếc thước dây để cạnh dấu giày đó, và lấy máy chụp hình ra chụp lại. Rồi anh lại khẽ rón rén từng bước trong phòng, không để cho chính dấu giày của mình bôi đi các dấu vết khác trên sàn. Anh để ý kỹ gần chiếc gương có một dấu giày lớn chỉ còn phân nửa. Trông như thể đang đi lại gương. Anh cũng để thước dây lên ngang và chụp lại. Từ thước dây trên hình, anh phỏng đoán đó là một loại giày đàn ông. Nhìn quanh, căn phòng chẳng còn thứ gì nữa.

Anh ra ngoài khóa cửa lại, anh lại lần mò ra phía sau căn phòng. Anh đi gần đụng một cái giêng, rồi tiếp đó là một mái che, là nơi xây toa lét tạm, và chỗ để tắm. Một bồn tắm hình tròn đóng bằng các nẹp gỗ được siết chặt lại. Bồn tắm khô ráo, Long nhìn quanh, rồi anh đi ra chỗ đường cống thoát nước, anh soi đèn pin nhìn kỹ thấy có vài vẩy gì đó như kiểu cánh hoa, chúng còn nằm lại khi nước thoát đi. Anh cũng bỏ vào túi khác. Còn bên cạnh một giá để bàn chải, Long lại tìm thấy vài cánh hoa khô y hệt thứ anh tìm thấy trong nhà. Không còn nghi ngờ gì nữa, có thể ai đó dùng loại hoa và lá phơi khô này để thả vào trong bồn tắm, một kiểu ướp hương thơm lên người kiểu thời xưa và cả nay, nơi anh từng biết qua các trung tâm săn sóc thẩm mỹ cho nữ giới. Long cố gắng thu lượm tất cả thứ rơi vãi cần thiết, cất kỹ vào túi áo khoác.

Anh đi ra, nhìn đồng hồ, đã gần nửa đêm. Anh nghĩ, đã đột nhập vào đây phải chờ cho đến sau nửa đêm mới biết trong nhà này buổi đêm có ai vào không. Thời gian còn quá dài. Anh đi vào một góc sân sau là nơi để sản xuất trước đây. Vô tình anh chạm phải một chiếc ghế nhỏ, trong góc. Khẽ phủi bụi bậm, anh ngồi chờ đợi. Trời gió hiu hiu mát lạnh. Anh quyết định sẽ nhắm mắt nằm nghỉ một lát ... Thực ra là nằm tĩnh lặng, ản mình nằm chờ, tay phải lăm lăm để gần chỗ cất súng, tay trái để gần chỗ cất cây dao găm.

Gió về đêm càng thổi mạnh hơn, không khí lạnh bao trùm. Chợt Long nghe thấy hơi lạnh tràn vào, tai anh nghe tiếng xào xạc. Long mở mắt quan sát. Bất chợt anh thấy trong căn phòng

sau vườn có ánh đèn nhỏ le lói. “Không thể nào! Có ai đó đã vào phòng lúc mình nằm chờ ở đây?”. Anh vội im lặng đi mon men về phía căn phòng đó.

Khi đến nơi, Long lặng im nấp sau khe cửa. Từ ngoài nhìn vào anh thấy một cô gái xõa tóc rộng che hết cả vai, mặc một chiếc áo liền quần màu trắng, vẻ hình dáng từ lưng xuống chân, anh chắc chắn – theo trí nhớ của mình – đó là cô gái anh thấy hôm nọ tại nhà này. Tuy nhiên, khuôn mặt cô ta anh chưa dám chắc, vì cô vẫn đang ngồi trước gương, mái tóc dài che hết cả mặt. Long càng bồn chồn và tò mò. “Liệu chẳng hôm qua mình đến tìm cô gái, không tìm thấy, do cô ta đã về đây? Cô ta chính là hung thủ, đang chuẩn bị ra tay?”. Long bàng hoàng vì “Thôi chết, mình đã yêu lầm, cô ta diễn màn kịch hôm qua, không khéo mình cũng bị mắc lừa?”

Đứng nấp quan sát được một lúc, Long thấy cô gái kia đứng dậy, anh bàng hoàng vì khuôn mặt không phải là Đào. “Vậy là sao? Trong nhà này, thật sự, có bao nhiêu người? Cô gái này là ai?”. Long vội lùi lại nấp vào bụi cây khi thấy cô gái chuẩn bị đi ra cửa. Anh nín lặng từng hơi thở, hồi hộp sợ cô ta sẽ phát hiện. Long thấy cô gái đi về phía căn nhà. Anh vẫn ẩn phía sau bụi cây, vì từ căn phòng nhỏ này dẫn ra phía vườn chỉ có một lối nhỏ, còn lại những lùm cây mọc che hết lối đi trên đất. Anh sợ khi đi theo cô ta, đột nhiên cô ta quay lại thì không còn cách nào mà trốn.

Chờ đợi hồi lâu, anh bèn vạch từng cành cây, khễ len qua chỗ hở đi gần lại căn nhà. Lúc này, đèn trong nhà vẫn sáng. Anh để ý thấy cửa ngoài vẫn khóa kín, mà cô gái đã đi đâu mất. Anh vẫn chưa hiểu cô ta đi đâu. Được một lúc, Long giật mình thấy mái tóc cô ta phía sau cửa sổ của tầng một. Trên đó có một bóng đèn nhỏ sáng trong phòng. Anh đoán là, mọi người trong nhà vẫn ngủ say. Chợt anh thấy có ánh sáng lóe lên vài ba lần trên lầu một, ánh sáng xanh tựa như ánh chớp. Long chưa thể hiểu chuyện gì trên đó. Anh vẫn nấp trong bụi cây thì thấy, cô gái kia lại từ cửa ngoài đi ra hành lang, cô ta đã xuống tầng trệt từ lúc nào không hay. Nhìn từ phía sau, anh không thấy mặt cô lúc này, nhưng anh thấy mái tóc suôn óng ả lúc này giờ trở nên bù xù hung đỏ. Anh cũng chưa thể hiểu chuyện gì xảy ra. “Làm cách nào cô ta có thể ra vào nhà một cách dễ dàng, yên lặng như vậy, cửa vẫn khóa?”. Chợt anh thấy cô gái kia cất người bay nhẹ lên không trung, vọt qua hàng rào cửa ngoài vườn, bay đi mất. Long thất thần, đưa tay dụi mắt liên hồi xem mình có đang mơ ngủ hay không. Lần đầu tiên trong đời anh chứng kiến cảnh này.

Long lầm nhảm:

- “Phải, thẳng tiếp tân nói đúng. Khu này có ma, bây giờ mình mới thấy tận mắt chuyện này. Rõ ràng trong nhà này chả có ai cả, làm sao có ai diễn trò xiếc hay ảo giác được!”
- “Chuyện này là chuyện gì đây!?”

- “Mình đã từng chạm trán bọn quái nhân bị biến đổi gen có sức mạnh phi thường, đã từng đánh nhau với cả robot của tập đoàn tội phạm. Nhưng một dạng người bay như vậy mình chưa từng bao giờ gặp mặt. Không lẽ, có người âm thầm sống trên trần gian hay sao?”

Đợi một lúc lâu, Long mới rón rén ra hành lang nhìn vào, tầng trệt có hai tên đàn em của ông họa sỹ đang ngủ cạnh đồng vỏ lon bia, đèn vẫn mở. Anh hiểu là không thể đột nhập mở khóa cửa vào nhà lúc này, vì hai tên kia sẽ nghe tiếng cửa mở mà tỉnh giấc. Anh vội thu xếp lại các thứ cho vào túi, và đi ra hàng rào, anh leo ra ngoài, đi thêm một đoạn anh đến chỗ ban nãy anh giấu xe máy. Long trở về khách sạn, trời khuya hai giờ sáng.

Đào đang ngủ. Giữa đêm hôm, mọi chuyện hôm qua lại lặp lại. Vẫn cửa sổ bị gió thổi bật ra, nó lại vào phòng của Đào vào lúc đêm hôm. Hôm nay, nó vẫn bực tức vì tình hình tại căn nhà không dễ gì cho nó hành động, quá đông người, và nó sợ cái tượng Phật dựng trong phòng ông họa sỹ nằm trên lầu một. Con đục tính lại nổi lên. Nó lại xâm chiếm lấy thân thể Đào một lần nữa, giữa lúc đêm hôm nay. Đào rơi vào giấc mơ, cô thấy mình lóa thể giữa căn phòng, quán lấy con yêu nữ kia và thực hiện cảnh ái ân đồng giới ...

Đến sáng, Đào dậy trễ hơn mọi ngày. Một mình cô buồn thiu khi buổi sáng đến, cô đi tắm rửa soạn lại quần áo. Đã mười giờ, mà cô cảm thấy như không muốn làm gì. Cô đi ra ngoài, đến nơi hôm qua cô đã thấy anh đến. Thật trùng hợp, lúc Đào còn tần ngần đứng nhìn ra xa xa con đường dẫn vào đây, cô định quay về thì thấy một chiếc xe mô tô trông rất quen cũng vừa rẽ vào. Cô vui mừng không thể nói, niềm vui rạng rỡ trên khuôn mặt. Im lặng đứng xem. Chàng chạy xe đến chỗ cũ, dựng xe và đi bộ vào trong lối nhỏ len lỏi giữa những bụi cây tìm tòi, chàng nhìn quanh như vẽ muốn tìm một ai đó. Niềm vui tràn ngập trong lòng cô gái, khi cô đã hiểu, chàng đang tìm mình.

Những tủi nhục đêm đêm có khi Đào phải gập đã lên đến cực độ, muốn tìm sự giải thoát. Đào nghĩ, tại sao mình không được nếm vị ngọt của tình cảm, thân xác này dù không sống trong tình cảm ái ân với ai, nó cũng đã bị vùi dập. Tủi nhục ê chề, mặc cho số phận. “Sao mình lại không được đến với chàng? Chàng sẽ không làm hại mình mà?” – Đào nghĩ vậy.

Khi Long chán nản và hoài nghi về tất cả chuyện này, Đào và cô gái đêm qua anh thấy tại căn nhà đó. Anh đã quay lại đây, với ý nghĩ có nhìn thấy cô gái đêm qua quanh đây hay không, nếu anh thấy cô ta, có thể cô ta là một người họ hàng với Đào – cô gái mà anh đang nhớ nhung. Rốt cuộc, anh cũng chẳng thấy một bóng người, giống hệt hôm qua. Anh buồn

bã đi đến xe máy định ra về. Chợt anh nghe tiếng bước chân ai đang đạp trên lá khô chạy đến từ một lối nhỏ trong lùm cây. Anh ngừng lại.

Một cô gái trong bộ váy trắng ngắn ngang đầu gối, chạy ra. Cô chạy rất nhanh tưởng như muốn đứt hơi, vừa xuất hiện, cô nhìn thấy anh. Long thấy đó chính là Đào, cô gái anh đã quen tại Viện bảo tàng. Nét mặt anh chợt tươi lên. Hai người nhìn nhau không thể nói một lời. Phần vì Đào đang cố lấy hơi sau khi chạy từ trên triền núi xuống. Còn Long, anh ngần ngại, cứ tưởng sẽ không gặp lại cô, cứ ngỡ chuyện anh đang phỏng đoán là đúng. Anh không kịp nói. Giờ đây, cô gái anh hình dung vài ngày qua đang đứng trước mặt anh. Anh khóa xe, đứng dậy, tháo kính mát ra nhìn lại cô gái một lần nữa.

Hai người đứng cách nhau khoảng hai mươi mét. Trong một khu đất bỏ hoang, chung quanh cây cối um tùm. Chợt cô chạy đến, anh cũng chạy đến. Cả hai chạy đến, Đào ôm chầm lấy anh, gục đầu vào vai anh. Anh cũng đỡ cô, anh nghe một mùi thơm mát từ mái tóc, mùi thơm anh nhớ lại khi gặp cô lần đầu tại Viện bảo tàng.

- Anh ...! Anh Long!

- Đào ... Ôi em ơi!

- Em biết hôm qua anh đến tìm em!

- Anh tưởng em nói dối anh! Em không ở đây!

- Nhưng em biết là anh sẽ quay lại!

- Còn anh nghĩ là anh sẽ không gặp em ở đây nữa!

Đào thôi không ôm anh nữa, cô lùi ra đứng nhìn Long. Anh cũng đang nhìn cô.

- Sao hôm qua em không gặp anh?

- Đừng nói, em rất buồn khi anh quay về.

- Thật không? Em sống ở đâu?

- Đàng kia, trong một căn nhà nhỏ ngang chân núi

- Vậy mà anh không biết?

- Anh không thể biết, nó nằm khuất dưới chân núi. Anh cũng không thể hỏi ai, ở đây rất vắng người ...

- Anh thấy nhớ em, nên quay lại ...

- Thật ư?

- Ừ!

- Em cũng nhớ anh!

Ngừng một lúc, Long nhớ đến những chuyện hôm qua, anh đang xâu chúng lại với nhau, anh nhìn vào mắt Đào, hỏi:

- Em sẽ không nói dối anh chứ?

- Về việc gì? Sao anh nói vậy? Nếu không nhớ anh, em đâu ra đây gặp anh.

Long nhìn sâu vào mắt Đào, cô vẫn mở to đôi mắt nhìn Long. Bằng linh cảm, anh nhận thấy vẻ chân thật trên khuôn mặt cô. Anh vội hôn cô.

Cả hai đứng ôm hôn thật lâu. Long cảm nhận được tình cảm hết sức nồng nàn mà cô giấu kín. Giờ đứng trước anh, là dịp để cô bộc lộ hết những tình cảm đó. Theo trực giác, và qua những gì Đào đang bộc lộ, anh không còn nghi ngờ Đào đang đóng kịch với anh. Anh linh tính, đằng sau chuyện này còn rất nhiều người, Đào chỉ là một nạn nhân không hơn không kém. Có lẽ chuyện gì đằng sau đó mà Đào lại dính dáng vào những vụ mất tích tại nhà cô - công việc mà anh đang điều tra. Tuy nhiên, giờ anh không thể nào để lộ danh tính mình đang là đặc vụ cảnh sát trong vụ này.

Khi giây phút âu yếm ngừng lại, hai người khẽ đẩy nhau ra, mắt nhìn mắt. Đào nói:

- Em sẽ dẫn anh lên chỗ em đang ở.

- Anh cũng muốn vậy! Không tìm được em, anh rất buồn!

Rồi anh chở Đào chạy theo hướng tay cô đang chỉ dẫn. Từ từ, anh đang đi vào một lối nhỏ có nhiều bụi cây che khuất, nếu ai mới đến đây sẽ không dễ dàng nhận ra lối này. Chiếc xe từ từ leo dốc đưa họ đến nhà Đào men theo triền núi. Long thấy đó là một căn nhà rất nhỏ, có giếng nước, một sân nhỏ phía trước. Nằm dưới chân một ngọn núi đá cao tầm trung. Từ đây, anh có thể phóng tầm mắt xuống nơi anh đứng ban nãy và nhìn ra được đường đi vào đây.

Long dựng xe bên ngoài. Đào nắm tay anh kéo vội vào trong nhà. Cửa sập lại. Nỗi khát khao đã lên cao. Cả hai đều ở tâm trạng nhớ nhung, buồn chán khi không gặp lại nhau. Giờ đây, họ đã hiểu nhau. Tình cảm đến thật tình cờ nhưng cũng sét đánh. Họ lại ôm chầm lấy nhau, trao những nụ hôn đắm đuối. Anh nắm lấy đôi bàn tay thon mềm mại, hôn nhẹ lên đó. Long hôn lên môi, mí mắt, cằm và cổ Đào. Họ lần lượt cởi áo cho nhau và ân ái.

Khi con đấm đuối đã qua. Hai người nằm ôm nhau, họ trần truồng trên mình chỉ có mảnh chăn đắp ngang, Đào nép bên ngực anh. Long mới lựa lời hỏi:

- Em sẽ không nói dối anh chứ?
- Không! Sao anh lại hỏi vậy?
- Đây không phải lần đầu, em đã từng ngủ với đàn ông rồi!

Đào chưa trả lời, nhưng cô không tỏ vẻ phủ nhận câu hỏi, mặt cô hơi buồn khi nghĩ đến chuyện đó, cô nói:

- Đúng vậy, nhưng chuyện đó rất dài.
- Vậy hả?
- Chẳng lẽ anh sẽ không yêu em chỉ vì em đã từng ...
- Không phải! Anh đã yêu em từ lần đầu thấy em! Đào cười vui sướng, cô đập tay lên ngực anh nói:
- Thôi ...! Anh đừng giả vờ nịnh em nữa!
- Anh gặp em lần đầu ở đâu?
- Tại nhà ... À tại Viện bảo tàng – Long suýt nữa thì quên chuyện anh đột nhập vào nhà Đào đêm nọ và thấy ai trong rất giống Đào, và anh đã chú ý cô đêm đó.
- Nhà nào?
- À không, tại công viên trong Viện bảo tàng. Anh gặp em hôm qua kia còn gì nữa?
- Đúng rồi! Thế anh thích em ở điểm gì?

Long phải suy nghĩ với câu hỏi này. Một phần trong lòng anh rất thích cô ngay lần gặp đầu nhưng anh không thể nói những suy nghĩ quá trần trụi đại loại như “Em có đôi tay rất đẹp!”, “Cơ thể em thật cân đối với những đường cong gợi cảm trong bộ đồ hôm đó em mặc. Anh đã thích điều đó!”. Một phần anh phải giấu chuyện anh vào nhà cô tìm hiểu, và nhìn trộm cô bằng ống nhòm từ trên cao, lúc ấy anh gần như chiêm ngưỡng toàn bộ cơ thể cô.

Long nói:

- Ở em có sự kết hợp nhiều thứ mà anh chưa thể hình dung. Khuôn mặt em, dáng người, cử chỉ, mái tóc, mùi thơm quyến rũ, tất cả làm nên thứ gì đó rất cuốn hút anh. Anh chưa từng gặp ai khiến anh thấy rung động như em.
- Thật không?
- Có chứ! Em hiểu tại sao anh làm quen em hôm đó? – Long chau mày, nhìn cô
- Ừ! – Đào cười mà nói

- Ngày hôm sau, đến tìm em anh không gặp em. Quả thật, lúc đó anh rất nhớ em. Chỉ mong gặp lại em.

- Thế hôm nay, anh đã gặp em rồi.

- Còn em, em có nhớ anh không? Sau khi anh đưa em về nhà.

- Co.. o..ó!

Long nhìn vào mắt Đào. Anh nhận thấy một lời khai nhận rất chân tình yếu đuối của cô. Anh hiểu Đào cũng để tâm đến anh. Cả hai lại hôn nhau. Nụ hôn lần này còn sâu đậm hơn lúc ban nãy. Vì họ vừa nói thật với nhau về tâm trạng của mình. Lúc này, đó là một nụ hôn không có lời thôi thúc bởi sự khao khát nhớ mong. Còn giờ họ đã trao lời yêu thương.

Long nói:

- Giá như ta được mãi bên nhau!

- Em cũng vậy ...!

Vừa nói xong, hai người chợt hiểu ra điều gì ẩn sau câu nói vô tình đó. Đào vội nói:

- Tại sao hai ta lại nói câu giá như?

Long không trả lời vội. Anh hiểu cả hai đều có những hoàn cảnh phía sau họ mà họ chưa thể nói hết, hoàn cảnh này có thể gây sóng gió cho tình cảm của họ.

- Anh yêu em!

- Em cũng yêu anh!

Cơn khao khát lại bùng lên một lần nữa.

CHƯƠNG 6

1- Đắm say trong men tình, đặc vụ bị phát giác bên giai nhân

Họa sỹ đề phòng, hồn ma nghi ngờ thiếu nữ trở mặt

Trời chập choạng tối, Đào trong vòng tay anh, chỉ lúc này thôi tay cô còn quàng ngang ngực anh. Khi nàng ngủ say, tay nàng khẽ buông lơ lửng ngang sườn. Anh đã nằm yên như thế thật lâu, thời gian như muốn dừng lại, anh nghe được cả tiếng tí tí chiếc đồng hồ Omega khi nó điểm giờ bên cổ tay trái anh đang nhẹ đỡ bàn tay nàng. Anh cảm nhận cả từng nhịp con tim. Nhưng không thể giữ mãi suy nghĩ đó, thỉnh thoảng anh lại liếc mắt xem nàng đã ngủ say chưa.

Long khẽ nhắc tay nàng đặt lên gối, anh yên lặng mặc quần áo trở lại. Anh tránh tiếng động sẽ làm nàng tỉnh giấc. Theo linh cảm, anh nghĩ thà anh bỏ đi yên lặng sẽ có ý nghĩa hơn một lời chào đầy khách sáo. Đặc biệt, để anh kiểm tra lại xem mình có thật sự yêu nàng chưa, và nàng thì sao? Anh dự đoán ngày hôm sau, hay ngày khác sẽ quay lại, liệu nàng có còn đứng bên cửa nhìn ra phía con đường nhỏ chờ anh không.

Cánh cửa mở nhẹ, anh đi ra xe. Đẩy được một đoạn, anh mở máy từ từ chạy ra. Nghe tiếng bước chân bên ngoài, Đào chợt tỉnh giấc, cô thấy tay mình chỉ quàng trên chiếc gối. Trong tích tắc, cô cảm giác một điều luyến tiếc khôn xiết. Chàng vừa đi mất. Cô khoác vội chiếc áo ngủ lên người, kéo cửa chạy vù ra chỗ hàng cây, thấy chàng đang lao xe ra phía ngõ. Dưới ánh trăng mờ, chỉ mới ló sau rặng núi, bóng nàng chạy từng bước, chiếc áo ngủ chỉ được cài dây tại eo, tung bay đôi chân trần mềm mại nhả bước, hai cổ áo lật phất theo làn gió khi cô chạy. Tà áo xẻ thành hình tam giác, xẻ ở trên rộng chéo lại tại eo, rồi từ đó lại xẻ rộng xuống chân. Mái tóc, hình dáng, dáng nàng chạy trong cảnh chiều tà như con chim thổn thức chợt nhận ra bao điều cô vừa hiểu ra nhưng khó định hình. Cô vừa thú nhận tình yêu đầu đời mình với một chàng trai, nhưng không thể níu chân chàng. Giờ này người vừa đi, tim cô như nghẹn lại muốn chàng ở lại, còn tâm trí rối bời, khi cô nghĩ đến số phận và khuôn mặt ma quái của mình. Định cất tiếng gọi nhưng lại thôi, cô cứ đứng đó một lúc.

Khi Long vừa rẽ xe ra đường cái, đi một đoạn khá xa, anh không thể ngờ rằng anh bắt đầu có một cái đuôi đang lặng lẽ bám phía sau anh, đó là một chiếc Suzuki E-Bastion. Hai thanh niên khác cũng mặc đồ sậm màu, che kín cả mặt bằng nón bảo hiểm. Đó là hai đặc vụ cùng đội Long đã bí mật bám theo anh từ sáng đến giờ.

Trọng Dương nói:

- Nam, nhất định là cậu Long vào đây từ trưa đến giờ để thăm con nhỏ hôm qua.

- Em cũng nghĩ vậy. - Nam nói

- Thăng Long này quái thật, tranh thủ mấy ngày tạm nghỉ cậu ta đi thưa gái! - Dương nói

- Hay anh Long bị con yêu kia quyến rũ rồi? Anh Long không dễ sa ngã như vậy. - Nam nói

Dương hơi ngạc nhiên song cũng cố bám theo suy nghĩ đó:

- Nó làm gì mà quyến rũ cậu ta? Tiếp tục thêm một người nữa mất tích sao? Mà lần này là một đặc vụ.

- Sao, đặc vụ mà mê gái thì cũng sa bẫy chứ sao? - Nam nói

- Nếu vậy, thật đáng xấu hổ cho cái Sở cảnh sát ta? Thà không vào cuộc còn hơn. - Dương nói mỉa mai.

- Thật đáng tội nghiệp cho anh Long, trang nam tử không thoát khỏi chốn mỹ nhân! - Nam nói.

Cả hai lại im lặng. Dương phải cho xe tăng tốc đuổi theo, vì đi được một đoạn thì Long đột nhiên chạy nhanh hơn.

Được một lúc, đến ngã rẽ vào thị trấn huyện Kiên Thành, Dương cảm nhận nói:

- Thôi rồi, thằng Long này nó về khách sạn nghỉ, chứ có đi đâu. Cả ngày trời trong ổ người đẹp, hẳn mệt mỏi mà trở về. Ta đang lãng phí thời gian này giờ bám theo cậu ta.

- Vâng, hình như vậy, Long về khách sạn thì cần gì bám theo anh ta nữa. - Nam nói.

- Anh mà đang nghĩ ta có nên quay lại tìm hiểu xem cô ả kia là ai, ở đâu. Giờ là vừa lúc, này ta mà vào sớm quá, đúng lúc cô ả tiễn anh chàng kia về mà thấy ta đi vào thì cũng không được. - Dương nói

- Vâng, vậy quay lại đi anh! - Nam đáp lại.

Người đứng trông theo bóng chàng đã rẽ ra đường từ lâu, chân cô vẫn như bất động, đứng một chỗ. Những giây phút vừa qua, cô cứ ngỡ người cô gặp từ trăm năm trước đây. Chợt cô thấy khó chịu, ánh trăng đã lên thêm, cô hiểu điều gì xảy ra. Khi cô quay về, cũng con người trong bộ áo ngũ thân thướt đó nhưng mang khuôn mặt sần sùi ghớm ghớm. Cô chợt tự mừng thầm "Nếu chàng ở lại lâu hơn, có thể chàng sẽ nhìn thấy khuôn mặt bị tàn phá ghớm ghớm của mình. Thật may quá, chàng chắc sẽ bỏ chạy mất nếu thấy mình lúc này, mà không còn nghĩ gì về chuyện vừa qua".

Đào đi vào nhà. Cô khép cửa lại, thắp một cây nến mang lại bàn gương. Cô lấy tất cả can đảm ngời ngấm nghĩa bộ mặt sần sùi đen loang lổ của mình. Tỉnh thoảng trong những ngày

có trăng sáng, cô sẽ không giữ được nguyên dạng khuôn mặt đẹp đẽ kia. Đó là một hận thù mà cô đã tự đem lại cho mình sau những biến cố đến với gia đình cô. Người đã cho cô ân huệ để tiếp tục sống mà khoác lấy khuôn mặt mới chính là con yêu nữ kia.

Đào rơi vào tâm trạng tan nát cả lòng. "Một chàng trai vừa đem lòng yêu mình, giờ này có lẽ chàng đã ra về mang theo những hình ảnh đẹp nhất về mình, chuyện gì sẽ xảy ra khi vô tình anh chứng kiến thấy khuôn mặt ghớm ghiếc này. Tình yêu của chàng có đủ chế ngự để ngồi nghe mình giải bày không hay chàng bỏ chạy vì quá sợ. Không biết chừng chàng còn cho là mình đang yêu phải một con yêu tinh. Mình không muốn mất chàng mà cũng không thể cho chàng biết điều này".

Ngoài xa lúc này, hai thanh niên trên chiếc xe đang lù lù tiến vào, xe không bật đèn pha. Thay vào đó, cả hai đặc vụ đeo kính to đùng hồng ngoại để đi trong bóng tối. Chiếc xe điện với công suất cực mạnh đang trườn trên từng mô đá, nghiêng những bụi cỏ, cành cây khô, lá khô. Trên người họ cũng trang bị đủ súng ống và dao găm. Họ mặc cả áo giáp nhẹ bên trong. Khí thế rất hùng hực.

Đó là Hải Nam và Trọng Dương. Hai người đi vào ngõ mà Long vừa rẽ ra ban nãy. Con đường dẫn vào trong vắng vẻ tối om dù dọc theo ngõ có vài căn nhà. Trời quá tối vì không có đèn đường trong ngõ.

Thấy quang cảnh rất hoang vắng lại tối om như không có người ở, Dương nói:

- Quái thật, ở đây không thấy có nhà nào sáng đèn. Nhà nào cũng đóng cửa tối om, mà chỉ mới khoảng 7g tối.

- Hay họ đi đâu hết! – Nam trả lời

- Không hẳn thế. Tao nghĩ khu này là khu bỏ hoang! – Dương đáp

Nam ngạc nhiên hỏi:

- Khu bỏ hoang sao? Vậy Long vào đây gặp ai? Rõ ràng Long vào đây từ trưa đến tận chiều tối mới trở ra. Anh em mình đã nằm chờ Long cả vài tiếng ngoài đường đằng kia còn gì?

Dương mới nói:

- Ý tao muốn nói, chính điều đấy mới khả nghi. Nếu đây là khu đông dân, thằng Long vào đây đi ăn uống vui chơi như bình thường thì bọn mình mất công theo dõi chờ nó cả chiều nay

làm gì. Có điều, khu nhà bỏ hoang mà nó lại đến thăm ai ở đây. Hiên nhiên vị khách này cũng không kém phân bí ẩn.

- Vâng, chí phải, chí phải! Anh đang nói đến cô gái hôm qua phải không? Nam trả lời

- Cô ta cũng không phải loại dễ chơi! – Dương nói

Cả hai đi sâu vào trong con đường, rồi ngoằn ngoèo theo những lối mòn nhỏ hơn. Càng đi sâu họ càng lòng vòng trong mấy bụi cây. Dương đậu xe tại một góc tường đổ làm dấu. Anh nói: “Nam, trong này rộng mà cây cối um tùm vậy, chia nhau ra tìm, nếu có kẻ đứng phục kích hai anh em mình cho bắn lén hay cho một quả lựu đạn thì chết chắc.”

- “Vâng” Nam trả lời. “Tôi đi theo hướng rẽ sang phải, cậu đi sang hướng trái, khi nào quay lại đụng mặt nhau thì thôi. Lấy đèn pin ở thùng sau!” Dương nói. “Rõ!”

Thế rồi mỗi người mỗi ngã lần dò mở đèn pin theo từng bụi cây mà đi tìm. Trời tối lại không ánh đèn, trên đầu họ chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu sáng lối đi. Những lùm cây cao hơn đầu người, rất khó để có thể nhìn xa hơn. Khi trời còn sáng, Long đi vào đây mà còn mắc kẹt không biết kiếm thứ gì nói chi hai đặc vụ còn lạ lẫm quay lại nơi này vào buổi tối.

Long như sống trong cơn mơ giữa thực tại. Anh không còn để tâm mình là một đặc vụ đang làm nhiệm vụ. Về đến khách sạn, Long mới sực nhớ lại công việc. Anh sực sạo lấy mấy thứ tư liệu và mẫu đêm hôm qua thu được tại nhà Đào cuối thị trấn. Cái lọ nhỏ đựng mẫu hoa lá khô khiến cho anh chú ý. Anh mở lọ ra, đưa lên mũi ngửi lại mùi thơm đã ủ trong lọ khá lâu. Một mùi thơm khô hanh nhưng khá dịu, anh cảm giác dễ chịu, anh đang ngồi phán đoán nếu mùi thơm này có thêm độ ẩm thì sẽ ra mùi gì.

Chợt anh giật mình nhớ lại “Phải rồi, mùi này gần giống với mùi có trên quần áo, giường, chăn, gối của nàng, và trong lúc ôm nàng mình cũng cảm nhận được mùi từ cơ thể, kể cả khi hôm gặp nàng tại Viện bảo tàng. Ba mùi này là một, vậy là Đào chính là người đã dùng loại thảo mộc phơi khô này để tắm. Có điều tại sao Đào vừa ở nơi vừa rồi, lại vừa hay ghé đến nhà cuối thị trấn?”. Rồi anh lại cầm đến cái lọ có mẫu thuốc lá. Thứ này chắc chắn làm cho anh phát điên lên vì ghen. Đã có đàn ông từng ghé lại căn phòng sau nhà cô.

Điều này làm Long hoa mắt lão đảo một lúc. Anh ném nhẹ chiếc lọ lên bàn, không chịu được anh móc đầu từ túi sau ra một gói Marlborrow đã hơi nhàu nát, rút một điếu ra châm, đi ra

mở cửa sổ, Long nhìn về phía trời tối om phía trước. Trong đầu anh nhạt nhòa hình ảnh khi anh đang ôm nàng, thật say đắm và nồng cháy, và cả những hình ảnh do anh mừng tượng ra khi nghĩ nàng cũng từng trong vòng tay người khác tại căn buồng ở nhà kia của cô. Anh thấy hơi khó thở.

Được lúc khi điều thuốc tàn, Long quay lại mở máy ảnh ra xem, phóng to lên anh nhìn kỹ và phán đoán. Theo hướng những hình vết dấp để lại trên sàn, anh phỏng đoán ai đó đi ra đi vào từ phía cửa, rồi hướng về chiếc gương. Có dấu hiệu cho thấy giống như người nào đó trèo vào gương, vì chỉ có một chiếc dép nằm gần gương. “Không thể!” Long tự nói lầm bầm, anh tỏ vẻ khó hiểu. “Chẳng lẽ, người này trèo vào gương hay đứng một chân trước gương hả?” Đến đây Long cũng không thể tìm ra lý do nào khác.

Lúc này, hai đặc vụ đã dò dẫm được khá lâu. Họ vẫn như lạc lối trong cái mê cung xây bằng các lùm cây như vậy. Giữa hai đặc vụ, Dương già đời và tỏ ra có kinh nghiệm nhiều hơn Nam. Anh đi sang hướng ngã phải, theo hướng này càng lúc anh càng đi sâu vào các lùm cây, chẳng thể tìm thấy gì. Còn Nam, người ít kinh nghiệm hơn, vô tình lại đi sang hướng trái, đi một đoạn anh sắp ra sườn núi, không còn có cây, từ đây cho anh tầm nhìn lên toàn dãy núi và một đèo phía xa. Vô tình hôm nay, Nam may mắn hơn Dương khi được chứng kiến điều có lẽ anh không muốn.

Lại nói chuyện, Đào ngồi trầm ngâm bên gương ngắm nhìn mình được một lúc. Cô cảm thấy bải hoải sâu não. Cô mở cửa, đi lững thững ra ngoài, tâm trạng đầy rối bời cô cũng chẳng để tâm ban nãy có tiếng người vào, tuy vậy, tiếng xe máy rất nhỏ vào đến trong này đã tắt nên cô cũng không nghe. Cô cứ đi như vậy, mang khuôn mặt đen xì ghớm ghiếc trong bộ áo ngủ xê chỉ để lộ phân nửa hai ngực kéo xuống tận bụng và hở chân. Lúc này cô không xóa được bộ mặt này mà phải mang nó. Cô đi qua một bụi cây, đưa tay hái một chiếc lá.

Toàn cảnh tượng này đã được một người đứng phía dưới chứng kiến là đặc vụ Nam. Thoạt đầu, anh thấy cô gái kia rất thú vị, qua cách ăn mặc, và phong cách thư thái. Chỉ đợi khi cô vừa vô tình quay mặt nhìn về phía anh đứng, nhưng cô không thấy anh. Nam đã vội rụt xuống lùm cây, miệng còn lầm bầm “Ôi chết, cô ta là ai sao mặt mũi đen đúa như nhọ nôi thế? Chẳng lẽ cha nội Long vào đây gặp cô gái xấu như ma này sao?” Vì trông từ xa anh không thể thấy rõ hết khuôn mặt, mà chỉ nhìn thấy khuôn mặt cô ta rất đen.

Nam vội thụt xuống và cứ ngồi bất động quan sát. Cô gái kia vẫn cứ nhìn về phía anh. Thật ra, cô không nhìn thấy anh, mà tâm trạng buồn chán nên cô đứng dỗi mắt về phía thị trấn nhìn trời xa xăm, cô đang buồn nhớ người tình của mình. Nhưng Nam không biết, cứ cho là cô ta nhìn mình nên anh vẫn ngồi im.

Lát sau, cô gái kia cũng đi mất, Nam thấy nhẹ nhõm ngồi dậy. Anh đang lâu bầu “Cô kia, sao đêm hôm trét kem nhọ nôi lên mặt lại ra đứng hóng gió lâu thế. Long ở đội mình cũng không hiểu có phải si mê cô ta hay không?”. Vừa nói xong, anh há hốc mồm không tin vào mắt mình khi anh thấy từ trên núi cao bóng một cô gái khác ăn mặc như tiên nữ, áo lụa vải nhiều tà, mặt mày trắng toát, tóc mai dài qua lưng đang bay lướt thướt. Cô tiên này đang bay tựa hồ nhẹ như không khí vèo vèo vòng từ sau núi đến ngôi nhà trên kia và đáp xuống rất khoan thai. “Ồi! Ma, ma, nhất định nơi này có ma, người thường làm sao phi thân như vậy được” Nam đang tự hỏi mình. Anh vốn còn trẻ lại sợ nên anh nghĩ tốt hơn hết là bỏ đi tìm Dương dù sao cũng có thêm người, mà thứ hai anh có thể báo lại tình hình cho Dương nghe.

Nam lấy máy bộ đàm nhỏ ra gọi, nói: “Anh Dương!” – “Nghe đây” – Dương mở máy nói. “Anh có thấy gì không? Còn em bên này em thấy nhiều chuyện lạ đời lắm. Khu này có ma, có ma, thảo nào không có người ở? – “Sao, chú nói gì? Có ma à?” Dương làm bộ ngạc nhiên. “Thế thằng Long nó vào đây chơi với ma à?” Dương nói tiếp. “Anh không tin. Nhưng em vừa thấy chuyện lạ lắm.” Nam nói.

Hai người cứ cầm cái bộ đàm nói qua nói lại chỉ đường, cuối cùng thì họ cũng trở lại và đụng nhau. Dương vừa trông thấy Nam hót hơ hót hải. Anh vội lấy tay che ngang miệng ra hiệu phải im lặng. Nam hiểu ý gật gật. Cậu chạy sán lại phía Dương.

- “Có chuyện gì, mà chú mày réo ầm lên thế?” – Dương nói. “Không xong rồi anh Dương, quanh khu này đầy yêu tinh!” Nam khẽ nói vào tai Dương.
- “Thật không? Mày thấy cái gì”. – “Khi em đi ra phía sườn núi, lúc đầu em thấy một cô gái rất đẹp, trong bộ đồ ngủ mỏng tanh, nhưng kỳ lạ mặt cô ta đen như nhọ nôi...” nghi một hơi Nam nói tiếp
- “Vì em nấp ở dưới, cô ta đứng phía xa bên triền núi, lại cách quá xa nên em không thể thấy rõ mặt cô ta. Nhờ cái váy trắng dưới ánh trăng nên em mới thấy mặt cô ta đen xám xịt.”. “Còn thấy gì nữa?” Dương hỏi.
- Nam im lặng khẽ nuốt nước bọt ực trong cổ, rồi anh mới nói chuyện ban nãy anh âm thầm theo dõi “Em trông thấy cô ta chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng tanh hở ngực phong phanh

bên trong. Chỉ thất hờ dây ngang eo, phía dưới cũng để chân trần ... À đúng rồi, cô gái này có hình dáng y hệt hình cô gái mà hôm nọ anh em mình được xem cô gái tại căn nhà ở bên huyện, rất giống cô ta”. “Rồi sao nữa?” Dương nóng lòng hỏi.

- “Theo em phán đoán, nếu xét thời điểm lúc anh Long ra về, và lúc chúng ta rẽ vào đây, và khi cô gái kia đang ăn mặc như trần, chính xác cô ta và Long đã có lên giường với nhau cả buổi chiều nay, đúng lúc anh Long về thì cô gái đi tìm nên chưa kịp thay quần áo.”. Dương vẫn im lặng suy nghĩ.

Ngừng một lúc, Nam nói tiếp “Cô ta cứ đứng nhìn em trơ trơ được một lúc. Khi em nhòm đầu dậy, không thấy cô ta đâu, nhưng em chưa kịp hiểu ra chuyện gì lại thấy một cô gái khác đang phi thân như khinh công từ trên núi bay xuống nhà.” Nam nói. “Nhà nào?” Dương thắc mắc. “Em quên mất, là nhà cô ta, hình như nằm phía sau chỗ cô ta đứng. Trên đó giống như một cái đèo vậy.”

Nghe đến đây, Dương đưa tay ôm miệng, anh suy tư tổng hợp ý kiến. Dương nói với Nam:

- Chi tiết thằng Long ngủ với cô gái ban đầu khá chính xác, vì ta đã thấy hình cô ta hôm họp báo, và bắt gặp Long đưa cô ta đi ăn nhà hàng hôm trước.
- Thế còn cô gái đi khinh công từ trên núi xuống là ai? Nam nói ngạc nhiên:
- Em cũng không biết. Nhưng tận mắt em thấy! Dương hỏi:
- Chú có chắc không? Hay là trên đấy chỉ có một con yêu tinh rồi bay qua bay lại ... cũng có khi là cả đàn yêu tinh không chừng ...!?
- Ồ! - Nam khẽ thốt lên

Dương vội đưa tay bịt miệng Nam nói thì thào “Im! Chỗ này rất nguy hiểm. Bọn chúng mà nghe động, xuất hiện, anh em mình rắc rối đấy.”.

Nam cũng trợn mắt lên hỏi “Thế bây giờ làm sao hả anh Dương? Thú thật từ nhỏ đến giờ, kể cả từ khi vào ngành cảnh sát, em chưa bao giờ gặp phải những vụ án bí ẩn ma quái”.

“Biết rồi, ai chả thích chọn cho mình cái an toàn. Nhưng đây là vụ án mà ta đang làm nhiệm vụ, vô tình cậu phát giác ra chuyện này thôi. Ta không thể bỏ về không, còn thằng Long ngày mai nó lại đến đây vui thú chơi đùa với mấy con trên kia được”.

Nam vội hỏi “Thế sao anh Long cũng là người trần nhưng lại chơi với lũ yêu quái được, anh ta không sợ chết hả”.

Dương đã có ngay câu trả lời “Chú mày nên nhớ thằng Long nó đẹp mã, yêu tinh cũng có khi nó có thân xác của con người cũng thèm hưởng lạc thú, ăn ngon mặc đẹp đùa giỡn. Chuyện thằng Long ngủ với gái là bình thường. Nên nhớ, Long đã từng đột nhập vài lần vào nhà cô Đào tại cuối huyện này. Không chừng nó cũng bị ma ám rồi, nên cả bọn lại rủ rê nhau về đây chơi bời múa hát”.

Nam nghe thấy thế gật đầu cho là phải “Ừ nhỉ, ừ nhỉ, chuyện cổ tích xưa cũng từng nói nhiều con yêu nữ hóa thân thành thiếu nữ cám dỗ những kẻ háo sắc, làm tình mê mết xong rồi giết

chết những gã kia, hút máu...” Dương nghe đến đây cũng phì cười, vội đưa tay che miệng nói “Cậu cũng từng nghe qua, biết thế sao còn ngạc nhiên thế. Không khéo có con yêu tinh nào đêm nay cũng chú ý cậu đấy!”. “Hề hề hề, cái đó nếu biết trước em cũng không dám ...” Nam nói.

Cả hai lại nói với nhau vài câu, họ cúi khom người từ từ di chuyển lại chỗ nắp ban nãy của Nam. Đi lom khom được một lúc, cả hai đã đến chân núi. Nhìn sang bên kia là một đèo phía xa, để lên đó sẽ có một con đường mòn nào đó nằm lẫn trong bụi cây ngoài kia. Dương thì thầm tay liên tục chỉ trở ra hiệu cho Nam những chiến thuật và hành động sắp tới. Cả hai định áp sát vào căn nhà nhỏ mà theo họ là nằm khuất trên đèo.

Đào đã đi vào nhà, bữa tối trên bàn, cô gắng gượng ăn, trong lòng sâu muộn. Lúc này cũng như mọi ngày, cô cũng không hay biết từ lúc nào khuôn mặt cô đã trắng đẹp trở lại. Sự thay đổi đó cô không thể kiểm soát được, nó đến rồi đi biến đổi cô từ con người nhan sắc dưới bộ mặt kính dị hay một cô gái đẹp. Đào chuẩn bị đi ngủ. Khi cô mở cửa ra vườn. Cô giật mình vì phía sau bếp chỗ gian tắm có ánh sáng từ cây nến, khói bốc nghi ngút trong bếp ra, mùi hương thơm thảo mộc. Cô hiểu ngay vị khách kia hôm nay đã thân chinh đến đây thăm cô, mà không cần biến hình nữa. Cô rón rén đi vào, khép nép đứng sau gian nhà tắm, thấy cô gái kia đang ngồi trong bồn nước hơi nóng bốc lên nghi ngút, tay vẩy nước, cầm gáo múc kỳ cọ. Người kia đã biết cô đi vào vội dừng lại.

Đào nói:

- Mẫn Châu sư tử! Sao hôm nay ghé đến thăm em bất ngờ quá!

Đào nói từ tốn mà muốn lãng quên đi chuyện hai đêm hôm qua cô đã gặp người này. Nhưng lúc ấy, cô gái kia về nhà tàng hình và nhân lúc cô đang thiêm thiếp ngủ nên thôi. Mẫn Châu đáp:

- Ta với muội, là tình chị tình em, sao em lại khách khí với ta vậy!

- Em không dám. – Đào đáp

- Ta dạo này có chút chuyện bức bối, nên về đây nghỉ ngơi! Chuyện ở nhà đằng kia, có mấy người đến thuê, nhưng tình hình ồn ào quá phá. Chẳng lẽ muội không biết? - Mẫn Châu hỏi, mắt liếc về phía Đào.

Trong cái liếc đó, Đào chỉ đón lấy phân nửa cái nhìn, nửa cái nhìn còn lại Đào tránh và cúi đầu nhìn xuống đất. Vẫn đứng đó, Đào trả lời:

- Em biết có một người đến. Còn hai ba hôm nay em chưa về nhà. Mong sư tử đừng trách!

- Thật sự có chuyện gì? Mẫn Châu nói:

- Đã có người đến thuê; nhưng không phải một, mà là một đám rồi.

- Hả, sao lại nhiều vậy chị!

- Không biết em làm việc với bà già nhà bên ra sao? Chỉ nhận một người vào thuê, thì giờ lại nhiều người vào.

Đào trả lời:

- Em sẽ gặp lại bà Mừng hỏi lại chuyện ra sao?

Mẫn Châu bực tức nói:

- Thôi đừng hỏi nữa. Bà ta không có gì sai. Chẳng qua, lần này ta gặp phải nhóm người không vừa, bọn chúng có cả bùa mà ta không sao vào được.

- Mẫn Châu vừa nói xong, vẫn còn hậm hực, thờ hồng hộc, cô vẫn ngồi trong bồn. Nói đến đây, Đào hiểu một hai đêm qua tại sao Mẫn Châu lại về nhà thăm mình giữa đêm hôm.

Lúc này, ngoài sườn núi, hai đặc vụ Trọng Dương, và Hải Nam do thấy có ánh đèn sáng hắt ra từ phía xa. Họ cho rằng mọi người trên đó đã vào nhà, nên tìm cách tiếp cận căn nhà trên đèo. Hai anh sau một hồi lần mò đã tìm được một con đường lạch nhỏ men theo bụi cây đi lên đèo. Hai anh đã tiếp cận ngôi nhà từ xa, tuy nhiên, với ống nhòm trong tay, lại thấy phía sau có bóng người đang nói chuyện nên cả hai nấp bên ngoài.

Mẫn Châu nghi một lúc, nói Đào:

- Sao em không thay áo, cùng vào đây hưởng thú tắm nước ướp hương thơm với ta.

- Dạ! Xin chị đợi chút! – Đào đáp gọn gàng. Mắt nhắm nghiền, trong giây lát cô cảm thấy sự tủi nhục ê chề dẫu nguy trang dưới khuôn mặt thản nhiên

Đào đi ra phía trước bồn tắm. Cô từ từ cởi bỏ áo, áo yếm, quần ... như một sự thách thức với con yêu kia. Nó vẫn nhìn cô một cách đầy chiêm ngưỡng. Đào tự tin nhìn vào mắt nó, ra ý rằng dù cho phải làm vì cô bị nó sai khiến, nhưng cô không hề thua kém về tài sắc với nó. Cô nhấc chân dài bước nhẹ vào bồn. Ngồi xuống. Con yêu tinh đỡ lấy cô, đưa tay lấy gáo dội cho cô. Nó sà lại đưa hai tay vuốt ve Đào. Cảm giác khoái trá hiện lên trên mặt Mẫn Châu. Trái lại, ở Đào là sự chịu đựng ngoan cường, cô dù có thấy cảm giác êm ái dâng lên trên hai ngực mình nhưng khuôn mặt cô không hề tỏ vẻ đó. Cô vẫn im lặng thản nhiên ngồi vẫy nhẹ tay trong làn nước. Chính sự “ngoan cường” này làm cho Đào càng trở nên hấp dẫn, khó chinh phục mà Mẫn Châu dù đã ân ái với cô bấy lâu vẫn chưa một lần mất cảm hứng.

Ngoài kia, hai đặc vụ đã tiến sát hơn. Hai người ống nhòm trong tay, đưa lên nhìn. “Ồi!” Nam thốt lên. “Mẹ! Cảnh này hay thật” Dương cũng nói. Nam lo lắng gỡ ống nhòm ra thúc

nhẹ Dương hỏi “Anh Dương, có đúng là ta gặp yêu tinh không, lát nữa bọn nó tắm xong, ra gặp ta dụ dỗ rồi bóp cổ chết thì sao?”. Dương gỡ ống nhôm ra cúi gắt nói “Mày chỉ quá lo xa. Bọn nó đang tắm không thấy hay sao. Lát nữa nó tắm xong thì mới tính tiếp, ừ mày ... tao đang xem”

Lại cảnh Mẫn Châu sau khi tắm cho Đào xong, nó ra hiệu bằng ánh mắt muốn Đào tắm rửa cho nó. Đào hiểu ý, cô sán lại, cũng làm như Mẫn Châu.

Ngoài kia, Dương lại chép lưỡi nói, “Tiếc quá, không ở gần mà nghe được họ”.

Nam quay sang Dương vừa sợ vừa ngạc nhiên mà hỏi “Anh Dương, lại gần cho chúng thấy ta rồi đuổi ta sao?”.

Dương vẫn nói nhanh theo cảm tính “Mày thấy đó, bọn nó đang quần lấy nhau chứ biết gì bên ngoài này!”.

“Ừ, thì cũng được! Nhưng ta làm gì đối phó bọn chúng?” Nam lại cẩn thận hỏi, một phần Nam nhát hơn Dương, đầu anh lúc này tự thêm dệt thêm những chi tiết rùng rợn trong những chuyện ma mà anh từng nghe kể. Còn Dương, dù biết hết những chuyện này, nhưng trước cảnh tắm tiên của hai cô gái đẹp như mơ, mà quên hết bất chấp mọi thứ.

Chốc lát Dương nói, tay vẫn cầm chiếc ống nhôm quan sát.

- Tao không thể ngờ nổi giữa cái đèo heo lánh này lại có căn nhà mọc lên, mà toàn gái đẹp. Rồi thằng Long lại sa vào chôn này!

Nam đáp:

- Cô gái đang tắm cho cô kia chính là người hôm nọ Long đưa vào nhà hàng! Dương nói tiếp:

- Đúng vậy, trông cũng giống như hình cô Đào ta đã thấy.

- Từ đây có thể nói, Long đi điều tra tội phạm nhưng đã yêu phải tội phạm. Ta trực tiếp hỏi, Long nhất định sẽ chối, thứ hai ta chưa có bằng chứng. Tình hình thật gay go, lực lượng bị phân tán.

Nam hỏi:

- Còn cô gái kia là ai? Ta chưa bao giờ thấy. Dương nói:

- Tao cũng hoàn toàn bất ngờ trước cô gái này.

- Cô ta có khuôn mặt và thân hình trắng muốt, nhìn đầu tóc, tướng chừng như không giống người thời này.

Nam nói:

- Theo anh, cô Đào có khả năng khinh công bay lượn như cô kia? Dương trả lời, anh hơi nhăn phía đuôi mắt:

- Làm sao biết, chỉ có cách ngồi chờ xem cô ta tắm xong rồi có bay đi đâu không!

- Nhưng tao đang có suy nghĩ, cô gái kia là con yêu nữ đã thành tinh đến cả ngàn tuổi, do vậy nó mới ăn mặc kiểu thời xưa. Khu vực này là nơi có nhiều yêu tinh hoạt động.

Nam thắc mắc, lúc này anh đã bỏ hẳn ống nhòm ra, chỉ nói chuyện với Dương:

- Tại sao cô Đào là người trần lại chơi đùa vui vẻ với yêu quái?

Dương bỏ ống nhòm ra, đưa tay gỡ đầu mà nói:

- Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai!

- Có rất nhiều giả thiết, thứ nhất cô Đào đã được báo là mất tích, có thể đã đi nơi khác, và giao du với yêu tinh như ta đang thấy tại đây

- Giả thiết khác, hiển nhiên Đào không còn là người, mà là một con yêu tinh đội lốt người, dễ hiểu vì sao lực lượng cảnh sát lãnh thổ Long Hà đã sớm bỏ cuộc, do họ cũng như chúng ta, vào cuộc điều tra rồi gặp ma quỷ, yêu tinh hù ... sợ mà bỏ cuộc. Và hôm nay ta tận mắt chứng kiến bọn chúng hội họp nhau. Nếu cảnh này dự đoán đúng, thì không chỉ có hai con mà có một bầy yêu tinh. Vấn đề là chúng đang ở đâu và làm cách nào phát hiện được chúng. Nam vừa lo âu vừa sợ nói:

- Không lẽ sở cảnh sát ta chỉ đi sau dọn rác cho sở cảnh sát Long Hà. Vụ việc mà người ta đã tránh né, khép lại, có thể do nhiều nguyên nhân ... nay ta lại đi khều ra.

- Khôn khở, lần này ông Danh, Giám đốc sở lại đang chạy đua chức Giám đốc Bộ cảnh sát Hoàng Gia. Áp lực đè nặng lên vai tất cả anh em, cả Long nữa, dù chưa biết.

Dương bần thần nhưng quả quyết:

- Các sếp đã tính chuyện lập thành tích vậy, ta cũng không có cách nào khác.

- Lần này, được thua sẽ ngã ngũ, thắng phen này, anh em bọn mình thế nào cũng lên chức, lương thưởng cũng tăng. Tháng này, mày còn bao tiền?

Nam buồn bã nhìn xa xăm chút, cười gượng gạo nói:

- Chẳng giấu anh, em phải vay người nhà ít tiền trước kỳ lương. Đi xa vậy, chỉ có công tác phí. Em chưa thể nghĩ đến gia đình.

Dương cũng chép lưỡi nói:

- Thế tưởng anh mày có gia đình là sướng lắm sao, cũng thường cháy túi như cậu. Lương ngành cảnh sát chỉ mới đủ sống, mà vật giá khá cao, làm nghề đặc vụ, đôi khi chi tiền túi cho công việc hơn là tạm ứng. Như thế mới có thành tích về báo.

Nam ngần ngại lại hỏi:

- Hay ta rút lui như bọn họ, báo với cấp trên là Long không dính dáng đến ai. Mặc cậu ta, nó chơi với ma, ma bóp cổ thì kệ. Đến khi sự việc không điều tra được thì rút lui. Đừng hé với cấp trên chuyện ma quái ở đây. Em ... em thấy cứ lo lo ra sao đấy. Bọn chúng có cả bầy, phía ta chỉ có hai anh em mình, anh Long thì giờ này chắc lơ mơ yêu đương ... Liệu vào cuộc lần này có nguy hiểm cho anh em mình không?

Dương nói:

- Ta không còn cách khác, nếu Long lơ là, chẳng có gì để nói. Anh Tuấn chỉ đạo ta đi theo dõi thẳng Long. Mà kết quả báo về cũng chung chung, thì hỏng việc hết. Và bọn yêu tinh vẫn hoành hành ở cái cái căn nhà khi gió kia.

- Ông Danh rút chức Giám đốc Bộ cảnh sát Hoàng Gia lần này, thì tội mình có mà dậm chân ở vị trí này đến chục năm nữa. Lương bổng mãi như vậy.

- Vì đồng lương, có khi ta phải làm dù cho hiểm nguy...

Nam nhìn mắt Dương, cả hai nhìn nhau:

- Anh Dương, đúng là nghề nào cũng khổ, nghề cảnh sát này gian nan mà nguy hiểm luôn rình rập!

Hai người mãi nói chuyện. Ở đằng kia, hai cô gái đã tắm xong. Đào đã thực hiện xong nhiệm vụ chung vui với cô gái kia. Hoàn toàn mãn nguyện, cô đang nằm xoài hai tay trên thành bồn, đầu ngã ngửa. Đào khéo léo thu dọn lại, cô đứng lên đi lấy khăn lau cho mình, rồi đưa cho cô kia. Mẫn Châu đỡ lấy chiếc khăn từ tay Đào, quán ngang người khi vừa bước ra. Xung quanh chỗ nhà tắm của hai người, sương hay khói trắng vây quanh.

- Tuyệt, tuyệt thật, cảnh đẹp như trên cõi tiên. Chỉ có bọn yêu tinh mới đưa ta đến quang cảnh thần tiên ghê rợn. – Dương cứ nói làm nhảm khi tay đang cầm ống nhôm.

Trong phút chốc, hai người đã thu dọn xong chỗ nhà tắm. Họ đi vào trong căn nhà nhỏ bên cạnh. Cửa đóng lại, ánh sáng yếu ớt hắt ra ngoài cửa sổ.

Đằng này, Dương cũng vừa hạ ống nhôm xuống. Nam hỏi anh:

- Anh Dương nghĩ sao? Ta có nên tiến sát lại đó không? Dương quay sang nói ngắn gọn:

- Đây là nhiệm vụ!

Mẫn Châu theo Đào vào nhà trong, cô cảm nhận ngay một khác biệt trong căn nhà này bấy lâu. Ắ đưa mắt nhìn quanh, chiếc giường với tấm chăn, gối còn vương vãi. Chúng có biểu hiện cuộn và bị xéo khác thường, từ linh cảm Mẫn Châu nghi ngờ một cô gái không thể nào quán chăn rồi tung rơi mù trên giường được. Khi ả lại gần hơn, khứu giác nhạy bén đã giúp cô đánh hơi ra mùi của đàn ông còn phảng phất trên giường. Quả thật chính xác, mùi mồ hôi đàn ông trong cuộc luyện ái cũng tiết ra thứ tiết tố không kém đàn bà. Tất cả đã theo mồ hôi quện lên tấm nệm trên giường Đào, chiều nay Long đã nằm lưng trần trên đó. Mắt Mẫn Châu quắc lên khi mũi đã ngửi thấy thứ mùi đó. Đào lo đi thay áo, cô không hề tiết lộ chuyện chiều nay. Người tình của cô bỏ về quá bất ngờ, làm cho chính Đào cũng không kịp xếp gọn

lại các thứ trên giường. Rồi cô thấy như trăm cảm kiểu si tình cứ thần thờ đứng trông về hướng thị trấn. Khi trở lại nhà, cô thấy Mẫn Châu đã ghé đến tự lúc nào. Lúc này, Đào chỉ mong sớm được đi ngủ.

Khi trở lại, Đào đã ăn mặc lại bộ đồ ngủ kín đáo hơn, cô nói Mẫn Châu:

- Chị đi thay lại đồ đi, em treo quần áo trong góc đằng kia.
- Trời đã tối, chị không ngại đường về có thể ở lại đây với em.

Lời mời kia quả thật khách sáo, Đào không biết là nên yêu hay ghét cô gái này. Cũng vì cô ta, Đào đã chứng kiến thêm bao chuyện cho gia đình mình. Rồi vì oán trách cho số phận, cô tự hủy hoại nhan sắc của mình, khi bình phục, mãi mãi cô mang một khuôn mặt đen xỉ sần sùi. Đào vẫn đứng trầm ngâm nhớ lại những tháng ngày qua, chỉ vì khuôn mặt khả ái, mang kiếp hồng nhan, mà Đào sớm đón nhận những bi thảm cho bản thân. Giận ông Trời đã không cho cô sự yên ổn, khi hiểu chính sắc đẹp là nguồn gốc của bao tội lỗi đến với cô, ngày đó Đào đã tự mình hủy hoại nhan sắc, muốn chấm dứt vĩnh viễn những đau thương, trốn mình sống trong cô độc ẩn náu mà ôm mối đau lòng. Tưởng chừng như cô gái với khuôn mặt đáng sợ sẽ mãi mãi sống lẫn khuất trong căn phòng nhỏ phía sau và bên dưới núi. Chỉ màn đêm xuống, một mình cô mới lần mò ra ngoài quanh nhà.

Sau những cái chết của cha mẹ, hai người anh lớn, người anh thứ ba hằng tuần một lần đem lại các thứ cần dùng thức ăn thức uống cho cô em gái với khuôn mặt ghớm ghiếc đó đã xa lánh cuộc sống con người. Rồi một ngày kia, cô gái bí ẩn tên Mẫn Châu kia cũng xuất hiện. Mẫn Châu vì có mối liên kết thâm tình với Đào nên đã chấp nhận hứa sẽ giúp Đào thoát khỏi khuôn mặt kinh dị kia để khoác lấy vẻ mặt mới hoàn toàn đẹp đẽ đến mức đầy mê muội, ma lực. Điều kiện đi chung, từ ngày đó trở đi Đào phải gán linh hồn cho bọn yêu tinh, như người nửa cõi trần, nửa cõi âm.

Mẫn Châu không vội đáp lại, cô lẳng lặng đi vào trong thay áo. Cô mặc lại chiếc áo cung nữ ngày xưa. Rồi đi ra ngồi chải quần lại tóc. Thấy vậy, Đào đi lại gần giúp chị mình chải tóc.

Chờ đợi đủ lâu, bên ngoài, hai đặc vụ bắt đầu tiếp cận. Họ chia ra, Dương ra đầu cho Nam đi vòng phía sau, còn mình sẽ từ từ tiến đến căn nhà và áp sát cửa sổ. Súng lăm lăm trên tay. Anh đã đứng kề cận dưới hàng hiên. Từ ánh sáng heo hắt bên ngoài cửa sổ, Dương nhòm vào trong chỉ thấy mỗi mình Đào đang ngồi trước gương. Hóa ra, Mẫn Châu đã ra về từ rất sớm, cô muốn tránh sự chú ý của Đào để đón xem người đàn ông nào đã đến đây. Lúc này, quan sát cử chỉ Đào, Mẫn Châu biết Đào có phần tự lự, cô biết Đào vẫn đợi người kia ghé đến trong nay mai. Cô biến đi mất trước khi hai đặc vụ kịp đến nơi.

Căn nhà nhỏ, chỉ có một phòng dùng chung để bàn, giường và bàn gương. Trong góc nhỏ là nơi thay quần áo. Dương lấy làm lạ không hiểu cô gái kia đã đi đâu. Anh nhìn kỹ khắp nơi, kể cả trên giường không thấy cô gái kia. Nam lúc này đang đi lần mò phía sau chỗ nhà tắm và bụi cây. Anh cũng không phát giác gì thêm. Bất chợt, dưới ánh trăng mờ, Nam thấy phía sau hiên nhà có đám sương mù mờ bốc lên, anh ngược mắt lên thì thấy cô gái nãy đang bay vụt lên cao ra phía sau dãy núi. Anh giật mình hốt hoảng, cố trấn tĩnh. Nam hiểu một con yêu vừa đến lại bỏ đi. Anh đi vòng ra phía cửa trước, ra dấu cho Dương. Dương kéo Nam sát vào một góc trước nhà gần bụi cây, cả hai thì thào.

Dương nói:

- Chú mày có tìm thấy gì không? Ở đây sao tao chỉ thấy mỗi một đũa, còn đũa kia biến đâu mất.

Nam khẽ trả lời:

- Phải rồi, nãy em vừa thấy con yêu tinh kia bay lên ra phía sau dãy núi rồi. Đúng lúc anh em mình vào thì con kia đi mất.

- Phải không? Thôi đúng là gặp bọn yêu quái rồi! – Dương nói

Nam lại hỏi:

- Thế còn con trong kia? Nó làm gì, anh thấy gì không?

Dương nói:

- Nó đang ngồi bên gương chải tóc. Tao từng nghe kể giờ mới thấy đúng, khiếp quá, bọn yêu tinh chúng thường đội lột những cô gái cực kỳ nhan sắc, hay ngồi chải tóc mãi miết suốt đêm.

- Vậy chúng ta làm gì với nó? – Nam hỏi

- Đêm nay thế tạm đủ, tao chỉ ngồi canh xem nó có biến hóa ra khuôn mặt đen xì như chú mày nói thôi. – Dương nói

Nam gật gật đầu, Dương nói tiếp:

- Giờ chưa thể động tĩnh gì được, chưa muốn nói nó là yêu tinh, có nhảy vào tóm, nó biến mất!

- Ngày mai kia, ta phải bắt quả tang thằng Long thực sự có dính dáng đến bọn này không, có chứng cứ mới báo tiếp lên cấp trên.

Trong nhà, Đào vẫn ngồi như tượng trầm ngâm ngắm mình trong gương. Khuôn mặt cô càng thêm đẹp ra, ánh mắt đen láy, những giọt lệ ứa ra không đủ trào ra ngoài càng làm mắt thêm long lanh. Đào đang khóc nhớ tình nhân. Khóc vì tình yêu nhiều và dễ dàng hơn khóc vì bất cứ thứ gì khác kể cả đau khổ, nghèo hèn, tuyệt vọng, vì về bản chất, khi yêu người ta thường cảm thấy tâm hồn trùng xuống, sự yếu đuối nhen nhóm, những giọt lệ thường mượn cơ chúng mà xuất hiện. Bên ngoài, hai đặc vụ vẫn kiên nhẫn ngồi đợi người bên trong. Vô tình, trên bầu trời một tầng mây đen bay ngang qua che mất ánh trăng, toàn khu vực trở nên tối. Ánh sáng duy nhất là từ chiếc cửa sổ hắt ra, và nhìn về phía phải xa xa bừng lên ánh sáng điện nơi thị trấn.

Khi trời xám xịt, khuôn mặt Đào đã biến dạng sang hình thù xấu xí. Mắt xanh thẫm, da mặt thâm xỉ, dưới làn tóc mai uốn lượn môi thẫm, hai gò má đào ửng hồng thay vào đó là những vết lõm loang lổ hằn sâu của thứ thuốc độc đã hủy hoại da thịt. Đào vẫn ngồi đó, cô đưa tay lên sờ đôi môi đen nứt nẻ, cô không thể hình dung môi này đã đón nhận cái hôn của chàng. Nỗi đau khổ dâng lên, cảm xúc không ngăn được những giọt nước mắt đã hoen đầy trong khóe mắt, chảy ra, lăn xuống gò má qua những vết lồi lõm, chúng liền bị thấm nhanh vào đấy như những giọt nước gặp phải hố đất trên đường. Đây chưa phải lần đầu cô tuyệt vọng, nỗi buồn, và một tương lai phía trước không còn hy vọng đã nhiều lần đến với cô. Nhưng hôm nay, sự tuyệt vọng dường như mang một khuôn mặt mới, cô đau khổ vì tình, mọi đau khổ lại được làm mới lần nữa dưới tâm trạng khác.

Dương đã kéo Nam tấp sát vào phía cửa sổ. Cả hai lom khom, cúi sát, từ từ nhòm lên xem, họ có dịp nhìn tận mắt cô gái ban nãy đang ngồi bên gương. Chỉ tiếc bàn gương đặt ngay cạnh tường, chiếu thẳng sang tường đối diện, Đào ngồi xoắn tóc nên từ phía cửa sổ hướng đến, do vô tình nằm chéch so với gương, Dương và Nam không thể nào nhìn vào gương mà cũng không thể nhìn thấy mặt Đào. Họ cứ im lặng quan sát. Bên trong, Đào không còn tâm trạng của cô gái nữa, cô đang ở trạng thái bị nhập, nửa người trần nửa người cõi âm, cô vẫn kiểm soát được tâm hồn mình, đau nhói theo cảm xúc, nhưng cũng hoa tay chân như vô cảm. Cô nằm lim dim trên giường. Tuy vậy, Đào đang nhớ đến Long, mà quên hẳn hai người đang nấp bên ngoài quan sát cô.

Nam ngồi phía ngoài, nên anh không thể nhìn được rõ cơ thể Đào. Dương ngồi phía trong, tư thế vừa đủ để anh nhìn thấy một chút phần ngực bên phải Đào, toàn bộ động tác như đập vào mắt anh.

- Trời ơi, trời ơi, cô ta đẹp quá! Như một thiên thần! – Dương nói lầm nhảm.

Môi anh như bất động. Ngồi bên cạnh, Nam không nói gì, anh như muốn ngừng thở, anh nghe cả được tiếng tim đập khe khẽ trong lồng ngực. Nam chưa lập gia đình, nên những cảnh như làm anh cảm thấy chân tay bòn chòn. Khẽ dịch tay sang trái, Nam vô tình va phải một thanh củi nhỏ dựng trên vách tường, nó đổ xuống gõ vào vách tạo thành tiếng lục đục. Bất thành linh, Đào nghe được, vội ngồi dậy, Đào liền quay ra phía cửa sổ. Khuôn mặt đen xịt, mắt xanh lè, cô khẽ nhe nanh nhìn vào hai cái đầu đang lụm chụm bên dưới.

Hai người bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy một cô gái thân thể quyến rũ như tiên nữ với một khuôn mặt ma quái. Nó còn nhe nanh hăm dọa. Sợ quá, Nam thốt lên “Ôi trời, ma, ma, nó thấy chúng ta kìa anh Dương!”. Tiếng lục đục ngoài cửa sổ đã cho Đào biết là có người rình mò cô. Cô kéo áo kéo quần lên che lại phần nửa phần hở hang, định đi ra phía cửa.

Nam nói với Dương:

- Nó ra kìa. Định tấn công ta đấy!
- Anh Dương, chạy thôi ...

Chưa nói hết lời, Nam đã bỏ chạy ra phía ngoài, cậu còn không quên một câu:

- Em còn có cha mẹ gia ... a... à!

Dương vẫn không nói gì, có vẻ anh còn tiếc cảnh tượng được ngắm nghĩa thân thể của Đào, nên anh còn nán lại. Song con yêu tinh đã bước gần đến cửa, anh lại ở thế cô, nghĩ là dù sao nó cũng là yêu tinh chứ không phải người. Nên anh cũng bỏ chạy theo Nam. Khi Đào ra mở cửa nhìn, cô không thấy ai, cô nhìn quanh, tưởng là một con cáo hay chó hoang đi lạc qua đây vướng phải cành củi.

Hai đặc vụ đã nhanh chân chui vào một bụi cây, nên Đào không thấy. Nằm im một lát, Dương mới nghe tiếng nói khe khẽ “Anh Dương, anh lăn sang một bên được không, anh đang nằm đè lên người em!” Hóa ra, Nam biết thế nào con yêu tinh cũng ra cửa, nên anh không thể chạy một mạch hết cái đường ven đèo được. Dương đuổi theo, vốn cũng cùng trong nghề đặc vụ với nhau, hiểu ẩn ý của Nam, anh cũng lao theo vào bụi cây, gấp đến nỗi anh phóng người qua đầu và rơi xuống người Nam.

Dương vẫn không trả lời. Nam mới nói “Nặng quá, anh đang đèo lên không thở được”. Dương lí nhí nói “Suyt, từ từ đã, để xem con yêu tinh kia có đi ra đây không?” Được một lúc, Dương mới lảo đảo sang phía phải, Nam lồm cồm ngồi dậy.

Đào cũng ra mở cửa nhìn quanh, cô đứng ở cửa, rồi lại nhìn xuống cái áo đang phanh phân nửa để hở hơn hai phần ba bầu ngực, nên thôi, cô không đi ra ngoài. Cô cho rằng đúng là vừa có một con chồn chạy ngang qua vương phải khúc gỗ tại cửa. Đào lại trở vào nhà, cô thổi tắt nến, bước lên giường kéo chăn ngủ. Dù sao, ngày hôm nay cô cũng đã hưởng nhiều khoái lạc, và vừa rồi tiếng động bên ngoài đã làm cô chợt hứng. Cô nghĩ ngay đến giấc ngủ sẽ tạm đưa cô đến sự bình yên.

Từ trong bụi rậm, quan sát thấy căn nhà đã sập cửa, đèn trong đã tắt, cả hai mới yên chí cựa quậy. Nam cười nói “Em thì chẳng nói làm gì! Anh Dương xem ra cũng sợ ma ghê nhỉ.” Dương hơi đỏ mặt giấu đi sự xấu hổ anh cũng trầm tư rồi trả lời đầy triết lý “Hãy chọn một ngày khác để chết nếu được. Làm đặc vụ vào sinh ra tử, có chết hãy chết cho xứng đáng, có đi đời vì ba cái lũ yêu quái này, thì chẳng ai biết ta bị ai giết mà chết cũng lãng nhách”.

“Thế anh đã tin căn nhà kia có yêu quái chưa?” Nam hỏi lại. “Rồi, sau khi tao quan sát tận mắt”. “Mà con ma nữ đó đẹp thật!” Nam nói tiếp. Dương không trả lời, ngòi bản thân anh chỉ đưa tay xoa miệng, nuốt nước bọt trong cổ.

Hai người lại rón rén đi ra, đến chân núi, họ trở lại chỗ nhiều lùm cây tìm chỗ xe đậu. Dương thận trọng đẩy xe đi một đoạn xa mới nổ máy, Nam nhảy lên, xe phóng đi. Họ không biết từ một góc xa trên núi, cô gái kia nãy giờ đứng quan sát tất cả. Đó là Mẫn Châu. Vì từ lúc ra đi, Mẫn Châu giả vờ bỏ về để Đào không nghi ngờ nữa, cô bay lên phía sau núi nghỉ sau các rặng cây, mà quan sát ngôi nhà bên dưới.

Mẫn Châu, đang đứng trên cây, mặt cô xanh tê tái, từ phía cổ trở xuống vẫn thom tho, đầy đặn và gọn gàng hết sức quyến rũ. Đàn ông mấy ai có thể không ngoái nhìn thêm, nếu một lần thấy hình thể Mẫn Châu, áo xẻ, yếm căng, eo thon gọn, chiếc cổ nhỏ ngay ngắn, khuôn mặt tựa như phi tần trong cung. Chỉ có khuôn mặt cô, hai chiếc răng nanh khê rít lên trong miệng.

- Hai tên vừa về là ai, nhất định bọn chúng không phải là kẻ đã vào nhà ngủ với Đào!!!

- Tại sao Đào lại để cho bọn kia theo dõi? Mọi chuyện gần đây ra sao? Ở nhà kia cũng một đám đến quậy phá đêm ngày hò hét đánh bạc, còn ở đây Đào lại lơ là với tình nhân, và những kẻ đến đây theo dõi? Chúng liên quan gì với gã kia?

Nói đoạn, Mẫn Châu đưa tay lên che ngang miệng ngáp ngáp, lẩm bầm “Ta thèm uống máu tươi quá. Đã lâu lắm chưa bắt được tên nào làm bữa tiệc thiết đãi đại huynh và đồng đảng cũng như các muội của ta! Ái chà! Ái chà! Há há há”.

Nói đoạn, con yêu tinh lỏng lộn uốn éo cơ thể, lúc thì múa lúc thì hát đi qua đi lại.

Tại phòng mình trong khách sạn Hải Vân, Long định sẽ báo cáo tình hình cho cấp trên mấy ngày nay. Những thứ anh tìm được tại nhà Đào thật tình với anh còn quá ít ỏi, trong đầu anh lại đang xáo trộn mọi thứ, anh điên đảo, phải làm cách nào để vừa hoàn thành nhiệm vụ mà vừa tránh né cho Đào, nếu anh thực sự có ý nuôi dưỡng tình cảm với cô. Chỉ mới ba ngày tiếp xúc nàng, anh thấy như chưa bao giờ cảm nhận, chưa có cô gái nào anh từng tiếp xúc lại có thể làm anh trầm tư đến thế. Nghĩ sao rồi Long quyết định không báo cáo nữa. Thật nan giải cho bất kỳ ai ở tình trạng anh, nhưng dường như cuộc sống luôn trái khoáy, chỉ cho người ta gặp những thứ đáng mong ước trong những hoàn cảnh không ngờ.

Còn hai đặc vụ kia cũng vừa về phòng mình tại khách sạn Hoàng Hà. Ngồi nghỉ chút lát, Dương điện thoại về cho ông Tuấn. Bên kia có người trả lời máy:

- Cậu Dương phải không, có tin gì không? – Ông Tuấn nói

- Bọn em vừa đi theo dõi Long về, quả đúng như anh đoán, Long có dính dáng đến hung thủ trong vụ án này. – Dương nói

- Chuyện là sao?

- Ngày hôm kia, khi bọn em đang đứng hóng gió nói chuyện tại ban công khách sạn, tình cờ thấy Long chờ một cô gái trông rất giống như trên hình chụp mà anh cho xem đi vào nhà hàng đối diện khách sạn em đang ở.

- Sao nữa? Cậu chắc không?

- Chính xác, cả em và Nam đều thấy tận mắt Long trên chiếc Honda MI III đúng của Sở cảnh sát ta. Họ vào ăn uống khoảng bốn năm phút, rồi Long lại chờ cô ta chạy ra hướng ra ngoài thị trấn.

- Ừm, ừm ...! Ông Tuấn vẫn trầm ngâm trên điện thoại

Dương nghỉ một lát nói tiếp:

- Ngày hôm sau, và hôm nay bọn em cố gắng theo dõi Long, thấy cậu ta đi về hướng cuối huyện, nhưng giữa đường đi rẽ vào một ngõ nhỏ chạy vào một khu vực núi non. Sáng hôm nay, bọn em cũng thấy Long vào đó, một hồi rồi không thấy đi ra, cậu ta ở đến tận chiều tối mới về, về mặt bãi hoải, trông đáng về mặt mới.

- Cậu có đoán Long làm gì không? – Ông Tuấn hỏi

- Bọn em nghi ngờ Long vào trong tìm cô gái và có nán lại lâu, nên sau đó, cũng vào trong đấy. Tuy nhiên không tìm thấy gì chung quanh. Vô tình, Nam chúng kiến thấy có yêu tinh bay trên ngọn đèn trước mặt. Bọn em đã tiếp cận khu vực đó, và xác nhận có một căn nhà nhỏ trên đó, thấy cô Đào và một cô gái khác rất lạ. Đáng ngạc nhiên, chúng là yêu tinh. Và một con yêu tinh đã đuổi bọn em chạy ra. – Dương nói

- Yêu tinh à? Ý cậu muốn nói, cả Đào và cô gái kia đều là yêu tinh? – Ông Tuấn hỏi lại

- Vâng, đúng vậy, cô gái kia có thể bay lượn đi khinh công như trong các phim thời xưa, còn Đào, tận mắt em và Nam thấy cô ta là một con yêu tinh đội lốt một cô gái có nhan sắc. Quả thật, với vẻ ngoài đầy thu hút, cô ta đã dụ dỗ được rất nhiều đàn ông. – Dương nói

- Chú nói giỡn chơi hả, tôi cả đời chưa gặp con ma nào, làm gì có yêu tinh!

- Không, anh Tuấn ơi, em nói xạo em chết liền! Chính mắt em thấy nó bay nhảy phi thân như phim chương đấy!

- Cái gì, chú nói thật à?

- Vâng, em thề, cả cậu Nam cũng thấy nữa!

- Hừm, để xem nào!

- Thế chú cho rằng yêu tinh dụ dỗ cậu Long hen?

- Thì bọn em bắt gặp Long cứ ghé lại cái nhà chòi đó, mà trong đó toàn đàn bà con gái đẹp cả!

- Ừ! Để xem!

Sau một lúc, ông Tuấn ậm ừ rồi nói ngắn gọn trên điện thoại:

- Các cậu đã làm rất tốt. Trong vài ngày nữa tiếp tục theo dõi xem Long làm gì. Cố gắng không tham gia can thiệp, tránh để cậu ta phát hiện. Tôi sẽ có chỉ đạo cho các cậu sau.

- Rõ, thưa sếp! – Dương nói

2- Tái hiện giấc mơ, hạnh phúc ngập tràn

Làm sao thoát nạn, khi có kẻ đêm ngày rắp tâm

Lại nói chuyện đặc vụ Long, khi đã quyết định tạm thời gián đoạn trình báo với cấp trên những chuyện anh đang nghe ngóng, tham gia. Bên bốn phen, bên tình, anh thấy mệt mỏi tâm trí. Đôi lúc anh cũng muốn nghiêng sang một phía thôi, chọn một hướng đi. Anh đã nghĩ ngay đến sự việc này chỉ ngày một ngày hai khi bắt đầu chú ý Đào. Anh được đào tạo về kỹ quan cảnh sát, tố chất và phẩm chất đã gắn anh vào nghề đặc vụ, sự nghiệp của anh có lẽ trong ngành này, rồi khi lạc bước vào chốn tình cảm, Long cũng nghe tâm trí mình thật nhiều.

Trực giác tốt hay là số phận đã cho anh niềm tin mãnh liệt từ cái nhìn đầu tiên khi anh thấy Đào tại vườn nhà cô, rồi những ngày sau đó, dù cho chuyên án phân tích một hướng, những chỉ đạo của cấp trên yêu cầu anh phải đề phòng theo lẽ thường tình; Long hoài nghi tất cả, nghi ngờ hoàn cảnh Đào có những điều gì khác ngoài yếu tố tội phạm như hàng loạt các vụ án khác, nghi ngờ cả những kết luận của phía cảnh sát về bản chất tội ác của hung thủ.

Đào cũng không ngờ sau bao năm sống trong tăm tối trong bi kịch gia đình, lẩn tránh cuộc sống con người, tự hủy hoại nhan sắc là một minh chứng cho điều đó, cô lại rơi vào một bi kịch khác, tội ác đang nhen nhóm tại nhà cô, mà cô cũng vô hình trung tham gia. Một kẻ đi điều tra hung thủ, dễ thấy lại phải lòng hung thủ. Chính Đào còn hiểu hơn Long lúc này, biết nhiều hơn, cô ôm lấy đau khổ càng nhiều, cô từng nghĩ cuộc đời mình chấm hết từ lâu. Tất cả, kỷ niệm tuổi thơ, những năm sống trầm lặng trong làm lụng chăm chỉ bên gia đình mãi mãi cùng với ngôi nhà ven núi này sẽ đi qua, sống dật dờ như cái bóng chờ một ngày sẽ đến khi ngôi nhà này cũ nát đi, mọi thứ mất dấu, khi cha mẹ và hai anh trai lớn không còn, anh thứ ba sẽ đi nơi khác, và cô sẽ nghĩ mình làm một cái bóng sống vật vờ bên núi, chờ cái chết đến bao giờ.

Một hai ngày trôi qua trong yên lặng, bình an của phố núi. Những cơn gió thoảng vẫn thổi mát khi chiều về, làm dịu cái nóng nực. Sáng sớm, ánh ban mai lại bùng lên như chưa bao giờ mạnh mẽ thế. Ngày nào cũng vậy, như một guồng quay không hề thay đổi, cuộc sống sẽ đẹp một cách vô hồn thật nếu quan sát nó bằng sự yên lặng vô cảm, chỉ có tâm hồn và thể xác làm con người khi thấy chan hòa sung sướng, khi đau khổ. Cuộc đời con người nơi đây không như vậy. Vẫn còn người như Đào, không còn ánh sáng để nhìn lên phía trước, cô thu mình vào bóng tối, sống lẻ loi.

Long bỏ nhiều thời gian hơn ngồi thật yên trong phòng, anh cứ định châm thuốc, rồi lại ngần ngại dụi tắt. Giữa Long và Đào đang có những thay đổi rất trái ngược nhau trong suy nghĩ. Một người khi đang gần đến sự chín muồi trong sự nghiệp, bảnh trai, hoạt bát, anh có thừa những cơ hội để làm quen và tiếp tục sự nghiệp đặc vụ. Ít ra dù nguy hiểm luôn rình rập trong nghề này, anh vẫn còn dư cơ hội để có một gia đình và con cái, chúng sẽ lớn lên. Tuy vậy, Long ý thức được sự ghê gớm thật khó giải bày. Nếu anh quen Đào, tiếp tục cuộc tình éo le này, anh phải đánh đổi thứ gì chẳng; có thể mất cả công việc. Còn Đào, một người tưởng đã quên đi cuộc sống của mình sau bao bi kịch cô phải nhận lấy, cô đã bằng lòng chôn chặt đời sống làm một người bình thường, để chờ ngày cô sẽ đi theo nó, kẻ đã đến ra tay cứu làm tươi đẹp lại nhan sắc của cô, cũng chưa biết đến đâu, có thể làm một dị nhân sống tránh mặt người rồi chết ven bên núi. Cô đã nguyện sẽ chết tại đây, bên cạnh những người thân cô đã chết tại nhà này. Khi quen Long, Đào đau khổ khi lưỡng lự sẽ trước hy vọng được yêu, sống trong

tình yêu cao đẹp của một cô gái với một chàng trai, rồi thì quá khứ cô sẽ bỏ đâu, và con người hai diện mạo của cô có giấu được mãi không, hay là chối bỏ tình cảm, cương quyết xa người tình để lại cho chàng cũng dày vò tâm trí vì cuộc tình không lời đáp ...

Một đêm thật dài, cũng qua, anh nhớ lại tất cả, đêm qua gần hai giờ anh mới ngủ được. Tất cả hình ảnh về Đào ủa về rõ như ban ngày, khiến đầu anh tỉnh táo vô cùng, không tài nào ngủ dù đã nhắm nghiền mắt. Sau những giờ suy tư, Long sớm trấn tĩnh lại, anh cho rằng mọi chuyện chưa phải bế tắc như anh tưởng. Anh tin rằng khi một trong hai người hòa điệu tâm hồn thì sự hy sinh của ai cũng vậy, đều nhân thêm niềm vui hạnh phúc cho người kia và tình cảm sẽ làm dịu mát những mát mát người kia. Lúc tỉnh táo, anh giận mình đôi chút vì đã quá cầu toàn, trong đầu anh lờ mờ những suy nghĩ mông lung táo bạo anh chưa hình dung rõ, nhưng anh tin nó sẽ là câu trả lời cho hoàn cảnh sắp đến. Anh tự nhủ “Nếu Sở không phải mình vào vụ án này, chưa chắc và có lẽ chẳng bao giờ mình sẽ gặp nàng; có khi cả hai gặp nhau khi đã thành ông cụ bà cụ. Đừng quá trầm trọng như vậy Long! Biết đâu nàng cũng đã thay đổi khi gặp mình, mình sẽ làm điều gì cho nàng thì sao, dẫu sao cũng còn hơn là không gặp nhau ... Long, đừng buồn nữa!”, vừa nghĩ anh vừa tự nhướn miệng cười nhủ.

Long ăn mặc lại gọn ghẽ, đơn giản. Một chiếc áo dài tay xắn, mặc quần có dây treo từ hông lên hai vai. Anh nghĩ cần đi ra ngoài. Chỉ mới mười giờ hơn. Anh lái xe vòng vèo ngoài thị trấn, nhưng sao tâm trí anh cứ thôi thúc anh quay lại ngôi nhà bên đồi, nơi anh đã gặp Đào mấy hôm trước. Xe chạy ra đường cái, ra đường liên huyện, rồi đến ngã rẽ anh quẹo vào. Nhớ lại đường dẫn lên đồi, anh từ từ chạy xe theo các ngõ ngách nằm dưới hàng cây. Anh đã đi đến trước cửa căn nhà. Long dựng xe, đi đến cửa, anh gõ vài tiếng, rồi lần thứ hai, thứ ba, anh gõ mãi và nhìn vào trong nhà thấy tối om, nàng đã đi vắng. Hình như cửa không khóa, anh cứ gọi khe khẽ “Đào, Đào, em có trong đó không?” “Đào, anh đây!”

Anh đẩy mạnh cửa, nó bật mở ra, Long cũng không ngạc nhiên vì theo anh hiểu ngôi nhà này bên sườn núi kiểu nhà ngoại ô, lại rất ít ai biết, nên Đào không cần khóa cửa. Anh đi vào bên trong, chẳng thấy đâu bóng đèn, giá nến, chỉ có ánh sáng từ cửa sổ và cửa chính hắt vào. Anh từ từ đi vào quan sát lại lần nữa căn phòng nhỏ, anh đi vào bên trong chỗ tủ áo. Lúc này, trời mát không có nắng. Anh mở cửa tủ. Ánh sáng hắt vào trong đến tủ yếu lại nên anh lờ mờ không thấy rõ mọi vật. Tủ mở ra, Long kéo nhẹ vài mắc áo trên thanh, anh ngạc nhiên khi thấy có những bộ áo nữ dài tay, eo bó, nhiều vân nổi và bông vải điểm xuyết, còn có cả áo yếm. Long ngờ ngợ không hiểu đây có phải giống quần áo trong rạp hát hay không, anh nhớ lại trông rất giống với kiểu áo mà anh thấy cô gái tại nhà Đào ở huyện mặc đêm đó.

Trong lúc Long đang mãi suy tư, từ bên ngoài, có bóng người đi vào, bước chân rất nhẹ tựa như đạp lên mây, đột nhiên Long thấy tự dưng trên vách tử ánh sáng bị tối lại, sinh nghi có ai đang đi vào, anh quay ngay ra ngoài chỗ giường. Long chưa kịp hiểu chuyện gì thì anh thấy cô gái xoa tóc che gần hết mặt mặc váy dài màu lục nhạt vừa chạy qua cửa sổ. Long vội phóng ra ngoài cửa đuổi theo thì chỉ thấy chiếc váy của cô gái phủ đến sát mắt cá chân vừa sượt qua vách tường về phía nhà sau, anh vội chạy vòng ra, không thấy ai, anh hỏi to:

- Ai đó!

- Ai đó! Đào phải không?

- Ai đó!

Theo cảm tính, anh vội chạy ngay ra xe, mở thùng xe lấy khẩu súng. Vì hôm nay anh đến thăm nàng, không thể kè kè bên hông một khẩu súng, trước hết sẽ làm cho mọi người nghĩ ngay anh là cảnh sát, kể cả nàng. Một khi đã bị người khác nghĩ là cảnh sát, thì còn ai dám nói chuyện, huống chi cô nàng của anh đang là nhân vật chính trong chuyên án. Súng do vậy được để trong thùng xe. Vừa đi được một vài giây, Long thấy hình như anh quên mất thứ gì chưa làm “Àh, phải rồi! Quên khóa xe, lỡ ở đây mãi đuổi theo kẻ lạ mặt, đưa khác ra lấy xe thì phiền phức, dù sao cũng là xe của đơn vị. Mà chiếc này loại đặt hàng của ngành cảnh sát, bọn tiền đây!”. Long khóa cổ xe, lấy remote bấm cho xe tự bắn khóa ở dưới và vô hiệu hóa toàn bộ hệ thống điện. Anh tự nhủ “Tốt rồi, chiếc này mà ai lấy mất, thì mình bị Sở kỷ luật thậm chí đi tù, mà lại không có xe đưa nàng đi đâu chơi, lại tốn tiền xe lôi, xe ôm, taxi ... Chà!” Anh nhìn lại chiếc xe bóng lộn nằm cụp đầu dựa xuống đất, tay đưa lên chỉnh lại cổ áo, một chút cảm giác nhẹ nhõm, an tâm dâng lên, rồi lại giơ súng lên lăm lăm ngó ngang qua lại.

Áp sát vào tường gỗ, trên tay lăm lăm súng, Long bắt đầu hiểu ra những chuyện mới, ở khu vực này không đơn giản chỉ là một căn nhà nhỏ bình yên ven núi, mà còn nhiều bí ẩn. Quả thực Long không sợ trước những chuyện hoang đường, anh đủ lạnh lùng để vượt qua kỳ thi tuyển đặc vụ, thì mấy chuyện ma quái này chẳng hề hấn gì; duy chỉ một điều, anh âu lo không biết tại sao Đào lại sống ở một nơi hẻo lánh như vậy, ngày đêm luôn có những người xa lạ thoát ẩn thoát hiện. Không biết trong số những người đó có ai làm hại cô nàng của anh, hay thậm chí chua chát hơn, cô nàng cũng nằm trong tốp đó. Rồi những chuyện còn lại là gì? Long hình dung ngay ra tất cả, trong đầu nhen nhóm lo lắng.

Anh quyết định sẽ bám theo kẻ đã theo dõi anh này giờ. Nhiệm vụ của một đặc vụ, anh hát ra khỏi hai vai. Mục tiêu duy nhất, anh chỉ muốn đem lại điều bình an nhất cho nàng, từ suy

nghe đó thôi anh quyết tâm lần cho ra kẻ đang ản núp kia. “Đào, em có biết rằng anh đã yêu em ngay từ lần đầu thấy em, qua bao nhiêu trùng hợp, anh mới gặp em, anh bỏ hết những rắc rối phía sau, ta đã quen nhau, những kỷ niệm ta đã trao. Đến khi con tim anh mách bảo anh thật sự cần có em trong đời, tại sao mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp với anh? Lúc này em đang ở đâu, còn những con người kia là ai? Giá mà em xuất hiện ngay lúc này, để anh có thể hỏi em!”, Long cứ mãi mê tự nhủ. Anh đã đi lò dò một đoạn ra sau nhà tắm.

Điều gì đã đánh động Long thêm suy tư? Không phải Đào không có nhà vào giờ này, mà là một người khác vừa đi qua đây, cả hai cùng là nữ. Gần đây, anh thấy sao mình luôn gặp những trùng hợp kẻ lạ mặt xuất hiện rồi biến đâu đó rất nhanh, anh lại nghĩ do anh chạy quá chậm hay những người kia chạy quá nhanh. Chỉ trong tích tắc, họ đã mất tăm mất dạng.

Chiếc di động nhỏ trong túi quần anh khẽ rung phát ra vài tiếng chuông báo. Anh để tay phải giữ súng, tay trái anh thò lấy nó ra, miệng còn lẩm bẫm “Oái, không hiểu sao lúc cập rập như vậy có ai gọi đến. Hy vọng không phải là anh Tuấn?” Vừa nói xong, Long nhìn vào điện thoại thì thấy cái tên Thu Lan, anh chép miệng “Thôi chết, lại cái cô bên công ty thời trang đồ lót, sao cô ta cứ điện thoại cho mình hoài nhỉ?”. Chuông máy vẫn liên tục reo, Long đành phải bấm máy trả lời, tay kia vẫn giữ súng.

- A lô, anh nghe!

Từ đầu kia, một giọng nữ phát ra:

- Anh à, em Lan đây!

- Ừ anh biết – Long trả lời, chần chừ chưa biết nói tiếp chuyện gì

Cô gái nói:

- Sao hai tuần nay anh không điện thoại, cũng chẳng nhắn tin cho em? Anh đi đâu vậy?

- À, à, ... anh bận đi công tác đột xuất, nên không kịp báo em biết.

Trong đầu Long cứ tảng lờ, anh lướt qua mọi ký ức với Lan rất nhanh trong đầu. Long đã quen Lan cách đây rất lâu, hai năm thì phải, khi anh mới hai mươi bảy tuổi, anh nhớ rõ cái hôm ấy khi anh đi xem triển lãm hàng may mặc, anh có ghé lại tại một quầy trang phục đồ lót nam nữ của công ty thời trang La Bella, và mua vài thứ cho mình, hôm đấy có một chương trình xổ số, thấy vui vẻ khi đang nói chuyện với cô bán hàng là Lan lúc đó kém anh đến năm sáu tuổi, Long tham gia một chương trình xổ số và để lại thông tin cùng số điện thoại. Ấn tượng ban đầu, Long thấy Lan là một cô gái cũng xinh xắn, cao vừa tầm, da trắng mịn, tóc hơi ngắn cúp ngang cổ; anh bắt gặp hình ảnh Lan rất đẹp trong bộ vét công sở, trong mắt

Long khi ấy, Lan là một mẫu phụ nữ hiện đại, cởi mở và thoáng. Thiện cảm với cô, Long cũng thấy có. Rồi anh quên mất, khi về nhà, vài ngày sau thì Lan chủ động nhắn tin cho Long gọi lại chuyện hôm nọ, hai người trao đổi. Dần dần, Long tìm thêm được một người bạn nữ. Tình cảm với Lan, Long không muốn nói anh đã nuôi dưỡng, mà chỉ là duy trì đã được gần hai năm.

Thời gian đó, Long chưa được lên đặc vụ tại Sở, anh chỉ là một đặc cảnh trong Đội đặc cảnh, phải làm nhiều công việc nhằm chán nặng nhọc. Tuy vậy, hai năm với một cô gái cao ráo có nhan sắc như Lan tại một công ty nước ngoài thiên về PR, Lan đã khá thăng tiến; từ bán hàng, cô tiến vùn vụt lên tổ trưởng rồi quản lý bộ phận sales tại một chi nhánh ở trung tâm Tiền Châu, lãnh thổ Phúc An. Những hợp đồng tới tấp, những buổi họp báo PR, Lan cứ như con thoi bị quán vào guồng công việc. Dù họ không dứt điểm chấm dứt nhưng trong lòng mỗi người vẫn ghi nhớ sự quen biết. Họ đã đi chơi được vài dịp. Thuở đó, Long chưa thực sự tự tin, anh đang ở độ tuổi học hỏi nhiều, còn Lan đã chín chắn trong công việc.

Có những dịp, Lan chủ động mời Long đi chơi, xem phim, ăn uống, cà phê và cô trả tiền cho những khoản đó. Long khéo léo không nhận nhiều nhưng anh vẫn không từ chối. “Kỷ niệm nào đáng nhớ nhất?” Long tự nhủ, “À phải, mình và Lan, quen hai năm, mà chỉ mới hôn nhau trong một lần tình cờ khi đi xem phim về tối gặp trời mưa lất phất, thế là cả hai quyết định sẽ đi bộ từ rạp chiếu phim về đến nhà nàng. Chiếc ô của nàng, mình đã cầm nó che cho cả hai đũa suốt đoạn đường. Đến nhà, dưới cảnh mưa nhẹ rơi, đèn sáng hai bên đường, khi vừa trao chiếc ô lại cho nàng, Lan đã quàng tay hôn mình. Chà! Mình nhớ rõ bữa đó đã hôn nàng được khoảng năm phút thì mẹ nàng ra mở cửa thế là về!”. Điều đáng nói, giữa Long và Lan, tình cảm dường như chưa đến độ chín, mặc cho nàng luôn bận bên những cuộc họp, có khi phải đi chiêu đãi với đủ loại đối tác nam giới, anh vẫn mê mải công việc một đặc vụ, thỉnh thoảng xa nhà; trong những lúc bình thường, Long tự thú nhận với trái tim mình rằng anh chưa thực sự nhớ nàng, có gặp nhau thì lảng mạn, không gặp anh cũng không thấy nhớ. Phải nói rằng, anh chưa hiểu hết Lan; anh chưa biết nàng nghĩ đến anh ra sao, nhưng nàng cũng rất bản lĩnh, nàng cũng không cần hỏi han anh nhiều, thỉnh thoảng có hỏi thăm, nhưng đã hỏi thì hỏi rất vồ vập, đầy quan tâm. Điều đó làm Long thoáng chút nghi ngờ. Tất cả những gì trong đầu anh hiện lên, một cô nàng thu hút, khá sang, đặc biệt Lan rất đẹp khi mặc vét công sở, chân đi vớ mỏng, Lan không mấy hở hang, nhưng đôi chân cô chính là vũ khí đối với đàn ông, đôi chân dài, cân đối so với chiều cao cô, săn chắc và thon gọn. Đôi lúc, nghĩ đến Lan, anh chỉ nhớ đến vài chi tiết đó thôi.

Vậy là trong tích tắc, anh đã lướt trong đầu hết mọi chuyện với Lan. Anh vẫn cảm máy, nghe giọng nàng hỏi han cứ đều đều:

- Công tác, anh lúc nào chả bận công tác, hay đang đi đâu thăm cô nào đấy?

Rõ ràng, đàn bà linh cảm thật tài, đúng là Long đang chú ý một cô gái khác, nên cả tuần nay, anh chẳng một lần nào nghĩ đến Lan. Dù sao, Lan cũng quen anh trước, cô vẫn đang nuôi dưỡng tình cảm với anh. Sau một nụ hôn, những lần nói chuyện sau đó nghe sẽ thân mật hơn. Do vậy, Long hiểu giọng điệu của Lan lúc này là đang quan tâm, hạch hộc người bạn trai của mình.

Long trả lời:

- Anh nói rồi, anh đang đi công tác, thật đấy!

- Tình hình lúc này đang rất nguy hiểm, anh không thể giải thích ngay bây giờ, chúng ta sẽ trao đổi sau, ok!

Lan bĩu môi nói:

- Nguy hiểm, nguy hiểm cái gì? Hay là anh vờ bày ra trò này để tránh em, gần hai tuần nay anh im lặng rồi?

Long vừa lo, vừa bực anh nói lí nhí vào chiếc điện thoại, một phần anh sợ mãi tập trung nói điện thoại, người lạ mặt này sẽ quay lại tấn công, Long nói:

- Anh đang ở gần bọn tội phạm! Ta trao đổi sau nhé!

Đến giờ Lan cũng tạm xuống nước, cô nói:

- Thôi được, nhưng nhớ tối nay anh phải điện cho em đấy!

- Ừ, ừ ...Bip, bip, bip! Long ừ ào và tắt máy.

Long chạy vòng ra phía sau nhà, toàn bộ khu này có một nhà tắm nhỏ, không thấy ai. Anh nhìn xuống chân xem có dấu giày để lại, “Quái thật, chỉ có dấu giày của mình, vừa nãy mình thấy một cô gái chạy ra phía sau, vậy mà không có dấu gì để lại!?” Long nhủ thầm khi anh đưa chân bước qua lại để tìm dấu dưới đất. “Không thể nào, cô ta đi rất nhẹ đến nỗi không hằn dấu gì, trong khi đất ở đây mềm” vừa nghĩ anh vừa tỳ nhẹ đầu mũi giày dưới đất. Long bắt đầu thấy lo lắng, sự việc đã rắc rối hơn anh tưởng. Anh vội nhìn quanh thì thấy ra sau nhà tắm còn tiếp một đường nhỏ chạy vào một khu rừng nhỏ thì phải. “Nhất định, cô ta đã biến vào đó!” vừa nghĩ xong, anh chạy vội vào chỗ lối mòn.

Con đường nhỏ chỉ độ hai bước chân người dẫn anh vào một cánh rừng nhỏ. Theo quan sát, Long nhận ra đây là một cụm rừng ven đồi, tuy cao hơn so với mặt đất nhưng địa hình kiểu

trung du vẫn tạo nên những cánh rừng nhỏ, thậm chí có khi ngay trên núi. Đang mãi nhìn quanh, đột nhiên anh nghe tiếng sột soạt từ phía bên tay phải, xa về phía trước sau một bụi cây lớn, anh chậm rãi đi về phía đó, hai tay chĩa khẩu súng laser về phía trước. Anh dám chắc đã nhận ra có kẻ đang nấp ở phía sau bụi cây, anh lớn tiếng quát to:

- Hey! Ai đằng sau bụi cây?

- Cô là ai? Tại sao lại theo dõi tôi?

Long lấy can đảm, hai tay nắm chặt súng, anh khom người chuẩn bị trong tình thế xấu nhất khi đối phương tấn công như bắn trả hay ném thứ gì về phía anh, anh sẽ xoay người lộn sang chỗ khác. Hơi thở anh càng sâu hơn, mặt nhăn nhó, hai con mắt nhú vẫn không rời khỏi mục tiêu phía trước.

- Tôi nhắc lại, ai sau bụi cây đó?

Khi tiến lại gần, người phía sau bụi cây bất ngờ đứng dậy chạy thoăn thoắt về phía cuối rừng. Long trở mắt ngạc nhiên, trước mặt anh, một cô gái mặc áo màu lục tối sẫm, tóc buông dài hết cả hai vai xuống đến lưng khiến anh không thể nhìn thấy mặt cô ta. Vừa chạy, hai tay cô vừa nhấc chiếc váy cao lên hình như để khỏi vấp, do vậy cô ta chạy được rất nhanh, anh nhìn xuống hai bàn chân cô ta rất nhỏ, trong một đôi hài cũ, quả thật cước chân cô gái rất ngắn, nhẹ nhàng đạp lên đất như đi trên nước hầu như không để lại dấu trên mặt đất. “Đúng là nó đang theo dõi mình này giờ, phải đuổi theo mi thôi!”. Long lẩm bẩm, rồi cũng co chân chạy theo, lần này khi đã thấy người, anh hét còn to hơn:

- Cô gái kia! Đứng lại! Đứng lại!

- Cô là ai? Tại sao theo dõi tôi?

Vừa được một đoạn qua vài lùm cây và cây cao khác, anh lại mất dấu cô gái. Anh đứng lại, xoay một vòng nhìn quanh, ở đây rừng thưa, cây không lớn lắm, nhưng tán cũng vươn cao che gần hết ánh nắng, những cột nắng xuyên qua các nhánh lá cho thấy những cuộn sương khói quanh đây. Long đứng lại lẩm bẩm “Khốn thật, nó là ai sao lại biết mình lên đây gặp Đào? Nhìn đằng sau lưng, đúng không phải Đào, vì nàng có đôi vai rộng hơn, cả eo hông nàng cũng to hơn cô này ...” - bất chợt anh ngửi thấy mùi hương thơm mát quen quen, do anh đã từng kề vai ôm ấp Đào lúc ái ân, mồ hôi và mùi hương trên cơ thể nàng anh nhớ hết, giờ thứ mùi đó lại phảng phất quanh đây. Long vội lướt qua một ý nghĩ “Hay là bọn họ chung hội với nhau, cả Đào nữa, họ dùng chung một thứ dược thảo nào đó để lại những mùi thơm rất giống nhau trên cơ thể. Àh, àh ... thứ mùi này sao mạnh quá, quả thực mình chưa bao giờ

biết đến nó, dù đã từng thử ngửi qua những loại nước hoa sang trọng dành cho phái nữ?”. Chi tiết này làm anh chợt nhớ lại Thu Lan, cô bạn của anh, ngày cô đưa anh đi vào một cửa hàng giới thiệu sản phẩm, anh đã được thử nhiều loại nước hoa, ngoài ra, chính những lần đi chơi với Lan, anh đã nhận ra Lan dùng rất nhiều loại nước hoa, mỗi loại đều mang một vị riêng nhưng loại nào cũng rất hợp với cô, phải chăng Lan cũng là một con người dành riêng cho cái đẹp. Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên Long thấy một cái bóng vừa vụt qua bụi cây phía bên trái, anh nhận ra vẫn là kẻ lạ mặt kia, cô gái đó. Anh lại đuổi theo, giờ thì anh nghĩ “Dù mi là ai, ta cũng hết e ngại rồi. Mi đang chơi trò trốn tìm với ta, lạ thật, nó không hề tán công mà chỉ bỏ chạy, nó đang cố tình đưa mình đến đâu?”

Đuổi theo cô gái lạ mặt kia được một lúc, sau nhiều chặng vòng vo qua các lùm cây, rồi lại thấy cô ta vẫn cứ thoăn thoắt tay xách váy chạy phía trước, quả thật Long cảm thấy như trên người. Bất chợt anh có một ý nghĩ rất kỳ cục “Tao mà có cục đá sẽ chơi bẻ đầu mày đó, đừng giỡn nữa!” Sự bức bối đã dấy lên trong lòng anh, rõ ràng cô ta bí mật xuất hiện lúc anh đang ở trong nhà Đào, khi anh phát hiện, cô ta lại bỏ chạy kiểu như đang nhử mồi. Mặt khác, anh bắt đầu chú ý đến bước chạy của mình, anh nghĩ mình là nam giới, đang chạy hết sức mà vẫn không bắt kịp một cô gái ăn mặc váy lòa xòa chạy phía trước. Anh hơi trở mắt không hiểu thấy mình đang chạy rất nhanh, thờ dộc hồng hộc. Thế mà anh lại vẫn để mắt hút cô ta.

Anh đứng lại nghỉ lấy hơi trong chốc lát. Cô gái đã mất, hình như phía trước anh nghe có tiếng nước róc rách, gần một con suối thì phải. Long lại đứng lên, đi chậm rãi ra phía bờ suối. Đó là một con suối nhỏ trên núi, nước len từ trong những khe đá chảy ra, xuôi dòng theo một hướng khác. Không khí gần bờ suối cũng trong lành hơn, anh ngửi được cả mùi bọt nước hòa lẫn trong không khí bay xa.

Cô gái đã đến bên bờ suối từ lúc nào. Chọn một chỗ gần bên dòng nước, ngồi thu chân lại xuống dưới đám cỏ, khuôn mặt tím tái, môi thâm xì, mớ tóc rối tung buông trên vai, hai con mắt đỏ ngầu ngầu, vẫn ngồi yên. Cô đưa tay lên búi mớ tóc cho gọn, chỉ trong nháy mắt, toàn khuôn mặt cô đã biến thành hình một thiếu nữ tinh nghịch, mái tóc rối đã trở nên thẳng hàng gọn ghẽ, cô ngồi đó, mỉm cười tinh quái, đưa tay lên chỉnh lại cái yếm nâu nhạt bên trong, kéo yếm trễ xuống, khẽ lòn bốn ngón tay vào bên trong nâng cho hai quàng ngực nhích lên. Nụ cười tinh quái, cô cũng không quên ngoác mồm lại để sao cho khuôn mặt trông hiền lành dễ mến hơn. Tay chỉ vào một cục đá lớn nằm bên cạnh, lập tức nó biến giả tạo thành một chiếc giỏ bằng nứa, bên trong có vài chiếc khăn. Cô vẫn ngồi đó, không hề quay đầu lại, nhưng thực ra cô biết anh chàng kia đang đi đến đâu. Cô đợi cho anh đi gần đến nơi, mới giả bộ làm cô thôn nữ đang chuẩn bị ra suối tắm.

Trong lúc này, từ con đường dưới chân núi, Đào đang về nhà. Cô bước đi nhanh, dáng khoan thai yêu kiều. Thoáng chốc cô đã vào lối nhỏ để đi vòng lên đồi. Vừa đến đoạn đường trước nhà, Đào ồ lên một tiếng, hai tay hất nhẹ lên ngạc nhiên khi thấy trước nhà là chiếc xe của Long nằm đó. Cô chạy vội đến. Cửa nhà cô không khóa, cô đi vào trong gọi.

- Anh Long, anh Long! Anh đâu rồi?

- Long! ...Long! Sao anh lên thăm em lúc này?

Về mặt vui mừng nay đã tan biến mất, thay vào là vẻ lo lắng, cô lại đi ra phía sau. Cô vẫn gọi anh nhưng không thấy ai trả lời. Như linh cảm thấy điều gì, mặt Đào biến sắc cô lo sợ vô cùng, hai con mắt xinh đẹp đang lia qua lại. Cô đã hiểu chuyện gì, và lập tức chạy như biến vào trong ngõ phía sau. Đào đi tìm Long, cô đã nghe ngóng chị Mẫn Châu nói mấy ngày nay, một hai người hầu gái của chị cần đi ra ngoài. “Thôi chết, không biết là con A Xuân hay con Tuyết Tuyết bỏ ra ngoài đi chơi, gặp trai mới rủ rê quyến rũ làm chuyện xằng bậy đây. Mình phải tìm hai ả, không thể chậm trễ, nguy hiểm đang rình rập chàng. Nguy hiểm quá, anh Long ơi!” Đào tự nhủ, cô chạy xón xang loanh quanh trong cánh rừng phía sau nhưng không thấy ai. “Làm sao biết chàng ở đâu, cánh rừng rộng như vậy, mấy ả kia cũng tinh quái, lúc ẩn lúc hiện hình, không biết nó đã kéo chàng đến đâu?” Đào lo âu suy nghĩ, mai tóc trên thái dương đã xõ ra đôi chút, hơi thở gấp hơn chứa đầy lo âu.

Long không hay biết Đào đang tìm anh phía đằng sau. Anh đứng ở chỗ nàg quá xa. Theo đuổi kẻ lạ mặt càng lúc càng làm anh bực bội, anh quên mất mọi chuyện. Anh chú ý, trực quan cho anh biết có vật gì đó bên bờ suối. Anh chậm rãi đi lại. Khi đã đến gần bờ suối, Long thấy một cô gái dịu hiền, từ cách phục sức áo quần và búi tóc phía sau anh cảm nhận vậy, còn cô gái khi biết chắc rằng cô đang trong tầm nhìn của người kia, mới bắt đầu làm bộ đóng tuồng như đang chuẩn bị tắm bên suối. Cô đưa tay tháo đai bằng vải quấn ngang lưng để lên giỏ, mở hai tà áo khoác bên ngoài, từ từ chậm rãi cho áo rơi xuống phần eo, chỉ để lộ phần vai và yếm mỏng. Bọn hầu gái này chỉ mặc loại yếm quấn sát trên rốn, nâng ngực nhưng lại trễ cổ. Tiếp đó, cô làm bộ cúi đầu nhìn xuống ngực, tay phải đưa lên tháo nhẹ một dây yếm choàng qua cổ thả rơi lả lơi, bẻ cong yếm phân nửa, ...

Long nhìn thấy cảnh tượng sao quá lạ, cô gái nãy và cô gái này cùng mặc một thứ áo, đầu tóc cô nãy rối bù, nhưng sao giờ cô này tóc tai gọn gàng, lại đang ngồi như chuẩn bị đi tắm suối. Đường như cô không hề biết có người đi lại gần, cho nên cô cứ tự nhiên cởi áo. Long cũng

thấy chú ý, trước cảnh cô gái đang tháo dây áo trước mặt mình, anh thôi không giơ súng chĩa lên nữa. Nhưng điều anh quan tâm hơn là anh muốn tìm hiểu xem cô ta là ai, và có liên quan gì với Đào không. Khi gần đến nơi cô gái đang ngồi, tai Long nghe tiếng ai gọi thất thanh từ sau “Anh Long, anh Long!”. Long quay lại thì Đào vừa xuất hiện từ phía sau bụi cây, nàng chạy đến phía anh. Long mừng rỡ kêu lên:

- Đào, Đào, nãy giờ em ở đâu?

Anh đỡ Đào vừa chạy tới. Anh vội thắc mắc, hỏi Đào ngay “Cô gái kia là ai?” vừa nói anh vừa chỉ tay, quay mặt ra sau nhưng trước sự ngạc nhiên của anh, cô gái kia đã biến mất. “Thế này là sao? Anh vừa thấy có ai đó ngồi ngay bờ suối?”

Đào làm bộ như không biết gì nhiều, cô mỉm cười tươi nhưng không trả lời anh. Cô nói loáng thoáng “Có lẽ anh vừa gặp một cô thôn nữ đi tắm suối!”. “Cô ta thấy có bóng đàn ông, rồi bạn gái anh ta lại chạy đi tìm, nên ngưng cô ta bỏ đi rồi ...” Cô nói tiếp

- Thế anh đang để ý cô ta à? Chắc cô ta rất xinh đẹp!

- Không! Không! Nhưng anh vừa thấy có ai...! – Long cũng mỉm cười giấu đi, cốt anh chỉ muốn nịnh nàng trong chốc lát.

Đào ngạc nhiên khi thấy trong tay Long có khẩu súng, mặt cô tỏ vẻ băn khoăn, rồi cô lại hỏi anh:

- Sao anh lại có súng. Anh là cảnh sát ư?

- Tại sao anh lại lấy súng, đuổi theo cô gái kia?

Cả hai người đều muốn giấu nhau một chuyện riêng. Đào không muốn cho Long tìm hiểu về tung tích của mình, cô lo sợ anh gặp những cô gái kia. Còn Long lại giấu chuyện anh đang là đặc vụ đang vào cuộc. Hai người cứ vụng về, ấp úng.

- Àh không, anh, anh ... bác anh nhờ anh cầm hộ súng, khẩu này ông mua từ lâu rồi.

- Anh đến thăm em lúc nãy, không có em ở nhà, nhân thấy phía sau nhà có cánh rừng anh mang súng ra đây ngắm thử, thì gặp cô gái nào đó.

Đào cũng vô tư lự đáp lại:

- Àh vậy, anh phải nghe em dặn, đã lên thăm em không được đi đâu xa nghe chưa!

- Tại sao? – Long ngạc nhiên hỏi

Đào nghĩ nhanh trả lời cho Long không để ý:

- Khi anh lên đây không thấy em, thay vì ngồi đợi anh lại bỏ đi đâu, như vậy khi em về, mắt công đi tìm. Hơn nữa, ở đây cũng có một số cô gái ... người dân tộc, không gặp thì chưa sao, mà anh gặp họ, em sợ đàn ông các anh sẽ không ngăn nổi mình sẽ si mê họ thôi.

- Ô, ồ! Không hẳn thế, nhưng có thể khiến anh tò mò! – Long trả lời

Đào hơi vui vui, hiểu ý anh, cô hỏi ngay:

- Thế anh tò mò gì ở một cô gái người dân tộc, khi cô ta gặp anh?

Do anh đã trót nói dối chuyện mang theo súng, nên Long không thể kể chuyện có cô gái lạ mặt xuất hiện phía sau khi anh ở trong nhà Đào. Anh đành nói lảng:

- Lúc nãy, anh lên thấy cửa không khóa, nghĩ em ở trong, anh đẩy cửa vào trong cũng không thấy em, anh lại ra ngoài thử súng, mới gặp một cô ... à cô người dân tộc như em nói, không chú ý gì nhiều, chỉ tại cô ta đột ngột bỏ chạy, rồi lại ản nấp nhìn anh, nên anh đuổi theo ấy thôi ...!

- Ủm, ừm, được rồi, được rồi, anh không cần giải thích nữa! – Đào mím môi gật gù, đầu ngẩng lên.

Lúc này, Long quay sang nhìn nàng kỹ hơn. Anh mới chú ý Đào ăn vận hôm nay thật khéo, cô mặc một chiếc áo nửa đằm, kín đáo, hai cầu vai ngang tạo dáng cho bờ vai thêm rộng chạy vòng xuống phía eo, có hình hoa thêu, chân đi đôi hài khác màu, nhưng trông hao hao giống giày của cô gái lúc nãy. Long nhìn thoáng dưới chân, anh cũng để tâm song anh lại vội nghĩ có thể ở đây họ mua giày như vậy nên giống nhau là chuyện thường. Chi tiết khác đáng gọi nhớ hơn, anh đang hồi tưởng về đôi bàn chân nàng, từ bấp vế xuống đến tận mắt cá gọi cảm ra sao. Anh nhớ lại lúc đã hôn đôi bấp vế đó, ý nghĩ và những hình ảnh lung nhùng trong đầu, vì anh phải vừa đi vừa nhìn đường và còn nói chuyện với nàng nữa. Một làn gió nhẹ vừa đi ngang qua vai nàng, nó mang theo mùi hương nhẹ lên mũi anh. Thêm một chi tiết nữa, sao lại mùi y hệt từ cô gái ban nãy, Long thầm nghĩ. Long gạn hỏi nàng về chuyện thứ được phẩm hay thảo dược nào sao cho ra chung một thứ mùi đặc trưng vậy, rồi lại thôi vì sợ thiếu tế nhị.

Trong giây lát nói chuyện, họ đã đi sang một khu khác cũng gần con suối nhỏ trong rừng. Không khí mát mẻ làm cả hai vô cùng thư thái. Những cảm giác phấn chấn lan tỏa trong lòng, tình cảm lại thêm thăng hoa khi cả hai thấy tâm hồn đồng điệu. Đào vừa lo âu không biết con yêu tinh nãy khi cô chạy đến hãm he, nó đã lánh đi đâu. Thật không thể biết, rừng núi trời đất bao la, cõi dương cõi âm chen nhau xuất hiện, thật khó tìm nó, vì không biết nó chỉ trốn quanh đây hay đã biến mất vào không gian rồi. Sau khi thấy mặt, Đào mới nhận ra nó là đứa hầu gái tên A Xuân của chị Mẫn Châu.

Nguyên là ngày hôm trước, khi Mẫn Châu ghé qua thăm Đào, lúc cả hai tắm xong, vào nhà, Mẫn Châu mới nói cho Đào biết dạo này, tình hình bên nhà lộn xộn vì đông người đến ồn ào quá, nên các em có đi ra ngoài. Tuy nhiên, Mẫn Châu không nói với Đào mấy cô kia đi đâu. Một hai ngày quanh quẩn quanh khu vực này quan sát rình mò chàng tình nhân của Đào không thấy đến, Mẫn Châu cũng nản lòng về nhà rồi sai con A Xuân đến đây canh gác thay cho cô. A Xuân vâng lời, liền bay đến căn nhà bên núi, tuy nhiên ngày đêm nó chỉ ở trong rừng ngày lo tắm, dạo chơi hái hoa, đêm lo ngủ.

Đến khi Long đến đây, A Xuân phát hiện ra và định vào hù dọa anh. Dĩ nhiên nó phải bày trò làm sao để cho anh chàng kia thấy tức khí mà đuổi theo. Bọn này vốn là hầu gái, ngày xưa khi làm hầu gái quanh năm suốt tháng phải ở trong phủ, con gái đến tuổi đẹp như hoa, lại nhàn rỗi, cách ly nghiêm ngặt với đàn ông, nên từ lâu dục tính trong họ như không được khai triển, bế tắc không giải tỏa. Những ngày tháng dài đó, sống tập thể nữ với nữ, bọn chúng thường bày trò tình dục đồng giới để giải sầu và khai thông dục tính. Tuy vậy, với đàn ông, bọn chúng vẫn không tắt đi ngọn lửa ái tình đã ngày đêm âm ỉ. Một số trong đám này thường dụ dỗ đàn ông theo kiểu được lợi nhiều mặt. Con người không phải ai cũng yếu kém, họ có sức mạnh và ý chí mạnh mẽ cùng trí khôn tiên liệu, yêu quái thường tránh đối đầu trực tiếp với người vì như thế chúng cũng hao tổn sức lực, chưa kể ngày xưa nhiều người ra đường còn mang theo nhiều loại bùa, hung khí có yểm bùa nên trong cuộc đối đầu có khi yêu quái đụng phải chẳng những thua chạy mà còn thương tích. Bọn chúng thường mượn những cái cớ để dụ con người rơi vào bẫy như dẫn họ đi lạc vào rừng, ngã xuống vực ...

Nói trở lại chuyện về bọn yêu nữ của Mẫn Châu, nhân là hầu nữ đa số có chút nhan sắc, lại đêm ngày bị thôi thúc bởi dâm khí, bọn chúng thường mượn cơ hội để đạt cả hai, khoái lạc và hạ sát đối phương. Chúng thường giả làm những cô thiếu nữ hiền lành, đi thơ thẩn như đang hái thuốc, đi lên rừng, hay đang tắm giặt bên sông. Khi phát hiện đàn ông trong tầm ngắm, chúng thường tìm cơ lại gần, rồi giả vờ quyến rũ họ, đàn ông mê mẩn tiến lại. Chúng sẽ để cho họ thỏa mãn cơn lạc thú cho chúng liên miên, khi đã no nê, cảm thấy đối phương đã trút hết sức lực, mới ra tay hạ thủ đối phương trong lúc sơ hở và yếu nhất. Đó là chiêu mà đám hầu gái hay làm, kể cả Đào cũng có vài lần làm, cô chợt nhớ lại mà cảm thấy hơi xấu xa.

Có điều khác, những lần Đào căm dỗ đối phương, bản thân cô lúc đó cũng là một yêu quái, cô không điều khiển được suy nghĩ của mình lúc đó, cô như sống tạm giữa hai con người. Còn bây giờ, vướng vào tình cảm với Long, một thứ bản năng mạnh mẽ trỗi dậy, Đào chưa hiểu nổi tại sao, nó đã chế ngự được kiểm soát của Mẫn Châu, cô đã biết nói dối, biết bảo vệ

cho Long, nó đưa cô trở về gần hơn một cô gái nhân từ, cô chán khi nghĩ đến những cảnh căm dỗ rồi hạ sát đối phương, cô như đang muốn chạy trốn chúng.

Mãi suy nghĩ, Đào đứng yên, còn Long đang chống tay trên hông, anh đi lại trước mặt cô, ngắm cảnh rừng núi và con suối thật đẹp, nước từ trên cao len lỏi theo các vách đá chảy xuống, chảy đi ra phía xa kia, Đào giật mình khi Long quay lại nói với cô:

- Em xem kìa, suối đẹp quá!

- Vâng! Đào gật đầu nói khẽ

Long nói tiếp, cảnh vật quá đẹp làm anh đã quên đi chuyện rượt đuổi lúc nãy

- Dòng nước này chảy đến đâu? Thật không thể ngờ, sau chân đèo lại có một cánh rừng và những con suối như vậy! Thiên nhiên ở đây đẹp quá, kỳ bí nữa!

- Nó chảy thành dòng nhỏ, len lỏi qua các lỏi sẽ ra con suối lớn hơn đổ về phía biên giới! - Đào trả lời.

- Biên giới Bắc nước ta và Ấn Độ sao? Chà, chà, vậy khu này đi sâu vào trong còn hiểm trở lắm! Đào, em có hay vào rừng chơi không?

Đào biết hết khu vực này, sợ Long sẽ nghĩ mọi chuyện với nhiều nghi ngờ, cô vội tránh né câu trả lời, Đào nói:

- Thỉnh thoảng em cũng vào nhưng chỉ đến bìa rừng thôi. Đi vào đây sâu lắm cũng nguy hiểm, vì có một số ít người dân tộc vẫn sống tại khu vực này. Đây là vùng cận biên giới mà. Nhưng em cũng ít biết chỗ này, vì em không ở trong nhà đấng kia thường xuyên. Có những hôm, cũng có người cô họ hàng đến ở chung với em. Rồi lại đi.

- Thế còn căn nhà nào ở chỗ khác? – Long hơi tò mò mà hỏi.

Sợ đụng phải mọi quá khứ của mình, Đào tìm cách lảng câu hỏi. Cô nghĩ “Mình đã nói chàng, mình có hai căn nhà, chưa nói căn kia ở đâu, nhưng cũng không thể nói chỗ đó. Biết làm sao giờ.” Long thăm dò, Đào cũng khó lảng tránh, cô nói thoáng:

- Căn nhà kia là nhà cũ của cha mẹ, các anh, nay cha mẹ không còn, dùng để cho thuê. Một số người nhà em cũng đi khắp nơi, thỉnh thoảng họ lại ghé về.

Ngập ngừng một lát, Đào lại hỏi:

- Anh còn ở chơi đây lâu không?

- Cũng chưa biết được, lâu hay mau tùy công việc, có thể anh phải về nay mai. Long trả lời, anh liếc ngay vào mắt Đào xem cô có nảy sinh suy nghĩ gì không.

Long thấy mắt Đào hơi nheo lại, cô ngẫm nghĩ, một thoáng buồn hiện nhanh trên khuôn mặt, cô vội nói:

- Anh là ai? Người từ đâu đến? Tại sao tình cảm ta lại đến quá nhanh như vậy? Em không thể hiểu được.

Long quay hẳn sang phía cô mà nói, hai tay anh đưa lên cầm lấy vai nàng:

- Đó là thứ bất ngờ trong tình cảm, anh cũng không ngờ nổi ta đang đi đến đâu? Chỉ vài ngày qua, anh như trải qua những gì mà năm bảy năm chờ đợi, điều anh chưa bao giờ biết.

- Anh sống ở Phúc An, còn quê quán xa xôi, từ Tây Bắc. Ông nội anh đã đến Phúc An lập nghiệp rồi đến cha anh, và thế hệ tiếp theo là anh cũng đang ở tại Phúc An. Đào cũng tha thiết nói thêm:

- Còn em, em cứ tưởng nó sẽ không bao giờ đến nữa? Từ thời cha mẹ, em đã gắn bó ở cái vùng miền núi biên giới này rồi.

Long trấn tĩnh nàng, anh hỏi:

- Đây thực sự là chuyện gì? Tại sao em lại sống ở một nơi như vậy, vắng người, sao em lại sống tách ly như vậy?

Mặt Đào càng thêm chán nản, cô gượng gạo nói:

- Hoàn cảnh buộc em phải như vậy? Khi anh về lại nhà, anh có còn nhớ nơi này không?

Long cười nhạt nói:

- Sao em lại nói nghe thật xa xôi quá, chúng ta chỉ cách nhau có một lãnh thổ thôi, rất gần. Cái khó là, nếu vì hoàn cảnh, công việc mỗi người mỗi khác mà ta không thể hòa hợp, đó mới là xa cách lớn nhất. Anh chưa biết ở lại đây bao lâu?

Rồi Long buông xuôi hai tay khỏi vai Đào, ngoảnh mặt nhìn dòng nước đang chảy mà nói tiếp:

- Nếu như, nếu như ... em có thể ra khỏi ...? À, à không, không ... không phải chuyện đó! - Long vừa định nói rồi thôi.

Đào thắc mắc hỏi anh chuyện gì:

- Chuyện gì? Hay anh đang nghĩ đến chuyện gì khác làm vương bận anh?

Long nói:

- Không, không, chỉ có công việc thôi, anh chưa vương bận với ai?

Đào mỉm cười, nhưng không thật sự vui, cô vẫn chưa hình dung ra điều diệu kỳ gì sẽ hóa giải mọi ưu tư mấy ngày qua. Nàng hỏi đùa lại anh:

- Anh đẹp trai, lại sống nơi đô thị, vậy mà chưa có cô nào vừa ý anh à?

Long hơi nói dối, thực ra cũng có phần nói thật, vì chuyện tình cảm không phải đơn giản như có tình cảm hay không.

- Có quen bạn thôi! Hai ba năm qua, mãi lo cho công việc, anh chưa nghĩ đến chuyện gia đình, mà đời trai chỉ mới 30 tuổi, thực sự còn trẻ để suy nghĩ đến chuyện gia đình. Bất chợt Long nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi:

- Đến khi anh phải về, không gặp em nữa, em sẽ làm gì ở đây?

Đào chần chừ câu hỏi, cô trả lời:

- Em vẫn như vậy! Long đề nghị:

- Sao em không đi đâu thật xa! Ở đây mọi chuyện còn nhiều phức tạp chưa biết hết!

Đào như hiểu ra chuyện gì, cô quay mặt đi nhìn vào trong rừng, cô lại hỏi:

- Sao anh nói vậy, khi anh đi rồi, anh có còn quay lại không?

- Có chứ! – Anh sẽ quay lại. – Long nói bằng quơ

- Anh mà không quay lại đây ... - Đào đang nói dở, Long nói chen vào “Em sẽ bỏ đi yêu người khác chứ gì?”. Nghe được điều này, cô quay lại nhìn anh nói “Em sẽ không yêu người khác, nhưng có thể anh sẽ không còn gặp em nữa?”

- Sao vậy em? – Long lại hỏi

- Không, nhất định anh sẽ quay lại! – Long trả lời nàng luôn.

Vừa nói xong, Long nhìn mắt Đào, Đào cũng đang nhìn anh. Anh bước sát lại phía nàng, ghé đầu đặt một nụ hôn lên môi nàng. Cả hai ôm hôn nhau thật lâu, thắm thiết. Trong đầu Long hồi tưởng lại cảnh giấc mơ gần đây khi anh thấy ôm hôn cô gái trong giấc mộng, một cô gái gần giống mà cũng không giống Đào lắm, nhưng anh quả quyết rằng đó là hình ảnh thi vị hóa của con người nàng trong giấc mơ của mình. Đứng ôm hôn được ít lâu, nắng đã lên chiếu nóng rát vào mặt họ. Đào khẽ đẩy anh ra, nắm tay anh chạy về phía bóng râm bên bờ suối. Cả hai lại ngồi dưới bóng cây, mắt nhìn mắt, anh nắm tay nàng rồi từ từ đỡ nàng nằm xuống, anh nằm bên cạnh nàng, họ ân ái bên bờ suối.

Chẳng may thay, từ một cây gàn đó trên cao, con A Xuân đang ngồi vắt vẻo và chứng kiến cảnh hai người ân ái. Nó biến đi một lúc thì âm thầm quay trở lại, nó tìm khắp nơi trong cánh rừng cuối cùng phát hiện ra đôi trai gái đứng nói chuyện ở một đoạn sau của thác. A Xuân cười nhạo nói “Hừ, hừ, chị Mẫn Châu quả tài tình, chị nghi cô nàng có tình nhân, mãi lo ân ái mà quên việc nhà. Không ngờ chính hôm nay mình bắt quả tang cô ả đang thỏa con dục vọng tại đây! Mà quái thật, trước giờ cô ta chưa bao giờ nhiệt tình trong chuyện ân ái như vậy cả? Chị Mẫn Châu, cũng ưu ái nó quá, không bao giờ chị để nó ăn nằm với bọn đệ tử, chỉ khổ thân ta và các bạn kia, phải phục vụ bọn đàn em của các đại ca, bọn chúng sao đông mà cực kỳ háo sắc dâm dăng. Đào! Phen này mi qua mặt cả chị, mi sẽ biết tay! Ah, ah, ah!”.

Hình như nghe tiếng ai nói vọng trong đầu, Đào giật mình lo sợ, cô đang lim dim mắt trong cơn mê khi Long hôn chân cô, cô mở mắt linh cảm điều gì. Cô cảm thấy khó chịu, hai chiếc răng nanh trong miệng khẽ nhú lên, cô đã hiểu việc gì, cô không kiểm soát được bản thân, khuôn mặt cô đang lòi hai chiếc răng nanh ra, cô vội đưa tay che miệng. Đẩy đầu Long nhẹ lên, cô che miệng làm bộ nói “Anh, hay cả hai ta xuống tắm thác đi!”. “Ừ” – Long trả lời. Đào đứng dậy đi xuống thác trước, Long thấy vậy, anh cũng cởi bỏ quần áo chạy xuống suối.

CHƯƠNG 7

1- Mãi mê tình, đặc vụ gặp rắc rối

Đợi cho đến lúc hai người chàng và nàng ngủ say, A Xuân mới phóng từ trên cây xuống, nó rón rén đi lại gần, vẫn thấy anh chàng đang ôm nàng trong giấc ngủ, chiếc quần và vài đồng lá khô được gom lại thành một manh chiếu vừa đủ cho hai tấm lưng, áo sơ mi, áo khoác và áo của nàng dùng làm khăn lau đầu cho hai người xong phủ hờ khắp người để giữ ấm, đã khô quần queo, trong vòng tay, họ càng cảm nhận thêm tình ấm áp, cả hai trần tròng, nằm thò chân ra khỏi lớp áo mỏng phủ ngang người.

A Xuân đã tiến rất sát họ, nghi ngờ xem một trong hai có tỉnh giấc hay không, nó nhặt một cành cây nhỏ khẽ ném lại chỗ hai người nằm, không thấy gì nó mới yên tâm lại gần chỗ quần của Long lục lợi một số thứ. Nãy giờ quan sát, nó thấy Long tháo giày ra để một bên và khéo léo cật bóp da, mấy thứ khác trong túi và cả súng dưới một cành cây. Tuy nhiên, đứng chần chừ, A Xuân không khỏi nghĩ thầm “Chà, chà! Tên thanh niên này có thân thể cũng khá hấp dẫn, hẳn tuy là người thời này, ít luyện binh đao, nhưng trông ra dáng võ nghệ, thân thể đẹp quá, hãy trông đôi chân trần dài, săn chắc của hắn kìa! Chao ôi! Hấp dẫn, còn chân cô nàng cũng trắng thon săn ghê thật. Chà! Đúng là con mã đẹp tầm con mã đẹp.”

Rồi A Xuân khẽ đến chỗ Long giấu giày, một số vật dụng trong túi và súng. Nó rút ra xem một số thứ, nó mở ví ra lấy một số giấy tờ, nó không biết đọc mấy chữ này vì không ở thời này đã lâu nhìn thấy súng đoán tên thanh niên kia là một cảnh vệ của triều đình. “Úi chà, hắn có khẩu súng này mình được nhìn thấy vài lần ở thời trước? Khó hiểu nghề nghiệp hắn quá, nhưng xem hình đây, trông như cảnh vệ thời xưa, nhất định hắn làm việc trong lực lượng an ninh, rồi xem nào tên Trương Anh Kiên, đến từ Phúc An.” Rồi nó ngẩn ngơ suy nghĩ “Sao một tên cảnh vệ lại bỏ nhà đi chơi lang thang, rồi lại cặp bồ với con Đào nửa người nửa yêu quái này. Có điều gì đáng chú ý? Ôi cha! Khó hiểu, nhức đầu thật!” làm động tác đưa tay bó trán suy tư.

A Xuân xốc vài thứ còn nằm bên dưới, nó lấy được một khẩu súng, vội nghĩ “Thứ này là loại vũ khí cầm tay thời này đây, xưa kia, nó to bằng cột nhà gọi là khẩu thần công, còn loại của quân triều đình thì dài như cây chổi, làm gì có cây nào ngắn như cây này! À, biết đâu ta giấu thứ này về cho chị Mẫn Châu thế nào cũng nghĩ ra cách với tên này!” A Xuân vội giắt khẩu súng Laser loại mới của Long vào trong tay áo, nó lại vội lấy một chiếc hộp đen nhỏ có đèn nhấp nháy – vốn là chiếc remote điều khiển từ xa cho chiếc Honda thông minh của Long, trông không khác kiểu của xe dân chơi nhưng đặc chế có nhiều tính năng, nó khẽ reo lên “Ôi,

hay quá, đèn chạy vòng vòng đẹp này xem sao, cái hộp này đẹp quá trời!”. Nói chưa dứt, A Xuân đã bấm loạn xạ nhiều nút trên cái remote, A Xuân lại khẽ im lặng, ngồi hẳn ra phía sau mãi bấm vì thấy có nhiều đèn chạy qua lại.

Chiếc MI III của Long đang đậu cách đó không xa, trước cửa căn nhà, nó nhận tín hiệu, thật tình cờ con yêu quái đã nhấn nút khởi động xe trở lại, chiếc xe tự mở khóa và khởi động máy tại chỗ. Đèn chớp liên hồi lúc tắt lúc bật theo các tín hiệu từ chiếc remote, thiết bị trên xe hoạt động kiểm tra mọi thứ. Vô tình, con yêu quái nhấn nút làm sao đặt lệnh “Tìm chủ nhân”, đây là một thứ lệnh đặc biệt thiết kế cho xe chuyên dụng trong nhiệm vụ, khi người điều khiển xe rời khỏi xe đi tác chiến ở cách xa chiếc xe giả dụ có bị trọng thương không thể tiếp tục trở lại có thể yêu cầu xe tự đi tìm chủ nhân của nó hoặc đi tìm chủ nhân của chiếc xe khác để chuyển thông điệp cầu cứu.

Chiếc xe nhận được tín hiệu cấp cứu “Tìm chủ nhân” lập tức kêu tí tít một hồi để vào chế độ động chạy tự động theo định vị, nó bắt đầu hạ dần hai chiếc bánh phụ ẩn phía sau chiếc thùng xe, tự nâng xe lên, khớp lái bằng tay quay tại cổ xe bắt đầu hoạt động, tự bẻ lái theo hệ thống dò đường có camera ẩn ở gầm xe khởi động phát hiện chỗ nào có chướng ngại hay hố sâu, xe sẽ tìm cách tránh hay đi vòng qua. Chỉ sau khoảng ba phút đồng hồ, xe đã đi vào chế độ tự vận hành, thiết bị dò đường phát hiện remote của người điều khiển nằm cách xa đó chừng một kilômét, nó đi vào phía sau nhà tắm và cũng tìm được lối đi nhỏ len lỏi vào trong rừng.

Khi gọi đi lệnh “Tìm chủ nhân” từ remote, hệ thống xe sẽ hoạt động độc lập và không nhận tiếp tín hiệu nào từ remote nữa, do vậy con yêu quái lúc này không biết nó vẫn ngồi bấm bấm. Một lúc sau đột nhiên từ từ nó nghe thấy có tiếng lá xào xạc, tiếng cây khô gãy rãng rạc, từ phía xa một con ngựa sắt với các hộp, thùng bên ngoài đang đi từ từ lại. Nó giật mình sợ tên thanh niên và cô Đào sẽ tỉnh dậy thấy nó tại đây. A Xuân sợ quá liền vút vội chiếc remote xuống đất và nhảy lên cây biến mất.

Một lúc sau, chiếc xe vẫn gầm gừ lúc thì đi lùi, lúc đi tiến, lúc tránh bên trái, lúc quẹo bên trái tìm đường đến nơi có chiếc remote. Long vẫn không hay, nhưng anh dần dần nghe được tiếng tí tít của xe, anh vội mở mắt nhìn, thấy nàng vẫn ôm anh trong vòng tay. Hơi ấm của hai người lan tỏa cho nhau. Sau cơn ân ái, cả hai mệt mỏi, suối nước ấm thiên nhiên từ trong vách đá ngấm vào da thịt càng làm cho họ thấy muốn ngủ say sưa.

Chiếc xe đã đến gần chỗ anh, khi còn cách chiếc remote chừng chục mét, nó nhá đèn và kêu tiếng “bíp bíp bíp” vài tiếng. Long giật mình ngồi dậy, anh gỡ áo ra đắp cho nàng, giật mình thấy mình trần truồng liền kéo che dậy lại. Anh gọi nàng:

- Em, em ... ta phải dậy thôi!

- Có chuyện gì rồi!

Đào cũng dụi mắt, tay vừa kéo áo lại che thân mình, cô hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Có ai đó đến gần chúng ta? – Long nói

- Ai? Sao anh biết?

Long chỉ vào chiếc xe, nói với Đào:

- Em nhìn kìa, chiếc xe nó tự đến đây tìm anh!

- Ôi! Lạ thật! Sao nó có thể đến đây, nó nằm trước nhà em mà!

- Đúng vậy, chỉ có ai đó đã nghịch với cái điều khiển từ xa nên xe mới chạy đến đây, xe nó không thể tự động mà đến đây! – Long nói, hai mắt trở ra ngạc nhiên giải thích cho nàng.

- Vậy, anh và em mặc quần áo vào nhanh đi, xem là ai đã ở quanh đây.

Hai người lúi húi đỡ nhau, đưa quần áo mặc lại gọn gàng trong phút chốc. Long đi lại chỗ cành cây gỡ ra để tìm các vật dụng cá nhân, anh ngạc nhiên khi thấy chúng bị xô dịch, anh lẩm bẩm:

- Súng! Ai lấy súng!

Đào vừa mặc quần áo xong, cũng lo ngại quay lại phía Long hỏi:

- Anh nói sao! Súng đã mất rồi ư?

- Đúng vậy, anh để tất cả dưới này, giờ không thấy súng, để xem nào ...!

Long lại kiểm tra lại chỗ này, anh thấy ví bị dỡ ra, tiền và giấy tờ còn nguyên không mất nhưng có dấu hiệu bị kéo ra xem. Anh cất ví lại vào trong túi, nhặt cả một số vật dụng khác, cả điện thoại bỏ lại vào túi, Long nói:

- Có kẻ đã theo dõi lúc ta ngủ. Chúng lấy súng, lục lọi, nhưng lấy làm lạ là hấn cầm súng nhưng không sát hại chúng ta.

- Sao! Vậy là ai? Anh có thù oán với ai ở đây không?

- Không hề có! Anh chỉ mới đến đây chưa được một tuần, còn không có ai tại đây biết anh, làm sao có kẻ thù địch với anh tại đây? À ... còn cái ... cái remote! – Vừa nói, Long lại cho tay vào túi lục lọi, anh đi quanh chỗ đó tìm, thấy nó nằm trước đầu chiếc xe, là nơi xe đã dừng lại.

Long nhặt remote lên cầm trên tay, Đào bây giờ mới hỏi anh:

- Anh nói sao, chuyện chiếc xe lại chạy đến đây! Long cười và nói:

- Đây là kỹ thuật tiên tiến đưa vào trong xe, thật ra nó là thiết bị điện tử thôi, nhưng khi ở chiếc remote này nhấn nút gửi lệnh cho xe, nó sẽ tự hoạt động và chạy đến đây, em nhìn kìa,

lúc này nó thêm hai bánh phụ nữa, làm sao đồ được nên có thể chạy như xe hơi. Nó chỉ đi đến nơi để cái remote này, chứ không phải là xe tự động lái ngoài đường.

- Àh, em hiểu rồi, nó giống một chú ngựa chiến ngày xưa quá, khi ta huýt sáo thì nó chạy lại chỗ chủ nhân.

- Đúng vậy, có điều đây là con ngựa bằng sắt. Một cỗ máy mà!

- Hay thật, con người bây giờ tài giỏi quá!

- À, có lẽ em ở vùng núi non hẻo lánh này quá lâu, nên chưa bao giờ biết được thế giới bên ngoài đã đi đến đâu! Công nghệ đã thay đổi mọi thứ, trên thành phố giờ máy móc làm thay con người rất nhiều, nhiều nơi đã đưa robot vào phục vụ con người ...

Đào tần ngần lắng nghe mà cũng không hiểu thêm nhiều về ích lợi mà Long nói ra. Ất hẳn cô đã sống tách ly với xã hội đương thời quá lâu, cô chỉ học đến cấp hai là nghỉ học, rồi mọi chuyện ập đến, Đào không hề rời khỏi khu vực này đã nhiều năm. Đang mải dăm chiêu, cô bất ngờ khi Long hỏi:

- Em đoán kẻ lạ mặt đến đây là ai? Có phải lại một trong các cô sơn nữ ở đây.

- Anh nói sao?

- Có cô sơn nữ nào như lúc nãy theo dõi anh, đến đây lúc ta ngủ, vì súng anh mất rồi, mà sao chúng không uy hiếp ta.

- Anh tìm lại xem ...!

Long nhìn quanh một lần nữa, bằng kinh nghiệm đặc vụ, anh hiểu và trả lời ngay:

- Em thấy không, súng anh để chung với ví và mấy thứ nữa, tìm lại mọi thứ rồi này, remote bị ném đằng kia, chiếc xe chạy lại đây, còn khẩu súng không thấy, thì tìm làm gì nữa, nếu ai đó giấu đi làm sao tìm được giữa rừng này.

- Anh chắc không!

- Chắc chứ, anh để vào sao lại không nhớ!

- Và một chi tiết nữa, kẻ này không phải là đàn ông, và có vẻ không phải là dân trộm cướp, mà chỉ vì tò mò thôi! Vì nó không lấy tiền, giấy tờ anh trong ví, mà cũng không lấy cặp chiếc xe, trừ khi hẳn không biết lái loại xe này.

- Vậy hẳn lấy súng anh!/? Súng đó có thể bán được không? – Đào ngạc nhiên hỏi anh

Long trấn tĩnh, anh nói nhỏ nhẹ với nàng:

- Có chứ, cũng được ít tiền mà sao tiền trong ví nó không lấy... anh e ngại nó lấy đi làm việc gì nguy hiểm hơn.

Đào cũng lo âu hỏi anh:

- Làm gì, nó sẽ giết ai đó bằng súng này hay sao? Anh nói cây súng đó của bác anh mà? Chắc anh đang lo cho bác ấy, rồi lại chuyện mất súng mà không có lý do nói rõ cho bác. Em ... em thật không hiểu nổi chuyện này?

Long cũng hơi mất kiên nhẫn, anh nói:

- Em đừng hỏi chuyện khẩu súng đó ở đâu ra nữa! Mọi chuyện là có người lấy khẩu súng giấu đâu đó trong rừng hay là mang đi chỗ khác. Nếu nó dùng súng để làm hại mọi người ... thì, thì, thì à ... chà! – Long chặc lưỡi, cố gắng giải thích, anh không thể nói rõ theo kiểu logic vụ án được, vì anh đang giấu nòng chuyện anh là đặc vụ

“Tít, tít, tít” chuông từ chiếc máy điện thoại nhỏ trong túi quần anh reo. Long lại móc nó ra thật nhanh, anh thất thần khi thấy tên người gọi đến là Lan. “Thôi chết dở! Cô nàng sao dai hoi quá! Mình đã nói tối về sẽ điện thoại cô ta, giờ chưa tối mà cô nàng lại gọi mình trước. Đang có Đào ở đây, làm sao giờ?” Long thảm nhủ, vẻ mặt trốn tránh, Đào này giờ đã quan sát toàn bộ chuyện này, cô linh cảm rằng Long đang giấu cô chuyện gì về tình cảm, nàng hiểu vội trả lời anh “Anh nghe điện thoại đi! Ai gọi đến đấy!”. “À không, ... đây là, đây là một đồng nghiệp!” Long chối quanh co, “Đồng nghiệp, sao anh không nói!”. Long đành phải trả lời điện thoại, anh bấm máy còn nghe rõ tiếng ai đang nói với vào máy anh “Sếp Lan ơi, điện thoại cho người yêu hả? Chàng nào? Có phải chàng đặc vụ không? Bao giờ chị cho anh ra mắt bọn em đây? Áh, áh ...”, ngay sau tiếng cười khúc khích Long lại nghe giọng Lan đang vô tình nói mà không hay anh đang nghe cô nàng “Thôi nào các cô, để yên tớ còn kiểm soát xem chàng ta đi đâu, tớ đã quyết định rồi từ giờ trở đi sẽ không cho anh chàng này bay nhảy nữa ...”. Long vừa nghe thì ngạc nhiên, trố mắt lên, anh lén nhìn Đào đang nhìn anh, anh khẽ lẩm bẩm một tiếng thảm nghĩ “Ôi trời, phen này cô ta bắt đầu siết vòng kiểm soát đây, chết cha, dù sao cũng tìm hiểu nhau gần ba năm rồi!”. Nghe được chút ít Long cúp máy.

Long vừa ngắt máy không trả lời, thấy mặt Đào sượng mặt, lại đỏ bừng, lúc lại hơi tím tái. Đào vội nói với anh:

- À, thôi, em hiểu rồi, anh nên trở về sớm đi, đúng là có kẻ đang rình rập anh đấy!

- Có lẽ vậy! Còn em thì sao? Em không sợ ai ở đây cũng chú ý em hả?

- Đừng lo cho em, anh hãy tranh thủ về trước đi, chuyện bắt đầu rắc rối!

- Đào, em có giận anh chuyện gì không?

- Thôi, đừng nói nữa, ta không có nhiều thời gian đâu, anh phải tránh khỏi đây, thời gian sau hãy lại gặp em, bảo trọng đấy, em cảm giác có chuyện gì không tốt.

- Vậy hay quá, em lo cho anh quá, để anh về, gặp em sau.

Buổi chia tay của họ lặng lẽ, tẻ nhạt bên thác nước, trên trời trăng đã ló rạng hình chữ liềm nhỏ. Long xúc lại quần áo, anh lấy xe chạy mon men ra khỏi rừng. Đào mãi đứng nhìn Long, cô bắt đầu cảm nhận có chuyện gì hỗn độn như cuộc đời cô sắp sang trang mới mà cũng như sắp chấm dứt.

2- Kiều nữ ra tay – Yêu nữ gặp tình nhân cũ

Cuối cùng, Long cũng về đến khách sạn mệt nhoài, trong lòng bức bối một chuyện vừa không may vừa khó hiểu là kẻ nào đã chơi khăm lấy mất súng của anh. Công việc còn phía trước, phải nói là chưa đến lúc dùng súng chứ không phải không cần dùng, giờ đây anh đánh mất súng với một lý do vô vị, Long mãi nghĩ “Minh sợ hờ ngủ quên mà đánh mất súng, ai đã giấu súng mình để làm việc gì, hay chúng định tống tiền tống tình mình, Đào nói quanh khu rừng đó chỉ có một số người dân tộc, còn cô gái mình đuổi theo là ai? Phải rồi, không lẽ lúc Đào gọi mình, cô ta đã bỏ đi và nhìn trộm mình cất súng, rồi lúc mình ngủ, cô ả quay lại ...!”

Buổi chiều lững lờ trời nửa tối nửa sáng. Bầu trời về phía biên giới núi non bao phủ tối mịt. Chỉ còn hướng phía Nam trời còn hơi sáng. Long loay hoay trong suy nghĩ, anh đã chạy vào cất xe và lên lại phòng khách sạn. Nhưng bóng tối trong căn phòng nhỏ im ắng đã làm anh sợ, sợ cái im lặng trong đó, anh lại ra thang máy lên tầng thượng. Trên cao, anh có thể hướng nhìn về phía xa tới nơi hướng đến sân bay nhỏ của lãnh thổ Long Hà, là một lãnh thổ miền núi hẻo lánh, nên không có sân bay cỡ lớn, chỉ có một sân bay cho các tàu bay hạng nhỏ chở từ hai mươi đến ba mươi hành khách bay các tuyến từ Long Hà đến trung tâm thành phố Phúc An và các lãnh thổ kế cận.

Một đốm sáng vừa lóe lên vọt lên phía bầu trời như trái pháo sáng rồi nhỏ dần, nhỏ dần đến mất hút. Đó là chuyến khởi hành tại sân bay Long Ha Airport. Long đứng một lúc lại thấy từ xa có một đốm sáng trên bầu trời rồi hạ xuống tận chân trời, lại một chiếc tàu bay nữa đưa khách đến. Đứng nhìn ngắm những cảnh tàu đến đi trong lòng suy tư, Long không biết sẽ giải trình với cấp trên lý do mất súng. Trong đầu Long lại loáng thoáng những hiểu biết về lịch sử ngành hàng không.

Khi xã hội đến giai đoạn phát triển cao, việc đi lại trên không trở nên dễ dàng, ngoài các loại máy bay phản lực và cánh quạt, trực thăng lên thẳng, con người đã áp dụng tàu bay không trọng lực vào lĩnh vực hàng không dân dụng. Tại những thành phố lớn, khi đường sá không thể nở rộng thêm một đoạn nào trong khi vẫn nạn kẹt xe, và số lượng xe xuất hiện ngày một

đông, đến mức chỉ tìm chỗ đậu cho chúng không thôi đã khó, thì việc cho chúng lưu thông trên đường phố là chuyện đang đi vào bế tắc, ngoài ra trên đầu người dân, trong lòng đất đã có tàu điện ngầm, chạy quanh co, nơi dành cho xây hầm cho các nhà để xe ngày càng hiếm. Ý tưởng Air-taxi đã thành hiện thực khi công nghệ hàng không phát minh ra loại tàu bay không trọng lực được đem vào thực tế. Tàu bay không trọng lực là một dạng tàu bay chạy năng lượng điện nhưng không có cánh quạt thay vào đó dùng điện để tạo ra từ trường y như đĩa bay và nó có thể lấy điện từ tầng điện ly trên không, tức tốc độ đạt rất cao ngưỡng siêu vượt âm và không cần phải nạp năng lượng trong một thời gian dài. Air-taxi khai thác những cự ly dài giữa các đô thị và liên lãnh thổ ngắn hơn xe hỏa, máy bay, còn ở cự ly gần người ta dùng tàu bay điện cánh quạt. Tuy nhiên giá thành của các tàu bay không trọng lực rất đắt đỏ.

Giật mình nghĩ lại chuyện bản thân, Long thấy oái oăm, sao cứ lúc rơi vào tình thế khó xử những chuyện khác anh lại có thể suy nghĩ tường tận mình mãi, còn chuyện chính anh vẫn chưa có ý kiến gì “Mình sẽ nói là đánh rơi mất súng với cấp trên. Không, nói dối thế không hay, một đặc vụ chuyên nghiệp mà bảo đánh rơi súng thì còn ra gì nữa. Hay là bảo bị trấn lột mất súng, cũng không thể, cấp trên đã nhắc nhở mình không dính vào đụng độ ẩu đả trong thời gian chờ nghỉ phép. Hay là, hay là ... chỉ còn một cách, là phải đi tìm mua một khẩu súng quèn của bọn xã hội đen, phá xong vụ án này về tính sau, còn hơn là khai trước mất súng cho thêm rắc rối lại bị khiển trách, ừ cũng tạm được huhm huhm huhm!”

Tại văn phòng công ty, Lan vẫn chưa hết giờ làm. Cô ngồi ở vị trí bàn chính giữa phòng, mà khuôn mặt buồn tẻ. Cảm giác yêu đang dâng lên, với linh cảm nhạy bén của một nữ quản lý, khi yêu cô cũng sắc sảo không kém. Không có lời nhưng giọng điệu của Long trên điện thoại hôm nay làm cô nghi ngờ, quả đúng không sai, ngày mà cô quyết định sẽ tiến một bước quan trọng trong chuyện tình cảm của mình với anh cũng là lúc anh đang say tình mới.

Khi Lan mất tập trung, quơ tay với chiếc bút qua lại trên màn hình, một nhân viên chơi thân với cô đi lại nói:

- Lan, tao thấy mày từ lúc điện thoại cho anh chàng kia đến giờ cứ như mất hồn ấy! Có chuyện gì không?

- Thật không! – Lan trả lời

- Còn phải nói! Mấy đứa kia nãy giờ nó thấy hết mà không dám nói. Mày là sếp mà làm thế bọn nó bắt chước theo, lỡ quý này mà tụt doanh số bán thì có phải lo lắng không? Đến quý sau lại chạy vất chân lên cổ mà bán ...

- Mày đã thấy thế! Chàng có thèm bắt máy đâu ...

- Thôi được, tạm hoãn ít phút, ra phía hành lang chỗ máy nước giải khát rồi nói. Mà nhớ khắp nơi có camera, thỉnh thoảng cấp trên cũng xem qua các băng ghi hình trong ngày.

- Ừ nhỉ, ra ngoài thôi!

Cả hai đi ra ngoài hành lang, chỗ để máy pha nước giải khát. Lan và Ngọc Anh đều cùng một ộ đồng phục vest, váy ngang gối, Lan là sếp nên màu áo quần có sậm hơn. Đến nơi, cả hai lấy ly bấm nước.

- Thế chuyện gì? – Ngọc Anh hỏi

- Tao linh cảm anh chàng kia đang giấu tao chuyện gì. – Lan trả lời

- Thế mà có hỏi anh ta đi đâu không?

- Không, có điện được đâu mà hỏi, nhưng lúc khác cứ kêu là đang bận, đang làm nhiệm vụ, rồi thì đang gặp đối phương, nguy hiểm ...

- Mà! Đặc vụ đi chiến đấu thì phải thế, lỡ anh ta đang vào nhiệm vụ nguy hiểm thật thì sao?

- Tao không quá quát như mà nghĩ, lúc đầu thì tao tin, nhưng từ trưa cho đến chiều, điện lại, anh ta vẫn cứ bảo đang ở gần đối phương rất nguy hiểm. Chẳng nhẽ, đuổi bắt ai mà đuổi bắt mấy tiếng đồng hồ không biết mệt! Mà tao nghe cái điệu anh chàng chối điều gì. Tao nghe qua điện thoại thấy tiếng thác nước, chim hót, rất thơ mộng cứ như đang dẫn con nào đi dạo không chừng. – Lan nói một tràng, dừng lại nghỉ lấy hơi, mặt bừng lên vì ghen.

- Anh ta đều nói thế à?

- Ừ, lời lẽ y hệt nhau!

- Thôi chết có thể chàng ta gặp con nào rồi! Nhưng bao lâu rồi mà không điện cho cậu ta.

- Cũng gần hai tuần, trước đó tao vẫn điện, anh ta còn ân cần lắm mà, làm tao thấy sướng quá, tính chuyện không để cho chàng ta tự do nữa. Thế mà chỉ vừa hai tuần, đã đi đâu mất, lời lẽ thì khác hẳn.

- Thế mà tính sao Lan?

- Tao cũng đang rối tung lên, mà còn hỏi!

- Chẳng nhẽ mà để cho chàng của mà cứ nhờn nhờn vui vẻ bên con nào, rồi đến lúc về thì mà trắng tay nghe rõ chưa, trắng tay đấy, ba năm vun đắp!

- Hừ, ghớm thật, con đàn bà nào chỉ trong thoáng chốc đã làm gã này chết mê chết mệt! Tức quá, khi đi bên tao, gã này cũng có vẻ chân tình lắm mà – Lan cảm thấy nóng hừng hực, cô uống lia lịa nhiều hớp nước cam lạnh, rồi lại đẩy cái ly vào vòi nhấn lấy thêm ly nữa.

- Cho mà đáng đời vì chủ quan, đàn ông một tên chân tình khôn bằng bốn lần thằng dối trá, nó lừa cả đám cho mà xem!

- Thôi mà đừng nói nữa! Bày kệ đi!

Ngọc Anh – vốn là nhân viên sales, nhưng ngang tuổi lại đỉnh đạc, sâu sắc nhất trong phòng nên chơi thân với sếp Lan như bạn, hai người hợp ý từ công việc cho đến chuyện đời, cô đi qua đi lại bên chiếc máy pha nước ngấm ngấm, còn Lan giờ trong đầu không kịp nghĩ kế nào vì cơn nóng giận nhất thời làm u mê. Một lát, Ngọc Anh la lên:

- À, ra rồi, ra rồi!

- Sao, sao, kể gì?

- Mà phải nghe tao! Mà phải nghe tao từ đầu tới cuối chuyện này, phải làm theo đây đủ.

- Ừ, mà chuyện gì, nói đi!

- Phải nghe ... hay lắm! Ừ, cái con này!

Ngọc Anh khẽ kéo Lan chúm lại phía mình, nói thì thầm: “Tối nay, về nhà đợi chàng ta điện thoại, nếu không, thì phải điện ngay trong tối nay!”. “Được, anh ta nói là sẽ điện!” Lan nói. “Rồi, cố gắng hỏi dò xem anh ta đang đi đâu, làm gì ... vân vân, cái đó thì mà tài quá không phải chỉ tiếp”. “Ok! Còn gì nữa” Lan sốt ruột. “Có phải mà có hai ngày phép trong tháng này phải không, chọn hai ngày này làm buổi kiểm tra đột xuất chàng kia, xin nghỉ một ngày thôi để tránh cấp trên biết, ngày hôm sau thì mà đưa yêu cầu đi tiếp xúc với tay doanh nhân Vương Thế Tài kiêm giám đốc tập đoàn siêu thị Good Mart. Có phải mà quen tay này từ năm ngoái, gã tỏ ra rất ngưỡng mộ mà, và tháng trước có ngụ ý ký hợp đồng mua một số lượng hàng bên công ty ta còn gì nữa?”.

“Làm sao tao chưa hiểu ẩn ý mà?” Lan lắc đầu hỏi.

“Mà có xin nghỉ phép với cấp trên, rồi hôm sau lại nói đi làm việc với tay Tài, cấp trên nghe mới thuyết phục. Thực sự là mà chỉ điện thoại đưa đẩy lão ta thôi rồi nhót đi việc riêng, hiểu không?”. “Ừ nhỉ, diêu kế, diêu kế! Mà hay đấy, nhưng đừng về đó lỡ xa quá, đi lại tốn kém, ăn nghỉ nữa!” Lan tiên liệu một số chuyện.

“Thế nên, tao mới cho mà cặp với lão Tài, tranh thủ khua môi sao cho để lão tặng mà ít tiền đi du lịch còn gì? Chẳng phải hôm nọ nhân bữa gặp mặt, đứng sau mà tao còn nghe lão nói nhỏ vào tai mà là “Em muốn gì anh cũng chiều dễ dàng, hãy để cho anh một lần chúng tỏ với người đẹp”.

“À, à, tao hiểu rồi. Để tao xem anh chàng kia tối nay nói gì, lên lịch và đi sớm.” “Ừ, nhớ rình cho khéo mà bắt được cả con kia nhé, lôi cổ anh chàng mồm mép này về!”. “Chết, công việc chung làm sao mình can thiệp vào...?” Lan lại nhăn nhó hỏi.

Như tìm được lời, Ngọc Anh tỏ ra là vô cùng lanh lợi khôn ngoan trong tình huống vội ghé tai Lan nói lí nhí “Thế mà cũng biết cả ông Giám đốc Sở cảnh sát Phúc An còn gì? ...”. “Nhưng, mà, mà định nói tao phải ...” Lan bỡ ngỡ hỏi.

Lan nói toạc luôn “Làm đàn bà đẹp đánh đôi cứu tình nhân như các bậc xưa thường làm có phải là chuyện gì mới?” Vừa nói xong, Ngọc Anh để ly nước xuống chậu rồi làm bộ đi vào trước mặt cho Thu Lan còn đứng suy nghĩ.

Long trở lại phòng, tạm ổn với thu xếp như vậy. Anh chợt nhớ ra một chuyện, dù sao cũng phải tiếp tục công việc, anh nhắm đếm mình đã đi chơi được mấy ngày rồi. Rốt cuộc anh không nhớ rõ chỉ nhớ từ tuần trước, Long ra mở tủ, lấy ra gói đồ đêm hôm nọ anh mang về. Anh lấy máy tính sách tay ra mở thiết bị liên kết mạng, gửi ngay những hình ảnh từ máy chụp hình về đường truyền của Sở cảnh sát Phúc An. “Còn cái này thì sao?” Long ngẫm nghĩ, tay giơ những chiếc hộp đựng mẫu thu được tại nhà Đào, anh chỉ biết đó là loại cở khô anh đã lấy, nhìn đồng hồ trên tay chỉ mới gần bảy giờ “À, tranh thủ chuyến cuối cùng tại sân bay Long Hà, sẽ còn một chuyến máy bay công vụ vào giờ cuối, nếu may mắn anh Tuấn còn ở lại Sở làm việc trễ hôm nay thì trước chín giờ anh sẽ nhận được tất cả mẫu này.” Long vội cho tất cả các hộp nhỏ vào một phong bì nylon dán kín mít lại, bên ngoài anh viết lên mấy dòng “Khẩn. Đến Sở cảnh sát Phúc An” và ghi mã số của mình lên phía người gửi.

Anh xuống nhà, lấy xe chạy ngay ra hướng sân bay. Anh phải vòng ra ngoài thị trấn, đi đường liên lãnh thổ về hướng Nam chạy thêm khoảng ba mươi kilomet nữa sẽ đến sân bay, sân bay nằm khác hướng với khu nhà Đào nơi biên giới.

Anh vừa rẽ vào sân bay, áo jacket da, đeo kính to bản, Long đi vào ngay khu phía sau nhà ga công cộng là một phòng nhỏ của lực lượng an ninh và dịch vụ bưu chính công vụ nói chung. Vừa đậu xe, anh đã chòm ngay chiếc nón chụp đầu đeo kính để hạn chế tối đa có ai dòm ngó khuôn mặt của anh. Long nhanh chóng vào văn phòng, đi tiếp vào một phòng phía trong nữa là khu an ninh của cảnh sát, đọc mã số an ninh và đưa cái gói nylon đã buộc kỹ niêm phong cho một nhân viên, dường như không ai hỏi ai, sau khi giao gói đồ đó Long được yêu cầu ký vào một biên bản.

Long được tung vào nhiệm vụ mật nên toàn bộ giấy tờ tùy thân của anh đều là giả do Sở cảnh sát cấp. Anh còn hỏi thêm người nhân viên đó, và được biết tại lãnh thổ nhỏ như vậy, lúc chín giờ sẽ có một chuyến bay cuối cùng sang Phúc An, tuy là muộn nhưng chuyến bay chỉ hết có một tiếng đồng hồ do chỉ có một tàu bay bay chuyến công vụ ngày hôm nay. “Sao suất bay muộn thế hả anh?” Long hỏi, “Một ngày chỉ có hai suất, suất đầu tiên lúc 10g sáng cho những trường hợp gửi hàng vào đêm, còn buổi chiều trở đi, sẽ chuyển hàng đi lúc 9g tối. Thế là quá nhiều cho một lãnh thổ ở đây, phát sinh rất ít chuyện công vụ.” Long nói “Ok, cũng

còn kịp, không sao!”. Người nhân viên nói thêm “Loại buro phẩm cũng vậy, do còn có dịch vụ buro chính bằng xe hơi tham gia nên rất hạn chế chuyến bay gấp. Tuy nhiên, tàu bay không đi thẳng đến Phúc An mà trước tiên sẽ ghé qua Trường Giang, rồi vòng qua Sam Prabang, tại mỗi lãnh thổ, tàu bay sẽ dừng trong 20 phút để trao đổi giao nhận và bay tiếp, khi đến Phúc An, giao nhận thì hết nhiều chứ bay từ lãnh thổ này sang lãnh thổ kia cự ly ngắn chỉ hết có 5 phút. Nó còn bay vài lãnh thổ nữa mới và bắt đầu tuyến ngược lại vào sáng hôm sau”, “Thế nữa à? Vòng vèo quá?” Long nói.

“Anh không biết vì đa số các lãnh thổ xa xôi rất ít phát sinh chuyện, có khi tàu bay bay không như vậy cả ngày, thứ hai ngân sách rót vào cho dịch vụ an ninh ở đây chưa đủ mạnh”.

“Chà, không sao, dù sao cũng cảm ơn, nhưng có lẽ trong tối nay gói hàng này cũng đến Sở.” Long nói.

“Anh vừa mới đến đây khu vực này à?” người nhân viên buột miệng hỏi.

“Vâng xin giữ kín” Long nói.

“Ok, khi có lệnh xác nhận từ cơ quan cảnh sát an ninh liên bang, anh có thể đi nhờ chuyến bay sang các lãnh thổ lân cận mà chỉ mất hai tiếng thôi.” Người kia nói với, “Tôi hiểu, hy vọng là không có chuyện gì hệ trọng như vậy!” Long trả lời và bỏ ra ngoài nhanh chóng.

Sau bữa tối bên ngoài một quán ngoài đường, anh về phòng nghĩ tiếp chuyện tiếp theo là điện thoại cho Thu Lan. Chỉ mới tám rưỡi, anh đứng phân vân sẽ tìm ra chuyện gì để nói để nói với cô nàng. Anh mở máy đợi bên kia giọng cô nàng trả lời:

- Em ơi! Anh đây, về khách sạn rồi!

- Ừ, thế anh đi đâu cả chiều nay!

- Anh nói rồi, anh bận vào một vụ điều tra khẩn! Đợt xuất được đưa vào vụ này, anh mới đi được gần một hai tuần ... à không để a xem nào chỉ được 10 ngày! – Long luống cuống, đưa tay lên trán đếm lùi thời gian.

- Sao chiều nay anh không bắt máy, suốt từ chiều đến giờ, lại còn không điện lại cho em. – Lan bắt đầu tâm trạng.

- À việc nhiều quá, anh lại mới về! Không ngờ nổi, đợt này việc bận quá! – Long phân trần Lan nhớ lời dặn của Ngọc Anh, cô từ từ vào chủ đề của buổi nói chuyện hôm nay, hòng là sẽ sớm đánh vào tâm lý chàng.

- Anh à, anh biết tại sao hôm nay em lại điện thoại cho anh nhiều như vậy không? Em biết là anh có việc bận nhưng em thấy vui quá, em không thể đợi.

- Chuyện gì thế? Vẫn như mọi khi mà, ta đã quen nhau cũng khá lâu rồi! Tin vui gì anh có thể chia sẻ gì không?

Lan bĩu môi trên điện thoại, kêu cả tiếng chát chát, cô nói:

- Anh, em nói, em nói ta đã quen nhau rất lâu, ba năm rồi, hôm nọ em đã nghĩ kỹ, em muốn hai ta thắt chặt lại chuyện anh và em, anh có vui không khi nghe chuyện này!
- Em bảo sao? Em muốn hai ta chính thức công khai chuyện anh và em? Lan à, anh, anh ...
- Long tỏ vẻ hơi xúc động, anh suy nghĩ
- Anh, anh làm sao? – Lan giục chàng
- Tất nhiên anh thấy rất vui chứ, hai ta đã có ngần ấy thời gian, hiểu nhau rất nhiều, anh vui lắm!
- Thật không? Anh vui thật không? Em thấy tuyệt quá! Cung ơi!
- Thật chứ! – Long vừa nói, tay đưa lên xoa mặt xoa cằm, khuôn mặt thêm đờ đẫn

Trong phút chốc, Long suy đi tính lại mọi thứ “Tuyệt quá, cảm giác ngọt ngào làm sao, mình là một kẻ may mắn trong tình cảm, nhớ lại ngày đầu quen Lan, thật sự không hợp nhau lắm nhưng vẻ sang trọng và sắc sảo của cô nàng cũng làm mình chú ý, những buổi đi chơi, những chuyện đã qua, kể cả vài lần mình và cô nàng đã cùng làm chuyện ấy tại căn hộ cao cấp do công ty thuê cho quản lý, đôi chân nàng thật tuyệt vời, là nguồn cảm hứng vô bờ cho bản tính của đàn ông, chà, cho đến hôm nay, Lan đã thực sự trưởng thành rồi, một cô gái mà nhiều gã khác phải đổ tiền, chiều chuộng để quen được nàng, còn mình quen nàng không mấy vất vả, không tốn kém thứ gì mấy, có điều sao giờ nàng lại nói tỏ ý muốn đến với mình chính thức, khi mình vừa quen Đào, với Đào mọi thứ có vẻ kém hơn về tài sắc nhưng mình cảm thấy con người kia có sức hút từ đâu, tưởng như từ kiếp nào, chà, hóa ra mình là đang lừa tình hay sao; phải chi Lan đừng vội quyết định chuyện này sớm, từ chối tình cảm của nàng lại không được, giá như Lan lúc này có vẻ bỏ bê mình hay từ chối mình, thì chuyện tình cảm tay ba này hay biết mấy! Vậy mà hai thứ cùng đến một lúc, phải nói là mình ái ngại cho sự dư thừa này!”

Long hỏi:

- Thế em tính sao?
- Em muốn sau vụ này, anh về lại Sở, tìm cách chuyển sang nhiệm vụ khác đỡ cực nhọc gian nan hơn, ít xa nhà. Hai chúng ta sẽ đến sống tại căn hộ mà công ty đã thuê dài hạn cho em. Anh vừa ý không? Em đã bắt đầu kiếm được kha khá tiền, ổn định tài chính, anh không phải lo nhiều dù là đàn ông. Nhưng em muốn anh ở bên em, không đi xa, bay nhảy nữa, công việc của anh quá nhiều nguy hiểm, anh biết không?
- Nhưng anh làm việc này lâu rồi, có khi là cái nghiệp rồi sao bỏ ngang được! – Long nói
- Em sẽ tính kế cho anh sang bên điều tra về kinh tế, hoặc là anh có chịu bỏ nghề để về kinh doanh, thứ gì cũng được, điều em an tâm là người tình của em được an toàn!
- Ừ, ừ chuyện đó để tính sau, anh cũng cần suy nghĩ chút.

Long ngẫm nghĩ “Long ơi, may mắn quá! Chẳng những có người đẹp mà còn được nàng gợi ý lo cho cả chỗ ở và công việc, huhm, mình sẽ phải làm một người buôn bán kinh doanh sau này hay sao? Thật chưa thể biết ngày mai? Nhưng một cuộc sống an ổn, đẹp như mơ đang bày ra trước mắt, không có gì trở ngại trừ khi mình đổi ý!!!”

Lan lại hỏi:

- Anh ơi! Thế anh đang đi công tác ở đâu, lãnh thổ nào, cho em hay được không?

- Lan à! Đây là chuyện công việc, phải tuyệt đối bí mật, cảnh sát làm nhiệm vụ không thể cho ai biết mình đến đâu để điều tra, em có hiểu cho anh không?

Lan ngọng ngịu trên điện thoại:

- Hừm, với công việc, thì bí mật, với em, chẳng lẽ anh cũng giấu, anh không tin em à?

Chúng ta sắp sửa tiến đến chung sống với nhau, mà anh còn nói như vậy!

- Ở đâu! Em đếm đến từ 1 đến 10, anh không trả lời em sẽ không nói nữa.

- Nào một, hai, ...

Lan đang đếm đồng dục từng tiếng, Long nghe thấy tiếng giọng cô lanh lạnh lại rất dịu, nghe như tiếng nước róc rách êm ái rì vào tai, nghe tiếng này, đàn ông thật muốn bùng lên cơn lửa tình tưởng tượng ra âm thanh khi đang ôm nàng trong tay đắm đuối từng hơi thở.

Long lại nghĩ lung tung “Tiếng cô nàng như thế, bảo sao làm nhân viên khách hàng lại nhanh chóng thu hút sự chú ý, nhất là đàn ông. Quen nàng, sống với cô nàng, nhưng khả năng mất nàng cũng cao, vì cô nàng được ưu ái nhiều thứ quá, ngoại hình, khuôn mặt, giọng nói, và đang thành đạt ... Mình cũng có thể bị người khác lấy mất nàng, miếng bánh ngon cũng là miếng bánh dễ bị giật nhất!”.

Long cứ mãi nghĩ theo hướng khác, trong khi Lan đã đếm đến tám, rồi chín, anh chưa kịp nói thì điện thoại kêu “Tút, tut, tut” cô ta đã ngắt máy điện thoại không đợi anh nói. “Lan, lan, đợi đã!” Long chưa kịp nói “Cô ta quả quyết quá, rất đàn ông, mà lại nữ tính!” anh lại nghĩ. Anh ngòì thù người ra, nghĩ xem “Chuyện này là gì? Tại sao cô ta quá quả quyết tham gia vào chuyện công việc của mình. Nếu nói cho cô ta biết, mình đã phạm vào nguyên tắc trong công việc. Còn không nói, thì chính mình xây thêm trở ngại cho nàng, cô ta rất quyết đoán nên không dễ dàng chịu thua đâu, mà cô ta cũng đâu có ế, thiếu gì người giàu có đang ve vãn cô ta. Mình đang là một kẻ may mắn câu con cá này. Nhưng nói cho nàng biết, có gì nguy hiểm không, mà nàng có nói cho ai về chuyện mình?”

Trong động bầy yêu quái, Mẫn Châu đang ngồi trên ghê, đứng phía sau có hai ba con hầu gái, ngày hôm nay bọn chúng không làm gì. Chiếc bàn nhỏ bên giường, để giá nến, trên tường cũng bắt một số giá treo chìa ra, nên cắm vào chấy sáng bừng một góc phòng. A Xuân vừa đi về, nó vào trong chuẩn bị trà cho Mẫn Châu, khi mang trà ra, nó rót cho chị, rồi đặt một gói nhỏ lên bàn. Tất cả từ hầu gái cho đến Mẫn Châu, ai cũng ăn mặc áo dài, váy dài đến gót, tay có tà áo rộng, bên trong mặc yếm quần ngang eo thít lại, đẩy phần ngực vòng lên, bên ngoài khoác một áo dài tay không cài nút, chỉ thắt dây trước bụng. Trong số họ, Mẫn Châu vẫn đẹp mặn mà nhất, ánh mắt, da thịt, khuôn mặt so với những cô kia hơn gấp trăm lần, xứng đáng là sư tỷ của nhóm hầu gái.

Mẫn Châu nhìn thấy hỏi, ra hiệu cho mấy cô hầu gái kia ra ngoài hết, rồi hỏi:

- A Xuân, em đem thứ gì về đây? Chuyện ta nhờ em, em làm đến đâu rồi.

- Thưa chị, em đã làm như chị dặn. Quả đúng như chị nói, con Đào có một thằng tình nhân, rất đẹp mã, chúng nó ăn ở với nhau có lẽ cũng nhiều lần rồi.

A Xuân nói nhưng vẫn len lén giấu chuyện Đào đã ngăn cản Long đi lại gần nó, khi nó đang tìm cách thu hút đàn ông đến để thỏa mãn dục tình cho mình. Nó còn chuyện gì cần thiết hơn, khi cả trăm năm qua, sống ngụp lặn trong ái ân và thú xác thịt. Mặc dù nghe lời chị Mẫn Châu dặn, nhưng khi thoáng thấy Long, nó thấy chàng ta cũng điển trai quá, nhân lúc Đào đi vắng định tìm chút vui vẻ với chàng kia thì không may Đào về, cũng là không may cho Đào đã sơ hở khi ân ái với Long.

- Tên này em có xem qua tư trang của hắn, có vẻ hắn làm trong đội bảo vệ triều đình?

Mẫn Châu nghĩ “Hừ, bọn cảnh sát đến chắc là có chuyện gì đây? Hay chúng bắt đầu đánh hơi đến những vụ giết người tại nhà này! Nhưng tại sao tên kia lại đi ve vãn, rồi trác táng với Đào, đáng lẽ nếu nó đến điều tra thì phải giữ khoảng cách chứ.” Rồi Mẫn Châu mở gói trên bàn, thấy một khẩu súng rất đẹp, cô hỏi A Xuân:

- Sao em lấy được thứ này!

- Nhân lúc Đào và tên kia ân ái bên thác nước, xong ngủ quên, nên em ra lấy trộm được. Mà tên này còn nhiều thứ trang bị ghê ghớm lắm, hắn đúng là người của cảnh vệ.

- Tốt lắm, nó là đặc cảnh thời nay đó.

Mẫn Châu lại nghĩ “Mình và những người ở đây sẽ không sao, tên kia sẽ chẳng làm gì được, nhưng liệu hắn đến đây quấy rối làm ảnh hưởng đến sào huyệt và nơi ta săn mồi, như cái bọn đặc vụ bên Long Hà từng đến điều tra ta còn lạ gì nữa. Kết quả tên thanh tra Trần Khắc Kiệt

bên đó đã trả giá đắt, hắn giờ là một cái thây ma đội lốt người. Có hắn trong đội ngũ của Sở Long Hà, phải nói quá thuận lợi cho ta tại đây, giờ lại là bọn người nào, ở đâu đến?

... À, ta đã có cách này, làm rối loạn bọn chúng trước.” Mẫn Châu hỏi A Xuân:

- Em thấy con Đào đạo này sao?

- Dạ, nó có vẻ rất hợp với tên kia? Có vẻ như nó không còn làm cho chị?

- Được, A Xuân, mấy giờ rồi!

- Dạ, giờ chỉ mới 9g tối.

Mẫn Châu dặn A Xuân:

- Ta sẽ mang thứ này đến tìm Thành Khắc Kiệt! Em ở đây trông nhà! Có thể ta sẽ không về đêm nay!

- Vâng thưa chị!

Mẫn Châu nói rồi cầm khẩu súng gói lại, cho vào tay nải, đến gương chỉnh trang lại quần áo, tắm ít thứ nước từ một lọ nhỏ lên tay, gáy, mai tóc, và toàn thân, chuẩn bị ít thứ để đến gặp Thành Khắc Kiệt.

Long nghĩ xong, anh điện thoại lại cho Lan, cô bắt máy nói liền:

- Anh không thể nói, tức anh coi tôi chẳng ra gì? Ba năm qua với anh, chỉ là trò đùa! Tôi rất thất vọng về anh!

- Lan, Lan, nghe anh nói, em hiểu sai rồi!

- Sai gì, anh nghi ngờ chính người đã đề nghị muốn gắn bó cuộc đời với anh hay sao? Anh biết, không gặp anh, có biết bao nhiêu người đeo đuổi tôi không?

- Em, sao em lại xưng hô quá xa cách vậy ... hãy nghĩ lại ba năm qua, hai ta đã có với nhau bao nhiêu kỷ niệm.

Nghe Long nói cũng có vẻ hợp với hoàn cảnh, Lan nguôi ngoai, cô nói:

- Em tưởng là anh không điện thoại lại.

- Có chứ, tại này anh nghĩ đến công việc, nhưng rồi anh nghĩ, dù công việc quan trọng, cũng không thể im lặng với em, người cũng rất quan trọng đối với anh. Mà chuyện này có gì đâu tại sao hai ta phải bực bội vì nó.

- Thế anh đang ở đâu?

- Em phải nhớ chỉ mình em biết thôi, càng ít người biết càng tốt, anh đang vào điều tra vụ án ở lãnh thổ Long Hà ...

- Nhưng ở đâu mới được, cái lãnh thổ biên giới miền núi ấy rộng mênh mông thế
- Anh ở ngay thị trấn Kiên Thành thôi.
- Thật không?
- Thật, lúc này anh lại giận em đấy, em lại nghĩ anh nói dối em hay sao?
- Ừ thôi, anh yêu, chuyện lúc chiều nay chẳng có gì? Em sốt ruột nên điện thôi. Thôi anh đi nghỉ đi.
- Ừ cũng được, liên lạc sau.
- Bye bye anh yêu.
- Bye!

Long trả lời xong anh cũng chẳng hiểu câu chuyện tiếp theo là gì, thấy nàng nổi giận đùng đùng rồi sau đó lại dịu dàng và kết thúc câu chuyện rất gọn. Anh gãi đầu cuối cùng chưa hiểu ẩn ý cô nàng định làm gì.

Mẫn Châu thu dọn ít đồ đạc rồi bay tà tà trong đêm dọc theo đường rừng núi đi tắt đến thị trấn Kiên Minh, Long Hà. Dọc đường có đoạn phải băng qua những đoạn rừng, suối, thác cheo leo, thật là phong cảnh tuyệt đẹp. Những con cú náu mình trên cành cây chờ đợi một đêm săn mồi cần mẫn nhìn thấy cô gái bay qua.

Những quốc gia có điều kiện về rừng sinh thái được quy hoạch riêng chỉ để cho phát triển quay trở lại thiên nhiên. Có những thung lũng nông trại rộng lớn chỉ để chuyên việc nhân giống và cho phối giống các loài đang gần kề tuyệt chủng. Rừng nguyên sinh đã được đưa trở lại trạng thái ban đầu như thuở nào. Các loài động vật hoang dã đã được đưa trở lại rừng.

Cảnh tượng những đàn tê giác trong rừng không còn là chuyện hiếm, ở những khu có sinh thái kiểu đảo, rồng Komodo sống thành bầy như rùa, các loài vượn sống thành xã hội, cá dưới nước mọc chân có thể chạy lên bờ khi cần để săn mồi hay trốn tránh kẻ săn đuổi to lớn hơn. Rất nhiều loài đã tái xuất hiện và sinh sống trong những khu rừng già như cách đây hàng triệu năm, chỉ trừ loài khủng long các loài là không được đưa vào chương trình cho tái xuất hiện ... do chúng quá to lớn và là thú săn mồi quá nguy hiểm. Chỉ một con khủng long sống mà chạy vào đô thị thì mức độ phá hoại và chết chóc sẽ rất lớn. Công nghệ điện hạt nhân và năng lượng nguyên tử đi đến mức tối ưu và là nguồn cung cấp điện dồi dào cho con người. Robot đã xuất hiện trong nhiều lĩnh vực thay thế cho nhân công.

Xã hội vẫn phân hóa giàu nghèo nặng nề, một phần dân số trên thế giới vẫn đói mặt với nạn đói, thiếu điện nước, dịch vụ y tế, và ích lợi xã hội, họ phải đấu tranh có khi mất mạng vì thức ăn, bị tước mất tự do và cuộc sống riêng. Những khu vực xa xôi, vô hình trung, bị tách xa khỏi cuộc sống hiện đại, rừng nguyên sinh, thiên nhiên trở lại thời kỳ hậu nguyên thủy, tuy nhiên, con người không ngờ một điều đó cũng chính là môi trường thuận lợi để quay lại xã hội thời sơ khai khi ma quỷ và phép thuật thống trị. Cuộc sống càng trở nên văn minh đến tận cùng, nhưng nó cũng mang theo tất cả “dĩ vãng” của lịch sử đi chung.

Nói lại chuyện Mẫn Châu, cô bay thong thả như vẫn bay hàng trăm năm qua để đi lại. Đường đi bằng rừng vượt đồi núi, sông suối có vẻ ngắn hơn đường bộ. Ở những nơi hoang vu này, không hề lo ngại sẽ vướng vào không gian lưu thông của các phương tiện trên không. Mẫn Châu thoải mái vô tư chẳng lo ai sẽ trông thấy mình, cô mặc một bộ váy đen, yếm trắng, đầu cũng đeo một dải trang trí từ vải cũng màu đen. Lúc này là gần 10g đêm. Cô còn vài cây số nữa sẽ đến trung tâm Sở cảnh sát Long Hà nằm tại Kiên Minh.

Mẫn Châu nghĩ thầm trong bụng:

“Kìa, đỉnh tòa nhà Sở cảnh sát Long Hà đã trong tầm mắt từ phía xa. Ta sắp đến rồi! Một chuyến đi đêm nhiều bất ngờ!”

“Lâu quá, ta cũng không đến thăm Quách Minh, dù hắn là thuộc hạ của đại ca Trương Hán, một tay tài giỏi, nhớ ngày xa xưa, những khi luôn bên cạnh Trương Hán, gặp ta, hắn thầm mong có được ta nhưng vì là đàn em, hắn đành giấu chặt mong mỏi trong lòng. Tiếc là cuối cùng tất cả bọn ta lại ra nông nổi này. Không biết hắn giờ ra sao?”

Mẫn Châu mái nghĩ, đã bay ngang qua tòa nhà Sở cảnh sát Long Hà, cô biết là Trần Khắc Kiệt đã về nhà từ lâu. Cô đổi hướng bay về nhà hắn. Khi vào thành phố, Mẫn Châu bay cao và nhanh hơn để tránh bị người ở mặt đất phát hiện.

Mẫn Châu đáp xuống căn nhà biệt lập trên một khoảng đất nhỏ của trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt. Hắn đang ngồi tư lự một mình trên phòng đèn sáng. Trong phòng riêng của hắn trên lầu, từ độ đó trở đi toàn treo những thứ về phù phiếm ma quái, hắn thường tĩnh lặng một mình trong bóng tối chỉ thấp một bóng đèn duy nhất, những lúc đó mặt mũi rất ngẫu, hai con mắt loe loe ánh sáng. Từ ngày Trần Khắc Kiệt tham gia chính vào vụ phá án căn nhà ông Trương Thế Tuyệt, vốn là người mưu lược, tài trí cao cường, Trần Khắc Kiệt đã chỉ đạo nhiều cuộc phá án, ra nhiều hành động gần tìm ra manh mối của toán yêu tinh trú tại nhà ông Trương Thế Tuyệt và quanh đó; dụng phải lực lượng, Trương Hán đã cho Quách Minh là cánh tay trái của mình hạ sát Trần Khắc Kiệt và nhập vào hắn, điều khiển đổi hướng cuộc

điều tra, nhiều đặc vụ Sở cảnh sát tham gia vào cuộc điều tra này đã mất mạng hay bị chạm trán với ma quái, rồi vì sợ những chuyện xui xẻo, lại theo lệnh của thanh tra phân tán hướng điều tra, cuộc điều tra đã khép lại đầy nghi vấn được hơn ba năm.

Mẫn Châu vừa bay qua sân nhà, cô đáp xuống mái ngói nép trên mái nhà. Con chó nhà Trần Khắc Kiệt vừa thấy một nhân vật tiếp cận vào nhà từ trên cao, nó vểnh tai, ngẩng mặt sủa vài tiếng đầy cảm xúc, vì với nó con đường đó nó không thể xông lại tấn công đối thủ. Mẫn Châu vừa đáp xuống mái nhà, nép ngay sang bên khi có tiếng người ra mở cửa.

“Tinô! Tinô!” Có tiếng mở cửa, vợ của Trần Khắc Kiệt vừa đi ra ngoài sân xem có ai vào không?

Cô thấy con chó cứ hướng mặt lên phía phòng chồng mình mà sủa, cô lại nghĩ, hẳn nó dọa một con mèo nào vừa đi lạc.

“Tinô! Tinô! Im lặng, suyt suyt!” Cô đi ra kéo con chó vào trong lồng đóng cửa lại.

Lúc này, Mẫn Châu sau khi tránh vợ Trần Khắc Kiệt mới đi lại trên mái nhà gần phòng Trần Khắc Kiệt.

Cô nhảy vào trong, đứng sau lưng hắn. Người đang ngồi tĩnh lặng trong phòng vội lên tiếng “Nàng đến tìm ta có việc chi? Đã lâu, ta cũng không gặp.” Mẫn Châu đáp lại “Khá khen, huynh vẫn tinh trí quá!” “Quả đúng rất lâu, ta không gặp lại huynh.”

Trần Khắc Kiệt vội quay lại, nhìn kỹ hơn người con gái mình thăm lâu ngưỡng mộ, dù giờ bộ dạng hắn đã thay đổi trong hình hài của một trưởng thanh tra cảnh sát uy quyền.

Hắn nói:

- Ta có cần hiện nguyên hình để tiếp chuyện nàng?

Mẫn Châu đáp ngay:

- Không cần đâu, tâm địa huynh dù sao vẫn mãi mãi là Quách Minh của muội!

- Nhưng trong bộ dạng một thanh tra cảnh sát, xem ra huynh trông khá hơn - Mẫn Châu nói vậy ắt hẳn là nói lái sang chuyện cô chỉ phục ý chí của Quách Minh, nhưng xưa kia trông hắn rất xấu xí vô biên như một kẻ cướp, cô vẫn phục cá tính của hắn nhưng nếu được mang cá tính đó vào hình hài của trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt mưu trí thì hay hơn, đó là sự kết hợp tốt hơn. Cô không thể nói ra rằng Trần Khắc Kiệt chứ không phải Quách Minh rất đẹp mã.

Quách Minh hiểu ẩn ý, cảm thấy buồn bã mà không thể nói, hắn cúi đầu xuống, rồi lại hỏi:

- Ở bên nhà có chuyện gì, mà nàng đích thân qua đây tìm ta?

- Cuộc sống bên Sở này quá nhiều thứ mới mẻ mà ta phải học hỏi lại từ đầu, rốt cuộc giờ ta phải quen với cuộc sống này, và đóng vai người chồng, người cha của những con người ta chẳng bao giờ yêu thương.

Mẫn Châu thấy quả nhiên trước mặt nàng, một con người đầy uy quyền, khuôn mặt sắc sảo, với những cá tính quả quyết của Quách Minh. Cô cũng thầm mong muốn đến chuyện kia. Vốn là ngày trước, khi gặp nhóm cướp này, ngoài tên cầm đầu Trương Hán ngang tàng, ưa chém giết, tên cận vệ thứ hai của hắn là Quách Minh có cá tính thu hút cô hơn, bên cạnh Kinh Bá. Nhưng bản chất tham tàn, háo sắc của Trương Hán đã giật lẩy cô trong sự thầm mong ước của Quách Minh. Kể từ đó trở đi, hai người chỉ nhìn nhau không khi nào gần gũi. Tuy nhiên, Mẫn Châu lại đánh giá thấp ngoại hình thô tục của Quách Minh, đó là một thiệt thòi cho hắn. Còn giờ đây, trước mặt cô, con người với cá tính thu hút xưa kia đang hiện hình trong một cơ thể và diện mạo khác hẳn. Đây cũng là một thứ mới mẻ có thể thu hút cô, ít ra là trong lúc này.

Lần này, Mẫn Châu không bàn với Trương Hán mà tự quyết và nghĩ ra mưu kế. Cô một mình bay đến gặp Trần Khắc Kiệt. Hai người đang đứng giáp mặt nói chuyện với nhau. Mẫn Châu nói:

- Chuyện huynh sang đây cũng là do tình thế! Vì sự yên bình cho tất cả bọn ta, và để tránh con người sẽ phát giác chúng ta đang hiện diện phía sau họ.

- Muội và huynh, dù hoàn cảnh mà gặp nhau song chẳng bao giờ có thể nên chuyện gì. Trần Khắc Kiệt – Quách Minh trả lời:

- Ta biết, thời gian cho ta hiểu điều đó! Hai người lại nói:

- Trước hay sau khi gặp huynh, muội đã thành vợ người khác. Rồi chuyện đến, huynh cũng không phải ở vai vế mà dành cho muội. Tình cảm có thể bay bổng phiêu du qua nhiều thứ bậc, nhưng xã hội lại luôn có thứ bậc.

- Ta đã theo Trương Hán, quanh năm suốt tháng chỉ biết chém giết và tử sắc, nhưng từ khi gặp nàng ta mới hiểu tình cảm ra sao?

- Muội cũng chỉ là một thôn nữ trong nhiều cô gái, dù có sống với huynh, muội cũng sẽ già xấu đi, trăm hoa khoe sắc, chẳng lẽ trong thiên hạ lại không có ai để huynh so sánh. Có nhiều chứ!

- Nhưng ta cũng sẽ già đi như muội, ta đâu có trẻ mãi để tư tưởng đến nhiều người.

- Tiếc là chúng ta đều không thể già đi được, khi sự việc đến, rồi tất cả chúng ta vẫn mãi ở cái tuổi ấy. Cuộc sống hàng trăm năm qua, vẫn là muội và các cô hầu bên cạnh nhóm của huynh!

Nghe đến đây, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh như âm ức muốn nghẹn ngào nói, hắn quay mặt nhìn Mẫn Châu nói:

- Đó chính là điều phiền muộn của ta. Ví như ta không thể có nàng, thời gian sẽ nguôi ngoai dù ta mất nàng mãi mãi, cuộc sống đưa đẩy và luyện võ công sẽ giúp ta quên đi. Nhưng hoàn cảnh đưa tất cả chúng ta vào cảnh chung sống, Trương Hán, đại ca, vì tình nghĩa, ta không

thể trở mặt với đại ca. Trong khi đại ca đã dành riêng muội cho mình, hàng trăm năm qua, ta phải chứng kiến cảnh người con gái mình thâm yêu trong vòng tay kẻ khác. Mãi mãi dừng ở đó, quả là một nỗi khổ tâm.

Mẫn Châu nói thân nhiên, thái độ chân thực:

- Nếu huynh quả có tình ý với muội, trước sau gì tình cảm đó cũng nảy nở thành chuyện, một khi muội cảm phục tấm lòng huynh, nghĩa là muội đã yêu huynh, dù cho những ân ái chàng không được may mắn mà có.

- Trương Hán không hề yêu muội! Đại ca chỉ mê sắc dục. Tình yêu của đại ca chỉ như con thú đực vồ con thú cái.

Trần Khắc Kiệt – Quách Minh thất thân, nói:

- Không lẽ ta đã hiểu sai nàng từ trước đến nay! Nàng chỉ sống với đại ca như hoa đẹp trót mọc trong bùn lầy.

Mẫn Châu nói:

- Chỉ đúng một phần thôi. Với muội không còn tình yêu nữa, nhưng tình cảm thân ái muội vẫn luôn có Trần Khắc Kiệt – Quách Minh ngấm ngấm một lúc. Mũi chàng đã đánh hơi ra thứ nước mũi độc chiêu mà Mẫn Châu đang dùng trên cơ thể, hai người lại nói.

- Muội có chút việc sang đây nhờ huynh. Lâu nay muội được Trương Hán chỉ dạy võ công, từ một cô thiếu nữ chân yếu tay mềm, nay cũng có chút võ nghệ trong người, tuy là không dám sánh với huynh, nhưng muốn có một buổi đàm đạo về võ công, huynh chỉ bảo tường tận hơn, biết đâu qua đây muội sẽ biết thêm nhiều nhược điểm của mình

- Ta rất sẵn lòng. Võ công cũng như kiến thức, một người không thể tự nghĩ ra, nếu nó là sự thu thập của nhiều người, dày công học hỏi, bản thân ta cũng nhờ người khác chỉ dạy, người ham học hỏi như muội ta cũng đâu tránh né ...

- Ở đây có thể không tiện, xin huynh theo muội – nói rồi Mẫn Châu bay qua cửa sổ

- Ừm, được! - Trần Khắc Kiệt – Quách Minh ra mở cửa ngoài cốt để trong nhà biết là anh đã ra ngoài, rồi phóng theo Mẫn Châu qua cửa sổ.

Mẫn Châu bay trước, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh bay theo sau. Cả hai hướng ra ngoài thì trấn đến một cánh rừng. Cảnh rừng khuya vắng lạnh, chỉ có cây cối, các loài thú đã đi ngủ, đêm nay trăng sáng vừa đủ để cho họ trông thấy mặt mũi nhau khi đứng dưới đất. Chọn một nơi có bãi đất trống, Mẫn Châu nhảy xuống, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh cũng vừa theo sát nàng. Cả hai nhìn nhau, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh mở miệng nói:

- Được, xin mời muội ra chiêu trước để huynh tiếp nhận chiêu thức võ công của muội, ngoài ra còn để hiểu công lực đến đâu?.

- Xin huynh đừng chấp, muội ra tay đây.

Vừa nói xong, ả đã thu cước chân chuyển từ thế đứng sang thế tấn trong võ, tay múa dọc ngang khởi động, được chừng ba mươi giây đồng hồ, lúc này Trần Khắc Kiệt – Quách Minh đã đứng vững chãi, tay nắm chặt để dồn khí lực, Mẫn Châu lao vào đánh vào đầu Trần Khắc Kiệt – Quách Minh. Hắn vừa né cú phạt xuống đầu, đưa tay ra đỡ. ả lại quay ngang thúc một nhát vào bên hông, nhưng hắn cũng đỡ và đẩy ả ra. Trần Khắc Kiệt – Quách Minh vẫn chỉ ra chiêu ở thế thủ và chống đỡ nhưng có ý hướng dẫn cho ả hiểu từng chiêu và cách tiến lùi, di động thân thể.

Trong màn xuất chiêu, mùi hương trên người ả theo mồ hôi dần dần tiết ra thơm lừng cả một không gian quanh chỗ hai người đứng. Người thấy mùi đó, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh lòng càng phấn chấn hơn, dường như hắn dần dần cố gắng tăng công lực và miếng võ lên để cho ả phải chống trả, qua đó để ả phải vận động nhiều hơn. Đó là ân ý của hắn, Mẫn Châu nhanh chóng hiểu ra ngay.

Cô nghĩ “Ta quả không thể yêu nổi Trần Khắc Kiệt – Quách Minh nhưng hắn là người có tâm tình rất thực lòng với mình, qua trăm năm, mà tình cảm ấy vẫn chắc như núi, trong như nước từ khe đá không hề lung lay hay vẩn đục. Nay ta có chuyện cốt nhờ hắn, nhưng sợ nhờ vả không chưa chắc hắn đã ra tay, mà cũng không thể nói chuyện này cho đại ca, biết đâu vì nóng tính mà làm hỏng việc. Ta sẽ thưởng công cho hắn trong việc này, cho hắn thỏa dịp bấy lâu mong đợi. Hình như mình vẫn còn thu hút tên võ biên này!”

Nghĩ xong, ả bắt đầu chuyển sang những tư thế võ uốn éo, thu động tác lại sao cho để tâm điềm chú ý, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh chỉ có thể tập trung vào ngực cô. ả cố gắng uốn nhẹ, trong khi đánh nhún nhảy thêm để cho lớp yếm tụt dần xuống. Trần Khắc Kiệt – Quách Minh đánh vài chiêu nhận thấy yếm của ả đã lỏng đến hơn hai phần ba, khi nhảy nhót hai bầu ngực cứ rung rinh, mùi thơm chung quanh càng làm hắn điên đảo. Những tư thế của hai người như điệu nhảy, khi ả đánh vào mặt hắn, hắn đỡ, ả sượt ngang qua, có lúc như đang quay mặt đứng sát nhau, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh nhìn chăm chăm vào cổ nàng thêm thường.

Dần dần hiệu nội khí trong nàng đã dâng lên, công lực và sức lực cũng tăng gấp hai ba lần, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh lúc này mới ra tay. Hắn lừa nàng một chiêu và vung hai ngón trở điềm một huyết tại gần vai nàng, lúc sau lại điềm liên tiếp hai ba huyết quanh đó. Mẫn Châu đã thấm điềm huyết, cảm thấy phấn chấn vô cùng, trong người như đã khai thông mọi luồng khí, cả lòng ham muốn cũng nổi lên. Đánh được một lúc, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh lại lừa cô để điềm vào những huyết ở bụng, háng, thật sự ả không thể hiểu những chiêu lừa miếng này, nên liên tục những cú đá của cô bị hắn bắt trọn, và giữ lấy chân, hắn điềm rất nhanh vào những huyết trên đầu gối và háng. Cảm giác nhột và nôn nao được khởi hoạt chạy rần rần khắp người cô. ả trụ không còn vững trên hai chân, vừa đánh vừa hơi run run đầu gối, múa may không vững, chính thế lại càng ra đòn sơ hở, Trần Khắc Kiệt – Quách Minh

đã liên tiếp tóm được nàng và điếm tất cả các huyết chính thống trên người nàng để khai thông dục tính. Nhưng ả lại muốn cho hấn làm vậy.

Đến khi múa may quay cuồng không còn vững, nàng vẫn giữ thế diện tiếp tục đấu, để đưa hấn vào vòng luyến ái một cách tự nhiên hơn. Trần Khắc Kiệt – Quách Minh nảy ra một ý nghĩ quái đản, hấn muốn qua các đường võ công sẽ cởi hết được quần áo nàng gần như lỏa lồ. Vì thế, những tuyệt chiêu võ công đã học trong hàng trăm năm qua, hấn dần dần trở hết. Một cú rướn tới hụt của nàng, khiến nàng chao đảo ngã vào tay hấn, nhanh tay hấn đã tháo được dây quần ở lưng. ả lúi lắt lại hấn lại xắn tới giáng hông, ả phải đưa tay ra đỡ thì hấn lột được áo bên phải hở cả bả vai.

Đột nhiên, cả hai dừng đánh thu võ công, nàng lao vào, hấn cũng dang tay ra đỡ, ôm ngang hông, nhấc nàng bay lên một bãi đá bên cạnh, đặt nàng xuống và cởi bên áo tay trái. Hôn đôi môi chúm chím mọng đỏ. Trần Khắc Kiệt – Quách Minh nói:

- Ta đã chờ đợi giây phút này cả trăm năm qua, có lúc tưởng như nó không bao giờ đến. Vậy mà giờ nàng đang ở ngay đây.

- Có lòng chờ đợi, ắt sẽ có ngày chàng được, ta chưa yêu chàng, nhưng đêm nay, khâm phục tài trí mà dâng trọn vẹn cho chàng, hôn thiếp đi, bờ môi này, thân xác này đây đang chờ chàng đặt lên đó cái hôn nồng nàn.

Hấn hôn nàng cuồng quít, say đắm, như muốn dính vào má nàng.

Nhôm dậy, hấn hỏi:

- Vậy nàng yêu ai?

- Thiếp không yêu ai nữa! Tình yêu của thiếp đã chết!

- Vì ai mà nó không còn!

- Vì một người nhưng người này phản bội thiếp!

- Chu Hùng!

- Ừ, nhưng thôi đừng nói nữa!

- Thế ta cũng an lòng, coi như bao năm qua, nay nỗi phiền muộn được giải tỏa, và mãi mãi về sau ta sẽ không vẫn nghĩ nữa!

- Sao chàng quá khờ!

- Ta khờ sao?

- Tình cảm một người đàn bà vì tâm phục chàng đang dâng hiến cho chàng, lại không nhận, tận hưởng, nó cũng ngang như tình yêu, mà còn hỏi vòng vo?

- Ta hỏi vòng vo ư?

- Chứ nếu không nãy giờ ai khơi toàn chuyện xưa ra nói.

- Ủa!

Ôm nàng một lúc, hấn dừng lại, Mẫn Châu lại đẩy ngựa hấn nằm xuống, hấn nhắm nghiền mắt nói với nàng:

- A, a, à! Sao mãi đến giờ ta mới được diễm phúc này, kể từ lúc ta gặp nàng đã hàng trăm năm qua ...

Mẫn Châu bèn thuật lại chuyện dài về việc mình vô tình sinh nghi Đào xao nhãng công việc và có người tình mới. Cô còn kể chuyện sai A Xuân đi rình Đào và lấy được súng của Long. Trần Khắc Kiệt vẫn âm ừ có vẻ suy nghĩ. Mẫn Châu lại giục khéo “Nhanh lên được không, đừng dừng lại như vậy, cứ giữ nhanh nhanh như vậy!”. “Yên tâm, đây này a, a, ày! Thấy chưa”. “Chưa, nó hết rồi, bắt đền chàng làm lại đi, nó vừa lên thì”. “Rồi, thấy chưa”. “Ừ, ái da aa, thấy rồi, chàng làm ơn giữ như vậy!”

Mẫn Châu nói:

- Thiếp muốn mượn gió bẻ măng, thiếp sẽ đưa chàng súng của tên đặc vụ kia, chàng hãy ra tay hạ sát lão họa sỹ tại nhà, rồi để súng đầu đó tại hiện trường, cảnh sát sẽ nghĩ là tên kia giết mà đưa hấn về!

- Sao, nàng nói ta là kẻ xấu à, chỉ biết đi đánh lén hay sao.

Mẫn Châu xô hấn ra, tỏ vẻ giận dữ:

- Thiếp nói chàng không xấu! Chỉ có làm thế ta mới cảnh cáo tên kia!

- Ừ cũng phải.

- Nhưng sao ta không giết hấn mà giết lão họa sỹ nào đó.

- Giết hấn làm gì, chàng khờ quá, cảnh sát sẽ kéo cả ổ đến nhà ta, chẳng những kết thúc điều tra, họ lại mở cuộc điều tra lớn hơn.

- Ừhm, chí phải!

- Ta chỉ giết tên họa sỹ, xem sao, tình hình còn rất phức tạp, chưa thể manh động.

Trần Khắc Kiệt – Quách Minh cũng hiểu thoáng qua tình hình, mặc dù vẫn ôm nàng trong tay. Hấn hiểu quan trọng là có nơi ẩn náu cho cả bọn, từ đó có thể sẵn mồi dễ dàng, chứ manh

động thì chỉ xung đột trong chốc lát, cảnh sát sẽ đến phá sập cả ngôi nhà ấy, đào xới tung lên cả đường hầm bên dưới. Hắn lại hỏi:

- Chuyện này lâu chưa?

- Á, á,.. chỉ mới hai tuần thôi huynh!

- Chính xác bao lâu, nàng không nhớ à? Để ta còn xem lại công tác bên Long Hà, xem có ai nói gì mấy ngày qua không?

- Á, á, Sao huynh bắt muội có thể nhớ rõ nổi trong lúc này!

“Cám ơn, nàng đã cho ta được hưởng phước ân ái, từ giờ trở về sau, nếu không được bên nàng, ta sẽ ghi nhớ mãi giây phút này”. “Chàng đừng nói vậy, một lần ân ái mãi mãi là người tình, à không mãi mãi là phu thê!”.

Mẫn Châu kéo áo lại, lấy trong túi xách bên cạnh ra khẩu súng của Long đặt vào tay hắn, cô nói:

- Thiếp nhờ chàng lần này! Cầm lấy súng của hắn! Mong chàng giúp cho!

- Ta sẽ làm! Việc đó không khó.

Như để cảm thông, Mẫn Châu hôn hắn nói:

- Có phải ngày xưa chàng từng nhìn sâu thẳm vào mắt thiếp!

- Đúng, nàng như nàng tiên trong mộng của ta.

- Tại sao không hưởng phút ân ái này đi! Ngọc quý đeo một lần còn hơn không bao giờ có để đeo.

- Ôi, Mẫn Châu, ta yêu em à, à, à! – nói đoạn hắn khóc òa tuôn trào dòng nước mắt, hiểu là chẳng bao giờ còn nhiều dịp như hôm nay nữa, người trong mộng của hắn không thể ở bên cạnh hắn.

Mẫn Châu cũng muốn sụt sùi, nàng hỏi:

- Chàng thấy em có khác ngày xưa không!

- Không, không hề, vẫn như ngày xưa ta mới gặp em ... – Hắn trả lời

- Phải rồi, chúng ta mãi mãi đâu có già đi, kể từ ngày đó!

- Để ta cứ mãi được nhìn thấy em và ta không già đi, nhưng ở thân xác của tên thanh tra này, ta già đi mỗi năm.

- Ah, ah ... cách chàng hôn em, em biết chàng một mực yêu em, khác với Trương Hán, đại ca rất thô bạo với em!

- Ta ước gì sự đời đừng thay đổi nữa, để ta có nàng ngàn năm!

- Nhưng em không thể ở bên chàng! – Mẫn Châu trốn tránh ả ý

- Biết rồi!

- Chỉ thỉnh thoảng thôi!

Tại nhà trường thanh tra Trần Hiếu Tuấn, khi cả nhà đang dùng bữa sáng. Ông Tuấn đã ăn mặc gọn ghẽ trong chiếc áo sơ mi thắt cà vạt nhỏ, chiếc cà vạt dường như đã tồn tại theo thời gian qua hàng trăm năm nó vẫn trở thành điểm nhấn khá ấn tượng lịch lãm có khi lại ôn hòa giản dị cho cổ và cổ áo đàn ông, tuy nhiên, chiếc cà vạt cũng được thu gọn lại. Ngồi bên cạnh tại bàn ăn đã có vợ ông, hai cháu nhỏ, và ông bà nội bọn chúng. Một mẫu gia đình ba thế hệ truyền thống ổn định được duy trì tốt đẹp trong xã hội thời hiện đại. Họ đang dùng bữa sáng, ông Tuấn trầm ngâm mãi ăn mà từ lúc dậy thay quần áo đến giờ, cho đến khi ngồi vào bàn, ăn một cách chăm chỉ chưa hề mở một lời nào với những người còn lại. Khi hai ông bà đã ăn nhẹ xong, đứng dậy đi vào trong. Vợ ông cảm thấy lo toan những tính toán của gia đình họ những ngày gần đây, bà nói:

- Anh Tuấn, gần đây cụ ông bệnh cao huyết áp có vẻ trầm trọng trở lại, cụ bà già, hơi lú lẫn, không còn phân biệt được thuốc này thuốc kia, đã nhiều năm qua cụ bà chăm sóc ông khá tốt nhưng giờ lại không thể

Bà Hương lại dừng lời nói giữa chừng, thăm dò ý chồng. Bà nhận thấy ông Tuấn vẫn nghe nhưng lại nhai thức ăn trong miệng liên tục dường như ông không dừng việc ăn uống cho câu chuyện này. Ông vẫn im lặng. Bà nói tiếp:

- Có lần khi cụ ông trở chúng, bà đến giúp ông nằm nghỉ, lúc cho ông uống thuốc cầm huyết áp, lại quên cho bỏ thuốc mà đưa nhầm ly nước với vài viên Vitamin tổng hợp. Khổ thế đấy! Cũng may vài lần như vậy cụ ông xuống huyết áp chứ nếu không có thể đột quy mà đi ngay ...

Ông Tuấn vẫn không trả lời, ông vừa xoi gọn xong món bánh mì, và kéo tiếp đĩa thịt gần lại bàn. Dù sao, ông cũng là người khá chăm chút cho cơ thể và quan tâm đến dinh dưỡng. Có vẻ công việc tại Sở, dạo này quá nhiều áp lực, đè nặng lên tâm trí ông. Bối rối, đơn thể trong câu chuyện, bà Hương bắt đầu hơi xúc động.

Bên góc kia, hai đứa trẻ thẳng Hưng con ông mới mười ba tuổi và chị Mai mười bảy tuổi sắp thi đại học năm nay cũng đang dùng bữa sáng, tuy nhiên bọn chúng không có vẻ quan tâm câu chuyện này:

- Chị Mai, năm nay chị có định thi vào ngành cảnh sát giống bố không?

- Chưa biết, nhưng chị thấy thích ngành kinh tế - quan hệ quốc tế hơn? – Mai trả lời

- Thôi đi chị! Chị thi vào ngành cảnh sát như bố đi, nếu đậu bố hứa sẽ thưởng cho chiếc xe máy đấy, nhưng chị cố thuyết phục bố mua xe hơi đi, có xe chị em mình tha hồ đi chơi! – Hưng chồm lên nói khe khẽ bên tai chị nó

- Không biết bố có đồng ý không? Có xe thì thích hơn là phải đi học bằng xe công cộng, xe hơi thì chưa biết, nhưng không lẽ vì một chiếc xe, ta phải hoán đổi cả sở thích của mình sao? Em cứ lo đi chơi?

- Thôi xe hơi đi chị, xe hơi đi!

- Để xem đã!

Thằng Hưng lại nảy sang ý khác:

- Nếu bố không mua, chị bảo anh Trung thường xuyên mang xe lại đây đưa chị em mình đi chơi đi chị! – Hưng vội nhớ ra một “đôi tác” khác của chị nó, anh Trung – người yêu của Mai

Mai vùng vằng đẩy Hưng ra:

- Em nghĩ chị mày như một vật thể chấp! Anh Trung mang xe qua đây, em chi tiền nạp hydro đi!

Bà Hương quay sang nói Hưng:

- Hai đứa mày nói chuyện gì thế, cứ làm như bố mày là cái mỏ vàng sống không bằng. Không có xe to, xe nhỏ gì hết! Ăn nhanh còn đi học, còn phải đón một tuyến xe buýt, rồi tàu điện mới đến trường, không còn thời gian đâu!

- Vâng, vâng ... - Cả hai nói lí nhí, lại chăm chỉ ăn.

Bà Hương lại quay sang nói ông Tuấn:

- Tôi nghĩ, nhà ta nên mua một robot chăm bệnh nhân tại nhà, để thay cho cụ bà chăm cụ ông, tôi biết như thế chi phí sẽ hơi cao, nhưng việc này cũng cần thiết cho sức khỏe ông cụ.

Ông Tuấn giờ mới nói:

- Tôi biết, bà không phải nói nữa. Nhưng lại nhờ vị trí của tôi tại Sở, mà lại vay từ Quỹ trợ giúp của Ngành thêm nữa, bà xem còn mặt mũi nào nữa! Chẳng phải nhà ta, đang vay tiền dài hạn từ Quỹ này để trả cho căn nhà này hay sao.

- Nhưng đây là vấn đề an toàn, sức khỏe cho ông cụ, cụ bà đã lú lẫn rồi, cả hai cụ năm nay cũng ngót trên 80 rồi. – bà Hương nói

Như sực nhớ ra chuyện gì, ông Tuấn hỏi:

- Thế cách đây ít lâu nhà ta có mua robot giúp việc nhà cho bà rồi, đấy không phải bớt việc nhà hay sao? Còn tiền ăn học của thằng Hưng, con Mai, rồi năm sau nó đậu đại học, tôi đã hứa tặng nó một chiếc xe.

Bà Hương cũng câu lên:

- Thế làm sao, tình hình sức khỏe cụ ai sẽ lo đây?

Ông Tuấn cũng ngạc nhiên hỏi

- Tất nhiên là cụ bà, không lẽ tôi nghỉ làm ở nhà để chăm sóc cụ ông, còn cụ bà thay tôi vào

Sở làm, tôi mà nghỉ thì cái nhà này cũng sập, tất cả vào trung tâm cứu trợ xã hội mà sống.

- Trước hết bà cần sắp xếp chu đáo thuốc men lại, bỏ hết những thứ thuốc lạ, cho tất cả thuốc cần dùng cho cụ ông vào một túi nhỏ, theo từng liều mỗi lần uống chỉ lấy ra thôi, không cần đếm. Cụ bà chắc sẽ làm được chuyện này.

Điện thoại trong túi ông Tuấn reo:

- Alô, nghe đây!

Từ đầu kia có nội dung:

- Thưa thanh tra, sáng nay Sở vừa nhận được bưu phẩm mật của đặc vụ mã số: xxx mới gửi về. Anh tranh thủ đến sớm xem xét!

- Thế hả! Tôi đến ngay! – ông Tuấn ngẫm nghĩ, “Không hiểu mấy ngày cho Long nghỉ phép, cậu ta đã tìm được thứ gì mà gửi về, chưa biết sao, nhưng số tiền cho cậu ta ăn nghỉ trong mấy ngày qua cũng đáng kể rồi” Bà Hương vội nói:

- Thôi anh tranh thủ mà đi! Mấy hôm nay anh có vẻ làm sao? Ông Tuấn trả lời:

- Xin lỗi, chắc tại công việc áp lực quá, tất cả giờ đang đổ dồn áp lực lên đầu anh!

Thu Lan theo như kế hoạch đêm qua sau khi trao đổi với Long, sáng nay cô sẽ tranh thủ lên Sở cảnh sát để tìm cách hỏi dò thông tin về Long. Đêm qua, cô đã dành chút ít thời gian chăm sóc lại cơ thể mình. Buổi tiếp xúc sáng nay, theo cô phỏng đoán, cũng khá quan trọng, cần tạo ấn tượng thu hút ngay từ buổi gặp đầu. Sáng sớm, cô đã dậy chuẩn bị quần áo, tắm gội, trang điểm chu đáo. Cô xuống hầm để xe chung cư lái xe riêng sang trọng sang Sở cảnh sát Phúc An.

Chỉ mới hơn tám giờ Lan đã lái xe vào trong hầm của Sở, cô thấy cũng còn khá sớm, cô chưa biết có gặp được ông Tuấn hay không. Khi vừa đến quầy tiếp tân tầng sảnh, Lan quan sát nội thất và bài trí Sở cảnh sát Phúc An thật hiện đại, với phong cách kiểu như sảnh tiếp khách nơi chính quyền nhưng thổi vào đó nét kiến trúc của một khách sạn, không thể kể đến những thiết bị hiện đại được gắn ẩn trong tường. Đi đến quầy, hỏi một nhân viên tiếp tân:

- Thưa chị cho hỏi thanh tra Tuấn đã đến làm chưa?

- Chưa, thanh tra Tuấn hả! Chắc đang đến! Chị có lịch hẹn với thanh tra không? – Nhân viên trả lời

- Có!

- Vậy chị vui lòng đợi, khi ông Tuấn đến em sẽ nhắn, chị có thể vào phòng chờ ngồi đợi.

- Cảm ơn, tôi thích đứng đây một lát. – Lan biết mình nói dối cô nhân viên, nếu vào phòng đợi, có thể ai đó sẽ hỏi lịch hẹn công việc gì, còn cô chưa thể nghĩ ra lý do gì cho một chuyện riêng tư này.

Thế là Lan lại dạo bước bên ngoài sảnh một vòng, rồi đi ra ghé. Lan nhìn ngắm toàn bộ sảnh rộng cỡ một phần ba cái nhà hát. Ánh sáng đèn và ánh sáng trời kết hợp hòa dịu, không khí được xử lý lọc, thổi phoi phới luôn giữ nhiệt độ mát dịu tựa như đang đứng trên một cánh đồng. Cô chợt nhớ lại lần Long kể một số chi tiết về kiến trúc lịch sự nhưng kiên cố của sảnh, phía trên nóc là bãi đáp cho các loại máy bay, phương tiện hàng không, có trạm súng liên thanh ẩn dưới nóc.

Bên dưới tòa nhà là nhà để xe, dưới nữa là tầng hầm kiên cố có lối đi bộ và thang máy xuống. Tại mỗi cửa nối từ hầm lên tầng trên có hai loại cửa, cửa thường và cửa sập bằng thép chống đạn. Ngoài hệ thống thang máy công, còn có hệ thống thang máy an ninh có cửa đi đến các phòng của lãnh đạo, trong trường hợp có tấn công từ trên không do các phương tiện hàng không, tàu bay, lãnh đạo có thể nhanh chóng rút xuống hầm trú ẩn bằng thang máy. Bên ngoài tòa nhà, quanh tường đều có gắn thiết bị camera và khoang súng laser ẩn, trường hợp bị tấn công hay tàu bay áp sát, nhân viên có thể theo dõi qua camera và bắn trả bằng súng quay trên tường. Mỗi tòa nhà chính quyền ngoài vẻ kiến trúc bên ngoài, thực sự trở thành một lô cốt ẩn.

Từ khi dịch vụ tàu bay phát triển, an ninh lại là một vấn đề nhức nhối nữa cho chính quyền, bọn tội phạm khủng bố cũng tận dụng thứ phương tiện này như một bộ súng di động để áp sát các tòa nhà. Chúng cho lập một “đội quân bay” (có khi người ta gọi đùa các đợt hỗn chiến này là “bộ tấn công”), nhiều trường hợp vượt qua hàng rào trên không và tiếp cận mục tiêu chỉ trong vài phút. Sau đó là cảnh đánh nhau loạn xạ giữa hàng chục tàu bay bao quanh một tòa nhà, nhả đạn vào như mưa, từ bên trên lính nấp bắn xuống, quanh tường các khẩu súng cũng thò ra quay bắn tứ tung. Trông từ xa hết như cảnh tượng lũ bọ cánh bu quanh, tấn công một bông hoa khổng lồ.

Ngay tại sảnh, Lan cũng nhớ, ngoài camera, còn có hệ thống các súng máy ẩn trong tường, khi có tấn công bằng đường bộ, súng có thể trở ra, cửa sập đóng kín lối vào và lên trên tầng. Cô ngồi nghĩ ngẩn ngơ cảm thấy nhiều thứ, xung đột và chiến tranh là hai thứ mà người ta luôn có từ đời này qua đời khác. Mãi suy nghĩ, ông Tuấn đi xe vào tòa nhà, đang đi bộ từ cầu thang đại sảnh đi vào. Lan vội sửa lại quần áo, đứng dậy bước nhanh theo ông Tuấn, cô gọi:

- Anh Tuấn! Anh Tuấn!

Ông Tuấn nghe ai gọi, dừng bước quay lại nhìn thấy một cô nàng cao ngang ngực mình, bước đi khoan thai uyển chuyển, váy đầm công sở rất đẹp, nhưng hình như hơi cao một chút trên gót, cô ta có đôi chân gợi cảm quá, ông hỏi:

- À, Lan, em đến tìm Long hả?

- Vâng! Em đến vì việc anh Long.

- Có chuyện gì không?

- Sao anh lại hỏi em điều này? Em nghĩ anh biết Long đi công tác ở đâu chứ!

Ông Tuấn trầm ngâm một lát rồi nói:

- À, rất tiếc, nếu em đã biết Long đi công tác, anh cũng không thể nói cậu ta hiện giờ ở đâu. Đó là trách nhiệm trong nghề này.

Lan nói:

- Anh Tuấn, làm ơn nghe em một chút, Long có nói với em đang đi công tác.

- Rồi sao? Cậu ta có nói đang ở đâu? – Ông Tuấn tò mò hỏi

- Không! – Lan tránh né

Cô nói tiếp:

- Cách đây hai ba hôm, bọn em có điện thoại nói chuyện, nhưng bằng linh cảm của phía phụ nữ, em nghi ngờ anh ta đang gặp với cô nào ở đây.

- Sao? Em nghĩ vậy à

Nói đoạn, ông Tuấn chau mày, nhìn mặt Lan, suy nghĩ, “Quả thực, mình cũng đang đề phòng cậu ta có thể dính líu với một trong những người tại ngôi nhà đó, trước hết là Đào, giờ cô nàng bạn gái cậu ta cũng nghi ngờ điều này, sau khi cô ta điện thoại cho cậu ta.” Ông Tuấn vẫn đứng suy nghĩ, Lan lại nói:

- Anh Tuấn, mong anh giúp em, vì em vừa định là từ tháng sau sẽ chung sống với nhau! Vậy mà giờ anh ta còn bay nhảy nơi nào, lại lãng nhãng nữa!

- Thôi được, ở đây không tiện, em theo anh lên phòng đợi trên lầu, anh cần dự cuộc họp gấp ngay bây giờ, khoảng 20-30 phút sau anh sẽ nói chuyện với em. Em có thể chờ chứ, bận việc gì không? Lan gật đầu:

- Vâng, em chờ được! Ta đi thôi anh.

Cả hai đi vào cửa lên lầu, thực hiện thủ tục tại máy quét an ninh và căn cước xong, họ vào bên trong lên thang máy.

Phòng họp nội bộ trên tầng bốn Sở cảnh sát Phúc An hôm nay khác hẳn, nó được chủ trì bởi

một mình ông Trần Hiếu Tuấn, là người chịu trách nhiệm cao nhất cho vụ án “Chuyên án Nhà chủ hộ Trương Thế Tuyết, Ấp 4, khu dân cư số 3, thị trấn Kiên Thành, huyện Kiên Thành, Lãnh thổ Long Hà.”. Áp lực từ sau buổi họp ban đầu, tất cả giờ dồn lên đầu mình trưởng thanh tra. Những vị lãnh đạo khác, chỉ xem loáng thoáng qua tình tiết sơ bộ, xong ai nấy đều bận tâm với những chiến lược ngoại giao của họ và của Sở, tình tiết và nghiệp vụ chuyên môn cũng như trong bất kể mọi thứ đều dồn vào vai người chỉ đạo có kỹ thuật. Từ hôm nay, hay từ giây phút này trở đi, áp lực và những thứ vô hình đi sau nó đã dồn lên đầu ông Tuấn, việc đưa ai đi đâu, tư duy tác chiến trong suốt cuộc điều tra, thậm chí những lần như vậy khi có tai nạn cho nhân viên đặc vụ, thường người trực tiếp chỉ đạo vào cuộc thường không tránh khỏi lời dè bida của nhân viên, gia đình của họ. Sự việc phức tạp như vậy, không còn là “ăn lương” và chỉ đạo mọi thứ, đằng sau nó còn nhiều ảnh hưởng vô hình. Làm cách nào để điều động nhân viên một cách hiệu quả cao nhất, sáng suốt, sáng tạo, nhưng lại âm thầm lấy lòng được những vị trí lãnh đạo trên mình. Quả thật là một bàn cờ đầy giá trị tinh tế.

Ông Tuấn, sau nhiều năm đảm nhiệm cương vị này, dường như cũng đã già đi theo công việc, mái tóc đã lấm chám vài sợi bạc, gương mặt hóp thêm nhiều phần mập mạp ra, những nếp nhăn ngăn nắp thẳng quanh trán, khóe mắt ... bên cạnh đó những ưu đãi to lớn mà ông được hưởng, ông cũng không chối cãi, một căn nhà cỡ biệt thự nhỏ trong trung tâm thành phố, gia đình sống sung túc, con cái học hành thuộc diện có thể “đua đòi” so với bạn cùng lứa, trong khi lương của đặc vụ mới vào nghề có thể còn thiếu cho anh, chị đó chỉ tiêu đến cuối tháng. Dù cho chính phủ đã trợ cấp rất nhiều thứ về miễn phí học đến trung học, trợ cấp thất nghiệp và trợ cấp tuổi già cho tất cả mọi công dân, nhưng sao nhiều người vẫn than nghèo, than khổ sở, nhiều người khi không còn bám trụ nổi với cuộc sống bình thường, túng quẫn nghèo đói sẽ được đưa vào trại lao động ngầm dưới lòng đất, đó cũng là một cách giải bớt ăn xin bụi đời, thành phần cái bang tụ tập...

Dù Đông Dương Quốc là một quốc gia hợp nhất khá phát triển theo quy hoạch nhưng như một quy luật, xã hội thời kỳ nào cũng phân hóa cách biệt rõ rệt, giàu nghèo, sang hèn, thế lực và thân phận nhỏ nhỏ, đêm đêm vẫn có kẻ ngắm sao trên trời khi đang xa hoa hưởng thụ, hay để cầu nguyện, bên kia những khu ổ chuột, hay ngoại thành người ta vẫn thường bị đánh thức bởi tiếng còi của xe cảnh sát đi thu gom kẻ vô gia cư, ăn mày, lang thang vv. Tất cả những người như vậy sẽ được đẩy xuống trại lao động ngầm dưới lòng đất để lao động tạo của cải cho xã hội cũng là nhà của họ. Theo thời gian, ai cải tạo lao động tốt thì được phóng thích ra cuộc sống bình thường trở lại.

Minh Ngọc – cảnh sát pháp y Sở trình bày với mọi người:

- Thừa thanh tra Tuấn, đêm qua, Sở đã nhận được bưu phẩm mật của đặc vụ Long từ Long Hà. Chúng tôi đã cho chuyên ngay đến Phòng xét nghiệm của Sở, rất đáng khen, là các cảnh sát trực của Phòng đã tranh thủ xem qua trong bưu phẩm có những thứ gì và tiến hành xem xét sơ bộ và cho ra kết quả ngay lúc 8g sáng nay.

Mọi người vẫn chú ý theo dõi Minh Ngọc đang trình bày:

- Trước tiên, hình ảnh Long gợi về cho thấy một phòng nhỏ phía sau nhà ông Tuyết có dấu hiệu nhiều bàn chân đi qua lại, khi phóng lớn hình, và theo logic khoa học về tư thế, các cảnh sát tạm thời kết luận những vết giày dép trong căn phòng này cho thấy có một trong nhiều đối tượng thường xuyên đi từ cửa ngoài vào trong gương. Chúng ta không thể đặt trường hợp người nào đi đến gương rồi lại đứng đó. Nếu đứng tại chỗ, vết giày dép sẽ bị dấn nhiều chỗ. Tuy nhiên trong hình cho thấy vết giày dép này rất rõ, và cảm đoán như ai đó đang bước vào gương?

Nghe đến đây, ai nấy trong phòng họp có ông Tuấn, hai thanh tra là Dương Văn Trung, và Đinh Quang Hải, các chiến sỹ đặc vụ là Tiến Minh, Huy Tuấn, Quang Hà, Thanh Cường đều hơi “vênh mây” tỏ thái độ ngạc nhiên. Có tiếng xì xào “Không thể, bọn này có lẽ ngày nào cũng trèo lên gương hay sao?”, “Không phải, hay đằng sau gương có cửa đi sang phòng khác”. “Cũng có thể bọn nó đi bộ trong nhà tập thể dục!” “Ông nói vớ vẩn, căn phòng nhỏ thế mà tập thể dục cái gì”. “O thế, ở nhà tôi bà nhà tôi còn đứng tập trong căn phòng còn nhỏ hơn như vậy thì sao” ...

Ông Tuấn hỏi lại:

- Cô Ngọc nói sao, có người đi vào gương hả? Chuyện này là sao?

- Đúng vậy thưa thanh tra, theo tâm lý tư thế và chuyển động, cảnh sát đã kết luận như vậy. Còn chiếc gương trong phòng cô Đào tại sao như vậy, đến giờ vẫn chưa thể hiểu được. – Ngọc nói

- Cảnh sát có nói, nhiều người đi ra vào, hay chỉ có một người. – Ông Tuấn lại hỏi

- Nhiều người thừa thanh tra. – Ngọc trả lời

- Có thể có mật đạo phía sau cái gương, cần kiểm tra lại kết cấu tường ở đó. Long chỉ mới vào vụ án nên chưa tiện manh động. – Ông Tuấn nói

- Ngoài ra, còn có một số tàn thuốc lá hút dở vứt trong phòng, và Long còn thu thập được một số mẫu hoa khô trong phòng và trong nhà tắm phía sau tại căn phòng của Đào. – Ngọc nói tiếp

- Có kết luận gì của Phòng về mẫu hoa khô không? – ông Tuấn hỏi?

Minh Ngọc tỏ vẻ vui vui vội trả lời:

- Có thưa thanh tra! Phòng đã có ngay kết quả xét nghiệm sáng sớm nay cho hay loại hoa, lá khô này có nguồn gốc từ một loài cây dại thuộc vùng núi phía Bắc nước ta, có tuổi thọ trên vài ngàn năm, theo phân tích mẫu, Phòng xác nhận đây có thể là loài cây quý, chỉ một lượng nhỏ chúng tạo ra một dạng tinh chất có mùi đặc trưng và mạnh gấp trăm lần các loại nước hoa sang trọng ngày nay. Các chất hóa học, hiện chưa xác định rõ tên của loài hoa này, có

khả năng lôi cuốn, thoi miên con người trong chốc lát sau khi ngửi, cũng như đầy lòng ham muốn tình dục lên cao độ. Đặc điểm của loài này dù còn tươi, hay phơi khô đều giữ chất hương trong thân rất tốt. Tuy nhiên, chúng ta chưa xác định được khu vực loại hoa này mọc ở đâu, đây là thiệt thòi cho các nhà mùi học và chuyên gia hóa phẩm.

Ông Tuấn khẽ phát tay ra hiệu cho Ngọc nói:

- Thôi được! Rất tốt! Chúng ta đi tiếp qua phần đánh giá sơ bộ, các anh, chị có ý kiến gì bước đầu sau kết quả cô Ngọc vừa thông báo đây!

- Các anh chị, có cho là trong căn nhà đó thỉnh thoảng, cũng có thể là thường xuyên có người lui tới? Thanh Cường nói:

- Thừa thanh tra, theo kết quả chuyên án, hiện chỉ còn cô Đào và người anh thứ ba còn sống, vậy có thêm đối tượng nào lui tới? Tại sao chúng ta không có thêm tin tức gì về họ?

Tiến Minh thêm vào:

- Theo tôi nghĩ, có khả năng căn nhà còn đường nào có thể đi vào từ phía sau? Vì phía sau căn nhà là nhiều núi non hiểm trở. Hơn nữa từ sau những dãy núi đó là biên giới nước ta và Ấn Độ. Khu vực này rất phức tạp, chưa kiểm soát được số người lai vãng, lẫn trốn trong rừng.

- Ủhm, cũng có thể! - Ông Tuấn và một số người gật gù

Bên ngoài, Lan vẫn ngồi đợi tại phòng tiếp khách, cô đã nóng lòng vì phải ngồi chờ hai lần trong sáng nay chỉ để đợi ông Tuấn. Tất cả chuyện này nghe mơ hồ do chính sự ghen tuông của cô thù dệt nên giờ này cô phải mất công, lại lo nói dối tìm lý do vắng việc, ngồi đây đợi người khác. Cô cảm thấy nóng, vội đi vào nhà vệ sinh bên góc trái. Lan vào trong xem lại gương, nhìn kỹ mặt mũi xem vết trang điểm có bị nhòe không, lấy vài thứ ra đánh lại khoe mắt, cô lại thấy nóng trong người nên nhẹ mở cúc áo vết kéo lên chỉnh lại áo, và lấy trong túi ra chiếc điều khiển để bật công tắc sang chế độ thổi khí mát. Lan khẽ kéo lại áo vét, áo lót bên trong, vẩy bên dưới. Chín chu, cô lại đi ra ngoài.

Vô tình, ông Cao Tấn Danh – Giám đốc Sở vừa từ thang máy đi ra, ông mới đến Sở làm, đang đi ngược lên phòng. Còn Lan từ trong hành lang bên trái quay ra. Hai người đã thấy nhau từ cách hai mươi. Ông Danh, như giật mình thấy một đối tượng nào lạ mặt nhưng rất yêu kiều đang bước khoan thai tiến lại, chân bước nhịp đều, hai bàn chân khẽ chum lại rất nhịp nhàng với tay đánh nhịp, Lan đang hơi bực bội nên cô không để ý ai phía trước, cô bước tự nhiên như đang đi dạo, chợt cô nhận ra một người dáng vẻ bệ vệ, chân bước hơi hai hàng rất dứt khoát đang lù lù đi lại gần phía cô, ông ta không ngừng nhìn vào đuôi cô. Đôi chân dài, đi một đôi ủng cao hơn mắt cá đôi chút, không một góc gò gề từ từ bấp chuối, đầu gối và

chạy thẳng lên trên. Ông Danh không thể rời mắt khỏi đôi chân đó, mọi luồng thần kinh như đổ thẳng xuống bên dưới, ông thấy chút hững hờ.

Hai người đi như “diễn” trước mặt nhau một đoạn. Khi vụt qua nhau, Lan chợt nhớ hình như người vừa đi ngang qua mình chính là ông Danh – Giám đốc Sở.

Còn ông Danh không cưỡng lại nổi sức thu hút, ông vốn nghĩ “Trong cái Sở này, hiện giờ mình là người quyền cao nhất ở đây, tại sao có một bóng hồng nào vào đây đi như dạo mà không hề một lần nhìn ta, chẳng lẽ ta cho phép thế hay sao? Mà cô ta là ai lại vào đây lúc sáng sớm? Thử hỏi xem cô ta làm gì?”. Ông vừa quay lại, thì cô kia cũng vừa quay lại, hai người tình cờ quay lại vì nhân tiện muốn “dò hỏi” nhau một điều gì. Lan nói trước:

- Ô, xin hỏi có phải, ông là ông Danh – Giám đốc Sở hay không ạ?

- Đúng vậy! Sao cô biết rõ tôi vậy! Cô là ai? – Ông ta cũng dạo mạo đối đáp

- À, anh Danh, xuýt nữa em quên, ta gặp nhau rồi anh nhớ không?

Ông Danh nhìn Lan lại một lần nữa, cũng ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ta gặp nhau rồi hả? Sao tôi không thể nhớ cô là ai? Mà cô có việc gì?

Lan nói:

- Tại anh bận rộn quá không thể nhớ, ta gặp nhau tháng trước còn gì nữa?

- Dịp nào? Tháng trước tôi có bao nhiêu cuộc họp, chiêu đãi, làm sao nhớ hết! – Ông Danh nói

- Không nhớ thì em sẽ nhắc anh, mà thôi, để em giới thiệu anh, em là Lan, phụ trách kinh doanh công ty đồ lót!

Ông Danh ngạc nhiên, hí hửng, nhìn lại cô ta từ đầu xuống chân:

- Đồ lót à?

- Vâng! - Lan đáp

Ông Danh đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói:

- Thực ra tôi cũng đang đi lên phòng họp, các đại biểu lãnh thổ khác đang đợi, thế thế ...

- Vâng, thưa anh, em cũng đang định nói, anh đang bận việc không tiện, tối nay à không khi nào rảnh rồi anh có thể gọi lại cho em được không. – Lan nói và chuyển ngay danh thiếp của mình cho ông Danh.

- Àh, được được tôi sẽ sớm xem xét. Mà có chuyện gì nghiêm túc không.

Lan vừa nói vừa vịn vẹo chân phải trên đôi bốt, cảnh này khiến ông Danh không ngừng quan sát nãy giờ, ông như mê mẩn khi đang đứng rất gần và trông thấy chân cô nàng.

Lan nói:

- Nghiêm túc chứ anh! Em thật sự có chút chuyện nhờ anh giúp!

Ông Tuấn quay sang hỏi Thanh Cường:

- Anh vui lòng kiểm tra các tọa độ đặc vụ Long đã dừng lại.

- Vâng, ông vui lòng đợi chốc lát!

Thanh Cường đứng dậy kiểm tra lại các màn hình, anh nhắc cho kỹ thuật viên phía sau mở màn hình bản đồ điện tử trong phòng, trong các xe dùng vào công vụ, có trang bị màn hình hệ thống máy tính nhỏ, và bộ phận liên lạc, vô hình trung đó cũng là chiếc máy phát tín hiệu giúp cho nhân viên biết vị trí xe nằm đâu trên bản đồ tìm vị trí địa lý qua vệ tinh, dọc ngang trên bầu trời và thậm chí trong lòng đất đều bao trùm đủ loại sóng tín hiệu. Thật ra Long cũng biết điều này nhưng do anh cũng hiểu nhân viên bộ phận chỉ biết tọa độ chiếc xe, còn quan sát được rõ ràng toàn cảnh thì rất khó, nên Long cứ mặc, khi được cho phép nghỉ, anh làm việc riêng.

Chiếc xe Long đang sử dụng là một phương tiện kết hợp của nhiều công nghệ hiện đại, hệ thống máy tính, bộ vi xử lý siêu nhỏ trong xe để xe có thể tự vận hành, súng laser phía trước nằm ẩn trong vỏ ngoài, quay qua lại lên xuống ba mươi độ, có công tác bắn ngay tay cầm giúp đặc vụ vừa lái rượt đuổi vừa có thể tấn công, một bộ phóng dây và móc ở đầu xe và bộ tời trong trường hợp xe cần được kéo khi rơi vào đường lầy hay hố sâu, một ống xả phản lực bố trí kín đáo dưới thân xe phía sau sử dụng năng lượng cao cấp để cho xe đạt tốc độ tối đa trong tích tắc có thể phóng qua các chướng ngại vật như vực thẳm hẹp, lạch, suối để phòng trường hợp bị kẻ địch đuổi áp sát vào đường cùng. Ngoài ra, trong xe còn có chức năng “tự hủy” khi đó toàn bộ nguồn năng lượng nguyên tử biến thành quả bom di động được kích nổ giúp cho các chiến sỹ trong trường hợp cuối cùng có thể phá mục tiêu kiểu cảm tử “không người lái”. Để nguy trang, chiếc xe được thiết kế che đậy nhiều chức năng, khi cần, nó có thể hạ một bánh nữa giúp xe tự vận hành hoặc điều khiển từ xa. Một phương tiện hiện đại, một “chú ngựa sắt” luôn sát cánh bên đặc vụ.

Đó là lý do các chiến sỹ phải luôn rèn luyện, trải qua đào tạo và thi sát hạch, nâng ngạch, để trở thành đặc vụ “đặc cảnh” cấp một đến bốn tùy trình độ họ được cấp phát sử dụng phương tiện tối tân trang bị cho ngành cảnh sát. Long chỉ mới ở mức ba, được sử dụng phương tiện trên bộ. Đặc cảnh mới vào nghề sau khi qua kiểm tra sức khỏe, kỹ năng, đương nhiên được

xếp vào cấp bốn. Còn chưa có cấp dĩ nhiên là cảnh sát thường. Trước khi ngồi vào vị trí trưởng thanh tra, ông Tuấn cũng có thời gian trên mười năm lăn lộn làm đặc vụ, khi đạt đến trình độ cấp hai, được sử dụng phương tiện trên không, ông đã lái tàu bay chiến đấu để đi tác chiến. Còn cấp một, rất hiếm hoi, ít có đặc vụ nào đạt đến, khi đó gọi là “siêu đặc cảnh” không phân biệt trong ngành cảnh sát hay quân sự nữa, là những người vừa có khả năng tác chiến tốt cũng như tư duy tác chiến chỉ đạo đội hình đặc cảnh cấp hai đến bốn. Đội hình đặc cảnh này thường áp dụng trong trường hợp có chiến tranh để thâm nhập lực lượng địch gây rối, phá hủy, ám sát, hay chống khủng bố thâm nhập lực lượng, giải cứu con tin vv.

Thanh tra Tuấn đã giữ từng hoạt động mười lăm năm mà chỉ mới lên đến đặc cảnh cấp hai ông đã vào tuổi bốn mươi, không phù hợp đi điều tra tác chiến, nên được chuyển sang làm quản lý tại Sở. Thành tích của ông Tuấn là từng đưa nhóm ba đặc cảnh cấp ba bốn trên tàu bay giải vây thành công một vụ bắt cóc nổi tiếng tại khu vực biên giới bên lãnh thổ Sam Prabang trong một lần đi tuần tra khu vực biên giới Đông Dương Quốc – Ấn Độ. Phát hiện một nhóm quân trú ẩn trong rừng, dựng lều, doanh trại, cùng một số tàu bay. Trước đó một ngày, bọn này đã dùng tàu bay bắt ngờ áp sát nóc Tòa nhà chính quyền lãnh thổ Trường Giang, khống chế và bắt giữ một nhân vật khi anh vừa đi du lịch xa trở về gặp cha mình, vừa từ trên tàu bay Air-taxi bước xuống sân. Bọn bắt cóc đã nhanh chóng biến mất trước khi lực lượng an ninh đến. Nạn nhân là con trai của một thành viên đảng trong Thượng viện đang tranh cử tổng thống lúc đó. Ngày hôm sau, khi bọn chúng chưa kịp đưa ra yêu sách đối với Thượng Viện, cả nước nhốn nháo và tò mò trước tin tức này, chưa rõ lực lượng nào trong nước, hay nước ngoài vào gây rối.

Một mình cầm lái, ông Tuấn đã tiếp cận, nhử địch, đội hình tàu bay của chúng phát hiện, bay ra tấn công. Lực lượng viện trợ lúc đó chưa đến kịp, ông Tuấn đành “bắt đắc dĩ” một mình đại náo toàn bộ lực lượng của chúng. Sáu chiếc đánh một, bay dọc ngang trên toàn bộ khu vực biên giới và rừng Sam Prabang, bắn nhau gây đổ trụi vài chục cây cao trên một khoảng rừng. Kết quả ông bắn hạ đội hình sáu tàu bay phía địch. Sau đó, ông hạ cánh tại bìa rừng và cùng ba đặc cảnh khác đột nhập vào đột hình của chúng giải cứu được con tin. Với chiến công này, ông Tuấn đã được ghi nhận công lao, tiềm năng sẽ lên nắm chức trưởng thanh tra Sở sau này. Lúc đó, đặc vụ Tuấn đang ba mươi sáu tuổi, một vợ hai con, cả gia đình chung sống trong căn hộ chung cư của cha mẹ ông tại Phúc An, hàng ngày đi làm, ông phải đón xe điện đến Sở cảnh sát, những tối ông không bận đi công tác, ông phải chạy xe mô tô đi đón vợ là nhân viên phục vụ một hãng thức ăn nhanh buổi để tiết kiệm chi phí cho gia đình.

“Siêu đặc cảnh” là người phải vượt qua ba cấp một đến ba chỉ trong vòng bốn năm năm, tức bản năng đã có tố chất đặc cảnh, để khi tuổi gần kề ba mươi vẫn còn đủ sức khỏe đi tác chiến,

và chỉ đạo đội hình đặc cảnh. Trong nội bộ ban đặc vụ Sở tại Phúc An, đã có nhiều đề xuất kín đưa Long lên cấp “Siêu đặc cảnh”, bỏ qua giai đoạn cấp hai vì anh có rất nhiều tiến bộ trong thời gian qua. Công tác này chưa chính thức đến với Long, anh lại nhận nhiệm vụ cho chuyên án nhà ông Trương Thế Tuyệt.

Thanh Cường hỏi:

- Thưa ông, cho rà soát dữ liệu tọa độ lùi lại mấy ngày? Ông Tuấn đáp:
- Để xem! ...À, lùi lại từ hôm nay!

Thanh Cường cho rà lại tọa độ, chỉ trên màn hình, trả lời:

- Trưa hôm qua, tọa độ xe Long điều khiển dừng lại tại vị trí này, cách trung tâm thị trấn Kiên Thành khoảng 15 km. Thời gian từ 10g38 phút đến 15g40.
- Vị trí đó là đâu? Ông Tuấn hỏi

Thanh Cường kiểm tra lại địa hình khu vực, nói:

- Đây là ngoại thành bên ngoài thị trấn, đi sâu vào là núi đá, rừng rậm sắp đến biên giới, từ chỗ này cách nhà ông Tuyệt trong vụ án chừng 7 km.

Ông Tuấn suy nghĩ, “Đúng như hai đặc vụ Hải Nam, Trọng Dương nói, cậu ta đã ghé đến một nơi hẻo lánh gần biên giới để thăm một cô gái. Thời gian ở lại quá lâu, không biết giữa cô kia và cậu ta có chuyện gì không? Một nam và một nữ, chẳng có lý do gì để ở lâu ngoài chuyện kia? Mà cô ta lại đang là đối tượng tình nghi chính trong vụ này?”

Ông Tuấn nói tiếp:

- Anh cho lùi lại vài ngày xem sao?
- Vâng, thưa ông!

Kiểm tra lại một lúc, Thanh Cường báo:

- Ngoài những nơi trong khu thị trấn, trùng vào giờ ăn tối, ăn trưa ... Dữ liệu còn cho thấy, xe đã đến vị trí trên vào ngày 8/7 lúc 10g15 và nán lại đến 18g20 mới về.
- Tốt! – ông Tuấn đáp

Vừa nói, ông Tuấn hơi cười gượng lẫn lo nghĩ “Hừm, tên này chính mình kéo nó ra khỏi vũng bùn, đưa về đây tạo cơ hội cho phát triển, chỉ có sáu năm cậu ta đã có thể được đề xuất cho nhảy cấp từ ba lên một, làm siêu đặc cảnh. Tương lai, quyền lợi đến quá sớm! Đáng tiếc nó lại ý thế ngoại hình và tài lẻ mà đào hoa quá. Riêng hôm nay, mình đã chứng kiến có đến hai cô gái đã ngã vào tay hắn, một đứa tội phạm nông thôn đang ở bên Long Hà, rồi chuyện gì, lại còn sắp đến chung sống với cô người mẫu ngoài kia nữa, còn trước đây thì chưa biết hết ... Trong công tác, để tình cảm và thói ham hố xen vào, quả nhiên không hỏng việc trước

thì cũng sau đó. Nhưng đây là vấn đề riêng tư, không thể mang ra trao đổi đánh giá tư cách cậu ta. Về năng lực, và kỹ năng tác chiến, hiện cậu ta vẫn đang xứng đáng lên cấp một. Chẳng bù mình ngày trước, trước khi vào đặc vụ và suốt mười lăm năm sau, chỉ quen có Hương, quen từ ngày sinh viên và năm năm đằng đẵng công tác, mình chưa bao giờ có ý nghĩ quen ai khác. Và giờ mình và Hương đã thành một gia đình ...” Nghĩ đến đây, ông Tuấn từ khuôn mặt bực dọc lại chuyển sang hơi rạng rỡ, dù ông không nói.

Ngồi một lúc nãy giờ, thanh tra Văn Trung mới quay sang nói khẽ cho thanh tra Quang Hải:

- Anh Hải! Thăng Long này rõ ràng là đi làm việc, lại của gái lang chạ rồi. Anh thấy anh Tuấn đang bực bội mà không nói không? Thanh tra Quang Hải nói:

- Đúng vậy, nhưng nó lại là lính ưu ái của ông Tuấn! Giờ lại sa đà vào gái gú trong khi tạm nghỉ, có lẽ ông Tuấn không hài lòng. Thực ra, ở đây giờ chưa thấy thằng nào khá hơn nó. Văn Chung và Quang Hải cũng từng là đặc vụ song chỉ mới lên cấp ba, cùng giai đoạn với ông Tuấn, xét về tố chất tác chiến hai người không có xuất sắc, nên sau khi ông Tuấn lên đặc vụ cấp hai, hai người đã xin chuyển về Sở làm bên hành chánh quản lý, có thời gian hai người về vị trí còn cao hơn ông Tuấn, sau khi ông Tuấn lên trưởng thanh tra, hai người lại là cấp dưới. Trưởng thanh tra là cấp chỉ đạo cao nhất trong Sở, chỉ dưới Ban Giám đốc.

Có nhiều lời bàn tán cho rằng ông Tuấn may mắn trong một lần tình cờ lại cứu được con của nhân vật chính trị, sau khi ông ta lên Tổng thống, cảm kích người đã cứu con mình, Tổng thống đã vận động hành lang bên Phúc An cho ông Tuấn lên trưởng thanh tra, chứ cứu một thường dân thì chưa chắc ông Tuấn có ngày hôm nay. Tuy nhiên, có ý kiến khác lại cho rằng, hành động đó quả thật thể hiện sự tận tụy, dũng cảm và trách nhiệm của ông Tuấn cùng đội đặc vụ. Vì vào thời điểm đó, từ lúc phát hiện bọn bắt cóc cho đến lúc đánh nhau chỉ có vài phút, ông Tuấn đang làm nhiệm vụ tuần tra biên giới, cũng không hề biết đó là lực lượng nhóm bắt cóc, ông chỉ nghĩ đó là một nhóm nổi loạn đang ẩn náu trong rừng.

Trong đầu thanh tra Quang Hải, thật ra cũng nhiều lo âu nhưng chưa định hình thành suy nghĩ, ông ưu tư cho rằng chuyện thầy trò Tuấn – Long thực ra có mối liên hệ nhưng chưa rõ ràng, về sự nghiệp phấn đấu, hai người đều ngang ngửa nhau, thậm chí Long có tiến bộ nhanh hơn ông Tuấn và có tố chất giỏi hơn từ sức khỏe đến tác chiến, nhưng Long kém ông Tuấn về khả năng lãnh đạo, cậu ta quá thiên về chuyện đi yêu gái. Ông Tuấn trong một lần xả thân nghĩa hiệp, tình cờ trúng phải yếu nhân, bao năm công tác gian truân ông như gặp cơ hội ngàn vàng từ đó mà lên như điều gặp gió. Còn Long, cậu ta chưa biết chừng xả thân nhằm chỗ, vì qua biểu hiện có vẻ rất chu đáo với cô gái này, cô gái kia, chuyện “xả thân vì gái” từ xưa đến nay thực ra chỉ có lợi ngay cho bản thân, chẳng ai khen chưa nói đến còn ghanh tỵ, mà hậu quả có khi khôn lường.

Văn Trung ngồi lâu cũng hậm hực, quay sang “đá” ông Quang Hải:

- Thật chẳng ra sao nữa! Ngày nào cũng ngồi họp mất bao thời gian, bàn chuyện một thằng đang mãi “đùa” với gái ngoài kia!

- Đến giờ, gần hai tuần rồi, nó chẳng liên hệ báo tin tức gì, ngoài ba cái thứ lật vật hôm nay!

Quang Hải huých Văn Trung:

- Suyt! Tôi biết, nhưng chưa phải việc ta, phận sự ta đâu cho phép nói về cậu ta! Và lại, quả nhiên trong thời gian qua, vụ án bên nhà kia còn kẹt chuyện gì, có người đến thuê nhà rất đông, hung thủ không ra tay, thì làm sao điều tra.

- Sau vụ này, nó về, mà được lên cấp 1, thì cũng ngang ngửa vị trí tôi và ông đang ngồi, ông nói xấu nó, lỡ ai nghe thấy, sau này có phải bất lợi không chứ?

Văn Trung im lặng đỏ mặt hậm hực. Ông Tuấn nãy giờ ngồi, tuy cũng buồn và thấy hơi xấu hổ trước mặt mọi người, ông không muốn nói thêm chuyện Long ghé lại một địa điểm trên nhiều lần, mỗi lần ở lại rất lâu, sợ mọi người trong buổi họp hiểu chuyện thì càng xấu hổ.

Ông chợt nhớ ngoài kia còn có cô bạn gái cậu ta đang đợi mình.

Ông hỏi mọi người:

- Có ai có ý kiến gì không?

Một số người trong buổi họp tỏ ý không muốn nói. Ông Tuấn cho dừng buổi họp.

- Chúng ta sẽ đợi thêm tin tức và xem diễn biến ra sao!

- Vâng, thưa sếp! – Một vài người đồng thanh nói

Buổi họp giải tán, mọi người về phòng làm việc tiếp. Lan đứng ngoài mừng thầm vì hết giờ họp sớm, tiện hơn cho công việc của cô. Ông Tuấn vừa đi ra ngoài, Lan đã đón đầu lại hỏi:

- Anh Tuấn!

- Ủ! Xin lỗi để em chờ lâu, bận họp tí xíu em à!

- Không sao đâu anh!

- Ta lên phòng anh nói chuyện một chút, kéo ai nghe!

- Ok!

Cả hai vào thang máy, lên lầu 8 là phòng của các cấp lãnh đạo trong đó có phòng ông Tuấn.

- Lan, chúng ta sẽ vào đề nhanh nhé! Buổi họp hôm nay nói rất nhiều về chuyện cậu Long! Nhưng anh cũng tò mò muốn biết tại sao hôm nay em sốt sáng đến đây từ sớm vậy, ngoài tin vui như nãy em cho anh hay, hai em sắp tới sẽ chính thức chung sống!

- Vâng!

- Thế sống ở đâu, nhà ai?
- Bọn em sẽ sống tại căn hộ của em, em được Công ty hỗ trợ mua trả góp cho!
- Ở đâu? Tại quận Tiền Châu này chứ!
- Vâng, ở khu chung cư cao cấp Paradise!
- Tuyệt thật! Cậu ta quả là gã may mắn khi gặp một cô gái thành đạt lại thu hút như em!
Anh khen thật đấy! Bọn em quả là thành đạt sớm ... Anh chưa biết nhiều về em, nhưng cũng nghe Long nói qua, em hiện làm ở công ty thời trang thì phải?
- Anh quá khen, nghe anh Long khoe anh cũng đang ở nhà Villa trong thành phố còn gì nữa. Vâng, em làm quản lý tại một công ty trang phục lót nam nữ.
- À!

Ông Tuấn nhìn Thu Lan cười mỉm. Cả hai hiểu rằng có những cơ sở như vậy, không phải do họ tay không làm nên mà cũng một phần phải nhờ sự giúp đỡ của cơ quan phía sau. Điềm khác nhau, ông Tuấn phấn đấu theo nghiệp cảnh sát, gian truân lăn lộn vào sinh ra tử sau mười lăm năm mới thấy thành quả, còn cô gái chân dài kia chỉ mới có ba năm tại công ty đã thăng tiến vùn vụt. Không thể không hoài nghi những yếu tố khác trong chuyện này.

Lan trả lời:

- Bọn em đã tìm hiểu 3 năm rồi! Với thời gian như vậy, em nghĩ mình có trách nhiệm quan tâm đến anh Long. Khi em vừa báo cho anh ta về kế hoạch chung sống, cũng là lúc em linh tính anh ta đang cặp với cô nào ở đâu.
- Em có chắc không? – Ông Tuấn hỏi
- Em không có chứng cứ, nhưng linh tính một người con gái khi bạn trai mình bỏ theo người khác đã mách bảo!
- Ok, anh tôn trọng suy nghĩ đó, nhưng anh giúp được gì em nè? – Ông Tuấn hỏi Lan

Lan tỏ vẻ xúc động, rất có lý, vì cô đang thực sự yêu chàng, còn chàng đang chạy theo người khác. Mặt đỏ lên, cô nói như khẩn khoản:

- Anh có thể cho em biết, anh Long đang ở đâu, địa chỉ được không?

Ông Tuấn nghiêm nghị hỏi:

- Em định lên thăm Long hả?

Lan sợ hé lộ ý định nhưng cũng không thể chối đành ngồi thừ một lúc. Lan bật khóc vì âm ức.

- Mong em thông cảm, công việc đòi hỏi phải bí mật, anh không thể nói em biết mặc dù ... anh hiểu tâm trạng rối bời của em lúc này. – Ông Tuấn nói.

Song ông để ý thấy cô nàng vẫn cứ ngồi đó, từ khóc ít giờ bắt đầu thút thít khóc nhiều.

Ông Tuấn hỏi:

- Em đã điện thoại cậu ta, cậu ta cũng không nói đang ở đâu, chuyện đó là đúng, vì đang làm nhiệm vụ.

Lan vội nói:

- Anh ta có nói, nói đang ở tại Long Hà!

- Em có hỏi rõ ở đâu không? – Ông Tuấn ngạc nhiên hỏi, giờ ông đã hiểu đôi trai gái này đã trên mức bạn bè, thực tế họ có nhiều tình cảm rồi nên cũng nói một số chuyện.

- Không! Em cũng sợ anh sẽ nghi em lên thăm, rồi tránh mặt!

Ông Tuấn im lặng một lúc nghĩ “Nếu mình nói cho cô ta chỗ Long ở, mình cũng phạm nguyên tắc bí mật, nhưng cậu ta giờ cũng có thể lảng nhãng trên đó, có một số chuyện còn giấu mình. Đây là một vấn đề đi vào tình cảm, mình nói cho cô nàng này, tức thời sẽ giải tỏa tâm trạng cho cô ta ngay, tránh đem lại đau buồn cho cô ta, giúp một người mặt nào đó cũng là tốt. Hơn nữa, cô ta chỉ là một cô gái bên công ty thời trang chẳng dính líu gì đến lực lượng nào, và còn là người yêu cậu kia. Biết đâu nói ra, cô ta sẽ lên thăm anh chàng kia, vì thấy người yêu lên, cậu ta bỏ thói lảng nhãng, lo làm nhiệm vụ thì cũng tốt!

Ông nói ngắn gọn:

- Long đang ở tại khách sạn Hải Vân, thị trấn Kiên Thành, địa chỉ à... - Ông Tuấn từ từ mở sổ công tác ra xem lại.

Lan mừng rỡ, lau nước mắt nói:

- Em cảm ơn anh! Cảm ơn anh!

- 15 Chu Quốc Trấn! Còn giờ anh có chút việc

- Không sao, em biết đường mà!

- Em sẽ hứa không nói cho ai biết, giải quyết chuyện này chỉ có hai người thôi nhé!

- Vâng, em về đây!

Lan vội chào ông Tuấn ra về.

CHƯƠNG 8

1. Kiêu nữ dùng mỹ nhân kế cầu đặc ân cho người tình

Tại phòng bên, phòng họp nội bộ của Ban lãnh đạo, bên ngoài không có lính gác, một số lính gác chỉ được bố trí tại cửa vào trên tầng ban lãnh đạo, sảnh họp lớn tầng trên, ở các tầng khác và dưới tầng trệt, tầng thượng tiếp tân. Sáng nay ông Danh họp với có hai Phó giám đốc là Dương Bá Công và Lê Thanh Hùng, vậy mà lúc này, nhân lúc đứng cạnh người đẹp, ông mặc dù muốn nán lại đôi chút nói chuyện thêm với cô nhưng làm bộ bận rộn cho biết sắp có buổi họp quan trọng với các lãnh đạo lãnh thổ, cũng may là cô nàng nhanh nhẩu đã gởi danh thiếp cho ông ta. Lúc này nhìn qua cửa kính, ông Danh đã thấy một cô gái cao cỡ một thước bảy lăm đi cùng ông Tuấn vào phòng riêng, đó là Lan, vì sao ông Danh đoán chiều cao của cô khá chính xác, nhìn ngang so với thanh tra, cô ta nhỉnh hơn vài phân, chiều cao của ông Tuấn, ông Danh nhớ như in, vì chính ông từng xét hồ sơ của ông Tuấn từ ngày mới vào Sở cho đến khi lên chức trưởng thanh tra. Ông Danh này giờ cứ nhấp nhồm, chú ý nên trong giờ họp ông nhất định không di chuyển ra khỏi vị trí từ đó có thể liếc ra ngoài.

Tuy nhiên, ông Danh cũng không hề sinh nghi ghen tức, vì ông hiểu rõ tính cách ông Tuấn tận tụy, nhiệt tình và không có thói trăng hoa. Ông hiểu rằng một cô gái đẹp mà vào phòng nói chuyện riêng với thanh tra Tuấn, ắt hẳn có chuyện gì riêng tư. Mặc dù đang trao đổi chỉ đạo cho hai đồng sự, ông vẫn nghĩ ra những chuyện sắp tới, với thẩm quyền cao nhất trong Sở, chỉ cần khéo léo sắp xếp, chuyện cô ta đem nhờ vả ông thanh tra sẽ được chuyển qua ông.

Ông Danh đang nói hơi lấp lửng với hai đồng sự:

- Các ông chú ý, tôi đã nhận được tin của Tập đoàn nước ngoài King (chú thích: King Corp. là một tập đoàn kinh tế của nước ngoài đã đầu tư vào Đông Dương Quốc trong rất nhiều lĩnh vực như sản xuất đồ điện tử, rôbot gia đình và xã hội phục vụ công cộng, đang muốn gây ảnh hưởng để tăng thị phần tại Đông Dương Quốc) đã đồng ý sẽ chi cho Sở chúng ta một số tiền lớn, và cho cả mọi cá nhân tham gia kín, ngoài ra còn tài trợ một số phương tiện hỗ trợ nghiệp vụ xe, trực thăng thiết vận, tàu bay chiến đấu vv... vận động cho tôi vào chức Giám đốc Bộ cảnh sát Hoàng gia, sau khi vào đó nếu tôi gây ảnh hưởng cho họ độc quyền hoạt động tại một số cảng biển trong nước. Theo báo cáo từ phòng hành chính và phòng quản lý ngân sách và phương tiện, trong năm qua một số phương tiện của Sở ta đang đi hết tuổi thọ sử dụng, cũ kỹ, cần thay mới. Lực lượng tội phạm được viện trợ của nước ngoài ngày càng mạnh, trang bị phương tiện ngang ngửa thậm chí hơn cảnh sát.

- Tôi kể các vị nghe một chuyện mà một đặc vụ hôm nọ báo cáo lên ông Tuấn, từ đó ông Tuấn cho tôi biết. Dịp vừa qua có một vụ bắt cướp, mà nhóm đặc vụ 3 người của ta không thể bắt kịp một nhóm sát thủ đang tháo chạy, các ông biết sao không?

Cả hai người kia ngạc nhiên đáp:

- Không, không ...!

Ông Danh lại nói tiếp, lúc đầu cười lí nhí rồi cười lớn, vẫn không rời khỏi vị trí nhìn ra cửa:

- Không phải đặc vụ của ta yếu kém về kinh nghiệm, tác chiến, mà ... hà hà hà, mà ta dùng loại tàu bay ... ah hà hà hà ... bay rùa bò hơn tàu bay bọn chúng. Ha ha ha ... cảnh sát đi bắt tội phạm lại để mất dấu tội phạm với lý do dùng phương tiện quá cũ.

- Ha, ha, ha...!

Hai người kia cũng phá lên cười!

- Đáng xấu hổ cho Sở ta quá! – Ông Hùng lắc đầu nói

- Xấu hổ cũng đáng nói! Mà chúng ta sẽ liên tục lép vế trong những vụ đối đầu với tội phạm. Trên không, trên bộ, hình như Sở ta chỉ còn 18 thiết vận xa nhỏ trong tổng số 15 chiếc, 5 trực thăng, 4 tàu bay, với số lượng này không đủ huy động một lúc cho toàn thành phố trung tâm Phúc An. Năm trước, 3 thiết vận xa đã cũ nát, đem đi hủy, 4 chiếc bị phá hỏng trong một lần chạm trán với thiết vận xa lớn hơn của bọn tội phạm bên ngoài thị trấn Hải Châu. Khà, khà, khà ... cũng lý do, xe của ta nhỏ, yếu hơn bọn chúng, vừa ra quân đã bị bắn cháy, may lúc đó không có lính nào chết! Hóa ra tôi tưởng chỉ có trên bộ, bọn tội phạm mới mạnh, chứ trên không thì chưa có, ai ngờ đến lúc lực lượng ta bắt đầu yếu kém cả trên không! – Ông Công nói thêm

- Trong khi đó, đem so sánh với Sở cảnh sát lãnh thổ Trường Giang, họ có cả 40-50 chiếc tổng cộng, còn lãnh thổ Tây An có đến 70-80 chiếc cho cả ba loại, riêng Thủ đô Hàng Châu, thì nhiều lắm, dễ đến 100-200 chiếc cho ba loại, họ đầu tư phương tiện cách xa trung tâm thủ đô, khi cần mới huy động. Thật sự, chúng ta là lãnh thổ gần miền núi, vẫn còn nhiều khó khăn, cứ như thằng con nít chơi với các đàn anh! – Ông Danh nói thêm

Ông Danh nói, vẫn không để mắt khỏi phía cửa:

- Tình hình này buộc Sở ta phải nhanh chóng lập thêm chiến công, nhận ngân sách của Quốc gia, bên cạnh đó cần thêm viện trợ từ bên ngoài. Ra đi của tôi sẽ là tình thế, để tăng cường ngân sách cho Sở này - đến đoạn này ông Danh nói nhỏ lại – cho cả tương lai của tất cả chúng ta đang ngồi đây. Lương ngạch và công tác phí, chi phí hoạt động, đào tạo tập luyện ... tất cả mọi thứ chúng nó đang là một gánh nặng cho Sở ta, chỉ với nguồn ngân sách của Quốc gia rút xuống, chúng ta không thể mỉm cười, mà là hoạt động ị ạch, “thua” trong những lần chạm trán trực tiếp, cảnh sát Phúc An dần dần chỉ là những chú hề trên đường phố để cho bọn tội phạm trêu ngươi. Hàng phòng thủ của tòa nhà này đã xây dựng trên 15 năm, từ những ngày tôi và một số người còn chưa lên chức, đang đi vào thế hệ lạc hậu nhất, chỉ cần lực lượng tập hợp một số “bọ tàu bay” thôi, cũng đủ sức bắn sập tòa nhà này. Chúng ta hiện chỉ có những con người giỏi, còn về phương tiện, chúng ta đang tụt lại ...

Hai người kia cũng gật đầu đồng tình. Ông Hùng nhìn ông Danh rồi ông Công nói:

- Nếu đã vậy, anh em kết hợp đã lâu, khi ông Danh đi khỏi, ông đừng lo chúng tôi ở đây sẽ tranh giành nhau chức Giám đốc.

- Đúng vậy, đúng vậy, nhân bữa nay tôi cũng xin thuận theo ý của ông Hùng. – ông Công cũng nói vào

Ông Hùng hỏi tiếp:

- Chúng ta có cần gấp rút lập thêm thành tích hay không? Hiện có nhiều vụ án Sở ta đang giải quyết điều tra, đặc vụ Long bên Long Hà, là một vụ khó, ông Tuấn cùng hai ba đặc vụ Tiến Minh, Huy Tuấn, Quang Hà đang cùng điều tra chống phá bọn buôn bán cổ vật liên lãnh thổ Phúc An – Sam Prabang – Trường Giang, còn thanh tra Văn Chung đang phụ trách vụ ám sát Tổng Giám đốc tập đoàn giải trí Vạn Hưng, ngoài ra còn hàng trăm vụ án dân sự, xung đột mà các chiến sỹ đang giải quyết hàng ngày ...

Ông Công nói:

- Tôi nghĩ, chúng ta cứ cố gắng chiến thắng trong tất cả các vụ này, nếu chỉ tập trung vào một vụ mà phân tán lực lượng ... cũng không phải chiến tích tốt. Ngoài ra, hết sức tránh thương vong cho chiến sỹ.

Ông Danh nói:

- Tốt lắm! Khi đi khỏi đây, tôi muốn một trong hai vị sẽ thay thế tôi, và Ban giám đốc sẽ bổ sung thêm ông Tuấn. Tôi muốn nói, dù sao hai vị cũng đang cùng giữ chức phó, sắp tới một trong hai người sẽ lên thay tôi, tôi muốn hai vị hãy khách quan và vui vẻ chấp nhận khi tôi cùng Ban hội đồng cho bổ nhiệm người lên Giám đốc. Trông hình thức, sẽ có một người hơn một người, thật ra chúng ta cần biết nhân nhện để cho cả nhóm cùng bước tới.

Ông Danh lại hỏi:

- Hai vị có thắc mắc gì không?

- Không!

Nãy giờ, ông Danh vẫn đi qua lại, nói:

- Còn về nguồn tài trợ của bên King Corp. ...

Thời gian cũng không lâu chỉ độ chừng 15 phút, cửa phòng bên kia, lại mở rồi khép lại, cô gái chân dài kia lại vừa ra ngoài, túi xách treo ngược trên vai, yểu điệu tung tăng đi về phía cửa. Ông Danh nhìn quay mặt ra ngoài thấy cô gái kia đang đi ra cửa, giật mình nói:

- Nguồn tài trợ này àh ... àh rất dài, dài! Hai người vẫn không hiểu Giám đốc nói ngụ ý bóng gió gì, vẫn tập trung theo dõi.

- Hai ông vui lòng đợi chút, vẫn ở tại đây, ta giải lao chút! – Ông Danh nói, rồi bỏ ra ngoài

Lan vừa ra gần phía cửa. Ông Danh đã bước theo đến giữa hành lang, gọi với cô gái:

- Ms Lan! Ms Lan! Chờ chút!

Lan quay lại, cười:

- Ô, ông Danh, ông vừa họp xong hay sao?

- Không, không, đang họp!

Trong đầu Lan, chợt nảy ra mưu kế sâu sa, cô đứng lại, đưa túi xách lên hai tay cầm phía trước, hai chân khép lại đan chéo vào nhau, nói với ông ta:

- Em, em lại gặp anh ở đây! Thật hay quá!

- Thật trùng hợp, buổi họp các cấp quan chức lãnh thổ đang giải lao, mà này Ms Lan, xin lỗi, tôi có nhiều việc quá không nhớ hết, cô vào Sở, chắc hẳn có quen ai trong này, hay cô có họ hàng với ai đây không? – ông Danh nói

Lan cười nói:

- Nào có, em không có bà con họ hàng ở đây ...

- Vậy cô quen ai? – ông Danh hỏi

Lan định nói nhưng chợt nghĩ cả hai đang đứng giữa hành lang, có thể ai đó sẽ thấy, hay ông Tuấn mở cửa phòng đi ra sẽ thấy cô đang nói với ông Danh, khiến cho ông Tuấn nghĩ cô đang bắt cá hai tay, tận dụng bất kể ai.

- Không hẳn là quen ... à mà chúng ta có thể ở chỗ nào yên tĩnh hơn không thưa ông?

Ông Danh vội chỉ phòng họp nội bộ khác cạnh phòng ông Tuấn, cả hai đi vào:

- Đây, yên tĩnh chưa, thực ra tôi cũng có cảm tình với cô ... tôi cũng quan tâm xem chuyện gì đang xảy ra với cô?

Lan nói:

- Ông Danh, à ... à không, anh Danh, em xin lỗi!

- Chính xác em không hề quen ai ở đây! Mà em lên Sở vì chuyện gia đình, rắc rối lắm, đang trong giờ làm mà em phải nghỉ làm sang đây này!

- Ô thật vậy sao? – Ông Danh ngạc nhiên, tỏ vẻ quan tâm

- Mà đã là chuyện nhà rắc rối, em khổ tâm lắm, mới lên đây chẳng biết có ai giúp ...? – nói xong Lan quay mặt sang chỗ khác

- Việc gì? Sao em vòng vo, em đang nói chuyện với Giám đốc Sở không thấy sao? Có chuyện gì tôi cần biết. – Ông Danh nói

- Mà anh sẽ hứa giúp em chứ? – Lan quay lại nói

Ông Danh im lặng, rồi nhìn lại cô gái một lần nữa, ông nhìn từ mái tóc cắt ngắn cụp xuống cổ, làn da trắng, phảng phất mùi thơm, làn da này hẳn báo hiệu một sức xuân tràn trề và sự chăm sóc chu đáo của cô nàng, cô đứng trước mặt ông mà cao hơn ông cả một đoạn đến chín phân, bên trong bộ vest là áo chèn vừa thay áo ngực, cũng như mọi thời trang dành cho nữ giới, đều hở chút cổ. Tuy nhiên, với Thu Lan, nó là lợi thế nên cô không đại gì lại cho hở ít, những bộ áo của cô luôn được thiết kế may đo riêng sau khi mua từ cửa hàng.

Cầu vai trên áo càng làm cho cô trông “khỏe” nữ tính hơn. Ông Danh hỏi:

- Em thử nói ra anh nghe có hợp lý không? Lan nhìn vào mắt ông, hỏi về móc méo:

- Em chẳng dám nhờ anh chuyện lớn lao! Nhưng một thứ kiểu như trong công tác, liệu anh có thể can thiệp vào ...

- Chuyện gì, mà với ai? – Ông Danh tò mò

Lan nói:

- Ví dụ chuyển chuyên một người đang điều tra vụ này sang điều tra vụ khác, chắc anh có thể làm được chứ?

- Hà, hà, hà ... cái đó thì đâu có gì khó! – ông Danh nói

Nghĩ quanh co, ông Danh lại hỏi luôn:

- Ủa, mà em muốn hỏi giúp cho ai ở đây? Tên gì? Sự việc cụ thể hơn được không?

Cũng đang sốt ruột, không biết việc nghỉ làm rồi lên gặp Long trước, hay đề nghị ông ta chuyện này, một chuyện rất khó nói. Cô lưỡng lự, suy nghĩ, cứ đứng đó lúc lại nhìn ông ta lúc lại nhìn xuống đất. Ông Danh lại thúc giục hỏi:

- Sao em không nói!

- Mà anh hứa sẽ giúp em chuyện đó chứ! – Lan hỏi

- Chuyện chuyên công tác phải không? Nếu anh nói làm được, làm cách nào anh tin là em nói thật, mà không có tính toán gì trong này? – Ông Danh bước lại gần cô hơn hỏi khẽ. Lan cười nói:

- Ah, ah ... anh ơi! Em cũng làm trong lĩnh vực khách hàng – tiếp thị và có liên quan chút ít đến kinh doanh, phải biết giữ lời chứ, kinh doanh mà, chữ tín là hàng đầu!

Vừa nói xong, Lan vút nhẹ cái túi xách lên bàn, cô bước tới đứng phía ghế vuốt lại tóc ra phía sau. Cô nói:

- Một cô gái như em, biết lấy gì cho anh, nếu có thể lấy thân đáp trả, anh có giúp em không?

- May ra có thể nhưng đừng nhờ anh chuyện tà trời nhé! – Ông Danh nói xong nhìn lại cô gái.

Hai người trao đổi vài chuyện gì trong sảnh họp bên kia. Đôi lúc, Lan buông thả còn ông Danh cũng chúm hờn vào mặt cô. Được một lúc, ông Danh nói “Em có đôi chân thật tuyệt, em đẹp quá, đẹp tuyệt, em quả là người mẫu!”. Lan hỏi lại “Thế nào hả anh? Anh đã tin em nói thật chưa? Từ bữa sau hẹn anh bên ngoài, nói ở đây không tiện!”. “Đúng thế, đúng thế. Đề anh trở lại phòng họp, em cứ từ từ đi ra cửa rồi đi ra ngoài nhé! Tuyệt thật!”. “OK”.

Ông Danh bước nhanh ra khỏi phòng, vừa đi vừa lấy giấy lau lại khuôn mặt, mùi áo của ông đã quện lấy mùi nước hoa của Thu lan, mở cửa phòng họp vào vừa kịp lau mồ hôi quanh trán, nói với hai vị kia:

- Xin lỗi, tôi bận ra ngoài! Chúng ta họp lại thôi.

Nhấc điện thoại bàn lên, ông Danh gọi xuống lầu:

- Alô!

- Dạ thưa xếp, Anh Quân đây!

- Năm phút nữa cậu mở lại hệ thống camera, phân dữ liệu trông ghi chú vào sổ là “bận sửa chữa hệ thống” cái quái gì cũng được, OK?

- Rõ!

Buổi họp giữa Ban giám đốc vừa kết thúc. Ông Danh trao đổi cận kề với hai vị Phó, ông cảm thấy cần chút khí trời, nhân tiện sáng nay ông muốn tận mắt quan sát việc đào tạo và luyện tập cảnh sát viên của Sở ra sao. Ông Danh nhắc máy gọi sang phòng trưởng thanh tra:

- Thanh tra Tuấn?

- Vâng thưa sếp!

- Bữa trưa nay tôi có cuộc hẹn cùng ăn trưa với Chủ tịch King Corp. bên lãnh thổ Trường Giang, bên đó có đề xuất tài trợ cho Sở ta một số phương tiện xe chiến đấu. Tôi muốn anh chuẩn bị tóm lược về dự trữ phương tiện, vật chất của bên ta, tình hình tập luyện đào tạo cảnh sát viên, nói chung tất cả mọi thứ anh thấy cần thiết ...

- Vâng thưa sếp! Tôi sẽ cho chuẩn bị máy bay và đội cận vệ, ta sẽ đi thăm trung tâm huấn luyện đào tạo!

- Ok!

Ông Danh gác máy thở dài một hơi. Đi vào toalet, mở vòi rửa mặt, nhìn vào gương ông trầm nghĩ “Ta đã già đi nhiều. Hừ, cuốn theo guồng công việc, không còn thời gian để vận động, thể thao, những bữa ăn luôn dư chất dinh dưỡng và chứng béo phì không cho ta còn sức dẻo dai như ngày trước nữa.” Móc trong túi áo ra tấm danh thiếp nhỏ thơm tho mùi giấy của cô gái ban nãy thấy đề “Nguyễn Thu Lan – Quản lý bộ phận kinh doanh – Công ty thời trang và trang phục lót La Bella”, ông Danh nghĩ “Không ngờ dạo này sao nhanh vậy, mình đã mất hết phong độ một gã đàn ông rồi, chỉ còn hai phút là thua thôi sao? Mà cô ả nãy khêu gợi thật, một sát thủ tình trường. Ta đã từng ngủ với bao ả, mà vẫn bị hấp lực bởi cô ta. Đời sao lắm gái đẹp thế! Dục vọng không bao giờ tắt!”.

Đưa tay vuốt hai má, lấy khăn lau khô mặt ông lại trầm nghĩ “Trong năm nay, nhất định phải đi khỏi cái Sở tồi tàn này! Đã gần ba chục năm phục dịch tại đây, khởi đầu từ thẳng binh nhì đêm đêm gác trạm biên phòng Phúc An-Sam Prabang. Rồi chuyển vào ngành cảnh sát. Sau ngần ấy thời gian mình được gì, mười năm ngồi chức Giám đốc Sở, hai căn biệt thự lớn tại trung tâm thị trấn, ba đứa con thuộc hàng “quậy” nhất nhì thành phố này, cuối cùng không

chịu nổi bọn chúng nên tổng cho đi du học Tây Âu, Mỹ hết chưa về. Bọn khốn bất hiểu đó, lần nào cũng phá phách rồi lấy “ông già” nó ra bảo lãnh, thật muối mặt với các thành tích bất hảo của bọn nó, nào là thằng cả Tấn Đạt (Cao Tấn Đạt) trong vụ buôn xe hơi vừa rồi còn dính líu đến tập đoàn kiểm toán Đông Việt mà Sở này phá án; cũng may phần nào dính dáng đến tên nó thì người ta “lò” đi.

Đứa thứ hai con Mỹ Hằng (Cao Mỹ Hằng), cũng lấy ảnh hưởng tên bố nó huy động vốn mở công ty thời trang, cuối cùng sập tiệm giải thể, mình lại ề cổ ra trả nợ cho nó để vụ này được yên. Khốn nạn, nó xem thằng bố nó như cái bị rút tiền vậy. Thằng út Tấn Cường (Cao Tấn Cường), tổ cha nó mới mười lăm tuổi đầu đã tham gia du hí tàu bay cùng bọn con nhà đại gia bên Sam Prabang và Trường Giang, nhắm mắt nhắm mũi đâm mẹ vào tòa nhà Ngân hàng Long Hà, cũng may nó không hề gì, chiếc tàu bay bể nát, cảnh sát tạm giữ nó, cũng lại bố nó đứng ra bảo lãnh. Con với cái, chà ... đẻ ra, chưa thấy được nhờ, thì đi biệt hết! Bà nhà sống tại biệt thự riêng, còn mình một cái riêng,

Ba chiếc Mercedes tại đây, một căn biệt thự tại thành phố cảng Trường Giang, cùng một du thuyền để dạo biển, hai tàu bay riêng để thỉnh thoảng đi thị sát lãnh thổ Phúc An àh không một chiếc bị đâm hỏng do thằng út gây ra chứ, ok không sao, thằng nhỏ đó khá nhất, có tố chất giống cha nó lắm, khi sang bên kia, ta sẽ ăn mừng mua lại cho nó lại một chiếc ... Danh, mi khá lắm! Nhưng chưa dừng tại đây, tham vọng của mi là phải ngồi trong Ban lãnh đạo Bộ cảnh sát Hoàng gia, chứ không phải ở trên miền trung du, gần miền núi với mấy dân montanard này được Kha, kha, kha ...! Nhìn lại, trông bề ngoài thế chức tước và cấp dưới, nhưng ta thực là một kẻ cô đơn trên chiếc ghế quyền lực này, những năm tháng gác biên phòng, một năm được về thăm vợ con hai ba lần, còn rồi lại suốt đêm ngày nơi rừng núi. Chẳng bù đến hôm nay, khi quyền lực và của cải đến, ta vẫn cô độc đấy sao!?”. Thật hiếm hoi có những phút ông Danh lại bộc bạch với mình, trong một con người đầy tham vọng, mưu mô, những lần “bộc bạch” thật sự khác trước các đồng nghiệp, cấp dưới lại thường là lời nói dối.

Bên phòng kia, thanh tra Tuấn tạm gác lại một số việc, ông thu xếp ngay thời gian đến giữa trưa cho buổi đất Giám đốc đi thị sát. Ông gọi lệnh xuống phòng phương tiện chuẩn bị ba tàu bay, một cho chính ông cầm lái chở Giám đốc, và mười hai đặc vụ giỏi khác chia làm hai đội lái hai tàu bay đi hộ tống. Thời buổi văn minh cũng là lúc đây loạn lạc, khủng bố, bắt cóc, tấn công trả thù ... xảy ra tràn lan, và dễ dàng chỉ cần một giây lơ lửng, kết cục thảm hại sẽ đến.

Như dự đoán của con người, khi dưới mặt đất đi lại cản trở, trong tương lai bầu trời sẽ là nơi di chuyển thuận tiện và nhanh nhất. Giai đoạn đó đang đến rất gần xã hội này. Bất kỳ tòa nhà chính quyền nào cũng đều trang bị radar và hệ thống phòng thủ từ xa, đề phòng tấn công bất ngờ từ trên không chống tàu bay, và tên lửa tầm nhỏ bắn vào, còn tại các vùng biên giới, ranh giới đều có trang bị hệ thống chống tên lửa, tình hình vô cùng phức tạp. Vì sẽ thật tốn tiền của, sức người nếu xây dựng xong các công trình lớn, nhưng thiếu tiền đầu tư vào an ninh kiểm soát, đây sẽ là miếng mồi ngon cho các lực lượng nổi loạn, khủng bố hướng đến phá hoại.

So với những năm của thế kỷ hai mươi, dân số trên hành tinh đã tăng gấp ba lần sống bám trong các thành phố, dân số đông đến mức, các nước không còn kiểm soát số dân và căn cước, một bộ phận dân số khác sống trà trộn, len lỏi giữa dân có căn cước, chỗ ở có đăng ký. Nếu thử một phép đếm, chọn ngẫu nhiên cứ một trăm người trên thế giới lúc này, thì có một người phải vào “Trại lao động ngầm dưới đất”, do họ vô gia cư, không có việc làm thu nhập, đi bụi và cái bang ngoài đường bị cảnh sát bắt mà không có ai bảo lãnh. Nguồn gốc các lực lượng, băng đảng tội phạm có thành phần chính từ số dân này.

Hai người, hai cấp lãnh đạo khác nhau ở hai phòng, cũng ngồi tư lự một chút, mười phút đã trôi qua. Ông Tuấn chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc, xách cặp, súng ra khỏi phòng. Ông đi qua bên phòng Giám đốc gõ cửa lách cách ra hiệu nhanh là chuyển đi giữa giờ sẵn sàng. Giám đốc Danh cũng trả lời ồm ồm “Ok, xong ngay!”

Trên nóc tòa nhà, ba tàu bay đã được xe điện lôi từ trong nhà kho ra, trông nó lù lù như một con bọ có đuôi lóe sáng, hai càng thu gọn ở dưới để đáp, cabin lái của phi công tròn bằng kính cầu vồng trông như một con mắt khổng lồ của chú bọ sắt này. Hai nhóm cận vệ sáu người cùng tổ lái đang đứng nghiêm trước tàu bay. Ông Tuấn vừa từ thang máy thường lên, chào các tổ lái, rồi cũng đứng trò chuyện tán gẫu vài câu với người bên cạnh. Từ thang máy nội bộ, ông Danh vừa ra khỏi tại một cửa khác, đeo kính đen, lạnh lùng bước nhanh đến tàu bay nằm giữa, hai đội cận vệ đưa tay chào trên trán.

Tàu bay trong quân sự - an ninh được thiết kế tiên tiến hơn tàu bay thương mại, ở hệ thống súng laser trước và sau, vật liệu nhẹ chống đạn cỡ nhỏ, công suất lớn hơn để có thể vượt lên cao hơn trên tầng khí quyển, và tốc độ siêu vượt âm nên giá rất đắt đỏ.

Đội ba tàu bay rẽ từ Tiền Châu bay sang Trung tâm đào tạo cảnh sát viên Phúc An tại huyện Hải Châu, cách đó bảy chục km, với tốc độ trên làn ưu tiên, ba chiếc chỉ bay hết có mười phút, mọi người chỉ vừa kịp ổn định chỗ ngồi, thắt dây an toàn, là đến nơi.

Bọn họ đáp trên nóc tòa nhà Trung tâm đào tạo cảnh sát viên Phúc An. Ông Danh và Tuấn nhanh chóng rời sân đi xuống sân tập giả địa hình. Một cảnh sát viên ra chào họ, ông Tuấn dặn “Tập trung đội hình tất cả cảnh sát viên, và cho một đội hình nhóm thử nghiệm đào tạo đặc cảnh cấp 3”. “Rõ” rồi cậu ta chạy vào trại, đánh còi tập trung. Trong chốc lát, tất cả học viên cảnh sát đã tập trung. Ông Tuấn đi trước ông Danh giới thiệu sơ lược:

- Thưa quý vị, thưa ông Danh, trung tâm hiện đang đào tạo 500 học viên nội trú, học tập trung và tốt nghiệp hằng năm bổ sung cảnh sát cho Sở và cảnh sát địa phương các huyện. Tại Sở ta, lực lượng cảnh sát thường trực là 320 người, lực lượng dự bị từ các huyện khác thêm 400 người. Ngoài ra, số còn lại là 600 học viên đào tạo riêng cho Trung đoàn đặc cảnh Anpha.

- Ừm!

- Về phương tiện tại Sở ta!

- Thôi khỏi cần! Tôi đã nắm con số phương tiện.

- Vâng.

Họ vừa đi ngang qua một sân rộng nhìn thấy các học viên đang thực hiện động tác vượt chướng ngại giả địa hình leo rào, nhảy xa qua chướng ngại, lăn lê bò trườn... Đi được một lúc, ông Tuấn cầm bộ đàm nói “Cho xem đào tạo đặc cảnh cấp 1”.

Một chiếc xe điện chạy đến. Hai người lên xe điện đi vào khu nhà biệt lập nơi sẽ đào tạo các đặc cảnh cấp 1. Họ vào trong, thấy có khoảng ba mươi cảnh sát viên cấp hai ba và vài chục cảnh sát viên thường đang thụ giáo một huấn luyện viên. Tất cả chào nhau.

Ông Tuấn nói:

- Quy trình đào tạo một siêu đặc cảnh thực ra không có gì khó, nhưng ít cảnh sát viên nào thực hiện tới bài test cuối cùng với số điểm hoàn hảo.

- Thế nào – Ông Danh hỏi

- Sơ lược, trước khi kiểm tra sức khỏe, mọi cảnh sát viên phải đạt sức khỏe cho phép ban đầu. Sau đó họ được kiểm tra tự hoạt động một mình như chạy bộ nhanh, bơi và lặn giỏi, có thể chịu được quay nhào lộn trên không, bài test này áp dụng khi đánh nhau trên không và lên tàu bay.

- Uhm

- Sau đó là bài tập địa hình, cho cảnh sát viên thử hạ mục tiêu di động trong rừng rậm, dưới nước và đánh nhau trên độ cao. Ngược lại, một cảnh sát viên cũng được tung vào một tình huống giả định bị truy đuổi trong rừng, dưới nước, trên không; yêu cầu đặt ra là phải hạ một số kẻ thù và thoát thân. Riêng bài huấn luyện đánh nhau trên không, tiếc là Sở ta chưa đủ điều kiện phương tiện vật chất để đào tạo nên chỉ chọn những cảnh sát viên xuất sắc gửi sang

lãnh thổ khác đào tạo như Trường Giang đào tạo đánh nhau người nhái, và gửi đến lãnh thổ Hàng Châu để đào tạo đánh nhau trên không.

- Uhm

- Tiếp đến là bài tập sức chiến đấu và tư duy tác chiến. Một “siêu đặc cảnh” trong bất kỳ hoàn cảnh nào khi tay không phải hạ được 20 cảnh sát viên thường, và có vũ khí như gậy, gươm, dao, súng phải hạ được 40 người khác, tất nhiên không phải đánh hội đồng. Khi có trong tay một nhóm quân, yêu cầu cho tác chiến phải chỉ huy nhóm của mình hạ được nhóm khác đông gấp 2-3 lần, càng ít thương vong cho cấp dưới điểm càng cao.

- Uhm

- Nếu đạt các tổ chất này, người đó sẽ được chọn làm “Siêu đặc cảnh” và cuối cùng gửi riêng lên thủ đô để đào tạo lái và điều khiển một số phương tiện trên không, và cấp danh hiệu ...

Ông Danh vẫn không nói gì. Ông Tuấn chột mừng rỡ khoe:

- Vô tình hôm nọ, tôi có dắt Long sang đây, cậu ta mặc dù mới lính cấp 3 nhưng vì tò mò đề nghị tôi cho test thử làm “siêu đặc cảnh”, thật bất ngờ cậu ta hoàn thành xuất sắc các yêu cầu, có khi rất nhiều lính cấp 2 không làm được.

- Thật sao! Vậy Phúc An ta có được bao nhiêu Siêu đặc cảnh?

- Dạ trước thì có 5 giờ chỉ còn 3 ...

- Sao, nghỉ việc hết rồi chắc? – Ông Danh tò mò hỏi

Thanh tra Tuấn cười gượng nói tránh:

- Thưa Giám đốc, không phải bọn họ bỏ việc. Mà cũng là do tình hình phương tiện cơ sở vật chất của ta quá nghèo nàn. Nói ra ngại quá ...

- Xấu hổ à? Tại sao xấu hổ? Chúng ta phải biết cương trực đối đầu với sự thật, từ đó tìm cách giải quyết. Chuyện gì?

- Vốn là cách đây ba tháng, khi Trung tâm vừa ăn mừng đào tạo được 5 siêu đặc cảnh mới, họ gửi lên Sở ta 2 người, còn 3 người khác chia cho các huyện. Chẳng may trong một lần ra quân, bữa đó Sở ta thiếu tàu bay, phải cho 2 siêu đặc cảnh đó tập hợp cùng cảnh sát thường bằng trực thăng. Không ngờ đi được nửa đường, chúng bị tàu bay của bọn tội phạm “canh” từ phía xa ập đến bắn nổ máy bay. Kết quả lần đó thiệt mạng đội bay, 2 siêu đặc cảnh và 15 cảnh sát viên.

Ông Danh cúi tiết quát lại:

- Thế tàu bay đâu, không còn cái nào hay sao, để tình hình ra vậy?

Ông Tuấn nói tránh:

- Dạ, Giám đốc quên hay sao. Thời điểm đó, có đoàn khách quan chức chính phủ sang thăm Sở ta, Giám đốc huy động một lúc hết 8 chiếc của Sở ta, 5 tàu bay chở họ, cả Ban giám đốc và 3 tàu bay cùng đội cận vệ hộ tống đi sang lãnh thổ Sam Prabang chiêu đãi ... nên chỉ còn trực thăng để chuyên chở quân.

- À, thôi tôi nhớ rồi. – Giám đốc Danh cũng ngượng nói lí nhí

Ông Danh lúc này không còn để ý các học viên đang tập, ông mãi nghĩ “Chết thật! Mình dạo này ăn uống, ăn chơi quá đà sao mà quên mất nhiều thứ. Cả chuyện thiệt hại nhân mạng vừa rồi cũng chẳng hay? Bây giờ, nói ra thứ gì tiêu cực, cũng gián tiếp có mình trong đó?”. Rồi ông ta tỏ vẻ chán nản, xua tay ra hiệu cho sang Trường Giang sớm.

Trong chốc lát ba chiếc tàu bay quân sự loại trung đã rời Trung tâm đào tạo cảnh sát viên Phúc An, dần ngang trên bầu trời, vào tầng khí quyển ưu tiên trong ngành an ninh, từ từ thẳng tiến sang Trường Giang. Ngoài trời, hơi có mưa lất phất, làm cản tầm nhìn của tàu bay, không khí chợt thêm chút ẩm cứng, cả ba chiếc bay từ từ trên trời.

Lãnh thổ Phúc An và lãnh thổ Trường Giang cách nhau cả gần năm trăm kilomet, Trường Giang là tỉnh đồng bằng sông nước, có nhiều sông rạch, tất cả lại đổ ra biển, nơi đây cũng có nhiều hải cảng quan trọng của Đông Dương Quốc. King Corp. đặt trụ sở chính tại Trường Giang, đang hy vọng sẽ vận động các quan chức để có thể độc quyền một vài hải cảng tại Trường Giang.

Chiếc tàu bay ông Tuấn lái chỉ có ông Danh, nhân lúc trên đường đi, hai người đàm đạo.

Ông Danh nói:

- Mr Tuấn, sáng nay Ban giám đốc có bàn kín, dự định nếu tôi đi khỏi đây, sẽ bỏ nhiệm ông vào vị trí Phó giám đốc, ông nghĩ sao?
- Cảm ơn sự quan tâm của Ban! Thực tình tôi cũng cần suy nghĩ – ông Tuấn trả lời
- Sao lại suy nghĩ! Từ vị trí trưởng thanh tra lên Phó giám đốc, mọi quyền lợi đều hơn, chẳng lẽ ông từ chối!
- Không hẳn, tôi xuất phát từ lính đặc vụ, bao năm làm việc tôi đã quen thuộc với vị trí chuyên môn, nêu giờ ngồi vào chức Phó giám đốc, không làm chuyên môn nữa mà lo việc khác, tôi e rằng không giỏi lắm.
- Ý ông nói, vào Ban giám đốc Sở, ông không còn được điều tra mà thiên về quản lý hành chính?
- Vâng, cũng gần đúng vậy!
- Ông quả thực rất khiêm tốn!
- Ah, hà, đó chỉ là ý kiến về nghiệp vụ. Còn quyền lợi, hẳn nhiên sẽ cao hơn, nhưng thưa Giám đốc, nhờ đặc ân của Sở tôi đã có nhà tại trung tâm thị trấn, mà lại là nhà riêng, villa cỡ nhỏ. Tôi cảm thấy thế là hài lòng.

Giám đốc Danh trầm ngâm một lát lại hỏi:

- Bao năm qua, thật cũng hạnh phúc khi tôi cùng một số đồng nghiệp vẫn được yên ổn, và ngồi trên chiếc ghế này.

- Ghế này! – ông Tuấn giả bộ cười

- Oh, no! Đây là ghế để đi đánh nhau! – Ông Danh nói

- Thank you! Tôi cũng hiểu những quyền lợi mình đã có – Ông Tuấn nói

- Ông đã hiểu vấn đề đầy thanh tra Tuấn! Tôi đi dịp này, làm sao tạo ấn tượng thật tốt ta sẽ cộng tác với King Corp. để nhận càng sớm càng tốt tài trợ của họ. Khắc phục tình trạng thiếu thôn phương tiện cơ sở vật chất.

Ông Tuấn thắc mắc hỏi:

- Vậy ta có cần thêm “thành tích” như ông dặn không?

- Nếu có thì tốt, nếu không có thì ta sẽ thỏa hiệp thêm điều kiện cho bên King Corp. khi tôi vào Ban giám đốc Hoàng Gia.

- Có nghĩa là sao, ta sẽ đình trệ vụ án cậu Long đang đảm nhận chứ?

Ông Danh trầm ngâm chút rồi nói:

- Có lẽ vậy...!

- Còn chuyện điều tra, và hung thủ giấu mặt tại căn nhà đó thì sao? Ông Tuấn hỏi

- Cậu nói hung thủ nào? Tôi cũng quên rồi! Công việc nhiều quá ... không thể nhớ hết!

Ông Tuấn lại nói:

- Cô gái người miền núi trong căn nhà đó, ông đã xem ảnh hợp báo hôm nọ.

- À, cái cô gái đẹp đó chứ gì! – Ông Danh chợt nhớ ra

- Vâng

Ông Danh nói:

- Tạm thời ta cứ điều cậu Long về, cho đào tạo lên Siêu đặc cảnh theo mong muốn của cậu ta, nếu cậu ta thích nhảy bậc.

- À, còn cái vụ án bí ẩn tại Long Hà. Hình như Sở cảnh sát bên đó cũng đã bó tay một lần, ta không nên đưa hết lực lượng vào đó nữa. Chọn giải pháp khác bằng thỏa hiệp tốt hơn. Chỉ phái một hai người khác ở gần căn nhà đó theo dõi.

- Với kiểu vụ án lôi thôi mờ ám vậy! Ta không nên quan tâm điều tra nhiều. Chỉ nằm chờ quan sát, cứ để cho hung thủ nó giết người, xong rồi đón đầu cô ta tóm gọn thế là xong. Không cần điều tra nữa.

- OK!

Ông Tuấn nãy giờ nghe, vừa ngạc nhiên vừa thấy quả Giám đốc tuy đã già nhưng rất cao tay.

Ông Tuấn nghĩ “Ông ta chẳng hề nghe ngóng vụ án này hằng ngày, chỉ nghe báo cáo sơ bộ, mà như hiểu thấu đáo mọi chuyện trong đó. Biện pháp của ông ta đưa ra quả thật quá đơn

giản, gọn nhẹ và dứt khoát. Cách giải quyết đó là theo kiểu tự nhiên, hơi tàn ác thâm một chút nhưng đỡ được bao công sức đi điều tra, đúng vậy, cần gì mất công sức điều tra trong khi người khác đã mất công điều tra rồi bỏ dở, chỉ bằng cứ để cho hung thủ ra tay với nạn nhân, có chứng cứ, tóm gọn hết thế là xong. Chuyện thành tích thật ra có thể giải quyết bằng con đường nhượng bộ thêm yêu sách.”

Ông Tuấn cười nói:

- Bravo! Giám đốc có cao kiến thật! Vậy mà tôi đau đầu cả tuần vì vụ này!

- Really!

- Vâng!

Ông Tuấn định nói thêm về việc mình đang sinh nghi Long dính dáng chuyện tình cảm với cô Đào tại nhà đó. Song chưa có cơ sở, nên ông lại tránh nói ra sợ sẽ không hay khi trình bày với Giám đốc. Ông Danh lại nói:

- Tuy nhiên, cứ để cậu Long chơi vài ngày ở đó rồi gọi về!

- Vâng thưa sếp!

Ông Danh lại cười tủm tỉm khoái trá, vì từ sáng đến giờ, sau chuyện Thu Lan nói với ông, trực giác đã giúp ông tổng hợp được chuyện gì, ông đang nghĩ đến cô gái sáng nay mà thâm như “Thế nào cô em! Ta sẽ sớm gặp lại nhau rồi! Đôi chân em, sexy thật! Ha, ha, ha!”

2. Ông họa sỹ chứng kiến cảnh liêu trai nơi trần thế

Buổi chiều tại nhà Đào cuối huyện Kiên Thành, hơn tuần qua, bốn tên thuộc hạ của ông họa sỹ tên Lâm, Quang, Hoàng và Minh chỉ ăn ngủ, nhậu nhẹt và trác táng. Kiểu bọn giang hồ này khi được bố trí tại một nơi chán ngắt, tù túng vầy chỉ còn một cách giải trí duy nhất là nhậu, đánh bài, và tìm gái làng chơi. Bốn đứa lục tung túi quần túi áo vét được vài đồng bạc mà theo nhảm tính của chúng có thể “thuê” được một cô cho cả bốn tên dùng chung vào buổi tối nay, sau khi nhảm tính ông chủ tối nay cũng sẽ về muộn như mọi hôm. Thật sự, vài hôm trước, ông họa sỹ cứ đến giờ đóng cửa Viện bảo tàng lại tụ họp cùng một vài khách khứa khác đến Nhà hàng Décor’ Art ăn uống, vui chơi. Khu vực xóm núi này đối với ông chán không thể chịu nổi, nhưng buổi chung kết trao giải còn vài ngày nữa, ông đành thường xuyên lui tới đây đến tận một hai giờ sáng mới về nhà trò trong tình trạng say bết.

Cả chiều nay, sau khi bốn tên, đứa nào cũng là ngà say vài chầu, tên Quang và Minh được “chỉ đạo” lấy xe mô tô ra tận thị trấn tìm gái làng chơi. Chừng một tiếng sau, lúc trở về là bảy giờ tối, hai tên đã tìm được một cô gái bụi đời sống bằng nghề bán hoa. Khi cô gái vừa được đưa vào bãi đậu xe, tên Lâm, Hoàng đã ra đón lõng cô nàng.

- Hi, baby! – Lâm nói

- Ôi, cô em! – Hoàng cũng ùa vào

Cô gái không trả lời, đưa tay khoác lại chiếc áo trùm kín thân thể to xác của cô. Mặt mũi xanh xao hốc hác, mắt trắng dã, cô ta không nói gì.

Quang, Minh hớn hờ khoe:

- Anh hai, bọn em tìm được cô em này đang lang thang gần công viên Viện bảo tàng. - Quang nói

- Thuyết phục mãi, cô em đang “ế khách” này mới chịu lên xe, đến nhà chơi tập thể, vì nó “vã” gần hai ngày rồi, giờ nhắm mắt với 10 anh chắc nó cũng ừ!

Lâm nhăn mặt nói khẽ với Minh:

- Mà không tìm được con nào khá hơn hả? Trông mặt mũi như ma ám thế cũng mang về!

Hoàng xen vào nói với Lâm:

- Không anh hai! Mặt nó khiếp thế, nhưng cái xác cũng còn chắc ra phết!

Quang nói:

- Bọn mình cầm ít tiền quá, cả tuần ăn uống bia bọt hết rồi, mà đũa nào khá thì nó lấy giá cao lắm, lại không chịu đi nhiều người, chưa nói đi xa như vậy. Bọn em lê la cả mấy phố, gặp đũa nào cũng không đồng ý đi, lại đòi đi có bảo kê vì sợ mình ăn quýt.

- Em thấy nó đang run bần bật hơi mê sáng ngoài công viên, đói thuốc rồi vật vã, em giả vờ xòe 2 tờ 100 đồng ra nhá nhá, nó thấy thế leo lên xe ngay. – Minh nói

Thế là cả bọn đưa cô ả mới đến vào bàn nhậu còn rất nhiều thứ sót lại như thịt gà, bia, rượu Tây, bánh mì, thịt quay vv... Cô ả đang đói nhìn thấy thịt và bia rượu lao vào ăn khần trương chẳng cần mời, được lúc lại châm điếu thuốc. Cả bọn lờm lờm nhau khoái chí, thấy cô ả cũng khá chịu chơi, chỉ cần đợi cô ta ăn no bụng xong, sẽ bày trò, bọn chúng tiếp tục ăn.

Được lúc cô ả cũng vừa chén tạm no, mặt mũi đã hồng hào trở lại, mắt bớt nhợt nhạt, người trông khỏe hơn, da dẻ sáng lên đôi chút.

Lâm quay sang nói lí nhí vào tai tên Hoàng:

- Nãy trông em phát khiếp! Giờ trông nó cũng đỡ hơn! Mà gái ăn sương, mặt mũi nhợt nhạt, tàn nhang quá!

- Anh hai nói đúng, tụi này cả đêm có khi đầu rửa mặt, son phấn, sương lạnh, thuốc lá, bụi, rồi cả ma túy rẻ tiền nữa! – Hoàng nói tiếp

Quang quay sang nói cô gái:

- Hôm nay, cô em có chiều ý bọn anh được không?

Cô gái không nói gì? Sau lại trả lời:

- Giá sẽ cao hơn đây! Em đang đói thuốc!

- Cao hơn là sao?

- Là 400 Đồng, đi một người bình thường 100, bốn người thì 400 Đồng!

Lâm nói:

- Mắc quá trời vậy! Đi một người 100, đúng rồi. Nhưng bọn anh đi cùng một lúc, xem như em chỉ có đi một lần thôi. Chỉ có 250, OK?

- Nếu không cô em tự đi về đi! – Minh nói

Cô gái đang đói thuốc, mà ngẫm “Đã hai ngày nay không kiếm được đồng bạc nào. Giờ thì đảng nào cũng có chút tiền, chỉ tội là cho bốn tên giang hồ này làm cùng lúc, sẽ hơi ngọt ngọt chút xíu! Ok, không sao” Xong cô ta lại không nói rồi lại trả giá “300 đi anh!”.

Lâm nghĩ vậy cũng khá tốt, vì chúng sẽ giữ cô ta lại đến đêm mới cho về, vì cô ta trót hứa rồi. Hắn nãy giờ đã chuẩn bị một hai viên thuốc nhỏ, thả vào ly rượu Tây thơm lừng trong tay, làm động tác xuề xòa đưa lên mời cô ả. Cô ả uống ngay.

Trong chốc lát, cô ta thấy nóng râm ran trong người, dù trời bên ngoài đang trở lạnh, mà thân nhiệt cứ tăng lên như muốn vung tay múa võ. Mắt hoa, gối run ... Chưa kịp nói gì thì một tên nãy giờ là Minh, tên này rất to khỏe, đã bế xốc cô lên tay, cả bọn ùa theo lên lầu.

Cửa bên ngoài sân bật mở, cánh cửa khẽ mở ra. Có người đang đi vào sân. Lại nói chuyện bọn trên lầu sau khi tạm nghỉ chừng chục phút, hút thuốc, uống thêm bia rượu, còn cô ả vẫn nằm quần quai trên giường.

Người vừa đi vào nhà, sau khi quan sát phòng dưới vẫn còn bày la liệt vỏ lon bia, thuốc lá, đĩa thức ăn, bát ..., âm thầm lên lầu một. Người đó đi ngang qua một phòng, đến phòng thứ hai thận trọng liếc vào trong quan sát cảnh làm tình giữa bốn tên với một ả, cảnh tượng thật trụy lạc, tiếng rên hừ hự của bốn kẻ, tiếng lầy hơi gáp của cô ả. Người bên ngoài vẫn im lặng nhìn xung quanh, rồi lại đi ra phía cửa sổ nhìn ra vườn.

Hắn lấy ra một điều thuốc châm lửa, hóa ra là ông họa sỹ. Thật tình cờ, thường ngày đến cả tuần nay, bữa nào ông ta cũng về đêm hôm. Không thấy chuyện gì, bữa nay, bốn tên đàn em rước gái về nhà hành lạc, ông lại về sớm. Trời chỉ mới tám giờ tối. Đúng hút thuốc một mình giữa trời tối, thật ra ông cũng không muốn ồn ào phá rối thời gian hành lạc của bọn đàn em, ông cũng hiểu bọn chúng tù túng mà phải hành sự.

Ông nghe hình như có tiếng xào xạc lá phía sau vườn. Nghĩ là vườn cây, tiếng va quẹt giữa các cành, tán cây là chuyện thường. Ông không để tâm, vẫn đứng ẩn trong hành lang, hút thuốc chợt thấy có hai bóng trắng vừa đi ngang qua phía bên phải cuối căn nhà. Ông quay sang phải thì không thấy nữa, ông nghĩ “Rõ ràng vừa có hai bóng ai đi lên vào nhà từ phía sau vườn, mình đứng trong bóng tối nhất định phải nhìn rõ bên ngoài hơn chứ, hôm nay mình chán cảnh đánh chén, về nhà sớm đâu có say, không thể nhìn lầm được.” Rồi vì tò mò, ông lại đi nhanh xuống qua lầu một, xuống lại tầng trệt, đi rón rén về phía cuối vườn.

Đường mòn dẫn ra cuối vườn chỉ có chừng trăm thước. Ông đi lần lần về phía đó, ông nhìn lên trời thấy một quầng khói còn vương lại trên nóc căn nhà nhỏ phía cuối vườn. Đi từ xa ông thấy trong căn phòng đó chợt sáng ánh nến, ông thấy hai bóng cô gái đan qua đan lại, sợ bị phát hiện ông cúi xuống lần mò đi gần đến. Được một lúc ông nhòm dây thấy căn phòng lại tối om, mặc dù cửa không bị mở ra. Càng tò mò, ông ta lại gần, nhìn vào thì chẳng thấy ai nữa. Chung quanh, một mùi thơm thật mát như tinh chất của ngàn đóa hoa rừng phảng phất qua đây, ngửi một hơi thôi cũng khiến người ta như ngây ngất ... Ông ta dám chắc đó chính là mùi của hai bóng trắng này còn lưu lại trong không khí.

Sau khi vào nhà, hai bóng trắng đó từ từ đi vào trong gương xuống hầm nhà. Họ đi ngang qua những ô xà lim nhỏ giam giữ những cái thây ma nửa sống nửa chết. Đi một đoạn quanh co lại xuống tầng hai bên dưới. Dưới này theo lối đi lại đi đến một sảnh nhỏ, ánh sáng đèn cầy mờ mờ. Có tiếng lách cách ly chén, cả bọn đang uống rượu. Đó là tên cầm đầu Trương Hán, và đám thuộc hạ của nó, kẻ rót người bung, kẻ phục vụ chạy qua lại lảng xảng. Bên cạnh hắn, một hai cô hầu gái đang đứng bốp vai tên cầm đầu, người đứng sau sai vặt rót rượu, đũa đứng quạt.

Hai người vừa vào là Mẫn Châu và Đào. Vừa thấy Đào, Trương Hán đã quắc mặt. Nghĩ một lúc hắn phẩy tay cho đám hầu gái và Mẫn Châu ra ngoài. Đám đàn ông cũng rút ra ngoài đứng thập thò quan sát. Bây giờ hắn gọi Đào lại gần nói:

- Lại đây!

Đào tiến lại gần thưa:

- Thưa tướng công có gì chỉ bảo!

- Lâu ngày người không còn biết phép tắc gì nữa sao? – Hắn hỏi cô

- Thưa tướng công, phép tắc, hầu gái vẫn giữ!

- Vẫn giữ à?

- Vâng!

Trương Hán cười ngạo

- Khà khà khà ... cô còn nhớ phép tắc gì?

- Dạ thưa tướng quân, đó là sống ân dật, tìm con người đến nhà này, thu hút và hạ sát chúng để nộp chúng cho tướng quân

- Thế sao ta nghe cô lâu ngày sinh chán, nên có tình nhân để đổi không khí ... cô định bỏ cuộc, rồi chạy trốn ư, sao hẹn gặp nhau lâu vậy?

Đào biết đã lộ bí mật, cô xanh mặt im lặng không nói gì:

- Thế nào, cô gái nhỏ, có đúng không? - Hấn hỏi

- Vâng, vâng ...!

- Cô giải thích sao chuyện này? - Hấn lại hỏi

Đào muốn ăn năn mà nói hết mọi việc:

- Thưa tướng quân, mong tha tội cho hầu gái, trong một phút để dục vọng tình cảm riêng xâm chiếm, hầu gái trót quen anh ta, chỉ ngủ với anh ta có một hai lần!

- Ngủ một hai lần thôi à! Ít nhi? – Hấn lại nói

- Xin tướng công đừng thóa mạ hầu gái chuyện này nữa?

- Người còn thằng anh thứ ba, người không sợ hấn sẽ treo cổ mà chết nữa hay sao?

- Vâng!

Ngồi một lúc, Trương Hán lại nghĩ ra trò khác để sỉ vả Đào:

- Ngủ với tên nào có một hai lần. Người chưa một lần tự nguyện ngủ với ta cô em!

Đào nói tránh:

- Hầu gái vẫn còn là người, tướng công là người cõi âm, hai bên sao thể chung đụng! Vả lại, vả lại ... hầu gái vẫn phải nể mặt tiểu thư Mẫn Châu, tiểu thư là sủng ái của tướng công, nếu có chuyện qua lại, mà tiểu thư biết chắc sẽ căm hận hầu gái ...

- Cô ta không thể biết đâu ...đừng lo.

Trương Há vừa nói xong thì đưa tay giật ngang áo cánh ngoài Đào đang mặc. Đào then quá đưa tay lên che ngực chỗ chính giữa. Hấn nói:

- Cô mà cũng biết then à?

- Cô đã ngủ với bao tên đàn ông đến đây, rồi với thằng cảnh vệ hôm nọ bên kia ...

Đào không thể nói thêm lời nào, đứng chịu trận.

Quan sát nãy giờ, hấn đưa tay lên nắn nhẹ quanh ngực Đào, nói thành thật:

- Quả nhiên, ta công nhận rằng cô đẹp hơn của Mẫn Châu tiểu thư nhiều. Ta biết chứ, ta nắm rõ mà ... hà hà hà ...

- Xin tướng công đừng sàm sỡ hầu gái nữa.- Đào nói mà không dám phản ứng.

Hắn lại nói:

- Bởi lẽ này, nên ta phải tìm người sao cho ngang hàng với cô... để cô bớt thú chơi bời, bay bướm, lo mà làm tròn phận sự.

“Bay đâu” hắn hét to. “Dạ” hai ba tên lục lưỡng vội đi vào. Hắn nói “Tìm thêm vài tên nữa, bữa nay ta cho phép các người “cưa gỗ”!”. “Dạ ... ôi sướng quá!”, “Dạ ... dạ, đa tạ tướng công”. “Nhưng ta phải ngồi đây thưởng lãm, các người không được đi quá hiệu lệnh của ta”. Hai tên vạm vỡ nữa bước vào.

Tên Trương Hán xem bọn chúng hành hạ Đào một lúc. Trong cơn vùi dập, Đào như mê sảng, tâm trí bay bổng mà nghĩ đến Long, nước mắt lăn mò hôi giàn dụa quanh mắt.

Lúc này, một cô hầu gái biết chuyện đã sang sảnh khác tìm Mẫn Châu thưa chuyện. Thương tình, Mẫn Châu dù rất giận Đào, xong đã vội sang phòng kia xin tên Trương Hán tha cho Đào. Mẫn Châu biết hắn rất sủng ái mình, nếu vì hắn mà cô buồn không thể cười nổi thì hắn sẽ lỏng lẻo trách cứ mình mà đến làm lành. Giờ đây, Mẫn Châu cũng giả bộ làm vẻ đau xót thương người, giận hờn Trương Hán. Từ đó, hắn thấy người giận không trở mảy trò thú tính đê tiện ra nữa, vì ngày xưa vốn Trương Hán là một tên cướp, tàn bạo, háo sắc nhưng cũng “chết” vì gái.

Ông họa sỹ đứng hồi lâu không thấy ai, đã lên phòng trở lại, nói bọn kia sớm chấm dứt trò hành lạc và sai một tên chở ả điếm ra ngoài. Ông cho phép cả bọn đi tìm góc nào đó ngủ say. Còn mình vẫn âm thầm ra vào hành lang, đứng trông ngóng xem động tĩnh nơi cuối vườn. Vào khoảng hai giờ đêm, khi cả bọn đã ngủ say, ông họa sỹ vẫn đứng rình ngoài hành lang, gói thuốc trên tay đã hút hết nửa gói từ lúc nào.

Ông ngẫm nghĩ “Từ ngày thanh niên đến giờ, nhất là khi đã thành danh, không biết bao đứa đàn bà ngã vào tay ta, ai cũng có vẻ thu hút riêng, nhưng đều chỉ trong thoáng chốc, rồi nhạt, chán ngay. Tại sao nơi biên giới này lại có ai dùng thứ nước “tiên” chỉ mới thoang thoang một hơi ta đã muốn ngây ngất lên thiên đàng, như trăm lần “cực sướng” bên đàn bà. Đây là thứ gì đây?”. Chợt theo linh cảm, ông thấy nhiều sương khói, ông lại rón rén đi về cuối vườn cốt tìm hiểu cho bằng được chuyện quái lạ gì sau đó.

Lần mò theo lối mòn, ông lại từ từ đến căn phòng đó. May mắn thay, lần này ông lại thấy nó sáng ánh đèn cây lập lòe bên trong. “Ồ, quả không phụ công ta chờ đợi. Hãy lại xem là thứ quái gì trong đó!” Ông lại gần hé đầu lên xem thì thấy hai ả đàn bà, một ả ăn mặc kiểu ngày xưa như cung phi tiểu thư, một ả chỉ khoác chiếc khăn trắng bên trong lỗ lò đang lấp ló sau nhà chòi là nhà tắm phía sau.

Ông rón rén đi vòng theo hàng cây ra phía sau, trong bụng nghĩ thầm “Cũng may ở đây đéo có nuôi chó! Có con nào thì hỏng hết, xấu hổ cái mặt ta đi rình xem lén gái tắm!”. Ông nấp phía sau, thấy cô gái ăn mặc như tiểu thư đang tắm cho một cô gái ngồi trong bồn gỗ, hương bay ngào ngạt từ cái nồi nước xông đó, “Thơm quá chừng, chắc ta không tự chủ được ở đây quá!”.

Rồi ông lại yên lặng nghe thấy cô tiểu thư nói:

- Tội nghiệp em quá! – Mẫn Châu nói

- Vâng, không sao chị à! Em cũng có lỗi! – Đào trả lời

- Chuyện tình cảm, ai lại không một lần rung động, nhưng nhân gian như mắc nợ nhau, ta ít khi nào lại được ở gần người mình yêu.

- Vâng, chỉ tại em lơ là, buông thả quá thôi. Đáng lẽ em không nên gặp anh chàng đó.

- Ta không trách em, vì lúc đó em là người côi trần mà, gặp tình cảm, ai lại dễ gì tránh né

- Vâng, nhưng em cũng sẽ tránh mặt anh ta, hoàn cảnh em cũng đâu thể ở bên anh ta, một người còn quá xa lạ

- Đúng vậy, rồi cậu ta sẽ sớm rời khỏi nơi này thôi. Tỉnh ngộ lại đi em!

Ngồi một lát, Mẫn Châu lại nói:

- Em bị bọn chúng giở trò hành xác đều khiến em bị toàn thân hút khí hàn, tẩu hỏa nhập ma.

- Không sao thưa tỷ!

- Cũng khó chịu như ta cho thết đãi một người ăn uống no say, rồi lại đánh vào bụng cho nôn mửa ra hết!

- Dạ, em biết.

- Ta cũng thương em, nhưng chưa có khi nào quá tay như vậy

- Dạ, cảm ơn chị!

- Thôi khoác tấm vải, vào nhà ta sẽ giúp xả nó cho em

- Thôi chị! Em không dám phiền chị nhọc công

- Đừng lo!

Ông họa sỹ quan sát, nghe lỏm câu chuyện cũng đã hiểu một phần, lại ngờ ngờ là những hóm người nào. Còn ông đã ngạc nhiên nhận ra khuôn mặt của cô gái trong bồn chính là cô gái ông đã gặp tại Viện bảo tàng.

Hai ả lại đi vào căn nhà, mùi thơm vẫn bốc từ bồn nước. Đợi một lúc, ông họa sỹ mới rón rén bò ra, đi đến bên cửa. Vừa trông vào ông thấy giật mình, hai ả đã trần truồng đang quấn lấy nhau làm tình. Khi gần tàn cuộc truy hoan, lão họa sỹ vội nhanh chân lên lại nhà chính mà còn chưa hiểu sao lại có gái ở cái nhà này.

Những hình ảnh mờ ảo, hoan lạc kỳ dị tựa như tiên nữ đùa cợt chốn bồng lai theo ông họa sỹ vào giấc ngủ, ám ảnh sâu sắc, đưa ông như mê muội muốn dần thân vào hoan lạc. Trong phút chốc, ông chẳng còn nghĩ mình từ bên Sam Prabang sang đây để làm gì, vẽ tranh, dự thi ... tất cả ông muốn gạt ra ngoài tâm trí, còn bọn đàn em đang ngủ quanh nhà có nhiệm vụ gì, cái thân ông trú tạm tại đây ông còn chẳng lo ngại gì.

Sau khi trở lại căn phòng trên lầu, ông ngồi trên giường suy tư, bất giác cảm thấy rằng ông càng muốn biết về những cô gái sau nhà. Liên hệ trở lại giấc mơ cách đây tuần trước, ông lại tìm thấy thêm cơ sở cho rằng, căn nhà này chưa phải nơi cuối huyện, hẻo lánh vắng người như ông tưởng, mà phía sau những dãy núi, có thể còn có những nhóm người sống ẩn dật tách rời cuộc sống văn minh, có thể chỉ là một làng toàn những cô gái không thôi mà cô nào cũng như hai cô gái lúc nãy, vẻ đẹp hoang dại, cơ thể săn chắc trắng trẻo, ngập trong làn hương rừng núi, rồi ông tưởng tượng ra họ chỉ mặc những chiếc khố hồ hững ngang eo. Hình ảnh hai cô gái trần truồng quấn lấy nhau trong một căn phòng héo hút giữa rừng, trước đó cảnh tắm trong bồn kiểu thời xưa, rất xa xưa đến hàng ngàn năm mà ông chỉ còn biết qua sách vở.

Đêm dài dần qua hết, đêm thật lạnh, tiếng gió mỗi lúc xào xạc. Từ phía những tán rừng trên núi, luôn vọng về âm thanh vi vu của gió. Thỉnh thoảng có tiếng đập cánh của loài chim nào đó, tiếng rú của loài nào khác, ở trên cao kia không thể biết hết có bao nhiêu loài chim sinh sống. Không biết những loài chim săn mồi cỡ lớn có sống tại đây không, ông họa sỹ nằm nghĩ vẩn vơ, vì chỉ có một số nơi được phép cho nhân giống trở lại loài dơi, loài chim khủng long cỡ nhỏ, sải cánh chúng có thể đến hai thước, săn mồi rất hung tợn hơn đại bàng, chân chúng là những móng quắp có thể tha con mồi nặng cả chục ký bay lên cao tận trên núi.

Loài này cực kỳ nguy hiểm cho con người vì chúng bay được xa qua nhiều khu vực và tấn công bất ngờ từ trên cao. Lúc này ông họa sỹ đã có những ý nghĩ là cho bọn đàn em giải tán về lại nhà hết. Để ngay ngày mai, khi trở về nhà, chỉ có một mình ông tại đây, tiện rình mò các cô gái, và một ý nghĩ xa hơn, ông sẽ lại gần họ mà cùng chơi trò truy hoan.

Mãi đến gần năm giờ hơn, ông họa sỹ mới có thể thiếp đi nổi sau khi tâm trí mệt mỏi vì suy nghĩ, tư tưởng. Ông vừa chìm vào giấc ngủ say. Đến bảy rưỡi sáng, tiếng lục đục từ phòng bên đã đánh thức giấc ngủ non của ông. Ông chưa nghe rõ tên nào dậy quá sớm, hóa ra một trong bốn tên dậy sớm lo ngại ông sẽ dậy trễ không đến mở cửa gian hàng tranh của mình tại Triển lãm tranh.

“Thật không thể chịu nổi nữa! Buồn ngủ quá, không thể đi nổi, rút cuộc chuyện đêm qua là gì khiến ta trần trọc cả đêm?” Ông nằm nghĩ mơ màng.

Một tên khê mở cửa nói vọng vào

- Đại ca, hôm nay đại ca không dậy đi triển lãm tranh à? – tên Lâm nói vọng vào

- À, à ... đêm qua tao mất ngủ, mệt quá! – ông Thanh nói ậm ừ

- Dạ, dạ ...

- Nửa tiếng nữa gọi tao dậy!

Tên Lâm rút xuống lầu, hẩn đi tìm gói thuốc hút, châm vài điếu, tự tay đi lấy vài chai nước suối, sai tên Hoàng vào bếp chuẩn bị nướng ít xúc xích bánh mì cho bữa sáng, vì cả đêm qua bọn chúng đã tiêu bao nhiêu sức lực cho cuộc thác loạn, sáng lại phải dậy mở cửa cho ông họa sỹ cũng có thể dậy đi sớm tham gia triển lãm tranh lúc chín giờ.

Lát sau, đúng giờ, tên Lâm lại mò lên phòng ông Thanh lục đục bước vào gọi ông ta. Lần này, ngoài lý do làm mất giấc ngủ non của lão ta, thêm lý do lão ta đang mê đắm vào những cô gái khóa thân bí ẩn đêm qua, lão ích kỷ không muốn cho bọn đàn em thấy mình tìm kiếm ai tại đây hay chúng kiến lão đêm hôm đi rình xem gái. Lão hét lên:

- Thôi, thôi, dẹp đi ... không triển lãm gì nữa!

- Ở đằng kia, từ từ tao đến cũng được, có bảo vệ trực lo gì! Chưa đến ngày công bố giải!

- Từ trưa nay khi tao đi, tụi bay có thể về lại Sam Prabang mà lo tình hình bên kia, cũng mấy ngày rồi đấy!

Tên Lâm ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột của ông ta, vội hỏi:

- Dạ, dạ ... bọn em sẽ về lại nhà ngay!

- Nhưng, đại ca có chuyện gì bức bối không?

- Hay, hay bọn em vô dụng quá, sơ sót chuyện gì?

Ông ta cũng thấy hơi oan cho tên Lâm, thật ra hắn vẫn làm việc rất tốt, liền nghĩ ra kế đàng hoàng hơn để nói:

- Về trông nhà, xem tình hình bà nhà và mấy đứa ra sao?
 - Bỏ đi lâu quá, không chừng trở về bọn xấu khác đến dọn cả nhà tao đi lúc nào không hay?
- Lâm lại hỏi lại cho chắc ăn:
- Thế có chắc là đại ca ở lại đây một mình thấy an toàn không?
 - Sao đại ca nói là trong nhà này có ai đó?

Ông ta vội lắc đầu, sợ tên Lâm cũng phát hiện ra chuyện gì:

- Trước thì tao sinh nghi, ở cả tuần, có thấy ai vào đây!
- Mà tao cũng cần yên tĩnh ôn lại vài nét vẽ!
- Trưa về được rồi!

Lâm nói:

- Vâng, thưa đại ca!

Ông ta mừng thầm nhưng lại nhanh chóng chìm lại vào giấc ngủ, đầu ông nặng tựa như vài quả tạ đè, trong cơn mệt mỏi chẳng còn màng gì cuộc triển lãm, mà hình ảnh mờ nhạt những cô gái đẹp tựa như tiên vẫn lớn vồn, mùi hương đầu đó đi cả vào trong trí nhớ, trong giấc mơ chập chờn ông vẫn ngửi được thứ mùi tuyệt diệu đó, cả đêm qua mất ngủ, nhịp sinh học cơ thể đảo lộn, giấc mơ vượt trần gian đã mang ông họa sỹ như bay lên núi, đứng trước mắt ông là một nhóm tiên nữ khỏa thân đang tắm, thoa thứ nước rót từ những hồ lô, chà xát thân thể cho nhau, nhìn những thiếu nữ đứng trần truồng tay chà lên ngực, eo, lại ưỡn ẹo nằm ngả ngón trước mặt, còn ông đứng đó nhìn, thấy ngọt ngào, bởi vì chính ông thừa nhận rằng, mình đã ném trái bao ăn chơi lạc thú trần gian, nhưng chưa một lần chứng kiến cảnh liêu trai mê muội như vậy, chưa có cuộc vui nào ở các nơi có thể sánh bằng trò ma mị này. Tất cả chúng, hình ảnh, con người, không gian, mùi hương đó lôi cuốn ông đến mức mê muội thôi.

3.- Kiêu nữ sang lãnh thổ Long Hà

Sau buổi lên Sở cảnh sát Phúc An sáng qua, Thu Lan trở về công ty trễ, đáng mừng thay cô trợ lý Ngọc Anh, cũng là bạn thân với Thu Lan đã giúp cô một số việc hành chánh. Kết quả tốt đẹp của buổi làm việc “kín” với Giám đốc Sở cảnh sát Phúc An có vẻ mỹ mãn ngoài sức mong đợi của Lan. Ngay khi về công ty, Lan đã lên kế hoạch làm việc là tiếp khách ngày mai mục tiêu gia tăng doanh số bán, kết nối khách hàng tiềm năng để báo cáo lên Tổng công ty.

Thời điểm nào, khi đã lên quản lý của một công ty lớn, công việc luôn dồn dập không bao giờ hết. Lan cũng vậy, cô không sao thoát khỏi núi công việc đó, nhưng cũng không thể không chiều lòng mình cho những tình cảm riêng tư. Vào giai đoạn, khi cô đang “chết” với chàng, chứ chàng chưa “lụy” cô, đến lúc cô phải hành động giành lại người tình tuyệt vời của mình. Thú thật, vì sao cô làm vậy, ngoài những tình cảm lãng mạn là nguồn thức ăn cho tâm hồn, khi bên chàng cô cũng có những khoái cảm tột độ mà người tình mang lại, chứ không phải làm chiếc “gối ôm” cho những tên đại gia bụng bự, bất lực khác lên giường vẫn còn men bia, hay những kẻ chẳng cần hy sinh một phút để đi xem phim, đi dạo với cô, mà câu trước câu sau là ngụ ý vào khách sạn hay những trò ám chỉ một cuộc vui vẻ kiêu mới lạ. Để thành công, cô đã phải chấp nhận bên ngoài công việc, bước ngấp nghé nửa bước vào con đường của những cô điếm sang trọng, tuy nhiên khác nhau ở chỗ, họ không ném vài tờ giấy bạc vào tay cô sau những lần mây mưa gấp, mà những vị này luôn lấy làm hân hạnh để lo toan cho cô nàng, tự nguyện cung phụng là yếu tố hàng đầu để cô chọn lựa trong vô số người đeo đuổi cô.

Theo báo cáo đó, lịch làm việc hôm nay là dành cả ngày để sang Hệ thống siêu thị Good Mart làm việc cùng tay doanh nhân kiêm Giám đốc kinh doanh Vương Thế Tài. Cô chỉ có một ngày hôm nay để “đóng kịch” đi tiếp khách nhưng sẽ tìm kế gì đó “nhót” sang Long Hà và trở về Phúc An trước tối để có thể chuẩn bị mai lại đi làm trở lại. Không hiểu cô nói gì, mà tay doanh nhân này đồng ý đưa tàu bay riêng có người lái sang tận nóc nhà Công ty La Bella của cô để đón cô sang công ty của gã.

Đúng chín giờ, Thu Lan đã đi thang máy lên sân đáp, trên nóc tòa nhà tàu bay của ông Vương Thế Tài đã chờ sẵn. Ông Tài nghe đâu cũng từng là một sinh viên về ngành tài chính, khi vào làm siêu thị đã lấy một nhân viên siêu thị làm cùng, có một con gái, chục năm sau khi đã quen nhau mỗi trong hệ thống siêu thị, ông Tài phiêu lưu vay mượn, chấp vạ được chút ít vốn mở một cửa hàng nhỏ tại trung tâm, kinh doanh “chui” những món hàng tại công ty gã đang làm, nhờ những mối quen biết hẩn nhanh chóng phát triển được. Gặp thời, ông Tài nhanh chóng phát lên thành một trong những người sáng lập hệ thống siêu thị nhỏ tại Phúc An và một số lãnh thổ khác.

Đến một ngày, hệ thống Siêu thị Good Mart phát hiện ra đã “nuôi ong tay áo” cho tên trưởng phòng thu mua Vương Thế Tài, lúc này đã là doanh nhân rất giàu có. Song trước tình cảnh cạnh tranh khắc nghiệt của những tập đoàn siêu thị nước ngoài, Good Mart buộc phải thừa nhận cho “con sâu” đang khoét mình tiếp tục làm việc, nhưng do hẩn quá giỏi giang và nắm giữ nhiều mối quen biết nên vẫn giữ hẩn lại làm Giám đốc kinh doanh đồng thời gián tiếp cung cấp hàng cho hệ thống siêu thị khác của hẩn hoạt động.

Khi thành đạt, vợ đã già, cũng có thể lý do hẩn ta cưới vợ không xuất phát từ tình yêu, mà là hoàn cảnh để cho hẩn may mắn tạo dựng sự nghiệp sau này. Tên doanh nhân này thấy không

cần tình yêu, tình yêu của hắn – theo hắn nhắm tính – có thể được đo bằng tiền, và để “cảm tạ” người vợ đã trên chục năm sống cạnh hắn tạo điều kiện cho hắn phát triển, bà nhà được điều hành một siêu thị, cô con gái cũng từng bước sẽ điều hành một siêu thị, vợ chồng hắn không ly hôn, nhưng hắn chính thức ít qua lại với vợ mà chạy theo những cô gái đẹp. Bởi vì, hắn nghĩ hắn đang có tiền và muốn mua thêm tình yêu mới.

Vương Thế Tài bước xuống mở cửa tàu bay cho Lan. Cô nàng thướt bảy lăm, cao lêu ngêu đến một thước tám khi đi giày cao gót sỏi những bước dài đến tàu bay. Chiếc áo vest hôm nay có vẻ sáng hơn, bên trong hình như cô mặc áo rộng cổ hơn. Tay Tài hí mắt cười với người đẹp. Sau khi cô vừa bước lên, hắn cũng phóng lên tàu bay đóng cửa.

Tài nói:

- Nhân chuyện quen biết từ đầu năm, sau bao lần lỡ hẹn, bữa nay mới có dịp gặp em!
- Chúng ta sẽ đi đâu tìm thứ gì uống trước khi bàn chuyện công việc nhé!

Lan thấy mừng, vì đi uống hay ăn sáng thì sẽ dễ dàng trao đổi chuyện ngoài hơn.

- Vâng, tùy anh, cũng thông thả. Ta có thể nói chuyện công việc sau

Tài nói:

- Hay quá, nếu em không ngại, ta có thể ghé lên nóc tòa nhà 200 tầng Blue Sky uống cà phê và ăn sáng.
- Tuyệt quá anh! – Lan trả lời

Tòa nhà Blue Sky nổi tiếng vì độ cao của nó, và hệ thống làm sương nhân tạo, từ xa trông lên như có mây lớn vờn chung quanh trông như đỉnh một ngọn núi. Trên nóc, có phục vụ nhà hàng và bar café.

Chẳng mấy chốc chưa kịp hỏi thăm chuyện loanh quanh, tàu bay đã đến gần tòa nhà. Cả hai nhanh chóng vào một bàn riêng gọi nước và món ăn sáng. Khi những phép tắc xã giao đã xong. Bữa sáng thật ngon tuyệt cũng vừa đến cạn đĩa. Tiếp đó đến phần nước uống.

- Bữa sáng ở đây ngon tuyệt – Lan nói

- Oh, cảm ơn em! Thực sự nó thi vị hóa hơn nhiều khi – vừa nói ông Tài vừa vươn tay phải buông lời nói - ... một khi cơ nghiệp đã thành, nhưng ... một yếu tố quan trọng khác, là được cùng một người đẹp thưởng thức bữa ăn tuyệt vời ... ha ha ha.

- Anh quá khen! Em cũng chỉ là một quản lý bán hàng bình thường thôi. Doanh số bán còn khó khăn, có khi phải trông vào sự trợ giúp của anh nhiều. – Lan trả lời

- Tại sao ông trời lại rất công bằng, em thấy không, ừ mà bây giờ trời nhiều máy bay quá ... nhưng một triết lý trong kinh doanh là không ai được không thứ gì. Để thưởng thức bữa sáng

này tròn vẹn, nếu một mình anh ngồi đây ăn, có thể sẽ khô như nhai rau già; tuy nhiên nó sẽ ngon gấp trăm lần khi anh mời được những cô gái đẹp cùng ăn.

Lan làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Thế bà nhà đâu hả anh? Sao anh không công bằng với chị nhà, đáng lẽ chị phải có mặt ở đây chứ. Có lẽ chị nhà là một trong những phụ nữ may mắn nhất khi có ông chồng thành đạt như anh!

Tay Tài chau mặt nói:

- Bà nhà à? Chuyện chán lắm, anh lấy vợ năm 24 tuổi là ngay khi vừa đi làm, hai vợ chồng tần tảo dành giùm làm được nên cơ nghiệp, khi phú quý đến cũng là lúc bà nhà đổi tính, bỏ bê anh theo người khác rồi, vì bà ta cho rằng anh không xứng đáng với những gì mình làm, mà thành đạt của anh là sự hỗ trợ từ phía sau của người vợ. Thế là bọn anh đồng ý ly thân.

- Sao lại tệ bạc thế! Nhưng anh có manh mối nào chứng tỏ chị có người khác không? – Lan nói ra vẻ thông cảm, chứ cũng biết thừa tay này nói dối, vợ hấn băng tuổi hấn giờ vừa già vừa béo phì, hấn đã bỏ vợ từ ba bốn năm nay, mà cặp bồ với đủ loại gái.

- Anh không có chứng cứ rõ ràng! Nhưng anh tôn trọng vợ và để cho tự do! Bản thân anh cũng là người đàn ông lặn lội tận tình cảm, trắc trở...

Cả hai ngồi im lặng cho qua màn kịch này. Một lúc sau Lan nói:

- Em muốn nhờ anh một chút không biết có ngại quá không khi nói ra?

- Chuyện gì?

Lan lại im lặng. “Chuyện gì, cứ nói ra, anh đâu ngại. Hôm nay ta gặp là để bàn công việc mà!” – Tài nói.

- Về khoản các mặt hàng, hiện công ty em vừa tung ra loại hàng mới, xin lỗi nói ra khiếm nhã quá!

- Em cứ nói

Lan ậm ừ rồi nói:

- Công ty em vừa cải tiến lại loại sản phẩm áo lót cho nữ có hệ thống làm phát và phun sương trộn lẫn nước hoa ... và, và, loại quần lót cho nam giới mỏng hơn, cũng có thêm tấm hút nhiệt và tạo mùi.

- Vậy à!

Lan nói tiếp:

- Thiết kế mới của loại này là áo nịt ngực nữ dù đã rất thu gọn, nhưng lại có nhiều yếu tố hỗ trợ ... cho, em xin lỗi, cho những cặp đang yêu!

- Ô, thế thì tiện thật! Mà tại sao vậy? – Gã giả vờ hỏi

- Ôi, anh mà không biết, em chết liền.

- À, vậy thì nhanh hơn phải không đỡ vướng víu ...!

- Không phải mà kỳ quá, anh cứ giả bộ!
- À, trời, đơn giản vậy mà anh không hiểu!
- Ừ, ừm chí lí, thời trang mà phải liên tục cải tiến cho tiện và thoáng mát. - Tai Tài nói toẹt ra.

Lan đỏ mặt, còn tay Tài cũng quên mát, nãy giờ ra vẻ một anh chàng doanh nhân lịch sự nhưng giấu đầu lại lòi đuôi là một tên háu gái.

- Được, được, anh sẽ lấy thử giúp em vài lô để chào hàng ... có điều không chắc là có bán được không, không bán được có trả lại được không?

Lan nói:

- Ôi trời, tí phú như anh mà cũng nói không bán có trả lại được không. Trăm sự mới nhờ anh chỗ đó, anh vừa có siêu thị riêng, lại vừa điều hành Siêu thị tập đoàn, anh gởi vào nơi nào chẳng bán được.
- Nói thật em nhé, làm ăn phải tính từng đồng, em xem nếu anh không tính kĩ thì làm sao mà lo liệu cho cả cái hệ thống, để xem đã nha ...! - Tài nói nhưng không nhìn Lan xong lại quay mặt sang chỗ khác.

Lan nhìn đồng hồ, vội lái sang chuyện khác:

- Còn chuyện em nhờ anh chắc nhỏ thôi nhưng ngại quá!
- Chuyện gì nữa! - Tài hỏi
- Em có bà bác bên cha, hôm nay lại trở bệnh ốm nặng, mà cha em không về kịp
- Rồi sao?
- Nên em có ý muốn hôm nay ta bàn chuyện qua quít, cơ bản, anh có nhã ý sẽ chào hàng và tiêu thụ thử ít hàng từ công ty em. Còn chuyện hôm nay, nếu anh không ngại anh có thể cho em đi nhờ tàu sang Long Hà được không?
- Oh, ngạc nhiên đấy!

Lan hỏi:

- Sao anh?
- Anh tưởng là hôm nay có cả ngày làm việc cùng em, nên thông thả sang đây uống café, em lại sang Long Hà chỗ vùng miền núi có việc riêng, sao tiếc quá dịp nào gặp em hả người đẹp! Anh quá ân tượng từ lần gặp đầu năm rồi.

Lan suy nghĩ một lát, rồi quả quyết:

- Bởi vì em dùng hết ngày phép rồi, nếu em đi máy bay hay ô tô thì mất nhiều thời gian. Mới nhờ anh cho đi ké sang đó rồi chiều mai em lại đi máy bay về.

Hắn nhìn Lan và nghĩ một lát chợt nói:

- Tàu bay của anh bữa nay có một trợ lý lái thôi, đường bay sang đó cũng khoảng 40 phút một giờ đồng hồ.

- Đến trưa nay khoảng sau bữa trưa anh lại có cuộc chiêu đãi với một vị khách quan trọng, thành ra anh không thể ở lại đó.

Lan nói:

- Dạ không, nếu anh chở em qua đó được em vui lắm, còn lúc về thôi để em đi chuyển bay dân dụng.

Gã nhìn Lan rồi ngồi sán lại gần cô nói:

- Nhưng mà giờ đi tới đó cũng còn phải chờ cả tiếng nữa đấy em!
- Dạ em biết rồi, chỉ có anh là tốt với em!

Cả hai nhanh chóng ra tàu bay. Gã nói với người lái máy chỉ hướng bay sang Long Hà, và nói gì đó. Chiếc tàu bay từ từ sau khi nhấc lên khỏi nóc nhà bay sang hướng đi Long Hà.

Ông Tài ngồi một lúc, lại dặn dò tài xế vừa nói vừa chỉ đồng hồ, có lẽ gã dặn tài xế lái ở tốc độ trung bình để câu giờ, hẳn có thêm thời gian nói với Lan. Vì từ Phúc An sang trung tâm lãnh thổ Long Hà cũng ngót gần bốn trăm kilomet. Hắn về lại khoang, kéo rèm che ngang buồng lái lại từ trên không thể nhìn ra phía sau, và kéo rèm che các cửa sổ lại, bật vài chiếc ghế xuống tạo thêm chỗ.

Thu Lan đã nhảy lên đùi hắn ngồi. Gã nói, “Đâu để anh xem loại sản phẩm mới của công ty em có tiện không nhé?”

Vừa tháo nút áo vest của Thu Lan, gã trầm trồ khen ngợi, và nhìn một lát, cả hai ôm nhau, ông Tài hôn Lan, song chỉ chừng vài phút, gã buông ra vì chẳng thấy cảm giác gì, với hắn chỉ là tình dục và khoái lạc, cái trò ôm hôn nồng nàn đắm say kiểu sinh viên, tình nhân, tay Tài hình như quên mất rồi.

Tàn cuộc, tay Tài đã kéo quần lên mặc lại, Lan cũng vừa mặc nịt ngực, mặc quần dưới, gài lại khuy áo vét. Vuốt lại tóc, Lan nói với Tài:

- Xong đợt này anh giúp em là em rất biết ơn!
- Cũng tiện đường quá, đi nhờ tàu của anh sang miền quê thăm bà bác bên cha em!

Tài gật gù:

- Ok, Ok, thời trang, trang phục lót nói chung, cũng không phải dễ bán, vì nhiều công ty ra mẫu mã mới lắm.

Lan vội nói:

- Nhưng người dân dường như vẫn có sự cuồng nhiệt và luôn ủng hộ cho bất kể sản phẩm nào nếu được đưa vào giới thiệu trong Good Mart. Không phải loại nào cũng vào trong đấy được!

- Đúng vậy! – Tài vừa nói vừa mở tay sang ngăn tủ lạnh nhỏ lấy ra chai rượu cùng hai chiếc ly.

Gã rót hai ly mời Lan và cho mình. Khi men rượu vang chất mát lạnh thấm giọng, cả hai cảm thấy khoan khoái hơn. Ngồi một lát, Tài hỏi:

- Chiều em về lại Phúc An hả?

- Vâng, có lẽ em đi gấp Air-taxi từ Long Hà về!

Tài nói xen ngang:

- Vé đắt gấp 20 lần vé xe phải không?

- Vâng!

Tài chợt thấy cảm giác ngứa ngứa khác lại nổi lên, có thể ly rượu vang chất kia đã hồi lại sức. Hắn lại nhìn Lan để ý, thấy cô vẫn đẹp thu hút cực kỳ, bộ ngực cô nẩy hắn đã sờ nắn hôn hít, nhưng giờ cô mặc lại kéo áo nịt lên chèn nâng lên, nhìn lại hắn vẫn thấy hấp dẫn lạ kỳ như chưa từng được hôn lên đó, vú căng tràn vì vừa được “thể dục” cho hàng của hắn xong, những thớ thịt trắng vòng lên, nhìn kỹ có lẫn hơi đỏ đỏ chính giữa do chim hắn cọ vào. Có lẽ cái hay của quần áo là vậy, nó luôn tạo cảm giác hấp dẫn mới mẻ như chưa biết đến lần nào.

Lan đưa ly rượu lên uống cạn, rồi nheo mắt hỏi:

- Anh sẽ hứa giúp em về nhận bán thử mấy lô hàng mới chứ!

- Ok, anh sẽ cố gắng!

Khi Lan vừa quay lưng ra sau để đặt chiếc ly vào khay có nắp gài. Tên Tài vội nhảy tới, xô cô nằm ngã úp ngực lên chiếc ghế trên tàu. Tài lấy tay phải dí cổ cô xuống, tai trái gấp gấp tháo dây nịt và dây kéo quần. Hắn vẫn dí cô và nói: “Lan, anh vừa nhận ra một điều quan trọng!”. Lan bất ngờ quá nhưng vội hiểu ngay, cô vừa nhờ hắn một vài chuyện hàng thì hắn làm điều kiện liền, nhưng hắn đã hứa đâu, điều này bỏ ngõ có nghĩa là cô phải làm hắn vừa lòng thì may ra hắn sẽ cố gắng giúp cho. Lan giả ngơ nói “Anh Tài, anh làm gì vậy, anh nói anh nhận ra điều gì”.

Tài tháo gài xong chiếc quần dài, vén quần lót của hắn, Lan mặc váy ngắn chỉ ngang đùi nên hắn dễ dàng cho tay vào vén quần lót của Lan kéo xuống tận chân, hắn nói lảm bảm

“Anh vừa nhận ra mình rất yêu em! Anh không hiểu tình yêu là gì? Ai đã ban cho anh tình yêu?” “Có phải Chúa trời không? Không phải, mà là chính em, em đã ban cho anh tình yêu.”

Tài xế nói vọng qua loa trong cabin phía sau. “Thưa sếp, còn khoảng mười lăm phút nữa đến thị trấn trung tâm lãnh thổ Long Hà”

Tài nói “Ừ, mày giỏi lắm, đúng giờ giấc, không sớm cũng không muộn! Tốt!”

Thu Lan vừa kéo áo xuống, kéo quần lót lên, chỉnh lại áo ngực trong đôi chút. Một lúc sau tàu bay đang bay vòng quanh sân bay Long Hà, xin tín hiệu đáp xuống. Tàu lượn từ từ theo vòng xoáy ốc thu nhỏ dần và đáp vào một góc tại sân bay. Sân bay Long Hà có quy mô nhỏ, nên có rất ít máy bay lên xuống lúc này. Kéo rèm cửa ra, Lan nhìn ra ngoài chỉ thấy hai bề núi đá chạy dài phía xa. Ngoài kia, có vài chiếc trực thăng, xe tải đậu bên dưới. Lãnh thổ miền núi này hẻo lánh đến độ, người ta không đưa vào khai thác đường băng dài cho loại máy bay phản lực, vì cả ngày không tìm đâu ra chừng vài chục khách hàng cho một chuyến bay, đa số khách hàng là những người giàu có về phố núi du hí, rồi đặt air-taxi hay đi trực thăng về lại trung tâm lãnh thổ khác, chỉ có loại hình xe, trực thăng và air-taxi đường dài phù hợp với nhu cầu ở đây.

Chiếc tàu bay đã vào chỗ đậu, cửa vừa mở, một chiếc chân dài trắng muốt trên đôi cao gót trung bình thả xuống, và toàn cơ thể của người đẹp, nếu nhìn kỹ hơn, chỗ vải áo vest và váy trên cao khỏi đùi có một vài chỗ như thấm nước hơi cứng lại. Thu Lan xách túi bước ra đưa tay hôn gió chào tên doanh nhân trẻ, rồi bước vội vã ngơ ngác về phía cửa ra. Bên ngoài cô thấy thấp thoáng vài bóng taxi đang neo chờ khách.

Đón một chiếc taxi, Thu Lan đưa cho tài xế địa chỉ khách sạn và yêu cầu chạy xe lại gần đó. Ngồi trong xe, cô nhìn đồng hồ mới mười giờ kém thôi, tranh thủ điện thoại cho Long, trước đó Lan đã hỏi dò tài xế nếu chạy từ sân bay về địa chỉ trên khoảng bao lâu. Anh ta trả lời khoảng một tiếng lái xe tốc độ trung bình. Cô thử điện cho chàng xem, và kiểm thử gì đó nói bằng quơ giết thời gian phút, cô sẽ có mặt tại gần khách sạn trước khi anh ra ngoài và thể là kế hoạch theo dõi của Lan may ra thành công, nếu ngày hôm nay chàng thấy buồn buồn mà đi tìm cô nàng nào khác. Trong xe máy lạnh, mùi nước hoa và mồ hôi của Lan nhanh chóng bao phủ toàn không gian xe, thơm dịu.

Gã tài xế bắt chuyện sau một lúc lái buồn chán:

- Cô là người lãnh thổ khác đến đây chơi à?

- Vâng – Lan đáp.

- Nếu tôi đoán không sai, thì vị khách nào đó cùng chiếc tàu bay vừa đưa cô đến vùng này!

- Chính xác vậy! – Lan ngò ngợ một lúc rồi trả lời. – Sao anh có thể đoán nổi, trong khi ở đây có bao nhiêu người ra vào.

Hắn vội nói:

- Cô làm rồi, ở đây hành khách vắng tanh, và tôi vừa nhìn trên trời thấy có một tàu bay đến nơi rồi bay đi. Trông cô đi ra tìm xe rất gấp. Vả lại, người như cô, chắc không thể đi thứ phương tiện nào xoàng xĩnh được!

- Hên xui đi! Đa số các cô gái ra đường đều ăn mặc đẹp đẽ, thanh tao hết! Chắc anh sẽ làm nếu dựa vào quần áo! – Lan nói tránh né!

- Đúng vậy!

Một vài giây sau, hắn lại nói:

- Cô biết không? Tôi thích thứ nước hoa cô đang dùng.

Lan đã nghe câu nói này dễ đến cả trăm lần, cô vẫn phải mỉm cười làm bộ ngạc nhiên như rất ít người nhận ra điều đó, cô phải đóng kịch với thể mạo của mình:

- Thanks! Tôi rất vui vì anh thích nó!

- Không, tôi khen thực bụng đấy. – Tài xế nói

- Tôi biết. – Lan trả lời

Ngẫm một lúc, gã lại hỏi:

- Cô có thường xuyên dùng một loại nước hoa không?

Lan nói:

- Không, mà thỉnh thoảng cũng có!

- Thế là sao? – Gã hỏi

- Tôi dùng nước hoa theo thời tiết trong mùa, ngắn hơn là trong ngày, và theo các dịp lễ hội, tiệc tùng, đi chơi ngoài ...!

Gã tài xế lẩm bảm câu gì đó, nuốt nước bọt trong cổ nói có vẻ chán nản:

- Vợ tôi không biết dùng nước hoa?

- Ồ thật không? Tôi nghĩ có lẽ do chị không dùng, nước hoa không khó dùng như người ta tưởng. – Lan nói

Gã lác đầu nói:

- Không tôi muốn cô nên hiểu nghĩa bóng của câu này?

- Ồ, ồ ... để tôi xem – Lan ngạc nhiên rồi nhanh chóng trầm lại – Xin lỗi, thật khiêm nhã nếu tôi nói ra nghĩa đen.

- Vâng nhưng đó là sự thật!- Gã lặp lại

Chiếc taxi đã ra xa sân bay từ lúc nào, giờ đang chạy lướt trên đường cao tốc vào thị trấn trong ánh sáng bắt đầu gay gắt của thị trấn này. Quang cảnh vẫn là khoảng trời rộng, xa xa những dãy núi nối tiếp nhau. Lan lại hỏi:

- Sao anh không tìm cách để cho chị nhà trở nên thu hút hơn, ít ra với chồng mình!
- Chán lắm, sự thật không thay đổi rồi! – Gã nói. Chữ “Sự thật” đã được lặp lại hai lần, cho thấy gã có vẻ suy tư chuyện này từ rất lâu và cho rằng hẳn đang gặp bế tắc.

Lan hỏi:

- Anh không biết lựa nước hoa cho chị nhà à?
- Cách nào, để tôi chọn đúng thứ, như cách cô áp dụng rất tốt cho mình.

Lan thấy ngượng ngượng, vì nói gì rồi gã cũng vòng lại khen kín đáo cơ thể, sắc đẹp của cô.

Lan tỏ ra hơi bực cô hỏi:

- Anh chưa bao giờ âu yếm với chị nhà đến độ mồ hôi như tắm hay sao?
- Khà, khà, ... có thỉnh thoảng, vì vợ tôi rất lười chuyện đó! – Lần này gã hơi nở nụ cười gượng gượng. – Xin lỗi, nhưng tôi chưa đến mức đổ mồ hôi thì đã xong, còn cô ấy hiếm khi nào nhiệt tình đến độ trước khi kịp đổ mồ hôi.
- Có vẻ tình cảm ân ái của anh chị đang ngày một nhạt chán, nguội lạnh! – Lan hỏi
- Vậy tôi phải làm gì tiếp?
- Tìm một dịp như trên, khi đó hãy thò mũi anh ra “ngửi” xem mùi của chị nhà ra sao, và liên tưởng nó với một mùi của nước hoa nào đó ngoài siêu thị. Hy vọng anh sẽ chọn được loại thích hợp, và thứ nước đó sẽ thay đổi cách chị nhà yêu anh.
- Thật sao? Tôi không biết! – Gã nói
- Anh không biết, mà lại có thể khen thứ nước hoa tôi đang dùng!
- Ồh!

Lan nói, “Xin lỗi, tôi cần điện thoại bây giờ?”

4. Kiều nữ gặp đặc vụ Long, tan tành cơn mơ, chàng đặc vụ sắp gặp nạn

Long đang nằm nán ná xem chương trình tivi trong khách sạn. Hai hôm nay, anh chẳng có việc gì làm, anh cũng chẳng cần phải ra khỏi khách sạn sớm. Nếu có đi, Long nghĩ thời gian nhàn rỗi làm cho con người anh hơi trì trệ trong một tuần nay. Không nhiệm vụ, không hiểm nguy để phải đối phó, không áp lực hoàn thành công tác, mà chỉ có chăm chú nghĩ đến chuyện tình cảm.

Long nghĩ “Thật ra cô nàng ở căn nhà đó là ai? Từ vai đến điều tra, mình đã buông thả cho tình cảm phát triển, đã hai lần ngủ với nàng, kết quả mất một khẩu súng laser. Hai hôm qua, không lại gặp nàng, chẳng lẽ ngày nào cũng đến với lý do loanh quanh cuối cùng cũng là tình dục. Chà, chà, chà! Thành thực mà đánh giá, mình cũng cảm thấy càng tiến vào vụ này càng phiêu lưu làm sao đấy! Cô ta quả thật có vẻ đẹp mặn mà, ngắm nàng tưởng như muốn nín thở, tưởng như ta gặp từ rất lâu!”. Long khẽ nhắm mắt lại, vì anh là người có trí nhớ hình ảnh khá tốt, bất kể người đặc vụ nào cũng được kiểm tra trí nhớ hình ảnh trước khi được tuyển, anh khẽ nhắm mắt nhớ đến khuôn mặt Đào, trong bóng tối ở căn phòng lạc lõng trên núi đó, lần đầu tiên khi hôn nàng, và cởi áo nàng, anh đã có dịp nhìn và âu yếm bờ vai, ngực nàng, anh nhớ đến nỗi muốn dịp đó hiện ra ngay bây giờ để anh có thể được ôm hôn nàng lần nữa và có dịp sẽ lại âu yếm cơ thể nàng. Không khí vương vãi trong căn phòng đó và trên cả người nàng, một mùi thơm tuyệt diệu êm ái, chợt anh nhớ ngay nó giống mùi trong những cánh hoa, lá khô mà anh thu nhặt lại và đã gửi về Sở. Điều này cho thấy nàng có lui tới nhà bên kia, và thường xuyên sử dụng loại này để tắm gội.

Long lại nghĩ luẩn quẩn, trí nhớ anh cứ liên tục bị lục tìm về cơ thể Đào, anh chợt nghĩ đến Thu Lan để so sánh, vì anh cũng đã có một hai lần ngủ với cô nàng kia. Sau ba năm tìm hiểu, thật vô tư, cả hai cứ để cho tình cảm tiến triển lãng mạn đến mức nào có thể, nhưng chưa ai bày tỏ muốn yêu người kia hay ràng buộc nhau. Có thời gian, cả hai cũng bắt cần, làm ngờ nên chuyện anh với Thu Lan dù thật lâu vậy, nhưng nó hội đủ yếu tố chín chắn, hợp hoàn cảnh, anh cũng chỉ mới hôn nàng thôi, chuyện tình dục hoàn toàn chưa hề có, kể từ khi Thu Lan báo tin mừng về căn hộ mới, anh có ghé qua và ngủ với cô một hai lần. Quả thật, nói về đẹp trai, mạnh mẽ của anh, đáng lẽ ra anh phải là người nhiều cô gái theo đuổi và đã từng qua đêm với khá nhiều người chứ? Thật ra không phải, Long bị cuốn vào nghiệp vụ đào tạo “đặc cảnh” từ lính rồi vào đặc vụ, rồi lên cấp từ bốn đến ba, và tiềm năng là cấp một. Anh không có nhiều thời gian cho những cuộc hẹn hò, tìm hiểu, càng không thể quen biết ai một cách sâu đậm. Những ngày anh ra khỏi trung tâm huấn luyện về phép rất hiếm hoi, mà những dịp đó lại được hay phải hay nên “đặt trước” với Thu Lan. Quả thực, chàng đặc cảnh cũng khá chung tình với cô nàng.

Tinh thần và tư tưởng đào tạo lên “siêu đặc cảnh” rất khắc nghiệt và đơn điệu. Người đặc cảnh luôn phải nhập tâm là sống còn, chiến đấu và tiêu diệt kẻ thù. Chữ “kẻ thù” ở đây phải hiểu nhiều nghĩa, không phân biệt người xấu, tốt ... trong xã hội quyền lực, vô cùng phức tạp, chỉ có nhiệm vụ đặt ra, hay nhiệm vụ bảo vệ, đặc cảnh là những người được đào tạo để đánh nhau, nên không cần biết ai tốt ai xấu. Hoàn thành xong nhiệm vụ và rút lui, cục diện của nó đã có người cấp trên chịu trách nhiệm. Và không được để đầu óc phát sinh tình cảm trai gái trong thời gian đang làm nhiệm vụ. Do vậy, anh chàng nào càng ôm nghiệp đặc cảnh

lâu năm, đồng nghĩa với tư tưởng không nên yêu ai đó thì tốt hơn. Vì quanh năm suốt tháng chỉ toàn là nhiệm vụ, đánh nhau, bảo vệ, giữ bí mật và sống tập trung trong các trung tâm đào tạo.

Long đang so sánh Đào với Thu Lan, về độ mặn mà, Đào có vẻ “mặn” hơn Thu Lan, nàng đẹp một nét đẹp bí ẩn, quyến rũ, và toàn bộ toát lên nỗi buồn u uất. Nàng không cao bằng Thu Lan, cũng đẹp nhưng không sexy bằng Thu Lan. Tuy nhiên, Đào có mùi thơm như kiểu mùi thơm thời xưa, thoang thoảng mùi như cây lá, gió núi, và chôn khuê phòng, còn Thu Lan do cô sử dụng nước hoa tổng hợp đắt tiền, nên mùi thơm năng động, trẻ trung, và hiện đại. Anh lơ mơ nghĩ, có khi ở gần Lan, chỉ thoang thoảng mùi nước hoa của cô nàng bay ra, làm anh liên tưởng như đang đứng trong một vũ trường hay có khi đứng trong khách sạn, phòng trưng bày vv. Cũng dễ hiểu thôi, Thu Lan là điển hình của mẫu phụ nữ hiện đại, còn Đào là mẫu phụ nữ cung tần mỹ nữ thời xưa, anh cũng ngờ ngợ không biết lạc lối đâu ra một cô gái như thời xưa ở giữa cái xã hội văn minh này.

Chưa được hai tuần kể từ ngày gặp Đào, thỉnh thoảng anh hay nằm mơ thấy những trận đánh nhau đầy khói lửa, hoàng hôn nhá nhem tối, tiếng binh đao chém nhau xoang xoảng, rồi những cuộc rượt đuổi bằng ngựa, có khi anh thấy cảnh tượng đó, có khi anh đang là nhân vật chính trong đó. Nhưng không bao giờ rõ ràng, anh không biết rõ nó là giai đoạn nào, những giấc mơ mệt mỏi đó luôn bị xóa sạch trước khi anh tỉnh dậy. Anh chỉ mừng tượng được một bãi chiến trường, khói đen, lửa cháy, tiếng binh đao va vào nhau, tiếng người la hét ...

Tít, tít, tít ...! Long giật mình khi chiếc điện thoại trên bàn đánh thức anh vừa nhắm mắt đang lơ mơ nằm trên giường, trước mặt chiếc tivi bật nhưng âm thanh để rất nhỏ như ru ngủ. Long thấy Lan gọi đến, anh nghĩ “May quá, mình đang ở một mình thì cô nàng gọi tới, đang nghĩ đến Lan, thì vô tình cô ta lại nhắc mình!”.

- Anh yêu nghe đây! Em

- Hi, honey! Anh khỏe không? – Lan nói

- Bình thường! Hôm nọ sao em cúp máy nhanh thế, anh chưa hiểu ý em?

- Just forget it! Anh đừng hỏi thứ gì không cần thiết! Em quan tâm bao giờ anh có thể về lại Phúc An?

- Anh đang làm nhiệm vụ!

- Câu này em nghe hoài mấy năm qua!

- Đơn giản thôi! Vì anh quen em sau khi anh vào Sở làm đặc vụ!

- Nhưng chuyện ta vẫn không dứt được phải không anh? – Lan hỏi chàng

- U', làm sao dứt được khi trong lòng anh chỉ có em!
- Hi hi hi! – Lan cười sung sướng

Long ngáp ngừng suy nghĩ cho một lời nói dối. Anh nghĩ có gì đó anh cũng không phải với cô. Trong khi cô dần dần muốn vun đắp cho tình cảm của hai người, anh vẫn mãi làm nhiệm vụ. Nhưng tố chất của con người anh hợp lý nhất để đi vào nghề “đặc cảnh”, có như thế anh mới cạnh tranh nổi trong xã hội, nếu phải làm nghề khác, chưa chắc anh có thể vượt trội hơn để tiến xa trong nghề nghiệp.

Khi dân số con người trên quả địa cầu tăng lên, con người không còn chỗ để ở, sống tập trung đeo bám quanh các thành thị. Nông thôn và các vùng khác rơi vào khu quy hoạch để làm nông nghiệp hay khu sinh thái. Ngoài ra, người ta còn xây dựng những “Trại lao động ngầm dưới đất” hiện đại. Các thành phố rộng lớn này cũng phải tránh các đại dương và những nơi đất không ổn định, có núi lửa, động đất vv. Dưới lòng đất, tất cả được thắp sáng bằng điện, ban ngày, ánh sáng mặt trời cũng được dẫn qua các ống cáp quang lùa vào trong lòng đất, dưới đây, vấn đề thông khí cực kỳ quan trọng, do vậy phương tiện chạy điện được sử dụng hoàn toàn và các hệ thống đường ống thang máy, đường ray để di chuyển qua lại. Trại lao động ngầm dưới đất là những đại công trường, có khu nhà kí túc xá, sân tập, văn phòng. Có nhiều cửa lên xuống mặt đất, trên mặt đất và dưới lòng đất là những trạm canh gác nghiêm ngặt, với đầy đủ thiết bị kiểm soát và cảnh sát, binh lính làm nhiệm vụ. Những Trại lao động ngầm dưới đất này cũng có dùng căn cước riêng cho các lao động viên và ở trong lãnh thổ của quốc gia nằm trên đầu nó. Thành phần bất ổn, cái bang bụi đời, giang hồ nếu bị cảnh sát bắt được và xác minh, sau đó họ sẽ được “chuyển chỗ ở” xuống lòng đất để lao động với số thù lao ít ỏi ... hoặc những ai quá nghèo khổ vô gia cư tự nguyện đăng ký vào sống và lao động trong Trại. tại đó những công dân kém phẩm chất, công dân không có khả năng kinh tế, các Vì đây là những công trường, công việc sẽ có tác dụng cải huấn họ.

Long đang ngụ ý đến vấn đề này khi nói với Lan. Nếu anh không vào nghề “đặc cảnh” có thể anh sẽ kém cạnh tranh trong một số nghề so với mọi người khác, khó tìm việc, thu nhập ít, thất nghiệp, lông bông, không nhà cửa phải ở trọ, có thể một ngày kia anh sẽ bị xem xét lại tư cách và cho “chuyển chỗ ở” xuống dưới mặt đất. Việc làm trong ngành cảnh sát sẽ luôn là tấm lệnh bài cho anh an tâm ở trong thành phố.

Lan lại hỏi:

- Anh đang ở đâu?
- Nằm rồi rồi trong khách sạn!

- Sao thế? Hôm nay em ngạc nhiên không thấy anh đang bận rộn truy bắt ai?

- Không có, nhưng lát nữa anh nghĩ anh cần đi truy bắt ... “tội phạm”. – Long nói lạnh lùng, anh nghĩ ngay đến Đào, và những chuyện tiếp theo, hôm nay anh cảm thấy cũng hứng hứng và thèm chuyện đó

- Khoan đã! – Lan nói

- Sao thế?

- Đừng đi vội!

Lan che tay vào máy điện thoại, và nói cho tài xế “Anh vui lòng đi nhanh hơn đến địa chỉ đó, dừng cách đây 200 m!”. Lan nói tiếp:

- Anh vui lòng từ từ hãy đi!

Nói xong tài xế dừng xe ngay bên vệ đường, nơi có nhiều bóng cây, Lan mở cửa đi ra ngay một góc cây, đứng nép bên gốc cây to tiếp tục nói:

- Em đây, tự nhiên em thấy hứng quá!

Long ngạc nhiên, nhưng anh lại đùa chọc cô:

- No, anh chưa đi bây giờ, khoảng 10g hơn anh mới cần ra ngoài. Anh đang nằm trên giường ... anh thấy nhớ em, em sexy quá!

- Oh, yeah ... cưng ơi, em cũng thấy nhớ anh quá! – Lan vui vui vì cô có chuyện đánh lạc hướng Long.

Lan bắt đầu tập trung nói vào điện thoại.

“Ah, ah, em đang ở trong toilet bên ngoài một cửa hàng thức ăn nhanh đây! Anh nghe không, anh nghe được tiếng xe bên ngoài không? Tự nhiên, em thấy nhớ anh, hứng quá, đã hơn cả tháng rồi ta không gặp nhau.”

- Em sao vậy! Em thay đổi rồi à? Trước đây, anh có bao giờ thấy em vậy đâu! – Long hỏi, ngạc nhiên trước sự thay đổi nhanh chóng của Lan. Anh chỉ có hai ba lần ngủ với nàng, mà giờ đây nàng tỏ lộ tự nhiên là thèm chuyện ấy.

- Có chứ! Em nhớ anh nhiều, mà đâu có nói! – Lan nói

- Vậy hả cưng! – Long nói

Hai người cứ nói chuyện qua lại tán gẫu, trêu ghẹo nhau một lúc.

Khoảng hai mươi phút sau, chợt gã tài xế nói với Lan “Ta đã vào thị trấn rồi, khách sạn Hải Vân nằm ngay đầu thị trấn! Đến nơi rồi, không biết cô còn bận điện thoại như thế!?”. Lan nói, “Sao, đến rồi à?”

- Ừ!

- Bao nhiêu tiền!

- 45 Đồng thừa cô!
- 50 Đồng, khỏi trả lại. Anh cho tôi vào quán café nằm đối diện khách sạn phía xa kia!
- Vâng, tks! Tôi thích mùi nước hoa của cô!
- Vâng, đã có trên 200 đàn ông khen tôi về điều này!
- Wow! Cô thật sự là người quyến rũ!
- Tôi biết mà! Bye!

Xe đã đi vào thị trấn, chỉ còn hai đoạn đường nữa đến. Cuộc telephone sex của Lan chưa đủ lâu để kết thúc, nên cô phải tạm dừng, điều cô an tâm hơn là cô biết anh chàng kia vẫn trên phòng, cô yêu cầu tài xế tìm đến khách sạn Hải Vân, lại một quán café gần đó, cô vào trong ngồi ngay tại bàn phía kính nhìn ra cửa khách sạn.

Cô không hề biết, sáng hôm nay, phía bên kia đường cũng có hai đặc vụ là Hải Nam và Trọng Dương cũng đến uống cà phê tại quán bên kia đường đang ngồi theo dõi Long. Ba người theo dõi một anh chàng. Trong khi đó, Long dự định hôm nay sẽ lên gặp Đào, nếu may anh gặp nàng, biết đâu anh sẽ có những giờ phút hoan lạc thú vị ở cái thị trấn hẻo lánh này.

Vào quán ngồi, sau khi gọi ly nước trái cây, Lan tạm yên tâm vì đến quá đúng lúc trước khi anh chàng ra khỏi khách sạn. Từ phía sau cửa kính của quán café, Lan có dịp quan sát toàn cảnh Khách sạn Hải Vân. Về tiêu chuẩn, nó là một khách sạn hai sao gì đó, về hình thức nó chỉ là một tòa nhà chũm chũt tầng, theo cô phỏng đoán.

Ngồi một lúc, Lan mới sực nhớ ra mình sẽ đi bằng xe gì trong trường hợp anh chàng lấy xe ra chạy một mạch. Thậm chí cô còn chưa biết chàng sẽ đi xe gì, chắc chắn không phải bằng chiếc xe mô tô Suzuki 310 cũ kỹ mà chàng có dịp chở cô đi chơi trong ba năm qua, trong khi đó Lan đã đi xe hơi. Đến giờ chàng vẫn chưa đổi được chiếc xe tốt hơn, Lan kịp nhớ một lần chàng nói, chiếc xe này vốn dĩ chàng đi từ hồi còn là sinh viên Học viện cảnh sát Phúc An. Đến khi quen nàng và hai năm sau, anh vẫn chưa có điều kiện đổi được xe mới. Anh còn chưa dám nghĩ đến xe hơi hay nhà riêng. Cuộc sống quanh năm tập trung trong Trung tâm huấn luyện, có thời gian anh được trở về Sở làm đặc vụ, song lại thường nhận nhiệm vụ đi suốt, rồi lại chuẩn bị kế hoạch mới đào tạo lên “Siêu đặc cảnh”. Mặc dù, ở cách thị trấn Phúc An không bao xa, nhưng ít khi nào anh về nhà cha mẹ ở.

Tình cảm giữa Lan và Long có thể tóm gọn trong chữ tình yêu thanh niên hay thời sinh viên. Dù biết mình rất đẹp, khôn khéo và có khả năng tạo ra tài chính, nhưng cô lại không thích lắm những anh chàng già hay đại gia vì cô cũng thừa biết họ đến với cô chỉ là chơi bời, đa số có gia đình vợ con và rất nhiều tình nhân. Trong khi đó, Thu Lan cũng có phần cầu toàn cô muốn tìm một người tình phải chung thủy với cô tuyệt đối, điều này quả không dễ dàng khi ở xã hội hiện đại hay xét về mặt đạo đức của những tay đại gia ... Trong khi đó, Long lại có xuất thân nghèo khổ, việc học đứt đoạn do gia cảnh; anh chỉ được cái mã ngoài và ít năng lực đam đá, nói chung là nếu anh không vào nghề cảnh sát thì có thể đi làm bảo kê cho các băng đảng. Thành ra, trong thâm tâm anh, anh cũng lo rằng nếu người yêu của mình là một cô gái quá sang chảnh và mình thì bần tiện như vậy, lấy gì đảm bảo rằng anh sẽ giữ và lo lắng được cho cô hay cô có thay lòng đổi dạ không. Cô đã mua được xe hơi và mua được nhà trả góp chỉ trong vòng bốn năm. Hiển nhiên, dịp này anh đi nhận nhiệm vụ, có thể dùng xe khác của đơn vị; điều này sẽ gây thêm khó khăn cho cô khi nhận dạng. Để chắc ăn, Lan gọi điện thoại lại cho Long lần nữa.

Lan nói “Anh đi chưa?”

“Chưa, đang thay đồ nè!” Long nói

“Anh ơi, anh xuống đó đi xe gì vậy?”,

“Sao em hỏi kỹ vậy?”

“Ừ, quan tâm một chút, phải cái xe Su của anh không?”

“Không mô tô của Sở”

“Màu gì à?”

“Em hỏi toàn chuyện gì đâu không? Xe cảnh sát em thấy ngoài đường màu gì sao lại hỏi”,
“Dạ!”.

Một điều mới mẻ lại diễn ra trong câu chuyện của họ. Chưa bao giờ, Long nghe được nàng biểu lộ cảm giác thật công khai như vậy. Vài dịp trước đây, anh có ngủ chung hay hôn nàng, tất cả chúng vẫn chỉ là sự “tận hưởng” trong việc tìm tòi ở người bạn tình. Những buổi đi chơi, những nụ hôn đó, và cả nhiều lần cùng đưa nhau lên đến tận đỉnh hoan lạc chưa đủ cơ sở vững chắc cho tình yêu. Giữa lúc tình cảnh anh đang khó hiểu, ngò vực câu chuyện chính mình với Đào, một diễn biến khác trong tình cảm với Lan xảy ra, anh chợt thấy mình quá mờ hồ, hai tuần qua chỉ lo chạy theo nhiều ảo ảnh dục vọng, trong phút chốc anh đã quên đi mất những điều tốt đẹp mình vun đắp trong vài năm qua mà lên những quyết tâm cao độ nào là sẽ yêu Đào mãi, sẽ quay trở lại tìm nàng một khi vụ án này kết thúc, rồi tìm cách bảo vệ cho nàng, và những câu nói ca ngợi nàng, tự trấn an một cách mù quáng khi ở thế phải chọn con đường tốt hơn.

Suy nghĩ hồi lâu, anh cũng đã cạo râu xong, lấy áo mới ra mặc, thêm cả áo khoác. Anh đang cúi xuống rửa mặt, khi ngẩng lên anh chợt nhìn thấy hình như có hình ảnh cô gái nào trong gương phía sau anh, mắt mũi còn dính nước lẫn xà phòng cạo râu chưa hết, anh giật mình đưa tay vuốt mặt nhìn kỹ lại thì thấy không có gì. Anh cho rằng mình cũng bị ảo giác. “Shit! Từ ngày đến nơi rừng rú này, mình liên tục bị ảo ảnh, ảo giác, thậm chí những giấc mơ quái dị!”. Có thể ngày hôm nay, một cuộc “chạm trán” sẽ xảy ra, những linh cảm của Đào hay của cô gái nào đó trong nhóm họ như Mẫn Châu vv... khi đủ mạnh đã tạo thành ảo giác cho Long, anh có cảm giác rằng ít nhiều mình cũng đang dính líu đến vụ này ở đâu thì phải, chứ không phải từ ngày nhận nhiệm vụ.

Long chỉ nghi ngờ mắt mình thôi, bản thân anh không sợ gì hết. Anh chỉ sợ một điều đơn giản nhất, bi kịch nhất của một “Đặc cảnh” là một ngày nào đó anh sẽ lãnh phát trúng người và chết ngay khi chưa kịp quay lại bắn trả, phản công kẻ thù. Anh đưa lưỡi chạm nhẹ phía sau chân răng hàm, chiếc quai có gắn viên thuốc độc cực nhỏ vẫn nằm gọn trong đó. Khi rơi vào tay kẻ thù, nếu lòng trước không thoát khỏi hay để tránh khỏi cảnh tra tấn, người đặc cảnh được tự do chọn lựa mạng sống của mình, hoặc tiếp tục chịu đựng hoặc tự kết liễu đời mình bằng viên thuốc độc gắn trong răng, chỉ cần lấy lưỡi đẩy mạnh chót, có hai khoang, một khoang thuốc rơi ra thuốc sẽ ngấm rất nhanh trong năm giây khiến cho người kia lả dần và chết nhẹ nhàng, khoang thứ hai là chọn cánh chết tạm thời và thuốc tê mạnh trong vài giờ. Cuộc đời đặc cảnh, theo nguyên tắc, ngày nào anh cũng phải ít nhất một lần nghĩ đến cái chết có thể ập đến.

Theo thói quen anh đưa tay đụng vào eo kiểm tra chỗ đeo súng, khẩu súng giờ không còn. Anh lấy ví lại tiền trong túi, nhìn qua cái thẻ từ thanh toán tin dụng nghĩ sẽ tìm đến nơi nào mua khẩu súng loại bắn đạn thường. Trước khi vào nhiệm vụ, anh được cấp cho khẩu súng laser có băng trữ năng lượng cao, bảo đảm bắn được lâu đến cả tuần trong hoàn cảnh phải chiến đấu liên tục. Còn mua súng ở ngoài, anh chỉ có thể mua được súng thường, hiếm hoi lắm tìm được loại laser chất lượng kém có mức năng lượng yếu và bắn nhanh hết của dân xã hội đen. Chỉ một phút hoan lạc, anh đã trả giá bằng rắc rối liên kè. Nhưng cuối cùng, anh cũng quyết định phải chi ít tiền mua súng.

Long mang theo túi nhỏ, vừa mở cửa bước ra khỏi phòng, đang hí hoáy với chiếc chìa khóa sao hơi mắc kẹt trong ổ cắm. Anh cúi xuống lấy tay ra sức ghì mạnh vặn chặt hơn. Bỗng nhiên anh thấy hình như có bóng cô gái nào vừa đi từ hành lang bên cạnh cắt ngang qua anh. Thoạt đầu anh cho rằng đó là một sự di chuyển tình nghịch của cô gái nào thuê phòng trốn sang phòng bạn trai mới lên về lại phòng mình. Song anh chợt thấy ngạc nhiên, cô ta mặc áo

ngủ trắng dài đến gần gối. Anh quay vội sang nhìn thì chỉ thấy chiếc váy vừa được kéo vào trong hành lang, trí nhớ đã giúp anh liên tưởng lại cảnh này một lần khi anh đến căn nhà nhỏ của Đào bên núi, lúc anh đang ở trong và cũng có ai đi ra ngoài. Anh buông chìa khóa, thả nó treo trong lỗ, anh từ từ đi lại phía hành lang xuống cầu thang.

Rõ ràng có một chiếc váy, anh nhảy ra thì một tiếng hỏi nhanh “Ô, thưa ông! Anh làm tôi giặt mình. Tôi đang mang chiếc áo ngủ đã giặt ủi trở lại cho một vị khách trong phòng bên.” Long không ngạc nhiên nữa, vì anh thấy một chị quét dọn house-keeper đang đi lên, chị đang cúi xuống chỉnh lại chiếc áo ngủ còn trên mắc, đang treo trên giá.

“Xin lỗi! Chị có thấy cô gái nào vừa mặc áo ngủ đi ngang qua đây, hay đi xuống cầu thang không?” Long hỏi.

Cô quét dọn nói “Chắc là anh nhìn lầm, tà chiếc áo ngủ vừa bị gió thổi tung ra, hẳn anh cho là có cô nào vừa đi xuống đây? Không, không có! Tôi vừa từ dưới nhà mang thanh mắc áo còn treo chiếc áo lên đây!”.

Long hỏi, “Chị vui lòng cho tôi biết, cô này ở tầng mấy?”. Cô ta nói hóm hỉnh “Chắc anh đã để ý cô gái phải không? Khách sạn cấm nhân viên nói số phòng của khách trú tại khách sạn”. Nói xong cô ngập ngừng nhìn nhanh vào mặt Long. Anh chần chừ rồi rút ví ra lấy một tờ hai đồng đưa cho cô ta. “Dạ cảm ơn! Cô ta là con gái một điền chủ tại vùng này, cô ta vừa đến đây chỉ hai hôm, đang ở trên tầng năm, phòng 513. Anh có thể chờ tại quầy tiếp tân, tối cô ta về. Thôi tôi xin trở lại với công việc.” Long nói “Cảm ơn chị!”.

Cô quét dọn bỏ ra sau, tiếp tục công việc mình. Anh thấy mọi điều thắc mắc vừa rồi đã được giải đáp, anh đưa tay lên khẽ gõ gõ vào trán tự hỏi “Lại thêm một cô gái nữa sao? Mình đã rắc rối với một cô gái ở đây rồi! Nếu may mắn, mình cũng không còn thời gian và sức lực để tiếp thêm một cô nữa! Biết đâu, lại mất chiếc xe máy của Sở nữa như khẩu súng kia! Xe mất chắc chắn là vô tù!”. Anh đi ra thang máy xuống lấy xe.

Bên ngoài, Lan cũng đã yêu cầu quán café đặt cho một chiếc taxi đợi bên ngoài, yêu cầu là cần đi gấp ngay khi cô ra ngoài cửa. Cô chuẩn bị sẵn nón vải hoa che chụp bớt mặt mũi lại, và đeo kính mát lên. Vừa chuẩn bị xong, cô thấy hình như bên khách sạn có anh chàng nào cao to mặc quần jean áo vét bó, đang lù lù điều khiển một chiếc mô tô như một chiếc thùng carton từ dốc nhà để xe chạy lên. Chiếc xe phải dừng lại ít giây vì ngoài đường đang đông người qua lại, vài chiếc taxi đang cản lối lên của nó. Chàng ta cũng đeo kính đen và nón che mặt.

Nhìn kỹ đôi vai, Lan quả quyết rằng đó chính là anh chàng Long của mình không sai. Cô buột miệng kêu “Đúng là anh chàng đi hẹn với con nào rồi, hừm ... đi truy lùng tội phạm mà ăn mặc bảnh thế!” Cô thấy hơi hơi tức, đội nón, đeo kính đen, bỏ nhanh ra ngoài, chui ngay vào chiếc taxi và ra ý cho tài xế bám theo gã đi xe mô tô bên kia khách sạn. Từ một nơi khác, hai anh chàng khác cũng đeo đội nón che kín mặt vừa từ từ lù ra trên chiếc xe Suzuki E-Bastion.

Đã hết kẹt xe trước khách sạn, Long thông thả cho xe chạy ra hướng ngoài thị trấn. Chiếc taxi cũng bám theo từ từ. Và đằng sau, lại là một chiếc mô tô khác. Đường sáng nay cũng có vừa vừa người qua lại. Long đi vòng vèo quanh thị trấn, anh lại một khu chợ. Bằng con mắt nhà nghề, anh áp sát xe vào một góc, hỏi dò một tên nào đó. Cả hai nói qua lại một lúc, sau đó hấn lấy xe mô tô chạy trước, Long chạy theo sau, đến một góc chợ khác, hấn vác ra một chiếc vali, hóa ra Long đang tìm mua một khẩu súng và ít đạn của bọn xã hội đen. Xong xuôi thử ngắm thấy vừa tay, anh trao tiền, kín đáo cho súng vào thùng xe, khóa lại, rồi trở ra hướng ra ngoài thị trấn. Cả hai chiếc đuôi theo sau cũng vất vả đeo bám, vì anh chàng này cứ đi vòng vèo cả nửa giờ, lúc đi nhanh lúc đi chậm.

Ra đến đường liên huyện, cái mô tô thùng đó phóng nhanh đi mất.

Gã tài xế taxi muốn vã mồ hôi điều khiển xe bám theo Long “Ôi trời ơi trời, tay này phóng xe bạt mạng quá!”, Lan nói “Anh thông cảm, cố gắng bám theo đừng mất dấu”, “Chị làm thám tử hả, hay đánh ghen?”. Lan không trả lời. Gã lại nói “Nhìn cách hấn lái xe, không phải tay vừa đâu, cũng ngang với cảnh sát đấy!”, “Ừ, ừ anh tập trung giúp!”. Ba chiếc xe cứ nối đuôi nhau chạy dọc theo xa lộ ra ngoài thị trấn.

Lại nói cô hầu phòng sau khi mang những quần áo trên giá, một ít trong giỏ, lên tầng năm, cô ta vào gõ cửa theo yêu cầu của khách phòng 513 lấy ít quần áo ngủ để đem đi giặt ủi. Sau đó cô đi ra và lên tiếp tầng bên trên, đi đến gần phòng toilet chung thì nghe tiếng nước chảy rất to từ trong toilet chung của tầng năm. Nghĩ là sẽ gửi quần áo cho khách hàng sau, cô vội cầm ít đồ nghề lau dọn đi vào toilet, thấy ngạc nhiên thấy các vòi nước trong đó đều bị mở hết cỡ, nước chảy ào ào. Cô thốt lên “Trời ơi, ai mà vô ý tứ thế này, rửa tay không mà mở hết tất cả vòi nước cùng lúc, xong lại không khóa!” Cô ta đi đến chỗ rửa mặt khóa tất cả các vòi nước lại. Bên ngoài hành lang, từ góc gác nào không biết có một ả xoa tóc mặc áo ngủ trắng chân đi đôi hài tét bằng cỏ đi nhanh vào toilet. Ả kéo treo tấm biển nhựa “Đang lau dọn” bên ngoài cửa, đi vào trong, đưa cánh tay nhỏ xíu thon thả ra khẽ chốt lại cửa toilet.

Cô hầu phòng đang cúi xuống đi vào một toilet thu dọn. Khi đang cúi xuống cúi húi chợt thấy phía sau lưng dưới chân mình một đôi chân đàn bà đi một đôi giày bằng gỗ. Cô ta giật mình quay lại phía sau thất thần kêu lên thấy một cô gái rất đẹp xoa tóc lát phát, mặt đẹp, mày thanh tú tựa vẻ đẹp cổ trang thời xưa, nhưng lấy làm lạ trên khuôn mặt đó thay vì hồng hào nước da của gái đẹp, thì nó lại trắng bệch xanh xao.

“Ôi, cô làm tôi giật mình! Cô vừa dùng nhà toalet hay sao, có thấy ai không khóa nước không?” Cô hầu phòng hỏi

Cô ta không nói gì quay ra vài bước. Cô hầu phòng lại hỏi thêm “Sao cô lại chốt cửa toalet!”.

Cô kia vẫn im lặng, cô hầu phòng lại hỏi “Sao cô mặc chiếc áo ngủ giống như khách hàng của tôi vậy! Cô lấy của khách hay sao?”.

Cô kia lắc đầu tỏ ý không. Cô hầu phòng mũi đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, vốn dĩ trong bản tính cũng có ít đồng tính. Cô hầu phòng trộm nhìn lên cô khách hàng kia, khuôn mặt thanh tao, mai tóc uốn lượn, mày thanh tú, áo ngủ mỏng manh bên trong không mặc gì, hai đầu vú lộm cộm trên áo, nhìn vào cổ đi dần xuống, da thịt lín phính mịn màng, thân hình cao eo con kiến đẹp tuyệt.

Cô hầu phòng bắt chuyện hỏi “Cô bệnh hay sao? Hay cô chưa ăn gì, mặt mũi cô trông xanh xao!”.

“Đã hai tuần nay, ta chưa ăn gì?” ả kia trả lời.

“Sao, hai tuần mà chưa ăn, cô không đói à?” cô hầu phòng tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng vốn là dân hơi đồng tính, bà ta lại hiểu sang đây là chuyện nói bóng, lại thấy cô ta chỉ mặc áo ngủ, cửa ngoài đã chốt, nãy cô ta vào đâu đã chốt cửa, hiểu vậy liền mỉm cười nói “Hai tuần mà chưa làm chuyện đó thì chắc thèm lắm ...”.

Ả kia gật đầu. “Nhưng chắc cô thật tinh mắt, sao cô biết tôi mà lại gặp tôi lúc này. Trước kia tôi cũng có như thế vài lần với mấy đứa hầu phòng trẻ đẹp, mà chủ yếu vào lúc thay ca làm...!”.

Lúc này ả kia đã tiến sát lại cô hầu phòng mới nói “Sao ta lại không biết, ta đâu có làm người!”.

Cô hầu phòng tò mò đưa ngón tay phải lên lướt nhẹ trên ngực ả kia nói “Đã lâu lắm rồi tôi không làm cái này ... Cơ thể cô hấp dẫn quá!” Lúc này, mặt mũi ả kia tái nhợt hơn mà nói “Ừ, làm nhanh đi!”.

Bên ngoài đã khóa cửa, đã gần mười một giờ, khách sạn mở nhạc hòa tấu từ mười giờ rưỡi, âm thanh được truyền theo các loa âm tường khắp các hành lang, lối đi và sảnh. Tại các phòng vệ sinh nếu cửa ngoài đã chốt, hầu phòng làm việc thì chẳng có ai lại đến mở cửa.

Hai người đi vào một góc của nhà vệ sinh. Cô hầu phòng mê mết, trầm nghĩ “Cô nàng quý phái này sao thịt da chúng thơm mát quá!” nhưng do nãy giờ mũi đã ngửi phần lớn mùi hương trên cơ thể con yêu này. Nên nhớ lại, bọn yêu nữ vùng này dùng thứ nước tắm có ướp thảo mộc trên núi, và khi ra ngoài, chúng cũng rắc thứ nước cô đặc ép từ các loại hoa này, cho vào hồ lô nhỏ. Thứ hoa dại, cỏ khô ở vùng núi này vô cùng quý giá, sau bao ngàn năm tự nhiên, vẫn mọc và phát triển trên những vùng núi cao, nơi phải hội tụ một số yếu tố thiên nhiên, nắng ấm, nước trong khe núi, sương lạnh ban đêm, ngày mùa hè phải có mưa bão, quanh năm, mây phủ. Cô hầu phòng cũng như bị mê hoặc mà quên đi mắt mình đang làm gì.

Xong con mê, cô hầu phòng nói “Cung người ở đâu mà xinh ghê!”. Á kia hé môi cười một nụ cười hung ác. “Mà sao sáng giờ không ăn gì để da dẻ tái mét vậy” cô hầu phòng nói tay còn đưa vuốt lại mái tóc của ả. “Xong rồi, nhưng giờ thấy đói bụng, người quên ta nói hai tuần nay ta chưa ăn gì sao?”, “Thôi giỡn hoài, hai tuần mà chưa ăn thì sao đi nổi”.

Cô hầu phòng cúi xuống kéo lại quần áo, khi ngược đầu lên giật mình khi thấy dung nhan ả thì chỉ kịp hét lên một tiếng “Ma! Ma, làm ơn tha cho tôi”. Trông ả thật thảm hại hơn tựa người mới chết một ngày, mặt trắng bệch. Á nói hé cặp răng nanh dài tựa như răng sói trong miệng ra “Người la lên thì ta sẽ cắn người chết tại chỗ.”

Cô hầu phòng chỉ biết ngòai cứng đờ người miệng há hốc, á kia lao đến, đè cô ta xuống, đưa miệng vào miệng cô ta, trong mồm nó thè ra cái lưỡi dài hơn cả lưỡi rắn thọt vào tận trong cổ cô ta rút ít máu tươi, uống ực ực một lúc thấy cô ta đã chết như gà bị cắt tiết mới thôi. Cô hầu phòng nằm chết trong tư thế quần áo xông xênh. Xong xuôi ả mở cửa, lên ra hành lang biến mất sau cửa sổ.

Long đến gần một con đường ngã ba, không phải đường, tựa như một ngõ rẽ vào khu vực núi. Anh rẽ trái lại đi rất sâu vào trong. Chiếc xe anh chạy, loại cực mạnh, có thể leo đèo lội suối, dốc đến trên ba mươi độ, thậm chí nó có thể leo lên một số loại cầu thang không dốc quá trong một tòa nhà. Nên anh cứ mãi miết đi sâu vào trong. Một lúc sau chiếc taxi cũng vào, nó chỉ đến một đoạn phải dừng lại. Thu Lan trả tiền rời xe, đành đi bộ theo hướng có vết

bánh xe mô tô của Long. Cô đi mãi, thấy rất vất vả, vì chân đi guốc, mà đường đi lại lắm dây leo mọc tràn ra chằng chịt. Nhìn lên chỉ thấy nắng chói chang, ba bề núi non mây phủ. Cô tức mình vì biết ngay, chàng kia lên đây một mình, chắc đi tìm ai đó thôi.

Long đã chạy xe lên tận căn nhà trên đó. Anh thấy Đào vắng nhà, nên đậu xe bên ngoài, chầm thuốc chờ đợi một cách hoài công, thiếu kiên nhẫn. Vô tình, Đào đang đi dạo ngoài rừng, bên từng vách đá, bụi cây, lạch suối, cô mãi tìm những cây bụi mọc xen lẫn trong cỏ, thấy đúng là cây thảo mộc cho hương thơm cô ngắt lá, hoa và một ít nhánh non, cho vào sọt nứa, trên có đập một lớp vải mỏng tránh cho nó tỏa mùi, hay bị cái nắng làm cho khô héo. Cô chợt linh cảm ai đó đang ở căn nhà. Cô trở về từ sâu trong rừng. Khi đi về đến bìa rừng, cô đã thấy chiếc xe của anh. Cô chạy vụt ra gọi:

- Anh Long!

Long hút đến điều thứ ba, anh đã đứng chờ được mười lăm phút, dù chiều nay anh chẳng làm gì, nhưng trong lòng vẫn thấy mong ngóng, sốt ruột; vừa thấy nàng anh vội nhìn, quăng điều thuốc đi, nét mặt vui tươi.

Thu Lan nãy giờ cũng tìm được đường lên căn nhà theo vệt bánh xe anh để lại. Cô đi từ từ lại chỗ chiếc xe thì thấy anh chàng đang đứng nói chuyện với một cô gái trạc tuổi mình, từ nét bên ngoài và quần áo, Lan đoán cô ta là một sơn nữ. Anh chàng nói gì rồi đưa tay vuốt tóc nàng, còn cô nàng gục vào vai anh ta.

Thu Lan không kiềm chế cơn tức giận, cô cũng nghĩ không thể còn thời gian nữa để chứng kiến anh ta hẹn hò, vì lần trước anh chàng nói đi buổi trưa mà tới chiều còn chưa về. Cô không thể ngồi chờ ở đây tới chiều. Lan chạy tới, gọi:

- Anh Long!

Long thấy Lan, vội buông tay ra nhìn Đào, rồi nhìn Lan. Đào giật mình đánh rơi sọt làm đổ ra đất một ít thứ cành cây cỏ, vài bông hoa, mùi thơm man mát. Đào sợ vội cầm lấy sọt đi lùi ra phía xa anh đứng đó luyên tiết không biết nói gì. Long ngạc nhiên nhìn Đào, anh đã thấy tận mắt chính Đào đi hái thứ cỏ đó, bao phán đoán của anh về vụ việc căn nhà bên núi giờ đã có cơ sở. Anh đứng nhìn Đào hơi vẻ bàng hoàng.

Cả ba người đứng lặng im, không ai muốn nhìn ai, mà không ai muốn bỏ đi. Lúc này tâm tư ba người dường như có thể cảm nhận với nhau không cần lời nói.

Long ngược nhìn Lan, cô đang nhìn anh. Hai người lặng nhìn nhau thật lâu, bao nhiêu kỷ niệm từ ngày mới quen. Tim anh cảm thấy đầy nỗi nhớ những ngày anh bận đi vào chiến dịch, những đêm buồn bã tránh cái vui của đồng đội tìm góc riêng ngồi nhớ đến Lan. Lan nghĩ sau bao nhiêu phấn đấu và đánh đổi kể cả thân xác, xây đắp tình cảm cho một người, ngày hôm nay tận mắt cô nàng chứng kiến anh chàng của mình cũng chỉ như những người cô đã phải tiếp xúc.

Còn Long nhìn Đào, anh không tránh sao khỏi mặc cảm đã nói dối cô để tìm vòng tay cô trong tức khắc, Đào thất vọng, một lần nữa lại thất vọng trong bao nhiêu thất vọng suốt những năm tháng qua, Đào nghĩ, mình cũng đã quá lắm lần khi mong muốn đi tìm một tình yêu bình thường trong một hoàn cảnh không bình thường của cô. Họ cứ đứng đó nhìn nhau như cuộc nói chuyện tay ba:

- “Anh có lỗi với em, Lan, và cả em nữa Đào! Anh đã nói dối hai người!” – Long nghĩ

- “Không, tại em quá dễ dãi để cho mình quen biết anh, em không che giấu thân phận mình. Thực sự thì dù có quen hay không quen anh, số phận đã như vậy với em, em chỉ còn biết chấp nhận một cuộc sống không lối thoát!” – Đào nghĩ

- “Cô gái kia! Cô không có lỗi gì, cô không biết anh chàng đã quen tôi trước, chắc tại anh chàng đã giấu bạn chuyện gì!” – Lan nghĩ

- “Chắc giờ cô giận tôi lắm, cô sẽ cho tôi là một loại gái chuyên đi quyến rũ, phá rối hạnh phúc người khác.” – Đào nghĩ

- “Anh phải làm gì thêm? Khi anh đã quen một người, hoàn cảnh công việc cho anh gặp những tình cảm cũng đáng thương yêu khác mà có khi một phút thăng hoa anh không ghìm lòng mình được. Lan ơi, anh là thằng tệ bạc, nhưng em hiểu cho người con gái kia cũng rất đáng thương, trực giác đã mách bảo anh như vậy... Có khi tình yêu không phải là ích kỉ cả hai người cùng tốt mà xung quanh thì đau khổ... mà là sự ... sự gì nhỉ ... cứu vớt cuu mang. Chết mẹ... sao hôm nay mình giỏi triết lý vậy, mình nhớ mình học có tới lớp bảy lớp chín gì là đi bụi luôn mà ...” – Long nghĩ

- “Đàn ông là thế! Anh cũng không có lỗi nhiều! Chỉ tại vì em quá ưu ái anh thôi! Em đã nói rồi, đàn ông ve vãn em, em không thiếu. Chỉ tại một chút hiếu thắng mà em mới làm như vậy ... Hừm. Em đã trách sao hoàn cảnh cho em gặp và yêu một người như vậy! Công việc, nghề nghiệp của anh đầy hiểm nguy, thì chuyện tình cảm như thế này có là gì với cuộc sống anh! Mà sao giờ anh chàng này giống lưu manh quá nhỉ, mình nghĩ hồi xưa anh ta nói anh ta là sinh viên gì mà ... sao quen nhau mấy năm anh ta không hề giờ trò này. Kì lạ vậy ta?” – Lan nghĩ

- “Lan! Anh cũng thấy nhớ em. Thời gian qua, tình cảm của em là nguồn động viên cho anh trong những năm tháng! Anh chưa nghĩ ra nghề nào khác ngoài “đặc cảnh”, cũng có lúc anh muốn yên thân một chút chứ, nhưng hoàn cảnh anh đã vào nghề này!” – Long nghĩ, anh nhìn Lan.

- “Thời gian qua! Em cũng chỉ mới biết lo cho mình! Công việc là trên hết! Em biết anh vì hoàn cảnh mà quen người khác, điều đó cũng không thể trách!” – Lan nhìn anh

- “Anh, em sẽ đi, anh đừng đến tìm em nữa. Hãy quay lại với cô ấy thật nhanh trước khi cô ấy bỏ về!” – Đào nhìn Long

- “Nếu từ ngày đầu, anh không theo nghiệp “đặc cảnh”, mà nương tựa vào em, có lẽ ta đã không thể quen nhau đến lâu thế này. Lan, anh biết em luôn khinh thường bọn đàn ông cơ hội, thứ hai là bọn đàn ông sống dựa vào đàn bà.” – Long nghĩ

- “Đúng vậy! Khi anh quen em, nếu anh sớm bày tỏ, chưa chắc gì em quen anh, nhưng em sẽ thật hối hận nếu anh cứ mãi làm công việc hiểm nguy này, một khi đã yêu anh, em rất có thể mất đi người mình yêu mãi mãi!” – Lan nghĩ

- “Công việc mà em! Anh đã vi phạm nguyên tắc trong nghề nghiệp của mình, là yêu em, nghĩ đến em trong khi còn đang đào tạo lên nghề “đặc cảnh”. Bây nhiêu đó thôi, em có hiểu không, anh cũng đã nghĩ đến em rất nhiều. Đôi khi anh muốn anh bình thường lại không được” – Long nghĩ

- “Anh, đừng buồn cho em nữa! Vì anh không hiểu hoàn cảnh em. Em thấy rất hài lòng là đến ngày hôm nay, em vẫn chưa nói gì về hoàn cảnh của em. Anh sẽ nhanh chóng quên mất thôi!” – Đào nhìn Long

- “Hãy thứ lỗi cho anh! Có chuyện gì đó em cũng hãy thứ lỗi, nhưng cũng có điều anh chưa thành thật với em! Anh sợ nói ra điều đó. Nó sẽ phá hủy hết mọi thứ. Kể cả con người, sinh mạng em hay anh đang đứng ở đây.” – Long nhìn Đào

- “Sao anh không quay lại với cô ấy thật nhanh lên! Em biết, có lẽ điều khủng khiếp nhất sẽ gần đến với chúng ta. Em, anh, hay cô ấy, đơn giản không phải tình cờ gặp nhau hôm nay!” – Đào nhìn Long

- “Long, anh sẽ về lại cuộc sống đời thường chứ? Ngay khi vụ việc này kết thúc, ta có thể tính lại để làm một thứ khác!” – Lan nhìn anh

- “Ngay sau chuyện này, anh muốn ai cũng yên ổn, có thể anh sẽ về với em, nhưng nghề đặc cảnh, anh chỉ mới vào bước đầu, hiểm nguy luôn rình rập chứ không chỉ sau vụ này thôi. Có những chuyện anh còn chưa nói với em.” – Long nhìn Lan.

- “Em cảm giác rằng cô gái kia cũng đã quá tuyệt vọng trước, và sau khi gặp anh, đừng mang thêm điều thất vọng cho cô ấy khi anh không thể bên cô ấy, anh cũng phải quay lại Sở sau khi vụ việc này kết thúc, dù cho em chưa biết cô gái kia là ai?” – Lan nhìn Long.

- “Anh, anh hãy về đi! Chuyện ta như thế đã đủ kỷ niệm dù chỉ có một ngày bên nhau. Có lẽ anh chưa biết hết điều gì xảy ra cho cả ba người. Em cũng không biết rõ, em thấy dù anh lựa chọn người nào cũng có thể làm cho người kia buồn đau. Anh hãy như ban đầu, quay lại điểm khởi đầu, rồi mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

- “Nếu điều gì sắp tới, khi biết rõ, em sẽ bỏ qua cho anh?” – Long nhìn Đào

- “Dĩ nhiên! Chỉ cần anh nghĩ là anh chưa từng gặp em, yêu em là được rồi!” – Đào nhìn Long

- “Vì đang còn nhiệm vụ, em không thể yêu cầu anh về ngay, nhưng sau vụ này, em hy vọng chúng ta có thời gian nói với nhau nhiều hơn. Em nghĩ anh sẽ hiểu ra mọi chuyện và trở về lại Phúc An.” – Lan nhìn Long.

Cuối cùng, sau một vài phút “thông tâm liên” tương liên giữa ba người, Long nhăn nhó cười hềnh hếch vò đầu bứt tai, anh nói lớn lên:

- Trời ơi, hai người đừng trách móc tôi nữa, anh chỉ là một thằng du côn bụi đời có nghề cảnh sát. Giờ về là vào tù. Còn ở lại thì mong ai đừng trách. Mà anh có theo ai cũng là mất việc làm. Rồi anh lại trở thành du đảng trong một sớm một chiều thôi. Trong số tất cả những thằng giang hồ lưu manh du đảng có anh, chỉ là anh đang tìm đường giải nghiệp mình khỏi cái giới lưu manh bụi đời thôi. Bây giờ, cấp trên chưa cho về, anh phải ở lại đây làm nhiệm vụ. Thôi ngắn gọn vậy, các em hiểu cho.

Khi Long vừa nói xong, chẳng ai nói lời nào nữa, có vẻ ai cũng đã hiểu hết lời tự sự chân tình nhất bấy lâu nay anh giấu. Bất ngờ, Đào ôm sọt trên tay bỏ đi vào bìa rừng. Long nhìn theo cô gái đẹp tựa như cung nữ, ánh mắt tiếc nuối. Lan nhìn anh, cũng vừa giận vừa buồn, cô cũng quay lưng bỏ đi. Long lại quay mặt nhìn Lan, nhìn cô nàng tóc ngắn ngang cổ, cao ráo vừa bỏ đi với bao kỷ niệm và hứa hẹn còn phía trước. Anh cũng tiếc nuối không kém. Cảm thấy khó phân giải, tâm trạng đan chéo, anh đành đứng lặng nhìn chiếc xe của mình, nó là biểu tượng của công việc anh, là một phần sự nghiệp cải huấn cuộc đời của anh. Anh rút điều thuốc ra châm, hút từng hơi dài muốn quên đi mọi chuyện rắc rối.

Trên đường trở ra, Lan chán nản không để ý mà đi lạc sang một ngõ khác. Cô đi vòng vòng không thấy đường ra trở lại. Chợt cô thấy sương khói mỏng quanh các lùm cây trên cao. Linh cảm cô thấy ai đó quanh đây. Đi một đoạn cô thấy cảm giác ón lạnh đang nổi lên trong người, khắp da thịt. Đột ngột từ trên cao một cái bóng trắng bay xà xuống, Lan nghe tiếng gió rít nên quay lại, vừa thấy bóng đó cô cúi người né.

Cái bóng mắt đà vội bay lên cành cây ngòi. Lan kịp thấy một cô gái ăn mặc gàn giống cô gái lúc nãy, tóc thắt bím, mặt xanh lét, thâm tím như người chết mới hai ba ngày. Nó hé răng nanh nhìn cô khè khè. Cô sợ quá. Trông kỹ, thấy nó ăn mặc hở hang, cô nhìn kỹ nó rất đẹp và hấp dẫn, mặt mũi thì kinh dị nhưng tay chân, cơ thể rất đẹp, nó đứng lom khom trên cành cây, cổ áo trễ xuống hở hang, cô còn nhìn rõ thấy hai vú thõng xuống, lỏa lồ bên trong tấm áo. Làn da nơi cổ và ngực nó cũng thật mịn màng, trắng, đôi tay nuột nà. Nó lại từ từ xà xuống, lần này cô đứng dậy, lấy túi xách khươ qua lại và bỏ chạy, cô đi giày cao gót nên không thể chạy nhanh.

Cô cứ chạy, lại bị ngã mấy lần, cành cây hai bên chọc vào đùi cô làm rách toạc một bên váy. Cô gái cứ chạy, còn cái bóng bay là là theo sau truy đuổi. Lan chạy muồn thực hơi mà không biết đường nào ra ngoài. Đột nhiên cô thấy phía trước lại xuất hiện cô gái lúc nãy là Đào, cô ta đứng trước mặt Lan, Lan nghĩ “Lần này mình tới số rồi, mình đã lạc vào vùng rừng núi toàn yêu quái không. Hóa ra con ả nãy là một con yêu tinh đã quyến rũ Long. Thảo nào anh chàng nhanh chóng chết mê chết mệt. Giờ nó gọi đồng đảng nó ra xử mình đây! Chắc bọn nó giết mình tại nơi này!” Nhưng cô đã lầm, Đào đứng trước mặt cô, và ra tay, Đào trừng mắt nhìn vào con ma đang bay phía sau, và đuổi nó bay đi mất. Thất thần, Lan vẫn ngồi ngã trên đất nhìn Đào. Đào nói: “Cô hãy đi một đoạn theo đường này, đến chỗ lùm cây kia có ngã nhỏ, đi vào đó, đi thẳng cô sẽ ra ngoài đường. Hãy tha thứ cho chàng! Cô mới xứng đáng với chàng! Đừng nghĩ đến tôi nữa!”. Lan đã hiểu “Cảm ơn cô đã cứu mạng tôi, bấy nhiêu đây cũng đã đủ làm tôi không trách cô rồi, ít nhất tôi còn giữ được cái mạng mình mà ra về. Sau tất cả hãy để cho duyên số đưa đây ... Bảo trọng nhé!” Cô nói và ngồi dậy nhanh chân đi theo lối trước mặt.

Hóa ra, mấy ngày hôm nay, bọn yêu tinh đến ngày đi săn mồi, nên chúng ăn mặc hở hang khiêu gợi tỏ ra đi tìm trai, tìm gái, trước hết chúng sẽ tiếp cận con mồi, rồi thông thả vờn mồi, sau đó nếu thấy hứng sẽ tìm cách chơi trò tình dục, khi đã mãn nguyện mới ra tay hạ sát hút máu con mồi rồi biến mất để lại xác chết trông như bị thú rừng tấn công.

CHƯƠNG 9

1 – Rắc rối ở Sở cảnh sát Long Hà

Đặc vụ lâm nạn – nữ doanh nhân liên lụy

Lan bỏ ra đường cái, sợ quá chạy dọc một đoạn đón taxi về thẳng sân bay, đặt vé air-taxi về lại Phúc An. Còn Đào cũng bỏ đi đâu mất. Long đứng suy tư này giờ cũng thấy chẳng còn thứ gì để làm. Anh lên xe về lại khách sạn. Đã hơn mười hai giờ.

Về đến nơi, anh thấy trước cổng khách sạn có nhiều xe cảnh sát địa phương. Anh cho xe vào bãi, vừa lên quầy tiếp tân lấy chìa khóa. Một viên trung sỹ tiến lại nói

- Anh có phải là Kiên, Trương Anh Kiên! Khách thuê phòng số 406! Anh về rất kịp lúc, chúng tôi đỡ mất công đi tìm.

- Vâng, xin hỏi chuyện gì vừa xảy ra!

- Xin chào! Tôi là Văn Bình, trung sỹ thuộc phòng cảnh sát hình sự Sở cảnh sát Long Hà. Vừa có một vụ án mạng tại tầng năm khách sạn này, lúc 11g. Nạn nhân là cô Lê Thị Vân, chết trong toilet chung trên tầng năm, trong tình trạng bị xâm hại tình dục, và bị đánh học máu mồm. Trước mắt, chúng tôi chỉ tạm xác định như vậy, còn lại cần pháp y giám định thêm.

- Vậy sao? Tôi có liên quan gì trong đó? – Long nói

Văn Bình mở cuốn ghi chép, và nhìn người tiếp tân nói:

- Theo ghi nhận của quầy tiếp tân, anh Trung Thành trực ca sáng nay cho biết, gần lúc 10g30 cho đến 10g45, cô Lê Thị Vân lên các phòng để đưa quần áo dọn dẹp, sau đó thấy anh đi xuống vào thời gian này. Nạn nhân chết sau đó lúc khoảng lúc 11g. Khách sạn không ít có người ra vào thời điểm này, đến 12g, nhân viên bảo vệ cho gọi hầu phòng, họ tìm được cô ta nằm chết trong toilet tầng năm.

- Rồi sao nữa!

- Vì đây là một vụ giết người có yếu tố xâm hại tình dục. Chúng tôi đã khám xét hiện trường, thu nhặt tất cả mẫu vật và dấu vết còn sót lại. Tuy nhiên, nhiều khả năng, anh là người sau cùng tiếp xúc với nạn nhân, chúng tôi xin mời anh về cơ quan cảnh sát để tiếp tục điều tra. Anh có thể gọi người làm chứng, cũng như tìm luật sư để nhờ cậy. Anh có thể nói hay không nói, những gì anh nói sẽ là lời khai trước tòa. À mà thôi, câu này tôi nhai đi nhai lại cả ngàn lần rồi.

- Tôi đi ra ngoài lúc đó, thì có liên quan gì đến cái chết chị ta? Có tên sát thủ nào lại trở lại nơi gây án ngay sau khi vừa ra tay? – Long giờ tay lên phản đối hỏi lại

Văn Bình nghĩ một lát rồi nói:

- Anh cũng có lý! Nhưng chúng tôi buộc phải nghi ngờ anh đang cố tình tạo một chứng cứ ngoại phạm. Rồi sau đó quay lại sớm làm như không có gì xảy ra! Chúng tôi sẽ thả anh ngay sau khi kiểm chứng được anh vô tội.

Văn Bình ra hiệu cho hai cảnh sát khác, họ tiến lại áp giải Long đi ra xe. Long nói “Shit! Chắc các anh đã nhầm! Đây là trò gì đây?”. Văn Bình nói “Chúng tôi chỉ tạm giữ để điều tra tiếp vụ việc, nhưng tất tài sản, giấy tờ anh tại khách sạn, cần được chuyển theo về trạm cảnh sát!”.

Long nhìn quanh, thấy toàn cảnh sát có vũ khí đang đứng ở đó, anh hiểu rằng vẫn phải giữ bí mật. Anh cho tay vào túi giả vờ tìm điện thoại, anh bấm nút vô hiệu hóa chức năng báo động của xe để nó không báo động.

Cảnh sát tiếp tục ở lại để khám xét và hỏi thêm một số nhân chứng. Còn Long bị đưa vào một xe chở tù nhân ngồi chung với một số người khác cũng là khách đang nghỉ tại đây, chuẩn bị đến Sở cảnh sát Long Hà.

Một lúc sau, một chiếc xe tải lớn đến kéo cả lô hành lý ba lô, vali đồ công cụ, quần áo và cả cái mô tô của Long, ngoài ra còn có cả hành lý một vị khách nữa, tất cả bị họ cho lên xe tải mang về trạm cảnh sát.

Những sự việc vừa xảy ra đều trong tầm quan sát từ góc xa của hai đặc vụ Phúc An là Trọng Dương và Hải Nam. Họ thấy động khi Long bị cảnh sát đưa đi, lục đục hành lý rồi cả chiếc xe MI III kền càng cũng bị đưa lên xe tải.

Biết có biến động, Trọng Dương nói:

- Cậu Nam, thằng Long bị cảnh sát Long Hà tóm rồi. Không biết chuyện gì, chắc nó đi chơi về bị tình nghi giết người.
- Vâng anh Dương, em cũng thấy thế có cả xe cứu thương vừa chở xác đi kia, không biết là ai. – Hải Nam nói
- Tình hình căng rồi, vào trạm, cảnh sát sẽ điều tra ra hết từ đống đồ nghề và cái xe của Long
- Giờ sao anh! Có báo lên cấp trên không hay cho anh Long tự xoay sở.

Trọng Dương lấy tay đập vào mũ bảo hiểm của Hải Nam nói:

- Cái cậu này, ăn gì mà không sáng dạ. Chỉ cần người ta mở cái vali đồ nghề, máy tính và kiểm tra cái xe là họ biết dân cảnh sát rồi. Từ đó sẽ rất rắc rối. Tất cả bị mang vào trạm rồi không thấy hả.
- Dạ phải, em sơ suất quá, quên mất chuyện này.

Trọng Dương nghĩ vài giây vội rút máy điện thoại ra gọi và nói:

- Thưa anh Tuấn, đặc vụ Long bị cảnh sát Long Hà tạm giữ người và mang theo tất cả hành lý và xe đi rồi. Có một vụ án mạng vừa xảy ra ở khách sạn chỗ Long trú.
- Vậy hả! – Tình hình sao kì lạ vậy – Người bên kia nói
- Dạ, anh chỉ đạo tiếp theo ra sao?

Giọng người bên kia vẫn nói:

- Giấy tờ thì làm giả hết rồi không lo, cậu Long sẽ biết cách xử sự. Tôi chỉ lo cái điện thoại, bộ đồ nghề súng ống, và cái xe, nếu để cảnh sát khám kĩ thì họ suy ra là lực lượng khác đến lãnh thổ họ điều tra.
- Cái này tuyệt đối không được phép vì chúng ta đã vi phạm vào luật tự trị của lãnh thổ Long Hà

Trọng Dương nói:

- Vậy anh cho tiếp tục điệp vụ này hay hủy!

Giọng người kia nói:

- Giờ tiến lùi cũng không tiện, nhưng cậu Long đang bị họ giữ. Tôi lập tức sẽ bảo phòng an ninh gọi cho hai cậu mật khẩu mở khóa hệ thống xe vào máy. Bộ đồ nghề thì tôi không lo vì nó không có thông tin gì, quan trọng là cái máy tính và cái xe.
- Giờ hai anh chờ tin báo gọi vào máy.

Trọng Dương đáp:

- Dạ sếp!

Một vài giây sau, giọng người kia nói:

- Hai cậu mau chóng bám theo xe chở xe máy và tìm cách ăn trộm xe, nếu không tiện có cảnh vệ bảo vệ quá không lấy trộm được xe thì trong tình huống xấu nhất hãy cho nhập mã kích hoạt cho xe máy nổ tung.
- Dạ sếp, tụi em sẽ cố gắng lấy được xe, giữ gìn lại phương tiện cho Sở tránh rơi vào tay họ.
- Cố gắng hết sức nhé!
- Dạ anh yên tâm, tụi em có nghề hai ngón và trán lột tự nhiên!
- Tốt

Tại Sở cảnh sát Phúc An, ông Tuấn ngay lập tức đi sang Phòng an ninh chỉ đạo cho bộ phận mạng can thiệp từ xa vào máy tính của Long để xóa toàn bộ dữ liệu.

Ông Tuấn cũng nói một người:

- Cậu nhanh chóng đăng lên Trang dữ liệu công dân về dữ liệu giả của Long, cho cậu ta làm một dân chơi, hành nghề ăn trộm vặt... địa chỉ thì cậu cho hắn nằm đại trong một Trại lao động lòng đất nào đi
- Dạ vâng, rõ thưa sếp, tụi em sẽ nhanh chóng hoàn thành, bảo đảm có truy xuất dữ liệu cũng không biết cậu Long là ai.
- Tốt.

Quay lại cảnh bên ngoài khách sạn, khi Long đã vào xe ngồi yên vị được một lát. Ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa kính, bóng một số cảnh sát viên qua lại, dải băng đỏ sọc bao quanh khu khách sạn vẫn giăng chỉ để hở một lối đi vào ở đó có hai cảnh sát viên kiểm soát. Rất đông người tò mò nhìn quanh, họ tập trung tất cả hướng nhìn vào chiếc xe cứu thương cửa còn mở, chắc hẳn tâm trạng ai đôi lúc cũng suy đoán xem nạn nhân xấu số kia chết lý do tại sao, rồi hướng nhìn lại được đổ về phía anh chàng thanh niên cao to bảnh trai đang ngồi trong xe kia. Trong khi đó, vài viên cảnh sát cùng trung sỹ Văn Bình cũng vừa cho gọi vị khách nữ đang thuê phòng 513 tầng trên xuống.

Có tiếng xì xào bàn tán về hành tung của chàng thanh niên kia, một số người cho là chắc hẳn chàng ta có thể đã hành hung người phụ nữ, giờ trò đòi bại và ra một đòn chí tử kết liễu đời nạn nhân sau cuộc vui chớp nhoáng. Long cũng theo ánh mắt mọi người, anh thoáng nhìn về chiếc cang trùm vải trùm trên đầu, anh còn chưa hiểu thực hư tại sao tình cờ theo như viên trung sỹ này cho biết, nạn nhân chết ngay sau khi anh có vài phút tiếp xúc nạn nhân và đi ra ngoài. Anh chợt nghĩ ngay đến hình mờ ảo một cô gái sau gương trong phòng tắm sáng nay, và việc đột nhiên anh phát hiện ra một cô gái đi vụt qua hành lang khi anh đang khóa cửa, và sau đó là cuộc nói chuyện ngắn gọn của anh với người hầu phòng. Mãi hồ nghi, Long vội ngạc nhiên:

- Kia rồi! – Long tự nhủ khi nhìn thấy hai cảnh sát viên khác đang đi sau một cô gái cao to thân hình cân đối, trông thoát như một nữ doanh nhân. Cô ta có mái tóc hơi vàng óng ả, kiểu đầu giống một số phụ nữ châu Âu. Dù cũng đang bị áp giải như anh lúc này, cô gái đeo một chiếc kính râm nhỏ nhanh nhẹn bước ra phía xe.

- Đúng rồi, giống hệt khuôn mặt và vóc dáng cô gái mà mình thấy sáng nay. – Long nghĩ.

Cô gái trẻ kia cũng biểu lộ sự cau có, Long vẫn quay đầu nhìn qua cửa kính xe cho đến khi ba người đi vòng sang cửa sau, một trong hai người nhanh nhẹn mở cửa cho cô gái vào, còn người kia nhanh chóng vào ghế trước, người kia nói:

- Anh vui lòng ngồi cho Quý cô đây vào xe. Đường từ khách sạn đến Sở còn xa khoảng 20 phút đi xe. Hy vọng, đôi bạn sẽ có đủ thời gian trao đổi trước cuộc thẩm vấn sắp tới.

Viên cảnh sát nháy mắt cười, tỏ vẻ đắc chí vì hai hung thủ chính theo họ đã bị tóm gọn. Khi hai kẻ tình nghi vào xe, họ bị các nhân viên còng tay trước.

- Tôi cần sự yên lặng, các ông đã làm lỡ chuyến đi hôm nay của tôi – Cô gái nói quay sang nhìn Long với ánh mắt dò xét.

- Oh, shit! Mình không đã không muốn nhưng hoàn cảnh lại thúc phải quen thêm một cô gái nữa! – Long lẩm bẩm

Trong lúc chưa bị tịch thu vật dụng giấy tờ trong người, Long tranh thủ lấy điện thoại ra nhắn tin báo cho Sở cảnh sát Phúc An – Bộ phận chuyên vụ án nhờ họ xóa dữ liệu liên lạc mạng trên điện thoại của anh. Anh cũng tranh thủ xóa rất nhiều kết nối mạng với các đồng nghiệp tại Sở. Còn dữ liệu nói chuyện phiếm anh để lại cho tự nhiên. Tuy nhiên, do có quá nhiều thứ, nên anh không thể làm hết nên báo cho Phòng cho an tâm. Anh cũng đã báo về tình hình chiếc xe đang bị tạm giữ.

Chiếc xe cứu thương chạy trước, một lát sau xe chở Long và cô gái, cùng hai xe cảnh sát khác phía sau bắt đầu chạy. Long thấy làm lạ, anh bắt chuyện trước với cô nàng doanh nhân:

- Hi, tôi là Anh Kiên, khách đang nghỉ tại lầu 4, được biết cô cũng đang ở tại khách sạn này?

Cô gái vẫn chưa muốn nhún mình, khi cô liếc nhìn sang hai cánh tay anh chàng bên cạnh đang nằm trong chiếc còng, rồi lại nhìn vào đôi tay xinh đẹp của mình cũng thế, Long hiểu ý cô gái, một cảm giác hồ thẹn nhen nhóm trong hai người, dù họ vẫn chưa hiểu tại sao cảnh sát lại bắt mình. Cô gái ngồi yên, một lát Long nói tiếp:

- Tôi tự hỏi sao hai chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh này, đều thuộc diện tình nghi?

Viên cảnh sát lái xe bắt đầu lắng nghe họ, người kia quay mặt sang bên nghe ngóng, mỉm cười suy đoán là hai tên tội phạm đang hội ý nhau. Cô gái ngồi, buột miệng cau có, trong sự cau có đó vẫn có nét kênh kiệu của tầng lớp thượng lưu, ngày hôm nay đành phải ngồi trong chiếc xe tù nhân này.

- Tôi đang nghỉ trong phòng, đợi hầu phòng mang trả chiếc áo ngủ mà tôi ưng ý.

- Sao nữa? – Long chú ý chi tiết

- Tôi ngồi đợi từ 10g30, đợi đến hơn 11g, khi tôi thắc mắc với khách sạn cô hầu phòng sao chưa mang áo lên, tôi điện thoại xuống tiếp tân hỏi. Họ nói tôi nên chờ chút để họ đi tìm cô ta. Một lát sau khi chuông ngoài cửa gọi, tôi thấy vài cảnh sát ập vào phòng và viết bản ghi chép, và sau đó là ... như anh thấy chúng ta đang ngồi đây.

- Cô đã nhờ chị hầu phòng đi giặt ủi quần áo?

- Đúng, chuyện thường mà.

- Xin lỗi! À!

Long hoài nghi về trí nhớ của mình, nếu đúng như cô ta nói thì lúc anh ra khỏi phòng đang cúi xuống khóa cửa ai đó rất giống cô gái này đi xuống. Anh hỏi:

- Khoảng lúc 10g15- à 20 gì đó, cô có ra khỏi phòng chứ?

Cô gái quay sang nhìn anh chàng một cách ngạc nhiên, vội nói:

- Anh không nghe tôi nói hay sao? Lại thêm một cảnh sát thẩm vấn nữa ư? Sao anh cũng ở trong xe, tay bị còng như vậy?

- Cô có chắc vậy chứ?

- Anh có điên hay không?

- Xin lỗi, tôi chỉ cố gắng hỏi thêm vài chuyện, ít ra có thể làm cho chúng ta được trở lại khách sạn sớm. Cô có biết gì về vụ án mạng vừa xảy ra tại tầng năm.

Cô gái không quay sang nhìn Long, mắt cô nhìn ra phía trước tỏ vẻ nôn nao sốt ruột cho từng phút cô đang phải mất trong chiếc xe này.

- Có, theo biên bản ghi chép, một cảnh sát viên đã đọc cho tôi trước khi có lệnh bắt.

- Cô có phản ứng gì với họ không?

Lúc này cô gái hơi nhếch môi cười, nói mỉa mai:

- Tôi chỉ ước sao lúc đó mình hạ được vài tên cảnh sát phiền hà, và trở ra ngoài tiếp tục công việc. Nhưng không kịp. Tuy nhiên điều này không thể vì họ đã kịp giữ giấy tờ tùy thân gửi tại khách sạn. Anh biết đấy! Tôi là một doanh nhân, chuyến đi đến Long Hà đợt này chỉ để trải nghiệm.

- Ừm, ừm! – Viên cảnh sát ngồi trước làm bộ khó chịu

- À, ra thế, cô là doanh nhân? – Long cười nói

Nghĩ một lát, Long phá lên cười, muốn xua tan những buồn bực trong lòng nói:

- Tôi nghĩ cô đùa dai quá, sao một nữ doanh nhân có thể vào trú tại một khách sạn xoàng như vậy! Chắc cô mạo danh ai đó hả?

Cô gái nhìn Long trả lời:

- Đúng vậy, rất có lý, anh nghĩ sao cũng được. Đồ thô lỗ!

Long lại cười to thêm anh nói “Cá tính tôi như vậy, dù ít phút nữa cả hai ta sẽ phải lên giá hành hình. Tôi luôn sống vô tư từng phút giây. Mà vụ án còn ở trước mắt, dù sao chúng ta cũng gặp vận xui khi dính dáng đến chuyện này, chưa có chứng cứ gì tại sao ta phải lo lắng?”

“Anh giết cô ta à?” cô gái cũng ghẹo lại anh chàng một cách tinh quái.

“Trời, ai lại tàn ác vậy, với một người lao động lương thiện! Nhưng tôi đoán chuyện sẽ không hề đơn giản, nhưng tôi đã có một dịp ngồi cùng một con người rất thú vị như cô!”.

Cô gái nhếch mép cười “Àh, ah, anh quả là khéo lạc quan”

- Lạc quan thôi, một thằng nghèo như tôi không lạc quan thì làm gì bây giờ? – Long trả lời
- Anh chưa nói tại sao anh cũng ngồi cùng xe này?” cô gái hỏi
- À tôi có chuyện đi ra ngoài lúc 10g hơn, sau đó tôi trở về gần lúc 12g cảnh sát đến gặp tôi và như thế này đây!” Long nói nhún vai, đưa hai tay đang bị còng ra phía trước làm hiệu.

Long nói:

- Ồ rất vui, biết cô, người cùng cảnh ngộ! Tôi là Trương Anh Kiên, khách du lịch
- Anna!

Cô gái ngồi cùng xe với Long tên là Catherine Anna Nguyễn, con gái thứ ba của người vợ thứ của ông Henry Nguyễn Lâm Phi Vũ. Một doanh nhân đồn điền cà phê, có hệ thống cà phê Bestie Drink trải ở nhiều lãnh thổ. Nhân dịp này, cô muốn có một chuyến du lịch bụi để tận mắt chứng kiến xem giới bình dân họ dùng thức uống gì. Với cô, đó là trải nghiệm thực tế trước khi ra những dòng sản phẩm bình dân hơn mà không qua những chương trình khảo sát.

Viên cảnh sát quay xuống nói xen vào “Câu chuyện hay quá, nhưng tôi nghĩ hai vị chắc phải đã biết nhau trước chứ?”

- Xin lỗi ông nói gì, chúng tôi quen nhau trước hả? – Catherine Anna Nguyễn nói
- Vâng tôi không hiểu ý ông! Long nói.
- Các ông bắt người tùm lum, ảnh hưởng hết công chuyện người khác lại còn hỏi này nọ! – Anna bực dọc nói
- Đúng vậy, chúng tôi là khách lai vãng, ai biết cái quái quỷ gì ở khách sạn này mà các ông bắt? – Long nói
- Hai vị thông cảm, chúng tôi chỉ làm theo nhiệm vụ!

Không khí trong xe trở nên yên ắng viên cảnh sát quay lên không trả lời. Trong xe chỉ có hai người là Long và Anna thỉnh thoảng nói vài chuyện về cảnh vật tại Long Hà. Đoàn xe đi khản trương một đoạn, đến gần thị trấn khác, xe cứu thương rẽ sang một hướng có thể là đi vào một bệnh viện. Còn ba chiếc xe cảnh sát tiếp tục trên đường về Sở.

2. Đặc vụ ra tay cướp xe y như phim hành động

Đoàn xe cảnh sát Long Hà đang chạy từ thị trấn ra đường liên tỉnh. Xe tải cảnh sát chạy từ phía sau. Bởi đây là một vụ án mạng nhỏ, nên cảnh sát Long Hà cũng không cho nhiều phương tiện và cảnh sát đi theo bảo vệ, họ chỉ làm tạm thời cho có theo hướng an ninh trật tự thông thường.

Đặc vụ Trọng Dương và Hải Nam, mặt đeo khẩu trang và kính đen vẫn bám phía sau chú ý vào chiếc xe tải. Vừa đi, hai người vừa hội ý chuẩn bị một vụ trấn lột chớp nhoáng.

Trọng Dương nói:

- Em mở bản đồ ra xem có trạm cảnh sát nào gần đây nếu đi trên đường này.
- Dạ.

Hải Nam ngồi sau mở điện thoại ra xem, anh dò kĩ đoạn đường này kéo dài bao xa. Một lúc sau Nam nói:

- Đường liên tỉnh này còn kéo dài khoảng 15-20 km có nhiều nhánh nhỏ đâm vào. Sau 15-20 km này có vài trạm cảnh sát không rõ họ sẽ vào đâu. Anh Dương có ra tay trong đoạn này không?
- Được thôi làm luôn đi!

Hải Nam cất điện thoại vào thùng xe bên hông, anh lôi ra một ít dây nhợ có móc, súng tiểu liên và dao và ít đồ.

- Nam nói, anh cầm một khẩu tiểu liên này, lát nữa có xe nào ở dưới chạy lên anh giơ súng lên dọa nhé.
- OK yên tâm.

Bọn họ lại bám theo cái xe tải chạy ì ạch phía trước. Trong xe tải chỉ có hai người, một lái xe và một cảnh sát viên. Còn ba chiếc xe cảnh sát đã chạy phía trước đã bỏ xa một đoạn.

Chọn một đoạn vừa đi ra khỏi thị trấn vào đường liên tỉnh vắng. Nhìn lại trên bản đồ của xe, Trọng Dương anh thấy sắp có một ngã rẽ vào khu vực có màu xanh tức khu vực có nhiều rừng cây thấp cắt ngang đường liên tỉnh, anh vội tăng ga bám sát chạy theo xe tải. Khi quan sát thấy xe tải, anh áp sát xe tải từ bên phải, Hải Nam đã ngồi sang một bên xe máy và phóng người vào bên phải xe tải, lấy báng súng đập nát bề kính xe, tay chĩa khẩu tiểu liên vào gã cảnh sát viên bên phải. Tất cả chỉ diễn ra trong năm giây đồng hồ, khiến gã cảnh sát đang ngồi còn chưa kịp cho tay vào lấy súng.

- Làm theo yêu cầu của tao nếu không muốn chết! - Hải Nam vừa hét xong bắn ra vài viên đạn trong nòng giảm thanh vỡ kính lái trước để thị uy
- Dạ vâng, dạ vâng tôi nghe theo! – Tên tài xế nói
- Ôi anh ơi, tụi em nhân viên quèn thôi, em nghe anh hai ạ! – Tên cảnh sát viên kia cũng lấm bầm
- Quẹo phải vào cánh rừng phía trước mau!
- Dạ anh!

Trong lúc đó, Trọng Dương đã giảm tốc độ xe lại chạy phía sau, anh lạng qua lạng lại cứ có xe ô tô nào chạy lên thì anh bắn xuống đường ra hiệu là cấm lên. Những xe nhà dân thấy có kẻ cầm súng liều lĩnh tất cả đã giảm ga đi chậm lại phía sau. Khi xe tải đã vào bìa rừng, Trọng Dương tăng tốc chạy theo vào đó.

Trong đường nhỏ, chạy một đoạn, Hải Nam ra lệnh cho tài xế lái xe thẳng vào một bên bụi cây. Anh yêu cầu cả hai đi ra ngoài. Trọng Dương cũng vừa đến. Hai người lôi gã cảnh sát và tài xế ra, mỗi người bị ăn một phát chạt bằng báng súng vào gáy xiù tại chỗ. Trọng Dương lấy băng keo dán miệng và dây vải trói hai tên cảnh sát lại một góc.

Hải Nam nhanh chóng chạy ra phía thùng xe bắn gãy chốt cửa vào lấy xe máy. Anh còn lục tung vali hành lý của nữ doanh nhân, thấy được ít trang sức và tiền. Anh vơ hết cho vào túi.

- Này anh Dương, cái này không có trong chương trình.
- Chiến lợi phẩm ngoài lề đây – Trọng Dương cười nói – Được nhiều không.

Hải Nam mở ra kiểm tra, trong hành lý của nữ doanh nhân có được vài ngàn đồng Đông Dương Quốc, một ít nữ trang là lắc vàng và dây chuyền.

- Tốt quá Nam, cái này được bỏ túi mà không phải khai báo, vì đây là cướp mà. Cấp trên cho phép phải làm như thật!
- Mừng quá anh Dương, chia nhau cũng được ít tiền để dành, đi vụ này hên quá anh Dương!
- Thôi vào lấy xe nhanh đi!

Bọn họ vào gói ghém tất cả đồ đạc dụng cụ tác nghiệp của Long, bỏ lại tất cả quần áo thừa của Long và nữ doanh nhân. Nói chung, họ lấy tất cả cái gì có giá trị cao. Khởi động máy chiếc MI III, Hải Nam bật máy hết công suất phóng từ trong xe tải bay xuống đất.

Họ tạo lại hiện trường và cách ăn cắp lấy đồ y hệt một vụ cướp giữa ban ngày rất chuyên nghiệp.

Ba xe cảnh sát chở Long và Anna đã về đến trạm cảnh sát. Chờ mãi họ chưa thấy xe tải chạy đến. Kiểm tra định vị, cảnh sát phát hiện ra cái xe nằm ở một khu vực vắng người. Cảnh sát quay lại phát hiện hai cảnh sát viên đi theo xe bị trói chặt. Xe tải bị bể kính do đạn bắn. Cửa sau mở tung, nhiều thứ đồ đạc bị lấy đi chỉ còn lại đồng quần áo và vài thứ linh tinh.

Thanh tra Văn Bình đang trong phòng nghe điện thoại gọi đến:

- Sao, xe tải chở hành lý bị cướp à!
- Dạ vâng sếp, hai cảnh sát đi xe nói bọn này táo tợn quá. Chúng hành động rất nhanh và chuyên nghiệp y như khủng bố vậy.
- Trời, sao một vụ án mạng nhỏ này mà lại có người ra tay ghê vậy! Tình cờ là cướp hay có chuẩn bị trước? – Văn Bình hỏi
- Dạ, chắc là cướp, vì hai cảnh sát đó nói bọn chúng bịt mắt, sau đó chỉ lấy mấy thứ đồ có giá trị đi, quần áo chúng không thèm lấy.
- Cướp à! Sao tình cờ vậy?
- Dạ sếp!
- Bọn chúng đi mấy người?

Người nhân viên nói:

- Dạ, em nghe hai anh ngồi trong xe nói chỉ có hai người đeo kính đen và khẩu trang, mang súng tiêu liên, đi xe mô tô điện. Chúng áp sát không chế vào rừng và trói hai anh kia lại!
- Tài thật, chỉ có hai kẻ đi xe máy mà không chế cả một xe tải cảnh sát! – Văn Bình nói.
- Dạ bọn chúng y như khủng bố vậy!
- OK!
- Dạ sếp!

Văn Bình cúp máy ngồi nghĩ lại mọi thứ. “Cũng có thể là cướp, vì đi qua khu vực vắng vẻ, mà trong xe lại có một chiếc xe máy rất hiện đại, chắc bọn nó nhắm cái xe này”

“Rõ ràng là chỉ có b axe cảnh sát chở hai đứa này về, cả mình nữa, nhưng không thấy chúng giải cứu con tin. Nếu là đồng bọn của chúng thì chúng phải giải cứu con tin chứ, hóa ra như vậy lúc này mình cũng có thể gặp nguy hiểm. Chúng cũng không lấy xe tải, không giết cảnh sát ... Chuyện này là sao? Trong đồng hành lý và cái xe máy kia có gì đáng chú ý để chúng phải rat ay rất táo tợn?”

“Hay hai đứa này rất giàu có tiền và bị bọn lưu manh theo dõi bấy lâu nay. Thừa cơ này đi ăn cướp ... Hay chúng lấy đồ để đi tiêu hủy chứng cứ, hai đứa này là điệp viên của bên lãnh thổ kia đưa sang đây. Vậy chúng sang đây có mục đích gì. Nhưng tại sao chúng lại phạm

phải một vụ giết người vớ vẩn lãng xẹt trong khi đang làm nhiệm vụ ... Sao cũng có lý vậy ta. Haiz mình nghĩ nhiều rồi!”

Đám yêu nữ sau vụ này dường như mất dạng sau các cánh rừng lãnh thổ Long Hà. Đào cũng lui về một góc nào đó ẩn náu, tìm chốn yên lặng quên đi chuyện gặp mặt hôm nọ. Cô không muốn tin thêm vào chuyện tình cảm vừa qua với anh chàng xa lạ kia. Không ai còn nghe nói thêm về vụ sát hại khó hiểu nào nữa. Như đã nói, dân số khắp mọi nơi đã tăng chóng mặt, số dân sống ngoài vòng pháp luật, không căn cước đã vượt qua mức kiểm soát. Có thể có vài vụ mất tích xảy ra tại vùng núi hẻo lánh đâu đó, nhưng lực lượng an ninh cảnh sát tại khu vực này quá ít người để kiểm soát hết mọi chuyện.

Thu Lan trở về Phúc An ngay sau khi Long vừa về khách sạn ngày hôm nọ. Cô bực tức nhưng còn kiềm nén được mà tập trung lao vào công việc. Khi về nhà, vòng tay các đại gia lại sẵn đón cô như trước kia, ngoài công việc, Lan phải vướng nhiều cuộc hẹn ăn tối tìm hiểu các tay đại gia, suốt thời gian đó với cô như vở kịch, cô cũng tươi cười, lịch thiệp, thu hút và gọi mở như thường lệ, tuy mỗi lúc một khéo léo hơn. Cũng có lúc Lan quên băng đi anh chàng đặc vụ đẹp trai.

Ngay khi Long và Anna được đưa đến Trạm cảnh sát - Trại tạm giam 1, tại đó họ được phân vào ở tạm trong những buồng giam ngay trong Trạm. Gần hai ngày đã qua, Long chỉ làm bạn với thuốc lá, được xin đều đều từ phòng dịch vụ, mắt anh thâm quầng một bên trái, kết quả của vụ ẩu đả giành lại vị thế đàn anh trong chiếc buồng giam chật hẹp nhốt chung với mấy tay xã hội đen. Anh bị một tên nện một quả vào gần thái dương bên trái, khi ba tên xông vào túm anh, một tên trong bốn đứa bị Long đá gãy mất một chiếc răng cửa, hai tên khác ăn đòn nhẹ, Long định giở thêm vài món đã luyện của “Siêu đặc cảnh”, bấy lâu anh chưa có dịp đánh nhau, trước khi bảo vệ đến giải tán họ.

Anna ngồi buồn thiu bên phụng tạm giam nữ, thỉnh thoảng cô cũng nhờ người lau dọn hỏi thăm về anh chàng mới quen đang bị giam bên đây kia.

3. Cuộc thẩm vấn đặc vụ Long và nữ doanh nhân

Được hai ngày, sáng nay tại Trạm cảnh sát - Trại tạm giam 1, kết quả tổng hợp từ khám nghiệm pháp y từ Sở cảnh sát – Viện khoa học hình sự Long Hà, và biên bản ghi nhận hiện

trường tại sau khi nạn nhân chết, cảnh sát đã cho biết như sau: Nạn nhân nữ tên Lê Thị Vân, người lãnh thổ Long Hà, là nhân viên hầu phòng tại khách sạn Hải Vân, khoảng bốn mươi tuổi, người tầm thước, sức khỏe tốt, có biểu hiện đồng tính nữ. Nạn nhân nằm chết trong toa lét chung, mặt trắng bệch, ộc máu mồm, cửa ngoài toa lét mở. Bên cạnh, một chiếc xô lau và cây lau dọn và đồ nghề lau dọn, áo và áo nịt bị hở. Nguyên nhân chết do xuất huyết máu ổ bụng và do mất nhiều máu, có thể do bị một cú đánh cực mạnh vào bụng, gây xuất huyết và tổng ngược máu từ khoang bụng qua đường huyệt, mất nhiều máu qua mồm, tuy nhiên không thấy máu rơi vãi hay được lấy đi đâu. Khi chết quần áo bị lôi kéo, mở tung, cho thấy nạn nhân bị xâm hại tình dục hay đang ở trong một trò vui tình dục với đối phương. Thu nhận mẫu tại hiện trường, có nhiều bọt nước bắn trên áo và trên sàn nhà, đặc biệt tại cán cầm của cây lau dọn, mẫu nước này giống hệt nhau.

Tuy nhiên không tìm thấy dấu vết nào. Qua phân tích, cho thấy mẫu nước là hỗn hợp của nước xà phòng lau nhà, được tìm thấy ngay tại đó, và thứ nước dịch như dịch trong chỗ kín của đàn bà khi giao hợp. Qua kiểm tra cơ thể người hầu phòng, xác định cô hầu phòng không có quan hệ tình dục ngay trước khi chết, tạm thời khả nghi cô hầu phòng đã thực hiện thỏa mãn tình dục cho một đối tượng nữ khác.

Cảnh sát đã suy đoán rằng trong lúc nạn nhân thỏa mãn tình dục cho một đối tượng nữ khác, rất có thể có một người đàn ông bên cạnh, người đàn ông này có thể chỉ đứng nhìn hai người nữ làm tình. Sau đó do sợ bị lộ danh tính về tình dục, hắn đã nhẫn tâm hạ thủ cho nạn nhân chết, hắn phải to cao lực lưỡng, có lực đánh rất mạnh gây trào máu vùng bụng, và sau đó nạn nhân chết một cách khó hiểu khi máu trong bụng bị rút ra như thể có máy hút ngược lên cổ họng và miệng. Hiện trường không để lại dấu vân tay, chỉ tìm thấy dấu giày của nạn nhân và dấu vết một loại giày bằng gỗ rất nhỏ gần phía tường. Do vậy cảnh sát suy đoán là có thể những người kia đã xóa chứng cứ như dấu giày. Tuy nhiên, bên ngoài cửa phòng vẫn còn xe đẩy quần áo mới giặt là của một vị khách nữ. Quần áo mang đi giặt là của một khách nữ tại tầng đó.

Những phát hiện này trùng khớp với hai nhân vật Long – người qua hình dạng bên ngoài cũng cho thấy có sức mạnh, và Anna – cô là chủ nhân của đồng quần áo trên, lúc đó tại tầng bốn năm sáu, khách sạn rất vắng người qua lại bên trong, Long đi xuống ra ngoài, còn Anna vừa đi gọi quần áo cho cô hầu phòng đem đi giặt. Còn gã Long thì cũng khoảng thời gian đó lục đục ăn mặc đi xuống tiếp tân gọi chìa khóa rồi ra ngoài, như vẻ tạo chứng cứ ngoại phạm. Thời gian hai người có thể tiếp xúc với cô hầu phòng gần giống nhau vào khoảng lúc mười giờ mười lăm phút. Họ cho rằng hai kẻ ở lãnh thổ khác có biểu hiện thần kinh và máu sát nhân, nên sau khi giáp mặt nhau trong khách sạn, bọn họ đã quan hệ nhau, tiếp đó muốn mua

vui thêm với nạn nhân, nhưng lại lo sợ lộ danh tính về đời sống tình dục nên lòng dạ hẹp hòi đã ra tay hạ sát nạn nhân. Sau khi tạm kết luận được một cách lý giải khá hợp lý, và sau khi lấy lời khai của một số người cũng bị tạm giữ, cảnh sát Long Hà, trước nay vẫn thường theo chủ trương “trọng cung hơn trọng chứng” để nhanh kết thúc những vụ án không mấy có lợi ích, tập trung vào hai nghi phạm là Catherine Anna Nguyễn và tên Trương Anh Kiên.

Đến chiều ngày thứ hai tạm giam, Long và Anna mới được chính thức thẩm vấn. Đợt hỏi thăm sơ sài lúc mới vào trại chưa nắm rõ được bao nhiêu thông tin. Họ, tuy vậy, lại phải trải qua ba đợt thẩm vấn với cùng một nội dung cho hai người. Điều này Long thừa biết, nhưng anh cũng chẳng muốn bịa đặt thêm chuyện gì, song tình tiết về Đào, cô gái anh gặp bên căn nhà nhỏ, và chuyện anh đang tiến hành điều tra căn nhà cuối huyện, Long lại không thể nói. Đối với Anna, mọi chuyện có vẻ ngược lại, dù là ở giới thượng lưu, đi đây đó làm ăn kinh doanh nhiều, song cô chưa bao giờ trải qua những giờ phút thẩm vấn như vậy, có chăng trên vài bộ phim hình sự, hay cuốn tiểu thuyết đầu đó cô đã từng xem qua.

Trong lần thẩm vấn cho Long, anh đã báo lại đầy đủ họ tên, địa chỉ, ngày sinh, người từ vùng nào theo cái thẻ căn cước giả anh mang trong ví, duy chỉ có phần nghề nghiệp, anh đã tự bịa ra là chủ một quầy hamburger nhỏ, và đang trên đường đi nghỉ mát tại vùng núi. Anh dám chắc rằng cảnh sát tại vùng này sẽ không tài nào phát hiện ra nghề chính của anh là gì, thông thường khi đã ở vai đặc vụ, anh được bí mật về nghề nghiệp ngay cả ở tại Phúc An, người ta chỉ sử dụng và liên lạc với anh qua những cái tên nặc danh khó hiểu và mã số đi kèm chữ cái dài dòng.

Trong lúc thẩm vấn, anh lo ngại cảnh sát Long Hà sẽ khiêng chiếc xe anh đang dùng về Sở này và mở nó ra kiểm tra. Khi đó, mọi chuyện sẽ dễ bị nghi ngờ, theo lẽ chung, mà các nhân viên điều tra ngành cảnh sát đều biết là chỉ có xe chuyên dụng mới được trang bị hiện đại và tối tân tới vậy. Dù không thể phát hiện ra anh là cảnh sát, họ cũng sớm cho anh là thành phần khủng bố, tội trạng và nghi hoặc sẽ càng lớn thêm.

Tuy vậy, cảnh sát Trạm 1 vẫn giấu chuyện chiếc xe của anh bị cướp trên đường về trạm. Do vậy, Long hết sức căng thẳng anh đã cân nhắc từng chi tiết, nếu anh biết hai người bạn đã giải cứu cướp xe thành công thì mọi chuyện sẽ rất dễ thở, anh muốn khai cái gì cũng được.

Anh chỉ cho biết rằng anh có nói chuyện với người hầu phòng khi ra khỏi phòng vào khoảng mười giờ hai mươi phút, sau đó đi ra ngoài và không hay biết chuyện gì cho đến khi trở lại khách sạn sau mười hai giờ trưa. Trong khoảng thời gian đó, anh không thể cho biết rõ mình

đi đâu. Thực ra anh có Thu Lan làm người cho bằng chứng ngoại phạm, song buổi gặp mặt đó còn có thêm Đào, việc tìm được Đào lúc này cũng khó ngang ngửa với tìm ra thủ phạm đã giết nạn nhân. Anh chỉ khai lòng vòng là mình ra ngoại ô một triền núi đi dạo rồi cảm thấy lạc lõng mà quay về.

Lần thẩm vấn thứ hai dành cho Anna. Trái với Long, cô trình báo sự thể trên mức dư. Từ đầu cô đã báo tất cả về tên tuổi, địa vị của mình, và việc cô sang lãnh thổ Long Hà làm gì. Vì cô tin là sự rắc rối dở hơi này sẽ nhanh chóng kết thúc khi cô khai càng rõ, càng chi tiết. Cô mong cảnh sát sớm nhận ra họ làm lẫn thứ gì đó, bởi cô ở đây ngày nào là phiên toái ngày ấy, gia đình cô đang thiếu đi một nhân lực chính để điều hành việc kinh doanh. Cô đã liên lạc với cha mình để ông sớm chuộc cô ra khỏi cái phòng giam chật hẹp này, song đến ông Giám đốc Sở cảnh sát Phúc An sang đây cũng không thể giải quyết được gì. Cô rơi vào tình thế rắc rối, một vụ giết người khó hiểu, vì chứng cứ khách quan rõ ràng, xe đẩy quần áo giặt ủi mà cô hầu phòng mang lên là chính quần áo Anna đã nhờ người này đem đi giặt.

Lần hỏi cung thứ ba dành cho cả Anna và Long, ngẫm thấy tình hình đây là một vụ án lạ đời, Sở cảnh sát Long Hà đã cho mời trung sỹ Mỹ William Copper đang phục vụ cho Bộ cảnh sát Hoàng gia về đây cộng tác, ngoài ra, hai nhân viên thuộc phòng điều tra tội phạm là Minh Hoàng (Max), và Hà Huy (Leon), và Văn Bình (John) cùng thẩm vấn. Trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt, vốn dĩ thời gian gần đây lơ là không còn đạt năng suất điều tra và phá án như trước, bị loại mất quyền được xét thành tích nâng hàm, được đẩy khỏi vụ án này. Hơn nữa, thời gian này Trần Khắc Kiệt hay xin nghỉ vô cớ, thời gian này hẳn không ở nhà, cũng không đến Sở, chỉ đi loanh quanh rồi biến mất hút vào trong rừng, sau lần ân ái với Mẫn Châu, nàng đã quen hơi của hắn, ít ra Mẫn Châu cũng không thể không khâm phục khả năng ân ái và sự nhiệt tình của hắn dành cho cô. Rừng rậm, đèo cao, núi non hiểm trở, một khi cả hai đã chú ý trốn đi, bọn đồng đảng của chúng có tỏa ra hết cũng khó lòng tìm được. Sáng cho đến khi chiều tối, Trần Khắc Kiệt và Mẫn Châu quần quít bên nhau.

Nói lại chuyện đang xảy ra tại phòng thẩm vấn Sở cảnh sát Long Hà hôm nay. William hỏi

Văn Bình:

- Mr Binh, Bính...!

- Please call me John!

- OK!

- Anh John, theo Sở, đây là một vụ giết người kỳ lạ, mà hung thủ khả nghi là hai người lạ từ nơi khác đến, có xuất thân từ tầng lớp không phải hạ lưu, tôi được biết cô Anna đây là một doanh nhân có tiếng, còn tên Anh Kiên, àh, hẳn nói bán hamburger bên Phúc An, anh có cho rằng, có lẽ nào hai người này lại chỉ giết một cô hầu phòng người địa phương không? Và mục đích để làm gì?

- Ông William, không vô cớ mà chúng tôi bắt tạm giam hai người này, tại hiện trường, họ là hai người bị khả nghi nhiều nhất. Ngoài ra, từ hai ba năm trở lại đây, số vụ mất tích, bị sát hại bí ẩn tại địa phận lãnh thổ Long Hà chúng tôi gia tăng, và đây là trường hợp gần nhất mà chúng tôi bắt gọn được cả nghi phạm. – Văn Bình nói.

William quay sang nhìn Minh Hoàng (Max), và Hà Huy (Leon) dò hỏi:

- Hai anh àh?

- Max!

- Leon!

- Ok, Max, and Leon, hai anh có thấy tình hình như vậy không, và cho rằng vụ việc này ra sao?

- Tôi cũng có ý kiến giống anh John. – Leon nói.

- Còn tôi, tình hình đúng như vậy, gần đây các vụ mất tích ngày, hay người bị giết hại với lý do khó hiểu, nạn nhân đa số bị giết ở những nơi vắng vẻ, điểm đáng chú ý là nơi hay có cảnh thiên nhiên thơ mộng, đến khi cảnh sát phát hiện được thì thi thể nạn nhân không còn được nguyên vẹn do thời rữa, các loài vật, chim tấn công nên cơ quan cảnh sát rất khó xác định được nguyên nhân cái chết. Chúng tôi chỉ đơn thuần là dịch vụ xử lý những cái xác đó và dọn dẹp lại hiện trường. Thêm vào đó, các vụ này trước đây do trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt phụ trách, tình hình điều tra luôn được tiến hành rất chậm. – Max nói

- Đó là lý do vì sao Sở mời ông về đây cộng tác, thưa ông William. – Văn Bình thêm vào.

- Tôi rất lấy làm hân hạnh, Attention! - William nhíu mày gây sự chú ý- Sở cảnh sát Long Hà không áp dụng các biện pháp nghiệp vụ để xác định căn cước nạn nhân hay sao?

- Có thưa ông William! Những cái xác được tìm thấy đã hư hại nặng một khi không còn khả năng đối chiếu qua nhận dạng thông thường, chúng tôi đều dùng các biện pháp kiểm tra máu, nước tiểu, thậm chí AND, móng mắt vv ... điều oái oăm thay, ông biết, do số dân sống ngoài vòng pháp luật quá cao, chúng tôi cũng không thể tìm ra bất kể sự trùng khớp nào trong cơ sở dữ liệu về căn cước của cảnh sát Hoàng Gia, thậm chí nếu có nhờ bên nước ngoài cho đối chiếu. Song mong ông hiểu cho, kinh phí và nhân lực của Sở hạn hẹp, một vấn đề khác chúng tôi phải dành ưu tiên cho những vụ án trong nội hạt lãnh thổ Long Hà, tức những vụ án “đàng hoàng” à không sorry, những vụ án hình sự không có tính quái lạ, đó là cơ sở để xét thành tích cho Sở ... - Leon thêm vào

- Good! Good! Tôi hiểu, Leon

Trong lúc mọi người đang trao đổi, một nhân viên bên phòng kỹ thuật sang nói, bê cả cái điện thoại cầm tay của Long, và Anna vào:

- Thưa, kết quả kiểm tra điện thoại của nghi phạm Trương Anh Kiên không cho thấy điều gì. Dữ liệu trong máy hoàn toàn không có gì ngoại trừ một số hình ảnh riêng tư.

- Kết quả trang web thì sao? – William hỏi

Nhân viên đó đặt điện thoại lên bàn, mọi người vào xem:

- Rất nhiều trang web bình thường, thưa các ông, mấy cái blog chat với vài cô gái bạn bè ... nhưng lịch sử truy cập web gã ta đã xóa sạch rồi. Chúng tôi cũng thử gọi các cuộc gọi và kiểm tra toàn là số nhà dân.

- Có lẽ lúc trên xe hắn đã xóa sạch rồi! – Văn Bình nói

- Nhìn hắn có giống người bán hamburger không sếp, em thấy tay chân hắn hình như có võ công, thân thủ nhanh nhẹn? – Leon nói

- Rất có thể! – William nói – Mà sao anh biết!

Ngồi một lúc William nói:

- Thế nào anh Bình, anh gọi tôi từ Bộ xuống đây chỉ để giải một vụ án thằng bán hamburger, một cô gái và một bà hầu phòng già thôi sao?

Văn Bình nói:

- À không, Mr William, cái này chỉ là tình cờ, Sở mời anh về đây để tạm thời cân bằng việc của thanh tra Kiệt.

- Good man- William nói

Chợt nhớ ra điều gì anh nhân viên kỹ thuật nói:

- Dạ đúng, tụi em cũng kiểm tra căn cước của hai người này, gã đàn ông đúng là làm tự do dân thường bên Phúc An. Còn cô gái đúng là con gái của ông chủ đồn điền cà phê Henry Vũ.

- Vậy hắn sang đây làm gì? – Max hỏi

Nghe đến đây chợt Văn Bình nhíu mày suy nghĩ, vì anh biết tình hình ở Sở cảnh sát đang lộn xộn, thời gian qua nhiều vụ việc bị im đi, cảnh sát chỉ động tay vào những vụ nào họ đánh hơi thấy hái ra tiền được.

Lúc này William mới nói sau một hồi xem ảnh của Long:

- Tôi cảm giác thằng này giống như biệt kích vậy! Anh có cho là như vậy không anh Bình?

- Tôi cũng không rõ. – Văn Bình nói

Được một lúc, Văn Bình nói:

- Giá như cái xe hành lý của họ không bị kẻ khác ăn cướp mất thì chúng ta sẽ có nhiều vật chứng hơn. Vì lúc mang đồ xuống tôi để ý, gã thanh niên này có cái vali rất nặng có đặt khóa điện tử. Tôi e là hắn để thứ gì quan trọng trong đó.

- Về cô gái thì không có nhiều chi tiết đáng chú ý, toàn là đồ nữ trang son phấn quần áo, vali của cô ta cũng không nặng bất thường như vậy

William hỏi:

- Cả một xe tải hàng hóa mà các anh chỉ cho hai cảnh sát đi trông thôi sao?

Văn Bình nói:

- Thì cũng nghe báo là một vụ án mạng dân sự, chúng tôi cũng không chuẩn bị nhiều, lực lượng cảnh sát hiện đang làm nhiệm vụ khác.
- Ừm, theo logic ban đầu cũng có lý. Nếu không có mất hành lý, thì giờ chúng ta chỉ có một gã thanh niên và một cô gái bị giam, mà chúng cứ thì qua lời khai rất .. lỏng lẻo – William nói.

Trong phòng họ lại bàn bạc ít lâu, xong cả nhóm sang phòng thẩm vấn bên cạnh.

- Hừm! Chúng ta sang hỏi bọn nó đi! – Văn Bình nói
- OK! – Vài người đáp

Long và Anna im lặng kiên nhẫn ngồi chờ trong phòng hỏi cung. Một lúc sau mấy người đi vào sát, chỉ có độc nhất một bóng đèn chụp trước bàn họ ngồi. Anna ngồi bó gối, thỉnh thoảng cũng quên mất cô đang bị giam lỏng ở đây chú tâm vào cuộc nói chuyện. Long vơ tay đốt điều thuốc im lặng lắng nghe một cách chịu đựng, vì những công việc và nghiệp vụ này Long đã biết nhiều tại Sở của anh. Trong bóng tối, làn khói thuốc của Long thỉnh thoảng quyen lấy hơi khói từ điều thuốc trên tay William.

Tay trung sỹ người Mỹ già dặn hơn Long khoảng bảy tám tuổi thỉnh thoảng liếc nhìn khuôn mặt Anna, rồi nhìn nhanh toàn bộ bộ áo vét sang trọng của cô, dù có hơi nhàu do vài ngày qua cô ở trong buồng giam. Kể từ khi ngồi chung với cô trong xe cảnh sát, đến hôm nay Long mới thấy lại đôi chân của Anna. Chúng không thể sánh với Thu Lan, Long thầm nghĩ ... Cái nhìn xăm xoi của tay trung sỹ người Mỹ xa lạ khiến cho Long dâng lên cảm giác anh muốn được cô nâng đỡ tâm hơn. Anh quay sang Anna nhìn lại khuôn mặt cô một lần nữa dưới ánh đèn. “Đẹp, một mẫu đàn bà đẹp, sang trọng, hãy nhìn chiếc mũi cao và chiếc cằm hơi nhô lên của nàng, đây là mẫu người có cá tính! Quả đúng là dù ở xã hội nào, giai cấp và thứ bậc cũng làm cho người ta có thể khác nhau ... Nàng là một mẫu người đẹp trên thương trường! Mình là ai! Một tên cảnh vệ không hơn không kém, à, mỹ miều hơn là một “tên sát nhân” hành nghề hợp pháp, một “bạn tình tuyệt vời” cho những cô nào ngã trong vòng tay mình. Tại sao số phận lại cho một kẻ đặc cảnh lang thang như ta ngồi chung buồng giam với nàng doanh nhân kia?” Những suy nghĩ ấy nhảy múa tạm thời trong đầu Long thay cho nội dung trao đổi của mấy tay cảnh sát kia, thứ anh đã nhầm chán.

Văn Bình hỏi Long trước:

- Anh Kiên, trong lần thẩm vấn trước, anh đã cho chúng tôi biết một số thông tin về anh. Xem xét lại, chúng tôi thấy rất vô nghĩa, vớ vẩn. Anh Kiên, anh không có ý định đùa giỡn với cảnh sát và chịu ngồi lâu dài tại đây?

- Không thưa sếp! – Long trả lời

- Anh khai tên là Trương Anh Kiên, 32 tuổi, sống tại quận Tiền Châu, lãnh thổ Phúc An, có một quầy Hamburger nhỏ, đang đi nghỉ mát tại lãnh thổ Long Hà, trú tại khách sạn Hải Vân, đúng không?

- Đúng!

- Có thay đổi gì nữa không!

- Không thưa sếp!

- Nonsense! Anh nói láo, thật ra anh là ai?

- Tôi là Kiên! – Long trả lời, rít thêm một hơi thuốc

Văn Bình giang tay vạt ngang mặt Long điều thuốc đang ngậm trên môi bay sang phải, Long thất thần. Còn tay Văn Bình rút lại vôi vã, hơi choáng vì tay anh va phải một khuôn mặt khá cứng cáp. Viên trung sỹ nhìn Long hiểu rằng tên này rất khỏe và có võ đáng ghờm.

- Tôi chưa kịp nói anh, chúng tôi đã khám phòng anh ngay sau khi đưa anh về Sở, đáng chú ý một người hành nghề tự do như anh lại mang theo cả súng. Ngoài ra, anh còn có một mô tô rất đặc biệt mà cá nhân tôi trong ngành cảnh sát cũng chưa dám mơ đến. – Văn Bình nói

Văn Bình vẫn giấu nhem chuyện chiếc xe và hành lý đã bị cướp mất, giờ ông đang lần dò hỏi Long:

- Đó là xe bạn tôi! Tôi mượn của anh ta, và không rõ nguồn gốc xe này ở đâu?

- Bạn anh là ai? – Max hỏi

- Tôi cũng không rõ nghề nghiệp chính của anh ta, anh ta có một quầy giải khát gần chỗ tôi bán hàng, chúng tôi thành bạn hàng của nhau mà!

- Hẳn là ai, tên, ở đâu – Leon hỏi

- À tên là ... Trung Hiếu, tôi chỉ biết vậy! – Long đáp

- Anh bán hamburger ở đâu?

- Quanh công viên giải trí Rizz bên thành phố Tiền Châu!

Long áp úng tìm một cái tên để lấp cho lời nói dối của mình. Văn Bình quan sát thấy điệu bộ Long, liền cắt ngang nói xen vào:

- Sao bạn anh lại có chiếc xe này, hẳn có làm trong an ninh không! - Bình hỏi

- Làm sao tôi biết được, tôi chỉ hay lấy nước giải khát của anh ta về bán, lấy gói đầu mà. Bạn hàng nên anh ta cho mượn xe chạy du lịch!

William hỏi Long, vẫn giấu chuyện hành lý bị mất:

- Này anh Long, anh có thể cho biết trong vali anh để vật dụng gì không?

Lúc này, mặt Long tỏ vẻ lo lắng, hai mắt lạo xạo, biểu hiện này đã không qua được mắt mấy thanh tra trong phòng, nhất là William.

- Tôi để ít đồ sưu tầm. – Long nói

William lại hỏi:

- Sưu tầm về môn gì?

- Sưu, sưu tầm về đồ nghề cắm trại, leo núi, săn thú rừng ...- Long nói ngập ngừng

William nói:

- Vali của anh có mã mở khóa không?

Long quay đầu rồi nói:

- Tôi là người ít học, thực sự từ lúc bị bắt vào đây tôi hoảng hốt quá nên quên mật khẩu rồi.

Văn Bình lại xoáy vào:

- Vậy anh có thể nói rõ từng món anh sưu tầm không?

Long muốn cứng họng, không thể trả lời vì anh không biết là hành lý và xe của anh đã được trộm đi. Anh tưởng rằng nếu anh khai ra mã số thì sẽ bị lộ mà anh không khai thì sẽ thành nói dối.

William lại chơi một đòn cân não:

- Anh cứ từ từ nghĩ xem mã số là gì. Chúng tôi sẽ đi xem lại vali của anh bây giờ?

Long lo lắng, trán bắt đầu đổ mồ hôi.

William mở miệng hỏi Anna:

- Anna, cô cho biết mình là một doanh nhân, từ Phúc An sang đây đi thăm đồn điền?

- Vâng thưa sếp! – Anna trả lời

- Cô có quen gã này không?

Anna quay sang nhìn Long, Long vẫn ngồi im. Về ngoài cửa Long, khiến Anna thoáng chút thiện cảm, song tình thực cô cũng không thể bao biện cho chàng lạ mặt kia, cô nghĩ đến việc sớm ra khỏi đây:

- Không tôi không biết anh ta!

- Thật không?

- Thật vậy! Tôi và anh ta không giết cô hầu phòng, có thể chúng tôi bị nghi oan. Mong các ông sớm thả chúng tôi ra.

William ngạc nhiên hỏi:

- Cô không quen gã này! Sao cô lại lo lắng cho số phận hắn ngồi đây!
- Chúng tôi không giết người! Như vậy chúng tôi phải được thả ra! – Anna nói
- Cô có bằng chứng gì cho lời nói này! Bằng chứng là chúng tôi đang thu thập, và nhiều khả năng cho thấy cô và anh chàng này can tội giết người!
- Vậy các ông lấy chứng cứ gì buộc tội hai chúng tôi!
- Phải! – Long xen vào

William cúi tiết quay sang nhìn Long nói:

- Shut up! Khi nào tôi hỏi anh mới được nói! Đây là buồng hỏi cung, không phải nơi phỏng vấn việc làm! Clear!

Văn Bình tay vớ lấy xấp tài liệu để xem lại, nói quả quyết:

- Hai anh chị còn quanh co chối cãi, sau hai ngày ngồi ở đây!
- Theo sổ ghi chép quầy tiếp tân và bên khách sạn cho biết, nạn nhân chết trong khoảng từ 10g20 đến 11g 30, trong thời gian này, không có khách nào ra vào khách sạn. Khách sạn thuộc loại trung, ngày hôm đó rất vắng khách, và vào tầm 11g, tất cả các phòng đều đi ra ngoài, trong khách sạn chỉ có đội đầu bếp lo chuẩn bị trong bếp, hai người trực phòng cô Vân và cô Hà, mỗi người đều đang trực một nơi, cô Vân trên lầu, còn cô Hà phía gần quầy tiếp tân, anh nhân viên tiếp tân anh Trung Thành đã xác nhận điều đó. Duy chỉ có hai người ở trong phòng trên lầu 4 và 5.
- Vậy là chúng tôi đã giết người, chỉ vì không ra khỏi khách sạn vào lúc này? Long hỏi
- Một trong hai, hay cả hai đã giết người! Nạn nhân không thể tự đâm vào bụng mình rồi lăn ra chết. Hớ, hớ ... - Văn Bình ngừng lại chút nhìn mọi người - Có điều, sự việc tôi quan tâm, là anh và chị đã làm cách nào để nạn nhân chết ở tư thế hở hang và chết vì nguyên nhân khó hiểu như vậy? – Văn Bình hỏi

William xen vào:

- Khoan, tại sao anh chị giết cô Vân hầu phòng? Có phải sau khi làm tình tay ba, rồi anh chị giết cô Vân, như một số kẻ bạo dâm hay làm?
- Tôi không liên quan gì đến cô hầu phòng. – Long trả lời
- Đúng vậy, một người khách bận rộn như tôi cũng không có gì rắc rối với cô hầu phòng, và tôi cũng không quen anh kia. – Anna nói
- Chúng tôi đã thuật lại sơ bộ vụ án cho hai người trong lần thẩm vấn đầu, lẽ nào anh chị giơ lại bảo chưa hiểu? Hai anh chị có thể không quen biết, nhưng gặp mặt trong khách sạn thì có thể có chứ? – Max hỏi.

Long và Anna quay sang nhìn mặt nhau, hơi chút ngượng ngùng, thật ra Anna chưa thấy Long trong khách sạn. Chỉ có Long chú ý thấy Anna đến khách sạn sau khi anh đến được hai ngày.

- Không! Tôi chưa thấy anh kia bao giờ, chỉ đến khi vào cùng ngòi xe cảnh sát! – Anna nói

- Tôi cũng không dám chắc đã thấy quý cô này trong khách sạn! – Long nói

- Và vào hôm nọ là lần đầu hai người thấy nhau, sau đó là diễn trò làm tình, theo tôi cho rằng, anh chị đã làm tình trong toilet chung, ngay khi gặp nhau ở hành lang, được một lúc cô hầu phòng vào toilet, anh chị đã gọi cô ta tham gia trò vui tay ba, sau đó là ra tay hạ sát vì một lý do nào đó, hay một trò vui mới sau khi làm tình xong.

Anna cảm thấy ngại ngùng, Long thêm phần chắn dù chỉ tưởng tượng cảnh ân ái với cô nàng bên cạnh:

- Xin các ông nói chuyện nghiêm túc cho! Tôi không biết các ông nghĩ ra chuyện gì? Tôi đã có vị hôn phu, tôi đang trên chuyến đi làm ăn, hôn phu của tôi đang đợi tôi ở nhà, tôi sẽ để mình dính vào rắc rối này chỉ vì một trò vui xác thịt?

Long quay sang nhìn Anna thấy hơi tiếc cho những suy tưởng của anh một hai ngày nay về nàng.

- Đã dính hôn, không có nghĩa người ta có thể có phút vui vẻ, tôi tôn trọng sự thật cô đưa ra, nhưng lại thêm một lý do vớ vẩn để chúng tôi vịn vào. – Văn Bình nói

- Tôi cũng không làm việc này. Ông có thể hiểu đây là một quý bà đứng đắn ... các ông đã bêu rếu quá nhiều trò giữa chúng tôi – Long nói.

Leon nói:

- Ông Long, bà Anna, cả hai vị vẫn khẳng khẳng chối đủ mọi chuyện.

- Nội trong hôm nay hay ngày mai, khi có thêm kết quả xét nghiệm mẫu thu tại hiện trường, chúng tôi sẽ sớm có bằng chứng và hai người sẽ hết chối cãi thôi.

- Thưa ông William, chúng tôi hy vọng sớm tóm được hai hung thủ đầu tiên trong những vụ án rắc rối tại lãnh thổ này trong hai ba năm trở lại đây. – Văn Bình kết thúc ý định

Buổi thẩm vấn vẫn chậm rãi, lời lẽ quanh co. Chỉ ít lâu sau những viên cảnh sát bên ngoài vào đưa Anna và Long trở lại phòng giam. Khi tay cảnh sát đến kéo Anna đi trước:

- Thưa cô, quý cô được lệnh trở lại phòng giam!

Anna vùng vằng, một quán tính quen thuộc khiến cô phải quay sang phải nhìn Long, nãy giờ anh đang gục đầu, mặt bàn thần như tiếc nuối điều chưa xảy ra, anh đã vội chú ý tới cô nàng

mà chưa khoanh vùng cảm giác của mình, chưa xác định được cô gái kia là ai, cuộc sống ra sao, và có quen biết ai, hay thậm chí cô ta có để tâm đến anh như Thu Lan, hay cô Đào bí hiểm. Long vừa quay lên nhìn thấy Anna:

- Tôi đã quá tự tin để mong chúng ta ngồi đây lâu hơn ...
- Hả?
- Đáng lẽ cô cần phải được thả ra sớm, trở lại nhà ...
- À, à, à! – Anna cười vui vẻ
- Thế còn anh? Anh không mong về nhà sớm sao ... Anh có vợ đang trông ở nhà chứ?

Long nhìn Anna lâu hơn, anh chợt nghĩ chẳng cần tránh câu trả lời của cô ta. Anh lắc đầu nói tiếc cho mình, mà là hụt hẫng, trong đầu đang rất lo về chuyện cái xe và cái vali.

- Đòi tôi lưu lạc muôn phương, giang hồ làm bạn, trần gian là nhà ...
- Anh không có một việc làm ổn định hay sao?
- Tôi, tôi ... bán hamburger ở Phúc An mà!
- Vậy sao nói lưu lạc giang hồ, anh này khó hiểu quá!
- Nói đùa vậy thôi! Mà bên Phúc An tôi chưa từng thấy cô bao giờ, cha cô thì tôi thấy trên báo rồi.
- Thưa quý cô, quý cô phải đi ngay! - Viên cảnh sát kéo tay áo Anna
- Á dzà,...

Sau khi viên cảnh sát đưa hai nghi phạm trở lại phòng giam, việc nội bộ tiến hành. Nhóm cảnh sát cùng William tự lúc nào đã sang phòng riêng hội ý.

- Thưa ông John (Văn Bình), chúng tôi có đối chiếu lại máy điện thoại cầm tay của tên thanh niên kia, qua xác minh kỹ thuật, phòng cho biết tên này dùng điện thoại rất hiện đại, có hai hướng mạng là mạng thường và mạng an ninh. – Leon báo, cùng lúc William và Max chú ý theo cuộc nói chuyện.

- Những con số nào anh có thể tìm thấy, có ra list chưa? – Bình hỏi
- Thưa có!

Văn Bình đưa tay nhận lấy tờ list những số điện thoại trong máy của Long từ tay Leon.

Nhìn thoáng qua, thấy nhiều dòng chữ “xxx” trong mạng an ninh, Bình hiểu tên này đến từ đâu, một thoáng nghi ngờ hiện trong mắt anh.

- Mr John, anh tìm được chi tiết gì thú vị? – William hỏi

- Vâng có, thưa ông William, Max anh có thể nói thêm về số máy mã hóa “xxx” của mạng an ninh.

Max nhận lời, hồ hởi nói:

- Hmm, vâng, rõ ràng chúng tôi đã phát hiện tên này thỉnh thoảng nhận và gọi những cuộc gọi vào mạng an ninh của quốc gia trong vòng 1 tháng gần đây. Các số trong mạng an ninh luôn được mã hóa sang chữ xxx. Ngay cả điện thoại hân cũng thỉnh thoảng dùng mạng an ninh. Trong trường hợp giải mã được số điện thoại thì ta cũng không biết là cơ quan nào gọi cho cơ quan nào, do trong các số này tự chạy và thay đổi luân phiên cho mỗi cơ quan an ninh; toàn quốc gia có cả mấy chục lãnh thổ; các số điện thoại này tự tạo và tự hủy do máy tính thực hiện theo ma trận vv.

William chợt nói, nét mặt băn khoăn:

- Có khi nào hân ăn trộm máy thứ này của cảnh sát không? Và biết cách sử dụng?

Mấy người vừa nghe vội cười xì xào trước câu hỏi này.

Leon nói xen vào:

- Nếu hân đột nhập mạng an ninh, khả năng rất nhỏ vì các máy điện thoại này phải được cơ quan an ninh cấp, nghĩa là hân phải “chôm” được máy của đặc vụ nào vv. Khả năng thứ hai, hân thuộc lực lượng bí mật nào, người ngành an ninh lại được cử đi giết người, trong khi nhân vật vừa mất mạng không có danh tính VIP đáng để bị ám sát như vậy. Khúc mắc vẫn đề theo tôi ở đây!

Văn Bình nói:

- Tôi được biết chính phủ hoàng gia hiện vẫn âm thầm có những chương trình đào tạo đặc cảnh đặc biệt. Ví dụ lực lượng đặc cảnh Thần tốc, lực lượng Tia chớp đỏ, hay là Quạ đen vv. Những chương trình loại này phục vụ cho công tác chống khủng bố, giải cứu con tin, và tấn công tội phạm, thậm chí cho mục tiêu chính trị ngoài tổ quốc tức là đi ám sát, trả thù vv.

Điều đáng nói, chế độ tập luyện trong những chương trình này cực kỳ khắc nghiệt và cách ly. Tôi đang nghiêng về giả thuyết, tên to xác kia thuộc lực lượng đặc cảnh nào đó. Hung thủ trong tay quý vị, quý vị vẫn không để ý chi tiết nhỏ, ngày hôm qua hay hôm kia, tôi nhớ không lầm, tên này được nhốt chung với nhóm côn đồ đầu gấu, cũng là những tay hảo hán về võ nghệ, song năm sáu tên đầu gấu kia định tấn công người này thì đã bị hân cho một bài học. Hmm, tình cờ lúc xảy ra ẩu đả trong buồng giam, tôi đi ngang qua, thấy tên thanh niên

này sử dụng võ nghệ sát thủ nhanh, dứt khoát ... hẳn không phải loại tầm thường đi bán bánh Hamburger như hẳn nói.

- Quả là cao kiến, cao kiến thừa ông John – William sực tỉnh.

William như hiểu ra điều gì vội nói:

- À há, tôi hiểu rồi, những người trong chế độ tập luyện luôn sống cách ly với đời sống xã hội, chuyện thiếu tiếp cận những cô gái đời thực là nguyên do đầy cao sự ham mê dục tính ngày một thái quá. Rất có thể tên thanh niên trong tù đó có nhu cầu mạnh mẽ về tình dục, nên khi được thả ra ngoài cuộc sống làm nhiệm vụ, dù có một hai tình nhân như nữ doanh nhân kiêu diễm, vẫn chưa thỏa mãn thú vui xác thịt của hẳn.

- À, à ... chúng tôi hiểu ý ông! – Leon và Max đồng thanh

- Lần lại hiện trường tôi đoán tên này rủ cô gái trẻ đi chơi, song lúc cô này đang bận lấy áo chòe giặt ủi từ cô hầu phòng, nên cô ta chưa thể đi. Dục tính nổi lên, tên này đã gạt gẫm cô gái vào toilet chung để vui vẻ. Vô tình thì cô Vân hầu phòng bước vào, chứng kiến hai người. Song do cô Vân cũng là người đồng tính nữ đã ít quan hệ lâu nên vì tò mò mà tham gia trò chơi tay ba. Và sau khi đạt đến dục tính cao nhất, sinh lực của tên thanh niên này trời dậy, bản chất mãnh thú sát nhân như con người hẳn được đào tạo hiện hình và ra tay giết cô Vân.

- À...

- À...

William nói:

- Tôi e rằng tên thanh niên kia có gì đáng nghi, bằng chứng là hẳn không thể nói thêm về cái vali của hẳn. Nếu hẳn chỉ là một tay đi du lịch bình thường, người ta sẽ kể vanh vách như vẹt đồ đạc của họ. Còn tên này, áp a áp ứng như chicken ... nuốt dây thun.

Văn Bình nói:

- Nhưng chúng ta cũng không còn cái vali và xe để gọi hẳn ra mở.

William thở dài, rồi nói quả quyết:

- Nếu tình hình này kéo dài, gã thanh niên kia cứng đầu chối quanh co hoài. Để tránh mất thời gian, tôi đề nghị cho dùng nhục hình. Anh Bình thấy sao?

Văn Bình nhăn mặt hơi ngại, xong cũng đành gật đầu:

- OK.

4. Yêu khí hồi sinh xác chết trong nhà xác

Một làn khói bay thoang thoang qua hành lang kéo dài xuyên suốt. Tốc độ của nó dường như cũng gia tăng nhanh hơn khi đi qua hành lang, uốn quanh, vòng vèo, chạy dần vào khu nhà phía tận sâu trong khuôn viên rộng lớn của Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà. Làn khói xanh vẫn lao đi vun vút vào hành lang tối xanh ánh đèn. Đó là khu nhà thí nghiệm cận kề nhà xác, nơi có Chi nhánh Văn phòng của Viện Pháp Y Long Hà,, trước khi đưa trở lại vào nhà lạnh bảo quản xác.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, sáng ánh sáng trắng, giường bệnh và dụng cụ, chỉ có hai y sỹ, chuyên gia pháp y Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà, Tony Lương và Mathiew Trần.

Mathiew nói Tony:

- Tony, anh à, cái bệnh viện này thực chi đáng đẹp cho xong. Cơ sở thì tồi tàn, nhân viên ít, mang tiếng là bệnh viện sở cảnh sát, chứ chúng ta có chữa bệnh gì đâu, thực chất như cái nhà xác, nhận vào, rạch mổ xem rồi lại bảo quản, hết hạn mang thiêu hủy. Cùng làm lâu với nhau, anh có bao giờ thấy chán.

Tony cười:

- Chán ư, chán thì không phải, mà là tôi rất chán đời. Trước kia, tôi từng làm một cảnh vệ đường phố, thời đó chỉ độ chừng 20 tuổi, háu đá, biết ít võ nghệ, trong một lần đi tuần chúng kiến cảnh một gia đình có cãi lộn, khi lại gần tôi thấy người cha đang đánh đập mấy đứa trẻ, vì nổi máu anh hùng, tôi đã quá tay đánh chết một ông ta.

- Anh đã từng giết người hả? – Mathieu sừng sốt

- Phải, bố tôi từng là cảnh sát viên, ông bị sát hại trong một lần đi tuần, khi tôi còn nhỏ tôi đã nuôi ý phục hận với kẻ xấu và sau này quyết tâm tiếp bước vào ngành cảnh sát để phục hận cho bố tôi

- Và anh đã lập nhiều thành tích?

- Sau đó, tôi mới hiểu chỉ là một cảnh thường ngày của gia đình họ, họ đánh nhau giả tạo, đóng kịch như vậy để giả nghèo khổ để xin ăn. Mà họ nghèo lắm, cả gia đình chỉ trông chờ màn kịch chồng say đánh đập vợ con giữa đường để xin tiền. Khi thật, đáng lẽ nên cho họ ít tiền, tôi lại ra tay lỡ đánh chết người chồng. Thế là càng làm cho gia đình đó khôn quẩn, đẩy bốn đứa con bơ vơ mồ côi cha. Từ ý nghĩ phục thù mơ hồ, tôi chẳng những không trả hận cho bố tôi, mà còn giết oan một người. Nhìn ánh mắt người mẹ và bốn đứa con khôn khổ của họ nhìn tôi, tôi hiểu là họ đã căm thù người trong ngành cảnh sát. Như vậy, thù của tôi lại xé ra thành thù hận lớn hơn ...

- Vậy anh có phải vào tù? Mathiew hỏi

Tony trầm tình nói:

- Chỉ cải tạo thôi, vì xét thấy người đàn ông đó uống say. Mà quả thực ông ta uống say, ông ta luôn say bí tỉ từ chiều, tối đến cả nhà tỏa ra đường cùng diễn trò này. Khi ông ta định tấn công, tôi tự vệ và lỡ tay đánh chết ông ta.

Tony nói tiếp:

- Anh biết đấy, người say rượu rất yếu. Chỉ lỡ tay là họ có thể đi mãi.

Nói đến đây, khuôn mặt Tony sạm hẳn đi, đôi mắt Tony căng mọng ánh nước, chỉ chờ trào ra. Anh nói:

- Chỉ vì tính háo thắng mà tôi đã giết chết người. Tôi chỉ bị kỷ luật cải tạo ...

- Rồi sao nữa

- Thời gian sau tôi vẫn ân hận mãi chuyện này, tôi cứ nghĩ nếu kẻ nào đó làm như vậy với chính mình, hay với người thân yêu mình ... thì sao há?

- Thôi đừng buồn. Thực sự anh không cố ý, mà chỉ là thiếu quan sát.

- Do vậy sau khi cải tạo tại trung tâm, tôi đã chọn tiếp nghề pháp y học, sống lặng lẽ nhằm chán bên cạnh những cái xác chết. Cuộc đời tôi nghĩ đã nợ người chết, tôi dần thân vào nghề này.

- Sự nhằm chán ở đây có nghĩa với cậu? - Mathiew hỏi

- Đúng vậy, yên tĩnh sẽ làm tôi thanh thản để suy nghĩ mãi về hành động trước đây, để ăn năn, và để trả cho người chết, tôi làm nghề này để thay họ phát biểu được sự thật còn lẫn khuất trước khi họ qua đời mà không kịp nói. – Nói xong Tony bật khóc, anh vợ lấy tay áo mình để che đi giọt nước mắt

- Bình tình, bình tĩnh, anh đừng quá xúc động vậy!

Tony hiểu ý, anh đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

- Xin lỗi, tôi không nên xúc động như vậy! Ừm cậu trực giùm chút, tôi ra ngoài quán làm ly cà phê cho khuấy khuấy đầu óc!

- Ừm, anh cứ đi đi, không sao có em trực trong này rồi! Có ai hỏi em nói anh đang bận trên phòng trên đi ký hồ sơ cho!

- Thank you!

Vô tình làn khói xanh kia nãy giờ tụ ngoài hành lang tràn vào trong phòng.

Mathieu cảm thấy một mình, anh ngẩn ngơ đôi lúc, không hay làn khói trên đầu đã từ từ hạ xuống xác chết cô Vân. Sáng nay, anh cùng Tony thực hiện khám nghiệm tử thi của nạn nhân Lê Thị Vân và để có thêm cơ sở trước khi kết luận tiếp. Đôi mắt anh chợt lóe lên. Anh nhớ hôm nọ khám nghiệm tổng quát bên ngoài xác nạn nhân, khi có đông người, anh chú ý nạn nhân tuy trung niên nhưng còn giữ được thân thể khá rắn chắc khiêu gợi. Chợt nhìn ra ngoài, anh nghĩ Tony đi ra quán uống cà phê rồi.

Mathiew đi đến gần xác chết, kéo rèm lại che một góc. Anh hiểu hơn ai là có những xác chết do tổ chức cơ thể tốt, sau khi chết vẫn giữ được sự rắn chắc và phong người nguyên như cũ và tình trạng thối rữa xảy ra rất chậm, có khi đến cả tuần. Điều này lý giải tại sao ngày xưa khi tiến hành ướp xác những người quý tộc, thân chủ của những người quá cố thường giao

xác nguyên vẹn cho nhà ướp xác chuẩn bị. Trong một số hoàn cảnh thuận lợi trên, khi xác vẫn có tình trạng tốt, nhiều kẻ làm trong nhà ướp xác đã giở trò “đòi bái” với ngay cả xác chết. Vì theo họ, những kẻ cùng đình dưới đáy xã hội không bao giờ có thể ngẩng cổ lên tìm kiếm một gia đình, nên với họ, chỉ những dịp những quý cô trẻ đẹp chẳng may chết sớm là cơ hội cho họ được nếm trải “thứ tình dục” đáng kinh sợ.

Ý nghĩ ấy quay lại với Mathieu, đứng một lát, anh kéo xe đẩy chở xác cô Vân vào phía sau rèm, kéo màn che mặt nạn nhân lên. Anh thấy bình thản và ngạc nhiên, nạn nhân vẫn giữ được sắc mặt bình thường như đang ngủ, khi kéo hết khăn ra, anh phải trầm trồ trước thân thể còn khá đẹp của. Thích thú, Mathieu đưa tay lên ngực nạn nhân, anh lại sờ soạng loanh quanh, rồi cúi xuống hôn. Một lát, trong cơn nghịch ngợm với cái xác một lúc lâu.. Anh đưa tay xuống mở dây kéo quần và nắm bầy tay bất động của nạn nhân đưa vào chỗ kín của mình.

Chợt lúc đó, khuôn mặt nạn nhân tím tái, xanh lợt, hai mắt mở trừng trừng, nanh đưa ra. Bất ngờ tay cô ta đang ở phía dưới Mathieu nắm chặt lấy chỗ kín của anh ta siết mạnh đến mức anh ta đau quá phải ngẩng lên. Con yêu chồm lên cổ Mathieu cắn hút máu, tay nó vẫn siết mạnh đến nỗi anh bị trọng thương ở dưới. Chỉ hai phút sau Mathieu nằm chết bên ghế. Con yêu đứng dậy, mồm miệng máu loang lổ, nó vớ vội cái áo blu trắng treo trên rèm mặc vội lao bỏ ra cửa.

Tony cũng vừa uống xong ly cà phê quán cóc bên ngoài bệnh viện. cũng đến lúc anh trở về, anh đi qua khuôn viên dài đến hành lang, sắp đến cửa phòng. Con yêu đẩy cửa mạnh đến nỗi Tony bị đẩy ngã văng vào một góc trong tường. Hoảng hốt, bất ngờ trước việc này, anh chỉ kịp nhìn thấy một cô gái cao lớn, tóc rối tung đi chân đất, mặc áo blu khoác hờ qua người đi vụt ra.

Tony hỏi:

- Cô là ai? Đi đâu đó? Mathieu đâu?

Cô gái hình như nghe, đứng lại. “Hả, xác chết sống lại, có ma, có ma ... bà con ơi?”

Con yêu quay mặt còn nhòe máu quanh miệng và cổ áo nhìn Tony. Anh nhận ra ngay đó là nạn nhân Lê Thị Vân đã sống lại và bỏ chạy. Anh kinh hãi la lên “Không thể như vậy, không thể nào như vậy?” Rồi anh chỉ kịp nhìn cô gái nhảy như một con chồn bỏ chạy ra khuôn viên mất hút.

Tony kịp chạy vào phòng xem, thấy xác Mathieu nằm một góc phía giường, cổ bị cắn, quần

bị chảy nước dịch từ chỗ kín. Tony hốt hoảng, lạy bên điện thoại điện về trung tâm quản lý.

- Thưa xin nối máy cho tôi gặp Trung sỹ Văn Bình.

Một lát, tại phòng hội ý, điện thoại reo, Văn Bình cầm máy nói:

- Hả, hả, anh nói gì. Nạn nhân sống lại và giết chết Mathieu rồi sao?

- Vâng thưa sếp!

- Cô ta đâu rồi, anh có giữ lại không?

- Không thể thưa sếp! Cô ta chạy như gió, khỏe lắm, xô cửa làm em ngã luôn nè.

- Hừm! Sao không giữ cô ta lại?

Văn Bình gác máy điện thoại một cách thiếu nhẹ tay rồi nói với William.

- We have trouble!

- What!

William hỏi lại:

- Tôi không nghe nhầm, anh định nói nạn nhân đã sống lại, giết chết nhân viên pháp y và bỏ trốn

- Phải!

- Lập tức phỏng tòa vụ án này lại!

Ở đến ngày thứ ba, tất cả phạm nhân bị bắt tạm giam trong phòng cảnh sát Sở sẽ được chuyển sang khu phòng giam cách ly, một khi họ chưa tiến thêm bước nào trong vụ án, hay những kẻ nằm chờ mà không có người thân đến bảo lãnh cho tại ngoại. Trước tiên, họ sẽ được lấy thông tin để nhập phòng, nhận túi để bỏ đồ đạc riêng tư và được phát đồng phục phạm nhân. Khi nhập phòng, có nghĩa hồ sơ của họ được tạm lưu vào hệ thống, và sẽ mất thêm thời gian xử lý.

Long nhìn quanh, anh đã hỏi những người bạn mình trong buồng giam. Một tên đầu gấu đi ăn cắp cửa hiệu đã tấn công trọng thương cảnh sát khi bị phát hiện. Tên khác cũng như tình cảnh Long và Anna, rơi vào một vụ án giết người tại đồng quê, mà lúc xảy ra vụ án hẳn quanh quần gần đó. Và còn một số chuyện rối rắm khác, mà lòng chàng đặc vụ nhanh chóng hướng sang cô gái phòng bên. Anna ở chung với một con điếm, cũng mắc trọng tội chỉ vì bảo vệ nhân phẩm cho mình. Theo Anna biết, chính cô này thuật lại, sau nhiều năm làm gái gọi cao

cấp tại khách sạn, đường dài kể cả trên không (tức làm gái cho những chuyến air-taxi một lượt), cô đang lên kế hoạch cho con đường hoàn lương rộng mở trước mắt.

Đến một ngày nọ, cô nhận được một yêu cầu khá béo bở, là làm tình nhân hờ cho một tên đại gia giàu có trên suốt chặng của tàu bay hần ngược lên phía bắc tham dự cuộc họp nội các. Dù đã trải qua bao kinh nghiệm tình ái, song không hiểu sao, lần này gã này có một hành vi và thái độ làm tình ra sao, theo ý cô gái là rất kỳ quặc và thiếu tôn trọng cũng như đã xúc phạm nặng nề “nhân phẩm” của cô, khi hành sự diễn ra cô đã bảo hần thôi và cho đáp xuống mà không lấy tiền, hần vẫn tiếp tục, trong cơn vùng vẫy kháng cự, cô đã đâm chết hần bằng cái mở chai rượu vang. Dĩ nhiên, hai viên phi công này giờ chứng kiến việc này đã phải đổi đường bay trở về Bệnh viện Sở cảnh sát cấp cứu cho gã kia, sau đó xuống ngay nóc tòa nhà Sở cảnh sát. Vài phạm nhân khác nằm trong đường dây buôn bán ma túy đang chờ cảnh sát bắt trọn cả ổ rồi mới xử lý ...

Cả nhóm được dắt đến phòng thay quần áo, cất tư trang. Tay khiêng xách quần áo phạm nhân, Long thoáng nhìn thấy Anna một cách hồ thẹn. Mọi việc đã tồi tệ hơn anh dự đoán ...

Sảnh phía trước họ dẫn đến khu thay quần áo tắm giặt vắng người, mùi hơi nước và xà phòng ẩm thấp. Lối chia hai cho phạm nhân nam và phạm nhân nữ. Ánh sáng tù mù, hơi nước làm không gian thêm mờ đục. Cảnh những con người trần truồng tắm gội gấp gáp nhanh chóng về lại phòng. Bên ngoài mỗi gian cho nam và nữ đều có một nhân viên đứng gác.

“Bụp, bụp, bụp” những thanh niên chạy qua lại quanh một gã cơ bắp. Gã đó chính là Long. Anh không thể ngờ, nhân lúc vào nhà tắm vắng người, nhóm phạm nhân chung phòng anh hôm nọ vẫn quyết tâm trả thù và định dạy cho anh một bài học ở đây. Chúng hy vọng là nơi kín này, tiếng nước chảy âm âm, ít nhân viên gác, chúng sẽ ra tay với anh.

Long bị bọn chúng vây lại tấn công. Những con người trần truồng, ướt sũng, có kẻ mình còn dính nguyên xà phòng chưa dội sạch. Nhóm thanh niên chia sáu tên vây quanh anh, bọn chúng chụp anh hụt một cú, do anh quá ướt, nên chui tuột ra khỏi tay của ba bốn đứa kia. Đứng dậy, anh phi cước đập cho hai tên xô vào nhau. Song tình thế lại không đơn giản, chúng lại lập đội hình mới, là dàn hàng ngang như cái lưới mở từ từ áp sát Long. Anh biết nếu anh đánh một tên, thì năm tên còn lại sẽ nhào vào. Quả không sai, lần này Long đã bị chụp trúng, anh giơ tay lên đỡ mặt tay kia đỡ hạ bộ, toàn thân anh gồng cứng như bao xi măng.

Anh lại chui được ra khỏi tay bọn chúng nhờ vào nước trơn trượt. Lần này anh chạy sang chỗ khác, đợi chúng bủa vây. Thì một, hai, ba, nhịp thứ tư Long sử dụng tuyệt chiêu nắm hai tay thành quả đấm quay như ném tạ, hạ được một lúc ba bốn tên, chiêu này tiêu tốn khá nhiều năng lượng của anh, tuy vậy, người ra đòn sẽ gần như mất phân nửa sức lực và quay chới với nếu đánh hụt, còn nếu trúng thì được hồi sức lại gần một phần ba. Đến đây, tình hình tự động giải tán. Bọn kia hiểu chúng không thể dám giết chết Long để gánh thêm tội trạng, nhưng kiểu răn đe này quả không có tác dụng với tên võ biên kia. Thời kỳ võ nghệ tuyệt đỉnh là kết hợp lối đánh tấn công kiểu boxing của phương Tây, karate, aikido của nhật, và rèn nội lực của môn võ Tàu, khi hấp thụ khối hỗn tạp đó người đặc cảnh vừa có thể đánh nhau tấn công như gấu, mà có thể nhảy cao, nhảy xa, leo trèo trên tường bám trụ ẩn tạm thời. Học viên được rèn luyện riêng môn võ và các kỹ năng trong hai năm trời.

Lúc này Long mới nói:

- Còn ý định tấn công nữa không?

Một vài tên cặp rập nói:

- Dạ, dạ, không, thưa anh?

- Bọn giang hồ thất thủ chúng em có mắt như không trông, nhìn lâm đại ca mà bắt nạt, quả hồ thẹn.

- Nếu có duyên trời hẹn ngộ, thời gian trong tù xin đại ca chỉ bảo thêm!

Long làm ra vẻ tự cao, bậm môi mà nói ngắn gọn:

- Ừm, ừm, tôi bỏ qua. Lấy cho ta cái quần và khăn lau mau lên!

- ...

Tiếng nước chảy từ vòi vẫn chưa hết, dù nhà tắm bên sảnh nữ đã gần hết người. Cô tiểu thư Anna hắt lần đầu rơi vào một nơi tắm tập thể như vậy không sao cảm thấy tự nhiên thoải mái. Khắp nơi một mùi hôi, ẩm thấp, mùi rêu và nước cống lẫn phân người của kẻ thù ý xấu đại tiện trong phòng tắm. Cô cứ đứng trân trân, nãy giờ chỉ kịp gỡ bỏ quần áo, cô ôm chặt chiếc khăn tắm che ngang ngực và bờ vai nhỏ của mình. Đôi chân bước liêu xiêu vì sợ phải đứng trên nước ấm dưới sàn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Anna thấy nếu mình có coi thường chỗ này thì cũng đứng mãi đây hết giờ mà chưa kịp tắm. Vậy là lần đầu cô phải chấp nhận tắm gội ở nơi công cộng như vậy, Anna rón rén đi vào một góc mở vòi đứng tắm. Dòng nước mát cũng rửa sạch đi bụi bậm và mồ hôi trên cơ thể gần hai ngày qua. Anna cảm thấy dễ chịu hơn, mãi miết kỳ quanh người. Được một lúc, khi vẫn chưa tắm sạch, hình như Anna nghe thấy tiếng vòi nước chảy mạnh hơn bên

phải mình. Đầu cô vẫn còn bê bết bọt xà phòng khiến cô không sao nhìn rõ, hình như có ai cũng đang tắm cạnh cô. Khởi phải nghĩ, có lẽ có phạm nhân nào cũng vào muộn và đứng tắm gần cô. Anna lại chú tâm xối nước vào đầu và mặt, dòng nước chảy tràn xuống ngực mát lạnh. Chợt vô tình cô mở mắt nhìn thấy dòng nước bên cạnh chảy ra bên chân phải mình, phía bên cô gái kia đang tắm không phải có màu bình thường của nước và xà phòng. Anna dần dần mở mắt nhìn chú ý thấy nó cứ từ từ sậm màu lên, đục lên, rồi bọt màu trắng của xà phòng từ từ cũng lẫn màu đỏ tươi. Nhìn tựa một lúc, như ai đó đang giặt một cái áo dính đầy máu, hay nước xối vào một cái xác vừa chết còn phun máu đỏ tươi. Cô hốt hoảng nhìn ngang thấy cô gái đứng bên vẫn đang tắm nhưng quay mặt vào tường, tay đang xoa hai ngực mình miết xuống tận chỗ kín rồi lại lên. Anna dừng hẳn việc kỳ cọ nhìn cô gái kia.

Cảm giác run dần tràn ngập, cô chú ý là phòng tắm rộng này không còn ai ngoài cô và cô gái kia. Ánh sáng mờ mịt hơn, hơi nước dày hơn. Anna vội hỏi khẽ:

- Đây cô, sao cô chảy ra toàn nước gì đỏ không? Cô bị thương ở tay kia, phải không?

Cô gái kia không nói, đột ngột quay phắt mặt lại nhe nanh. Toàn bộ một khuôn mặt bê bết máu nhàu nhĩ, Anna giặt mình nhưng vẫn nhận ra đó là cô Lê Thị Vân hai hôm trước. Cô gái nhe nanh dọa Anna. Hốt hoảng, Anna tung cái vôi hoa sen trên tay về phía mặt cô gái, trúng một chiếc răng đang đưa ra. Cô gái đưa tay ôm mặt, Anna hiểu là có thể nó hơi đau. Cô bỏ chạy ngay ra phía cửa gác và kêu cứu.

- Bảo vệ, bảo vệ, có ma trong này!

Tiếng la hét của Anna làm một nhân viên gác giật mình, cô ta vội chú ý thấy cô gái nhà giàu đang trần truồng trước mặt mình tay chỉ vào góc trong nhà tắm.

- Thừa cô, có ma, có ma trong đó. Cô có thể giúp tôi vào xem được không.

- Cái gì? Tiểu thư à, tôi đứng gác lấy thẻ ở đây, chỉ có cô là người cuối cùng, chắc cô giống tôi à?

- Không, thật sự là có ai trong đó!

- Thôi đừng đùa nữa tắm nhanh đi!

Anna vẫn đứng đó, khiến cho cô bảo vệ cũng bán tín bán nghi bước vào trong xem, phòng tắm trống không chỉ có hai người. Lúc này Anna hoàng hồn nhìn lại thì thấy đúng vậy. “Tiểu thư! Vào đây cô còn đùa nữa sao? Chắc cô mệt nên mê sảng thôi?”

Tuy vậy, Anna cũng đã dội sạch sẽ, cô lấy khăn lau nhanh chóng đi lại gần chỗ bảo vệ gác. Thay quần áo, ra ngoài.

Về đến phòng giam, Anna ngồi ôm gối trên giường nghĩ mãi. Cô không tin mình mê sảng hay ảo giác; bằng linh cảm của người đàn bà, Anna cho rằng có chuyện gì xấu đang đến. Tại cô đã nghe tiếng vù vù trong không khí. Mắt cô thỉnh thoảng nhạt nhòa những hình ảnh biến ảo của bóng ai đó. Mà hôm nay cô được dịp nhìn kỹ trong nhà tắm. Không lẽ chính nạn nhân đã chết giờ hiện hồn về muốn đe dọa cô. Nhưng nạn nhân chết không phải do cô giết, không lẽ người chết lại đi trả thù kẻ không giết mình. Chuyện gì nữa đây. Cái nhà tắm và cái phòng giam này rộng quá, phạm nhân cũng chỉ vài người, nhân viên gác rất ít, những cánh cửa và ổ khóa kiên cố quá. Giả dụ, có ai đó sát hại mình ở đây, cũng khó mà chạy kịp thoát thân. Cô linh cảm đến những điều kỳ lạ, đến những con ác quỷ hút máu trong truyền thuyết, đến loài ác thú sống ẩn náu ở nơi vắng người. Tất cả bọn chúng, dù chỉ một thứ thôi, dù nó là cái gì cũng có thể làm nguy hiểm cho tính mạng cô.

Cảm giác kinh sợ, cô đơn, muốn được bảo bọc dấy lên mạnh mẽ. Dù cô đã dính hôn, song hoàn cảnh này vị hôn phu của cô không ở đây, anh ta có tiền tài thế lực đi mấy cũng không kịp cứu giúp cô lúc này. Liệu phú quý và hào hoa nào cứu được sinh mạng cô để còn tìm ngày về? Cô nảy ngay suy nghĩ đến anh chàng võ biên bẻm mép đi cùng xe với mình. Đó là Kiên, anh chàng cùng cảnh ngộ.

Nhân đến giờ ăn cơm chiều, Anna ử rữ xin đến thùng tư trang, tìm được trong tư trang mình còn ít tiền, cô đã dúm cho một nhân viên phục vụ nhà ăn, bảo cô ta tìm giấy bút và ghi một “thông điệp mật” nhờ trao tận tay đến anh chàng bên phòng nam, có lẽ giờ này cũng đang chờ xếp hàng nhận phần cơm tù.

Mẩu giấy ghi nắn nót những dòng chữ ngắn gọn nhưng đầy ý nghĩa “Hãy đưa ra khỏi nơi này sớm! Không thể tin chuyện gì nhưng nó đã đến tìm”. Cảnh giác, Anna chỉ ghi như vậy, một câu cộc lốc nghe như lời tán tỉnh vừa vu vơ vừa sáo rỗng, giả sử tờ giấy này bại lộ, bảo vệ phát hiện được, nếu ráp nội dung vào thì cũng không thể biết ai gửi cho ai. Trong nỗi sợ hãi, cô tiêu thư vẫn còn chút tình ý trên chàng trai.

Khi giờ cơm vừa xong, lúc trở về phòng, Long đã được một nhân viên phục vụ đi ngang gài tấm giấy vào túi áo. Anh hiểu ý. Về phòng anh mở ra nhìn thấy tấm giấy vuông vắn, dòng chữ viết tay vội nhưng rất thanh thoát chứng tỏ một con người có học thức, nội dung khó hiểu nhưng xét hoàn cảnh mình anh hiểu ngay đó là ai. Anh cười thầm mãn nguyện hiểu ý

muốn này. Anh đưa tay bóp trán tìm một cách vừa thoát thân vừa có thể đưa được cả người đẹp ra ngoài.

Từ giây phút đó trở đi, Long bắt đầu nhìn trời nhìn đất, chung quanh, như giả là chán chường, thật ra anh đang cố tìm ra một kẽ hở nào đó trong xà lim này.

Long lẩm bẩm:

“Bây giờ đến cả mình cũng còn trong nhà giam thì làm cách nào giúp cô gái kia, phải nghĩ cách!”

5 – Một chuyến đi đêm - Sức mạnh của đồng tiền

Hối hận - Xin em đến trong giấc mộng

Chiều cùng ngày, tại trung tâm quận Tiền Châu, văn phòng của chi nhánh Tập đoàn trang phục lót La Bella tại Tiền Châu, đường Christoph Columbus:

- Hôm nay anh thấy em khác mọi khi!
- Khác ra sao? Em chưa hiểu ý anh?
- Trong giọng nói em mất đi sự sôi nổi cuồng nhiệt vốn có!
- Em vẫn có nó trong mình đấy! Có lẽ tại hôm nay anh khác sao đấy!
- Không hề! Anh vẫn hào hứng như hôm đưa em sang Long Hà!
- Em vẫn thế! Vẫn sôi nổi cuồng nhiệt!

Thu Lan đang đứng cầm chiếc máy cầm tay trên văn phòng hướng mắt ra phía cửa sổ, quang cảnh thật náo nhiệt của ban ngày đang từ từ nhường cho sự thi vị của trung tâm Tiền Châu khi hoàng hôn dần buông xuống. Đèn các tòa nhà và đèn đường đều đã bật, mặt trời còn tỏa ánh phía sau những tòa cao ốc khác. Trong bộ vét sang trọng, khẽ tựa vào bàn cô đứng vẫn thản nhiên nói, từ phía sau làn tóc cụp vào gáy. Quả thật, Lan đang suy tư về chuyện của Long. Ngày hôm nay, cô đã nhận vài cuộc điện thoại từ Sở cảnh sát Long Hà, từ viên trung sỹ nào đó.

Họ dò hỏi cô về mối quan hệ với một tên thanh niên giao bánh Hamburger nhưng lại thường xuyên nhận và điện thoại cho cô, căn cứ theo dữ liệu lưu trong máy cầm tay của hắn ta. Thu Lan không hiểu sao Long lại bị bắt vì tội tình nghi sát nhân và đồng mưu sát với một nữ doanh nhân, nghe nói là một trong những người con của một đại gia cà phê tại Phúc An. Nghe đến đây Thu Lan biết ngay đó là những nhân vật nào, thường xuyên tiếp khách cô khá sành sỏi với những thương hiệu lớn và những chuyện bên lề xung quanh các thứ này. Cảm giác ghen tức lại sộc lên trong lòng, chỉ mới hôm nọ, là ghen vì tình, Thu Lan đau lòng khi anh

chàng người yêu của mình hẹn với một cô thôn nữ ma quái nào đó, điều này khiến cô đã khó hiểu. Trở về lại Phúc An, công việc cuốn cô đi thêm xa khỏi mối ghen tuông, lại được nghe anh chàng dính dáng với một nữ doanh nhân. Về mặt này, Thu Lan tức tối vì cô biết cô chỉ là một “con điểm” lịch sự kín đáo cho các tay doanh nhân, cô phải lao động vất vả chỉ vừa mua được căn hộ cao cấp, về mặt tài chính, cô không thể sánh nổi cả họ nhà đại gia với khối gia sản kèch sù kia.

Chiều nay, Thu Lan đang nói điện thoại với tay Vương Thế Tài:

- Không hẳn! Anh thấy em nhiều thay đổi từ sau buổi đi miền núi về, cứ như em bị ma ám vậy!
- Quỷ tha ma bắt anh đi! Anh đừng “chù” em nữa!
- Thật vậy! Em đến miền núi biên giới đó thăm gã nào về mà như mất hồn!
- Em nói rồi! Em thăm người nhà em, em nói thật sao anh không tin em!
- Sự thật này nghe không hợp lý!
- Em nói thật rồi! Anh không tin em thì thôi, mà anh muốn nghĩ sao cũng được! Cảm ơn anh vì đã cho em đi nhờ sang Long Hà! Cảm ơn anh về tất cả anh đã làm cho em!
- ... Em! Em! Em!

Thu Lan đã ngắt máy điện thoại của tên Tài chỉ vì cô sợ càng nói lâu cô sẽ lộ hết mọi lời nói dối của cô với hắn ta. Thế là đành chọn giải pháp “mềm mỏng yêu kiều”. Dù sao cô hy vọng, tay doanh nhân mê gái kia sẽ suy nghĩ lại về con người cô và nhượng bộ cô.

Nằm trong buồng giam, Long nảy ra một ý nghĩ. Anh đứng dậy đi qua đi lại trong chiếc buồng giam chật chội, may mà anh chưa bị nhốt chung với bọn tù nhân khác, vì tội của anh chưa xác minh và chỉ tạm giam. Anh gọi cảnh vệ đến nói câu gì đó với họ. Tay cảnh vệ đi vào gặp trung sỹ Văn Bình đang ngồi trong phòng mình, Văn Bình sau khi nghe đã đồng ý cho đưa Long lên phòng mình. Khi trở ra, Long đi nhanh theo tên cảnh vệ vào phòng Văn Bình. Khi đi, Long kín đáo quan sát mọi thứ và ghi nhớ toàn bộ thiết kế từ gian buồng giam dẫn ra ngoài, anh và hai cảnh vệ cùng đi phải qua một sảnh rất rộng để tiến vào khu văn phòng của các cảnh sát viên.

- Thưa trung sỹ!
- Ừm! Anh nói anh cần khai thêm chi tiết gì cho tôi!

- Vâng, thưa trung sỹ!

- Mọi lời khai thêm đều hoan nghênh, mặc dù chúng tôi đã đi gần đến kết luận anh và cô Anna là thủ phạm giết nạn nhân Lê Thị Vân. Song có vài sự việc mới xảy đến, chúng tôi buộc phải đặt lại giả thiết mới cho toàn bộ sự việc này!

Long đưa tay, làm bộ đau khổ, tha thiết nói với Văn Bình:

- Trước khi khai tôi mong sếp cho một “ân huệ” nhỏ!

- Anh thử nói xem!

- Tôi muốn điện thoại đường dài về Phúc An cho một người, không qua kiểm duyệt, tức là từ máy cầm tay của sếp!

- Cho ai, nam hay nữ!

- Nữ, thưa sếp! – Nói đến đây Long gần như muốn khóc, không ngờ “đóng kịch” lại có tác dụng thật.

- Chắc là vợ hay người yêu anh!

“Dạ, người yêu! Thưa sếp!” Long gật gù ra ý. Văn Bình lấy máy ra đưa Long.

- Alô! Anh cảnh sát từ Long Hà phải không? Sao anh cứ làm phiền tôi mãi, tôi đã nói tôi không có quen người này! – Thu Lan vừa cầm máy lên trả lời

- Vâng, em có quen anh! – Long nói

- Rồi sao nữa, thế là anh có có điện thoại cho tôi đến lần thứ 4 trong ngày hôm nay ư?

- Không, lần đầu!

- Ai đấy, giọng anh nghe khác, anh là trung sỹ, hay trung tá, đại tá!

- Thu Lan, đừng có nóng, anh là bạn trai em đây nè, anh mượn máy của trung sỹ Văn Bình – Sở cảnh sát Long Hà điện thoại riêng cho em!

Thu Lan mừng rỡ như đóa hoa, mặt ửng hồng, tươi sáng.

- Anh Long hả? Anh đã quyết định trở lại với em rồi ư? Anh đến cảnh sát Long Hà?

- Anh đang bị tạm giam?

- Không phải vì mọi chuyện em đã được nghe họ nói, anh phạm tội đồng mưu sát chứ?

- Đúng, anh không làm vậy, nhưng có sự hiểu lầm và anh bị cảnh sát tạm giữ, họ đã giữ tất cả giấy tờ, xe, phương tiện của anh?

- Thế còn cô gái doanh nhân nào?

- Chính xác là có, nhưng anh không quen biết cô ta, cô ta cũng bị hiểu lầm và bị tạm giữ chung với anh.

- Em có tin anh không? – Long dứt khoát hỏi
- Em tin anh? – Lan ngập ngừng
- Thu Lan! Em có thể giúp anh?
- Anh nói thử xem?

Long đã nghĩ ngay đến ý nghĩ kỳ quặc mà theo anh là có cơ sở, anh rất khó nói với Lan khi trung sỹ Văn Bình ngồi rất gần anh, thành ra anh lại áp ứng:

- Em, em em có thể lên Long Hà, sang đây, em biết anh có quen một cô gái nhà bên miền núi chứ?
- Hhum, hmum!
- Em có thể nói cô ấy biết rõ anh đang ở đâu, đến đây thăm anh được không, em phải đi Long Hà vào giờ chiều trở đi ...

Văn Bình ngồi nghe được vài ý, anh quắc mắt không hiểu chàng bán hamburger kia có ý hẹn gặp ai trong này. Anh ta nháy lên giật lại chiếc máy cầm tay nói vào:

- !!??
- Vâng em vẫn nghe, mà việc anh nói em không biết có giúp được không
- À, hóa ra là cô, cô chính xác là bạn gái của tay này?
- Anh! Anh! Anh là trung sỹ gì đó sao? ... Vậy là đúng anh ấy bị giam giữ?
- Đúng vậy, bạn cô và một người nữa đang bị khép vào tội sát nhân, cô không hay biết gì về anh chàng này hay sao?
- Không! Không! Không có gì để nói nữa!
- ...

Lan ngắt máy điện thoại. Còn bên này, Văn Bình nhướn mắt lên hỏi chàng trai “Xong, bạn anh cúp máy rồi nhé, tôi giúp anh một chuyện rồi? Giờ anh có gì để khai báo?”

Long nói, mặt trở lên:

- Tôi cho rằng trong vụ này tôi đã gặp ma thừa sếp, tất cả sự việc diễn ra với tôi như ảo giác. Tôi chẳng làm gì cả mấy ngày qua.
- Có ma ư? Ma chỉ có trên phim ảnh, và qua lời đồn đại, xã hội này chưa chứng minh được là có ma, mà chỉ có chứng cứ về những người mất tích sống ẩn ở nơi rừng rú. Bọn này nửa người nửa cương thi, và chúng ta đã có manh mối về sự xuất hiện của chúng. Còn ma tàng hình! Tôi chưa thấy! Thế anh gặp ma ở đâu?

- Tôi gặp một con ma nữ trong khách sạn, và từ đây có thể cho là cô Lê Thị Vân bị nó giết.
 - Theo anh, là người rừng nào đó đã đi qua cổng chính khách sạn và lên lầu sáu bóp cổ cô nhân viên phục vụ rồi lại tự nhiên đi ra ngoài. Trong khi khách sạn có nhân viên trực ngày đêm.
 - Tôi nói thật thưa sếp! Chính tôi cũng hoài nghi về cái chết của cô trực phòng? Cô ta chết một cách rất kỳ lạ ...
 - Thôi được, như tôi nói, vì Long Hà là một lãnh thổ rộng lớn giáp biên giới, nhiều đồi núi, rừng rậm ... nên giả thiết là bọn người rừng có thể xuất hiện tôi tạm thời bám vào đấy.
- Ngoài ra, anh còn gì nữa?
- Tôi, tôi, không còn gì nữa? – Long áp úng
- Văn Bình im lặng, lại hỏi:
- Thế cô gái kia là ai?
 - Chúng tôi quen biết nhau.
 - Cô ta ở đâu?
 - Dạ, cô ta là Lan, làm một công ty thời trang ở Tiên Châu, Phúc An. Cô ta không dính dáng gì trong vụ việc này. Mong các ông đừng quấy rầy cô ta nữa!
 - Khi nào chúng tôi chưa xác định rõ anh là ai, có thể chúng tôi còn khai thác những liên lạc mà anh đã để trên máy cầm tay.

Long rất ám ức nhưng anh cũng chưa dám tiết lộ nghề nghiệp và mục đích chuyến đi lần này sang Long Hà.

- Mời anh trở lại buồng giam.
- Cảnh vệ!

Long phải trở lại buồng giam. Anh lại thêm một lần nữa quan sát và ghi nhớ trong đầu mọi bố trí trên đường đi.

Máy cầm tay của Lan lại đổ chuông. Cô mệt mỏi không ngớt, khi vừa dứt một cuộc điện thoại chán nản. Ngồi tựa trên ghế tay rộng, đôi chân dài gác lên bàn, dài và tuyệt đẹp. Cô với tay lấy điện thoại thì thấy tay Vương Thế Tài gọi lại:

- Alô!
- Chỉ mới một lát! Mà em bận máy liên tục, anh không thể gọi lại kịp
- Em bận khách hàng!
- Em luôn bận rộn như vậy sao?
- Vâng!
- Hình như em có chuyện gì rắc rối!
- Cũng có chút rắc rối nhưng không đáng bận tâm!
- Àh, tối nay em sang chỗ anh chứ?
- Ừ, ừ, sao lại ngay tối nay, anh quen em đã bao lâu rồi!

Tay Vương Thế Tài im lặng trong điện thoại, hắn cảm thấy như con mèo ngoan đang bị kẻ khác cuồn mắt. Hắn tỏ ý nóng nảy nhưng vẫn giữ vẻ quan tâm điềm nhiên, một tay doanh nhân lớn như Vương Thế Tài khi dự vọng nổi lên và nhắm chính xác vào một cô gái nào thì việc mất món ăn quả đối với hắn là một vô đầu điếng. Từ lâu, tay Tài đã sống ly thân khỏi người vợ già, và ăn chơi hưởng lạc khắp nơi, tuy nhiên trụ sở Hệ thống siêu thị của hắn vẫn đặt ở Tiên Châu – Phúc An. Còn Thu Lan cũng hiểu tại sao cuộc hẹn bị đẩy lên quá gấp, cô hiểu rằng tình cảm với Long còn rắc rối chính cô cũng không biết lần từ đâu để gỡ ra, còn tay Tài đang tỏ lộ một cách thô thiển cảm tình của hắn với cô, hắn nóng nảy sẽ không chịu nhường ai, cô có thể chưa mất Long nhưng cô có thể phá vỡ mối quan hệ với tay Tài ngay tức khắc. Trong giây lát, bản năng đã khiến Lan buột miệng trả lời:

- Có, tối nay em rảnh.
- Anh sẽ sang đón em. Ở đâu?
- Lúc 8g, em sẽ ngồi uống cà-phê đợi anh trên nóc tòa nhà Tiên Châu Building
- Hay lắm, một nơi đông người như vậy chắc chắn sẽ càng tốt cho ta, anh sẽ qua đó.
- Ừ, bye bye!
- Ừm!

Nhân vụ án này đã bị phong tỏa, điều này có nghĩa là cảnh sát Long Hà sẽ trì hoãn lại mọi đơn thưa kiện, bảo lãnh từ phía gia đình của nghi phạm, mặt khác sự việc nhân viên phòng pháp y Matthiew chết khiến cho tình hình thêm ngột ngạt, nhóm cảnh sát hỏi cung Anna và Long không còn mấy bình tĩnh. Về phần Anna, họ nhận xét rằng cô đã khai đúng, khai đủ nhưng do chưa có chứng cứ vô tội, họ vẫn giam cô trong tù. Còn với tên Trương Anh Kiên (tức đặc cảnh Long), hắn liên tục chối cãi bay biến mọi chuyện. Nhóm thẩm vấn mà chủ yếu

là trung sỹ Văn Bình quyết định lôi cổ tên Anh Kiên lên phòng hỏi cung ngay sau khi hắn vừa phịa ra với anh một chuyện hài trong nhà ngục này.

Tức tức, hai cảnh vệ đến giải Long một mình sang một phòng khác là nơi có dụng cụ tra khảo. Long ngồi ghế, bị còng hai tay ra phía sau.

- Thế nào, giờ mày có chịu khai không? – Văn Bình hỏi

- Khai gì thưa các ông, tôi đã khai đủ hết rồi, tôi vô tội! – Long nói

- Chúng tao có đủ chứng cứ, vật chứng cho thấy mày là một tên cóm mật từ Phúc An sang đây? – William nói

Long hơi thất thần nhìn William giới thiệu từng thứ một trên bàn:

- Mày xem này nhé, một tên bán bánh mì như mày sang Long Hà du lịch mà cầm bao nhiêu thứ đồ không cần thiết. Chúng tao đã kiểm tra tất cả đồ đạc và chiếc xe máy của mày rồi. Vậy mày là ai, sang đây làm gì?

Long quả thật khó chối cãi, anh vẫn không biết là phòng cảnh sát vẫn giấu chuyện hành lý bị cướp nên họ rất tức tối. Long nói:

- Những thứ đó tôi mua ở chợ trời ...

- Hay lắm! – Max nói

Leon đẩy chiếc máy điện thoại sang cho Long xem và nói:

- Anh nhìn đây anh Kiên. Sau hai ngày vật lộn với cái máy điện thoại của anh, phòng an ninh mạng đã khôi phục được phần mềm an ninh tình báo của Phúc An. Tại sao trong điện thoại anh có cái cái phần mềm này. Và cái máy điện thoại của anh, có nhiều số cũng mã hóa mà đó là của mạng an ninh.

- Tôi vào đó chơi thôi, còn máy này tôi mua đồ cũ, tôi không biết chủ nhân của nó!

- Láo xược, mày còn chối cãi hả? – Văn Bình nói

Vừa dứt lời, Văn Bình tung một bạt tay ngang mặt Long.

- Mày nói đi, Kiên, mày tên thật là gì, làm gì, sang Long Hà với mục đích gì?

- Tôi tên Trương Anh Kiên, tôi nói tôi bán hamburger mà?

Lại thêm một cú phạt nữa vào bụng Long. Anh gập người ôm bụng lại.

- Mày làm cho tổ chức nào? Ai phái mày sang đây, làm gì?

- Tôi đã khai hết rồi.

- Nói láo! – William nói đập tay xuống bàn

Gã William bây giờ xoa xoa tay nắm lại và bắt đầu đấm vào mặt vào bụng Long liên hồi vài chục phát. Một lúc sau, mặt Long bầm sưng lên, máu từ mũi và mi mắt chảy xuống. Anh vẫn im lặng, chỉ nói lảm nhảm là “đã khai hết rồi.”

Do các lãnh thổ thuộc Đông Dương Quốc đã phân chia quyền tự trị, nên về chính quyền tại các lãnh thổ là độc lập với nhau. Việc một công dân từ lãnh thổ khác sang lãnh thổ kia thăm dò điều tra là trái quy định tại lãnh thổ sở tại. Hơn nữa, Long Hà là một lãnh thổ lạc hậu, khét tiếng là mạnh tay đàn áp.

Long nghĩ đã mang nghiệp làm đặc cảnh, chẳng còn cách nào khác là ngồi chịu trận đến đâu hay đến đó. Nếu bây giờ anh khai ra, chưa chắc anh về lại được Phúc An an toàn, anh đã nghe kể nhiều về các trường hợp thủ tiêu tù nhân, mà dẫu có về được, thì bên đó họ còn trọng dụng anh nữa không, mà có thể là kỷ luật hay sa thải vì bất cẩn mà để xảy ra sự cố trong khi làm nhiệm vụ.

- Vẫn không khai hả? – Văn Bình hỏi
- Khai hết rồi! – Long thều thào nói
- Dù mày có khai hay không khai thì với ngàn này tang vật, và một án mạng xảy ra mày cũng đủ ngồi tù ở đây rồi con ạ! Không ai cứu mày ra khỏi cái nhà tù này đâu!

Lời nói chắc như đinh đóng cột của viên trung sỹ làm Long suy nghĩ trong chốc lát. Anh càng hiểu thêm về hình thức của nước chư hầu này.

Nhóm người kia lại tiếp tục hỏi, rồi lại đánh đấm huỳnh huých. Đến khi Long ngất đi, bọn họ mới thôi, bèn gọi nhân viên vào sơ cứu chùi máu cho anh, xong lại giải về buồng giam.

Lan ra khỏi phòng làm việc, cố gắng chào qua loa một vài nhân viên và xuống hầm để xe. Cô cần về nhà sớm để sửa soạn ăn mặc lại cho buổi tối nay. Cô nghĩ cũng có thể buổi hẹn sẽ mở ra thành một buổi chơi đêm đến tận ngày hôm sau, và cô sẽ đến công ty trễ, với lý do đi công việc bên ngoài, cùng với thêm chút ít tiền trong ví, và những hứa hẹn cho thu mua vài lô hàng. Lan đã đến chỗ đậu xe của mình, vào xe lúc nào, cô chẳng muốn khởi động máy nữa, tay cô cứ như quờ quạng không muốn làm theo ý nghĩ. Một lát, khi cũng phải về, Lan

chạy chiếc xe Honda - Maxim màu đỏ bóng lưỡn thuộc dòng thương gia, xe lao ra khỏi cổng tòa nhà công ty.

Trời đêm thật đông đúc người bên ngoài, xe cộ, xe công cộng, trên đầu một số loại tàu bay đang bay lượn như những quả bóng bầu dục to kèn đang di chuyển, đèn chiếu sáng rạng phía trước, riêng trong không gian xe mình, cô cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết, chỉ bốn chỗ ngồi nhỏ bé này cũng không làm cho lòng cô thêm ấm áp lên. Song áp lực kiếm tiền để trang trải tiền và thuế, để “nuôi” những thứ dịch vụ cao cấp, xe cộ, nhà vv. khiến Lan không thể làm khác đi ngoài việc thu hút những tay doanh nhân giàu có. Tình yêu lãng mạn với chàng đặc cảnh cuối cùng là gì? Câu hỏi này Lan đã nghĩ nhiều năm qua, cô vẫn phân vân. Khi đi được nửa đường, mọi cảm xúc dâng trào, cô bật khóc, miệng như lẩm bẫm, đầu suy tư “Anh Long ơi, dù em đã cố gắng giữ tình cảm chúng ta nhiều năm qua, em vẫn thất vọng. Hic, sao em không thể bảo vệ được tình cảm của mình, để cho nó nảy nở, và để ta được gần nhau, một chuyện đơn giản vậy em vẫn không làm được. Anh cứ mãi theo công việc, lúc nào cũng như một con thiêu thân lao vào nhiệm vụ, giờ em mới hiểu, khi quen anh em cứ nghĩ anh là một cảnh sát viên bình thường, không thể ngờ anh thuộc lực lượng đặc cảnh, mạng sống anh anh cũng chẳng thiết làm sao anh còn nghĩ đến tình cảm giữa hai chúng ta ... Anh lúc nào cũng có một câu duy nhất “Anh đang làm nhiệm vụ”, để trốn tránh em, và bây giờ, bây giờ thì anh đang ngồi trong tù ...Hic, hic. Hay số trời bắt em và anh phải chia ly.” Được một lúc, Lan lại im lặng, ngẫm nghĩ Lan tự nhủ “Mà dù ta có vô sự đến được với nhau, thì em cũng chẳng có mọi thứ như bây giờ, anh cũng chẳng thể duy trì nổi cuộc sống trên xã hội này, một trong hai ta, có lẽ vậy, một trong hai ta phải xuống thế giới hạ tầng hai mà sống, ta cũng không thể gặp mặt nhau, xuống đó, một đi biết ngày nào mới thoát ra được... hic, hư, hư. Sao em khổ quá!”

...

Từ lúc được hai cảnh vệ dìu trở về buồng giam, Long nằm liệt trên giường, đầu anh nửa tỉnh nửa mê linh cảm một điều gì đang đến, anh hiểu rằng một sự chia rẽ đang diễn ra trong mối quan hệ của mình với cô người yêu lâu năm. Anh cũng nằm ôm gối, trời tối dần đi, ánh sáng trong gian không đủ sáng, lù mù một chàng với thân thể cao lớn trong căn buồng chật hẹp. Anh duỗi chân, mắt nhìn ra phía khe cửa buồng giam là phía không gian bên ngoài, có bầu trời tự do và ánh điện đêm từ khu thị trấn. Anh không thể nào khóc nổi, nhưng cảm nhận rằng mình đang khóc từ trong ruột gan, anh đoán chắc rằng, ở trung tâm Tiền Châu, tối nay Thu Lan có lẽ hẹn gặp người khác, trong giọng nói nàng nói lên tất cả, sự lúng túng, che giấu, trốn tránh. Anh chưa từng được chứng kiến hay có bằng chứng cụ thể là Thu Lan đi đâu với ai, nhưng từ phán đoán một cô gái trẻ đẹp, sử dụng phương tiện sang trọng ở trung tâm thành phố, việc quen biết ai đó quả là quá dễ dàng. Điều anh đáng nói, không phải là sự bội bạc trong tình cảm của nàng dành cho anh, mà là khi anh gặp sóng gió, anh không được nàng thành tâm giúp đỡ. Bữa cơm chiều từ nhân chỉ vừa đủ lót dạ, trong ánh sáng mờ mờ của buồng giam anh cứ nằm nghĩ mãi đến những kỷ niệm ngày mới quen nàng, nghĩ vòng đi vòng lại cũng chỉ là những kỷ niệm đẹp, anh không thể nghĩ Thu Lan sẽ như hôm nay ...

Long nghĩ “Không, không, thân phận mình thấp kém, may nhờ có tí võ nghệ đã được vào làm đặc cảnh là may quá rồi. Cô ta dù sao cũng chỉ là một cô bạn gái, thật không công bằng khi mình đang gặp nạn mà bảo cô ta bỏ hết công việc chỉ để đi giúp mình. Mà trong tay bọn này, chưa chắc gì được ra ngoài, mình cũng không có chứng cứ gì chứng tỏ vô tội. Dù cô ta có ở đây cả tháng trời cũng chưa chắc giúp được mình nói gì là một hai ngày. Có lẽ số phận đã an bài, cái thị trấn đó chính là nơi kết thúc chuyện tình cảm của mình và Thu Lan. Hôm đó là buổi chia tay lần cuối. Không, không mình ích kỉ quá, đây là việc riêng của mình sao lại nhờ Lan giúp ... Thôi hãy quên nàng đi, để cho nàng quen người khác, nàng xứng đáng được những người khác tốt đẹp thành đạt giúp đỡ và che chở. Chuyện ngày xưa đã hết rồi ... Bên Phúc An cũng không có cử ai sang cứu mình. Đụng chuyện, họ cũng làm ngơ mặc cho mình tự giải quyết. Giờ phải làm sao thoát ra khỏi chỗ này bây giờ ...”

Anh lại nghĩ đến cách nào để cứu mình, anh nghĩ chỉ có một người có thể giúp anh, đó là Đào. Nhưng làm cách nào gặp nàng bây giờ, lúc này anh mới thật sự ân hận về việc không còn gặp nàng sơn nữ nữa. Âm ức, mệt mỏi, anh thiếp đi, miệng còn lầm bầm như mê sảng “Đào, Đào, Đào, làm sao anh có thể gặp em lại. Gặp lại em, gặp lại, gặp ...!”

Lời nói lầm bầm cứ lặp đi lặp lại như lời cầu nguyện trong đêm, nó yếu ớt, len lỏi, lan đi trong không gian là giấc mơ của anh chàng đặc vụ, mặc dù lúc này anh đã ngủ thiếp đi, trong mơ anh thấy mình vẫn nằm một góc trong một cái phòng tối lờ mờ, ngồi đấy và miệng lầm

bấm cũng câu nói này. Như có linh tính mách bảo, Đào chợt tỉnh giấc, nằm trong nhà bên sườn núi, cô nhận thấy có ai đó đang gọi mình, nhưng lúc này cô không dám đi xa. Cô biết ngoài trời đêm như thế này, rất nhiều hồn ma đang lờn vờn, toàn những con ma ác độc hình hài kinh hãi. Một khi bỏ ra ngoài lần theo tiếng gọi đó, cô có thể gặp những con ma ác trên đường đi và bị chúng hãm dọa, rượt đuổi, thậm chí với người có nhan sắc như cô, có thể bị chúng bao vây và đùa giỡn bằng những trò tình ái quái gở. Đào đã quá chán những trò đó, cô đã từng bị, từng là nạn nhân cho chúng...

Đào ngồi dậy, tập trung tư tưởng trong đêm xem tiếng vọng đó đích xác là ai. Một lúc sau, Đào cũng như bay vào không gian cô đã biết người đang mong mỏi cô chính là Long, anh chàng xa lạ hôm nào. Lần dò một hồi, Đào biết anh đang gặp nạn, hình như anh đang bị nhốt ở một nơi nào, cô lần dò trong không gian phiêu du của trí tưởng tượng, có cửa sắt, song sắt, nơi tăm tối ...

Long mê sảng, mồ hôi vã khắp người, trên mặt trên trán, miệng méo bệch vẫn không ngừng lẩm bẩm câu nói nhảm như lời cầu nguyện “Đào, Đào ...!”. Anh thấy mình đang ngồi trong một khu tăm tối, nhìn chung quanh, có tường đá, kiềng hang động, dưới chân anh loài chuột chạy như hành quân, giòi bọ, rết đang cựa quậy, vài con đang cố bò lên chân anh, anh đưa chân vung vẩy cho chúng rơi xuống ... Nước tù đọng ở đâu cứ đổ ra, lúc đầu anh nghĩ thấy mùi hôi thối sặc vào mũi, chú ý hơn anh cảm nhận mùi tanh thối hình như của máu, đột nhiên anh nhìn kỹ lại, những vũng nước chảy qua lại dưới chân anh là những vũng máu đen ngòm.

Anh nghĩ không lẽ mình lạc vào một lò mổ gia súc. “Thật kinh tởm, trong hang đá này có kẻ nào vẫn giết mổ gia súc chui, đồ tất cả mọi thứ ra đây, hậu quả là chuột và giòi bọ sinh sống phát triển.” Anh cứ định ninh vậy trong đầu, tìm cách đứng dậy anh đi vài vòng, trời tối nên anh phải lần dò, được một lúc anh vấp phải một vật gì lúc đầu cứng, lúc sau lại mềm, anh đá nó dịch sang bên, thấy nặng và nhầy nhụa dưới chân. Cố gắng nhìn xuống, Long thất thần khi thấy đó là một xác chết, cái đầu lâu trọc lóc chính là thứ cứng cứng mà anh va phải, và cái xác nhầy nhụa máu me bê bết chính là thứ nặng nặng. “Ôi khi thật, ở đây có án mạng ...?” “Kìa, đằng kia, đằng kia nữa, sao nhiều xác quá vậy! Một hố chôn người tập thể sao ...?” Anh cứ đập qua từng cái xác mà tìm đường đi, anh cũng chẳng biết mình đi đâu, tất cả đều tối mờ mờ, theo ánh sáng yếu ớt từ một góc cuối của hang đá này.

Bất ngờ một bàn tay nắm lấy mắt cá chân anh kéo mạnh, anh giật mình, một cái xác chưa chết hẳn vẫn đang ngo nguậy, Long không sợ nhưng anh cho nó cũng nguy hiểm, anh đưa chân kia đá mạnh, cú đá của anh mạnh đến nỗi cái đầu người bị bay ra khỏi cái xác, bàn tay nó vì thế không kéo chân anh nữa mà buông ra. Long giật mình nhảy qua.

Rồi anh nghe tiếng rục rịch, hình như tiếng chân người từ phía sau rất xa, từ một ngõ khác của hang thì phải, tiếng động dần dần hình thành là tiếng gầm và rên la của một toán người. Anh thấy mình tay không, mà toán người kia từ từ đông lên đến cả chục để đến cả trăm con đang đi lại phía anh, con nào con nấy đều hôi thối, theo như mũi anh nhận thấy, đầu méo mó bê bết máu đang tiến lại. Long nhảy nhẩy, vũng nước bên dưới bắn lên, anh vội chạy về phía một ngõ khác. Đi đến đoạn nào, anh cảm thấy mình cũng đang đập phải vài cái xác, vài bàn tay yếu ớt lại đưa lên tóm lấy ống quần của anh. Anh sực nhớ ra mình con một con dao xếp nhỏ trong áo, anh rút ra mở thành con dao phay, vừa chạy vừa chém phượt phượt không thương tiếc những kẻ đang níu anh. Đầu lâu, thịt thối, tay chân bay khắp nơi theo những cú chém và cú đá của anh. “Anh nghĩ bọn này chưa là gì với võ công của anh, anh mãi miết chém chúng lia lịa, nhưng nếu cứ đứng đây chém mãi một khi bọn chúng vây quanh lại đông thì sẽ đè anh chết ngạt chứ đừng nói đánh nhau nữa!” Anh lại bỏ chạy về phía ánh sáng, là hướng duy nhất anh chạy lúc này.

Đào đang cố gắng để tiếp cận anh. Nàng vẫn ngồi bất động.

Người anh giờ cũng dính đầy nước dưới chân bắn lên, và máu me của những tên kia bắn vào thân. Bọn chúng ngày càng đông như một toán quân cứ đuổi theo anh. Anh lấy hết sức chạy nhanh vào một góc ngòi chờ xem có gì xảy ra không. Vài con đi qua lại, anh chợt nảy ra một ý nghĩ, nếu cứ đánh nhau trong này anh sẽ gây động và chúng kéo tới càng đông. Anh tình cờ có nghe qua vài loài động vật bắt mồi chủ yếu qua mùi và nhiệt phát ra của con mồi, thực ra chúng không nhìn nhiều bằng mắt mà phân biệt. Nãy giờ đánh nhau anh để tâm thấy bọn chúng cũng quờ quạng chứ không tấn công anh chính xác chỗ nào. Hiểu ra điều này, anh vội lấy dao xia ít đất bùn dưới chân, lấy bôi lên quần áo, anh lấy cả vũng nước dưới chân té lên quần áo mình, và cả mặt, đầu tóc. Một mùi hôi thối kinh khủng. Nhưng Long cố gắng bậm môi chịu đựng cho qua. Cặp con dao vào sát nách để phòng bị tấn công, sau khi nguy trang thành một trong những kẻ như chúng, anh cũng giả vờ lão đảo đi ra ngoài. Đưa tay lên miệng giả vờ phát ra tiếng “ò ề” gầm gừ bắt chước bọn người kia, sau khi thấy ổn mọi thứ anh tiến lại gần một nhóm đang đi gần đó. Lần này anh đã thành công, anh đi ngang qua một nhóm vài ba con đang đi lại phía anh, chúng lại gần anh không phát hiện ra mùi gì lạ, lại bỏ đi. Vậy là Long cứ giả vờ lão đảo đi, chủ yếu anh tách ra đi một mình để tìm đường ra ngoài, còn hơn là đứng trong đây đánh nhau ...

Sau gần nửa tiếng giả vờ như vậy, anh cứ bước thấp bước cao lão đảo, cũng tìm được một ngõ nhỏ, hình như cái ngõ này khô hơn và không có nước bên dưới anh cho rằng đây là đường ra. “Mẹ nó, đi kiểu này mỗi chân quá!” Long lẩm bẩm. Anh đi theo ngõ đó, nó đưa anh đến

một gian hàng động khác sáng sủa hơn. Đi qua những cái rèm treo, anh gặp một cô gái đang đứng quay lưng. Không rõ người, chỉ thấy ảnh mờ nhạt. Anh gọi cô ta. Cô ta quay lại.

- Đào, em ở đây? Hãy giúp anh ra khỏi nơi tăm tối này!
- Anh! – Đào trả lời
- Đúng, anh đây, anh yêu của em đây! Em không nhận ra à?
- Sao anh lại dính đầy nước, và ăn mặc bẩn thỉu như vậy?

Long cười nhăn nhó, đưa tay gãi gãi trên người trên mặt, vì nước bắn làm anh ngứa quá, từ lúc này giờ anh không dám gãi

- Anh phải cải trang bọn xác người kia mới đến đây được.
- Hóa ra là vậy. – Đào nói
- Em không mau đưa anh ra khỏi đây đi!
- Anh nhìn lại xem, anh thật sự không phải đang ở đây!
- Không ở đây thì ở đâu, anh đang đứng trước mặt em còn gì?
- Không!
- Ta đang ở trong mơ hả?
- Anh không mơ! Nhanh lên, bọn chúng đến ...
- Anh đã gọi em, anh còn nói gì nữa?
- Anh gọi em à?
- Phải!

Đào lại quay mặt sang chỗ khác, nói với Long. Dù mình rất bẩn thỉu mắt dính đất, anh vẫn nhận thấy Đào rất đẹp như hôm nào, đôi mắt u buồn, đôi môi và gò má chiếc cằm gọi cảm ...

- Anh thật đáng trách, anh đã bỏ đi hôm nọ.
- Anh có chuyện, em phải thông cảm cho anh! – Long nói cau có
- Đến khi gặp nạn, không một người cầu cứu, anh mới nhớ đến em hả?
- Phải, từ khi gặp em, anh đã gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, anh mới nghĩ đến em, anh biết em không phải người thường, em là ai?

Đào quay lại nhìn Long, cô hỏi:

- Anh là ai? Sao anh lại hỏi em, anh từ xa đến đây?
- Anh là người đi du lịch.

Đào làm ra vẻ thất vọng:

- Đến lúc này, anh còn nói dối em!
- À!
- Anh tưởng em không biết, nếu em không biết anh đã làm gì tại đây, em chắc không thể nghe được anh gọi mà đến gặp anh
- Vậy là em đã đột nhập vào nhà tù và đưa anh ra ngoài rồi vào hang tối này
- Không ...

Một lúc Long vẫn chưa nói, Đào mở miệng:

- Em không biết anh từ đâu đến làm gì? Nhưng hành tung của anh thời gian qua tại nhà em, thì em biết, anh đã đột nhập vào nhà ban đêm và tìm kiếm thứ gì đó ...
- A, a, sao em biết, em có nhầm với ai không?
- Không nhầm, chỉ có mình anh, bây giờ anh nói anh là ai chưa?

Long giật mình, hóa ra dường như mọi hành tung của anh đang trong tầm quan sát của một con mắt nào, hay ở đây có gắn thiết bị quan sát. Anh đã bại lộ hành tung, song anh nghĩ anh không thể để kế hoạch này bị phát hiện, dù sao cô ta cũng vừa nói cô ta không biết mình làm gì thì phải.

- Thôi được, anh không dối em nữa, anh là một đặc cảnh, kẻ vào sinh ra tử, có một vụ tấn công tại khu vực này nên anh được nhiệm vụ đến đây hoạt động, anh thấy nhà vắng nên anh vào xem xét ... không ngờ người nhà của em chắc ở gần đó thấy anh.
- Không!
- Không là sao, nghĩa là không có ai!

Đào quay mặt lại một gương mặt sần sùi, trắng bệch nhìn Long. Anh bất ngờ thốt lên kinh ngạc “Hả, hả, sao em trông khiếp vậy, em là người hay ma ...?”. Đào nhìn Long, song do đã từng âu yếm bên cô nàng, Long dần dần bớt sợ, anh hiểu nếu Đào là ma và tấn công anh thì đã tấn công từ lâu không cần phải đứng đây đối đáp. Đào nói:

- Đó là một ngôi nhà ma ám, ngôi nhà của những oan hồn.
- Hả, sao anh vô ý vậy?

- Theo lời nguyên, bất kỳ ai từng vào ngôi nhà ấy sẽ chết, trong nhà đó, hay sau này cũng sẽ bỏ mạng ở nơi khác. Tùy mức độ, có khi cả người thân người đó cũng bị vạ lây, và hậu quả là những cái chết bí ẩn xảy ra liên tiếp

- Hả, nghĩa là anh sẽ phải chết?

- Lời nguyên đã nói vậy, và em chưa thấy sai với người nào.

- Vậy là em chính là ma trong ngôi nhà đó hả?

Đào cười đau khổ, mặt mũi đã trở lại như thiếu nữ đẹp đẽ, lệ rơi trên khóe mắt

- Em là nạn nhân trong ngôi nhà đó, em không phải là ma, mà cũng chẳng còn là người thường nữa.

- Chứ em là gì?

Nói đến đây, hình ảnh Đào vụt mất. Long hét lên “Đào, Đào em đâu rồi?” Anh chợt nghĩ lại lời nói của nàng, anh thấy đúng, anh đã không bỏ mạng trong ngôi nhà kia, không ngờ anh lại bị vướng vào một vụ án giết người ngay bên ngoài thị trấn, và bị giam trong tù. Có thể anh sẽ bị giết một cách bí mật bởi ai đó trong cái xà lim kia.

- Không, không, tôi không điên ... - Long hét to

- Tôi không điên – Anh vẫn hét to

Hai nhân viên cảnh vệ nghe tiếng hét vang như gấu ầm ã trong buồng giam, tiếng hét mạnh đến nỗi đánh thức tất cả tù nhân khác, làm cho bọn chúng run bắn lên vì sợ hãi, không ai dám có ý định trêu ngươi tên tù kia.

Tiếng dùi cui gõ mạnh vào cửa sắt đã đánh thức Long tỉnh dậy, anh chợt hiểu rằng chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ qua. Anh vẫn còn lẩm bẫm “Tôi không điên, tôi không điên ...”

Một nhân viên hỏi:

- Tên kia, đêm hôm có chuyện gì hét ầm ã vậy mà?

- Tôi không điên, tôi không giết người ... - Long lao đến cửa gào lên với họ

- Yes!

- Hãy mau thả tôi ra ...

- Ừ, mày không điên, tao cũng không điên ... Nếu mày tiếp tục la hét trong này, sẽ óm đòn nha con.

Nói đoạn, hai người bỏ đi ra. Long đứng hay tay bám lên chân song. Chán nản, thất vọng.

CHƯƠNG 10

1 – Yêu nữ lập kế cứu tình nhân

Ngày hôm sau, tại Trụ sở Sở cảnh sát Phúc An, Tiền Châu, trưởng thanh tra Trần Hiếu Tuấn đang họp với hai thanh tra Văn Trung và Quang Hải, trong ban chỉ huy chính cho chuyên án này.

Ông Trung nói:

- Một hai ngày qua, chúng ta đã mất liên lạc với đặc vụ Long
- Mất hẳn sao?
- Vâng, tất cả mọi liên lạc.

Ông Quang Hải nói:

- Tôi đã cho người liên lạc lại khách sạn nơi Long đang nghỉ, được biết hai ngày qua có một vụ án mạng, nạn nhân là nhân viên trực phòng của khách sạn, cảnh sát đã đến và bắt đi hai kẻ tình nghi một nam một nữ. Theo anh Dương và Nam chứng kiến, người nam chính là Long.
- Vâng tình hình phức tạp rồi anh ạ!

Ông Trung nói:

- Chúng ta cử Long đi điều tra, song anh ta lại rơi vào một vụ giết người, và hiện đang bị nhốt tại Sở cảnh sát Long Hà. Ông Tuấn, ông có chỉ đạo gì tiếp theo không?
- Chúng ta đang trong một chuyên án mật, và giấu mọi tung tích gốc gác của người đi làm nhiệm vụ. Nếu chúng ta ra mặt lúc này để bảo lãnh cậu ta, thì chưa hẳn cứu cậu ta khỏi tội giết người, vì cảnh sát đã tình nghi bắt người thì trên 70% là đúng. Mà còn lộ vụ việc này, Sở cảnh sát Long Hà sẽ biết chúng ta đang “đục tường” công việc của họ, tình hình quan hệ giữa hai Sở sẽ trở nên xấu đi, thậm chí ảnh hưởng đến công việc giao thương của hai lãnh thổ ... Ặc! - Ông Tuấn nói rồi ngán ngán thờ dài

Ông Tuấn nói:

- Mặc dù chúng ta đã nhanh chân cướp lại được cái xe máy và bộ đồ nghề để giấu tung tích, nhưng còn cái điện thoại cậu Long cầm. Tôi đoán họ cũng đủ trình độ truy xuất lại

lich sử điện thoại đã dùng cái gì. Chắc là họ đã đoán được cậu Long là người của Phúc An được phái sang, vì căn cước giả của Long vẫn là ở Phúc An. Thực sự, lúc bắt đầu chuyên án này, chúng ta không lường hết việc Long bị bại lộ tình cờ sớm như vậy và bị bắt cùng toàn bộ hành lý, phương tiện. Cái này... có thể nói người tính không bằng trời tính.

Ông Quang Hải nói:

- Cũng may nhờ có hai cậu Trọng Dương, Hải Nam, người thì đã bị giam, may phương tiện thu được về, cái xe đó cũng có giá trị gấp đôi một chiếc Mercedes hạng sang, toàn công nghệ quân sự mới được tích hợp vào đây ...

Ông Văn Trung nói:

- Sao bên Long Hà không có báo tin với Phúc An chỗ ta, hả hai anh!

Ông Tuấn nói:

- Họ biết nhưng họ không thèm báo, mình phải tôn trọng cái tự trị của họ chứ. Họ có đâu thân thiết gì với Phúc An, chưa muốn nói chính quyền Long Hà là thân với cánh xã hội đen, họ vận hành nhờ cái này là chính, họ muốn được toàn quyền phân xử mọi chuyện trong lãnh thổ mình.

Ông Quang Hải nói:

- Đành chịu thôi, anh Tuấn nói phải,

- Vậy là theo ý ông Tuấn, chúng ta tạm gác vụ này lại, và rút người về ...

- Đúng, ta sẽ gọi hai đặc vụ Hải Nam và Trọng Dương về. - Ông Tuấn quả quyết

Ông Trung tỏ vẻ lo âu:

- Thế còn Long, cậu ta sẽ ra sao?

- Hãy để cho cậu ta đối mặt với việc mình đã làm ... - Ông Tuấn nói

- Chúng ta không ngại, một ngày kia khi Long trở về, sẽ nghĩ rằng chúng ta là những người thiếu trách nhiệm ...

Ông Tuấn nói:

- Tôi tin là không có, vì cậu ta là một đặc cảnh, đã được huấn luyện để làm quen với bất cứ rủi ro nguy hiểm nào, kể cả cái chết ... Cậu ta sẽ tìm cách xoay sở. Nếu đúng Long là tên sát nhân, cậu ta sẽ phải chịu tội, nếu không phải, cậu ta sẽ sớm được họ thả ra. Tôi nghĩ có thể cậu ta đang tìm cách trốn thoát để bảo vệ mình ...

- Vâng, vâng! Rõ thừa thanh tra – Hai người kia gật đầu nói.

Cả ba người ngồi rầu rĩ một lúc, có một chút động lòng cho thân phận của Long trong trại giam, một chút thất vọng vì chuyên án đã sớm gặp trở ngại.

Ông Tuấn nói:

- Thảo nào, ông bà ta nói cũng đúng, cái hôm mà cho xuất phát vụ này, tôi thấy ngày âm lịch hôm đó không may, bữa đó lúc đi bộ ra nhà để xe tôi cũng bị một con chó đen chạy đến suýt nữa cắn.
- Tôi cũng thấy vậy đó anh Tuấn, bữa đó tôi thấy mắt cũng giật giật mắc cười lắm. – Văn Trung nói

Ông Quang Hải nói:

- Tôi nói nhỏ nha, vụ này chúng ta cũng cố ép bản thân và lực lượng làm thêm bên ngoài lãnh thổ nhằm kiếm thành tích cho ông Danh, ai ngờ mọi người vất vả quá.

Ông Tuấn phẩy tay nói:

- Cũng may chỉ mới có ba người vào chuyên án, mà Long giờ đang bị giam, thôi anh Hải anh gọi cho Dương và Nam về lại Phúc An đi!

Lãnh thổ Long Hà là một lãnh thổ miền núi biên giới rất rộng về diện tích, địa lý trù phú với những khoảng rừng rậm, núi non hiểm trở, đồng bằng trải dài sau những cánh rừng ... Do điều kiện địa chất và thiên nhiên, lãnh thổ Long Hà và một số lãnh thổ duyên hải của quốc gia này không có xây dựng Trại lao động ngầm dưới đất dưới lòng đất, nguồn tài chính từ nhân lực lao động ở thế giới hạng hai thiếu vắng càng làm cho lãnh thổ yếu kém về mọi mặt. Một lãnh thổ không mạnh về tiềm lực kinh tế, được phát triển theo mô hình mở cho cư dân sống tự nhiên gần gũi với thiên nhiên, gần như bị bỏ rơi đằng sau những lãnh thổ khác của quốc gia này.

Trung tâm thị trấn lãnh thổ nằm tại huyện Kiên Thành, còn lực lượng an ninh của lãnh thổ gồm có Sở cảnh sát Long Hà lại đóng tận huyện Sơn Hải, Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà lại nằm bên huyện Sơn Hải, trung tâm huấn luyện của Sở lại được xây dựng tại huyện Sơn Đông, nhà tù chính của Sở cảnh sát nằm gần Bệnh viện Sở cảnh sát nhất nhưng cũng tọa lạc tại một huyện khác là huyện Hải Thuận ... những huyện này nằm rải rác khắp địa phận lãnh thổ cách nhau hàng trăm cây số, trong khi những lãnh thổ khác, cụm mô hình Sở cảnh sát – Bệnh viện – và Trung tâm huấn luyện nằm tập trung trong một khu vực.

Với kiểu bố trí như vậy, nên vấn đề an ninh trong lãnh thổ Long Hà luôn rắc rối, tội phạm hoành hành ở thị trấn, khi cảnh sát biết đến thì họ phải di chuyển cả trăm cây số rầm rầm trên đường khiến chúng nghe động mà giải tán trước khi cảnh sát đến nơi. Hay việc áp giải tù nhân từ Sở sang nhà tù hay sang Bệnh viện Sở rất vòng vo, đường đi xa dễ xuất hiện nhiều sơ hở để đồng đảng chúng bên ngoài thực hiện kế hoạch giải cứu tù nhân. Sân bay lãnh thổ

Long Hà và trạm xe khách, là khu vực giao thông chính sang các lãnh thổ lân cận lại nằm tại ngoại ô thị trấn huyện Kiên Thành. Nhân viên Sở thừa thớt, lực lượng cảnh sát được rải “mỏng” cho toàn bộ các khu vực trong địa phận lãnh thổ, dân xã hội đen sống tập trung trà trộn với dân địa phương. Tình hình tội phạm phức tạp và đa dạng, các vụ án xảy ra liên tiếp nhưng ít được phát hiện trình báo lại, và thiên nhiên hoang sơ là điều kiện tốt để nhiều vụ án đi vào hướng bế tắc, mịt mù thông tin, bí ẩn.

Tiếng thét kinh hãi đêm qua của Long làm bàng hoàng cả một khu trại giam. Nhiều lời bàn tán xôn xao nhanh chóng đến tai Anna bên này, cô cũng hoài nghi không kém. Bên kia lãnh thổ Phúc An, gia đình cô đã biết được sự việc cô đang bị giam giữ vì tội tình nghi giết người trong chuyến đi của cô. Họ đang nỗ lực giải quyết vấn đề này, luật sư nổi tiếng tại Phúc An đang được đại gia đình cô tìm kiếm, song đây là một vụ án hình sự, cô vẫn chưa được tại ngoại.

Sáng nay trong buổi tập trung tội nhân hai trại giam, đứng bên khu vực nữ tù nhân, Anna âm thầm nhìn sang bên kia hàng rào bọc gai thép và lưới điện là sân tập trung của nam tù nhân, nhìn thấy Long ủ rũ, mặt như mất hồn, râu tóc rũ rượi cũng đang lê bước thình thịch, anh cứ nhìn chằm chằm xuống khoảng sân bê tông dăm chiêu thứ gì ... Nhìn lên, khu vực tù nhân tạm giam tuy là tạm giam nằm kề cận khu vực điều hành của Sở cảnh sát Long Hà nhưng nó được trang bị tối tân không kém. Vài chòi gác phía trên đầu, cảnh vệ mặc áo giáp chống đạn đầu khoác nón bảo vệ, lăm lăm súng trong tay, thắt lưng đeo súng ngắn laser và dao sáng loáng. Hàng rào điện vây kín một khoảng sân. Bên kia là một dãy các thiết vận xa, xe chở tù nhân, và một hai chiếc tàu bay chiến đấu của lực lượng cảnh sát ... xếp hàng nằm ngay ngắn dưới mái che của nhà để xe quân dụng. Nhìn lại, ngang qua hàng rào thấy anh chàng thanh niên tay không, thất thểu, thần sắc không còn tinh trí, chân bước uể oải. Anna thương cảm làm sao anh chàng kia có thể cứu mình trước hết khỏi nhà tù này. Ở một góc khuất nào đó, Anna vẫn sợ sệt con yêu hôm nọ sẽ lại xuất hiện và ra tay bóp cổ hay cắn chết tươi cô tại chỗ.

Cô vẫn bước đi trong khu vực tù nhân, thỉnh thoảng cô gặp vài dòng chữ nội quy trên tường răn đe kiểu như “Tù nhân là tội phạm quốc gia, có ý định vượt ngục hay chống đối có thể bị cảnh vệ bắn chết không cần có lý do ...”. Cô đã toan tính và trao cho chàng kia một ân huệ đầy nguy hiểm, Anna nghĩ, giả dụ chuyện vượt ngục không thành, rồi cô và người kia sẽ bị xử lý ra sao.

Một lát sau, tù nhân được tập trung để nghe giáo huấn và sinh hoạt tập thể. Đến gần trưa, họ được cho đi lao động quanh khu trại như dọn rác, vệ sinh các phòng trong khu trại. Từ hôm nọ đến nay, Anna chỉ nghe nói có người nhà cô điện thoại đến hỏi thăm, còn không hề thấy vị hôn phu của cô hỏi han quan tâm, chàng ta hiện làm CEO trong một tập đoàn truyền thông của Châu Âu đặt tại Tiền Châu – Phúc An. Việc họ sắp đính hôn là một sự kiện thu hút nhiều

sự chú ý của dư luận và báo giới, đến nay, tình hình đột ngột thay đổi khi vị hôn phu của CEO của một tập đoàn thanh thế lại đang ở trong trại giam, mọi thông tin về vụ án chưa được cảnh sát Long Hà cho công bố, mà chỉ trong nội bộ người thân gia đình phạm nhân, điều này có thể làm ảnh hưởng đến uy tín và bộ mặt của CEO này, là người chồng sắp cưới của Anna. Có thể sự việc nếu lộ tin tức ra sẽ đi đến đâu với sự nghiệp của vị hôn phu của cô?

“Cuộc đời cũng bạc không kém, cả với người giàu” Anna âm thầm ngẫm nghĩ, mới hôm qua, anh ta luôn một mực quan tâm đến cô từng phút, kể cả khi nàng đi xa, nay thì im lặng. “Còn chàng trai bên kia song sắt, hay vì anh ta nghe mình là con gái của đại gia đồn đồn cà phê nên cũng hám gia sản nhà mình mà toan tính kế hoạch cứu mình ra khỏi đây mà đến phát điên loạn ...? Tội nghiệp anh ta quá, cũng một kẻ hám lợi ...” Anna cứ im lặng giấu thân phận của mình trong nhà tù này. Ngày trôi qua lặng lẽ, đêm nữa lại đến bên khu vực nhà tù. Tất cả chìm trong bóng đêm, chỉ có khu điều hành của Sở ánh sáng điện vẫn thấp ngày đêm.

Đêm đến, Long nằm liệt trong buồng giam như hôm qua. Anh cũng lẩm bảm câu gì trong miệng thầm mong sẽ lại gặp Đào, cô thôn nữ ma quái. Anh nhanh chóng thiếp đi.

Bên căn nhà dưới sườn núi, Đào đợi đêm xuống có thể lần dò xem Long đang ở đâu. Cô đã ngồi vài tiếng im lặng từ chiều đến tối, lần theo những cảm nhận dò tìm, cô nhắm nghiền mắt dần dần cô phát hiện ra không phải Long đang bị toán người nào bắt mà khu vực anh ở là một chỗ rất đông người, có nhiều người ra vào, xe cộ, phương tiện. Đào đã phỏng đoán nơi đó là Sở cảnh sát Long Hà bên huyện Sơn Hải. Cô mừng vui khó tả.

Nhân lúc trời còn chưa về đêm hẳn, lúc này Đào đã có thể biến thành nửa yêu tinh nửa người. Cô không còn lòng dạ nào ngồi đợi, vội vã đi thay quần áo sang một bộ đồ đen, ra phía cửa đập gió bay về hướng Sơn Hải.

Long ngủ mơ màng đã lâu, anh cứ nằm đó. Đoạn đường trên cả trăm cây số, khiến Đào dù có bay cũng phải mất chừng hơn hai tiếng. Bay mãi bay mãi qua những khu vực rộng lớn, qua những cánh rừng nhỏ, khi thấy ánh đèn thị trấn phía xa, Đào biết là sắp đến. Nép trên một cành cây, cô lần tìm ra khu vực Sở cảnh sát. Cô bay lại gần đứng quan sát. Mọi thứ đều xây kiên cố, hàng rào vây bọc. Cảnh vệ đều tập trung hết trong trại trực đêm, một thân một mình cô làm cách nào dám xông vào đó. Bay lại gần, lén qua hàng rào, cô tiến lại phía khu nhà tù cho nam. Lần dò tìm qua các cửa sổ. Đến một phòng gần cuối, đứng trên hàng rào, nhìn qua khe cửa sổ trên cao, Đào thấy Long đang ngủ. Cô khẽ gọi vọng vào cửa như tiếng đàn, tiếng gọi không thể nghe được nhưng lan qua cửa sổ đi vào giấc ngủ của Long. Cô nói:

- Anh, anh có nghe thấy em không?

Dần dần Long hình như đã nghe, anh trả lời, mặc dù vẫn như đang nửa tỉnh nửa mê:

- Có, anh đã nghe được tiếng em!

- Sao mọi chuyện như vậy! Tại sao anh bị cảnh vệ bắt giam nhà ngục? – Đào khẽ hỏi

Long nói thành thật:

- Trong khi nghỉ ở khách sạn, anh vô tình có mặt lúc một vụ giết người xảy ra, mà anh không hiểu rõ ...

- Ai bị giết hả anh? – Đào ngạc nhiên hỏi

- Một, một người nhân viên của khách sạn!

- Rồi sao nữa? – Đào quan tâm

- Trước khi vụ án xảy ra, anh có nói chuyện với người này, sau đó anh đi ra ngoài đến bên núi gần nhà em. Không gặp em, anh trở lại khách sạn thì bị cảnh sát bắt giữ ...

Đào vừa vui vừa thương chàng trai đã nói thật:

- Anh đi đến bên nhà gặp em sao?

- Đúng!

- Ôi, thật không may ...

Đào lại hỏi:

- Chuyện có vậy thôi sao?

- Không! – Long trả lời

Anh nói tiếp:

- Bị bắt cùng anh là một cô gái khác cũng ở tầng trên của khách sạn. Cô ta cũng nói là không giết người nhân viên đó, mà lúc đó cô ta gọi cô nhân viên này lên phòng lấy đồ khách mang đi giặt ủi ...

- Anh có tin là cô ta đã giết người dọn phòng không? Long nói:

- Anh linh cảm rằng cô ta hoàn toàn không giết người, cô ta là doanh nhân. Cũng như anh, anh không làm chuyện đó, em có tin anh chứ?

- Có, em tin anh không làm chuyện đó. Từ lần đầu gặp anh, em biết anh không phải là kẻ độc ác, dù anh có làm nghề đặc cảnh đi nữa ...

- Vậy thì tốt quá! Em tốt quá!

Một lát sau, Long lại nói:

- Anh giờ không còn ai giúp đỡ, mọi người bỏ mặc anh trong cái xó này ...

- Đào, có cách nào để anh ra khỏi đây, thoát ra ngoài, ít ra anh còn có thể bảo vệ mình, và đi tìm lại kẻ sát nhân ... còn hơn nằm chịu ở đây, chẳng may cảnh sát tuyên bố anh là hung thủ

và tổng giam hay xử bắn anh thì mạng chẳng còn, làm sao tính chuyện tìm ra hung thủ ...
Đào hỏi thêm:

- Chuyện xảy ra hôm nào? Anh bị giam ở đây lâu chưa?

Long nghĩ, anh cũng không nhớ ngay là từ hôm bị bắt ở khách sạn đến nay bao ngày, anh nói:

- À, để xem, cách đây 4 ngày, anh không còn nhớ rõ, anh gần như mệt mỏi...

- Vì sao?

- Vì những chuyện quái lạ đến với anh làm quẩn trí, và giấc mơ lạ lùng đêm qua anh chưa sao giải đáp được!

Đào mỉm cười, chiếc cằm thon chúm chím đáp:

- Giờ thì anh thấy anh đã gọi em chưa?

- Anh thấy, anh thấy rồi ...!

- Em đang ở gần anh, bên ngoài buồng giam ...

- Vậy hả!?

- Suyt chứ! anh khê chứ, nếu không cảnh vệ nghe động, em phải bỏ đi ...

Long nghĩ ngợi rồi thều thào giọng nói khàn đục như mong sự cứu giúp của nàng:

- Em ở ngoài, đã nghĩ cách nào cứu anh ra khỏi đây chưa?

Đào đáp, lo ngại:

- Nhà ngục này kiên cố quá, có nhiều trang bị, nhiều cảnh vệ ngày đêm canh phòng ... dường như họ chỉ bảo vệ mạnh nhất ở đây, có lẽ đây là Sở cảnh sát đầu não của lãnh thổ này, còn toàn lãnh thổ an ninh đều yếu kém, lỏng lẻo ...

- Mà anh lại bị nhốt ở đây? Giờ làm sao?

Đào ngẫm lại quan sát của mình rồi mô tả:

- Hệ thống nhà ngục ở đây xây rất vững chãi, xung quanh có hàng rào điện bao bọc, không có cách nào người thường thoát ra được, có nhiều chòi canh và tháp súng máy, trên mỗi hàng rào về đêm đều thấp đèn sáng cứ một đoạn là có đèn.

Long trả lời đồng tình:

- Ừ, riêng cái buồng giam bê tông đá dày như vậy, tay không hay có khí cụ anh cũng khó lòng mà thoát ra được, bên ngoài lại còn tường rào nữa. Nếu anh không nằm trong lực lượng an ninh, thì hàng rào điện còn trang bị thêm hệ thống quét laser không thấy, và hệ thống phát giác bằng nhiệt, vì mấy hôm nay anh thấy trên hàng rào gai có vài con chồn bị bắn chết khi đang trèo qua hàng rào kẽm, tháp súng máy bắn tự động vào vị trí báo động ...

Đang nói chợt Đào chợt nhớ ra chuyện gì. Hóa ra, cách đây ba bốn hôm, khi đang đi dạo trong rừng, Đào gặp một con yêu nữ cùng động với mình, đang nằm ngủ say trong rừng, khi thấy Đào nó uể oải ngáp và khoe rằng vừa “chén” một bữa no nê một mụ nào từ bên huyện Kiên

Thành và trở về nằm nghỉ dưới góc cổ thụ. Nghĩ đến đây, Đào đau xót khi nhận ra đồng đảng của mình đã gián tiếp làm cho Long bị bắt và đẩy vào ngục. Đào thương cảm, càng mong tính kế giúp chàng thoát ra. Cô như im lặng trong giây lát. Thấy yên, Long gặng hỏi:

- Em, em đi rồi sao?

Đào vẫn im lặng. Long nói:

- Đến em là người sau cùng hiểu anh, cũng bỏ đi hả?

- Không, em đang nghĩ kế cứu anh ra khỏi đây.

Hai người lại im lặng trong một lúc lâu không nói. Đào là người đã thông thuộc vùng này, ngẫm một lát cô chợt nảy ra một kế hoạch táo bạo. Cô đã suy tính rất kỹ ở nhà cách nào giải thoát Long, khi đứng bên ngoài nhà tù Sở cảnh sát Long Hà, Đào thấy dự tính của mình có nhiều khả năng thực hiện.

Một lúc sau, Đào mới ghé sát vào thành tường, bên trong Long vẫn đang nằm nửa ngủ nửa mê. Cô nói Long:

- Anh Long, em có kế này ... để cứu anh khỏi đây.

- Kế hoạch gì?

- Em tính là có nhiều cơ may trót lọt, nhưng không biết anh có thể làm theo em dặn được không

Long vui mừng nói:

- Em đã xông pha tính kế cứu anh, thì chuyện gì anh chẳng dám làm ở trong này theo như em nói.

- Tốt lắm.

Đào mới thủ thỉ nói như vọng qua bức tường một cách chi tiết:

- Anh Long, em ở khu vực này lâu năm em hiểu. Toàn lãnh thổ này, lực lượng cảnh sát rất yếu kém, chậm trễ. Ngược lại, toàn bộ lực lượng họ tập trung đóng ở Sở cảnh sát này quanh năm suốt tháng chỉ ngồi chơi, nhàn rỗi và báo công tác ăn lương thôi, cảnh sát ở Long Hà thực chất như những chú rôi bù nhìn trên đường phố, ở trung tâm thị trấn, nhưng họ tập trung chủ yếu ở Sở. Em sợ là, chẳng những không thể đột nhập vào đây, mà có cứu được anh, hai ta không có đường nào thoát ra được...

- Thế có nghĩa là vô vọng hả em? – Long buồn bã hỏi

Đào nói tiếp:

- Anh chưa nghe em nói hết

- Sao nữa?

- Thế em mới nói, một phần thành công của kế hoạch em tính là ở anh, không biết anh có “diễn kịch” đạt không?

- Em bảo anh phải “diễn kịch” chuyện gì?

Đào lại thủ thi bên tai Long những tiếng trong như nước chảy:

- Em biết cảnh sát sẽ từ bỏ hỏi cung và giam giữ tù nhân, nếu họ phát hiện được tù nhân bị mất trí, điên loạn ... Và trường hợp thứ hai, khi vụ án rắc rối, tù nhân sẽ được chuyển xuống nhà tù lớn ở huyện Hải Thuận. Cả hai trường hợp, thì họ cũng cho người chuyển những tù nhân này ra khỏi nhà tù tạm giam của Sở ...

- Đào nói tiếp - Ở đây em chỉ nói trường hợp thứ nhất, khi phát hiện tù nhân bị mất trí, điên, họ sẽ không thể hỏi cung lấy lời khai nữa, và chuyển tù nhân sang Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà để khám tiếp và nhốt trong những nhà lao cho người điên. Ở Bệnh viện và cả ở nhà lao đó, lực lượng cảnh vệ rất lỏng lẻo và thưa thớt. Tại đó, em có thể cứu anh.

- Tức là em bảo anh phải “diễn kịch” làm người điên ...

- Đúng vậy, anh cần giả vờ đến mức mất trí, người ta không thể nhận ra nữa ... và phải đưa anh sang Bệnh viện.

Long tò mò hỏi thêm:

- Khi anh diễn kịch xong, mọi chuyện đã ổn, anh được đưa sang Bệnh viện, em làm cách nào để cứu anh ...

- Em sẽ xuất hiện dưới bộ mặt ghớm ghê mà anh đã từng thấy em và dọa họ. Lúc đó, anh chỉ cần phản ứng tấn công là có thể chạy trốn. Từ Bệnh viện Sở sang nhà lao cho người điên phải đi qua một khuôn viên rất rộng, năm giáp một cánh rừng thưa, chỉ có khoảng 2-3 cảnh vệ giải anh từ Bệnh viện về nhà lao. Lúc đó, em sẽ đợi dịp tốt và ra tay động thủ ...

- Đào, sao em biết tường tận mọi hoạt động của Sở cảnh sát Long Hà vậy?

Đào cười nói:

- Em đã sống ở đây khá lâu.

- Ở đây lâu, nhưng em đâu sống gần Sở cảnh sát ...

Đào nói:

- Rừng là nơi trú ẩn ban ngày của em, anh không nhớ sao. Bọn em thường bay qua nhiều cánh rừng, và tình cờ vài dịp em quan sát mọi hoạt động của khu vực đó ...

- Vậy anh đã phán đoán đúng ...

Đào ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

- Em không phải là người bình thường

- Biết rõ chuyện ấy có nghĩa gì chứ? Khi anh đang ở đây, và không một ai cứu anh?

- Anh biết ơn em, rất biết ơn em... - Long nói chân thành

Một giây phút im lặng. Đào không nói gì, cô thầm cảm thấy niềm vui râm ran trong lòng. Long lại hỏi:

- Còn lời nguyện em đã nói cho anh hôm nọ, có đúng không? Hay là trò đùa?

Đào nghiêm mặt lại nói:

- Đúng!
- Vậy là anh sẽ phải chết! – Long hỏi

Đào im lặng

- Nếu đúng, sao em không để anh chết mòn mỏi trong nhà tù này? Em đến cứu anh có thay đổi được số phận anh không?
- Em không biết nữa! Em cần cứu anh ra khỏi đây!
- Rồi sau đó, anh thoát ra ngoài rồi chạy trốn khỏi lời nguyền!
- Không, không phải trốn, mà có khi chính anh sẽ đưa em và cả anh ra khỏi lời nguyền ... -
Đào tiên liệu như vậy và nói cho Long

Long ngạc nhiên hỏi:

- Bằng cách nào, bằng trò đấm đá à? Nhưng anh không phải là yêu tinh gì?
- Vâng, đánh nhau! Nhưng gần đây em đã bị thuyết phục rằng anh là một đặc cảnh tài giỏi!
- Ừ, võ nghệ thì anh đã được rèn luyện nhiều. Nhưng anh làm sao đối đầu với yêu tinh được.

Đào trấn an anh nói:

- Không phải là mãi mãi không thể, mà con người có mưu trí và sự quả cảm sẽ chiến thắng bọn yêu tinh.
- Thế em phải là yêu tinh không? Sao em lại bảo anh giết đồng đảng của em.
- Nếu là một con yêu tinh thật, em đã giết anh khi ta ngủ với nhau xong!
- Vậy là một con yêu tinh biết yêu hả? Ha, ha, Long gặng cười, mặt lả

Đào then mà nói:

- Thôi đi, lúc này mà còn giỡn được. Anh nhớ làm theo, em sẽ theo sát anh ... Nhưng có thể chúng sẽ đánh anh nhiều.

Nói đến đây, Đào im lặng một lúc, tỏ vẻ xúc động cực mạnh:

- Không biết chúng có nổi điên đánh anh nhiều không, em thấy anh bị đánh nhiều quá, em thấy thương anh quá!

Long cười và nghĩ:

- Không sao đâu em, cũng chỉ một lúc cực thân thôi anh sẽ chịu được, vì em tất cả sẽ qua!
- Sao mà anh chịu được, lỡ chúng đánh anh nhiều ngày thì sao?

Long nói:

- Anh có một viên thuốc hình chiếc răng được dán nhẹ vào sau răng hàm của anh rất mỏng nhìn. Khi anh uống thuốc này anh sẽ trở nên điên loạn trong khoảng một vài ngày, sau đó qua mặt được chúng anh sẽ có cách đóng giả tự nhiên hơn
- Cái gì vậy! Em chưa biết – Đào hỏi

Long nói nhỏ:

- Một viên thuốc mà Đơn vị anh đã chuẩn bị cho anh trong trường hợp lọt vào tay kẻ địch và không còn đường sống có thể chọn chết hay giả điên thật.

Đào bót buồn nói:

- Thôi vậy em yên tâm, chắc anh sẽ bót cục cái thân xác.
- Chúc anh may mắn! Đào ngừng câu chuyện và nhảy vọt qua hàng rào ắt vào trong bóng đêm.

Tiếng cười của Long làm cho anh tỉnh giấc, khi tỉnh anh thấy mình đang cười, nhân tiện nghĩ chuyện nằng vừa dặn anh phải diễn kịch, thế là anh cười luôn vài tràng to tiếng. Trong đầu anh cố gắng nghĩ ra chuyện gì rất buồn cười mà mình từng gặp qua để nằm, ngồi, rồi đứng lên đi qua đi lại cười hô hô một mình thật to trong buồng giam.

Ngày hôm sau, Long dậy sớm hơn mọi người trong tù. Cổ đau rất vì cả đêm cố rống lên, mặc cho hai cảnh vệ đứng ngoài khu vực bắt phải im, mặt anh bầm vài chỗ vì bị dùi cui đập vào mặt răn đe. Anh nén đau vẫn im lặng, đợi họ vừa đi khỏi anh lại la hét inh ỏi, thỉnh thoảng miệng ngân nga vài bài quốc ca Mar-xây của Pháp quốc, thứ mà anh nhớ được khi xem phim ảnh.

Đến sáng, anh đã im hơi một chút, trên bàn mẫu kem đánh răng anh pha sệt sệt với nước để sẵn, anh cố gắng “đánh” vài một bãi to tướng trong buồng giam nhưng không vào hố tiêu mà để ra sàn rồi dùng tay chét lung tung lên tường, bôi cả lên quần áo đầu tóc của mình. Khi đồng hồ vừa điểm đúng sáu giờ sáng, đợi cảnh vệ vào lừa tù nhân ra sân, anh tranh thủ làm vài hóp nước pha kem đánh răng và nằm một chỗ giả vờ phun ra quần áo, để cho miệng sùi bọt mép ... Anh nhăn nhó, miệng lảm bảm, chuẩn bị vào vai diễn mới. Cảnh vệ đến triệu anh ra khỏi buồng giam, anh vẫn không đi. Bọn chúng nhăn mặt bịt mũi vì mùi cứt người thối nồng nặc. Chúng đá anh, thấy anh co người tránh nhưng không phản ứng. Lập tức, một trong hai tên nói thì thầm với nhau:

- Tên này chắc bị điên rồi?

Tên kia quan sát hiện trường, đứng suy nghĩ rồi đồng tình:

- Ủ, nhìn kìa, hấn sùi bọt mép rồi, đi bậy lại chơi với phân cứ như đất sét ...

Mùi hôi thối quá, khiến cho hai tên cứ đưa tay bịt mũi, không thể kiên nhẫn đứng lâu trong buồng giam. Những tù nhân khác đi qua, ai cũng nhìn vào, vài người ném cho Long cái nhìn thông cảm. Nghe đâu có tiếng người lẩn trong bọn chúng:

- Đại ca, hay là hôm nọ bọn mình đánh nó đau quá, trúng thần kinh não nên giờ hóa điên...

- Ừ, nhưng tao có thấy nó điên lúc đó đâu ... - tên đầu sỏ nói

Một tên khác lại nói:

- ĐM! Sao mày đánh nó chỗ hiểm thế, răn đe thì chỉ nhằm vào phần thân mà ra đòn thôi...

- Nó chết ở đây cũng chẳng có ích lợi gì.

- Ừ, mày quá tay, tao đang định bảo nó bày cho ít võ nghệ thì giờ nó tàn phế rồi ...

Tên đại ca bộp tai đưa bị nghi là đánh trọng thương Long mà nói:

- Tao đã dặn mày rồi, mắt mũi để đâu mày ra đòn hiểm thế?

- Em không cố ý, chỉ tại hấn tung chưởng mạnh quá, sai quai hàm em hôm nọ thừa đại ca...

Tên đại ca lại nói:

- Cuộc đời tao giết nhiều đứa rồi, ngồi ở đây khá lâu, vô đây giết thêm một đứa nữa cũng có ích chi...

- Em nhớ rồi, không phải em, đại ca ơi, hôm kia thằng này nó bị bức cung tra khảo đó!

Em thấy lính gác dìu nó đi về mà, mặt mũi sung húp, máu me không?

- Ừa vậy hả? Tội nghiệp ha, mà nó vi phạm cái đéo gì mà bị bức cung, sao không khai mẹ ra cho nó an thân?

- Em đâu biết!

- Chắc mấy thằng cảnh vệ quá tay đánh trúng huyết nó chập mạch rồi!

- Ặc, ặc! Không phải em mà!

Dần dần, bọn tù nhân đã ra hết ngoài sân để sinh hoạt tù nhân vào buổi sáng như thường lệ. Long vẫn không đi, mà nằm lì trong tù, thỉnh thoảng không có ai để ý, anh lại chạy lại ngậm thêm kem đánh răng và phun sùi bọt mép.

Đến quá buổi sáng, người dọn vệ sinh vào phòng chùi rửa lại phòng. Tin về vụ tên thanh niên Long bị hóa điên trong nhà tù tạm giam đã đến tay nhóm cảnh sát. Trong phòng mình, Văn Bình (John), Minh Hoàng (Max), và Hà Huy (Leon), tên sỹ quan Mỹ William Copper cũng bàng hoàng. Bọn họ bàn bạc thứ gì đó.

William hỏi:

- Ông John, tình hình trở nên tồi tệ, một trong hai hung thủ chính bị điên; nạn nhân của vụ án là cô Vân đã hạ sát một nhân viên pháp y và cố gắng chạy mất. Vụ việc này ra sao?

- Tôi thật chưa hình dung hết, chưa có vụ nào như vậy từ trước đến nay. – Văn Bình bóp trán suy nghĩ

Max nói:

- Theo cảnh vệ cho biết, tên Long đã bị điên thật. Hôm nay hắn vẫn không ra khỏi buồng giam đi sinh hoạt, mặc cho người lôi ra, hắn vẫn bám chặt cái giường nằm, cảnh vệ lôi kéo hắn ra làm gãy một chân giường

- Vâng, đúng như vậy thưa sếp! – Leon nói

Văn Bình suy nghĩ nói:

- Chúng ta còn có thể làm gì hơn. Quan trọng nhất là nạn nhân, xác nạn nhân không còn mà biến mất, thay vào đó là xác một nhân viên pháp y. Nếu vụ này lọt ra ngoài, ta cũng không thể giải thích với công chúng, mà cũng không có chứng cứ để buộc tội hai người kia.

- Tại sao? À, theo ông là nạn nhân chưa chết và đã mất tích, còn phía cảnh sát lại thiệt mạng một nhân viên. - William hỏi rồi nói luôn

- Vâng, chúng ta chưa có chứng cứ khoa học về việc người chết sống lại, mà trong hoàn cảnh này đã xảy ra tại Sở. – Leon nói.

- Hay chúng ta đã có giám định sai, nạn nhân chưa chết và chỉ chết sinh học trong một thời gian ngắn, sau đó sống lại trong trạng thái kích động và tấn công nhân viên rồi bỏ trốn.

Văn Bình chau mày thêm vào:

- Cũng có thể, hay phía ta đã bắt lầm hai người kia, có thể trong lúc bọn họ giờ trò vui trong toa lét, thì nạn nhân nổi điên tấn công họ nên mới bị chúng đánh như tử. Tưởng chết, nên bọn chúng lần đi hết. Đến khi cảnh sát phát hiện, thì bọn chúng sợ tội giết người mà đồng lõa chối đây đẩy, giả vờ như không ai quen ai?

William lại hỏi:

- Theo ý ông, vụ này ta giải quyết ra sao? Và tôi ngồi đây tiếp tục giữ vai trò gì?

Văn Bình nói:

- Tôi xin nói ý sau trước. Chúng tôi có yêu cầu trợ giúp từ Bộ cảnh sát Hoàng gia cho ông đến đây, không chỉ riêng vụ này, mà còn giải quyết những vụ việc bị lãng quên trong thời gian qua. Hiện Sở cảnh sát chúng tôi, đang rối tung, trưởng thanh tra Thành Khắc Kiệt liên tục vắng mặt, không cho nhiều vụ án hình sự được tiến hành, và có hoạt động che giấu cho nhiều vụ án ...

Văn Bình nói tiếp:

- Tình cờ, có vụ án cô Vân là giọt nước làm tràn ly, chúng tôi đã được lệnh mật là tách ly trưởng thanh tra và lập ban chỉ huy mới, do tôi đứng đầu, dưới sự cố vấn của ông ...

- Vụ việc này, tôi e rằng chúng ta hãy cho thử lại sự việc xem tên Long có điên hay không. Nếu đúng vậy, quả là mất đi một manh mối, ta chỉ còn cách đưa hắn vào nhà thương điên Bệnh viện Sở tạm giam. Còn nữ thủ phạm kia, ta vẫn giam lỏng, cô ta xuất thân trong một đại gia đình thế lực ở Phúc An, nhốt cô ta lâu cũng không yên. Nhưng ta vẫn phải làm theo nguyên tắc, là cứ giam lỏng. Trong thời gian đó, vụ này ta khép lại, và cho cử một số cảnh sát viên đi tìm tung tích nạn nhân đã trốn đâu. Theo mô tả của anh nhân viên Tony Lương, cô ta có thể như người rừng, như vậy ta chỉ còn cách vô rừng lũng bắt bọn chúng thôi. Ta sẽ cử một số cảnh sát xuống khu vực có nhiều rừng để truy bắt. Đến khi nào truy bắt được cô ta, thì vụ này tạm thời sẽ sáng tỏ.

- Ừ, ý kiến hay lắm! – William nói.

Sau giờ cơm trưa, ban chỉ huy đưa Long sang phòng tra khảo, Long được hai cảnh vệ điếu lên, bụng anh đói meo, mệt lả, anh vẫn vầy vùng làm như không biết. Họ cho anh ngồi vào ghế, hai tay và hai chân bị chới vào ghế. Tất cả người trong phòng phía sau tấm kính quan sát anh. Lần này có cả chuyên gia về tâm lý và tâm thần học đến để đánh giá mức độ tâm thần của tù nhân. Long vẫn nói lảm nhảm.

Sau vài màn đấm đá, Long chỉ ôm bụng che mặt kêu la, vẫn tỏ vẻ thất thần điên loạn, mắt không bao giờ nhìn tập trung, cứ nhìn lên trời. Mặt mũi anh bầm dập.

William nói:

- Có vẻ hấn điên thật! Hay do chúng ta quá tay với hấn trong lần hỏi cung hôm kia?
- Tôi không biết! – Văn Bình cũng lắc đầu tỏ vẻ hối hận
- Có ai biết lý do vài ngày qua đã xảy ra chuyện gì không? – William hỏi

Một cảnh vệ nói:

- Thưa sếp, hình như buổi nhập trại đầu tiên, có một trận ẩu đả lớn trong gian nhà tắm tù nhân nam, theo tôi biết thì một mình tên Long này đã bị nhóm tù nhân vây lại đánh ...

Mọi người lắng nghe anh ta nói.

- Hấn có đánh trả, nhưng cũng bị tấn công nhiều. Có thể, hấn bị đánh vào đầu, đến hôm nay mới giờ chúng.
- Sao? Hấn bị bọn tù kia đánh hả? – Văn Bình nói

Anh bực bội nói:

- Sao các anh lo ngại để cho bọn tù nhân hoành hành ngay trong trụ sở cảnh sát này. Luật lệ đâu hết, các anh đứng gác như ngủ hả?

Vài nhân viên nói:

- Thưa sếp, chúng tôi không biết!
- Chúng tôi không biết.
- Vì lúc đó, tiếng nước chảy rất lớn, mà bọn chúng đánh nhau rất im lặng, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng thình thịch... Khi chúng tôi vào, thì thấy tất cả bọn kia đang đứng dạt sang một bên, hình như đang nghe tên Long này thỉnh giáo thì phải. Chúng tôi không biết chuyện gì. Chỉ được nghe lại ...

Mọi người lại im. William buộc Văn Bình phải tìm ra sự thật tiếp theo. Văn Bình hết cách, đành yêu cầu cho lấy một số dụng cụ tra khảo mang vào. Long lại chịu tiếp một màn đấm đá nữa, mặt anh sung húp lên tiếp. Cả bọn họ bèn thử cù lét anh, kéo chân kéo tay, anh cười man dại co quắp người. Sau đó bọn chúng thử nhấn nước anh vào bể nước trong phòng cho ngạt xem có phản xạ sợ hãi sinh tồn của người thường. Chỉ thấy Long sắc nước ực ực, bọn họ sợ lại phải lôi đầu anh lên. Rồi thử cho đeo vòng tay chích điện, khi dòng điện vừa đủ truyền vào tay chân anh, anh giật bắn cả bọt mép. Vẫn không có kết quả. Họ không hề hay biết, trước khi vào đây, Long đã đẩy trong mép răng trong miệng nơi chứa thuốc bí mật, có hai ngăn, một ngăn là để tự sát, một ngăn là thuốc gây mê mất trí và giảm đau tạm thời, anh nuốt một lượng thuốc gây mê và trở nên mất trí thật sự như người điên. Mỗi phần nhỏ chỉ có tác dụng trong gần một hai ngày, sau đó thuốc sẽ hết tác dụng và người tỉnh lại, nhưng vẫn phải đóng giả.

Đến màn thứ hai, bọn họ cho người thử lấy lưỡi dao, rạch nhẹ ở bắp tay xem anh ta có phản ứng đau không, rồi kim đâm vào bắp đùi, hông. Long vẫn không hay biết. Họ lại cho thử lấy lửa hơ một góc nhỏ gần cẳng tay, xem có phản ứng với cảm giác nóng không. Bọn họ còn cho đeo lên đầu Long một cái vòng thu tín hiệu não bộ hoạt động và đưa ra các giả lập tín hiệu hay mô hình, âm thanh. Sau kết quả kiểm tra, màn hình máy tính cho ra các thông số nằm trong vùng của những bệnh nhân điên, tức não và mắt của Long không phản ứng bình thường. Màn tra khảo nhỏ để xác định – theo ý kiến của William và chuyên gia tâm thần – đã qua, cuối cùng cả bọn họ kết luận Long điên thật.

William và mọi người ra lại phía sau căn phòng, William nói:

- Bác sỹ, hấn có bị điên thật không?
- Theo kết quả của máy tính và kiểm tra bằng mắt thường cho thấy hấn đã có vẻ điên, chắc do bị gì đó. – Vị bác sỹ trả lời
- Nhưng tình trạng của hấn có giảm hay không? – William hỏi
- Giảm hay không thì chúng ta phải chờ theo dõi và làm xét nghiệm hằng ngày thưa ông!
- Hừm thế thì quá tốn thời gian cho vụ này, trong khi chỉ là một vụ án mạng một bà lao công bình thường!

Văn Bình nói:

- Đúng vậy, tôi thấy cả nhóm chúng ta chỉ tập trung cho việc này thì mất cả ngày rồi. Thực sự với một vụ án nhỏ dân sự như vậy, chúng tôi có thể bỏ qua và cho kết luận là ngã té vào sàn hay gì đó ... và báo kết quả cho gia đình họ mà không cần điều tra. Có những thứ quan trọng hơn ba cái vụ vặt này. Có điều, chúng ta đặt một nghi vấn hấn là điệp viên của cơ quan nào đó nên mới dốc công sức như vậy.

Max nói:

- Đúng đó hai sếp! Cả hành lý của hai người này cũng bị mất trộm.

Leon nói:

- Dạ đúng, giờ chúng ta chỉ còn mình họ để lấy lời khai mà hắn thì đã bị tù nhân khác đánh cho trọng thương. Còn bên cô tù nhân kia, thì Phòng đã nhận được hồ sơ đòi trả người của luật sư, là cha cô ta đã can thiệp vào rồi nhờ luật sư. Sớm muộn ta cũng phải thả cô ta ra. Cô ta mà về bên Phúc An sẽ nói cho truyền thông biết việc Sở ta còn đang giam giữ người bạn của cô ta mà không có bằng chứng gì.

Văn Bình nói:

- Thôi vậy từ từ thả cô ta ra, còn đưa tên này sang trại tâm thần, các quý vị có thống nhất không?

William nói:

- Vậy đi, thôi chúng ta dẹp vụ này, chưa tìm được tên gián điệp nào mà mất thời gian quá rồi.

Sau đó, Trạm cảnh sát 1 - Sở cảnh sát Long Hà chỉ đạo cho Phòng thư vụ làm hồ sơ điện tử kèm tờ giấy lệnh chuyển tù nhân sang nhà thương điên Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà tạm giam.

Long vẫn chưa tỉnh thuốc, anh không hay biết gì, khi trở về phòng, anh mệt lả không thể đi mà bị hai cảnh vệ kéo lê về buồng giam. Họ đã băng bó lại và cầm máu cho Long tại những vết thương. Một đĩa thức ăn, ít nước, bánh mì cùng vài lát thịt khô cũng được quăng lên bàn ...

Một vài tiếng sau, lúc này trời đã chuyển sang tối, các buồng giam đèn tắt tối mù mờ. Long dần dần tỉnh lại, anh thấy đầu óc đau như búa bổ, mặt mũi sưng húp. Quần áo nhiều chỗ còn chưa khô hết nước. Anh choáng váng vì vẫn còn ngà ngà ngấm thuốc mê. Anh lại thấy đau ở bắp tay, một vết bồng bên tay trái dưới cùi chỏ đau rát. Bên tay phải nhói nhói, hình như một vài vết rạch sâu phần thịt mềm đã được khâu và băng lại. Lúc này anh mới biết mình vừa trải qua một đợt hỏi cung tra khảo nhỏ, anh mừng thầm vì liều thuốc đã có tác dụng giúp anh không phải chịu cơn đau và mất trí ở những thời điểm quan trọng. Anh nằm thấy mệt lả, đầu choáng váng, bụng đói, mũi ngửi thấy mùi bánh mì trên bàn. Một mùi khô mốc meo lẫn thứ mùi rêu ẩm và đá bê tông của căn buồng. Anh lao lên vò lấy đĩa thức ăn, ngấu nghiến, nước mắt lúc này mới chảy vài dòng trên khuôn mặt.

Anh cảm thấy đau đớn thể xác, nhục nhã quá. Mà làm theo ý nàng, anh phải qua thử thách để chờ thời cơ còn thoát ra khỏi cái nhà ngục bê bối này. Trong lòng anh chưa hiểu vì sao anh lại rơi vào hoàn cảnh này, anh ngẫm cảm tức sẽ có ngày trả hận với bọn người đã gây ra anh nói đĩnh ninh trong đầu “Lũ yêu quái kia rồi tao sẽ đốt sạch bọn chúng bay! Còn những tên cảnh sát bù nhìn ở đây, hãy đợi đấy!”.

Ăn xong, Long lại mệt lã ra giường, nằm chờ đợi giấc mơ đến mong sẽ gặp lại nàng ... và kế hoạch sắp tới nữa chứ!

Đêm nay đến nhanh mà Long thấy như dày vò trong giấc ngủ, người anh toát mồ hôi, bữa cơm tù anh đã ăn hết không còn một vệt nào trên đĩa dù khô khan nguội đến mấy cũng tiêu hết trong cái dạ dày hấu đói của anh. Anh có thêm chút sức lực. Để cho chắc ăn, Long vẫn phải cố gắng ra tiểu tiện và đại tiện quanh chỗ nằm, làm cho đầu tóc rối bù lên. Miệng nói lảm nhảm nhưng không thành tiếng mỗi khi anh nghe có tiếng người đến quan sát. Nhưng đêm nay, anh ngủ mà không thấy gì. Nàng không đến báo cho anh như hôm nọ.

2. Mỹ nhân yêu tinh giết ông họa sỹ - Sở cảnh sát Long Hà lập biệt đội diệt yêu

Đêm nay Đào đã về ngôi nhà bên huyện thực hiện theo lệnh của những nhóm người chỉ đạo cô. Đào không ở bên nhà kia, tĩnh tâm mà ngồi ngẫm liên lạc với Long. Dẫu sao, trước đó cô cũng thử xem anh chàng ra sao, cô chỉ thấy mù mờ một anh chàng đầu tóc rũ rượi, nhem nhuốc đang ngủ. Chắc hẳn là chuyện anh đóng giả điên đã thành công, hình như bên kia, trong gian Sở cảnh sát, Đào đoán người ta đã cho khép vạ này lại.

Người đẹp lại trong bộ đồ đen bay về nhà mình. Lúc gần mười giờ, gã họa sỹ thuê nhà mới đi về, suốt mấy ngày qua, không đúng như lão mong đợi, sau khi cho bọn tay chân về lại nhà hết bên Sam Prabang. Lão đã rào đón mấy ngày trời, ban đêm đi loanh quanh khắp nhà và sân và phía sau, gã chẳng thấy gái đẹp nào qua đây.

Trời chưa đến nửa đêm đột nhiên cơn mưa rừng ồ ạt kéo về. Mưa, gió và bão nhẹ quần rít trên đỉnh ngọn núi, nước chảy tộc tộc đập xuống mặt đường. Lão họa Sỹ đang trên xe hơi về lại nhà, đường mưa ướt giảm tầm nhìn làm cho lão lái xe chậm hơn. Đào đang bay về nhà, gặp mưa cũng ướt sũng, quần áo dính thít lại vào thân thể. Cô bay vù qua đường, vừa lúc xe của lão họa sỹ đang đi gần về, lão thấy một cô gái áo đen nào vừa hình như từ trên cây nhảy xuống đất rồi ẩn mất vào sau bụi cây phía sau. Người cô dính nước mưa, đáng đẹp cực kỳ.

Lão ta nhìn không chớp mắt, nghĩ là gần về nhà mà đêm nay cô gái này đi lảng vảng đây, trời mưa thế nào cô ta cũng xin trú mưa. Lão mừng thầm. Về đến cửa, mở cửa vào, lão còn cố ý không khóa cổng bên ngoài, chiếc xe lui vào trong mái che, bật hệ thống bảo vệ lên, và tắt máy bằng khóa điện tử. Lão chỉ khóa cửa gian phòng, bên trong đèn bật sáng như gợi ý cho ai đang trú mưa ngoài kia, trời lạnh mà thấy trong nhà đèn ấm cúng sẽ bước vào ...

Đúng như lão dự đoán, khi vào nhà tắm qua loa xong, ra ngoài sảnh nhà dưới sân mở cửa nhìn ra ngoài trời ngời hút thuốc và ngắm bức tranh còn vắt trên giá gỗ, lão khoan khoái sau buổi đi uống về, trời mưa cảnh vật buồn thế này, có điếu cigar sang trọng và ly rượu vang chất càng thêm thi vị.

Với tay lấy chiếc túi xách, kéo trong đó ra một chiếc hộp lớn, bao giấy và nhựa màu hồng, mở hộp ra, lão vui thích ngắm lại chiếc mè-đay là giải khuyến khích, trong cuộc thi triển lãm tranh của các giới họa sỹ chuyên và không chuyên. Chiếc mè-đay cùng phần thưởng tuy không bao nhiêu tiền so với tên trùm xã hội đen đất cảng Sam Prabang, nhưng nó có ý nghĩa lớn lao, nó cho thấy rằng lão vẫn còn tâm hồn nghệ thuật, ngoài ra, sự đóng góp tài trợ cho cuộc thi diễn ra cũng đã ghi điểm cho những bức tranh của lão, có tám lão vẽ mất vài năm trời, tức mỗi năm lão chỉ vẽ được một phần rồi lại để đấy chiêm nghiệm, nghệ thuật phi vật chất mà, tiền bạc không phải là mục tiêu của sáng tác, lão cứ nhớ rồi quên, quên lại nhớ những đường cọ đầu tiên của bậc sư phụ đã chỉ dạy, phần thứ hai thay vì bức tranh đó một họa sỹ thần tình vẽ chỉ một đến hai năm, năng khiếu cảm thụ nghệ thuật của lão còn tối nên đến chục năm mới ra một thứ, còn ngoài ra con người lão sục một mùi máu tanh chém giết. Giải đặc biệt, giải nhất nhì ... dành cho những họa sỹ thực thụ cả đời gắn bó với hội họa, làm sao lão bì với họ về chất lượng nghệ thuật trong tranh. Vậy là mục đích đặt ra đã xong, nắm giải thưởng trong tay, độ nay mai đến lúc phải về. Vậy mà những cô gái đẹp kỳ ảo kia lão vẫn chưa một lần được đụng tay đến. Lão ngồi tư lự tiếc rẻ.

Tiếng mưa lớn rú khắp địa phận lãnh thổ Long Hà đánh thức Long đang nằm im lìm trong buồng giam. Anh chợt tỉnh giấc, thấy trời mưa, lạnh quá. Anh co người lấy chăn và nằm sát vào góc tường. Không khí thoáng đãng hơn giúp Long nhanh đi vào giấc ngủ ... anh thấy một người đàn bà áo đen rất đẹp. Anh lại nhìn kỹ, đó là Đào. Ngày hôm nay, khi anh đang bị thương và vừa hoàn thành phần diễn kịch để mong cô cứu anh ra khỏi nhà tù, sao cô không sang đây hỏi anh mà lại đi về nhà. Đột nhiên, anh cứ đi theo cô, anh thấy cô vào một căn nhà sáng đèn, cô cười với một tên nào đó và nhanh chóng đi đến bên hắn, cô ôm chầm lấy hắn ôm hôn, gã kia cũng bày tỏ tình cảm. Anh vẫn đứng nhìn, lòng đầy bức bối. Khi anh thấy hắn thả người cô ngã ra, lần lượt gỡ hết nút áo và tà áo ra, ôm hôn siết cô lại, Long tức quá đập tay xuống. Anh thấy nặng ở tay, đau quá, anh vừa đập tay vào sàn giường, tỉnh dậy anh mới biết mình đang mơ ...

Đào hôm nay như con yêu đói, mấy ngày qua cô chưa ăn gì, lòng yêu tinh đói khát máu như chó rừng. Cô buộc phải thay hình đổi dạng một lần nữa để đi săn mồi.

Hôm nọ, Mẫn Châu nói với Đào, cô nhớ lại tiếng chị nói còn văng vẳng trong đầu:

- Có lão già nào cứ đêm hôm là đi đập cửa, đập bàn trên nhà! Ôn ào quá! Sau đó lão lại ra vườn rình mò cái gì ...

- Tưởng là vào được nhiều mồi, thì hôm nọ bọn kia lại về hết, chỉ còn một mình lão già, đêm hôm không ngủ yên cứ đi đập cửa, đập tường ... làm náo động dưới này ta và các chị em đang hầu hạ tướng công, và các thuộc hạ.

- Nên ta bảo em hôm nay “làm thịt” quách lão già kia cho xong đi ...!

Đào nghe chị dặn hôm nọ xong, vâng lời. Đêm nay, cô phải đi giết lão già cho xong, nhưng cô không nói cho Mẫn Châu biết chuyện đang tính kế cứu Long, nên cô tranh thủ thời gian. Cô định sẽ vào nhà và lừa hắn sơ hở là cắn cổ chết tươi ngay...

Đào thoăn thoắt đi về phía chiếc cửa ngoài vườn. Cô đi rón rén vào, mắt sáng quắc chú ý hai bên có ai đứng canh hay không. Khi không thấy gì, mà cửa trong nhà mở, mùi thuốc lá bay thoang thoảng. Đào lại gần, người còn dính ướt nước mưa. Cô đứng nhìn lão già. Khi lão thấy cô, lão sững sờ vì gặp người đẹp trông như hôm nọ ở khuôn viên. Nhưng hôm nay, mắt nàng sáng quắc hơn, chiếc cằm nhọn căng lên, đưa tình khêu gợi nhục dục lên cao ngất, tóc tai vén rất đều dù mưa đã làm nó không còn bóng và uốn lượn nữa. Lão thất sắc vội nói:

- Hả, hả, chào cô... tôi vô ý quá, trời mưa thế này sao cô không vào nhà tránh mưa hả?

Cô gái đi nhanh vào, mà lão chưa kịp nói thêm.

- Hà, hà, dù tôi chưa biết cô là ai, nhưng người cô ướt sũng như vậy, cô nhanh đi vào trong tắm thay quần áo lại đi, không lại bị cảm.

- Tôi ngoài này sẽ chuẩn bị trà nóng. Xong xuôi, ta hàn huyên, mong cô đêm nay cứ nghỉ lại ở đây, ngoài kia vắng nhà lắm!

- Vâng, xin cảm ơn ông đã có ý. Tôi xin phép vào trong.

- À, cô cứ vào, cứ vào – Lão nhìn theo cô gái đi khoan thai vào trong nhà tắm.

Bất chợt lão chạy theo nói:

- À, để tôi chuẩn bị nhà tắm cho cô chứ, cả nước nóng nữa ...

Lão nói và đi vào nhà tắm trước thu dọn lại cho gọn, mở đèn và mở máy nước nóng.

- Ông chu đáo quá, tôi làm được mà, để tôi, để tôi!

Lần này, lão chắc ăn rằng không cần phải sốt sắng. Con thiêu thân đêm hôm mưa gió lại đi một mình tự động vào nhà thì trước sau gì ông chả lại gần được, cần gì vội vàng suông sã trong sớm. Lỡ cô ta khó chịu la động lên, quanh đây có người đến thì hỏng việc ... Quả nhiên, lão đi chuẩn bị trà nóng, vang, và ngồi hút thuốc lá. Được một lúc lâu, lão thấy cô ta mặc bộ đồ đen tuyền đi ra, sự nghĩ nhà này làm gì có quần áo đàn bà, sao cô này thay quần áo ướt mưa lại có áo mới ngay thế.

Lão nói:

- Cô có bộ áo mới đẹp quá! Nãy tôi thấy cô có mang thứ gì vào đâu? Quần áo ướt hết rồi mà!

Cô gái nói:

- Em cởi quần áo ướt ra, tắm một lúc mới nghĩ là quần áo đâu để thay. Em có ra ngoài nhìn quanh thì thấy còn một bộ áo mặc ở nhà của nữ chủ nhà trước đây. Không biết người này còn hay đã mất, nên xin lỗi, mượn mặc đêm nay...

- À, thế có nghĩa là cô đồng ý đêm nay nghỉ lại tại đây.

- Vâng!

- Ô, hay quá, ... À, mà cô uống trà đi, trà nóng tôi mới pha.

- Vâng!

Đào nhìn lão, mặt cô xanh rớt rồi, môi lập bập vì lạnh và vì đói. Bao giờ khi ra tay, yêu tinh cũng sợ gặp phải kẻ có nội lực, nếu trượt sẽ chống trả. Nên cô cứ quan sát lão ta tìm lúc sơ hở. Đào muôn hạ lão ta ngay, tranh thủ thời gian, cô mong đêm nay còn kịp về lại nhà và sang bên Sở cảnh sát xem Long ra sao.

Khi lão già đang rót trà. Đào làm bộ tháo dây thắt áo ngủ ra cho rơi phân nửa tà xuống, khi lão đưa ly trà đến, cô đưa tay đỡ ly trà. Nhìn thấy cảnh cô gái hở hang trong chiếc áo hồ như vậy, lão không còn tâm trí. Ly trà đưa lên môi hớp xong, lão lại chuyển một ly nữa cho cô... Được một lúc cứ nhìn tẩn ngẩn như vậy, lão ngồi lại gần đưa tay vào trong áo cô, tháo tà áo ra, ngã người Đào ra trước, cúi xuống hôn cổ, vai và ngực cô.

Lúc này, Đào mới an tâm, thấy tên già mê sắc dục kia đang mê mệt ôm ấp cô, không thể nào có chiêu gì động thủ. Cô mới mọc bốn chiếc răng nanh sâu như sói, móng tay nhọn nhô lên. Tên kia vẫn đang hôn và đưa tay lên, một tay trên ngực trái Đào, tay trái phía dưới hông và chân. Hắn không còn mở mắt nữa cứ dúi đầu vào thân cô. “Phập, phập!” Tiếng đóp của răng

ngọt quá, bốn chiếc răng cắn chặt vào gân bả vai, cô hút máu hắn. Hai tay móng sắc quặp vào lưng hắn rỉ cả máu. Chân cô siết hông hắn lại.

Không ngờ tên giang hồ này già nhưng có võ nghệ. Chỉ một phút lơ là hắn để cô cắn vào cổ, nhưng khi ngẩng lên hắn nhắc bổng cả người cô lên. Máu trên cổ vẫn chảy, và theo sức hút của con yêu. Hắn mất một lượng máu nhưng không sao đẩy con yêu lùi ra, tay chân nó đang quặp chặt lấy hắn...

Hắn vội lao vào tường, toàn bộ sức nặng của hai người theo đà lao tới đánh mạnh vào lưng cô, khi chạm tường. Cô đau quá phải buông tay và chân rơi lỏng ra. Hai người lại đổ xuống đất, cú đập làm Đào bị choáng váng không thể cắn lão ta nữa. Lão già mới nói như tỉnh, lão chưa bao giờ biết sợ cái gì kể cả cái chết, mới nói:

- Răng nanh hả, người rùng à!

- Ta đã sập bẫy một con người rùng ở đây, nhưng ngươi không ngờ phải không? Ngươi tưởng sẽ hạ sát ta bằng trò này hay sao.

Đưa bàn tay ngắn trụi trụi như quả dọi, lão bạt liên tiếp năm sáu cái vào hai bên mặt cô. Tóc rối bù, máu lấm trên môi cô. Cảm giác thấy đối thủ đã ăn đòn không còn sức tấn công nữa, sẵn thấy quần áo cô đã tung ra, lão họa sỹ bèn tiếp tục giở trò, đưa tay kéo quần mình, tháo phanh áo ngủ của cô, hắn quan hệ với cô ngay xem như trả thù cho chuyện vừa rồi. Đào vẫn choáng váng đầu, không còn sức chống cự nổi, hai mắt hoa chỉ chớp chớp nhìn không rõ mặt lão già và trần nhà. Cô đành nằm thê cho tên giang hồ kia vui đập. Tấn công cũng có lúc sơ hở.

Tên già kia cũng gần thỏa cuộc mây mưa, máu vẫn rỉ từ cổ của hắn. Nhưng cơn điên tiết nổi lên làm hắn quên đi cơn đau, quên đi cả máu đang chảy. Dần dần Đào tỉnh ra, cô vẫn phải nằm im cho lão giở trò thú tính. Cô nghĩ “Cô đã sơ hở thua cuộc, lão đang chảy máu, lúc đó sẽ động thủ lại”. Được một lúc, máu trên cổ lão đã chảy ra nhiều mà lão không hay lão ta yếu dần đi hoa mắt tay chân không còn sức lực, nhưng vẫn gắng gượng trò quan hệ. Khi đến thời điểm đã chín, Đào chồm dậy, cô cúi xuống cắn cổ hút dòng máu đang rỉ ra, mất máu nhiều lão già từ từ hôn mê, hai tay buông lỏng ra, rồi chết, vậy là cuối đời tay họa sỹ đã chết trong khoái lạc cao độ với một con yêu tinh. Đào ăn no nê, đầu vẫn choáng váng, cô vào nhà tắm thay lại quần áo cũ và nhảy ra vườn bay mát.

Hai ngày trôi qua.

Ban chỉ huy Sở cảnh sát Long Hà mới lập có kết luận chắc chắn nghi phạm Trương Anh Kiên hiện đang bị tạm giam trong nhà tù mắc triệu chứng điên, tâm thần do bị tấn công, sau vài đợt hỏi cung tra khảo vượt quá mức độ nhân tính, nhóm cảnh sát đã cho giải Long vào ngục tối biệt giam chờ ngày chuyển tù nhân. Long ở trong phòng biệt giam, tối tăm âm thấp, chỉ có chấn song và một lỗ thông hơi nhỏ trên cao, anh vẫn tỉnh táo, nhận khẩu phần ăn ít ỏi hằng ngày. Trong buồng giam này, khi không ai có thể quan sát anh, Long tranh thủ ngồi luyện công và thiền suốt ngày, như vậy anh sẽ duy trì được công lực và tiêu tốn ít sức lực nhất.

Đêm trước và đêm qua, Đào có quay lại, liền sau cái chết của tay họa sỹ, Đào vì vừa đau vừa sợ thuộc hạ của lão ta quay lại tấn công, nên sơ sót không dọn hiện trường, chỉ kéo vôi cái xác đó ra vườn. Hai ngày sau, xác tay họa sỹ có dấu hiệu trương phình và bắt đầu bốc mùi quanh đó, tình cờ vài người hàng xóm gần đó phát hiện đã báo cho cảnh sát biết. Tin tức có thêm một vụ án trực tiếp tại căn nhà ông Trương Thế Tuyệt đã đẩy vụ án tại nhà này sang mức độ công khai. Cảnh sát Long Hà đã xuống hiện trường thu dọn xác, lấy dấu vết. Xác được chuyển xuống ngay Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà giám định pháp y. Sau nửa ngày, kết quả đã trả lại cho Sở, nhưng lần này, linh cảm thấy liên tiếp nhiều vụ giết người có dấu vết để lại gần giống nhau, ban chỉ huy Sở gồm bốn người đã hỏi cung Long và vài cảnh sát viên khác đi xe ô tô ngay sang Bệnh viện.

Tại khu giám định pháp y Bệnh viện, chỉ còn mỗi Tony Lương sau cái chết của Mathiew Trần, hai nhân viên pháp y vừa tốt nghiệp được bổ sung là David Lê và Quách Văn Hải Jackson đã giám định xác tay họa sỹ cho biết:

- Thưa sếp, nạn nhân chết do bị tấn công vào cổ, nhằm động mạch chủ ở cổ, trên vết thương, có dấu vết 4 chiếc răng nanh, nạn nhân chết do mất máu nhiều và hiện trường cho biết trước chi chết nạn nhân đã quan hệ tình dục. – Tony nói

Mọi người nhìn kỹ xác nạn nhân. Cho thấy một người đàn ông tuổi ngũ tuần, da ngăm ngăm đen, người tầm thước khoảng một thước sáu, lực lưỡng. Phía cổ bị một hai vết cắn, hình như là hung thủ đã phải cắn hai lần vào cùng một chỗ nên để lại nhiều vết răng nham nhở, động mạch chủ bị chọc thủng, răng cắm sâu vào trong cổ trên cơ vai. Giở xác nạn nhân ra sau, thấy có mười vết móng tay quặp vào lưng nạn nhân gây trầy xước. Dương vật nạn nhân bị tấy đỏ phần đầu và có biểu hiện rách da phần đầu. Điều này tái hiện lại ngay hiện trường vụ án, nạn nhân đã quan hệ tình dục với ai, người này hẳn có móng tay sắc nhọn ôm vào lưng nạn nhân. Còn vết cắn, thì chưa thể xác định được ngay lúc quan hệ hay sau đó.

Tay sỹ quan Mỹ William hỏi:

- Theo anh, nạn nhân quan hệ rồi bị chết hay hai quá trình này đồng thời xảy ra. Văn Bình nói:

- Có đúng nạn nhân chết do mất máu không?

Tony nói:

- Kết quả đã chắc chắn, nạn nhân bị tấn công và chết do mất máu. Đây là một vụ án có lý do giết người khá đơn giản ...

William hỏi:

- Hiện trường có thêm gì không?

Minh Hoàng (Max) nói nhớ lại hồ sơ vụ án vừa báo:

- Cái chết xảy ra cách đây khoảng hai ngày, trên bàn vẫn còn thuốc lá, rượu vang, và một bình trà, hình như nạn nhân đã mời hung thủ dùng trà, cách đây hai hôm trời mưa lớn vào buổi tối. Trong nhà tắm nơi xảy ra vụ án cho thấy có một người đàn bà đã tắm. Sau đó, có thể cho rằng hai người đã nói chuyện với nhau khá lâu, rồi quan hệ tình dục. Còn tìm thấy một bộ quần áo ngủ đen, bằng chứng là hung thủ đã thay một bộ áo ngủ sau đó thì cởi ra và lại vứt lại trong nhà tắm. Có thể gây án xong, hung thủ thay quần áo và bỏ đi. Ngoài ra, căn nhà này tay họa sỹ thuê để ở tạm. Hiện đã thông báo cho chủ nhà, nhưng chủ nhà không xuất hiện, người nhà được xác định là còn hai người là anh chị em nhưng họ đã vắng nhà từ khá lâu, đó là cô Trương Mộng Đào mất tích, và người anh kế là anh Trương Thế Tạ lưu lạc nơi khác ...

Văn Bình xoa tay nói:

- Thôi được, đến đây tôi đã nắm rõ về ngôi nhà này... Hà Huy nói thêm:

- Ngoài ra, gần nơi thi thể nạn nhân, các nhân viên cảnh sát còn nhặt được một khẩu súng Laser như vậy. – Anh nói và tay nhắc lên một bao nylon đựng một khẩu súng, chuyển cho William.

Văn Bình và một số người khác quay sang nhìn khẩu súng khá hiện đại. William cầm sẵn soi bằng con mắt của một chuyên gia vũ khí, ông nói:

- Wow! Đây là loại súng laser công nghệ bí mật chỉ được sản xuất riêng trong lực lượng an ninh hoàng gia, và ở một số nước trên thế giới. Mà theo chuyên trang vũ khí, tôi biết Phúc An có đặt mua loại này dùng cho cảnh sát. Có khi nào là Súng của thằng tù nhân Anh Kiên không?

- Có thể lắm! – Văn Bình xen ngang

Văn Bình chợt nhớ lại chuyện hành lý trên xe tải bị cướp. Trục giác lại mách bảo cho ông điều gì có mối liên hệ nào giữa cái súng này và nhóm người cướp xe tải. Nhưng ông không tài nào giải thích tại sao khẩu súng lại nằm đây, còn tên tù nhân kia chỉ có một khẩu súng đạn thường. Đến đây, ông lại thôi không nghĩ tiếp.

- Vậy vụ này là sao, ai đã bỏ khẩu súng không bao tại đó, nạn nhân hay hung thủ? –

William hỏi

- Nhưng lão già kia bị giết vì bị cắn, chứ không phải đạn bắn.

Văn Bình nói:

- Thôi cho mang về giám định khẳng định. Có nghĩa là ai đó đã cầm súng này đến nhà này, một người bị giết và khẩu súng nằm đây là tình cờ hay bị bỏ quên lại tại đây? Tức là cái nhà này có rất nhiều người ra vào bí mật.

- Kết quả kiểm tra vân tay ra sao? – William hỏi

Max nói:

- Dạ, ngay khi thu được súng chúng tôi kiểm tra dấu vân tay, thu được nhiều dấu vân tay của nữ, nhưng đối chiếu trong hệ thống tàng thư Long Hà và cả một số nơi liên kết, kết quả là vô danh. Có điều đáng chú ý, toàn là dấu vân tay nữ.

- Vậy hả? Hay quá! – Văn Bình nói

Văn Bình tỏ vẻ vui mừng nói tiếp:

- Rất trùng khớp, nạn nhân chết do mất máu sau khi quan hệ tình dục, cổ lại bị cắn vài nhát, nghĩa là hung thủ cầm súng này chứ không phải nạn nhân, không thể nào... không thể nào, hung thủ là nữ, có khi thằng kia chả liên quan gì với bọn này.

- Đúng! Đúng! – Max reo lên

- Thời điểm nạn nhân chết chỉ mới hai ngày hôm nay, còn thằng kia đang trong tù ba bốn bữa trước đó rồi. Chúng ta cũng không thể khẳng định là súng này là của thằng tù nhân đó. Chà rắc rối quá? – William hỏi thêm

Nãy giờ Văn Bình như suy nghĩ ra chuyện gì vội nói:

- Nếu vậy giả thiết lật lại là hung thủ là một nhóm ít nhất hai người...

Hà Huy (Leon) nói:

- Chính xác, ngôi nhà này bỏ trống đã lâu, và để cho thuê, mặc dù khách thuê nhà thưa thớt, chủ nhà ít khi nào xuất hiện. Ngôi nhà còn khá khang trang, tiện nghi, rộng rãi, nhưng hình như quanh vùng này, không có người nào dám vắng lại gần hay vào nhà trú. Xem xét mấy tờ bill tiền điện và nước, do một người hàng xóm ở cách xa đó trả tiền hàng tháng, một chi tiết đáng chú ý nhà này không hề mắc điện thoại hay Tivi, nói chung, chúng tôi có nhìn qua, không hề thấy một thiết bị liên lạc, phương tiện nào trong nhà này, nhà bài trí theo kiểu Villa cổ điển trên khoảng đất rộng có vườn cây ...

William ngạc nhiên hỏi:

- Quái lạ, ở một lãnh thổ lạc hậu yếu kém này, dân cư hỗn tạp, một ngôi nhà biệt thự xinh đẹp như vậy bỏ không, đầy đủ tiện nghi, mà không có người nào dám vào ở... Có lẽ ở đây họ không cần tiền chẵn, trong khi mức sống của dân vùng này khá nghèo?

Văn Bình nói:

- Điều này chúng tôi cũng lấy làm ngạc nhiên! Hà Huy lại nói:

- Thưa sếp, điều này thật ngạc nhiên nhưng không có gì lạ! Quả thật, dân vùng này có khi nhiều thành phần đầu trộm đuôi cướp, nhưng không ai dám lại gần nhà này vào ban đêm, hay cả gan dám chui vào nhà ngủ tạm qua đêm. Tôi có hỏi một số người quanh vùng, họ nói người vào đây, khi ngủ thường gặp ác mộng, một là mất tích luôn, hai là sau này trở về đi nơi khác sinh sống thì cũng chết bất đắc kỳ tử, hay bị tâm thần ...

Văn Bình chú ý chi tiết này nói:

- Có lý, như vụ án này ta thấy rõ một tình tiết khả nghi. Tay họa sỹ đã pha trà mời nước vị khách nữ đó, nhất định họ phải hẹn với nhau hay tình cờ gặp ... Có điều là nếu cô ta có móng tay và bốn chiếc răng nanh thì ông ta không thể bình thường mà ngồi tiếp đãi, có thể lúc gặp nạn nhân, hung thủ trông như người thường ... và còn khá thu hút. Tình tiết lần dở cho ta thấy người đàn bà này đã ngồi gặp ông ta, cùng ngồi uống nước nói chuyện, chiếc áo ngủ tháo ra cởi vào cho biết có thể cô ta đã dùng sắc đẹp để dụ dỗ ta. Trong khi quan hệ, thì ả ta cào cấu ... rồi sao nữa. Tình tiết lại trở nên tối ở đoạn này. ả đi cùng một tên đồng bọn, người kia đứng ngoài vườn chờ cho ả ở trong ra tay, vì nóng lòng nên có thể hấn đi qua lại, loay hoay và đánh rớt súng. Tại sao bọn chúng lại cần chết nạn nhân mà không bắn ông ta một phát cho đơn giản?

William thêm vào:

- Có lý! Loại súng hiện đại này, sử dụng màn hình điện tử để điều khiển năng lượng và kiểu bắn, một kẻ với bốn chiếc răng nanh như thú, như người rừng làm gì biết đến loại vũ khí tối tân này mà dùng. Tôi cũng cho rằng, bọn này gồm hai tên trở lên, một nam một nữ.

Minh Hoàng (Max) nói:

- Thưa sếp, gần đúng rồi. Theo tôi, khi quan hệ, ả ta có móng tay cào cấu thì hẳn chẳng đau, có kẻ còn vừa tự hành xác vừa quan hệ thì sao. Chi tiết ở đây theo tôi, là tay họa sỹ sau khi quan hệ lẫn ra ngủ mê mết, thì ả mới tấn công. Hoặc ả bỏ đi, và một ai đó với bốn chiếc răng nanh như thú lại tấn công lão. William hỏi:

- Thế còn vết thương trên cổ, nhìn vết thương này, người không chuyên nghiệp cũng biết là bị tấn công hai ba lần. Here, see! Vết thương nham nhở vết răng!

Văn Bình nói:

- Thôi, tôi hiểu rồi, hoặc ả ta là một người rừng như nạn nhân Lê Thị Vân đã giết chết anh Matthew Trần, hoặc ả ta bỏ đi và một con khác đêm hôm đến cắn cổ lão ta.

- Vấn đề là sao? Báo động lãnh thổ chúng ta đã xuất hiện bọn người rừng!

Văn Bình bất ngờ vỗ tay xuống bàn cái “thịch”, mắt anh sáng lên như hiểu ra ẩn ý:

- Mọi chuyện đã rõ, vụ án này có thể là một sự trả thù. Đơn giản hơn, đây chỉ là một trong những chuyện sẵn mồi của bọn này. Hãy hình dung xem! Bọn chúng là người rừng, khi đói sẽ đi tìm mồi, và chọn nơi vắng vẻ để ra tay, còn người kia là người thường, hấn đứng ngoài cầm súng đợi, nhưng vì sốt ruột nên đánh rơi súng. Còn ả ở trong sau khi chén no nê, rồi bỏ đi.

William nói:

- Tôi chưa rõ ông nói người rừng là ai, một hay nhiều người.

- Một toán, thưa ông! Không những một toán, mà theo tôi linh cảm là cả một làng bọn này, yes, đang ở quanh lãnh thổ này, những khu rừng, nối sang biên giới Ấn Độ.

Tony nói thêm:

- Đúng thưa sếp, vụ án này giống hệt vụ nạn nhân Lê Thị Vân đã sống lại và sát hại nhân viên Mathiew của Bệnh viện. Lúc đó, tôi nhớ là đã thấy cô Vân như một người trông rất hoang dại, gần giống như người rừng. Điều đáng chú ý, cô ta là nữ nhưng có khỏe hơn một người đàn ông. Bằng cách là cô ta đã xô bật cửa làm tôi ngã ra sau cả hai thước ...

Văn Bình nghiêng răng, nhú mắt nói:

- Đúng là bọn này đã xuất hiện, chúng dần dần tiến ra thị trấn để săn mồi ...

Hà Huy nói:

- Thưa sếp, ta phải trả thù cho anh Mathiew! Minh Hoàng quay sang hỏi Tony:

- Anh có nhớ rõ cô Vân khi bỏ đi, có răng nanh không?

- Sure! Tôi nhớ đĩnh ninh, còn có cả móng vuốt nữa!

- Đích thực là chúng! – Minh Hoàng nói nhỏ

Cuộc gặp mặt tại Bệnh viện Sở giữa nhóm người ban chỉ huy nổ ra tranh cãi sôi nổi quanh nhân vật người đàn bà này là ai, theo họ có khả nghi nhiều người đàn bà, cô Trương Mộng Đào đã mất tích, nạn nhân Lê Thị Vân sống lại và bỏ trốn ...

Văn Bình chợt yên tĩnh suy nghĩ, tình tiết vụ án càng đi vào khó hiểu, anh giờ mới ngẫm lại “Thảo nào, cách đây hai hôm, tên Kiên đã nói với mình rằng hắn gặp ma. Lúc đó mình không tin, nhưng nhìn bộ mặt hắn có điều gì đó hơi thật. Còn tay trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt, trước đây, cứ vụ giết người nào mà nạn nhân bị chết kiểu này, hắn đều cho qua vụ án, và ra lệnh cho Bệnh viện Sở nhanh chóng giải quyết thiêu hủy hết xác nạn nhân. Còn hắn, thường hay bỏ công việc không một lý do cụ thể ... Phải chăng, mình đang lần ra đầu mối vụ này là một mắt xích chẳng. Tên Trần Khắc Kiệt, những con người rừng, lời đồn đại về ngôi nhà quý quái này ... Và tên thanh niên trong tù kia? Tất cả trò này là gì? Sao mình làm việc trong Sở trên mười năm mình không hay biết điều này?”.

William tỏ ra nóng giận:

- Tôi muốn bắt một con như vậy, xem nó là loài nào! Từ ngày phục viên đến nay, tôi chưa từng gặp một loại tội phạm nào như vậy...

Văn Bình lại nói:

- Vậy vụ thằng tù nhân và cô doanh nhân đó không còn quan trọng. Biết đâu họ đã nói thật mà chúng ta không tin, chúng ta đã phạm một sai lầm lớn ngay từ bước đầu điều tra là khiên cưỡng ép sự thật một cách thiếu logic thậm chí rất thô ngậy... Cảnh sát điều tra mà

lại thơ ngây như vậy chăng? Trong khi kẻ thù của chúng ta đang dần xuất hiện, vô hình và đang đông lên từ từ.

- Chà William, anh thấy chưa, tất cả chúng ta đã sai từ bước đi đầu tiên, hung thủ không phải là tên tù nhân đó, cũng như cô doanh nhân đó.
- Vậy phải làm sao, ông đang có mạch câu chuyện rất tốt ông Bính? – William nói
- Thì từ từ phóng thích cô doanh nhân đó, còn thằng tù nhân kia thì cho nó vào bệnh viện tâm thần đi, cứ để đó điều tra sau.

Trong khi mọi người bàn tán, Văn Bình bằng sự phán đoán và xâu chuỗi các tình tiết lại, từ từ xuất hiện một ý nghĩ trong đầu về tên Trần Khắc Kiệt, có thể hẳn có một loại súng như vậy nhưng của người khác, và đi cùng hẳn là một con yêu tinh nào đó. Bọn chúng đã ra tay. Nhưng ý nghĩ chỉ thoáng qua chưa đủ cơ sở kết luận, anh im lặng không nói vội, mà chỉ quả quyết:

- Tôi cũng đồng tình. Nếu không ra tay lần này, bắt một con, dù chỉ một con thôi, thì Sở ta sẽ còn chúng kiến nhiều vụ giết người tương tự như vậy.

Có tiếng vỗ tay hoan hô:

- Bravo, bravo, hoan hô trung sỹ!

**

Ban chỉ huy rời Bệnh viện Sở về lại trụ sở chính trong ngày. Họ lập tức báo cáo kế hoạch mật cho Ban giám đốc Sở. Một lệnh khống chế quyền hạn của trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt được ban hành, mà hẳn ta cũng chẳng hay biết, một tuần nay hẳn lấy cớ đi khám chữa bệnh rồi không đến Sở làm việc. Một lệnh mật nữa được ban ra cho thành lập “Biệt đội diệt yêu” gồm hai trăm cảnh binh tinh nhuệ đang đóng trực tiếp tại Sở, trong đó có Ban chỉ huy là bốn người trên. Thiết bị và quân dụng dành cho lực lượng này, gồm hai tàu bay hạng trung, sáu thiết vận xa, hai chục xe tải chở quân dụng. Lãnh thổ Long Hà vốn đã nghèo, tung ra lực lượng như vậy, làm Sở hụt mất phân nửa số phương tiện. Biệt đội được bí mật bố trí một khu vực khác bên trung tâm huấn luyện của Sở tại huyện Sơn Đông. Bên ngoài khu chỉ đạo có treo biển “Không phạm sự miễn vào, khu vực ban chỉ đạo đặc biệt”. Ngày hôm đó, rục rịch, Sở cảnh sát âm thầm điều động phương tiện, quân dụng và lực lượng sang khu vực mới.

Ngày hôm nay, lệnh cho chuyển tù nhân Trương Anh Kiên cũng xong. Anh được đưa ra xe, sau bốn năm ngày giam trong ngục tối. Anh mất khá nhiều sức lực, lấy tay che mắt khi vừa bước ra khỏi trại, da dẻ sạm đi nhiều, những vết thương trên cơ thể sau lần tra khảo hôm nọ đã lành lại. Tuy nhiên, anh vẫn đau khắp người. Anh nhìn thấy chiếc ô tô chở tù nhỏ màu đen

đang đỗ sẵn bên sân. Long mừng thầm, kế hoạch của anh đã đi được nửa đường. Anh nhìn kỹ lại, chiếc xe đó gần giống một xe cứu thương, thế là họ đã tin.

Lát sau anh được đưa vào xe, chỉ có ba cảnh sát viên theo áp giải anh. Họ vẫn còng tay anh, cho nằm trên giường, chung quanh có đầy đủ thiết bị cấp cứu và hồi sức, hai cảnh sát viên ngồi chung với anh trong khoang xe, người còn lại ngồi trên chỗ buồng lái. Lúc chín giờ sáng, xe chuyển anh sang bệnh viện. Trên cả đoạn đường đi, anh cứ thầm mong sao cho lúc này Đào biết được chuyện này mà chuẩn bị ra tay cứu anh ...

Thời điểm này bên Trung tâm huấn luyện của Sở tại huyện Sơn Đông, Văn Bình cùng William, phía sau Huy Hoàng (Leon) và Minh Hoàng (Max) đứng trên sân trung tâm, trước toàn thể hai trăm cảnh binh tinh nhuệ, bên góc trái sân hai tàu bay đậu thẳng hàng cùng nhóm thiết vận xa và xe tải chở thiết bị. Văn Bình phát biểu trình trọng:

- Thưa anh em cảnh binh, hôm nay, đợt họp mặt chính thức đầu tiên của Biệt đội ta diễn ra tại đây là một dịp quan trọng và mang ý nghĩa sinh tử mà Sở đã giao trọng trách cho chúng ta. Tôi và sỹ quan William là chỉ huy chính của toàn biệt đội. Bên cạnh tôi, là hai phụ tá anh Huy Hoàng (Leon) và Minh Hoàng (Max).

Có tiếng vỗ tay rào rào từ mấy hàng cảnh binh đứng nghiêm ngay ngắn. Văn Bình đợi tiếng vỗ tay vừa dứt nói tiếp:

- Trước hết, tôi nói lý do tại sao có đợt triệu tập cảnh binh bí mật như hôm nay. Khác với những chiến dịch dân sự, hình sự thỉnh thoảng diễn ra trên địa phận lãnh thổ, những vụ giết người mang tính dân sự, hình sự... những vụ ẩu đả giữa tội phạm, xã hội đen với lực lượng cảnh sát. Tất cả chúng ta đã biết. Mà biệt đội chúng ta lần này được triệu tập gấp và mật, tất cả mọi cảnh binh đều không dính dáng đến bất kỳ vụ án hình sự thường gặp nào khác, tất cả các bạn đều chịu sự chỉ đạo duy nhất của tôi và ông William. Một toán người bí ẩn đã xuất hiện, mà gần đây cảnh sát Long Hà đã đối mặt không phải là người thường, tội phạm, xã hội đen ... mà là những yêu tinh nửa người nửa yêu tinh. Bọn chúng đã xuất hiện và hạ sát một số cảnh sát viên tại Sở, cũng như rất nhiều người dân thường khác. Sở ta đang gặp phải một toán người mới xuất hiện, có gốc gác bí ẩn, lẩn tránh, ẩn náu trong những cánh rừng phía biên giới ... chúng có mặt khắp nơi, quanh biên giới, khu vực đồi núi, trong những cánh rừng, khuôn viên ... thậm chí đằng sau bức tường rào của trung tâm đi về phía rừng. Điều nguy hiểm, bọn người này có thể thay đổi hình thù khá nhanh để ẩn thành thường dân mà trốn tránh ... đợt dịp chúng lại tấn công. Mục tiêu của chúng là săn người để làm thức ăn, rút máu người ...

Nghỉ một lát, Văn Bình nói:

- Nhiệm vụ mà Sở đã giao cho ta, là bắt sống một số trong bọn họ, mật giải về trung tâm tiến hành thí nghiệm giám định xem bọn chúng là loài yêu quái nào. Như các bạn đã biết, sự sinh tồn của con người qua nhiều giai đoạn đã giúp cho một bộ phận tiến hóa thành những loại người kỳ quái, chúng sẽ không già đi, không chết, mà trở thành những con thú, yêu tinh có tuổi thọ gấp trăm lần người thường, bọn này không ăn thức ăn bình thường như con người, mà có sức mạnh và khả năng biến hóa, chúng tiến hóa để trở thành con thú săn người ... Chẳng may lãnh thổ Long Hà, một lãnh thổ được quy hoạch cho phát triển theo kiểu tự nhiên, và có hệ sinh thái rừng, núi, sông hồ phong phú quay lại thời hậu tiền sử ... vô tình đã hứng trọn hậu quả này. Chúng ta gìn giữ để tự nhiên phát triển, song hệ sinh thái đã cho xuất hiện loại yêu tinh mới ... đích nhắm của chúng là con người. Các bạn hãy hình dung xem, nếu không ra tay diệt sạch bọn này, nhiều năm sau, số lượng bọn chúng sẽ sinh sôi phát triển lên hàng trăm, hàng ngàn, thậm chí hàng vạn con ... chiếm lĩnh hết khu vực sinh thái thiên nhiên mà chúng ta duy trì, và chúng sẽ tấn công chúng ta, trong số họ, chẳng may gia đình, người thân, bạn bè hay những người yêu quý của các bạn ... rồi sẽ làm môi cho bọn chúng.

- Hôm nay, Biệt đội nhận nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho người dân lãnh thổ Long Hà, và trên hết cho sự an toàn vĩnh viễn cho Đông Dương Quốc hùng mạnh này. Tôi xin thề dưới quốc kỳ của Đông Dương Quốc này, sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng tiêu diệt bọn chúng.

- Dù cho lời thề ngày hôm nay của tôi có qua đi, hay tôi và một trong số những cảnh binh quả cảm ở đây phải chết dưới nanh hút máu của bọn yêu tinh này ... tôi biết rằng cuộc chiến này vẫn còn tiếp diễn. Do phạm vi của bọn chúng còn hoạt động trong địa phận Long Hà, chúng ta nhất quyết thề chiến đấu để tiêu diệt và không cho bọn này mở rộng sang nơi khác. Chúng ta hôm nay sẽ là đơn vị đầu tiên lùng bắt bọn yêu tinh này. Mở màn cho một đợt chiến đấu mới đầy vinh quang bảo vệ cho sự an toàn và yên bình của Đông Dương Quốc này!

- Quyết chiến! Quyết chiến! – tiếng các cảnh binh vang lên. William lúc này mới nói to:

- Hi, tôi là người nước ngoài, nghề nghiệp và trách nhiệm của tôi thuộc lực lượng cảnh sát, các bạn đã biết, tôi đến Long Hà này theo sự biệt phái của Chính phủ Hoàng Gia. Tôi đã chứng kiến một hai nạn nhân bị chết tức tưởi ... do bọn yêu quái này hạ sát hút máu. Vì niềm tự hào là một cảnh sát viên, tôi đã quyết định gia nhập Biệt đội này, và được tin tưởng nhận vị trí chỉ huy. Tôi hứa sẽ cùng các bạn sát cánh chiến đấu.

- Now, chuẩn bị! Duyệt đội hình, tấn công!

Các cảnh binh lập tức hét lên “Yes! Sir!” chạy về góc nhà để quân dụng, mang vác áo giáp, ba lô và vũ khí ra. Họ lại xếp thành hàng như cũ, quân dụng để dưới chân, đưa tay chào chỉ huy, và lập tức mặc áo giáp, đeo dao, đội mũ bảo vệ, cấp súng. Họ chạy vòng quanh thành vòng tròn, sau đó tản ra thành hàng tập trận tấn công. Tất cả tập những động tác bò trườn, uốn người, bay qua chướng ngại vật ... chữa súng laser tất cả bắn trúng mục tiêu cách xa treo trên giá. Sau đó đội hình lại chia đôi thành hai bên đối lập nhau, nhảy vào biểu diễn cận chiến, dùng dao, hoặc tay đánh ... Sau cùng cả nhóm lại tập hợp thành các nhóm từng mười người

dàn hàng ngang tấn công hình sợi dây búa vây mục tiêu, hay sắp đội hình kiểu mũi tên tấn công, người trước đánh bằng vũ khí cận chiến, người sau dùng súng yểm trợ, người ngồi vây thành vòng tròn súng và dao, khiên giáp trong tay lăm lăm chiến đấu trong trường hợp bị bao vây, một kỹ thuật tác chiến kiểu người La Mã xưa khi bị bao vây, co cụm tạo thành sức mạnh có thể cầm cự chiến đấu với cả trăm tên địch.

3. Mỹ nhân cứu đặc vụ - Bản tin truy nã cho cặp tình nhân

Chiếc xe tù gần giống kiểu xe cứu thương đã rời Sở cảnh sát Long Hà sang hướng Bệnh viện Sở. Đi được hơn nửa đường, Long cứ nằm yên trên ghế, vẫn đóng kịch giả điên. Anh mong ngóng sao cho Đào nghĩ đến anh. Đào đã hai đêm trông chừng xem tình hình Long ra sao. Sáng nay, cô chú ý thấy có một chiếc xe cứu thương chạy sang hướng Bệnh viện, đứng từ xa cô nhìn thấy tù nhân là một thanh niên cao cao, to lớn. Cô biết ngay là Long. Cô đã về chuẩn bị ít đồ và bay theo đường chim bay đến Sơn Hải, đột nhập vào khuôn viên Bệnh viện.

Chừng một giờ sau, xe đến cổng Bệnh viện, họ đưa anh vào tòa nhà Bệnh viện, tại đây những cảnh sát xuất trình giấy cho nhập vào nhà tù nhà thương điên của Bệnh viện. Khoảng ít phút sau, chiếc xe lại đi thẳng trong khuôn viên về hướng nhà tù. Từ tòa nhà Bệnh viện đến nhà tù nhà thương điên phải đi qua một con đường nội trong khu vực Bệnh viện là hai kilomet. Khoảng rừng cây khuôn viên rộng rãi lại thưa thớt người, vì ở đây ngoài nhân viên Bệnh viện cảnh sát, và vài cảnh vệ làm việc còn lại không có ai. Bệnh viện Sở cảnh sát thực chất là trung tâm khám chữa bệnh cho cảnh sát viên, và là nơi có trung tâm giám định pháp y, nhà thương điên nhà tù cho tù nhân bị điên, nhà xác, và nhà hỏa thiêu.

Xe đi qua một ngã ba, bất ngờ trước xe có một cô gái mặc trang phục y tá chạy sầm ra phía trước đầu xe. Chiếc xe phải phanh gấp lại làm toàn bộ người trong xe bị hất về phía trước, chiếc cang của Long nằm cũng đổ ụp về phía trước. Mọi người đang loay hoay ở trong khoang. Trên buồng lái, tài xế và một cảnh sát viên chạy ra đỡ cô y tá dậy. Họ thảng thốt trước một nữ y tá vừa ngã, chiếc mũ rơi ra ngoài. Chiếc áo blouse xanh của cô bị tung hết ba chiếc nút áo để lộ ra phần thân bên trong. Hai anh chàng nhìn kỹ thấy cô quá đẹp, áo ngực màu đen bó sát nâng cả hai ngực căng phồng bên trong. Tài xế đỡ cô dậy, cô đứng lên mà vẫn không hề lấy tay kéo áo lại. Tài xế hỏi:

- Ê, đi đâu mà gấp thế, suýt nữa xe đâm phải cô rồi!

Tên cảnh sát kia nói, nhìn chăm chăm vào ngực Đào:

- Đúng, nơi Bệnh viện an ninh như vậy, cô em làm gì mà chạy như ma đuổi, ồ làm sao anh mong được gặp cảnh này?

Cô gái nói:

- Em đi ra vườn đồ rác, gặp tên lưu manh nào đó rình mò ngoài tường kia, hắn thấy em giữ lại định giở trò ... may quá em xô hắn ra chạy thoát được.

Tên cảnh sát lăm lăm súng nói:

- À, tên nào, tên nào dám hù dọa cô em xinh đẹp thế này?

- Thôi, anh, chắc hắn lại trèo tường ra ngoài rồi, ở đây rộng rãi, thừa người làm sao bắt được hắn

Tài xế bảo:

- Em vào làm y tá ở phòng nào? Anh thỉnh thoảng đưa xe đến đây sao không biết?

- Em mới vào làm hộ lý vệ sinh quét dọn.

Tên cảnh sát nói:

- Vậy hả!

Đứng đối đáp nãy giờ, cô mới giả vờ như sơ ý, và bây giờ mới đưa tay kéo áo lại. Lúc này, ở nhà cô đã thoa chút nước tinh dầu mùi bay nhẹ như đứng gần một bó hoa tươi.

- Nhờ có hai anh, cứu em, chứ không em bị tên kia làm hại rồi! Biết lấy gì cảm ơn anh đây!

Tên cảnh sát viên nói:

- Chà, em xinh quá! Anh nhìn đã muốn cưới em rồi, sao em không làm vợ anh nhỉ!

- Em không thể làm vợ anh, em còn hoàn cảnh, gia đình, thuê thân, thuê nghĩa vụ, không dám làm vương bận ai ...

- Vậy thì làm người tình...

- Lúc này thì được, nhưng đừng đến tìm em nhiều ảnh hưởng công việc ...

Hai tên liếc nhìn nhau tính chuyện. Trong khoang xe, có tiếng đập cửa, hai cảnh sát viên trong kia thấy xe dừng lại, mà cửa ngoài không mở, chúng đỡ Long dậy đưa lên cang, mới đập cửa hỏi phía trước.

Cô gái nói:

- Ở đây vắng nhưng thỉnh thoảng có người qua lại, lỡ ai thấy thì sao ...

Tên tài xế liếc nhìn thùng xe, vội nói:

- Á, anh có cách rồi, có cách rồi ... Ta sẽ có chỗ rất kín đáo, lại an toàn, chỉ vui vẻ chút thôi.

Tên cảnh sát kia nhìn theo gã tài xế cũng vội cười nói:

- Á, đúng rồi, rất kín đáo, lại an toàn, chỉ có thanh tra huyện xuống đây thì cái thùng xe này mới có lệnh mở ra ...

- Là sao, trong đó có tù nhân hả? Í em không chịu đâu, chặt lắm!

- OK, sẽ có cách, đợi chút!

Thế là hai tên đi mở thùng xe, kéo hai tên kia ra nói ri rả vào tai, chỉ một phút sau cả bọn đồng ý ngay. Chúng cho Đào cabin trước của xe và theo hướng chỉ tay của cô, chạy xe quanh co vào phía sau một chỗ vườn cây vắng người. Đến nơi, chúng mở thùng xe ra khóa tay Long ra phía sau, trói cả chân tay rồi khiêng cáng vào một lùm cây rồi lại mang cáng vào thùng xe, và hai tên đứng trông, tên tài xế và cảnh sát viên lúc nãy đưa cô gái vào trong khoang xe, tên ở ngoài đóng cửa khóa lại. Bốn tên oản tù tì xem hai người nào được vào hành lạc trước, còn hai người còn lại đứng canh mọi người và trông chừng Long trong bụi rậm.

Lúc cáng đưa ra, Long hiểu ngay, cô y tá kia là Đào, nàng đã đóng giả làm người trong bệnh viện dụ dỗ nhân viên cảnh sát, để anh được rảnh tay trốn thoát. Ngồi một lúc, ngoài sân dưới lùm cây, hai tên cảnh sát viên kia vẫn cầm súng đứng xa Long cảnh giác mà không lại gần. Họ rất đề phòng sợ Long bỏ chạy.

Thời gian trôi qua đến gần mười phút. Càng lâu, Long càng đau buồn vì Đào đã thí thân xác để Long có cơ hội. Anh ngẫm “Đã gần mười phút rồi, không biết bọn kia đã giờ trò quan hệ với nàng chưa? Trời! Sao một tên nó không bỏ đi nhi?” Trong xe, tên tài xế và tay cảnh sát viên đặt nàng lên chiếc cáng xe, cởi hết quần áo Đào ra, bọn chúng đang hôn hít nàng, đưa sàm sờ ở trên, đưa hôn ở dưới thân nàng. Đào đành nằm uốn éo, đợi xem Long ngoài kia sẽ ứng biến ra sao.

Dịp may đã đến, trong hai tên đang gác anh, một tên nói “Mày đứng đây trông thẳng điên này, tao ra kia, giục bọn nó, làm nhanh lên! Còn đến lượt tao và mày chứ? Thời gian không có nhiều! Hôm nay may thật, tự dưng gặp con ả y tá dâm dăng nào vác mặt đến đây!”. Tên kia gật gù, tên vừa nói đi ra khỏi. Hấn đứng đốt thuốc hút. Đột nhiên, Long giả co người nằm lăn ra “Ồ, ơ, ngạt thở quá, ngạt thở quá, xin giúp tôi!” Anh đã giả vờ nín hơi cho mặt xanh tái mét, tên kia thấy tưởng thật vừa đi lại gần cúi đầu hỏi “Anh bị ngạt thở ra sao?” Bất thành linh, Long co hai chân đạp một phát cực mạnh vào ức của hấn, tên cảnh sát bị trúng đòn vào ức bị thốn, không thể thốt một tiếng, hấn bị văng bay ra gần nửa ngã dúi dụi. Long vội bò lại đạp vào đầu làm hấn bất tỉnh, anh khom người thò tay lấy chìa khóa mở còng cho mình. Anh rón rén đi lại phía xe, chặt cổ khiến tên kia ngã lăn ra xỉu rồi lôi vào bụi. Anh mở cửa khoang xe ra, nhanh chóng hạ hai tên trong khoang.

Long chạy đến cửa xe, thấy nàng nằm trần truồng, rất đẹp. Anh buột miệng một câu “Xin lỗi. Cảm ơn em. Ta phải đi ngay thôi!”. Đào kéo áo lên cùng Long lôi hai tên kia vào góc, cô y tá này bị Đào trời nằm trong góc, quần áo bị lột sạch, hấn kinh hoàng khi thấy Đào và Long lại lôi hai tên nữa vào. Họ lột quần áo một tên cảnh sát viên và tài xế, Long lấy quần áo và vật dụng của tay tài xế và tên cảnh sát viên. Long đóng giả làm tài xế, còn Đào mặc quần phục cảnh sát, tóc quăn lên cho vào sau mũ. Cả hai lên xe chạy từ từ ra cổng khác phía sau Bệnh viện.

Ra cổng, Long chạy xe lại từ từ và dừng lại, anh để sẵn súng dưới đồng hồ trên ghế. Long dặn Đào đóng giả phải gục mặt xuống như đang bị bệnh. Trường hợp bại lộ, anh sẽ bắn trả và tử chiến ngay tại đây.

Một cảnh vệ nhìn kỹ tờ giấy, xong nhòm ngó khuôn mặt của Long rồi nói:

- Mặt mũi anh sao thế kia? Trông lạ quá?
- Ấc, hôm nọ giải tù nhân, một thằng tí nữa chạy thoát em đuổi theo bị nó đánh sung mặt nè anh!

Gã cảnh sát lại hỏi:

- Sao xe giở lại ra cửa này?

Long nói:

- Dạ anh, hai anh kia đang bận làm thủ tục nhập viện, đưa xe cho em và bạn này chạy ra ngoài lấy ít đồ.
- Lấy đồ gì, bao giờ quay lại?
- Em quên tí đồ nên phải chạy ra ngoài lấy rồi quay lại.
- Thật không, còn người bên kia! Sao lại là nữ?

Long không nói gì giả vờ lấy ra tờ giấy nói.

- Dạ cô ấy mới vào ngành, có thể cảnh sát để ở đây này.

Tên cảnh sát chúm đầu vào kính nhìn xem. Long túm đầu hấn kéo vào xe.

Long nói:

- Chĩa súng và nói, chúng tao không còn cách nào khác, nếu mày báo động thì tao bắn mày ngay tại đây, rồi cả ba cùng chết. Còn mày mở chốt yên lạng cho bọn tao chạy ra ngoài thì tao hứa cho mày sống.
- Dạ không, anh đừng bắn, em sẽ mở cổng, anh đừng bắn, em còn trẻ lắm chưa nên chết oan vì cái này!

Hấn nói rồi đưa máy điều khiển bấm nút cho cửa sắt lặn mở ra. Long chạy xe đi thẳng. Bởi nếu Long tông thanh chắn mà chạy hấn sẽ bấm nút báo động, khi đó sẽ có cảnh sát đuổi theo.

Đi được một đoạn xa vừa đủ có ngã rẽ vào đường nhỏ và khu vắng người. Long đâm tên cho xủ, trói lại thả xuống lùm cây. Anh chạy tiếp theo hướng đường nhỏ sang đường khác. Lúc này, Đào mừng quá, quay sang hôn anh, Long cũng hưởng ứng anh nói “Chúc mừng ngày ta tái ngộ!”. Lúc này, Đào mới nói “Trời ơi chúng đánh anh nặng quá, sung hết cả mắt rồi!”. Cô sụt sùi sắp sửa khóc khi nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh giờ đã bầm. “Không sao ... chỉ chút đấm đá bên ngoài!” Long nói. “Cũng như em phải chịu đựng để cứu anh thôi”, “Hoàn cảnh mà!”. “Ta sẽ làm gì sắp tới?”. “Em chưa biết!”. “Em có cho phép anh cứu một người khác? Nhưng chắc chắn, anh sẽ đâm một con yêu tinh xiên thịt nó nướng để ăn thôi! Ha, ha, ha”. “Em đồng ý!”

Chợt Đào thắc mắc:

- Ủa, còn cứu người nào nữa? Anh lại nợ cô nào nữa sao?

Long nói:

- Không phải là nợ, cũng không là gì của anh cả, cô ta bị bắt oan như anh và đang bị nhốt. Mà trong đó, hai ba bữa trước nghe cô ta viết thư nói cô gặp ma.
- Anh nghĩ là có yêu tinh nào trong đó rồi, anh lo sợ nếu không cứu cô ta sớm, chúng sẽ ám hại cô ta.

Đào nghe xong lại giả vờ:

- Yêu tinh nào nữa đây, anh nói dối hả? Hay anh có tình cảm với cô ta, còn em thì sao?

Long giải thích:

- Em này, anh không biết cô ta là ai, nghe nói là con của một doanh nhân, anh cứu cô ta là vì đầu tiên là làm phước lỡ cô ta bị yêu tinh hại thì sao, còn lại để lấy công sau này, biết đâu khi về nhà cô ta thoát nạn sẽ báo đáp giúp anh ít tiền thì sao.
- Em xem, chúng ta giờ không có tiền, chạy trốn cũng phải có tiền xài tạm chứ, không thì làm sao đi xa được, không lẽ đi xin ăn?
- Tiền mà em, sau này chúng ta còn nhiều thứ nếu có ai giúp đỡ thì cũng tốt. Anh thề là anh chả có tư tưởng gì đến cô ta.

Đào nghe thấy Long nói có tình có lý và rất hào hiệp, cô nói:

- Anh nói đó nhé. Anh hứa rồi. Không được tư tưởng ai nữa, anh còn nhớ lúc anh trong nhà đá không!
- Anh nhớ rồi, em yêu!

Long nhìn bản đồ và hỏi thêm Đào chỗ nào an toàn để anh lái xe bỏ trốn.

Từ lúc hai người một nam một nữ bỏ đi trên chiếc xe cảnh sát, họ đã chạy thẳng hướng đi vòng qua huyện Kiên Thành.

- Đi đâu? – Long hỏi Đào, trên đường anh luôn để mắt đến người phía trước
- Em chưa biết, nhưng không thể về lại hướng Sở cảnh sát!

Long gợi ý hỏi:

- Chỗ nhà cũ bên sườn núi thì sao? ... Khi vào đây có ai thấy em, cảnh sát có biết em ở căn nhà vắng trên núi không?

- Không, rất ít người thấy em, em cho rằng cũng không ai biết em ở căn nhà chòi đó?

Long quay sang liếc Đào, anh thấy cô vẫn đẹp như ngày nào, kể cả hình ảnh trong giấc mơ lần gương mặt đang ngời đây.

- Gần mấy ngày ngồi tù! Em làm gì, có quen gã nào chứ?

- Không có gì!

Đào lại hỏi:

- Còn cô gái đi theo anh đến ven đồi hôm nọ, cô ta có biết anh đang ngồi tù?

- À, là Lan, một người bạn gái lâu năm. À, Có!

- Và cô ta đến thăm anh!

- Hoàn toàn không! ... Cô ấy không đến cũng không thể giúp anh ra khỏi tù!

- Sao vậy! Em tưởng hai người thân thiết chứ?

Long bản thân nói:

- Đúng! Trước đây thì đúng vậy, bây giờ mọi thứ đã khác! Cô ấy ... cô ấy luôn bận việc gì đó. Anh e là Lan không thể giúp anh! Trong tù, anh đã điện nhờ Lan đến gặp em nói em tìm cách cứu anh!

- Anh bảo sao? Nói cô ta trở lại khu rừng đó! ... - Đào thẳng thốt nói

- Ừ! Chứ sao! Vì anh biết em có thể biến hóa, gần đây, anh gặp nhiều chuyện khó lý giải, và cũng gặp nhiều người có thể dễ dàng đi ra vào nhiều nơi như em. Thế là trong tù anh nghĩ ngay đến em...

- Và cô ta từ chối!

- Thật may! Nếu không cô ấy có thể mất mạng khi quay lại nơi đó!

- Tại sao!

- Thôi anh biết rồi mà! Khu rừng nhỏ đó có nhiều yêu tinh, chúng sẽ giết ai đi lạc vào rừng ... Lần cô ấy gặp anh và em ở, sau đó bỏ về, cô ta đi lạc một quãng trong rừng, một con yêu tinh suýt giết cô. May mà em đến kịp!

- Ô! Vậy là em cứu cô ta! Nên cô ta không dám bén mảng đến đó nữa! – Long liếc nhìn Đào nói tiếp – Em thật tuyệt! Em đã cứu một cặp tình nhân đây!

- Hmm ...

Long nhớ lại và nói:

- Đúng là hôm đó anh cũng bắt gặp một cô ả nào rình mò anh, sau đó anh đuổi theo cô ta trong rừng. Mà sao con yêu đó không ra tay giết anh?

- Giết những tay cừ như anh cũng khó ... Bọn chúng cũng có mắt nhìn chứ, có phải ai chúng cũng dám ra tay! – Đào trả lời

- Ý em nói! Chúng sợ người!

- Gần đúng thôi! Chúng sợ người có võ nghệ, nhìn thấy họ chúng cũng khiếp đảm ... nên sẽ giả vờ để lừa họ - Đào liếc nhìn ngang anh đang lái xe nói - Cũng may hôm đó anh không mê gái, chứ không anh cũng có thể bị nó làm bị thương thậm chí mất mạng!

Long cười nói:

- Cũng tùy cô! Nhưng ngay lúc đó em xuất hiện rồi còn gì!

- Còn cô gái kia của anh thì sao? Anh vẫn còn yêu cô ta chứ! – Đào hỏi

Long im lặng suy nghĩ, Đào quay sang nhìn anh đợi câu trả lời. Long nói:

- Chuyện cũ trước đây hỏi anh còn ở học viện cảnh sát thôi. Cũng là tình cờ anh và cô ta gặp nhau, khi đó thì anh chưa có bạn gái. Anh thích cô ta như một người bạn lâu năm. Nhưng Lan có nhiều mối quan hệ để thăng tiến trong công việc! Hoàn cảnh không cho phép ... mà khi ngồi tù thì anh không thể làm gì cho mình! Cô ta bỏ quên anh trong tù! Cô ta yêu anh, nhưng phải kiếm tiền lo thân. Em cũng biết. Không có tiền đóng thuế công dân trong hai năm trời có thể bị đẩy xuống thế giới hạ tầng hai lao động khổ sai dưới đây! Nên anh không làm gì khác, lực bất tòng tâm mà!

- Còn anh! Anh có đủ tiền đóng thuế công dân không?

- À, à, anh đủ cho mình! Ta đi sang căn lều bên núi của em OK?

- Được!

Long đạp ga tăng tốc xe chạy. Vừa đi qua một quán rượu ven đường anh thấy có một chiếc mô tô cảnh sát đậu neo gần trong quán. Long đề phòng vội nói:

- Anh nghĩ, có lẽ ta phải tìm một chiếc mô tô thôi!

- Sao? – Đào hỏi ngạc nhiên – Đi ô tô tiện như vậy! Đường vắng mà!

- Không! Thỉnh thoảng có cảnh sát! Ta vừa trói 4 tên cảnh sát kia sau vườn. Và đã chạy được gần hai giờ. Có nghĩa là, giờ này ở Sở cảnh sát Long Hà có thể họ đã cho người đi tìm 4 tên kia, hay ở Bệnh viện, nhân viên cảnh vệ đã tìm ra 4 tên kia và 1 cô y tá mà em trói và báo về Sở. Họ đã phát lệnh truy tìm chúng ta rồi.

- Nhanh vậy sao! – Đào hỏi

Long nói tiếp:

- Chưa muốn nói cái xe này có cài thiết bị định vị không nữa, nên ta phải nhanh chóng bỏ lại xe này, cũng chạy được một đoạn đủ xa rồi.

- Em xem kìa! Ta vừa đi qua một xe mô tô cảnh sát đậu bên quán rượu! Em hiểu chứ! Khi có một vụ gì xảy ra, cảnh sát thường hay vào các quán rượu để hỏi dò tin tức trước tiên. Cũng có thể không phải họ đã tìm ra chúng ta nhưng cần cảnh giác. Khó khăn lắm mới trốn ra khỏi cái trại tạm giam đó.

Đào gặt gù. Còn Long cho xe chạy nhanh hơn, anh mãi nhìn ven đường hai bên. Đến một đoạn vắng, anh để ý thấy có một chiếc xe mô tô của một tay thanh niên và một cô gái đang phóng nhanh trên xa lộ. Anh mãi bám theo sát chiếc mô tô này. Được một đoạn đến chỗ vắng anh tăng tốc qua mặt xe mô tô, từ từ ép họ vào lề đường. Tay thanh niên buộc phải dừng xe. Khi cả hai bên đã dừng lại, Long ra khỏi xe, giả vờ làm cảnh sát đi lại gần chỗ hấn đứng. Cô bồ hấn cũng đã xuống xe đứng sang một bên. Tay kia trong bộ dạng áo da quần da, đeo kính đen, đầu để tóc búi đuôi ngựa, nhắc cầm nhìn Long:

- Chào! – Long nói

- Này, tôi có dính dáng gì với cảnh sát.

- À không! – Long nói

- Nhưng mà có vẻ anh là lái xe cảnh sát cứu thương! Ở đây không có người bệnh! Có chuyện gì không?

Long nhìn chung quanh bên trái bên phải hai bên đường, thấy vắng người anh lại gần gã nói:

- Không có gì! Nhưng tôi nghĩ có cái này cho anh!

- Cái gì?

- Đúng! Tôi hỏi có thể mượn xe anh một chút được không!

Lúc này Long đã lại gần tên kia hơn. Hấn vừa mở miệng hỏi “Mẹ kiếp! Để làm gì ...gì?” Long đã phạt ngang vào đầu hấn một cú làm hấn ngã ngay ra bất tỉnh. Cô gái kinh ngạc nhưng không kịp nói chỉ lấy tay che miệng. Long quay sang phía cô gái cười gượng nói:

- Đến lượt cô!

- Không! Không! Tha cho tôi!

- Sẽ hơi đau, nhưng cô sẽ ngủ ngon một giấc tới sáng mai!

- Không cứu tôi!

- Á!

Cô ta định bỏ chạy, Long nhanh chân chạy giữ lại trườn tay ra phạt một cú như nện chùy vào thái dương cô gái, cô ta lảo đảo ra bất tỉnh. Đào nãy giờ ngồi trong xe chứng kiến hành động côn đồ của anh chàng này. Long vội vã kéo hai thanh niên kia vào góc trong lùm cây. Vội vàng chạy về xe, anh đạp ga, quẹo phải lao thẳng xe nhanh vào một lùm cây, giấu cả chiếc xe cứu thương trong đó. Anh nói:

- Nào ra ngay! Ta cần lấy xe mô tô kia và đi tiếp!

- Em thấy anh như một tên sát thủ!

- Ủ, nghề nghiệp họ dạy anh làm thế!

Long quay sang nhìn Đào, anh nói:

- Nhanh lên! Lấy quần áo của hai người kia!

Hai người mở cửa xe, chạy về phía hai thanh niên đang nằm. Long lôi tên thanh niên, Đào lôi cô gái ra một góc. Cả hai nhanh chóng thay lại quần áo cảnh sát, rồi mặc lại cho hai thanh niên đó bộ đồ của cảnh sát. Họ nhảy lên mô-tô chạy thẳng sang huyện Kiên Thành. Dọc đường đi, Long nghĩ anh đã kiếm được ít tiền từ ví của những nạn nhân anh ra tay. Giờ anh có cả súng cảnh sát nữa, nhưng chưa đến lúc dùng nó. Anh nghĩ cần phải mua ít thức ăn bù đắp lại cơn đói khát mấy ngày qua anh bị nhốt trong tù, nên không thể trở lại căn nhà bên núi, rồi chẳng có gì ăn mà ngày đêm phải trông chừng bọn yêu tinh. Chợt anh sinh nghi, không biết Đào có ăn thức ăn như mình không, hay cô ta ăn thứ gì khác. Vùng này rộng, nếu cải trang thành dân đi chơi vào các khu nhà trọ Motel sầm uất thì cảnh sát cũng khó tìm ra, nhưng anh có thể trú yên ổn ở đó vài ngày và còn dễ dàng mua thực phẩm. Anh đến một ngã rẽ nhìn biển chỉ đường, Long rẽ trái đi hướng đến huyện Kiên Minh.

Trời đã gần chiều, mệt nhoài vì đói và bỏ trốn một quãng đường dài. Đi được chừng năm phút, Long thấy có một nhà trọ - Motel dọc xa lộ. Anh rẽ xe chạy vào bãi, Đào bước xuống đứng nép bên cổng, dù sao anh nghĩ lúc này nên kín đáo cũng tốt hơn, cả hai cùng vào đặt phòng. Tiếp họ là bà chủ. Trong phòng bày biện toàn đồ gỗ đã lâu năm, một mảng màu nâu đen đục là mảng chính của toàn gian tiếp khách, có lẽ với tính chất của thứ nhà trọ motel dọc xa lộ như vậy, nên khách khứa ra vào nhanh chóng, không buồn để người ta cần trang trí lại gian tiếp tân sao cho lịch sự sang trọng. Tại quầy tiếp tân, nhìn lên bảng treo chìa khóa các phòng, khoảng hơn một phần ba số các móc treo chìa trống.

Nhìn bộ dạng Long và Đào, bà chủ không thắc mắc họ vào đây làm gì. Nhân lúc đợi lấy phòng, Long muốn ăn uống chút gì, anh khẽ kéo tay Đào nói:

- Ta ăn sáng nhé, anh đói muốn chết đây nè, run cả chân tay, hoa cả mắt!

- Ủ, em cũng đói! – Đào đáp lại.

Rồi Long quay sang bà chủ nói:

- Cô vui lòng dọn cho hai phần ăn, bánh mì, thịt gà, thịt cừu và bò hầm đậu, rau sà lách trộn, nước سوئی!

Anh kéo Đào sang bàn trong cùng. Bà chủ lại hét lên về phía nhà bếp ở trong chuồng bị món ăn.

Hai người ngồi ăn được một lúc, Long mới nói rõ hơn với Đào:

- Anh nghĩ, cảnh sát đã bắt đầu lập các chốt kiểm soát. Có thể họ đã phát đi lệnh truy nã chúng ta khắp vùng này.

Đào không nói gì, chỉ nhìn vào mắt Long. Có lẽ cô chưa hình dung được mức độ khó khăn hiểm nguy đã lên rất cao. Chỉ có Long hiểu, vì anh biết trong ngành cảnh sát. Anh xúc thêm món thịt vào đĩa của Đào, nhìn cô ngụ ý rằng hãy ăn thêm ...

Họ ăn xong, cô nhân viên tại đây cũng vừa kịp đi ra nói là phòng đã chuẩn bị xong. Cô dắt hai người đi ra theo cửa sau, ra phía sân sau đi thẳng đến phòng cuối. Anh boia cho cô ta ít tiền lẻ trong túi rồi cả hai cùng vào. Trong phòng, đúng như mô tả của bà chủ, không gian chật hẹp chỉ vừa để một chiếc giường, một bàn và một tủ nhỏ, trên trần là quạt trần, tại góc bàn đặt một tivi nhỏ. Không khí sực mùi hơi quần áo cũ và mùi gỗ quyện lại, dù cô dọn phòng đã có phun vài giọt nước thơm rửa phòng vẫn không dấu được thứ mùi cũ còn vương lại. Đẩy cửa toilet vào, các thứ ở đây đã cũ nát, tuy vậy lại được chùi rửa đánh bóng để đến cả ngàn lần nên vẫn bóng lên một thứ màu tối cũ lờ mờ; mùi xà phòng và nước rửa vẫn còn sực trong toa lét. Long đóng cửa ngoài, mở thêm cửa sổ, hạ rèm xuống, bật quạt để thông thoáng hơn. Đào vào toilet sửa soạn trước.

Điều Long quan tâm cả đêm qua đến giờ sau khi đào thoát là theo dõi xem có tin tức gì về anh và Đào hay không. Anh mở Tivi xem chương trình điểm tin nóng buổi sáng lúc bảy giờ hai mươi phút. Trên kênh truyền hình quốc gia, ngồi xem đến gần nửa bản tin, anh vẫn chưa thấy gì.

Bản tin cuối trên đài đột nhiên đến, Long sững sờ theo dõi, khi trên màn hình tivi, xuất hiện hình ảnh của mình, rồi hình mô tả tượng trưng cho mặt Đào.

Giọng từ phía cô phát thanh viên trên đài:

“Đây là bản tin cuối của chương trình điểm tin. Sáng nay, Sở cảnh sát Long Hà đã phát bản tin truy nã với một thanh niên có tên Trương Anh Kiên người tại lãnh thổ Phúc An, đặc điểm ngoại hình đẹp mặt cân đối, cao khoảng một thước tám, hiện đang bị tạm giam tại Bệnh viện Sở cảnh sát Long Hà vì tình nghi giết người. Tên này đã giả điên để đánh lừa các nhân viên cảnh sát, sau đó được chuyển sang bệnh viện, tại đây một nữ đồng đảng của hắn đã ra tay phối hợp giải cứu hắn. Ba cảnh sát viên và tài xế gã tù nhân này tấn công trời vào một góc trong khuôn viên Bệnh viện Sở cảnh sát. Đồng đảng của hắn là một cô gái tầm hai mươi lăm tuổi, cô ta đã đột nhập vào bệnh viện, trói một y tá, sau đó giả làm y tá để cứu phạm nhân. Ngoài ra, chúng còn bắt cóc một nhân viên bảo vệ bệnh viện mang ra ngoài, chưa rõ tung tích người bảo vệ này ở đâu. Ngoại hình nhận dạng, cô gái có mặt trái xoan, da trắng, tóc

xoăn ngang vai, cao khoảng một thước bảy. Cặp nam nữ này đã tháo chạy trên chính chiếc xe cứu thương chở tên tội phạm đến Bệnh viện, sau đó cảnh sát tìm thấy xe bị chúng bỏ lại một bên đường cùng hai thanh niên khác bị chúng tấn công và trói vào gốc cây trong tư thế trần truồng, quanh đó người ta tìm thấy hai bộ quần áo cảnh sát. Hai người này cho hay, họ đang đi trên xa lộ thì bị một xe cứu thương cảnh sát ép sát vào lề và đánh bất tỉnh. Hai tên này lấy xe mô tô của họ và trốn mất. Tin khác, cách đây hai hôm, cảnh sát đã công bố về vụ giết người tại ngôi nhà cuối huyện Kiên Thành. Nạn nhân là một ông Lý Hồng Thanh, một tay anh chị khét tiếng tại vùng cảng Sam Prabang, đã bị sát hại khi đến lãnh thổ Long Hà. Hiện cảnh sát đang tiếp tục điều tra vụ việc. Chúng tôi xin kết thúc phần điểm tin về an ninh và chuyển sang ...”

Nghe đến đây, Long thoáng chút bàng hoàng, giật mình vì nãy giờ không biết có ai đứng ngoài nghe được chương trình điểm tin hay không, anh vội tắt ngay. Anh nghĩ “Thật kinh khủng, ai đã vào cuộc và giết ông họa sỹ, hay là Đào hay một con yêu nào đó?” Anh chợt nhớ về chương trình tivi của vị bác sỹ anh xem cách đây ít lâu. Long nghi ngờ và liếc ánh mắt đề phòng về phía cửa buồng toa-let. “Nhưng nàng cần gì phải tìm cách vòng vo như vậy để hại mình. Cô ta nói có lý, nếu giết anh, em đã ra tay lúc chúng ta ân ái với nhau rồi ... Lần đầu gặp anh, em đã linh cảm anh là một đặc cảnh phi thường”. Vừa xem xong bản tin, ngôi một lúc, Đào từ nhà tắm bước ra. Cô mỉm cười với anh. Anh cũng thấy người rất cáu bẳn mấy ngày nay, vì bị nhốt trong buồng ngục biệt giam. Anh chưa muốn hỏi chuyện gì với nàng, mà đi vào trong tắm rửa lại. Xong xuôi, anh đi ra, nàng đã nằm chờ sẵn trong bộ áo ngủ mới dọn vào phòng. Nàng tiến lại ôm chầm lấy anh, nhưng thật bất ngờ, anh đẩy nàng ra quát tháo:

- Em định hại anh hay sao? Tại sao lại có vụ giết chết ông họa sỹ nào đó? Đào ngạc nhiên hỏi:

- Vụ giết người nào, em cũng chẳng biết nốt? Anh bị sao vậy?

Long nhăn mặt hỏi:

- Em còn định giả vờ hả? Trương Mộng Đào, ngụ tại ngôi nhà Ấp 4, khu dân cư số 3, thị trấn Kiên Thành, huyện Kiên Thành, Lãnh thổ Long Hà, con của ông Trương Thế Tuyệt và bà Dương Mộng Hà ... Khẩu súng laser của anh đâu?

Đào lạnh lùng hỏi lại anh:

- Sao anh biết em rõ vậy! Biết rõ thân phận em vậy sao lại còn nhờ người đến gọi em cứu anh? ... Đúng em ở ngôi nhà đó, còn khẩu súng của anh, em làm sao biết được.

- Ai giết ông họa sỹ? Tại sao ông ta chết trong nhà em?

- Sao anh biết ông ta chết?

- Bản tin thời sự vừa chiếu trên tivi? Bây giờ cảnh sát đang truy nã anh và cả em nữa!

Long hét bình tĩnh, anh gầm gừ nói:

- Em là ai? Trong nhà em có chuyện quái quỷ gì xảy ra?

Đào giật mình biết là không thể giấu Long thêm, cô nói áp úng:

- Không phải ai giết ông ta, mà là kẻ nào đã “thịt” ông ta?

Long tức lên, anh giả vờ hăm dọa nói Đào:

- Anh nghe chính em nói em là yêu tinh, và có rất nhiều yêu tinh gần đó. Nhưng anh muốn biết chuyện gì trong ngôi nhà đó, và em là ai, em có phải yêu tinh không? Nếu em không nói, anh sẽ bóp cổ em chết hoặc em bóp cổ anh chết tại đây? Nào chọn cái nào! Nghe đến đây, Long dí hai tay đẩy mạnh vai cô, anh rút tay phải lên tát nhẹ một cái vào má cô. Sau cú đánh, Đào đau khổ ôm mặt, rũ rượi mà khóc.

Long nói tỉnh bơ:

- Căn nhà của hộ ông Trương Thế Tuyết, cha em, tại ấp 4, Khu dân cư 3 ... Tiếp tục đi? Tại sao em dối anh?

- Nếu anh biết hết tất cả, anh còn hỏi làm gì nữa? Hic, hic, hic!

Cô nói tiếp:

- Còn anh? Thực ra anh là ai? Mà lại biết rõ mọi chuyện, ngoài chuyện một anh chàng si tình đến làm quen em tại Viện bảo tàng?

Long thấy chuyện đến lúc cần rõ ràng, mọi thứ anh từ từ nói:

- Anh chính là đặc vụ hiện đang điều tra vụ việc tại nhà em.

- Hà!?

Lúc này, Long buông Đào ra, anh ngồi dậy đi ra ghé bên cạnh, anh nói tiếp:

- Khoảng gần hai năm trở lại đây, liên tiếp có nhiều người đến nhà em thuê nhà, đa số là nam, sau đó mất tích. Cảnh sát lãnh thổ Long Hà tiếp nhận vụ việc này nhưng sau đó khép lại vụ án. Nhưng sự việc vẫn tiếp tục, vẫn nghe tin có thêm người đến thuê nhà em rồi biến mất. Sở cảnh sát Phúc An đã vào cuộc và bí mật đưa anh đến đây điều tra.

- Vậy là anh nói dối em mọi thứ? – Đào trở mắt ngạc nhiên, cô thẫn thờ

Nhìn Long một hồi lâu, Đào như hiểu ra chuyện gì, bực tức cô nói

- Vậy chuyện anh đến làm quen em hoàn toàn có sắp đặt trước. Và chuyện anh nói yêu em chỉ là giả tạo? Em bị anh lừa tình sao? – Nói vừa xong, Đào tỏ vẻ bần khoăn, vô tình cô đưa bàn tay che ngang ngực áo.

Cô hiểu cô đã ăn nằm với một kẻ lừa tình, giờ đây cô cảm thấy ghê sợ khi người đối diện đã từng ăn nằm với cô, kẻ đã nhìn thấy hết thân thể trần truồng của cô trên giường. Nhưng Đào chợt nghĩ lại, cô thắc mắc hỏi:

- Anh là cảnh sát? Đi truy bắt hung thủ?

Long đột nhiên lại thấy hơi bẽ bàng, anh cứ ngẩn người ngồi nhìn Đào:

- Xin lỗi, anh không nói anh là cảnh sát cho em biết!

- Vậy anh cũng dối trá em, anh còn đòi em thành thật với anh? – Đào uất ức hỏi

Rồi Đào đứng vùng dậy, định bỏ đi, song quay về phía cô nói:

- Anh hãy kể anh biết tất cả những gì về em, chuyện gặp mặt ở Viện bảo tàng là sao?

- Trước khi em bỏ đi, hai chúng ta coi như chẳng hề có chuyện gì!

Long gơ tay lên như với lấy cô, anh nói lúc đó:

- Khoan! Đào! Để anh nói ...

- Thật tình, Ban chuyên án cảnh sát lãnh thổ Phúc An có hồ sơ về vụ việc nhà em từ rất lâu, và họ đã ghi lại một số hình ảnh chụp quanh khu vực nhà em.

- Rồi anh được điều vào công tác, phải sang Long Hà, trú tại thị trấn để điều tra vụ việc.

Một đêm, anh đã đột nhập vào nhà em, anh tìm thấy một số thứ cần thiết cho việc điều tra. Khi anh đi lên gian trên cùng để thờ, anh phát hiện ra những tượng người rất quái dị. Nhưng nó chưa cho anh một suy nghĩ gì, tình cờ từ trên lầu cao, đêm đó anh thấy em đi về đang quỳ bên cạnh những ngôi mộ gia đình em.

Vừa nói đến đây, Đào cũng hơi đỏ mặt thẹn thùng, cô nhìn ngay xuống hai ngực mình, cô hiểu hóa ra anh chàng kia đã quan sát thấy mình hở hang trong bộ váy áo ngủ.

- Lúc đấy, anh thấy một cô gái rất dịu dàng, da trắng, đôi bàn tay thon mỏng ... Đào cắt ngang, cô vẫn đứng quay lưng về phía anh, tỏ vẻ kiêu kì, cô quay lại hỏi:

- Từ trên lầu mà anh thấy rõ em được à?

Long gỡ đầu gỡ tai thành khăn:

- Anh dùng ống nhòm loại có tia hồng ngoại nhìn ban đêm.

- Rồi sao nữa?

- Chính nét dịu dàng của em, khiến anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, mà không hề nghĩ đến chuyện vụ việc nhà em.

- Rồi?

- À, sau đó, anh thấy em đi về cuối vườn, anh sợ em sẽ lên lầu, nên anh đã bỏ xuống lầu và leo rào ra ngoài đường.

Đào lại nói, mặt cô hơi thẹn thùng:

- Anh đã nhìn lén em!

- Không phải vậy, chỉ là tình cờ.

Đào tạm nguôi ngoai, nhưng cô còn thắc mắc chuyện kia cô hỏi:

- Còn chuyện hôm gặp ở Viện bảo tàng và những ngày sau đó?

Long vẫn từ từ giải thích, tâm trạng chuyển dần từ tức giận sang nhún nhường, trong tim anh linh tính, người tình của mình đang nóng giận muốn bỏ đi mặc cho anh có biết hay không, hay quy kết cô về chuyện sát nhân gì đó. Long nói:

- Tình cờ anh đi qua trung tâm giới thiệu, gặp một ông họa sỹ muốn thuê nhà nào đó gần nhà em, anh sinh nghi và đuổi theo ông ta. Sau đó, anh biết ông ta đến thuê nhà em. Rồi theo lệnh của cấp trên, anh phải tạm dừng điều tra trong hai ba tuần để chờ, để chờ ... à

- Chờ cái gì? – Đào quay ngoắt lại nhìn anh

- À em nhớ rồi, chính anh là người lảng vảng tại nhà em sáng hôm đó. Sau đó, em lại không nhớ mặt anh lắm vì anh đi xe máy, rồi anh vào quán lại ngồi quay lưng lại...

Long giật mình:

- Vậy buổi sáng hôm đó, chính em là cô gái bí ẩn đứng quan sát phía sau anh? Đào cũng bực dọc, lắc đầu, cô không trả lời. Long thở dài.

- Còn chuyện ở Viện bảo tàng, là chủ ý anh muốn theo dõi ông họa sỹ, nhưng vô tình gặp em. Hôm đó, anh sinh nghi đã gặp em tại nhà, nhưng trước vẻ dịu dàng thu hút của em, anh không nghĩ đến vụ việc nữa. Anh rất mừng rỡ vì gặp lại người anh thấy đêm hôm đó. Anh đến làm quen em như một người bạn

Đào hơi tỏ vẻ vui vui, cô lại quay mặt sang chỗ khác nói:

- Bạn, bạn ...! Anh nghĩ là bạn..., là có thể tự do đến nói chuyện hay sao?

- Em mà nhớ ra mặt anh hôm đó đến quấy nhiễu nhà em. Chưa chắc gì em quen anh.

Long hiểu ý, anh vội đứng dậy, đi gần lại phía Đào, hai tay anh đặt nhẹ lên vai Đào:

- Nhiều chuyện tình cờ lắm ... anh được gặp em, rồi phải lòng em

- Có lẽ số phận đã đưa đẩy chúng ta gặp nhau. Với anh chuyện những ngày qua, quả thật tuyệt vời ... anh yêu em!

Đào nghe xong, cô vội quay mặt về phía Long, cô hôn anh một cái nhẹ lên môi, rồi úp mặt vào ngực anh. Cô nói:

- Em cũng yêu anh!

Long nói:

- Đào em! Sao, em rõ mọi thứ! Em kể cho anh biết chuyện của em?

- Em có phải hung thủ trong vụ này không? Còn ông họa sỹ, ai giết ông ta?

- Đúng vậy, nhưng khi về, anh phát hiện súng ngắn anh bị rơi mất.

- Không thể như vậy, không thể! – Đào nói

Được một lát, Long lại nhìn Đào nói mĩa mai chua chát:

- Mà ông ta trước sau cũng sẽ chết, khi đã đặt chân vào nhà đó. Lời nguyện vậy hả?

- Chứ không lẽ em nói xạo anh? – Đào nói bĩu môi

- Vậy anh sắp đi phải không?
- Không biết, hên xui à!
- Thôi ..., nói anh biết mọi chuyện đi!

Chợt Long lại đỡ dành Đào nói:

- À không, hãy để chuyện này kể sau. Còn bây giờ thì...
- Anh, sao giờ lại không hỏi chuyện nữa – Đào lấy tay đập vào đầu của Long

Long ôm lấy Đào ôm hôn thắm thiết, họ yêu nhau còn nồng nhiệt hơn sau bao ngày gian khổ và ngờ vực thử tìm hiểu nhau. Lúc này, Long chợt cảm thấy rằng đây mới là người con gái phù hợp với mình, vì anh biết rõ hoàn cảnh anh ra sao. Tất cả trước đây chỉ là anh gắng gượng đóng vai cảnh sát hào hoa trong khổ rách áo om.

CHƯƠNG 11

1 - Tình nhân thuật chuyện gia cảnh, hẹn thề trọn đời

Đôi trai gái tàn cuộc ân ái đến gần hai giờ sáng. Trên tầng của một cái Motel thị trấn, Long mở cửa sổ căn buồng ra đón ánh trăng sáng, anh làm một ấm trà lớn túi lọc mua sẵn cho hai người. Họ ngồi bên nhau cạnh bàn nhỏ bên cửa sổ nói chuyện. Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn ngủ đầu giường, vẫn có chương trình tivi bật âm lượng nhỏ để tránh mọi người bên ngoài.

Câu chuyện trở lại thời gian hai mươi năm trước về gia đình Đào khi cô còn nhỏ, tuy ba mẹ và các anh làm lụng vất vả đêm ngày làm đồ đất nung. Ba anh trai lớn phụ mẹ và một số người làm nhận mua đất sét. Người cha lo đi mua đá dăm, sỏi, đất sét, mực tàu. Khi về, cả gia đình lại giúp cha làm đồ đất. Đào còn nhỏ nên lăng xăng chạy qua lại lo lấy nước, và làm một số việc vặt vãnh. Cô còn đến ngồi xem cha vẽ hoa văn lên đồ gốm tùy loại. Cuối cùng, sân nhà cô phơi đầy những mẻ thành phẩm trước khi đem nung.

Cuộc sống bận rộn vất vả của gia đình cứ thế mãi qua đi. Với Đào, cô đã sống và cảm nhận tất cả tình thương yêu, sự đầm ấm trong gia đình cô, dù công việc có luôn tay bận rộn cho cả gia đình, nhưng họ là một tập thể đoàn kết, cũng dễ dàng vượt qua. Mười mấy năm qua đi, Đào trở thành một cô thiếu nữ đẹp khác thường. Nhà cô cũng dành được kha khá tiền, cha mẹ cô bắt đầu nghĩ chuyện sửa sang lại nhà cửa coi nơi sân vườn.

Mọi chuyện bắt đầu kể từ một ngày nọ, họ gọi một ông kiến trúc sư cùng một toán thợ đến đo vẽ và thiết kế ngôi nhà cho ông Tuyệt. Công việc thiết kế vẽ mô hình ngôi nhà của cả gia đình nhanh chóng hoàn thành. Vấn công việc sản xuất đồ gốm, ông rất quan tâm cần có giếng nước để trữ nước thật nhiều phục vụ sản xuất. Họ thuê một nhóm thợ đào một cái giếng sâu tại góc trong vườn. Công việc này cũng được ông kiến trúc sư kia cùng có mặt trợ giúp về kỹ thuật.

Khi đang thi công đào giếng, Đào nhớ rõ một hôm, khi đào xong đến gần đáy, giữa lúc đó, tình cờ một anh thợ cào trúng một tấm gỗ rất nặng, cả bọn ùa vào khéo léo đào bới tiếp, kéo lên, họ phát hiện không phải tấm gỗ mà một cái thùng dẹp to gần bằng một cái gương treo, mở thùng ra, họ lại thấy một tấm gỗ bên trong bọc bằng vải nhiều lần. Ông Tuyệt tò mò cũng vào xem, ông nhờ thợ gỡ hết lớp vải ra thì thấy đây là một cái gương treo cổ, khung gỗ còn nguyên màu sơn đen, khi lấy giẻ thoa dầu chùi sạch, ông thấy tấm gương sáng loáng như không bị ô mờ theo thời gian. Nghĩ đến chuyện cần sắm ít đồ đạc cho căn phòng định xây,

ông mang vào nhà dùng tận dụng. Những người thợ lại tiếp tục đào giếng. Sang ngày hôm sau, nhóm thợ bên dưới giếng cho biết họ đào trúng phải một phiến đá xanh rất lớn và nằm ngang thành giếng đào. Nghi ngờ điều gì khi lấy khoan dài thùng phiến đá đó, bất ngờ một chùm khói đen tua tủa như miệng núi lửa phun lên, có mùi rất hăng hắc và hôi thối. Đám khói đó bốc lên ngùn ngụt từ miệng giếng cả tiếng đồng hồ. Nhóm thợ đào bên dưới suýt nữa thì chết ngạt, phải được những người ở trên kéo lên kịp thời. Họ sợ xanh mặt nói là đào trúng núi lửa, vì họ thấy phía sau nhà là dãy núi cao có khả năng là một ngọn núi lửa đang ngủ yên, do vậy họ từ chối đào thêm vì sợ phiến đá sẽ bể và nham thạch nóng chảy ra chẳng những họ sẽ chết cháy dưới giếng mà còn thiêu rụi cả huyện này. Còn ông kiến trúc sư vừa nhìn thấy hiện tượng này, ông ta sợ xanh mặt, đã bỏ về trước và từ đó tránh mặt không đến vẽ nhà nữa dù cho ông Tuyệt có nài nỉ nhiều lần thậm chí hăm dọa là ông kiến trúc sư kia đã chơi xấu ông ta và bỏ dở giao kèo trước thời hạn.

Cuối cùng, ông Tuyệt phải thuê nhóm thợ khác xuống lấp lại chỗ khoan vào phiến đá xanh dưới giếng và đào sang nhánh khác, đào mãi thì cũng dò được mạch nước ngầm. Với bản vẽ còn lại trên tay mà vị kiến trúc sư kia để lại, ông đành thuê đơn vị khác đến thi công xây nhà. Công việc thi công trở lại bình thường.

Trong khi xây nhà, gia đình Đào để ý cứ từ tối khi màn đêm vừa đến thì có một đám mây đen kịt trùm trên đầu họ, nó tụ lại ở cuối góc vườn, gần triền núi, trông kỳ đám mây như khói đen kịt đáng sợ. Trong nhà ai cũng hốt hoảng lo âu, ông Tuyệt trấn an mọi người đó chỉ là đám mây đen tụ lại ở núi, trời lạnh nên không tan đi đâu được. Mọi việc cũng êm xuôi cho đến khi nhà ông Tuyệt xây xong. Nhân tiện, ông Tuyệt còn cho xây một phòng nhỏ phía sau dành riêng cho cô con gái út tiện thay quần áo, sửa soạn tắm giặt, vì cô đã là một cô thôn nữ nhan sắc, nên cần nơi kín đáo hơn, chiếc gương gỗ tìm đào từ dưới đất đem lên, cũng được tận dụng mang gắn trong căn phòng.

Có nhà mới, họ thu gọn lại mô hình sản xuất tại gia mà chuyển qua kinh doanh đồ đất. Sân là khu sản xuất giờ biến thành nhà kho, ông Tuyệt bà Hà, sẵn có mối và tiếng là nơi làm đồ gốm, có ít vốn thì chuyển sang làm người đi buôn đồ đất quanh vùng, mua lại đồ gốm của những nơi khác, thuê xe chở về chất trong nhà kho và lại chờ thương lái đến mua. Nhà của họ do vậy vắng bóng người hơn, có nhiều khi chỉ có mình Đào ở lại trông nhà, còn cha mẹ và các anh bạn rộn đi lấy hàng và gửi hàng.

Thời gian thấm thoát trôi được gần một năm, càng ngày Đào càng cảm nhận sự cô độc trong ngôi nhà của mình. Nhiều bận cô tắm giặt ở phía sau nhà một mình, bố mẹ và các anh chưa về, cô cô cảm thấy sự lạnh lẽo và không khí hoang vắng. Tắm gội xong, Đào đã có chỗ kín

đáo hơn, vào trong phòng thay quần áo, ngồi chải tóc trước gương. Hình ảnh cô trong gương, kỳ lạ thay với Đào, cô càng ngày như bị hút vào gương, chưa bao giờ cô thấy mình đẹp đến vậy. Chiếc gương sáng, trong trẻo quá, khung gỗ lại sơn son màu xanh mực Tàu như màu của thời gian là nơi để cô nhìn ngắm dung nhan, cơ thể mình.

Từ ngày có chiếc gương trong phòng, cô càng khám phá thêm vẻ đẹp của sự tuyệt mỹ của cơ thể mình. Không gian yên tĩnh kín đáo là thứ mà cô không hề có khi còn ngủ trong nhà chính. Cô dành nhiều thời gian rất lâu chỉ để nhìn mình trong gương, mỗi khi với một quần áo khác, có khi với áo ngủ và có khi trần truồng. Đồng thời, cô cảm nhận sự rạo rục trong lòng, nó không phải là con người cô nữa, không bị tâm trí cô chi phối. Con gái đến tuổi lớn chưa một lần yêu, chưa hẹn hò với một anh chàng nào, thân thể và tâm hồn cô vẫn mãi thủy chung cùng cuộc sống vất vả nhưng ấm áp tình yêu đùm bọc của cha mẹ anh em. Nhưng rồi cô dần dần nhận ra mình đang thay đổi rất nhanh. Cái cảm giác nóng ngùn ngụt trong lòng cứ lan tỏa mãi, bốc lên tận đầu, ra mặt, mỗi khi nó chế ngự thân thể cô, tay cô run, chân thấy muốn đi hay đứng không vững, mặt cô hồng hào đỏ tía, da thịt mịn màng căng tràn trề.

Hình ảnh trong gương với tâm hồn cô như có chung tiếng nói, cô hiểu được nó, ngày một mê mải hơn vào chiếc gương. Cũng chính từ những dịp như vậy cô như u mê và dần dần bị thôi miên vào một kiếp sống, tâm hồn mới.

Một ngày, khi cha mẹ và các anh còn đi chưa về. Trời đã xế bóng, cô bất ngờ thấy đám mây đen hôm nào lại tụ hội cuối góc vườn. Hoảng sợ, nhưng dù gì thì cũng là tại nhà cô, cô cũng mặc quên đi. Cô đi vào phòng sau nhà thay quần áo, ngồi bên gương ngắm nhan sắc mình. Cô đã ngắm như thế bao lần, kể từ ngày cha cô xây cái phòng đó. Bất ngờ một cơn gió lạnh thổi ùa vào bật cửa sổ, làn khói đen từ đám mây trên góc vườn nhà cô bay vào phòng và ôm lấy cô. Cô cảm thấy như ớn lạnh rùng mình và say xắm mặt mày, một lát sau tỉnh dậy cô thấy mình đang gục đầu trên bàn gương, cô nhìn lại mình, hai mắt cô sáng quắc xanh xanh, khuôn mặt dịu hiền đầy nữ tính ngày nào giờ trở nên sắc bén, từng cái liếc mắt ám chỉ, những cử chỉ khiêu gợi chết người. Mọi cử chỉ, dáng điệu cô cũng khác hẳn, cô đi đứng yếu điệu, động tác thì chào mời, mắt liếc đưa tình. Cô không còn là mình nữa. Từ hôm đó trở đi, cô tự thêu thùa lại tất cả quần áo, ưa chọn cho mình những thứ áo bó sát eo, trễ cổ, tóc maicũng chải uốn, ép vào hai bên rất điệu đà.

Gia đình cô thấy ngay những thay đổi khác thường ở cô con gái nhưng họ cũng quá bận rộn nên không có gì quan tâm hỏi han cô. Thêm vào đó, Đào chuyên hẳn ra phòng ngoài, không còn ngủ trong nhà như trước kia, mọi sinh hoạt cô như tách khỏi cuộc sống của gia đình, như một cô gái ở trọ gia đình.

Đến một lúc, bà Hà phải tự thốt lên với ông Tuyết, “Này ông, dạo này con Đào nó làm sao đấy, sao tự nhiên nó thay đổi đến lạ lùng. Hay là dạo này ta bận đi buôn thường xuyên vắng nhà nên nó bị thằng nào đến rử rê mà sinh ra thói hư hỏng. Ông nhìn xem, từ quần áo, đầu tóc, cho đến mọi thứ, trước giờ nào có thấy ở một con bé dịu dàng như nó?”. Ông Tuyết cũng sinh nghi nhưng chẳng nói gì. Rồi thì “Này, mà sao đêm hôm nó lại ra cái phòng lạnh lẽo ngoài vườn mà ngủ. Hay hẹn hò, đêm trốn nhà ra ngoài chơi với thằng nào? Ông phải để mắt đến nó chứ. Nhà có mỗi một đứa con gái, mà hư hỏng hay bỏ đi thì mang tiếng!”. Ông Tuyết gật gù nói “Để tôi thỉnh thoảng xem nó làm gì.” Bà yên tâm!”.

Dù bận rộn mấy, mệt mỏi vì công việc đi lại cả ngày, đêm về bà Hà lại nhieác mồm, thế là ông Tuyết cũng dành vài bận giữa đêm hôm bí mật ra vườn quan sát xem cô con gái út làm gì.

Một đêm, khi bà Hà đã ngủ say, ông mặc thêm cái áo lạnh, rón rén mở cửa phòng trên rồi xuống lầu đi ra ngoài. Ông không bật đèn vì sợ có thể Đào sẽ thấy đèn bật mà lại vờ đi ngủ. Ông đi lẩn dò về phía căn phòng. Đứng nép vào sau cửa gần một bụi cây, phòng Đào vẫn sáng một ngọn nến nhỏ, ông ngạc nhiên khi thấy giữa đêm khuya sao Đào chưa ngủ. Lặng im đứng quan sát, ông thấy Đào cứ ngồi chải mãi mái tóc suôn dài bên bàn gương, cô ngắm mình thật lâu. Nhìn qua bóng kính mờ, ông không thấy rõ lắm, được một lát ông vô cùng kinh ngạc, khi nhận ra cô con gái của mình đang ngồi trần truồng trước gương chải tóc. Mắt cô xanh xanh, trắng lè, khuôn mặt vô cùng hấp dẫn, lần đầu tiên ông chứng kiến thân thể trần trụi của cô con gái mình kể từ khi nó lớn. Ông xấu hổ quá khi nghĩ đến tình cha con, trong khi ông lại đang rình trộm con gái mình. Bất thần, trời chuyển gió xào xạc, đám mây mù trên cao phía cuối vườn đã tụ lại từ lúc nào ông không hay. Rồi một luồng khí đen ùn xuống bao quanh toàn bộ người ông, ông Tuyết chợt thấy hoa mắt choáng váng. Được một lúc ông cũng gượng dậy được rồi lê bước trở lại phòng.

Sáng ra, ông Tuyết như kẻ thất thần, tính khí thì hung tợn khác hẳn mọi ngày. Ông vẫn đi buôn bán như thường lệ nhưng cư xử cực cần, thấy thứ gì cũng quát tháo, đập phá bỏ dỡ, động việc gì hỏng việc đó. Tối đến, ông chỉ mong về nhà sớm.

Đêm hôm đó, khi bà Hà đã ngủ say. Đồng hồ điểm đúng hai giờ. Tự nhiên, hai con mắt ông Tuyết lóe sáng xanh lè, ông lừ đừ ngồi dậy, mở cửa tiến về phía vườn. Tại nhà sau, Đào cũng đang ngồi chải tóc, trong bộ áo ngủ mỏng ôm sát lấy cơ thể. Cô đã thức giấc từ lúc nào và

ngồi trơ ra đó chải tóc như vô hồn. Hai con người, mặt thì là cha con, nhưng hồn thì như hai người xa lạ, ông đến đẩy cửa phòng Đào bước vào. Cửa không khóa.

Cả hai người một già một trẻ nhưng không nhận ra là cha con. Cô gái nói:

- Trương Hán tướng công, sao đêm hôm đến thăm thiếp đường đột vậy!

- Mẫn Châu, nàng làm gì mà đêm khuya còn chưa ngủ?

Cô gái e lệ, khuôn mặt sầu thảm trả lời:

- Thiếp không ngủ được!

Tên kia trong bộ dạng của một ông già nhăn nhó quát tháo:

- Hhm! Mẫn Châu, ta và nàng đã đầu gối tay ấp với nhau cả trăm năm qua, đến giờ nàng vẫn chưa quên chuyện cũ sao?

Cô gái lại giấu vẻ ưu sầu mà nói lảng:

- Hôm nay thiếp thấy không khỏe trong người nên ngồi đây! Trương Hán – trong bộ dạng của lão già nói:

- Nàng vẫn còn nhớ hấn sao?

Mẫn Châu trả lời

- Sao tướng công nói vậy?

- Chu Hùng dù sao cũng từng muốn đưa thiếp về làm vợ lẽ!

Lão già lại cười mỉm chua chát, chấp tay ra sau lưng đứng nhìn ra cửa sổ mà nói

- Hhm, cái tên quan phủ ấy, chỉ dựa vào triều đình mà tác oai tác quái!

- Hào hán trong thiên hạ, đâu phải chỉ xuất thân từ tầng lớp vua quan.

- Ta vì hoàn cảnh mà phải xưng hùng nơi chốn giang hồ! Không được người đời công nhận. Đúng là ta có giết người cướp của, tội ác tày trời, nhưng giữa thời loạn lạc, dù làm quan quân trong triều hay giặc cỏ ở nơi rừng núi, tựu trung cũng là chém giết tàn sát nhau; ở biên giới quân thù đe dọa, trong nước dân tình khổ sở đói rách, cướp bóc, nổi loạn xảy ra khắp nơi, thế nước như vậy thì còn ai phân biệt được đâu là chính nghĩa đâu là đạo tặc. Thời gian sau, khi đã có lực lượng, ta lấy thú vui đi cướp của kẻ giàu, quan lại, đem chia lại cho dân đen, đi đâu cũng được dân đen che chở, song có làm bao nhiêu việc, ta vẫn là cái gai trong mắt triều đình ...

Mẫn Châu – cô gái lại từ tốn khuyên giải:

- Tướng công đã nói chuyện này với thiếp cả ngàn lần rồi!

Tên Trương Hán tức khí thốt lên:

- Nhưng Chu Hùng, kẻ thù không đội trời chung, hắn đã giết ta và nàng, cả đám tàn quân, và nhốt chúng ta tại nơi này!

- Sao nàng còn nhớ tên súc sinh ấy làm gì?

Mẫn Châu nói:

- Chu Hùng vì ghen tuông, tính tình tuy hào kiệt lại nóng như lửa, trong phút giây đã nghe kẻ nịnh thần mà ra tay phóng hỏa, khiến cho tướng công và đám quân sĩ cùng bọn tỳ thiếp phải chết tại đây. Dù gì Chu Hùng với tướng công cũng là kẻ thù!

- Còn nghĩa với Chu Hùng khi thiếp chưa bị tướng công mà phải ra nông nỗi này, là tình cảm vợ chồng, thiếp đã nguyện theo Chu Hùng về phủ làm vợ lẽ, hai điều đó tuy chung một người nhưng lại khác nhau.

Trương Hán nói:

- Sao nàng vẫn oán chuyện ta đã cướp nàng khỏi tay hắn?

- Chỉ lúc đường cùng, ta bắt nàng làm con tin, ai ngờ ra nông nỗi này, tên Chu Hùng trả thù thật cay độc, ặc ặc ặc!

- Nếu nàng không làm vợ hắn trước khi gặp ta, có lẽ ta cũng siêu lòng trước một giai nhân như nàng!

Mẫn Châu nói:

- Dù chưa làm vợ Chu Hùng một ngày, thiếp đã sống với tướng công qua nhiều đời rồi.

Trương Hán cũng chép miệng nói:

- Có lẽ số phận quá tệ bạc với hai ta!

Lời lẽ của tên quân tướng cướp kia, dù trong phút giây thấm đầy tình người nhân thế, song bản chất vẫn là một kẻ vũ dũng háo sắc, để lâu vẫn không giấu nổi dục vọng thấp hèn, hắn lờm lờm nàng một lát. Với tình cảm, đầu hắn trống rỗng không chút suy tư. Hắn chỉ hiểu tình cảm cũng như một cuộc chinh chiến, kẻ thắng chính là kẻ đạt được tình cảm.

Lão già ngừng lại rồi từ từ lao về phía cô, lão cởi bỏ hết chiếc áo ngủ trên người cô gái làm trò giao cấu loạn luân ngay trong phòng. Cơn ân ái như tỉnh như mê, lúc thì hiện hình một ông già một trẻ, những lúc cao trào lại thấy hình một tên tướng cướp to vạm vỡ đang quán lấy một cô gái trẻ đẹp. Về hình thù, có lẽ khác, còn tâm hồn đó chính là hai hồn ma của Mẫn Châu và Trương Hán. Chúng mượn thân xác còn sống của hai người để hành lạc, thỏa thêm lạc thú. Chẳng may đó lại là hai cha con. Cả hai, một già một trẻ cứ làm tình liên miên đến gần năm giờ sáng, ông Tuyết mới bỏ về phòng ông ngủ một giấc như chẳng biết gì. Một sự tình cờ đầy oan trái.

Đến sáng, ông mệt mỏi rã rời, cũng chẳng hiểu sao tinh thần và thể trạng lại uể oải vậy. Ông đi làm nhưng suốt cả ngày chỉ trực ngủ gật.

Chuyện loạn luân đó, diễn ra gần được hai tuần, vốn hai vợ chồng cùng đi buôn bán chung, nhận thấy ông nhà có biểu hiện mệt mỏi cấu găt khác thường, lại hay ngủ gật, bà Hà lại thêm ngạc nhiên. Một đêm, bà Hà vô tình thức giấc do gặp ác mộng, bà quàng tay ngang sang bên thì thấy không có ông nhà nằm bên, bà ngạc nhiên dậy đi tìm ông khắp nơi, từ lầu một lầu hai, phòng trên cùng, tắt cả các phòng, rồi xuống tầng trệt cũng không thấy. Ngỡ tưởng ông ra ngoài vườn hóng gió, bà cũng khoác thêm áo đi tìm ông.

Đến khi bước lần mò đến bên cửa phòng sau vườn, bà mới ngớ người như chết đứng khi chứng kiến cảnh cha con đang làm trò loạn luân một cách hết sức tự nhiên. Bà luống cuống, chân tay rã rời tựa như không đỡ nổi cả thân người, hoa mắt, mọi thứ như sụp đổ trước mắt bà, không còn chút gì để níu lại. Tất cả mọi thứ về gia đình mà ông bà đã cố gắng xây dựng trong ngần ấy năm, nay như tan biến.

Chẳng may, đêm đó, một người khác cũng vô tình chứng kiến cảnh này, đó là bà Mừng hàng xóm nhà bên, khi dậy sớm nấu nước dọn hàng. Bà Mừng nhận thấy phòng phía sau nhà bên vẫn sáng cả một hai tuần nay. Nhân lúc đi ra vườn, bà tò mò rẽ sang phía vườn nhà ông Tuyệt bà Hà. Lấy tay rẽ hàng cây rào quanh nhà, bà thấy bà Hà đang lúnh quính như chết đứng, nấp sau cánh cửa nhìn vào trong, còn bên trong, hình như có hai người đang hành lạc. Bà Mừng cũng hốt hoảng mà phải lấy tay che miệng chứ không bà đã thốt thành lời thì một trong những người bên kia sẽ nghe thấy bà.

Bà Hà luống cuống chân tay, đi không được mà ở lại để chứng kiến cảnh đồi bại đó cũng không xong. Vốn tuổi già, tinh thần lại non yếu, bà định trở người thì vấp phải chiếc dép của ông chồng để ở ngoài, chân vướng vào quai dép, chân nọ đá chân kia bà ngã dúi vào cánh cửa đẩy nó mở toang. Hai con người kia đang trần truồng quấn nhau trên giường giật mình.

- Ôi! Ôi trời! ... ông Tuyệt, sao ông lại làm vậy!

- Con Đào, mày là thứ con gái sao đàng điếm thế, tao thấy mày còn a tòng với ông già dâm dục kia ư!

Trước cảnh này, Đào vợ vội lấy chăn, che thân thể của mình, cô đưa mắt nhìn lão già. Như hiểu ý, ông Tuyệt trong bộ dạng trần trụi trực, hai mắt xanh lè tiến ra phía cửa. Lão đi lại phía bà Hà, bắt thần lão trừng hai mắt nhìn thẳng vào bà ta, một luồng ánh sáng xanh từ mắt lão trùm lấy khuôn mặt bà Hà. Bà vừa định nói:

- Ông Tuyệt, sao ông giờ trò loạn luân, nó là con gái ông mà...!

Chưa dứt lời thì bà Hà ngã lăn ra đất sùi bọt mép chết tươi. Con yêu tinh Trương Hán đã vận nội công mà lấy đi cả linh hồn của bà ta, sức mạnh của luồng ánh sáng đó khiến bà ta lăn ra chết vì động kinh, truy mạch mà chết, ngã nằm xoài ra đất còn lại cái xác bất động. Vừa lúc đó, cô Đào vừa kịp choàng qua người chiếc áo ngủ, cô chưa kịp cài khuy lại, đi ra. Nhìn thấy bà Hà nằm chết, cô ta rú lên một tràng cười ghê rợn. Liền lúc đó, ông già và cô gái nghe một tiếng la nhỏ phía bụi cây:

- Ôi, ôi ... giết người! Giết người! – Bà Mừng vừa la vừa sợ đưa tay che mắt

Đó là tiếng bà Mừng vì quá thất kinh, không còn giữ được bình tĩnh nữa mà thốt lên phía bụi cây. Bà ta đã chứng kiến ông Tuyệt giết vợ bằng một luồng sáng ghê sợ. Chúng nhìn nhau nghĩ cách đối phó với bà Mừng, chưa kịp thì bà Mừng đã lủi ra phía sau chạy về nhà.

Trời đã gần sáng, đến lúc những con yêu tinh kia phải rút khỏi thân xác của ông già và cô gái. Chúng không kịp nghĩ chuyện để ám hại bà Mừng. Chúng vào phòng mặc quần áo lại, ông Tuyệt lại đi rón rên về phòng ngủ như không biết gì, còn Đào đóng cửa phòng mình cũng đi ngủ.

Xác bà Hà vẫn nằm đó. Người đầu tiên phát hiện ra bà Hà chết là anh con trai trưởng Trương Thế Toàn. Anh dậy sớm nhất trong nhà để lo chuyện sáng nay phải chất hàng lên thị trấn, xe sẽ đến sớm để chất hàng. Vừa ra vườn, anh thấy mẹ mình nằm đó vội chạy lại la lên:

- Ôi mẹ, mẹ sao thế? Tỉnh dậy đi mẹ!

Anh lay bà nhưng không thấy trả lời, anh nhìn thấy mặt bà trắng bệch, cơ thể cứng đờ, và rất lạnh. Đưa tay ngang mũi bà, anh thấy không còn hơi thở, anh la lên:

- Mẹ, sao mẹ bỏ chúng con? Trời ơi, đêm hôm sao đi ra ngoài, trúng phải gió độc mà chết thế này.

- Đào, Đào đâu!

Lúc này, trong phòng có tiếng sột soạt, Đào ra mở cửa, anh Toàn nhìn cô, mặt mũi mếu máo đau khổ:

- Ôi, anh hai! Mẹ sao thế!

- Mẹ bị trúng gió mà động kinh chết rồi! – Toàn nói

Đào đau khổ khóc lóc, cô cũng chẳng hay biết chuyện gì đêm qua. Bởi con yêu quái đã nhập vào cô đêm qua nó làm chuyện gì cô cũng đâu biết.

...

Buổi sáng cũng đến, rồi mọi người trong nhà cũng dậy hết. Họ tạm nghỉ mọi việc, lo đám tang cho bà, đi báo tin cho hàng xóm. Ngay trong những ngày còn đang để quan tài bà Hà trong nhà, đêm hôm khi ba người con trai mệt mà ngủ say, hai con yêu quái kia vẫn nhập vào ông Tuyết và Đào mà lén lút hành lạc tại căn phòng sau nhà. Nhưng vì nhà có một số người bên nhà tang lễ vẫn phải thức trông chừng và thắp hương. Hai con người kia chỉ tranh thủ từng lúc thật ngắn để thực hành. Khi thì ông Tuyết đứng sau bếp, kéo xệch cô Đào ra phía sau nhà xí, cấp tốc hành sự chỉ kịp làm tình. Rồi hôm sau, lúc đêm hôm khi cô gái ngồi trông nhà trong góc bếp, ngoài gian có một số người vẫn còn thức, hai người họ lại tiếp tục làm chuyện bậy bạ. Đêm thứ ba khi mọi người đã mệt lả vì thức hai đêm trông quan tài, bọn họ lại lén lén gặp ngay tại phòng, làm tình ngay trong phòng phía sau mảnh vải che quan tài. Thật là một trò bỉ ổi của lũ yêu quái.

Một vài tháng sau, ông Tuyết càng ngày càng già khòm, sức lực suy kiệt, không thể làm việc được nữa. Một đêm nọ, ông chợt tỉnh ngộ ra rằng một chuyện gì rất kỳ lạ vừa xảy ra cho gia đình ông. Ông ngồi thức trắng đến nửa đêm dò lại kỹ lưỡng từng sự kiện từ ngày xây nhà, cho đến khi đào giếng, và những thay đổi ở cô con út nhà ông, và những đêm hôm ông trở về phòng sáng ra thấy quần áo xộc xệch, khay cài chiếc này lệch sang chỗ kia, toàn thân ê ẩm nhất là từ phần bụng trở xuống qua háng đến chân mỗi nặng nề, ông lại thấy đau ở vùng hạ bộ. Những lần đó, ông đã đặt câu hỏi cho mình, vì tuổi già, từ lâu vợ chồng ông đã tắt ngấm mọi tình cảm chăn gối, không còn như ngày trẻ tuổi, vậy mà giờ ông lại thấy mỗi ở chỗ đó. Ở tuổi gần sáu mươi, ông cũng đủ từng trải để linh tính những chuyện đã qua.

Trời đêm càng về khuya, đầu óc ông càng tỏ tường thông suốt, ông cảm thấy sấm hối vì mình và con gái lại là kẻ đi giết người vợ mình và mẹ nó. Nhưng ngẫm lại, ông lại thấy thật ra chẳng phải do lỗi của ông hay của đứa con gái kia lại đang tâm đi giết vợ hay giết mẹ. Sự thật là gì? Khi hiểu rõ nguyên nhân ông mù mờ cảm nhận một thế lực vô hình nào đó đã trùm bóng tối tai ác lên ngôi nhà này của ông, nơi ông đã gắn bó bên người vợ và những đứa con ra đời cho đến ngày chúng lớn lên, ông đã tích lũy được ít tiền. Ông đứng lên xoay quanh nhìn lại một lần từ cuối vườn cho ra đến cổng ngoài, rồi trên mái nhà; bóng đêm đen kịt,

quanh nhà ông sương khói đen tụ ảo não, trông như thể một bàn tay đen to lớn đáng bóp nghẹt những con người đáng tội trong ngôi nhà này.

Ông già ngồi bần thần, thân thể gầy gò, đôi vai trơ xương, tóc bạc quăn queo, nhưng đôi mắt ông vẫn tinh anh, ông đang nung nấu một ý chí phản kháng “Thật chẳng may, nhà ta xây ở đây mấy chục năm sống yên ổn, giờ lại gặp chuyện chẳng lành; cái bóng đen kia vẫn vươn bàn tay trùm lên nhà ta. Vợ ta đã chết, ta đã phạm vào một chuyện ô nhục nhất – đó là chuyện loạn luân cha con, bà Mừng hàng xóm vô duyên vô cớ, sao lại chứng kiến cảnh này, rồi tiếng xấu đồn xa. Ai sẽ còn tin cái chết của vợ ta là chuyện gì, mà họ sẽ đồn thổi là cha loạn luân với con gái rồi bị mẹ phát hiện, nên đồng lõa giết bà ... Trời, sự thật bạc bẽo chả ra gì. Ta có thanh minh cách mấy chẳng ai buồn nghe ...”.

Ông lão đứng lặng người hồi lâu do dự như đang đứng trước một quyết định trọng đại gì sắp phải quyết, mắt ông nhìn thẳng vào nhánh cây trước vườn từ lúc nào không hay, ông nhìn thấy nó nhưng không quan sát, nhưng rồi ông thấy hình như thân cây chia ra ba nhánh trông như trạc ba của chiếc ná, và một cành rất to vều ra. Ông như bị cuốn hút vào hình dáng của nhánh cây, nghĩ “Thân cây chắc quá. Chính cái cây này mình trồng đầu tiên khi làm đất tại đây, giờ nó đã lớn xum xuê, cành to chắc khỏe, nó có tuổi mấy chục năm gần bằng mình như thể nó cũng đã có một linh hồn trong đó ...” Ông đi lại gần, trong phút chốc ông cười sặc sụa, khi đau khổ, khi đắc thắng mà nói “Bọn mày sẽ không còn chỗ mà ép tao nữa, tao đã có cách cho bọn mày thấy, bọn mày không thể phá tan gia đình tao dù thêm một ngày, tao đã mang tiếng xấu với người đời, hãy để tao làm chuyện này xem như chuộc lại tiếng oan.” Nói đoạn, ông hăm hở đi quanh, lò dò ông lôi ra được một dây thừng to dùng để kéo gàu nước, ông buộc nút thòng lọng, tung qua thân cây mấy vòng vừa đủ dài, đầu kia cột chặt vào gốc. Trèo lên thân, ông đeo thòng lọng vào đầu, nói lời cuối cho bản thân “Bà ơi, tôi xin chuộc tội với bà, các con, ta đã xây nên cơ nghiệp và ngôi nhà này, lập nghiệp ở đây, chết ở đây cũng là điều ta mong muốn. Tai họa không ngờ lại ập đến, ta thà chết chứ không để chúng reo rắc bi kịch thêm cho ngôi nhà này!” “Ah, Ấc, ặc,” Ông già vừa choàng dây qua đầu xong, lao xuống, đang giãy giụa và chỉ còn co giật một vài tích tắc đồng hồ. Ông chết năm sáu mươi tuổi, để lại bốn người con ba trai một gái.

Khi cha mẹ chết đi, Đào cũng dần dần hiểu ra mọi chuyện, cô trở nên ưu phiền và khổ sở vì đã vướng vào một hoàn cảnh khá đặc biệt. Cô hiểu rằng, có một người con gái nào đó không phải người sống hiện diện quanh đây, thỉnh thoảng về nhập vào cô, trong những lúc vậy, Đào như cảm giác mơ ngủ triền miên, cô thấy mình như đang nằm trong một tòa nhà rộng rãi, có nhiều hoa, khi ngồi dậy cô đi ra cửa chỉ thấy nhiều ao hồ, vườn hoa, chung quanh vắng người, mây mù bao phủ. Khi đó, cô cũng chẳng thể suy nghĩ nhiều hay tự hỏi rằng mình đang làm

gì hay ở đâu. Cô thấy người bay bổng lạ kỳ, không cần bất cứ một nhu cầu nào hết về ăn uống, nói chuyện đi lại ... Giai đoạn đó khi nhanh khi lâu, mỗi lần ít nhất cũng vài giờ đồng hồ có khi là cả một đến hai ngày. Thời gian rất trùng khớp với những lúc con yêu tinh kia nhập vào cô, và điều khiển thân xác cô làm theo ý nó, cũng có khi để tận hưởng được những lạc thú trần gian bằng xương bằng thịt, bằng hơi thở của người trần, tất nhiên với người khác hay với chính đồng đảng của nó cũng nhập vào một đối tượng khác.

Đám tang ông Tuyệt diễn ra càng thêm ảo não chỉ một tháng sau khi bà Hà qua đời. Đến lượt hai người anh lớn là Trương Thế Toàn và Trương Thế Tục cũng bị vào cuộc. Trong suốt những ngày đeo tang cho cả người cha, anh Toàn và anh Tục cả hai một lúc đều bị hấp lực của cô em gái thu hút. Khi thì người anh cả khi thì người anh giữa giờ trò loạn luân với cô út. Sự việc lên đến mức gay cấn khi cả hai người anh này đều phát hiện người kia ngủ với cô em, cả hai như điên đảo, quên mất tình anh em, họ hành động như bị thôi miên. Mặt giáp mặt thì tử tế tỏ ra có trên có dưới, khi tránh mặt, người này dò la người kia. Về phần Đào, cô cũng chẳng biết mình đang quyến rũ cùng lúc hai người. Chỉ có người anh kế là Trương Thế Tạ, cũng sớm nhận ra điều này, nhưng bản chất là người điềm đạm không mưu tính, anh nhất quyết không tham gia mà cũng không dám can thiệp, vì anh biết nói ra chỉ càng làm cho anh em chém giết nhau, và tiếng xấu trong nhà lại lan ra thêm nữa. Duy nhất chỉ có một con mắt đêm đêm vẫn rình trộm cô gái và một trong hai người anh cả và anh kế lén lút ra vào căn chòi phía sau, quả thực, bà hàng xóm sau khi chứng kiến cảnh lần trước, lại đắm mê chuyện rình rập này, và càng ngày càng quả quyết muốn biết thêm chuyện gì. Càng chứng kiến nhiều, bà càng mang thêm tội với bọn người kia từ lúc nào chẳng hay. Đúng là họa là do ta tự rước vào thân.

Một đêm trời u ám, khi đám tang cha chưa tròn bốn mươi chín ngày. Người anh cả sau khi quan hệ với cô út, và đi ra vườn, anh không ngờ rằng phía sau từ lúc tối, người anh thứ hai đã canh chừng mình từ lâu. Đợi lúc anh Toàn đến gần giếng múc nước rửa mặt. Một bóng thanh niên bất thần ào ra xô anh Toàn ngã xuống giếng, ác ôn thay, kẻ này còn kéo thùng nước và dây thừng lên lại còn lấy một cái nắp đập lại ở trên. Giếng nước sâu mà nắp lại đập, người rớt xuống dưới càng la hét, bơi mãi cũng đuối sức mà chết. Hắn đã kiên nhẫn đứng đợi nhiều tiếng đồng hồ cho đến khi không còn nghe tiếng động thì mới mở nắp giếng ra thả gàu nước trở lại, dây gàu hắn cố tình mài trên bệ cho nát ra đóng giả như người lấy gàu nước bị ngã và kéo đứt dây gàu. Sáng ra, người anh thứ ba dậy không thấy anh cả gọi quanh nhà, sang hàng xóm hỏi không thấy, khi ra ngoài vườn thấy giếng nước có dấu hiệu bị đứt dây gàu, anh mở ra thấy xác người anh cả chết nổi lình phình trên mặt nước.

Một cái chết của anh Trương Thế Toàn ở tuổi hai mươi chín được trình báo là do ngã giếng. Ở nơi vùng núi thôn dã vắng, người thưa, ít dân, cảnh sát lại càng ít, những cái chết dân sự vắng chẳng mấy ai để tâm bận điều tra, họ thường dùng ngay thông tin người nhà khai để kết luận vụ việc mà không cần xem xét thêm, họ cho rằng, một người treo cổ hay bị ai treo cổ tạo hiện trường giả, ngã giếng ngã cây hay bị tạo hiện trường xô ngã thì kết quả cũng giống nhau, tức là đã chết vì cùng một nguyên nhân này. Còn những vụ án mạng hình sự phức tạp, họ vận dụng chủ yếu phương pháp lược giản tình tiết, xem xét và kết luận sơ sài, trọng cung hơn trọng chứng. Bởi cả một bộ máy lực lượng cảnh sát ở lãnh thổ này hầu hết giống nhau, thiếu trách nhiệm, bù nhìn, làm ngơ, và chỉ trông mong vào những vụ việc lợi lộc.

Một đám tang nữa trong gia đình, sự tang tóc và bi kịch tăng lên gấp ba lần. Hai chiếc hòm đã được chôn trong vườn, giờ ba anh em lại chuẩn bị đất để xây thêm mộ mới. Trong thời gian này, người anh giữa là Trương Thế Tục vẫn chưa hết u mê, ngày đêm thỏa sức dâm ô với cô em. Còn anh út Trương Thế Tạ vẫn im lặng.

Bi kịch tưởng chừng như lặp lại. Tình cờ một đêm tối, anh Tục lúc đi ngang qua vườn, nhìn vào gốc cây nơi cha anh treo cổ. Anh bàng hoàng chợt nhận ra những điều quái lạ như cha anh đã ngẫm. Dành thời gian, ngồi lại bên nhà đứng trước cây đó quan sát, thay vì đi thẳng ra sau vườn và chui vào căn chòi đó hành lạc như thói quen. Lúc này, đầu anh như một cái gương chiếu lại toàn cảnh vì sao mẹ anh chết, rồi tại sao cha treo cổ; và hai anh em đã làm gì. Anh hồi hận khi nhìn lại mình vì có dã tâm muốn chiếm đoạt riêng thân xác cô em út khỏi tay người anh cả cũng u mê ám muội mà ra tay hạ sát chính người anh cả. Anh cũng cảm nhận được cái bóng đen đó đang trườn bày tay chụp lấy ngôi nhà này như cha anh. “Cha mẹ chết tức tưởi, con lại vô tình phạm tội mưu sát anh cả. Và mắc tội loạn luân với em út. Nỗi oan ức ô nhục này không thể nào con xua tan đi, kiếp này xin kết liễu tại đây. Bọn ma quái kia, mi không còn thân xác ta nữa đâu mà phá hoại gia đình ta! Hai em thân yêu, dù phải chắm dứt thân xác này, anh không hề hối tiếc, mong một lối thoát cho hai em, hãy tìm đường thoát thân mà còn trả thù cho các anh và cha mẹ!” Mặc cảm sám hối, tội loạn luân và giết anh, anh Tục treo cổ ngay tại chỗ cha anh treo cổ chết ở tuổi hai mươi sáu.

Chưa đầy hai tháng sau, lại một đám tang nữa cho người anh Trương Thế Tục với lý do treo cổ tự vẫn. Anh Tạ sợ kinh hồn, anh e rằng cái bi kịch đó sẽ quay lại và trùm lên đầu anh. Đám tang vừa xong, mộ vừa được chôn, hai ngày sau, anh Tạ khăn gói và hành lý âm thầm bỏ nhà đi vào một đêm đen tối ...

Chỉ còn một mình Đào ở lại nhà. Những lúc cô đọc cô đã hiểu rằng chung quanh nhà cô là nơi trú ngụ của những hồn ma đó. Nhưng điều gì đã khơi dậy bọn chúng, tại sao gần hai mươi năm cô sống từ nhỏ tại đây không hề có. Cô dần dần bắt đầu chú ý đến chuyện xây nhà đào giếng, và cả chiếc gương kỳ bí ai đó đặt trong phòng cô. Và chuyện tình cờ khi những người thợ đào được chiếc gương này, rồi cha cô đã mang treo nó tại đây. Nó như ảo ảnh, cuốn hút toàn tâm trí cô mỗi khi cô ngồi bên bàn gương, để từ đó trở đi cô đã nghiện nó, mê li những phút giây khóa thân ngồi ngắm cơ thể mình trước gương. Cô như một người lưỡng giới, cô cảm thấy vẻ đẹp và sự thu hút cực kì của cơ thể mình. Bản thân, cô cũng tìm được niềm khoái lạc cao nhất. Cô không còn thấy mình là một con người bình thường nữa, linh hồn cô hình như đã gán cho một con yêu tinh nào rồi.

Long lại nói:

- Tình cảnh gia đình em thật đáng thương cảm!
- Tại sao anh lại xuất hiện ở đây? – Đào hỏi
- Anh chỉ là người được Sở phái đi điều tra vụ án! Mà anh cũng lâm vào tình thế như em rồi! Không có em cứu anh ra, anh cũng phải ngồi tù.

Hai người im lặng lúc lâu, Long tò mò hỏi:

- Như vậy, những người mất tích trong nhà em là em làm?

Đào nói:

- Có khi em làm, có khi người khác!
- Vậy nghĩa là sao? Bọn em là một nhóm người, quanh đây?
- Vâng!

Long hỏi:

- Em là một trong số bọn chúng?
- Không phải, em chỉ bị họ điều khiển, những lúc vô thức, em không hay biết gì, chỉ biết có ai đó đang nói trong đầu mình, ra lệnh phải làm.
- Thế lúc này, em tỉnh táo đang nói chuyện với anh chứ?
- Tất nhiên!

Đào lại nói:

- Lúc đầu, những đêm, khi em ngủ, có một cái bóng nữ trắng bay vào nhà, lượn lờ trước mặt em, nó hạ dần xuống và choàng lên người em. Khi đó, em không còn làm chủ được suy nghĩ mình. Nó nói gì em cũng đều răm rắp làm theo!
- Sao nữa! Ma nhập à?

- Và dần dần em quen thuộc với cái bóng đó, em có thể nói chuyện với nó. Nó luyện cho em thành một người khác thường, hay ưa dục tính, không ăn thức ăn như người thường nữa, mà trực tiếp đi săn các con mồi hút máu, bất kể loài gì, trâu bò, lợn, hươu nai trong rừng, nhưng cao cấp nhất là máu người, vì người có trí khôn và linh hồn, uống máu người loài yêu tinh sẽ no đủ tràn trề và cảm thấy mạnh mẽ, tuổi thọ chúng tăng lên. Khi không có người, thì họa hoàn hảo lắm lũ yêu tinh phải lột da bằng những con thú trong rừng, có khi cả bầy đi săn mồi trong rừng ... mà khi đói quá bắt cả gà vịt của người dân ăn luôn đó!

Long kinh hãi, mặt xanh lại, anh hơi sợ lùi lại phía sau vài bước:

- Còn cái ông họa sỹ nào đó anh vừa nghe bản tin ... vừa chết tại nhà em, là do bọn em tấn công, và cả cô dọn phòng tại khách sạn anh ở, nạn nhân là nguyên nhân chính đưa anh vào tù hả?

- Anh không may như thế, em sẽ nói anh biết.

- Cô dọn phòng bị một con yêu trong bầy em tấn công, nó đói quá nên lân la vào thị trấn tìm mồi. Còn ông họa sỹ là do em giết... nhưng lúc đó em được lệnh của chị cả nữ quái ra lệnh. Nếu không làm, nó sẽ giết cả em, và người anh trai đang sống lưu lạc nơi khác của em.

Long bản thân ôm trán:

- Anh không ngờ anh bị đẩy vào một vụ án rắc rối như vậy! Đây không còn là một vụ giết người bình thường nữa, anh cảm nhận nó sắp nổ ra thành một “tai họa” cho cả thị trấn này, rồi từ từ lan sang các tỉnh, chà, chà!

Đào nhìn vào mắt anh nói:

- Nên em mới nói, lần đầu gặp anh em đã linh cảm anh là một người mà số phận đưa đẩy cho em gặp, anh sẽ giúp em trả được thù này cho gia đình!

- Tại sao?

- Bởi vì em chưa chết hẳn! Bọn họ còn để em sống nửa người nửa yêu quái, thân xác em có khi là yêu quái, nhưng trong linh hồn em vẫn còn những nơi họ chưa chiếm hết, em vẫn có suy nghĩ của một người bình thường.

Long ngạc nhiên:

- Sao họ không giết em chết hẳn, mà để em nửa người nửa yêu quái như vậy!

- Vì hang của chúng nằm dưới nhà em, và chúng muốn để em sống như người để dễ bề thu hút người khác vào nhà em thuê, sau khi yên ổn chúng sẽ ra tay. Nhà em như một cái “bẫy người” mà.

- Anh vào nhà em, liệu bọn chúng có biết anh, và trả thù anh?

- Chúng biết anh đang can thiệp chuyện này, nhưng anh chạy đi chạy lại ở nhiều nơi không ở yên một chỗ và cũng may là anh không mê gái, chứ anh mê gái thì anh đã chết rồi, hơn nữa anh quá giỏi giang võ nghệ khôn lường, chúng khó bề hạ sát anh. – Đào nói, lấy tay dí vào dưới bả vai của anh

Long lại hỏi:

- Em thử nghĩ xem, nếu không có cảnh sát đến điều tra, nếu không có tất cả chuyện này, mọi việc vẫn bình thường, ông ta vào nhà em, trước sau cũng sẽ bị Dương Mẫn Châu giết, có điều là dưới bàn tay của em.

Đào nghe xong, cảm thấy xấu hổ, thê lương, cô nức nở ôm mặt khóc mà nói:

- Ôi, hic hic hic, thật ghê sợ, em không biết nói gì, độc ác, đê tiện giả ... nếu em không gặp anh, em không thể tưởng tượng nổi con người em lại như vậy. Sao em lại rơi vào thảm kịch này?

Long đi lại gần Đào, ngồi xuống, anh đỡ lấy cô đang ôm mặt, cô buông tay ra dựa đầu vào vai Long. Anh nói trấn an:

- Thôi em đừng buồn nữa, bản thân em đâu muốn vậy, đây là một vận xấu. Ai có thể làm chứng cho em, và cả anh lúc này. Chúng ta đang ở một thế giới mà người và yêu ma cùng chung sống. Chúng sẽ xâm nhập vào thế xác ta, điều khiển cả suy nghĩ hành động của ta, chúng cho ta một ý nghĩa điên cuồng, sai trái, dẫn đường ta đến tội ác?

Đào vẫn khóc, cô nói:

- Nhưng sao chúng lại nhắm đến em quá nhiều, gia đình em, cha mẹ, các anh trai ... tất cả đổ nát hết chỉ sau hai năm, rồi sau đó chúng biến em và anh trai út, và những người khác thành sát nhân, kẻ tòng phạm. Không để cho em con đường thoát thân!

- Vẫn còn những người khác bị chúng nhập vô mà, cho gia cảnh tiêu tan, tiêu đời luôn mà, chắc tại em không nghe thấy thôi. Lúc này em chỉ nghĩ đến riêng hoàn cảnh em mà!

Long khẽ đẩy Đào ra, nhìn cô đang đau khổ, méo máo mắt nhòa lệ, hai người ngồi xuống giường, anh nói nghiêm túc và quyết đoán:

- Bọn ma quỷ kia không cho ta một lối thoát. Cả những người sống, pháp luật cũng không buông tha cho ta, chúng ta lấy gì để minh chứng, ngoài những chuyện ma quái khó ai tin được.... – Rồi Long khẽ cương quyết mà nói

- Hãy cứu lấy mình trước, tìm lối thoát, giành lấy cuộc sống ta đã bị tước mất!

- Tình thế anh giờ cũng là một kẻ sát nhân như em. Nếu cảnh sát bắt được ta, trước hết em sẽ bị vào tù, còn anh phải chịu án tình nghi là kẻ sát nhân.

Đào lại hỏi:

- Thế anh sẽ làm sao?!

Long nói:

- Anh được đưa vào giải quyết vụ này, chẳng may bị ngồi tù vì tình nghi giết người, anh không thể đến Sở cảnh sát Long Hà đầu thú, họ sẽ lại nhốt anh, mà cũng không thể trở về Sở cảnh sát Phúc An, không ai thích chào đón một đặc cảnh bỏ cuộc trở về thất bại cả... Mà anh đoán những người cấp trên của anh đã bỏ mặc anh rồi.

- Vậy là sao?

- Anh thuộc lực lượng đặc cảnh tinh nhuệ, anh được đào tạo chỉ để đi chiến đấu và mang chiến tích về cho Sở. Thân thể của anh là dân lao động thấp hèn ở Trại lao động ngầm dưới lòng đất. Một lần, anh tham gia đấu võ cá cược cho một võ trường “chui” ở dưới lòng đất, để kiếm tiền trả nợ cho gia đình, anh đã đồng ý tham gia một cuộc đấu chí tử, giữa hàng chục võ sỹ khác, cuối cùng chỉ còn mình anh sống sót và kiếm được ít tiền trả giữ nợ cho cha mẹ anh, may thay lần đó, có một tay sỹ quan cảnh sát Phúc An trong lần thăm quan Trại lao động ngầm, hắn đã cải trang thành người thường để đi xem võ trường. Hắn nhận thấy tố chất anh có thể trở thành đặc cảnh, lúc đó tại Sở cảnh sát Phúc An đang thiếu một số người để đào tạo lên đặc cảnh, hắn đề xuất Sở cảnh sát trên mặt đất ký lệnh đặc biệt phóng thích anh khỏi Trại lao động ngầm mà không cần phải lao động khổ sai trả nợ.

- Sau đó, anh hỏi dò những tay bầu sô cho các cuộc đấu này. Anh thắc mắc tại sao họ hay mở các võ đài này một là để cá cược, giải trí, mục đích thứ hai là để tuyển chọn tự nhiên lại những ứng cử viên cho đội biệt kích bí mật. Có những quan chức ở trên sẽ thỉnh thoảng xuống xem võ đài và tuyển lựa ra các ứng cử viên. Tại sao họ làm vậy, vì họ cần một lực lượng giỏi võ, thiện chiến, đặc biệt có xuất thân nghèo khổ nên dễ dàng sai bảo và có thể làm cảm tử cho các lực lượng đặc biệt ...

- Một tháng sau, anh được đưa lên trên mặt đất và bí mật đào tạo đặc cảnh, tên tuổi và lý lịch của anh lập tức được sửa lại và đặt mới hết, còn hồ sơ cũ của anh bị hủy bỏ. Tất cả hồ sơ của anh là giả tạo do Sở cảnh sát lập ra, nếu truy nguyên đến cùng, chẳng ai biết anh là ai ở đâu. Mà anh cũng không biết ở dưới kia mình tên đây đủ là gì, anh chỉ có một mã số lao động dài dòng. Còn người khác trong hội võ trường hay gọi anh là Tom “quả chùy” vì anh hay đánh đấm thuê cho bọn họ ăn tiền lúc giờ rảnh rỗi.

Đào ngây ngô hỏi:

- Sao lại có chữ “quả chùy”?

- Ah, vì anh hay ra đòn quyết định bằng tay vào thái dương đối thủ, khiến hắn ngã ngay bất tỉnh.

- Áh, cái này em đã được xem hôm anh cướp xe!

Long lại phân trần:

- Lên trên này, lý lịch của anh được tô hồng giả tạo với những thành tích tốt. Nhưng thực chất, anh là một con chột thí mạng, họ vắt chanh bỏ vỏ mà. Nếu may mắn sống sót và phá hàng loạt vụ án nguy hiểm, đủ loại, kinh tế, hình sự, chống khủng bố, và cả ám sát ... anh sẽ được thưởng bằng cách cho thành cư dân bình thường với lý lịch khác và tiếp tục sống và đóng thuế công dân.

- Anh đã ám sát ai chưa?

- Chưa!

Long nói thành thật:

- Anh chỉ vừa tốt nghiệp khóa đặc cảnh! Và vụ này là vụ rắc rối nhất mà anh từng gặp ... và đang “kẹt” ở đây! Đào hỏi:

- Thế anh định làm gì tiếp?

- Anh định tiếp tục đơn phương phá vụ này, vì ngoài nhiệm vụ, anh còn mối thù riêng với lũ yêu tinh ... Chúng nó đã đưa anh vào ngục. Anh, anh còn muốn ...

- Gì nữa!

- Anh muốn cứu một cô gái đáng thương cũng lâm vào cảnh này như anh!

- Là ai! Long nói:

Đào lại hỏi:

- Có phải chuyện mà anh nói trên xe, hôm em đến cứu anh phải không?

- Đúng rồi, em nhớ ra rồi.

- Vậy em không trách anh, lúc này em tin anh, em tin anh sẽ tốt với em. Cảm ơn anh!

Long nói tiếp:

- Một nữ doanh nhân, con gái của một tay đại gia về cà phê tại Phúc An. Cô ta cũng bị nhốt như anh.

- Có nghĩa là cũng trong vụ án cô dọn phòng tại khách sạn!

- Đúng!

- Cô ta cũng bị tình nghi, và bị bắt! Tuy nhiên, Sở cảnh sát Long Hà, theo anh nghĩ, họ rất "bù nhìn", họ sẽ không cho thả cô ta nếu chưa có bằng chứng chính xác.

- Vậy anh cứu cô ta ra thì có ích gì?

- Cứu cô ta ra khỏi nhà tù, và đưa trở lại Phúc An. Long Hà là một lãnh thổ tự trị, có cảnh sát riêng, khi chưa ra khỏi địa phận lãnh thổ này, thì không sao thoát khỏi, nhưng khi đưa cô ta sang Phúc An thành công, thì họ sẽ không còn thẩm quyền để cáo buộc cô ta với những tội trạng mơ hồ! Anh biết rõ chuyện này mà ...

- Sao anh tham lam, muốn cứu hai người đàn bà một lúc!

- Em nói là em và cô nữ doanh nhân kia?

- Phải!

Long nói rõ ràng, anh lại gần nàng nhìn vào khuôn mặt đẹp rạng rỡ

- Em đã cứu anh, anh không thể quên em! Còn cô kia, cô ta vô tội, anh giúp cô ta vụ này thành công, thì thế lực gia đình kia sẽ có ngày trả ơn anh!

Đào hỏi:

- Còn em thì sao, sao anh lại muốn giúp em!

Long nói, chậm một hơi thuốc lá ngồi nhìn ra cửa sổ:

- Sau tất cả những quá khứ, thời gian được làm cư dân Phúc An và học trường cảnh sát, tình yêu thời trai trẻ với Thu Lan, công việc bận rộn, đánh đấm di chuyển suốt. Và đến ngày hôm nay, anh mới chợt nhận ra cuộc sống thực của mình, nó không hoàn toàn màu hồng như anh nghĩ. Tình cảm của Thu Lan chỉ là sự hiếu thắng, muốn chiếm giữ trong tình yêu, nhưng Thu Lan chưa bao giờ trải qua nghèo khổ và nhục nhã.

- Em nghĩ xem, cô đẹp và sang trọng như vậy, thiếu gì đàn ông giàu có vây quanh, tại sao cô ta lại phải đi chọn một mình anh, trong khi anh chả có gì trong tay, lại bận rộn liên tục. Chưa muốn nói là nguy hiểm luôn kề cận, làm sao anh có thể gọi là thành đạt ra hồn như một quý ông mà đi cùng cô ta cả đời này, anh không có nhà có xe, tiền cũng không, tất cả những gì em thấy là đồ của Đơn vị cho mượn để đi nhiệm vụ. À, nhớ rồi, cái xe, giờ anh không biết ai đang giữ cái xe mô tô, nếu anh đánh mất nó ... về lại Phúc An chắc chắn vào tù ngồi như chơi!
- Bây giờ anh mới hiểu sự thật của những lời lẽ của cấp trên, làm gì có thăng tiến, từ dân Trại lao động ngậm lên làm một dạng đặc cảnh chốt thí như anh họ sẽ dùng vắt chanh bỏ vỏ cho đến ngày chết thì thôi. Tất cả là dối trá. Chỉ ngần ấy thôi, em nghĩ xem, anh có đủ điều kiện mà theo đuổi Thu Lan hay không. Đừng giận nhé em, anh giả dụ nếu anh không gặp em, anh cũng không có gì để mơ một cuộc sống bình thường. Rồi vì đồng tiền, Thu Lan sẽ thay đổi thôi vì cô ấy là mẫu người hiện đại khôn khéo, cô ấy đâu chịu khổ được ... Anh cũng đoán rằng, Thu Lan còn nhiều mối quan hệ khác để cô có thể nhanh chóng có cuộc sống sang trọng như hôm nay. Thôi cái này anh không tiện nói nữa ...

Đào nói:

- Anh Long, à không, Tom, em đã hiểu tất cả rồi!
- Gọi anh là Long cũng được, vì người ta đặt tên này cũng lâu rồi, anh nghe cũng quen mà anh thấy cái tên này cũng hay ... hi hi hi tự nhiên anh có cái tên rất đàng hoàng như vậy!

Long nói tiếp:

- Có lẽ rằng, một cô thôn nữ sống với những truyền thống ngày xưa như em sẽ phù hợp với anh. Thậm chí giờ anh còn không dám nghĩ anh sẽ có em. Khi em đến cứu anh, anh đã hiểu tất cả thế nào là tình yêu, người ta có thể sống chết vì nhau ... hứa trọn đời trọn kiếp bên nhau.

Nghỉ một lúc, dụi điều thuốc đã gần tàn vào cái gạt tàn sứ cũ kĩ, Long nói:

- Em biết anh vẫn đang ở trong nhiệm vụ phải chiến đấu, cha mẹ và người thân anh vẫn đang mắc nợ và phải lao động ở dưới kia. Anh dù kiếm được thêm chút tiền trả nợ cho họ rút ngắn quãng thời gian dưới mặt đất ... dù ít bao nhiêu anh cũng ra sức cố gắng!
- Em hiểu, anh cũng có gia đình cha mẹ, như em vậy!

Đào hỏi:

- Vậy anh có muốn chúng ta cùng bỏ đi nơi khác sống với nhau trọn đời không?

Long nhìn mắt Đào nói:

- Anh muốn, anh nghĩ anh đã tìm được người tri kỉ của mình.

Đào nói:

- Vậy mình cùng làm một cái lễ nhỏ đơn sơ khấn bái trời đất thề trọn đời bên nhau, cũng là để thân linh chứng giám, em tin mình sẽ được che chở tránh được chuyện xui ở cái nhà em.

Long nói:

- Đúng, để mai khi ra khỏi cái khách sạn này, khi tìm một chỗ trú, chúng ta sẽ làm lễ khấn với trời đất.
- Anh, anh Long ... - Đào nói

Lúc này, dường như hai người đã hiểu nhau mọi chuyện. Anh đưa tay kéo Đào vào vai anh, ôm hôn, tình cảm diễn ra nồng cháy hơn bao giờ hết. Bên ngoài, trời đã gần năm giờ sáng, sương lạnh tràn vào căn phòng, trời hưng hửng sáng, đã có tiếng xe cộ đi lại.

2- Giải cứu nữ doanh nhân

Long và Đào dành hẳn hai ngày để gần gũi bên nhau sau những sự việc vừa qua. Hai ngày quá ngắn ngủi trong quãng đời tăm tối đầy hiểm nguy của họ. Tất cả căn buồng chật, chiếc giường đôi, máy điều hòa, tủ bàn ghế, gạt tàn đầy vương vãi tro thuốc, và những điều thuốc oằn ẻo dụi tắt. Chỉ trong hai ngày đó, Long phải làm người đi chợ, thực phẩm cho anh nào bánh mì, mì spaghetti, bơ, phô mai, sữa hộp ... còn thức ăn cho Đào, anh cảm thông và đã hiểu những con gà Tây còn sống to béo mà anh mua ngoài chợ trời, khi về gần đến Motel, anh phải bê cỗ chúng chết tươi mang ngay vào phòng để Đào “xơi” ăn tươi nuốt sống. Những lúc như vậy, thật khác biệt và xấu hổ giữa hai người, thùng rác của họ lúc nào cũng bị nhét đầy túi nilon, hộp thức ăn, trong đó có gói ghém kỹ lưỡng lông gà ...

Những màn ân ái nồng cháy nhất cũng qua nhanh ... trên đời này có lẽ chưa có gì qua nhanh như khi thời gian được sống bên nhau, còn ngày làm việc sao quá dài lê thê. Để tính chuyện giải cứu Anna đang bị nhốt trong nhà tù thật sớm, Long cũng thắc mắc không biết giờ này họ đã giải Anna đi đâu hay vẫn ở trong Trạm cảnh sát 1 Long Hà.

Đêm đến, hai người trên chiếc xe mô tô đi ăn trộm và trấn lột vặt để có tiền tiêu xài, nghề bạo lực và hành động nhanh là sở trường của Long, chỉ trong một đêm anh có thể thực hiện vài ba vụ trấn lột, trói gông nạn nhân vào một góc nào đó, và nhanh chóng lên xe tẩu thoát mà Đào đứng chờ ở một góc nào và thành linh xuất hiện rồi cả hai biến mất hút trong xa lộ. Đáng kể nhất, họ đã may mắn thực hiện thành công một vụ cướp hầm rượu khi gần đóng cửa ngay ở thị trấn bên cạnh lúc đó trời tối đêm và chỉ có hai ba nhân viên đang lau dọn. Số tiền gom góp được sau khi nhăm tính anh thấy cũng khá khá, tất cả sẽ dùng để đi ra khu chợ đen đổi lấy súng, và các thứ khác cần thiết. Đêm về, Long cố gắng mừng tượng ra Trạm 1 Long Hà và vẽ sơ đồ lên kế hoạch.

Đến ngày thứ ba, họ đã dọn sang một ngôi làng khác cách xa thị trấn và trung tâm thành phố, vắng vẻ ít có cuộc sống truyền thông. Họ thuê một căn nhà chòi của nông dân bỏ không để

ẩn nấu. Long cũng đã cẩn thận bán rẻ chiếc mô tô anh cướp được cho mấy tay giang hồ, còn anh mua một chiếc xe máy cũ để di chuyển nhằm tránh bị cảnh sát chú ý.

Đêm khi vừa dọn đến, Long và Đào đã chuẩn bị sẵn bàn cúng tế thiên.

Đêm đó trăng sáng tỏ, trời không bóng mây, nhiều ngôi sao hiện rõ trong đêm, quỳ trước bàn đốt nhang, Long khấn trước:

- Con tên Nguyễn Hoàng Long, người ở Phúc An, trong lân sang Long Hà, con đã gặp Đào, người phụ nữ của đời con, nay trước bàn tế thiên này, con xin thề sẽ cùng nàng trọn đời bên nhau, sướng khổ có nhau, có chết cùng chết, nếu sai lời thề này trời chu đất diệt.

Đào cũng nói:

- Con Trương Mộng Đào, nhà tại huyện Kiên Thành, Long Hà. Con đã qua một cuộc đời gian khổ, giờ người không ra người, ma không ra ma. Nay con đã gặp anh Long, là người đàn ông của đời con. Con xin thề trời đất hãy chứng giám và cải hoán số phận cho con sớm được làm người để cùng chàng sống đến đầu bạc răng long, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Dù lên non xuống biển con vẫn cam lòng, nếu sai lời thề này xin được trời trừng trị.

Họ khấn vái xong vẫn quỳ, nhìn mãi lên trời. Chợt có một ngôi sao băng rơi phía xa trước mặt họ.

Đào mừng thầm, Long cũng vui và nói:

- Em xem kia, chắc trời cao đã chứng giám rồi. Chúng ta nhất định sẽ vượt qua mà!
- Dạ anh!

Họ cùng nhau lấy kim trích máu cho vào bình rượu uống hết.

Cũng hôm đó, tại Trung tâm huấn luyện cảnh sát huyện Sơn Đông, cửa mở vài chiếc thiết giáp và khoảng mười xe tải chở lính lặng lẽ ra khỏi cửa.

Ngồi trong hai xe ô tô đi sau cùng là nhóm chỉ đạo Biệt đội diệt yêu. Văn Bình nói chuyện với William:

- Anh có đánh giá gì về vụ giải cứu thằng bệnh nhân khủng đó.
- Tôi có nghe qua Mr Bính! – William nói
- Hừm ba cảnh sát viên, một tài xế mà bị một đứa nữ cải trang y tá cứu thoát được.
- Sao có thể như vậy, cảnh sát ở chỗ anh là những chú rôi ngoan ngoãn à!
- Tôi cũng không biết, hiện tôi đã cho nhốt bốn đứa này lại lấy lời khai rồi.

- Anh điều tra được gì không?
- Bọn chúng chỉ bảo là bị một y tá chặn đường ôm khẩu súng chống tăng đe dọa nên phải mở cửa cứu tù nhân.
- Chỉ có vậy thôi à, anh có tin không?

Văn Bình đưa tay vuốt lại cằm dưới nói:

- Tất cả bọn họ đều có lời khai y như nhau! Chúng nói là sợ mất mạng nên đành phải thả tù nhân.
- Cũng được, ở tình huống mà cảnh sát bị không chế nguy hiểm tính mạng thì cũng đành chịu. Ông cứ nghĩ họ là quân cảm tử hay sao, phía sau họ còn người thân gia đình!
- Vâng tôi hiểu!
- Hơn nữa, đây là những cảnh sát dân quân tập sự đưa lên, họ không phải là lực lượng trung thành như bảo vệ yếu nhân!

William lại nói:

- Anh nghĩ sao với đồng lương thấp kém anh bảo họ bốn người liều bỏ mạng chỉ để cứu một bệnh nhân điên. Có đáng không? Ở hoàn cảnh tôi, nếu có kẻ đang chĩa khẩu diệt tăng vào phía mình tôi cũng đành làm vậy.

Hóa ra, sau vụ ba cảnh sát viên dân quân và một tài xế bị Đào lừa giải cứu đặc vụ Long. Khi Đào và Long bỏ đi, bọn họ tỉnh dậy đã hội ý mật với nhau thống nhất một lời khai chung chung. Họ hoàn toàn không nói gì về chuyện bỏ bê công việc và chơi bời với nữ y tá.

Một lúc sau, đoàn xe đã đến Huyện Kiên Thành, gần khu nhà của Đào, các cảnh sát cô lập khu vực này và bắt đầu tiến hành lục soát.

William mặc quân phục có áo giáp, đầu đội nón cối nói, đứng trước các đội trưởng đội cảnh binh nói:

- Qua điều tra, chúng tôi khả nghi yêu tinh lẫn trốn trên núi này rất nhiều. Chúng ta tiếp cận ngôi nhà và mở đường lên núi cần quét. Tất cả phải hết sức chú ý, đi thành từng tốp yểm trợ cho nhau. Bắt đầu xuất phát
- Yes, sir... - Tiếng các cảnh binh hô vang.

Sau một vài tiếng khám xét ngôi nhà, họ không tìm được dấu vết nào. Tuy nhiên, một tốp khám xét phòng của Đào đã phát hiện ra một tấm đá lớn là nơi mở cửa vào một mật đạo bên trong.

William nói Văn Bình:

- Đúng như ông nói, cảnh sát đã phát hiện ra mật đạo nối từ trên lầu chạy vào một sườn đồi. Ông nghĩ sao

Văn Bình nói:

- Phong tỏa khóa cửa lại thôi, chúng ta chưa biết gì ở trong đó không nên liều lĩnh cho cảnh binh vào. Lỡ gặp phải bẫy ngầm thì sẽ tổn thất rất nhiều lực lượng tinh nhuệ. Giờ cho người quét radar xem mật đạo này dẫn đi đâu.

Một toán cảnh sát khác đi vào bắt đầu cho chụp quét sóng dò độ sâu của mật đạo. Họ phát hiện ra mật đạo rất dài chạy ra sau núi, đi đến đâu thì chưa biết.

William nói:

- Ông nói đúng, một con yêu tinh giết đã khó. Nếu vội vã vào trong mật đạo lỡ gặp cả toán, thì chúng ta sẽ mất rất nhiều lực lượng tinh nhuệ.
- Hay niêm phong nó lại đi –
- Được

William lại điện đàm cho đội cảnh binh mang lưới sắt và máy hàn vào. Họ vào trong phòng của Đào khoan xung quanh tường, đặt lưới sắt kiên cố và hàn vào các góc tường bít chặt cửa mở phiến đá ra. Họ tiếp tục mở một đường lên núi. Hàng trăm cảnh sát sục sạo cả đêm, tay lăm lăm súng laser bắn phá cả một khu vực rừng rậm.

Bọn yêu tinh thấy đông người lên núi, bắn súng lửa sáng rực cả một góc. Hoảng loạn thi nhau bỏ trốn đi trước. Chúng náo loạn lạng lẽ bỏ đi như những con thú chẳng còn có thứ bậc hay ai làm thủ lĩnh nữa.

Ngày hôm sau, buổi chiều Long nói Đào:

- Đêm nay, anh cần đi mua ít súng đạn!
- Thật không? Anh xem cần mua loại nào!

Long nói, anh đã được đào tạo bài bản về vũ khí nói:

- Một súng tiểu liên, ít đạn dự trữ, mìn điện tử hẹn giờ, áo giáp và hơi cay, xẻng phá bê tông, hai máy bộ đàm loại nhỏ ...!
- Anh xem sao mua nhiều thế!

- Anh đã tính rồi! Cũng phải đành liều khi bị phát hiện, anh không muốn bán cảnh sát đâu, vì giá ngoài chợ đen khá đắt, chúng ta không có bao nhiêu tiền sau mấy vụ qua.

- Anh đã có kế gì chưa? – Đào hỏi

- Rồi!

Long giờ này mới lấy trong ngăn kéo ra một tờ giấy có vẽ sơ đồ, anh cầm bút chỉ, nói thoáng qua về chi tiết giải cứu:

- Hiện giờ anh chưa biết họ giam Anna ở đâu! Nhưng không may, Anna vẫn còn ở Trạm cảnh sát 1, hôm trước trong tù anh quan sát thấy họ đang lập trung đội gì đó và thấy mang đi một số quân trang, và phương tiện máy bay, xe cơ giới ... điều động sang một khu trại nhỏ. Như vậy, lực lượng ở đây sẽ ít lại, dễ bề lên vào rồi tính tiếp

Anh nói tiếp:

- Ta cần ra tay nhanh và chớp nhoáng sau đó bỏ trốn, anh đã nghĩ kỹ, anh sẽ lên vào Trạm cảnh sát 1 vào buổi chiều hay tối, rồi anh trốn trong đó. Đêm đến, anh sẽ đi tìm Anna. Còn em thì ở ngoài lo một vụ phóng hỏa cho tù nhân trong trại náo loạn. Khi đó anh sẽ cứu Anna chạy trốn. Ta có thể giấu một cái xe máy gần đó, khi đó anh sẽ báo em qua cái máy bộ đàm này, em cố gắng chạy ra trước và mang xe lại để gần chỗ anh chỉ. Còn nếu may mắn thì anh cướp được ô tô của họ. Khi ra được bên ngoài, anh sẽ đưa Anna đi vòng vèo về nhà chòi này. Sau đó, đến vùng biên giới Long Hà và Phúc An. Chắc chắn Anna sẽ gọi điện trước về cho gia đình cô ta, nhà cô ta sẽ phái cả chục người mang theo tiền bạc, xe cộ và hối lộ cho cảnh sát biên phòng ở đây và cô ta sẽ về lại Phúc An an toàn. Em biết không, Long Hà này có truyền thống các cảnh sát ăn hối lộ rất nhiều. Chỉ cần đến biên giới là được.

Đào nói:

- Vậy ta phải liều mình hả anh!

- Anh chưa biết, nếu may mắn anh có thể chờ Anna trốn ra ngoài an toàn được. Còn không may, ta sẽ bị bắn hạ, anh sẽ bị bắt trở lại.

Đào lo âu:

- Không thể nào! Em rất sợ khi anh bị bắt lại vào tù. Lần này họ sẽ không như lần trước

- Anh cũng đã nghĩ đến điều này! Thật kinh khủng.

Long trầm ngâm nói:

- Họ bắt được ta, anh sẽ vào ngục tối và có thể bị án tử hình!

Long nói thêm:

- Mà em cũng đừng để bị bắt khi vào đó. Hồ sơ của em đã nằm trong Trạm 1 - Sở cảnh sát Long Hà về các hiện tượng bí ẩn, anh không chắc là họ sẽ đem em ra làm thí nghiệm để nghiên cứu về loài yêu tinh này, em sẽ trải qua hàng loạt các thí nghiệm rất đau đớn thân xác.

- Em sẽ không thể chịu nổi! Thà chết còn hơn!

Lúc này, Long nhìn Đào hỏi ngắn:

- Nếu phải chết, em có cam tâm chết bên cạnh anh?

- Có, em sẵn sàng!

Long nói:

- Không loại trừ, anh vẫn phải mua thuốc độc để sẵn cho cả hai. Phải giấu trong người

Đào nói:

- Cuộc sống này, ngoài cái thân xác ma, gia đình em không còn, người anh của em đã lẫn trốn bọn yêu tinh trong nhà. Em không còn gì để mất, em thà chết còn hơn làm vật thí nghiệm cho họ. Bên cạnh anh, em thấy mãn nguyện với cuộc sống này!

Long cảm động mà nói:

- Cuộc sống này không còn gì nhiều cho hai ta, ngày trước anh chỉ ao ước được lên mặt đất để thấy ánh mặt trời hàng ngày và một cuộc sống thanh bình. Nhưng nó không thể đến với những số phận như anh.

- Em lo cho chuyện này, mọi chuyện rồi sẽ đến đâu!

Long nói thản nhiên:

- Có thể không đến đâu, bên em, anh đã nghĩ đến con đường tẩu thoát sang biên giới vào thành phố tự trị của Ấn Độ. Hay là phải chết! Có thể anh sẽ bỏ lại nơi này!

- Thôi anh đừng nói nhiều thứ ghê quá! Mình hãy cầu nguyện đi anh!

- Vậy chúng ta cùng cầu nguyện đi

Đêm đó, và hai đêm sau, Long đưa Đào ra khỏi Motel, họ đi dọc ra mạn ngoại thành và xa đến bìa rừng bên hẻm núi. Họ dựng lều ở tạm, rồi lại vào thị trấn. Long đưa Đào đến gần Sở cảnh sát để nàng lén vào thám thính. Anh hẹn giờ gặp, sau đó chạy đi tìm mua vũ khí.

Đào tiếp cận được Trạm cảnh sát 1 – Trại tạm giam, cô bay lên một chòi gác, rồi biến mình lén chạy vào cầu thang đi xuống. Trạm cảnh sát 1 rất rộng, nhưng cũng không mấy hiện đại, vì là trung tâm điều hành cảnh sát cấp huyện. Khoảng sân bên dưới rộng trải dài với nhiều khu biệt lập, là nơi giam giữ tù nhân, khu hành chính, khu điều hành, và cả một khu nhà ở cho các cảnh binh. Đào lần dò đến khu trại giam, lén ra phía sau hàng rào và tường, cô đi dọc các buồng. Theo mô tả của Long về vị trí nhà giam nữ, và ngoại hình của Anna, Đào nhanh chóng phát hiện Anna đang bị nhốt trong buồng giam cuối dãy cùng với vài ba nữ phạm nhân khác. Cô vui mừng vì kế hoạch không mấy thay đổi, Anna vẫn còn bị giam ở đây.

Đúng giờ, Long gặp lại Đào, cô thấy anh chở theo một thùng to như thùng sữa và rau quả bên ngoài. Đào cho biết:

- Anna vẫn đang bị giam ở trong Trạm 1!
- Vậy hả! Nhiệm vụ sẽ gian nan và nguy hiểm!
- Em biết.

Họ vừa đi đường, vừa trao đổi về kế hoạch giải cứu suốt chặng đường dẫn đến chỗ dựng lều.
Long hỏi trêu Đào:

- Em biết anh từ một kẻ không có tội, giờ anh bao nhiêu tội rồi không?
- Để em xem! Tội ăn cướp!
- Không! Tình nghi giết người. Tấn công cảnh sát, trộm cắp, ăn cướp, và đồng lõa tiếp tay cho tội phạm là em!

Đào vội nói:

- Em cũng đã phạm tội sát nhân, quá nhiều người tại nhà! Và cả ông họa sỹ!
- Thật kinh khủng! – Long thốt lên

Đào đột nhiên hỏi sang chuyện khác:

- Anh đừng lo, em linh cảm số phận sẽ cho chúng ta vượt qua.
- Ừm, tốt lắm em cũng đừng lo.

Ngày hôm sau, vào buổi chiều, Long và Đào cải trang trong bộ áo bình thường. Sau khi chuẩn bị ít hành trang, cả hai lao đi trên chiếc mô tô hướng sang Trạm cảnh sát 1. Họ đi vòng vèo gần Trạm 1, nhớ rõ chỗ nào hẹn nhau. Đến gần đó, anh xuống xe trước còn Đào lấy xe đi trước ra chỗ vắng chờ Long.

Long giả làm một khách bộ hành lảng vảng lại gần cửa chính của Trạm cảnh sát 1. Đến gần Trạm 1, anh nhanh chóng trèo lên một cái cây và ngồi chờ. Hôm nay là ngày thứ sáu, ngày mai ngày nghỉ có lẽ sẽ vắng người lắm. Long chờ kiên nhẫn mong có cơ hội, anh hạ quyết tâm đến trước tối chín giờ phải đột nhập được vào trong Trạm cảnh sát 1.

Chờ mãi, gần một tiếng anh chỉ thấy các cảnh sát viên đi xe máy ra và vào cửa trạm. Người đi vào là vào ca trực, còn người đi ra là hết giờ đi làm. Chờ thêm một tiếng nữa, trời đã bắt đầu tối gần bảy giờ.

Từ trong quây bảo vệ, một gã cảnh sát đi bộ lững thững ra, gặp chốt bảo vệ hắn nói:

- Em đi ra ngoài mua chút đồ tạp hóa, cà phê, đêm nay trực nha anh!
- Ok!

Anh chợt thấy một cảnh sát viên từ trong cửa bước ra, dáng người cũng cao cao. Gã ta đi bộ ra ngoài. Từ cửa Trạm cho đến dãy phố bên ngoài có các cửa hàng, tạp hóa, quán ăn cũng phải đi mất một đoạn dài đường vắng.

Khi gã cảnh sát đó đi ngang qua chỗ cái cây nam đang ngồi ở trên. Long quan sát kỹ tên này vừa đi vừa bấm điện thoại, có vẻ hắn sẽ ra ngoài mua ít đồ rồi quay vào. Ngồi chờ tiếp thêm mười lăm phút, anh thấy từ xa tên kia đang xách một túi đồ đi vào. Long thấy cơ hội đã đến, anh chuẩn bị hành động. Anh cẩn thận trườn xuống gốc cây và nấp tại đó.

Khi gã cảnh sát đi qua, tay vẫn cầm điện thoại mãi bấm nhấn tin. Long lao ra từ phía sau hạ gục hắn, anh lôi hắn vào. Tráo lại đồ cảnh sát. Long còn cẩn thận lấy một ít thuốc mê liều mạnh pha vào nước rồi đổ vào mồm hắn. Anh đề phòng hắn sẽ tỉnh dậy và chạy vào báo, khi anh chưa giải cứu được Anna.

Long đội nón che mũ lại cho kỹ, tay giả vờ cầm điện thoại nói chuyện rồi đi lại gần chỗ phòng bảo vệ, anh lại trèo lên cây kiên nhẫn quan sát. Khoảng nửa tiếng sau, Long thấy có toán cảnh sát viên nam nữ có đủ khác đi bộ từ ngoài đường vào con đường nhỏ dẫn vào Trạm. Có vẻ những người này vừa ra ngoài ăn tối, rồi quay về trực ca. Họ vừa đi vừa cười nói, người thì xách ít đồ mang về Trạm. Người vừa đi vừa nói chuyện, mấy cô cảnh sát nữ đi sau vừa đi vừa cầm điện thoại chat, nói cười vui vẻ. Đợi toán đi lại gần, Long vội nhanh chóng nhập vào nhóm người này, cũng giả vờ cầm điện thoại vừa đi vừa điện cho bạn gái. Nhóm người này nhanh chóng đi qua cửa bảo vệ, bảo vệ thấy đông người ai cũng mặc đồ cảnh sát nên lười quan sát nhìn lên cho có sau đó lại chú ý vào bàn camera.

Vào được bên trong, Long mừng quá vội tìm cách lên sang nhà giam. Anh vào nhà tiêu, mở máy điện đàm điện cho Đào.

- Em ơi, anh vào được trong này rồi!
- Giỏi quá vậy anh!
- Cũng may anh đi chung với mấy người vừa ra ngoài ăn tối. Cơ hội tốt quá không còn dịp nào khác. Trễ nữa thì rất khó vào. Giờ anh sẽ ở trong nhà tiêu gần khu nhà giam. Em đi từ từ đến phóng hỏa khu này nhé. Em còn nhớ đường không. Nhớ để cái xe chỗ sau hàng rào đi.

Đào nói:

- Dạ anh, chúc may mắn

Đào chạy xe đi vòng sang chỗ phía sau hàng rào của gần trại tạm giam. Cô lấy lá cây che cái xe máy lại, và ném một cành cây lên góc tường làm dấu.

Đào từ chỗ nấp nhảy lên cây, mang theo bịch đồ nghề. Lúc này, cô đã nhanh chóng thay trang phục đen và đeo vải đen che mặt. Cô nhảy qua các tán cây theo hướng đến trại giam.

Buổi tối, cuối tuần, cảnh sát đã về hết, Trạm 1 cũng vắng vẻ vào buổi tối, chẳng mấy ai đi ra vào để ý các góc khuất phía sau các khu nhà.

Đào bay gần khu nhà hành chính, cô nấp trên mái nhà, lấy chai xăng ra đổ ven mái cho xăng chảy lan ra và chui vào máng nước. Cô bật quẹt lửa cho đám cháy bùng lên trên nóc. Lửa cháy lan ra và cháy xuống cả máng nước đi vào trong. Xong cô lại nhanh chóng phi thân sang Khu nhà ở của cảnh sát, cũng làm tương tự. Cô tiếp tục nhảy sang một cành cây gần nhà đậu xe phương tiện, có cảnh vệ ngồi ngoài cửa canh. Đào lấy một mũi tên có gắn sẵn chai xăng và bấc dầu, cô đốt lửa mũi tên và bắn thẳng vào trong nhà xe phương tiện trúng một chiếc trực thăng. Lửa bén theo chai xăng vỡ tung ra và bén lên máy bay cháy máy bay.

Trong vòng vài phút, Đào đã phóng hỏa cả ba khu nhà quan trọng là, nhà khu hành chính có sổ sách máy tính, thiết bị. Nhà ở cho cảnh vệ và nhà để phương tiện vẫn còn vài chiếc xe ô tô chờ cảnh sát, một trực thăng và ít xe ô tô con.

Dường như, một vài người đã phát hiện ra đám cháy đang cuộn dần dần lớn trên mái nhà, lập tức báo động cho toàn Trạm. Ngọn lửa gặp xăng cháy bùng rất mạnh lan vào các cửa gỗ. Có tiếng người la hét náo loạn báo cháy. Trạm lúc này bắt đầu náo loạn lên tìm cách dập lửa. Tuy nhiên, ngọn lửa lại cháy từ trên cao mái nhà đã bén vào mái cháy lớn.

Nghe tiếng báo cháy, tất cả mọi người hốt hoảng chạy ra dập đám cháy. Nghe thấy có động, lúc này Long kéo sát mũ lại và đi từ trong nhà toilet ra. Anh còn lấy ra cả một can xăng nhỏ đổ quanh phía sau trại tạm giam tiếp tục bật lửa đốt cháy. Rồi anh chạy đi ngay.

Từ nhân trong ngục nghe thấy cháy cũng nháo nhào làm loạn. Tuy vậy, những cảnh sát viên trong Trạm vẫn phải ưu tiên ra ngoài chữa cháy tại nhà hành chính và nhà để phương tiện.

Do Long đã nhớ kỹ cái khu trại giam này khi còn ở trong này. Đầu tiên, anh chạy qua khu nhà giam nam có mấy tay giang hồ, anh bắn gãy khóa cửa phòng giam cho bọn họ ùa ra làm loạn. Sau đó,

anh nhanh chóng chạy về phía nhà giam nữ, cũng bắn tất cả các khóa cửa. Cứ chạy đến đâu, Long lại ném một trái hơi cay ra phía sau để tung hỏa mù. Tù nhân nữ và nam đã ào ào chạy ra vài chục người. Anh nhìn thấy Anna trong một góc buồng giam. Anh lao vào kéo tay cô chạy ra.

Anna đang hốt hoảng khi cửa phòng giam bị mở, lại có cảnh sát vào kéo cô ra.

Anna hỏi:

- Anh là ai, anh đưa tôi đi đâu

Long nói:

- Tôi là Long ở khách sạn đây, tôi vào cứu cô ra ngoài. Theo tôi mau.
- Anh hả, sao là cảnh sát! – Anna nói
- Nhanh đi, không còn thời gian, tôi giả dạng vào cứu cô đây!

Họ tìm một chỗ khác của nhà vệ sinh, anh bảo Anna thay lại quần áo khác của nữ cảnh sát. Trong trại giam, các tù nhân vẫn nổi loạn đang ủa nhau ra cổng chính của trại giam. Bên ngoài ít cảnh sát đã chạy lại ngăn cản họ.

Khi Anna thay xong áo, anh kéo cô chạy lên ra cửa sau phía, chạy ra ngoài. Trên đường đi, có vài cảnh sát chạy ra, bị anh bắn trúng chân. Lúc này, anh đã bắt đầu rút súng ra nhanh chóng dẫn cô đến sân sau phía hàng rào. Long đặt một quả mìn phá tường tại gần chỗ có đánh dấu cành cây hẹn giờ bốn mươi giây. Anh kéo Anna ra một góc xa nắp, tay lăm lăm khẩu tiểu liên để bắn lại cảnh sát.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Mảng tường rào nổ tung hờ một góc nhỏ. Anh kéo tay Anna chạy ra ngoài chui qua tường.

Cả hai lên xe tẩu thoát ra đường ngõ rồi biến mất dạng. Lúc này, Đào đứng trên một cái cây phía xa thấy hai người chạy đi rồi. Cô mới bay ra xa khỏi Trạm 1, thay lại quần áo thường và đón xe ôm về phía ngôi làng.

Anna ngồi phía sau ôm chặt Long. Đi được một đoạn, Long lại tấp vào bia rừng nhỏ. Long vội cởi quần áo cảnh sát ra, lấy trong cái giỏ treo trên xe ra một bịch khác.

Vội thấy vậy, Anna then nói:

- Anh làm gì thô lỗ vậy

Long nhìn Anna cười.

- Không phải là anh cứu tôi ra đây để làm chuyện này với tôi.
- Không tôi thay quần áo đây này! Cái này của cô thay nhanh đi, đừng ngại. – Long nói và ném cái giỏ xách có quần jean áo thun khác cho Anna thay.

Anna hiểu ý, đi vào trong bụi cây thay trở ra.

Họ lại nhanh chóng đi đường vòng vèo ra thị trấn hướng về phía ngôi làng.

Đào đã đi xe về đến gần ngôi làng. Cô xuống từ xa. Đi bộ về tiếp. Cô không biết có một kẻ đã quan sát cô từ phía sau gốc cây đa. Nó rón rén nấp và nhìn Đào đi về hướng có ngôi nhà chòi phía xa bên sườn đồi.

Nói chuyện Long và Anna đang chạy vòng vèo ngoài xa. Bởi anh phải tránh các đường lớn có chốt cảnh sát tạm thời. Anh chở cô đi tìm một tạp hóa nhỏ mua máy điện thoại để gọi về Phúc An.

Ngồi phía sau xe, Anna nói:

- Tại sao anh liều mình cứu tôi như vậy?
- Không phải là cô cho một nhân viên nhà tù gửi giấy cho tôi sao? – Long nói
- Ừ nhỉ! – Anna đáp
- Mà cô có gặp con ma nào trong đó không?
- Không có thì sao tôi gửi thư cho anh?
- Ừm! Tôi cũng đoán như vậy!
- Sao anh biết là có yêu tinh!
- Cô hỏi dài quá! Tôi đã biết chuyện có yêu tinh trước cả cô, chuyện là giờ nó đến đây sớm hơn tôi nghĩ
- Tại sao, nhiều lắm hả?
- Ừm, nhiều lắm, kinh khủng lắm vì thế tôi mới liều mình cứu cô!
- Anh giỏi quá!
- Không đâu, trong chuyện này còn nhờ một người khác hỗ trợ!
- Ai?
- Một người chắc lát nữa cô sẽ biết thôi!
- OK!

Long cười, lái xe một lúc, Anna lại hỏi:

- Tôi có cảm giác anh không còn thô lỗ!
- Dạ, thưa nữ doanh nhân! – Long trả lời
- Anh biết rồi à?
- Tôi cũng nghe phong phanh nhân viên trong đó họ nói thôi!

- Vậy anh cứu tôi trót lọt chắc anh có điều gì gợi ý?
- Đúng mà, thưa cô, lúc đầu tôi nói tôi là thằng nghèo khổ?
- Chỉ vậy thôi sao!
- Tuyệt nhiên, cô đừng nghĩ tôi quá xấu xa!

Anna cười. Long cũng cười. Nói đoạn anh nói:

- Chuyện là tôi cũng người vận chuyển thuê thôi
- Anh là người vận chuyển thuê! – Anna hỏi
- Vâng, giờ tôi mới khai thật cô, tôi là đặc vụ cảnh sát Phúc An!
- Tuyệt vời! Tôi đã nghi khi thấy anh hành động mau lẹ cứu thoát được tôi
- Chính vì thế, tôi sắp bàn cô kế hoạch giải cứu cô tiếp theo! Còn chuyện làm đặc vụ thì dài quá xin để sau này tôi giải thích.

Anna nói:

- Anh nói đi, kế hoạch ra sao?

Long chạy chậm xe lại và nói:

- lát nữa, khi đến chỗ an toàn, cô sẽ điện thoại cho gia đình cô, cử người, vệ sỹ và mang theo ít tiền đi sang Long Hà bằng ô tô!
- Không thành vấn đề với cha tôi! Anna trả lời
- Vâng, tôi biết!
- Nhưng tại sao phải đi ô tô mà không đi máy bay!
- Cô đang là phạm nhân!
- Ừ thì sao?

Long nói:

- Cô ở lâu trong tù, từ từ cô cũng sẽ được thả thôi, chỉ là không rõ đến ngày đó bọn yêu tinh nó có bỏ qua cho cô hay không, vì nó vào trong đó rồi, chính cô cũng đã nói!
- Cô có để ý lực lượng cảnh sát ở Trạm 1 đột nhiên ít đi không. Bọn họ đang tập trung bớt lực lượng và xe cộ sang một chỗ khác làm gì tôi không rõ.
- Cô sẽ báo người nhà chuẩn bị xe đi thật sớm trong đêm nay sang Long Hà, vị trí lát nữa chúng ta báo họ sau.
- Còn tại sao phải đi bằng ô tô nhập cảnh bình thường, là để họ không nghi ngờ. Khi họ gặp cô. Cô sẽ theo đường biên giới quay trở lại Phúc An và nhớ hồi lộ cho lực lượng cảnh binh biên phòng, không đủ thì cho thêm đến khi nào chúng cho đoàn xe cô qua thì thôi.
- Nếu đi máy bay sang đây và bay về, cô sẽ khó lòng quay về Phúc An vì đi trên trời thì Không lực cảnh binh họ kiểm soát chặt chẽ hơn. Mà cô biết, chúng ta vừa mới vượt ngục, còn đốt phá Trạm của họ, bắn vài người bị thương ... Như vậy, ngày mai khi người nhà cô đến cứu thì họ đã cập nhật tên cô và tôi vào danh sách Truy nã ở các cửa khẩu rồi!

Anna hỏi:

- Nếu vậy thì biên phòng họ cũng có danh sách chứ?

Long nói tiếp:

- Biên phòng là các chốt ở tỉnh lẻ, có truyền thống làm ăn với xã hội đen, họ cũng chỉ làm theo lệ cho có, nếu chỉ vì họ rõ ràng chuyện bắt cô mà lộ cả một cách làm ăn như vậy thì đâu có đáng. Thành ra nhất định các đồn biên phòng ở tỉnh lẻ sẽ ăn tiền cho cô qua biên giới giữa hai lãnh thổ.
- Kế này hay! Làm vậy thì coi như là tôi bỏ trốn được mà không có nguyên do. Rồi sau này chuyện này sẽ tàn họ không để ý nữa!
- Thì lẽ lối của họ là vậy mà!

Hai người đi khoảng một tiếng sau thì về thẳng đến nhà chòi nơi Long thuê. Đào ngồi trong thấy Long chở Anna về, vui mừng chạy ra đón.

Anna hỏi Long:

- Anh nói đây chính là người đã giúp anh cứu tôi?
- Vâng đúng vậy thưa cô! Đó là bạn gái và người vợ tôi mới cưới được một ngày!
- Hôm qua! Ở đâu? – Anna thảng thốt ngạc nhiên
- Tại đây thưa cô, vì không có điều kiện, không có người thân hay chủ hôn, chúng tôi đã làm lễ bái trời đất ngay tại căn nhà này tối hôm kia.

Anna gật gù nói:

- Vậy à, hóa ra đây cũng là ân nhân cứu tôi, thôi tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc.
- Dạ cảm ơn cô!

Anna đi trước, Long dựng lại xe vào sau:

- Chào cô, tôi là Đào vợ của anh Long!
- Tôi đã nghe nói rồi, cảm ơn cô cứu mạng tôi!
- Không sao, em chỉ giúp thôi, còn ý định đi cứu chị là anh Long. Anh ấy trốn thoát được trước, nhưng nói nhất định quay lại cứu một người khác. hóa ra đó chính là chị!
- Cảm ơn
- Chị ở trong tù mấy ngày vất vả rồi, chị tranh thủ nghỉ ngơi đi, em đã chuẩn bị nhà tắm nước nóng cho chị. Không sao đâu, em ở đây, còn anh Long lo trông ngoài kia. Ở đây là vùng quê không có ai để ý.
- Cảm ơn, tôi đi tắm ngay.

Sau khi hết mệt mỏi, Anna điện thoại về cho gia đình. Một lát sau, Đào đang lo dọn lại đồ đạc và giường cho Anna.

Anna đi ra gặp Long đang ngồi ngoài sân:

- Mọi chuyện tốt. Đúng như anh nói, sau khi tôi điện cho cha tôi, cha tôi rất mừng nói trong tối nay ông sẽ cho người sang đón tôi.
- Sớm nhất nếu đi ô tô từ Phúc An sang Long Hà thì người nhà cô sẽ có mặt tại Long Hà vào sáng sớm mai, còn vài tiếng nữa thôi không lâu đâu. À mà Anna! Cha cô có nói gì về kế hoạch này không?
- Hoàn toàn không, ông cho rằng anh tính như vậy là rất hợp lý an toàn, không đánh động cảnh sát vùng này.
- Cô quá khen, tôi chỉ nghĩ cho an toàn của cô. Cô cũng bị đổ oan mà phải vào tù mà.
- Cha tôi còn nói, kế hoạch này y như kế hoạch giải cứu đặc biệt mà cảnh sát hay mafia hay dùng, ông nói chắc rằng người cứu tôi hẳn là một người trong lực lượng đặc biệt nào đó!
- He, he, he... thì tôi đã nói thật với cô, tôi làm việc đó mà.
- À, anh Long?
- Chuyện gì thưa cô!
- Tôi hiểu, còn chuyện anh đề nghị gì về giúp đỡ, anh yên tâm, cha tôi nói có mang ít vàng và dollar theo để anh có thể dùng tạm ở nhiều nơi, cha tôi còn nói giả dụ có khi anh đi khỏi Long Hà mà sang chỗ khác ...
- Dạ cô chu đáo quá. – Long cười

Lúc này, Đào đi ra nói:

- Anh Long, em đã dọn một góc chỗ ngủ đêm cho chị Anna rồi, anh nói chị vào nghỉ sớm đi.
- Đúng vậy, Anna cô hãy ăn nhẹ thứ gì và nghỉ sớm đi!
- Tôi vào trong trước nhé, hai người cứ ở đây nói chuyện. – Anna cười vui đi vào nhà

Đêm đó, Anna và Đào ngủ trong nhà chòi, còn Long thì ngủ và trực bên ngoài quanh khu vườn. Lúc lúc, Long lại tỉnh một chút không dám ngủ say, nghe ngóng tình hình, quan sát chung quanh. Lúc này là gần ba giờ sáng. Chợt anh nghe có tiếng một con chim bay vội vã khỏi tổ, và phía đó cành cây rung động. Anh thấy khả nghi, tay cầm súng và dao đi ra ngoài vườn nhìn quanh.

Long trèo lên ngọn cây cao hơn đầu, nhảy qua từng nhánh cây như một con khỉ, nhẹ nhàng, tiếng cành cây trĩu đập nhau kêu loạt xoạt. Từ trên cao, phóng tầm mắt anh có thể nhìn được

xa hơn, mong chờ một con hoẵng, lợn rừng nào đi ăn đêm còn chưa về. Không! Trời gần sáng cũng là lúc nhiều loại động vật đi ngủ, anh lấy ống nhòm ra nhìn quanh chưa tìm thấy một con nào. Anh nghe thấy tiếng chim con kêu quanh đây, vôi vãi lần theo tiếng động. Đi lại gần, đột nhiên, trực giác linh tính anh cho biết có kẻ nào cũng đang chú ý đến con mồi đó. Anh im lặng, chờ đợi, dù những vết thương ở tay sau lần tra khảo đã lành, nhưng nó còn đau làm anh không thể hành động thiện nghệ hơn.

Anh nhẩm tính sẽ lùi một bước, và để cho kẻ rình con chim kia sẽ ra tay trước, khi đó anh sẽ nhìn thấy nó là loài nào và hạ nó lại còn mang được cả bữa sáng về cho nàng. Long giật mình là anh đã chọn nơi dựng lều quá sâu vào trong rừng, nhiều loài yêu tinh có thể vẫn đi lại nơi đây.

Một cái bóng người vừa chạy khỏi lùm cây bên trái trước mặt. Long chú tâm, anh đoán kẻ này không phải người thường, vì nó có vẻ rình rập hơn là ngang nhiên đi săn chim. Tổ con chim đại bàng cái nằm trên cao trước mặt. Long nghĩ “Minh chờ kẻ kia săn trước, hay là ra tay trước, liệu hấn đi mấy người?” Anh đưa tay chuẩn bị súng, tay trái anh còn cẩn thận chạm vào cán dao đeo bên đùi. Long đã thấy một cái đầu người lấp ló sau bụi cây. Lần này, anh nghĩ là nên tấn công nó trước, không thể một trong hai bên cứ đứng nhìn nhau và nhìn tổ chim được. Long kê súng về phía lùm cây bắn “tạch tạch tạch” ba lần.

“Áh, áh” một tiếng rít rừng rợn vang lên, anh biết là kẻ đó đã trúng đạn. Long tay phải cầm súng, tay trái tạo thăng bằng, đu cành cây bay sang bên kia, và nhảy xuống. Lại gần chỗ đó, anh thấy một xác cô gái ăn mặc gần gần giống kiểu Đào ngày anh mới gặp nằm chết tại đó. Long bản thân, không lẽ anh vừa giết một người nữa, anh lại gần đá cái xác lộn lại, một khuôn mặt ghê rợn răng nanh dài, hình mõm chồn đang nằm chết trước mặt anh. “Hà, hà” Long nghĩ thầm “Vậy là bọn yêu tinh này không hấn vô phương đánh bại, súng laser với dòng điện cao có thể đốt và xuyên thấu bọn này!”

Đang mãi đứng nghĩ, Long nghe tiếng gió từ phía gáy, phản xạ theo thói quen tác chiến cho anh biết là không nên quay lại đứng nhìn, mà ngay lúc đó anh lộn một vòng, sang bên cạnh, tay phải giơ súng lên chuẩn bị bắn.

“Quá chuẩn xác!” Một con yêu tinh, có lẽ đồng đảng với con vừa chết, bay xuống tấn công anh, nó không ngờ vồ hụt anh, nên bay thẳng vào cái xác ngã con yêu vừa chết dúi dụi. Long đã ngồi lên, con yêu kia cũng giở đầu lên, định lao về phía anh, răng nanh và móng tay nó sắc như của loài sói, anh bóp cò, tia laser chiếu ra thủng bụng, con yêu ôm bụng máu xanh chảy ròng ròng. Bất ngờ một con khác bên lùm cây tay trái chỗ anh đứng lao lại, anh không kịp quay súng, nên cúi người gạt chân, con yêu tinh bị vấp ngã bổ xuống đất cắm răng vào

đất cứng gãy cái rụp. Long bắn chết nó. Lại một con khác lao từ phía sau lưng, Long lộn sang bên kia, hay tay nó vồ hụt trên không khí, tay trái anh rút dao ra chém phăng phăng, con yêu rách từ sườn đến bụng, ruột và máu xanh tuôn xối xả.

“Không còn thời gian xem tụi này ở đâu nữa!” Long biết mình đang bị lạc vào một tổp yêu tinh đang cùng săn tổ chim đại bàng trên cao. “Thật may cho mình, là đối đầu nó lúc đi săn, nếu chúng lại gần lều đêm qua lúc ta ngủ, sẽ khó xoay sở!”

Bất ngờ hai con yêu đực, ăn mặc trông như lính triều đình ngay xưa, bay đan chéo xuống phía đầu anh, chân tay dang rộng ra khi lao xuống. Bọn yêu đực khỏe hơn yêu cái, và giỏi võ hơn, anh đã né được chúng, nhưng một con tay dài đã chụp lấy khẩu súng của anh. Vịtay nó quá khỏe, làm anh bị văng mất súng, chỉ còn dao bên tay trái. Long lộn ra phía trước, con yêu đực cũng bắt chước anh nhặt khẩu súng, đưa tay vào cò bóp, nhưng nó không biết cầm nắm nên laser phun lung tung một góc rừng, Long sợ quá xoay người bỏ chạy, lần này bọn chúng lại đuổi anh chứ không phải anh uy hiếp chúng.

Một toán nữa chừng năm sáu con yêu cái, ba bốn con yêu đực đuổi theo Long, con cầm súng laser chạy sau, nó vẫn tò mò khẩu súng nhưng chưa biết cách cầm nắm. Long nhảy lên một cành cây, đạp cây bay ngược lại phía con đang chạy sau, tay anh rút dao ra, lao vào chém bọn chúng, anh ra chiêu thật nhanh, khi thì chém bên phải, bên trái, bốn con yêu cái nằm chết tay chân đầu đứt văng tả tơi. Còn tổp bốn con yêu đực vừa chạy sau đang rầm rầm đổ tới, sẵn có khoảng chạy phía trước, Long chạy một đoạn rồi tung cước bay, anh phóng lên cao đến hai thước, bay đến tung chân đạp liên hồi một, hai, ba, cả bốn con bị văng ngược lại phía sau. Khi đáp xuống đất, Long vung tay dao chém liên hồi, một lúc hai con đứt ngang người, nội tạng bay khắp nơi, hai cái xác đứt thành bốn, vẫn còn giã giữa trước mặt anh. Long nhanh như chớp chẳng cần cho nó thấy, thì một lưỡi dao phóng ngược cắm vào sọ nó, nó ngã ra, Con cuối cùng, thấy vậy, kinh hãi quá, tản sang một hướng khác chạy mất. Trong lúc, lo tránh đạn, Long không thấy nó, nên anh đã để sống một tên chạy mất. Anh nhắm đếm đã hạ một lúc sáu con yêu cái và ba con yêu đực, hình như một con đã sống mất.

Long thu lại súng, lấp dao lo ngại quanh khu nhà chòi có nguy hiểm gì hay không. Anh vội vã chạy về. Long lao ngay vào trong nhà chòi xem có gì không. Đào và Anna vẫn đang nằm ngủ say. Tạm yên tâm, khi vừa trở ra, Long thấy có vài chục bóng đen đang từ từ đi lại phía căn nhà chòi.

Long hét lên:

- Đào, cô Anna, hai người nhanh chóng sửa lại quần áo, chuẩn bị chạy, có yêu tinh đến
- Hà - Đào chồm dậy

- Trời, yêu tinh nữa hả, sao nhiều vậy. – Anna sợ quá đưa tay lên mặt nói
- Không sao, tôi đã đuổi được mấy con trong bìa rừng, giờ bọn khác đang lại gần.

Bên ngoài, toán yêu tinh đã đi gần tới mảnh vườn bao quanh khu nhà chòi.

Long hỏi Anna:

- Cô biết dùng súng không?
- Tôi biết bắn nhưng không thạo! – Anna nói
- Đào, em hãy dùng súng và cầm thêm đạn, anh sẽ dùng súng và dao bảo vệ Anna. Chúng ta chỉ có một cái xe, ưu tiên chở Anna ra ngoài thị trấn

Long nháy mắt với Đào rồi liếc lên cành cây. Đào hiểu ý gật đầu, bởi vì cô biết phi thân quãng ngắn nên có thể nhảy lên cây chạy đi. Còn Long sẽ chở Anna chạy trốn bằng xe máy cho nhanh.

Họ thu dọn những thứ cần thiết nhất, bắt đầu bắn từng con đi lại gần nhà. Bọn chúng dần dần một đồng lên khoảng đến bốn mươi năm mươi con. Long và Đào chia nhau đạn bắn hạ được nhiều con.

Được một lúc Long nói:

- Đến lúc chạy rồi!

Anh kéo Anna chạy ra xe máy, nổ máy chạy. Anna hỏi:

- Còn Đào thì sao.
- Không sao đâu, cô yên tâm, vợ tôi có chút võ công, quan trọng nhất là phải cứu cô chạy khỏi đây
- Thôi được- Anna nói
- Chị Anna, nhanh chóng lên xe anh Long chở ra đường cái đi!

Nói đoạn, Đào phi thân một quãng ngắn mấy mét để Anna yên tâm. Cô tiếp tục bắn những tên yêu tinh đang lại gần.

Long chở Anna một tay cầm lái một tay cầm dao để chém vì súng đã sắp hết đạn. Hai người chạy nhanh ra phía ngoài làng. Đào phi thân trên các ngọn cây đi dần dần rời khỏi nhà chòi.

Chạy một đoạn, Long đã ra khỏi chỗ khu rừng nguy hiểm, anh phán đoán.

- Chúng ta vào hạp chợ đêm cho an toàn nhé!

- Chợ đêm hả anh Long! – Anna hỏi
- Nơi đây vắng người toàn dân bản, họ không biết cô là ai đâu. Mà càng đông người lại càng an toàn.
- Yeah! Ý rất hay, - Anna thốt lên – Tôi thấy anh có tố chất người vận chuyển lắm nha. Anh hành động cái gì cũng chính xác!

Anna lấy điện thoại ra, cô điện lại cho cha cô.

Cha cô trong xe nghe điện thoại trả lời:

- Anna, có chuyện gì vậy, sao con không ngủ, còn khoảng hơn hai tiếng nữa cha sẽ đến Long Hà!
- Con không sao cha yên tâm, nhưng con đã đổi địa điểm cha đón con rồi, giờ con đang di chuyển ra chợ đêm tại đây. lát con gọi định vị cho cha
- Có chuyện gì không con. Sao lại phải đi giữa đêm mà không nghỉ ở nhà cho khỏe thêm?
- Không sao cha, chỉ là gần bìa rừng có ít yêu tinh quấy nhiễu, nên cái anh vận chuyển này đã đưa con ra chợ đêm chờ cho an toàn. Không sao đâu cha, chỉ uống vài ly cà phê nữa lát nữa con gặp cha rồi.
- Được, con có người vận chuyển cừ quá. Nhất định cha sẽ không quên công lao của anh chàng này!

Long nghe xong nói:

- Anna cô yên tâm chưa?
- Rất yên tâm! Mà anh Long, tại sao ra chợ đêm lại an toàn?

Long cười nói:

- Thứ nhất nhé, chợ đêm là nơi dân bản đi chợ sớm, toàn dân nghèo, nên họ không để ý và không biết cô là ai, chưa kể họ cũng không quan tâm báo đài hay truy nã gì cả. Cảnh sát cũng chẳng mò vào những phiên chợ miền quê như vậy mà đi tìm tội phạm.
- Ừm, hay! Rồi sao nữa
- Thứ hai nhé, chợ là nơi có dân sống, nấu nướng, có điện, cái không khí có người ở, bếp lửa nấu ăn, khói, điện ánh sáng đèn sẽ làm yêu tinh sợ không thích đến
- Ui cha! Công nhận anh tinh ghê. Chỉ mới tiếp xúc với anh ngày hôm nay tôi học ra rất nhiều kinh nghiệm sống. – Anna nói
- Còn gì nữa không? – Anna hỏi
- Cuối cùng à, chợ là nơi có thể ngồi nghỉ và ăn uống lại đàng hoàng cho lại sức, cô xem, từ tối đến giờ chúng ta đã ăn gì cho ngon lành chưa, hay chỉ mấy thứ đồ ăn nhanh.
- Trời, cái này nữa hả! – Anna nói

Long kéo ga chạy tiếp. Đi một lúc hai người đã đến chợ đêm, phiên chợ đang có người đi lên mang hàng hóa ra bán. Có quán ăn, quầy nước, Long chọn một quán ăn nhỏ có góc nép vào bên trong và ghé vào. Anh điện thoại cho Đào, lúc sau Đào cũng đến. Cả ba gọi một bàn tiệc các món miền quê ra ăn từ từ chờ người nhà Anna đến.

Gần năm giờ rưỡi, một đoàn gồm một xe sang của Đức, năm đến bảy chiếc xe bán tải khoảng bốn chiếc đi dần vào chợ đêm dừng lại trước quán. Họ vẫn đóng giả vờ như vào ăn. Người ngồi trong xe là ông Henry Phi Vũ đi vội vào quán, còn các vệ sỹ khác thì tản ra cứ hai người ngồi một góc khác nhau, bên này bên kia và ngoài quán. Những người vệ sỹ này ăn mặc y như dân chơi, nhưng trong áo khoác ai cũng lăm lăm súng và dao, ngồi tản bao vây quanh quán.

- Cha, Cha, cha đến rồi – Anna thốt lên khi thấy một người đàn ông lớn tuổi đi vào
- Anna, con khỏe không. – Ông Henry nói, nhưng vẫn giấu sự xúc động sợ ồn ào làm người khác nghi ngờ.
- Con không sao, lạy trời!

Long và Đào vội đứng lên khép nép cúi đầu chào ông Henry. Thấy vậy, Anna nói nhỏ với ông Henry.

- Dạ cha, đây là hai bạn con, như con nói cha nghe rồi!
- Cảm ơn anh nhiều lắm – Ông Henry nói và đưa tay ra bắt tay Long
- Dạ không sao!

Cả bàn lại nói chuyện như bình thường, ông Henry nói:

- Thôi cũng đến lúc, trời gần sáng hẳn tôi đưa Anna về
- Ông đã biết hướng về biên giới bên phía rừng chưa, ông đã chuẩn bị chưa?
- Có, anh yên tâm, trên đường ngồi xe tôi đã hỏi tư vấn của mấy người bên Phúc An có kinh nghiệm ở đây rồi, tôi đã có vài mối liên hệ đáng tin cậy vì họ có thỉnh thoảng sang Phúc An.
- Dạ thế tốt quá.

Lúc này, ông Henry kéo từ trong cái túi xách của mình ra một cái bọc nhìn như hộp bánh quy lớn và chai rượu, ông nói với nhỏ với Long:

- Hai anh chị là ân nhân của con gái tôi, nghe con gái tôi kể hết, biết anh chị đang trong hoàn cảnh rất khổ sở, lại còn phải chạy trốn tìm nơi an toàn để sống. Hai anh chị lại vừa thành vợ chồng được hai ngày. Chắc chắn, phải cần ít tiền.
- Dạ, dạ thưa ông – Long nói
- Dạ, thưa chú, con cũng khổ quà, cũng đường cùng rồi mới nhờ ơn chú giúp!

- Không sao, hai người hai cái mạng còn không tiếc mà vào đó cứu con gái tôi ra, tôi nghĩ không vật chất nào đổi được sự an lành của con gái tôi. Cái này tôi có ít, chứ tôi đưa nhiều hơn sợ cậu không dám nhận mà nói thật cũng không có tay để cầm còn nguy hiểm. Vì nghe nói cậu đang bị truy nã không thể dùng thẻ ngân hàng được.
- Dạ, hai vợ chồng cháu đang bị truy nã. Chắc ngày mai phải tìm đường thoát khỏi đây!
- Thế thì cầm đi!
Long và Đào cúi gập đầu nhận món quà của ông Henry Phi Vũ.

Họ cùng một ly rượu chia tay. Anna theo ông Henry ra xe, đoàn xe nhanh chóng chạy về phía biên giới.

CHƯƠNG 12

1- Dấu vết bị lộ

Thị trấn Kiên Thành. Gần 9 giờ đêm.

Sau gần một ngày, Biệt đội diệt yêu phong tỏa và cô lập vùng núi Thị trấn, sau khu nhà của Đào. Họ dựng các lán trại tạm thời để Ban chỉ huy điều hành công việc. Ban chỉ huy vẫn chưa dám quyết định cho phá hang đá trong phòng của Đào vì còn nhiều lý do.

Trên núi, các cảnh binh vẫn đang dò tìm từng hốc đá, từng khe suối nhỏ, từng bụi cây để tìm các chỗ ẩn náu của yêu tinh. Tuy nhiên, họ không thấy bóng dáng con yêu tinh nào. Rặng núi to lớn bao trùm trước mặt lán trại của Biệt đội.

Ngồi trong lán, có cuộc điện thoại gấp đến máy của Văn Bình:

- Thừa thanh tra, có kẻ đột nhập vào Trạm cảnh sát 1 đã phóng hỏa, phá cửa trại giam khiến tình hình rất lộn xộn
- Sao, lại có kẻ dám cả gan vào Trạm hả?
- Vâng, đã dập lửa xong chưa?
- Dạ thưa thanh tra, cứu hỏa của tỉnh đã đến chữa cháy, tạm thời không để lửa lan ra nhưng ba khu nhà hành chính, nhà ở, và nhà phương tiện vẫn còn cháy nhỏ! À thưa thanh tra, một góc trại tạm giam khu nam cũng bị phóng hỏa từ góc nhà vệ sinh.
- Tù nhân thì sao!
- Bọn chúng trốn mất một phần ba bỏ trốn chạy ra được khỏi Trạm.
- Ừm có biết ai đến đột nhập không?
- Dạ không biết, nhưng hình như là một tên cảnh sát nào đó giả dạng vào cứu nữ tù nhân doanh nhân Anna Catherine. Hắn còn bắn bị thương vài cảnh sát tại Trạm!
- Hà, giả dạng cảnh sát đột nhập? Tù nhân doanh nhân bị giải cứu!
- Vâng!
- Tôi biết rồi!

Vừa ngắt cuộc điện thoại, Văn Bình quay sang nói với William:

- Này anh, tù nhân doanh nhân trốn thoát rồi, có kẻ đóng giả cảnh sát vào giải cứu, tôi đoán chắc là thằng tù nhân điên trốn khỏi bệnh viện hôm nọ.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Sao, vậy mà tụi nó khai không có quen biết nhau? – William hỏi
- Thì vào tù thì chúng phải khai láo như vậy?
- Ngoài ra, hình như có kẻ khác trợ giúp, nên chúng mới phóng hỏa được ba khu nhà hành chính, nhà ở, nhà phương tiện cùng một lúc.
- Kẻ nào mà hay quá vậy, anh nghĩ có gì bất thường không?
- Ý anh nói sao?
- Nếu phóng hỏa được cùng lúc ba khu nhà, ắt hẳn chúng phải đột nhập vào và leo lên cao, không lẽ trong Trại, bảo vệ sơ sài vậy sao?
- Tôi cũng đang không hiểu cách nào chúng phóng hỏa được nhiều khu nhà như vậy?
- Còn cô nữ tù nhân? Liệu anh có nghĩ, tụi này là người của cái tập đoàn cà phê gì đó bên Phúc An không?
- Anh nói cũng có lý? Nhưng họ làm ăn kinh doanh bên Phúc An, đâu có mâu thuẫn gì với cảnh sát Long Hà.
- Ý tôi nói là, do chúng ta bắt nhầm họ, nên họ phải giải cứu lẫn nhau?
- Ồ, anh William, anh tinh ý thật. Cứ cho là tên tù nhân đó đi chung với nữ doanh nhân, sau đó chúng ta bắt lầm, nên hẳn phải tìm cách thoát ra trước và ... quay lại bằng mọi giá giải cứu cô ta!
- Đúng, tôi đang muốn nói vậy!

Văn Bình ngồi vuốt cằm suy nghĩ rồi lại nói:

- Bọn này rất tinh quái, chúng đã thuộc sơ đồ Trại cảnh sát? Chọn cách ra tay rất hay, đột nhập, phóng hỏa, thả tù nhân ra nhằm gây hỗn loạn và vào cứu con tin? Nhưng tôi vẫn không hiểu cách nào chúng phóng hỏa được.

William lúc này nói:

- Anh có biết ngày xưa người ta phóng hỏa ra sao không?
- Bắn cung tên lửa! – Văn Bình hỏi
- Đúng, nếu cho là phóng hỏa ba khu nhà cùng lúc trong yên tĩnh thì có khả năng chúng nấp ở đâu và bắn cung lửa vào?
- Nhưng nếu bắn tên nhiều thì ở dưới mọi người phải thấy?
- Có thể chúng đứng từ xa hay đã đột nhập vào nấp trên mái nhà.
- À, khả năng này rất cao! Bọn chúng phóng hỏa từ trên mái nhà xuống, khi lửa cháy lan xuống thì mọi người lo ra dập lửa, bọn chúng sẽ vào trại giam thả tù nhân, đúng cảnh vệ nói tên cứu tù nhân còn mặc đồ cảnh sát.
- Anh đã nhận ra chưa, canh gác lỏng lẻo sơ hở quá. – William nói
- Vì chúng ta đã rút bớt cảnh vệ mang đi lập Biệt đội!
- Sure, chúng đã quan sát thấy vắng người mới ra tay!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Tin tức Trạm cảnh sát 1 bị phóng hỏa đã lan đến tận Ban giám đốc Sở cảnh sát Long Hà.

Ông Lý Văn Đại Giám đốc Sở sau khi nghe tin đã đến Sở cảnh sát Long Hà ngay. Ông gọi cho hai Phó Giám đốc khác là ông Hoàng Nguyên Cảnh Thomas, ông Lưu Trần Minh Winson cũng đến gấp ngay buổi tối cuối tuần để họp bàn. Họ mở một cuộc họp Video trực tiếp đến Biệt đội.

Một lúc sau, Văn Bình và William nghe có nhân viên vào nói. Họ nhanh chóng chuẩn bị các thiết bị họp Video với Ban Giám đốc:

Buổi họp kín của Ban giám đốc ngay tại phòng của Giám đốc Sở Lý Văn Đại David hai Phó GD Sở ông Hoàng Nguyên Cảnh Thomas, ông Lưu Trần Minh Winson và ba người trên:

- Từ vụ việc tù nhân bỏ trốn, tôi đã không để tâm. Nhưng các anh giải thích thế nào về việc cả Trạm cảnh sát 1 bị phóng hỏa đang cháy rụi, có vài cảnh sát viên bị thương và gần phân nửa số tù nhân đã phá được rào bảo vệ thoát thân. Làm sao các anh để những chuyện lớn này liên tiếp xảy ra! – ông David quát

William nói:

- Hoàn toàn mấy ngày nay chúng tôi lo vụ Biệt đội diệt yêu. Các thanh tra khác ngày đêm bận công việc an ninh trên địa phận! Chỉ riêng chúng tôi đặc trách những vụ án bí ẩn này. Có quá nhiều sự việc vừa không giải thích nổi, vừa liên tiếp xảy ra chúng tôi không trở tay kịp.

Ông Phó Giám đốc Sở Winson hỏi:

- Vụ nào bí ẩn?

Văn Bình nói:

- Theo điều tra, chúng tôi tạm kết luận rằng, vụ án công khai tại khách sạn Hải Vân thực ra chính là vụ đầu đầu nhất, khởi nguồn cho hàng loạt sự việc khó giải thích theo đó. Nạn nhân là cô dọn phòng, ban đầu được kết luận là chết do bị tấn công. Chúng tôi đã khoanh lại nhóm đối tượng bị tình nghi và bắt giam.

- Nhưng sau đó, nạn nhân đã chết trong nhà xác đột ngột sống lại và tấn công giết chết nhân viên pháp y Mathieu Trần theo một cách man rợ như người rừng ròi bỏ trốn. Từ đây chúng tôi đã phong tỏa vụ án, và tạm ngừng điều tra vì không còn một dấu vết nào để tiếp tục báo cáo vụ án lên tòa án lãnh thổ, cũng như giải thích về lý do Sở chúng ta đang tạm giam một nữ tình nghi, cô này chẳng may lại là con gái của một tay đại gia về đồn điền cà phê bên Phúc An.

-Áp lực căng thẳng lên chúng tôi, vụ án gần đi vào bế tắc, tên nam phạm nhân bị điên chúng tôi phải cho chuyên tù nhân để dọn chỗ trống trong phòng giam, bắt ngờ hắn được đồng bọn giải cứu... - William nói

- Điều này các anh đã trình bày... sau đó Sở mới cho thành lập Biệt đội - ông Hoàng

Nguyên Cảnh Thomas nói

Văn Bình nói:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Thừa Ban giám đốc, vụ tù nhân bỏ trốn, chỉ một người trên địa phận lãnh thổ rộng như vậy, thực sự chúng tôi không thể tìm ra trong một hai ngày. Không ngờ, chúng tôi đoán tên này sau khi cùng đồng bọn nghiên cứu kỹ tình hình và địa phận tiếp tục ra tay quá nhanh! Theo kết luận của phía chúng tôi, hẳn là một tên chuyên nghiệp!

- Các anh chỉ biết rút ra kết luận sau khi sự cố xảy ra! Ngồi ở Sở này bao năm, không khôn ngoan hơn chút nào? – ông David hỏi?

Ông Phó giám đốc Cảnh Thomas hỏi:

- Thống kê bao nhiêu phương tiện hư hỏng chưa?

Văn Bình nói:

- Dạ, nãy giờ Biệt đội có nhận tin báo, hai chiếc trực thăng và mấy cái xe tải chở lính bị cháy do cháy lan ra vào chỗ đậu.

Ông David hỏi:

- Thế xác định được ai vào phá hoại Trạm cảnh sát 1 chưa?

- Khi chúng tôi đi vào nhiệm vụ Biệt đội, giờ đang ở Kiên Thành. Chúng tôi không thể biết tình hình gì chỉ nghe Trạm báo lại. Nhưng chúng tôi phỏng đoán chính là tên tù nhân mới nhập vào Trại tạm giam trong tháng này gây ra vụ này. – William trả lời

Văn Bình chống chế:

- Chúng tôi thực sự chỉ có sơ sót ở việc để cho tội phạm quay lại phóng hỏa, cướp người tại Trạm cảnh sát 1. Ngoài ra, chúng tôi đã cố gắng làm hết sức cho nhiệm vụ tại Biệt đội.

Ông Danh nói:

- Các anh báo cáo là có yêu tinh trên khu vực gần biên giới lãnh thổ ta. Chúng tôi tin tưởng đã cấp cho các anh phương tiện, khí tài và gần cả ngàn cảnh binh giỏi vào cuộc. Đến giờ, đã bắt được con yêu tinh này chưa?

Văn Bình nói:

- Chưa thưa sếp. Chúng tôi vẫn đang bám trụ tại vùng núi này!

Ông Danh nói tức giận:

- Chưa hả, hai trăm người các anh đi mấy ngày mà chưa bắt được cái gì. Các anh biết một ngày biệt đội trực chiến dịch như vậy gây tổn kém kinh khủng hơn bình thường không? Cũng chính vì tin các anh về chuyện yêu tinh mà Trạm 1 bị vắng người đi, bọn chúng đã nhận ra điều nay quay lại phá hoại và cướp tù nhân!

Văn Bình nói:

- Dạ chúng tôi sẽ cố gắng có kết quả sớm nhằm ổn định lại tình hình an toàn cho người dân quanh vùng này thưa sếp!

- Chúng tôi đã tìm ra một lối vào mật đạo ngầm tại căn nhà bên sườn núi này.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Ông Danh tỏ vẻ chú ý:

- Sao, có một hang động trong căn nhà hả? Các anh đã vào trong đó xem có gì chưa?

Văn Bình nói:

- Dạ chưa, chúng tôi chỉ khóa niêm phong bằng rào sắt lại, vì chưa dám tự tin vào, thực sự khi chưa rõ trong đó có bẫy ngầm, nguy hiểm gì nên tiên liệu chưa dám vào sợ tổn thất về nhân mạng, lực lượng mà ông đã cấp cho Biệt đội.
- Ừm, cái này cũng được, cẩn thận là tốt. Đã đánh thì phải nghiên cứu kỹ đánh chắc thắng chắc, ít tổn hại nhất về lực lượng. – Ông Danh nói
- Dạ, cảm ơn sếp
- Nhưng bù lại các anh không ở Trạm 1 trông coi, được ba bữa ở đó bê trễ tắc trách giờ bị cháy rụi phân nửa còn gì ...
- Dạ chúng tôi xin nhận sai sót và rút kinh nghiệm.
- Lại rút kinh nghiệm! Cứ xong một vụ be bét rồi các anh lại rút kinh nghiệm.

Văn Bình nói:

- Nhưng thưa sếp, chuyện yêu tinh cũng rất quan trọng, ta phải làm sớm để diệt không cho chúng lan rộng ra. Sự thật, theo tôi bí mật ghi nhận từ hai năm qua, tình hình an ninh không phải về dân sự mà các vụ việc khác lại đang nổi cộm.

Ông David hỏi:

- Anh nói gì nổi cộm?

- Thưa Giám đốc, trở lại chuyện trước đây, hai năm về trước, lãnh thổ Long Hà hoàn toàn êm ả về công tác an ninh nội bộ. Các thanh tra và cảnh sát lực lượng bận rộn với việc thu thuế và giữ gìn an ninh toàn địa phận ở mức tương đối và “thông thoáng” – Văn Bình vẫn nói

- Ừm, gì nữa? – David đưa tay sờ cái ria mép hình chòm ở ngay miệng kiểu tên độc tài ngẫm nghĩ

- Nhưng từ hai năm trở lại đây, tôi có dịp xem một số hồ sơ về sự mất tích bí ẩn của những người tại ngôi nhà ...À ngôi nhà bên huyện Kiên Thành của hộ ông Trương Thế Tuyệt. Lẽ ra, nếu đây là những vụ thanh toán kiểu dân sự, cảnh sát địa phương từ cấp huyện lên đến Sở đã cho qua và giải quyết êm đẹp.

- Nhưng sao!

- Mốc hai năm này tôi có ghi nhận sự thay đổi trong tác phong và hướng giải quyết của trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt. Thay vì thụ lý vụ án mức sơ bộ, tất cả các vụ mất tích đều được ông Kiệt cho lờ đi, ngoài ra từ hai năm trở lại đây ông Kiệt đã xin rút lui khỏi công tác chính là đi giàn xếp những vụ việc với các chủ đồn điền, những tên trùm băng đảng mang lại nguồn thu lớn cho Sở, như trước đây thường làm.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Đúng, tôi cũng từng đọc qua đơn xin miễn công tác của trưởng thanh tra, song vì thành tích công hiến của ông Kiệt quá dày, và lý do sức khỏe, ông Kiệt đã xin rút trách nhiệm quản lý xuống còn riêng tại huyện Kiên Thành. – ông David nói

- Sự thật không phải vậy thưa Giám đốc! Ông Kiệt từ hai năm qua không hề ốm đau gì, mà càng ra sức nỗ lực tập trung quyền quản lý tối đa lên tất cả các vụ án tại huyện Kiên Thành. Chi tiết này có lý do để nghi ngờ, ngôi nhà trong vụ án nằm tại huyện Kiên Thành ...

Văn Bình nói tiếp:

- Ngoài ra, tôi có vài lần nói chuyện riêng với gia đình ông Kiệt, và vợ ông bà Mary Vương Thị Tuyết, bà Mary cho hay hai năm trở lại đây tính khí ông Kiệt thay đổi hẳn, từ một con người tận tâm vì sự nghiệp cho Sở, ông ta tỏ ra nóng tính và dữ tợn, hai năm qua bà ta và hai con một trai một gái thường chịu những cảnh đòn vọt của ông ta, điều mà trước đây chưa từng xảy ra. Ngoài khoản lương của chồng, thì khoản tiền thưởng cho sự công hiến của ông Kiệt không còn, vì ông ta rút khỏi nhiệm vụ giàn xếp với các đối tượng bên ngoài, gia đình trở nên khó khăn, thiếu hụt không còn đủ chi cho những thứ mà trước đây họ được hưởng. Ngôi nhà ông Kiệt, 2 căn villa đã phải gán nợ mất một căn, và căn còn lại trông huơ trống hoác do thiếu tiện nghi ... Bà nhà còn cho hay, trong tình cảm gia đình, trước đây vì công tác, chồng bà có chút sa đọa, bà cũng vui vẻ chấp nhận cho sự nghiệp của chồng.

- Ừm, ừm – Ông David và hai ông phó giám đốc đằng hắng trong miệng, người thì tỏ vẻ khó hiểu

Văn Bình vẫn nói:

- Ông Kiệt không còn tình cảm chăn gối với bà vợ trong suốt hai năm qua, thay vào đó, ông ta thường vắng nhà về đêm, đi dạo ngoài đường rồi mất hút trong rừng. Vài lần bà ta theo dõi chồng, nhưng vào đến bìa rừng thì bóng dáng chồng đã mất tăm. Còn đêm nào ông ta không vắng nhà thì ngồi một mình trên phòng riêng, ngồi luyện công và đọc lắm nhảm thứ gì rất mờ ám. Bà Mary còn tiết lộ một chuyện thật khó hiểu, ông Kiệt hay tránh mặt gia đình vào bữa cơm tối, buổi sáng và ban ngày thì ông dùng cơm trưa ở đâu nên bà không thể biết, nhưng thỉnh thoảng ông Kiệt cho mua những con gà tây sống, ngan béo ... nhốt một một góc trong nhà kho, nuôi chúng ăn, thỉnh thoảng bà Mary lại phát hiện những bộ lông gà, lông ngan bị gói ghém rồi nhét vào giỏ rác gia đình.

Ông Thomas hỏi:

- Anh cho rằng chi tiết này có ý gì?

- Thưa phó giám đốc, việc tránh dùng cơm tối và những bộ lông gà, ngan để lại trong giỏ rác nhà ông Kiệt càng làm tăng mối nghi ngờ, ông ta là một con yêu tinh, nên không thể ăn thức ăn như người thường, mà hút máu các loài động vật ... vì ông Kiệt đóng trong nội thị trấn, việc giết người rất khó nên ông Kiệt rất cảnh giác, và khi đói chúng ăn tạm thịt gà tây, ngan ...

Ông Phó giám đốc Lưu Trần Minh Winson hỏi:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Anh nêu chuyện này ra có ý gì? Tất cả thanh tra cảnh sát lãnh thổ đều có đặc ân về nhà, đặc quyền, và những khoản chi tiêu cho những thú chơi sa đọa, miễn là họ cống hiến cho Sở tận tâm.

- Tôi không phủ nhận thừa sếp! – Văn Bình nói

Anh nói tiếp:

- Nhưng những việc này diễn ra cùng một giai đoạn, nếu ta xâu chúng lại thành một sẽ có một mắt xích ... đáng quan tâm để khởi đầu cho sự rắc rối ở Sở cảnh sát. Cùng một thời gian, có những vụ mất tích tại ngôi nhà huyện trên hồ sơ, ông Kiệt rút lui khỏi công tác, chỉ tập trung vào huyện Kiên Thành, thay đổi trong tính khí và con người ông Kiệt. Và gần đây nhất, vụ người chết sống lại giết anh Mathieu Trần nhân viên pháp y, vụ giết ông họa sỹ một cách lạ lùng như của yêu tinh tấn công tại ngôi nhà này, những vụ ăn thịt những kẻ vô gia cư, vô danh mà cảnh sát chỉ còn thu lượm lại quần áo của họ trong rừng khiến Sở phải cho lập Biệt đội diệt yêu quái. Tôi nghe nói một nhóm yêu quái có tổ chức nào đã xuất hiện tại Long Hà, chúng có thể thay hình đổi dạng, bay như chim, tấn công người như thú vật, hiện hình như ma ... mà khả nghi nhất, tôi nghi ngờ chính trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt là một trong số chúng. Còn vị thanh tra năng nổ cống hiến một thời của ta đã mất mạng ở nơi nào cách đây hai năm rồi!

Minh Hoàng cũng nói thêm:

- Vâng đúng thừa sếp! Chúng kiến cảnh xác anh Mathieu và tay họa sỹ bị giết với nguyên nhân không khác nào họ bị một con ma cà rồng giết, những vết cắn ngay cổ, hút máu... Tôi cũng cho rằng số lượng yêu tinh đang sinh sôi nảy nở ngày một đông ở những khu rừng sinh thái, chúng đói và bắt đầu tiến ra thị trấn săn mồi. Tình hình đáng báo động!

- Thì tôi đã cho lập Biệt đội rồi mà – ông David nói

Có tiếng xì xào, ông Thomas Phó Giám đốc quay sang ông Winson và David nói:

- Anh Bình nói có lý, thừa hai ông! Giả sử bọn yêu ma theo như anh ta nói là có thật đang hoành hành, chẳng may chúng tấn công và nhập vào một trong những quan chức chính quyền lãnh thổ, hay ông thị trưởng, ông ta thay đổi tính khí và đường lối, lại cho sáp nhập lãnh thổ Long Hà vào Phúc An hay Sam Prabang, thì chúng ta mà cả Sở này sẽ không còn những đặc ân nữa ... Cái cách theo bọn Phúc An nó tiên tiến, nhưng chúng ta cũng không còn cái ghế này để ngồi an nhàn ở đây.

- Ừ nhỉ, rồi thì bọn họ thu lại cái đồn điền trồng cao su của tôi! - Winson cũng gật gù

- Ừhm! Vấn đề quan ngại đây! - David nói

Chỉ trong thoáng chốc, Ban giám đốc Sở đã thấy ngay vấn đề đang trở nên đau đầu. Tuy nhiên, nhân lực toàn Sở có cả vài nghìn cảnh binh, nhân viên, và cảnh sát thì chuyện lập ra vài tiểu ban chuyên đi đánh nhau không có vấn đề gì khó với họ.

Ông David hồ hởi nói:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Không phải tôi ngại chuyện đánh nhau chém giết với bọn yêu tinh như anh Bình nói. Mà trước đây, Sở cũng chưa hình dung được có chuyện một ngôi nhà nào bên huyện Kiên Thành lại có thể gây ra vấn đề lớn cho Sở ta. Hừm! Cả trăm cái đồn điền ở Long Hà, hàng nghìn người, những tay trùm băng đảng ta còn chưa ngăn chúng. Thì một nhóm yêu ma nào đó không có gì ta phải sợ. Nếu cần tôi cho cảnh binh kết hợp với quân đội dội bom, bắn đại bác vào bất cứ khu vực nào mà những đặc vụ phát hiện được hang ổ của bọn yêu ma. À mà không được, thế sẽ phá trụi tài nguyên rừng nguyên sinh của ta, chà chà rắc rối chỗ này đây. Ông Winson nói thêm:

- Tôi cũng có ý kiến. Sở ta không bao giờ chùn bước trước bọn yêu tinh này! Tôi sẽ cho người thuê một loạt pháp sư giỏi tận bên Ấn Độ sang làm bùa trừ yêu, thế nào phép thuật ta cũng chơi mà súng ông ta không thiếu.

- Ấy, thời này ai còn chơi mấy cái lá bùa đó! Dùng bạo lực thôi! - Ông Thomas nói – Ông tính kế xàm quá, toàn bàn lui không!

Ông David, nhân đà hăng khẩu khí, cũng nói:

- Để giữ rừng nguyên sinh chỉ còn cách tăng cường lực lượng, cho người đi quần thảo hết các cánh rừng, nhập chó săn về thả vào rừng cho nó tìm bọn cương thi. Chúng ta sẽ tóm từng tên một, nhốt vào cũi, phun lửa thiêu sống hết bọn này. Không để mằm mống cho chúng phát triển nữa!

Ông David dừng lại, vội hỏi:

- Đây John Văn Bình, anh có vẻ am hiểu chuyện này! Khá khen cho sự tận tụy của anh đã tìm hiểu. Nhưng sai phạm để mất tàu bay của các anh tôi chưa cho qua đâu! Nếu các anh dẹp yên vụ này, anh sẽ được phục chức trở thành thanh tra, và còn có thể thăng tiến tiếp, còn không, làm cảnh binh bình nhì!

- Vâng tôi xin cảm ơn ân huệ của sếp!

Ông David nói:

- Ngoài ra, anh còn kế nào hay nữa?

- Tôi cần thêm lực lượng để cùng tác chiến! Địa phận lãnh thổ quá rộng, một Biệt đội không thể phong tỏa hết.

- Anh nói đi!

Văn Bình đưa ra một quan điểm mới, anh nhìn ra phía trước mà nói:

- Sở cần chuẩn bị một số tiểu đội nhỏ ở các trạm cảnh sát địa phương, phản ứng nhanh và biết bắt yêu tinh, làm những xe tải lớn cho sửa lại phía sau thành những khoang cũi sắt lớn, khóa và lồng sắt kiên cố để đi săn bọn cương thi, bắn hay bắt sống nhốt đem về, ta sẽ thiêu chúng để phòng chúng tái sinh lại. Lập một trạm an ninh mật gần ngôi nhà huyện Kiên Thành, cho gắn camera và thiết bị thu hình toàn bộ quanh ngôi nhà đó, nhưng phải kín đáo. Cử một nhóm liên tục theo dõi hình ảnh thu được tại ngôi nhà này. Ngoài ra, lập một đội chuyên đi theo dõi trưởng thanh tra Trần Khắc Kiệt, khống chế mọi đặc quyền của ông Kiệt tại huyện Kiên Thành. Và sau cùng, nếu may mắn tìm được hang ổ của bọn yêu tinh là bọn cầm đầu chúng ta sẽ cho xây hàng rào điện phong tỏa khu vực đó, bất kỳ sinh vật nào hay kẻ cả yêu ma thoát ra sẽ bị điện đốt.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Ông Danh hỏi:

- Ý anh nói là vì vậy mà các anh chưa dám mở cửa mật đạo vào truy quét.
- Dạ, đúng vậy thưa sếp! Lỡ trong đó có bọn predator dã thú nguy hiểm bọn chúng sống ra lại chạy về phía thị trấn thì càng nguy hiểm cho người dân. Chúng có thể đang tập trung ở đây thôi!
- Anh có chắc vậy không, hay đoán vậy. Cái lãnh thổ Long Hà này có bao nhiêu vùng núi, rừng rậm anh biết không? – Ông Danh nói
- Dạ, dạ!

William đưa tay che miệng tỏ vẻ “Ừm, ừm!”. Ông ta vẫn tò mò vấn đề riêng nên hỏi:

- Thưa ông David, có gì khác biệt giữa lãnh thổ Long Hà và lãnh thổ Phúc An, hay thủ phủ Hàng Châu?

Ông David đưa mắt nhìn ông Winson nói:

- Ông Winson, vấn đề đường lối, ông có thể giải thích cho ông William rõ không? Winson nói:
- Anh đã vào đây, một là đi về nhưng không nghe không thấy không biết! Còn khi anh đã tham gia, anh không thể trở về.
- Oh why? Nghĩa là sao? – William ngạc nhiên trố mắt, xè hai tay ra

Winson nói:

- Long Hà là một địa phận thiêng liêng, thần thánh. Nó mang một sứ mệnh, chứ không phải một nơi rộng lớn nhiều rừng núi như anh nghĩ.
- Ừm! – William đưa tay sờ trán suy tư
- Bất kể ai đến Long Hà, sẽ đều thay đổi nói chung, nói riêng là sa đọa đi, tha hóa đi! Nhưng nguyên tắc là vậy, những thành phần cống hiến cho Long Hà sẽ được trọng vọng, nhà, đất, xe, tiền, những đặc ân, đặc quyền, một cuộc sống ăn chơi hưởng lạc, gái đẹp. Nhưng anh đừng nghĩ vậy là sai, lãnh thổ Long Hà theo quy hoạch là một lãnh thổ có tài nguyên sinh thái, sẽ được đẩy mạnh phát triển hết mức về sinh thái. Anh thấy không, có nơi đâu ở thành thị lại còn trồng rừng nguyên sinh thời cổ đại, có khủng long nhỏ, tê giác, các loài chim khủng long, bò sát ... tất cả những con đã tuyệt chủng đều được sống lại, và sống tự nhiên ở Long Hà. Cũng vì thực tế này, mà bọn người rừng, và yêu tinh xuất hiện trở lại.
- Đúng!- William nói
- Nhưng có một nghịch lý khó hiểu nhưng rất logic! Các ống khói của khu công nghiệp không thể đi đôi với rừng tự nhiên và sinh thái! Điều này đã chứng minh từ thời trước Chúa ra đời, ngày trước khi chưa có kỹ thuật công nghệ cao, nói chung con người chưa có nhiên liệu, điện, gas, lò vi sóng hay vô tuyến, điện thoại thì các chỉ số về môi trường rất cao, người ta có rừng, có đủ gỗ để sưởi ấm, băng Bắc cực chưa tan, không khí chưa bị ô nhiễm.

Rừng là một phần lãnh thổ và cuộc sống của cư dân thời đó. Nói chung, buồng phổi con người ngày đó hoàn toàn sạch không phải ngửi khói xe và khói nhà máy. Còn nay thì khác, ta sống với công nghiệp thì ta không còn củi để đốt, rừng bị thu hẹp, nước biển dâng, băng tan, thảm họa môi trường. Do vậy, Long Hà được đặc cách để phát triển tụt lùi lại quá trình công nghiệp. Anh đã hiểu chưa?

- Tôi hiểu!

Ông Thomas bổ sung thêm:

- Những lãnh thổ công nghiệp khác của quốc gia này, với Trại lao động ngầm dưới đất dưới mặt đất, đến hàng triệu lao động, nuôi sống và làm phồn thịnh cho họ, còn ở đây, một xứ sở của thiên nhiên, chúng tôi chỉ dựa vào thiên nhiên, chúng tôi không có Trại lao động ngầm dưới đất, chỉ có những đồn điền, và nghiêm nhiên chúng tôi được phép cho cư trú bất hợp pháp có thu thuế.

- Yeah, I see, I see, Long Hà thực chất quay lại mô hình các xã hội phong kiến, đời sống dựa trên sự cống nạp và thu thuế tô địa, thuế thân của thường dân.

Ông Winson nói tiếp:

- Nên một con người như ông David cống hiến cho Long Hà, để gìn giữ một khu rừng cho quốc gia này, một sứ sở sinh thái, một buồng phổi cho bầu khí quyển ... dù ông David có đang sở hữu vài đồn điền, nhiều nhà cửa, hai chiếc tàu bay ... cũng, cũng không...

- Ủhm! Ông Winson! Ông đi quá xa rồi đấy! Hãy để cho tôi khiêm nhường mà tận tụy phục vụ! – David nói

William hỏi:

- Nếu tôi quay lại phản đối đường lối này và bỏ đi thì sao?

Tất cả ban giám đốc và hai người kia nhìn William, ông Winson nói khẽ:

- Địa phận này thiêng liêng lắm! Và anh sẽ bị “khử” thôi!

Ngày hôm sau, tại một thôn gần huyện Sơn Đông, có vài người dân đến báo cảnh sát địa phương về việc gia súc, chó, gà bò của họ bị cắn chết ăn thịt bất thường chỉ sau một hai đêm.

Cảnh sát địa phương thấy vụ việc kì lạ, theo quy trình mới của Sở là báo cáo cho Biệt đội. Văn Bình nghe được tin vội cử Minh Hoàng Max và Hoàng Huy Leon lập tức sang thôn đấy.

Tại gần căn nhà chòi nơi Đào và Long thuê mấy ngày qua nay bỏ không.

- Ông có chắc là căn nhà này không? – Minh Hoàng hỏi ông già

- Chắc, lúc đó tôi dậy sớm đi đánh ếch ngoài thôn, thì thấy một cái xe máy người cầm lái là nam phía sau là một cô gái con nhà giàu vừa chạy vừa tránh né mấy người lạ đuổi theo.

Tôi căng mắt ra nhìn lại tưởng là cướp, sau đó nhìn kĩ tôi thấy bọn chúng trông như cương
Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

thi. Còn gã thanh niên thì liên tục cầm dao chém và lái xe máy bỏ chạy. Nhìn kĩ, đó là gã thanh niên đến thuê căn nhà chòi của tôi.

Hoàng Huy Leon nhìn Minh Hoàng nói:

- Anh Hoàng, anh có nghĩ là tên tù nhân đó và cô doanh nhân?
- Tù nhân hả, - ông già thốt lên – Trời hóa ra bọn chúng lừa tôi nói là lên ở dã ngoại tìm, muốn du lịch đồng quê.
- Cũng có thể - Minh Hoàng nói

Hoàng Huy nghe ông già nói xong vội vỗ vai ông ta, nắm tay nói:

- Ông yên tâm, bọn chúng không hại ông đâu, nếu không phải họ thì nên lo, còn nếu đúng là họ thì ông càng yên chí, bọn này cũng quân tử lắm, chúng chỉ quậy phá cảnh sát như tụi cháu chứ chưa thấy có báo hại về người dân!
- Ừm, anh nói thế tôi yên tâm!

Minh Hoàng nói:

- Nhưng cái này mới đáng lo, ông nói ông thấy bọn người đó đổ lại từ thung lũng phía sau?
- Vâng, rõ ràng hôm đó tôi dậy từ hai giờ đi bắt ếch, khoảng ba giờ tôi nghe rất nhiều tiếng động của chim rừng kêu réo và bay về hướng thôn. – Ông già nói
- Thật không? – Hoàng Huy hỏi
- Đúng vậy! Tôi nhớ rõ mà
- Phải có cái gì rất nguy hiểm tấn công bọn chim mới bỏ khu rừng mà bay về phía thôn chứ! – Minh Hoàng nói

Cả nhóm người tiếp cận căn chòi, họ lục lọi sau đó phát hiện ra nhiều dấu hiệu của đánh nhau, sinh hoạt trong nhà. Và vài chục xác người đã thổi rửa nặng quanh và phía sau căn nhà.

Ông già nhìn thấy xác thổi rửa thốt lên:

- Kinh khủng quá! Sao còn tanh hôi gấp mười lần xác bình thường.
- Ất hẳn bọn chúng là yêu tinh! – Minh Hoàng nói.
- Khiếp quá, có lẽ nào bọn này bị nhóm tên tù nhân đó hạ, sau đó đông quá nên bọn chúng đã bỏ đi khỏi cái nhà này. – Hoàng Huy Leon nói
- Hợp lý Leon! – Minh Hoàng trả lời

Nhóm cảnh sát cho lấy mẫu các cương thi, sau đó họ gom xác lại cho ra một góc sau triền đồi đốt hết. Cảnh sát lập tức trở về thôn, gặp trưởng thôn nhắc nhở mọi người phải thận trọng họ cũng bàn kế hoạch với trưởng thôn xem có thể tạm lánh cho dân thôn ở tập trung vào buổi

tối trong các nhà cộng đồng, đốt lửa đêm và cử dân trực gác đêm đề phòng cương thi tấn công.

Chương 12

2. Trốn sang biên giới – Chiến dịch “Thần phong” – Góc gác đặc vụ khố rách áo ôm

Lại nói về Long và Đào, sau khi tiễn Anna từ quán ăn. Hai người lên xe máy chạy sang một hướng khác. Đến giữa trưa, họ đã cách vùng thị trấn Kiên Thành rất xa. Long cố tình đi men các hướng dân cư thưa thớt vì ở những khu hẻo lánh, lực lượng cảnh sát cũng ít đi chỉ còn các đơn vị cảnh sát địa phương tại chỗ, những người này thường lơ là việc tuần tra kiểm soát nhân khẩu so với vùng trung tâm thành phố.

Họ vào ăn nghỉ trong một quán ăn có chỗ nghỉ lại, Đào vào quán trọ nghỉ ngơi chờ Long. Anh đi mua ít đồ trang phục và trang điểm dụng cụ lặt vặt kiểu chổi cùn giẻ rách. Về đến phòng, Long nói:

- Chúng ta cần hóa trang lại cho giống dân lao động tỉnh lẻ đi làm!
- Anh mua gì về vậy, cho em xem! – Đào nói

Long mở gói đồ ra, bên cạnh còn vài cái thùng sơn cũ, ít chổi, cây cọ trét tường.

- Từ giờ đến lúc vượt qua được biên giới, chúng ta phải luôn giả vờ linh kính như vậy.
- Được thôi anh yêu, anh chờ em chút nha.

Một lúc sau, hai người rời đi trên xe y hệt một cặp vợ chồng nghèo quần áo luộm thuộm dính đất và vôi trắng, mặt thì lấm lem tóc tua tủa không chải chuốt hành nghề sơn nhà đang trên đường đi làm. Long còn phải hóa trang cho Đào như có răng sún, thêm mụn ruồi cho bớt nét đẹp xưa trên mặt nàng, mặc áo cũ, tóc tai dính bết bát rũ rượi. Họ tiếp tục chạy thật xa về một hướng khác vẫn gần vùng núi hướng sang biên giới.

Họ tiếp tục nghỉ đêm tại một nhà trọ của dân làng. Đến sáng cả hai ra đến một đường làng của khu làng nhỏ. Long đưa Đào đi vào chợ trời, anh chỉ Đào vào một quán ăn toàn ngồi ăn uống đợi anh, còn mình thì đi vòng quanh chợ, vào một khu vực bán lậu súng ống. Long tìm cách vào khu chợ bán hàng lậu hỏi dò tìm đường sang biên giới.

Trong cái chòi xiêu vẹo, Long và tay lái buôn vũ khí:

- Tôi cần mua thêm ít đạn và súng!

- Vào đây xem này anh trai bản! – gã nói
- Ở đây chỉ có súng thường thôi nhé! Loại tốt hay laser không có! Vì loại tốt khan hàng, loại thường do các cơ sở làm lậu của Ấn Độ sản xuất và bán qua đường biên giới!
- O, tốt lắm, quý hóa quá rồi!
- Anh cho tôi thêm một khẩu tiểu liên và một súng ngắn, ít đạn nữa!
- Được thôi!

Gã cho người ngồi trông Long, sau đó ra phía nhà sau lấy ra mấy thứ anh cần.

- Còn gì nữa không? – Gã kia hỏi
- Ở vùng này, cách nào vượt biên qua kia an toàn nhất? – Long dò hỏi
- Anh muốn vượt biên qua Ấn Độ à.
- Vâng, khôn khổ thật, ở bên này cũng trốn nợ nên muốn qua kia làm việc.
- Úi dòi, bình thường, dân tứ xứ thường hay đến đây rồi qua Ấn Độ, lý do có đủ hết. Cả các cô muốn sang kia làm gái nữa!
- Quý hóa quá rồi! Vậy anh ơi, đi hướng nào an toàn nhất, tôi còn người nhà đi theo.
- Đấy theo tôi biết, anh cứ đi vào sâu từ bản này khoảng độ một hai trăm cây số nữa rồi tìm các đường len lỏi trong rừng mà đi. Nhớ xem bản đồ sang vùng thị trấn độm và chuẩn bị ít tiền hối lộ cho biên phòng bên đó nếu bị bắt gặp.
- Vâng cảm ơn anh, ông chủ cho tính tiền.

Long hỏi tiếp “Bên đó thuê công dân chui là bao nhiêu hả anh?” Gã nói “Năm ngàn cho một năm, cấp thẻ cư trú cho dân tỵ nạn, tự do tuyệt đối, nếu đùng dính vào giang hồ” “Đắt hơn Long Hà những một ngàn rưỡi!” “Đúng, bên này phát triển hơn mà, tiền phải cao hơn”. Long lo âu, vội nghĩ để Đào ngồi quá lâu ngoài chợ không biết có nguy hiểm gì không. Lúc anh vừa mua bán xong, nhìn thấy tướng anh trai bản này nhanh nhẹn, có tố chất tự nhiên thổ phỉ, gã lái buôn hỏi thêm kiểm chác “Có biết đi đánh thuê không, đây giới thiệu cho!”

- Cái gì, đánh thuê? Đánh thuê mà cũng giới thiệu à? – Long hỏi
- Tất nhiên, dịch vụ hẳn hoi! – Gã kia nói
- Thế tiền công bao nhiêu thế đại ca?
- Tôi không rõ.
- Cho địa chỉ, anh đến đó liên lạc, thì phải trả tiền cho họ là 300 khi gặp.

Long nghĩ “Mình đã bỏ trốn, nếu ngang nhiên xuất hiện bên này, chắc có thể gặp vạ với bọn cảnh sát Long Hà nếu họ sang đây, hay thử liều gia nhập bọn giang hồ, lại có ít tiền. Trò đánh

đám mình có ngán gì!” Long đồng ý và nhận một mảnh giấy ghi địa chỉ từ tay trên. Anh đội mũ kín đi ra ngoài.

Sang một khu phố khác, Long lại tìm một cửa hàng cho thuê xe cộ, anh bán cái xác xe máy cũ với giá rẻ sang tay rồi đi xe lai về lại chợ.

Long đi xe về lại chợ, tìm lại Đào. Hai người trao đổi ít phút, Long mừng mà nói:

- Anh đã mua thêm một khẩu tiểu liên cho em dùng. Chúng ta vẫn còn tiền của Anna cho. Anh đã hỏi dò rồi. Chúng ta có đủ tiền mua thẻ xanh sông yên ổn bên đó một năm.

- Vậy hả anh, em mừng quá!

- Giờ anh mới hiểu được sự chu đáo của cha Anna, có lẽ ông ta thừa biết chúng ta sẽ bỏ xứ và như vậy đi đâu cũng cần ít tiền.

- May quá, mình gặp ân nhân rồi anh! Nếu đi khỏi nhà cũ, em cũng chẳng có tiền, vì trước giờ em có biết kiếm tiền gì đâu. Chỉ ở tạm ở đó theo bọn yêu tinh đó.

- Anh sẽ tìm một cái nhà chòi nào trong làng và đến đó vừa thuê vừa làm, ta sẽ sống ẩn một thời gian.

- Ừ!

- Nào ta đi!

- Ta sẽ phải thuê xe đi ra vùng biên, anh bán xe máy rồi!

- Dạ anh!

- Chúng ta sẽ phải đi đường rừng hoặc trèo qua đèo mất mấy ngày.

Họ thuê một chiếc xe lôi của dân địa phương, đi về hướng biên giới. Rồi bắt đầu trèo đèo lội suối theo những lối mòn mà dân bản hay dân buôn lậu thường qua lại. Hướng về phía tỉnh vùng đệm vô chính phủ giữa Đông Dương Quốc và Ấn Độ.

Tối cùng ngày, theo lệnh triệu tập gấp, một số thanh tra từng đạt nhiều thành tích công hiến cho sự nghiệp thu thuế và phá án có mặt tại tổng hành dinh của Sở cảnh sát Long Hà. Bên trong và ngoài, dù trời nhá nhem tối, bên trong đèn điện sáng bừng, trạm điện thế cũng được xây kiên cố thêm và đắp xi măng lại, có một chòi gác ngay tại cổng trạm, các súng máy lắp trên hàng rào điện laser quay liên tục. Cảnh binh xếp thành từng đội hàng dài liên tục duyệt binh qua các chốt.

Đúng tám giờ, William và Văn Bình cùng đích thân ông David đã đứng trong sảnh hội trường của Sở, hai ông Phó giám đốc không tham dự, ông Hoàng Nguyên Cảnh Thomas bận đi họp bên lãnh thổ khác về vấn đề nội các và chiến lược phát triển và an ninh quốc gia, ông Lưu Trấn Minh Winson bay gấp sang tòa bạch ốc của thống đốc và thống đốc lãnh thổ Long Hà xin báo cáo chiến lược “Tiêu diệt yêu ma” tốc hành và giải trình kế hoạch xin Thống đốc cho giải ngân rót tiền vào chiến lược. Văn Bình cầm tờ giấy diêm danh, những cái tên thanh tra được xướng lên, mọi người sắp hàng nghe tên mình Phan Nguyên Đức (Tommy); Lý Anh Khôi (Jim), Quyền Văn Tuấn (Denny), Trần Minh Hòa (Harrison), Tống Triệu (Dieter), Bùi Sỹ Văn (Veron), Lương Huy Tuấn (Sylvain), Chu Quốc Đạt (Barber), Trương Trọng Ninh (Pablo), Nguyễn Tuấn Hùng (Sam), Ngô Thanh Tùng (Ren), Vương Vệ (Watson), Hoàng Minh Quyền (Yo), Trần Khả Danh (Joody), Tô Tịnh (Peter), Đoàn Quyết Chiến (Mike), Trịnh Thế Lôi (Craig), Phạm Bá Hùng (Haman), Võ Đại Liệt (Louis), Vũ Thế Hào (Jimmy), Quách Minh (Alain) ...

Sau bài diễn văn ngắn gọn của ông Giám đốc Sở về kế hoạch “Thần phong” tập trung lực lượng tạm thời để thi hành nhiệm vụ. Tuy nhiên, nội dung và đối tượng của kế hoạch này không được loan báo, và quyết tâm giữ kín đến phút cuối cùng vào giờ xuất phát, sau khi xây trại đóng quân và cắm trại. Trong bài diễn văn về kế hoạch này, các viên thanh tra trước đến nay đã quen an nhàn và tự do tự tại lo đi kiếm tình hình hộ tịch và thu thuế, làm việc với các băng đảng, họ được lệnh phải đổi lại lịch sinh hoạt, tạm cách ly gia đình và được chuyển vào trại lính sống. Mỗi người được cho chỉ huy một tốp ba mươi cảnh binh cùng trang thiết bị súng đạn, đồng phục ...

Các viên thanh tra sau buổi họp được điều vào khu cách ly ngay. Văn Bình và William cùng ngài cảnh sát trưởng lãnh thổ Long Hà ông Thái Hoàng Uy (Rick) nhận nhiệm vụ làm tổng chỉ huy chiến lược “Thần phong”.

Ngoài một số lệnh tạm thời vừa được ông David đích thân ban bố, một lệnh khác của ông David theo cố vấn của Văn Bình, cho nhóm biệt kích bí mật lùng bắt trưởng thanh tra Sở cảnh sát Long Hà là Trần Khắc Kiệt, nhốt vào nhà tù đặc biệt trong lồng sắt và hàng rào laser vây quanh, vì hắn bị khả nghi là yêu tinh.

Ngày hôm sau, Phó giám đốc Sở là ông Lưu Trấn Minh Winson trở về báo tin mừng với ông David, chính quyền đại diện bởi thống đốc và thống đốc đã đồng ý cho duyệt giải ngân cho kế hoạch “Thần Phong” để mua phương tiện chiến đấu second-hand từ các lãnh thổ mạnh trong quốc gia. Đây cũng là một thỏa thuận có lợi cho các lãnh thổ khác vì tiêu thụ được đồng phương tiện đã dùng đang chờ thiêu hủy. Sau đó, ông Lưu Trấn Minh sang lãnh thổ

Trường Giang thỏa thuận cho mở cửa rộng trạm kiểm soát giáp ranh lãnh thổ Long Hà và lãnh thổ hải cảng Trường Giang cũng như vận chuyển đường biển các loại vũ khí đạn, phương tiện đi qua Trường Giang vào Long Hà.

Những ngày sau đó, một phần ba lực lượng cảnh sát lãnh thổ Long Hà được đặt trong tình trạng Báo động 1 là nội bộ cảnh sát. Kế hoạch “Thần phong” dần dần đi vào quy củ. Thông tin và nội dung vẫn tối mật. Thanh tra Trần Khắc Kiệt bị tóm trong một lần đi dạo vào rừng tìm các yêu nữ, và tống giam vào trại đặc biệt. Ngôi nhà tại huyện Kiên Thành là tâm điểm, cử biệt kích đến thám thính, lắp đặt camera và tháp laser bao quanh khu nhà, khi cần có thể phóng thành hàng rào bao vây. Vì kế hoạch “Thần phong” chủ trương diệt yêu tinh, không phải chiến tranh hay chống khủng bố, nên lãnh thổ Long Hà chỉ cho mua thêm hơn chục trực thăng chiến cơ, năm mươi thiết vận xa, và một trăm xe tải và vũ khí đạn đã dùng của các lãnh thổ khác. Hơn một ngàn con chó Berger cũng được nhập vào cảng. Gần giáp ranh lãnh thổ Long Hà và Trường Giang cho xây một trại lính, dân cư bất kể thành phần nào và nhà cửa bị dọn sạch sơ tán hết.

Tại đây, các cảnh binh cho nhập phương tiện, vũ khí và nhốt chó, tiếng chó sủa vang inh ỏi một góc trời. Một trại khác gọi là trại Thần phong được xây bên ngoài thành huyện Kiên Minh gần biên giới. Trại dã chiến bên Kiên Minh xây theo kiểu quân sự có thể tháo ráp và di chuyển, có bệnh viện dã chiến cỡ nhỏ, lều trại cho khu tổng chỉ huy, và lều trại cho lính. Chỉ trong hai ba ngày, gần hai ngàn cảnh binh lẫn học viên cảnh sát, cảnh sát mật tự do được điều động về trại ngày đêm tập luyện, cắm trại. Trong ngày, chia làm nhiều canh, mỗi canh, tại trại tổng chỉ huy, ba chiếc trực thăng quân sự quần thảo ngang dọc xem có lực lượng bên ngoài nào đến thám thính hay phá hoại. Thông tin công báo duy nhất mà các học viên, cảnh binh, và dân quanh vùng được truyền miệng là “tập trận” cho cảnh binh.

Sau khi toàn bộ Kế hoạch “Thần phong” ổn định và có thể nhìn thấy được mô hình, ông David đã ban hành lệnh cho tổng chỉ huy phải quét và diệt sạch bọn cương thi, người rừng trong vòng một tháng chậm nhất là ba tháng. Thêm vào đó, yêu cầu khác là lực lượng phải được đào tạo để phân biệt bọn cương thi, yêu tinh với các loại thú động vật cổ đang sống tại những cánh rừng bạt ngàn tại đây.

Khi khu trại Thần Phong đã dựng lên, ngày đêm Thái Hoàng Uy, William, và Văn Bình miệt mài bàn chiến lược, nghiên cứu bản đồ địa hình toàn Long Hà và các nơi rừng sâu, biên giới, có thể cho là có người rừng sinh sống.

Họ bắt đầu mở các trận càn quét quanh các vùng núi khả nghi nhất tính từ tâm là ngôi nhà huyện Kiên Thành.

Khi chuẩn bị đủ lực lượng, Thái Hoàng Uy, William và Văn Bình trực tiếp cho cảnh sát đặt mìn phá cửa tại lối vào từ phòng của Đào. Bọn họ len lối đi xuống từng bậc đá. Từng toán lính cứ năm sáu người đi chung, hai người bắn yểm trợ bằng súng laser, hai người cầm lưới bằng sợi dây đan thêm dây nhựa cực kì dai khó đứt hay bị cắt.

Họ đi một lúc gặp vài con cương thi ra trước, tất cả bị bắn hoặc tung lưới kéo trối lại.

Một số đặc cảnh trở tay không kịp bị cương thi cắn xé, họ phải rút túi chất độc trong túi ra cho luôn vào miệng cắn và nuốt tại chỗ gây tê và chết trong hai phút sau. Về những cái chết này, họ đã được báo trước nếu bị cương thi tấn công nhằm tránh biến thành cương thi sau này.

Toán lính bắt được khoảng chục con cương thi đủ loại kéo ra, tất cả bọn chúng bị trối gô trong các lưới dây được chở về trại làm thí nghiệm.

- Bắt được chưa? - William hỏi háo hức

Một binh sĩ lại gần William nói:

- Dạ thưa ngài, chúng tôi đã làm đúng theo chỉ đạo, giết hết con nào đến và để lại chục đứa làm thí nghiệm.
- Tốt lắm! – William nói đắc chí

Một lúc sau William hỏi:

- Ở đâu mà chúng ra nhiều thế?

Văn Bình nói:

- Có vẻ những người này là dân quanh vùng này, bị tấn công, chết trong rừng và sau lại thành cương thi!
- Bọn chúng có thể lây nhiễm cho nhau qua đường nước bọt và máu hả?
- Đương nhiên, anh William, y như bệnh chó dại vậy – Văn Bình nói

Đến chiều, sau nửa ngày phá cửa mật đạo. Ban chỉ đạo trại Thần Phong vào trạm xá dã chiến cách lán trại cảnh binh khoảng một kilomet. Các cương thi còn sống này được đưa vào trạm xá.

Bọn cương thi bị lột hết quần áo, hai tay hai chân cổ bị trối chặt bằng còng thép trên bàn mổ. Các chuyên viên pháp y tiến hành lấy dịch, nước mô, tóc, da ... của chúng để xét nghiệm.

Một lát sau, một chuyên viên pháp y ra nói trước ba người Hoàng Uy, William, Văn Bình

- Thưa ban chỉ huy, bọn này có gen chả giống ai, không giống của người cũng như của vượn. Có vẻ sơ đồ ADN của chúng rất kì lạ y như không thuộc loại động vật nào.
- Sao kì vậy – William hỏi

- Có lẽ sau khi bị thành cương thi, tất cả da thịt tế bào chúng biến đổi sang dạng khác. – Chuyên viên trả lời

Chuyên viên pháp y nói tiếp:

- Chúng thở rất ít, khí gì chúng cũng thở được từ CO₂, nito, chúng có thể thở cả khí độc hay khí trơ miễn là có không khí. Máu của chúng là máu màu trắng xanh, có khả năng lây nhiễm nếu tiếp xúc với máu người. Biến tất cả người nào nhiễm máu này thì trong vài ngày sẽ chuyển sang máu của chúng. Khi bị nhiễm trùng đổi máu, người này sẽ thành cương thi sau đó
- Kinh quá, thảo nào chúng có thể nằm dưới đất nhiều năm trời không ăn uống gì vẫn sống được. – Văn Bình nói

Chuyên viên pháp y lấy chứng minh chụp một mặt nạ toàn khí CO₂, nito cho một con người tách khỏi nguồn không khí bình thường, nó vẫn không chết. Từ cái lọ phễu chứa máu và nước bọt, dịch của vài con, chuyên viên nói tiếp và cho tiêm vào chuột, côn trùng hay chim ưng. Khoảng năm mươi phút sau, tất cả con vật ăn xác này lăn ra chết.

- Đặc biệt bọn này rất hôi và xác chúng chứa toàn chất độc hữu cơ kể cả sau khi chết, nếu loài chim ăn xác hay côn trùng kiến ăn xác của chúng, các loài vật này cũng sẽ chết y như ăn chất độc.
- Và các ngài xem, chúng có sức khỏe gấp mười lần người thường.

Họ làm một thử nghiệm nhanh mở một tay của một con cương thi, cho tay nó bám vào một cái vòng dây của máy đo lực kế. Màn hình máy cho thấy chỉ số cao hơn của người là mười, của dã nhân là hai ba lần.

- Bảo làm sao mà đánh tay đôi không lại bọn này trời. Chắc bắn laser mới hạ được chúng!
– Thái Hoàng Uy lắc đầu.

Chuyên viên gật đầu nói:

- Ngài nói đúng, chúng chỉ có lửa thì đốt được da thịt của chúng, hoặc súng laser bắn thủng nội tạng.

Họ tiếp tục làm thí nghiệm dùng mỏ hàn khò dí vào tay của một cương thi. Mỏ hàn đi đến đâu, thịt lóc chảy nước đến đó. Tiếng kêu gào rống thảm thiết cả cái bệnh viện, mùi tanh hôi cực độ.

- Bọn này không giống loài quỷ Dracula mà cà ròng trong truyền thuyết, thưa các ngài. Ánh nắng chúng không sợ nhé, cả thánh giá bùa ngài, hay tôi ốt gì chỉ là trò hoạt hình với chúng thôi.

William hỏi:

- Nghĩa là chả có gì hù chúng, ban ngày nếu gặp người chúng vẫn tấn công ... mà nó có ngủ đông không?

Chuyên viên pháp y nói:

- À, tôi quên nói, thưa ngài, nếu tình hình bất lợi về thức ăn môi trường sống, chúng có thể chui lại xuống đất ngủ, trong thời gian này toàn cơ thể chúng hút hơi ẩm và bất kì chất hữu cơ gì của đất để duy trì nhịp sống.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Văn Bình hỏi:

- Đâu tại sao anh cho là vậy!
- Thưa các ngài nhìn xem – Chuyên viên chỉ tay về một gian thí nghiệm bên kia

Có hai con cương thi bị trói riêng được thí nghiệm là chôn sống ít dưỡng khí và trói thả xuống bể nước, tất cả các thùng, bể này có cảm biến và camera quan sát.

Chuyên viên pháp y bật lại màn hình thu toàn bộ diễn biến sau khi cương thi bị chôn. Chúng liền ngừng thở, cơ chế sinh tồn lùi lại mật độ rất chậm. Trên da của chúng nhanh chóng mọc ra các vẩy như nhọt để hút chất, bằng chứng là đất quanh đó bị bạc màu đi vì khô cần thiếu chất màu mỡ. Thậm chí trùn đất, đĩa có trong đất khi lại gần cơ thể chúng cũng bị ngấm chất độc mà quần quai chết chứ chưa nói là vào đực khoét thân của chúng.

Văn Bình vội cho ý kiến:

- Y như cây nhĩ, khi gặp bất lợi chúng biến thành một thực vật nằm chờ thời.
- Dạ, dạ, dạ ... he he he, rất khó diệt đấy anh Văn Bình! Không lẽ chúng ta phải đi đào cả đất để tìm bọn này. – Thái Hoàng Uy nói
- Vất vả quá rồi, không thể nào, thể này thì biết đào ở đâu cho hết.

William nãy giờ đứng yên vội nói:

- Cần lệnh ngay cho các lãnh đạo Sở, chế ra lại các loại súng phóng lửa hay súng laser để diệt gọn bọn này từ xa.

Văn Bình nói:

- Ai đã tạo ra bọn quái nhân này, có vẻ bộ gen của chúng y như của sinh vật ngoài trái đất?
- Giờ chưa xác minh được tại sao vậy – chuyên viên pháp y nói
- Hay là chúng được đưa xuống từ một thứ gì đó, tàu UFO, ma quỷ, hay một thiên thạch bụi nào đó rơi xuống quả đất và còn mang mầm mống của chúng ẩn trong lớp đá.
- Dạ ngài hỏi tôi, tôi hỏi ai ạ!

Chiến dịch Thần Phong tạm thời bị dừng một vài ngày. Họ chờ ý kiến của lãnh đạo Sở cho làm các loại súng phóng lửa và mang đến cho hậu cần.

Tại Tiền Châu – Phúc An, Anna trở về nhà rạng sáng ngày hôm đó. Cô đã suy nghĩ miên man. Khu biệt thự nổi dấy trong một khu vực nhà biệt thự tại ngoại vi trung tâm Tiền Châu đã xuất hiện dần trong tầm mắt, cô đã đến nơi. Cũng như Paris hay Luân Đôn, giới thượng lưu giàu có thường sống trong những khu biệt thự cách trung tâm hành chính văn hóa khoảng một hai giờ đi xe, còn trong thành phố chỉ là các building công sở, chính quyền và một vài building chung cư cao cấp, bên dưới những khu chợ nhỏ len lỏi vài nơi sống ổ chuột tạm bợ cho những kẻ ăn xin, bốc vác. Khi Anna về đến nhà, mọi người chưa hết bàng hoàng. Cô trông hốc hác, gầy hơn trước. Mặt cô vẫn còn vương những thất thần của những chuyện đã xảy ra trong nhà tù.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Đến trưa hôm đó, Anna còn chưa ngủ dậy, đến tận chiều cô mới tỉnh giấc chút ít, nằm một mình trên chiếc giường sáng loáng kiểu nhà Villa thời cận hiện đại, Anna lặng yên nhìn ra phía hồ bơi. Cả ngày hôm nay cô không ăn gì, chỉ ăn ít hoa quả tươi, uống nước ép, và vài miếng sô cô la. Ăn xong cô lại ngủ mê một đến tận trưa ngày hôm sau.

Ngày hôm qua, khi vợ cả của Henry đến thăm con gái riêng của ông. Rồi sau đó một người đàn bà khác, là mẹ ruột cũng đến thăm Anna. Hai người đàn bà tránh nhau. Biết ý, ông Henry cũng tránh phải gặp hai bà cùng lúc. Hôm nay, cha mẹ và một số anh em trong nhà, có cả vị hôn phu của cô ông Denny Lâm Hoàng CEO của công ty Zebra Media Inc. thuộc một tập đoàn truyền thông của Châu Âu tại Tiền Châu – Phúc An cùng đến. Họ đứng lưu lại tại bể bơi ngoài trời, nói chuyện, dùng sâm banh nước trái cây, bánh kẹo, xì gà hàn huyên gần cả buổi trời mà cô Anna vẫn chưa khỏe dậy mà tiếp chuyện.

Có lúc Denny, sau khi thăm hỏi gia đình mọi người, hẳn muốn xin nói chuyện riêng với ông Henry Nguyễn Lâm Phi Vũ – cha Anna:

- Thưa ông, tình hình Anna bị bắt tình nghi vào tội sát nhân, giam lỏng một thời gian trong cái xứ Long Hà đó rồi bắt ngò trở về lại nhà, làm cháu cũng hết sức ngạc nhiên! –

Denny nói

- Tôi lại không có gì ngạc nhiên! – Henry nói

- Sao ông lại cho vậy? Không phải ông không lo cho tình hình cô nhà?

- Không! Anna đi du lịch tự túc nhằm tìm hiểu thị trường nước uống bên đó. Nó vẫn hay làm vậy. Lần này chỉ là một chuyện xui xẻo! Đòi người làm sao tránh hết vận xui!

- Nhưng thưa ông, chuyện này ảnh hưởng đến tính mạng của Anna! – Denny quan tâm xởi lời

- Lúc đầu tôi cũng lo, rồi sau đó tôi không lo, vấn đề chỉ là thời gian. Tôi biết họ sẽ không giam Anna lâu!

- Anna phạm tội giết người, thưa ông?

Henry ngạc nhiên hỏi:

- Cậu đính hôn với con gái tôi, cậu cũng không nắm chuyện gì với vị hôn thê à?

Denny đánh đưa tay gãi đầu, cười nói:

- Ngay khi Anna bị giam, cháu không liên lạc được với Anna. Khi gặp gia đình, nhà cũng tránh cho cháu biết chuyện, lúc đấy cháu lại bận vài buổi đi công tác nước ngoài vài ngày.

- Ừ nhỉ! Gia đình tôi cũng tránh cậu lúc đó!

Denny nói:

- Bác cũng biết đó, cái Long Hà nó khất khe chuyện bang giao với Phúc An. Giả dụ, ở ngay Phúc An này, Anna có bị gì thì cháu còn can thiệp được.

- Cậu nói đúng, vấn đề không phải là tiền nữa, mà là luật lệ riêng của họ. Có vào can thiệp họ cũng không cho! Hơn nữa, vụ việc đó lại đang dính tới một vụ việc khó hiểu, nên cảnh sát bên đó làm kỹ. Tôi hiểu ý cậu lo lắng cho Anna. – Ông Henry nói

- Vậy sao Anna được thả ra, trở lại về nhà? Cô Anna có còn bị cảnh sát kết án tiếp không? – Ánh mắt hần nhìn ông thăm dò

- Không! Theo tôi biết, thì có thể vụ án đó là có thật, nhưng không đủ bằng chứng kết tội, nên họ thả Anna sau khi hết thời gian giam lỏng. – Henry nói dối

Ông Henry nói tiếp:

- Cũng may mọi chuyện diễn ra chỉ trong vài tuần, con bé Anna nó phúc phận cao lắm, nên dù có gặp nguy hiểm cũng may nhanh chóng được bình an.

- Theo lời Anna kể trên đường về, thì quanh khu vùng biên giới Long Hà và Ấn Độ, nổi lên một chuyện rất khó hiểu.

- Có những cương thi như ngày xưa đói khát sống lại và đi tấn công từ gia súc cho tới người. Về số lượng thì chưa biết, nhưng có vẻ chúng đang lan ra quanh các khu rừng.

Denny ngạc nhiên hỏi:

- Cương thi à chú?

- Ừm, mọi thứ vẫn có thể xảy ra mà. Khủng long còn được làm sống lại thì cương thi cũng có thể. – Henry nói

- Đúng là xã hội hiện đại thì càng thêm nhiều biến dị mới!

- Con người không biết phải đối mặt với cái gì nữa đây!

- Thôi chú, chuyện xui xẻo đã qua, Anna quả thật là rất có mạng Tề thiên, hạn xấu vừa qua rồi

- Ừm.

Chợt Denny nói:

- Vậy dù sao cháu cũng đã đính hôn với Anna, vụ việc xảy ra gần ngày cưới. Nhân dịp này, xin cho phép cháu gọi chú là cha vợ, và ... và con xin tổ chức lễ cưới sớm hơn ngày hẹn

- Nhưng tại sao?

Denny nói, mừng quýnh, thay cho bản tính ích kỷ lúc nãy:

- Con sợ mất Anna, con xin cưới Anna không thể chậm hơn nữa dù là 1 ngày!

- Hừm, hừm ... ta cũng tán đồng, nhưng hãy hỏi ý Anna trước.

- Vâng, thưa cha!

- Nhưng cậu dự định rời sớm bao lâu?

- Trong tháng này!

Henry bảo Denny đợi ngoài phòng khách, ông đi đến phòng của Anna nói:

- Anna con nghỉ ngơi khỏe chưa?

- Dạ con khỏe rồi cha, chỉ mấy ngày bị ăn ở thiếu thốn vất vả thôi mà cha.

- Con rất vất vả rồi, y như người vừa mới trải qua vận hạn!

- Cũng may phúc của con cao còn gặp người tốt giúp đỡ.

- Con cảm ơn cha đã cho tiền đôi vợ chồng đó. Mà sao con thấy vợ anh ta nhìn làm sao đó, không giống người thường.

- Ủm cha cũng để ý, cô ta nhìn xanh xao, không giỏi giao tiếp, không rành mấy cái như cuộc sống bình thường. Hình như không phải người dân thành thị, nhìn như người bản làng.

- Nhưng có cô ta cứu anh chàng kia, anh chàng kia mới rảnh tay mà vào cứu con. Hình như cha có nghe tin Trạm cảnh sát đó bị hỏa hoạn thiệt hại nặng không?

- Ủm có chứ con, không ngờ để cứu được con, anh ta làm liều vậy! Giờ thì thành kẻ bị truy nã vì phá hoại Trạm cảnh sát.

- Họ phải bỏ xứ mà đi hả cha?

- Cha biết chứ con, ngàn ấy tội thì làm sao ở yên ở cái xứ đó, kể cả ở đây. Nên cha đã lo cho họ đủ ít tiền, đủ để trang trải trong vài tháng sau này. Nhiều thì mình không nên lại tạo cho họ cơ hội lợi dụng kẻ công xin xỏ. Cha đoán họ sẽ vượt biên sang Ấn Độ. Nơi đó là dễ sống nhất cho mấy dân có quá khứ bất hảo.

- Hì hì, cha tâm lý quá.

Henry lúc sau nói:

- Cha biết con thoát ra được không phải do cảnh sát. Cái xứ Long Hà phong kiến đó không dễ thả người một khi rơi vào tay họ!

- Hú hồn cha ha, nhưng giờ con đã về với cha bình an này! – Anna cười nói

Henry nói:

- Hô! Hô! Mà kẻ cũng lạ. Anh chàng cứu con lại cũng ở Phúc An.

- Đúng rồi! Không có anh ta con có lẽ vẫn đang trong tù, và bao nguy hiểm rình rập con!

Henry nói:

- Bên cảnh sát Long Hà đang nghi anh ta là phần tử khủng bố, điệp viên hay gì đó, nhưng theo trực giác, cha không tin vậy, một kẻ khủng bố không bao giờ có lòng nhân ái và máu

anh hùng ra tay cứu mỹ nhân. Theo cha, anh ta đang vướng vào vụ gì hay người ở đâu xâm nhập trái phép Long Hà hoạt động...

- Chuyện gì hả cha?

- Chuyện chính sự rất phức tạp, con biết giờ có cả ngàn tổ chức mật hợp pháp và không hợp pháp, ta chỉ biết vậy, họ không bao giờ nêu tên ai. Nhưng cha muốn nói, một anh chàng bình thường như con quen biết lại có thể sử dụng thành thạo vũ khí, phương tiện và giải cứu như biệt kích thì lai lịch họ còn nhiều góc khuất.

Henry thở dài nói:

- Có rất nhiều số phận, chúng ta không thể nào lo hết cho họ. Cứ để họ tự nhiên sống và tranh đấu mà sống. Chúng ta vẫn là người làm kinh doanh. Dù gì mọi chuyện xong, chúng ta vẫn phải quay lại lo cho sự nghiệp kinh doanh, có cả chục ngàn nhân viên trong tập đoàn đang làm việc. Lo được công ăn việc làm là cho họ là tốt rồi con.
- Con hiểu rồi cha, con sẽ không đi xa một mình nữa, cùng cha lo tốt việc kinh doanh.

Henry lại nói:

- Nhân tiện cha nói, Denny đến gặp con đang đợi ở bên ngoài, nhưng cha nói con đang ngủ!
- À
- Và cậu ta có mong muốn rút ngắn ngày cưới lại. Con đồng ý không?
- Dù có tình cảm với Denny nhưng lúc này con đang mệt mỏi!
- Mệt mỏi, con hãy quên chuyện phức tạp kia, cùng theo cha đi ngựa, đánh golf bên ngoài thì trần là khỏe lại!
- Nhất định vậy!

Một ngày sau, khi buổi chiều mát, Anna theo cha ra ngoại ô chơi golf cuối ngựa. Đến gần xế chiều, Denny đến thăm cô và ông Henry. Ông Henry để hai người nói chuyện riêng. Họ đi dạo trong sân golf một đoạn. Đợi đến lúc mặt trời gần lặn, Denny mới quay sang nói câu quyết định mà hắn nghĩ đã lâu với Anna, hắn cầm hai tay cô vào tay hắn nói:

- Anna! Anh không thể để mất em thêm một ngày nào nữa! Chỉ có gần một tháng, em bị giam trong tù, anh tưởng như dài một năm, lòng anh lúc nào cũng dỗi về nơi đó ngóng tin tức em. Anh đã cố gắng liên lạc nhưng không được.
- Ừ, trong tù cấm ai liên lạc đến - Anna nhìn Denny
- Anh xin lỗi em Anna, anh ích kỷ quá, cứ lo bận việc mà không để tâm em, anh nghĩ là tưởng như vậy để cho em được tự do tự tại, em cảm thấy thoải mái. Nhưng lần sau, anh sẽ thu xếp thời gian đi chung với em khi em đi xa, dù là công việc bận rộn đến đâu! Anh sẽ đi cùng em, mọi rắc rối sẽ không xảy ra nữa! Nếu có, anh sẽ là người đầu tiên bảo vệ em.
- À mà em ầu ghê, nhà có hàng chục vệ sỹ thì lại bỏ đi một mình.

- Em biết em cũng ầu, tại mấy lần trước em cũng tự túc du lịch có sao đâu! Mà anh, em đi với vệ sỹ người ta sẽ ngại làm sao em cảm nhận và thâm nhập cuộc sống bình dân. Em đang đi tìm hiểu xem người ta ăn uống gu gì, giá cả ra sao, và người ta thích loại gì ... Đó, vì vậy mà em đi du lịch bụi!

- Thôi em đừng có ầu nữa nhé!

- Anh chỉ có một cô bạn học năm nhất khi anh đang sắp tốt nghiệp thôi đó!

- Em nhớ rồi mà anh, chúng ta học chung một trường bên Mỹ. Khi anh làm lễ tốt nghiệp, thì em là sinh viên mới tinh! Hi hi...

- Và giờ đây, anh là hôn phu của em!

- Hí, hí!

- Anh sẽ cưới em, cưới sớm hơn lịch hẹn, ngay trong tháng này!

Ngày hôm sau, cả Đông Dương Quốc tiến hành tổ chức ngày quốc khánh Đông Dương Quốc rất lớn, bên Sở cảnh sát Phúc An, hôm nay, ông trưởng thanh tra Trần Hiếu Tuấn tranh thủ ngày Quốc khánh thay mặt cho Sở cảnh sát Phúc An dẫn đoàn quan chức của ngài Thống đốc lãnh thổ Phúc An xuống thăm quan tình hình Trại lao động ngầm dưới đất của lãnh thổ. Đoàn đi tàu ra một bãi đất rộng, đáp xuống sân bay sau khi làm thủ tục giấy tờ, kiểm soát.

Họ cùng vài nhóm vệ sỹ cảnh binh hùng hậu, súng ống, áo giáp đen kịt vây quanh đoàn quan khách hơn hai mươi người đi thang máy xuống địa hạt Trại lao động ngầm dưới đất. Một chiếc cửa bằng thép to chống bom, mở ra họ bước vào cầu thang rộng chờ và lên những thang máy hình vòng cầu, di chuyển trong những khoang nối dài hình mạng lưới đi sâu vào Trại lao động ngầm dưới đất. Tại đây giao thông chính là những chiếc thang máy chạy trong đường ống đi dọc ngang trên đầu, bên dưới là la liệt công xưởng, nhà máy ... tiếng động của máy móc và khí cụ vang lên luôn âm ỉ náo nhiệt. Những con người ở đây, như công dân hạng hai, ngày đêm phải lao động vất vả để trả thuế thân. Hôm nay dịp Quốc khánh, nhiều toán thợ cũng được nghỉ phép để thăm hỏi người thân dưới này.

Đến xế chiều, ông Tuấn xin ý kiến đoàn quan khách cho đi riêng, thực chất ông đi xem tình hình dưới này và trở về lại khu trại gia đình Long dưới này. Chính ông là người đứng đầu những kế hoạch tuyển mộ nhân lực bí mật cho các đội biệt kích, và đặc cảnh hạng nặng, tức những nhóm này phải tham gia đánh nhau nguy hiểm để đổi lấy quyền phóng thích cho mình. Ông đã thay quần áo tiếp khách bằng bộ áo lao động và cùng ba cảnh binh âm thầm sang khu

trại mà ngày trước ông từng chứng kiến tên “Tom quả chùy” đầu võ ở đó. Ông đã tuyên hấn và cho lệnh lên thành phố trên để đào tạo mật.

Khi đi lang thang quanh khu trại, chợt tình cờ ông thấy một ông già một cậu trai rất giống thằng “Tom quả chùy” và một cô gái cũng giống anh ta. Khả nghi, vì đã lâu ngày, ông không nhớ rõ hình ảnh của gia đình tên Tom đó giờ thay đổi ra sao, ông Tuấn giả vờ lân la lại nghe câu chuyện. Bọn họ nói với nhau vài chuyện mà ông nghe được:

Ông già nói:

- Tim! Thằng Tom nó bảo sang khu trại khác làm việc, mà mấy năm rồi không thấy nó về bên khu này! Con có thấy nó ở đâu không?

- Không rõ, thưa cha! Anh con đi theo nhóm nào con cũng không biết! – Gã thanh niên giống “Tom” như đúc nói

- Cả Linh! Mà cũng không nghe được tin gì về anh mà ừ?

- Không!

- Mẹ năm nay già yếu rồi! Đã mười mấy năm bà làm bên xưởng dệt, tiếng ồn, bụi bặm, người già yếu sao lại mấy thanh niên. Ah! Gần mười mấy năm, ta làm quanh năm vẫn không thể lên trên kia được!

- Cha đừng buồn! Rồi anh Tom sẽ có tin vui, anh sẽ kiếm thêm tiền đóng thuế cho cha mẹ!

Và con và Linh nữa!

- Đúng! Gia đình ta từ từ sẽ lên trên thành phố sống được

- Tao không biết! Thằng Tom nó còn lo thuế cho nó, mà lo cho mà! Tao và mẹ mà già rồi, sống lao động ở đây đã quen, hơi vất vả nhưng vẫn có cuộc sống ...

- Cha không tin là anh con giỏi giang sao cha! Anh ấy giỏi nhất khu trại này!

- Mấy trò đánh đấm à? Hi hi, nó cũng giỏi như cha nó ngày xưa vậy, ngày xưa tao cũng hay đấm đá cho vui kiếm tiền đây! – Ông già cười

- ...

Câu chuyện ngắn ngủi vậy, nhưng làm ông Tuấn một phút thấy quặn lòng. Ông so sánh gia đình tên “Tom” giờ là Long với gia cảnh mình. Nhưng chợt nghĩ là ngày xưa gia đình ông cũng lao đao suýt nữa thì cũng bị đưa xuống Trại lao động ngầm dưới đất vì không đóng đủ thuế, trước cả lúc ông lấy vợ. Một cảm giác gì đó nhen nhóm khi ông lặng lẽ cùng hai người cảnh binh bỏ đi trở lại nơi của đoàn quan khách đang nghỉ chuẩn bị bữa party tối, ông Tuấn

cũng muốn làm chút gì cho cả gia đình họ, dù không phải cho tất cả, thì cũng một người đại diện

...

Câu chuyện của họ lại tiếp tục, ông già nói:

- Ngày trước, cha là một tay đấm nghiệp dư, định thi vào ngạch cảnh sát. Những lúc ở nhà, bên ngoài khu chợ bát nháo, có khi túng tiền, cha đã tham gia trận, lúc đầu chỉ là tìm ít tiền tiêu vặt, cha thắng liên tiếp nhiều trận khiến một bầu sô đen chú ý, vung vẩy tiền để đặt tiền cho cha trước vài trận đấu lớn

- Vâng ...

- Thời kỳ đó, lương học việc của cảnh sát viên mỗi tháng chỉ trên ngàn Dollar, cuộc sống khó khăn. Vô tình cha nhận thấy rằng mình có thể xoay hơn tiền lương chỉ trong vài ngày đấu, một nghề trái ngược hẳn với nghề cảnh sát. Nhận đồng tiền “đen đúa” đó khi đã quen cha đã lơ là chuyện đào tạo cảnh sát từ lúc nào

Ông nói tiếp:

- Khi cần thêm ít tiền để trang trải, một chiếc xe hơi là “giấc mơ” cả thời thiếu niên của cha thôi thúc, cha càng sa chân vào những cuộc đấu chuyên nghiệp, càng đấu cha càng lên tay nhờ tố chất bẩm sinh và nhờ những ngón nghề học được từ một thầy võ, và cả trong đào tạo cảnh sát. Rồi thì có xe hơi, một chiếc xe second-hand đời mới do một bầu võ trường thua phải cầm xe... Cha nhanh chân nổi lên theo hào quang của những cuộc đấu chui nhủi, thường xuyên bị cảnh sát phục kích. Có nhiều đêm, chính người vô địch phải “đấm đá” tiếp với các cảnh sát viên vây bắt... Và trong những dịp thi đấu, cha đã tiếp xúc với giới võ công các võ trường. Trong số những người võ công đó, cha đã gặp mẹ con.

Dù chuyện này Tim và Linh đã nghe nhiều lần cha kể, nhưng lần nào ông hồi tưởng lại thời trai trẻ lao đao, họ cũng dõi mắt về phía ông nghe chăm chú từng lời với niềm tự hào khôn xiết.

Ông tiếp tục kể, một năm sau khi liên tục giữ ngôi vị “championship” (vô địch) trong các giải đấu chui, ông đã gặp khắc tinh của mình, một tay da đen mình đồng da sắt, một con bò tót bất kham trên đấu trường bản thủ như nhóp máu và bùn đất; nghe đâu rằng hắn đến từ phi châu, xuất hiện từ sâu trong rừng Amazon, từ nhỏ đã bị bỏ hoang trong rừng, không biết tiếng người, một nhóm đi săn quý tộc đã “tóm” được hắn trong một chuyến đi săn dài ngày các loài chim khủng long.

Người ta còn đồn đại rằng hắn được một con quỷ sứ lẩn sâu trong rừng Amazon nuôi và dạy cho những trò săn giết thú vật, bằng chứng là thực đơn của hắn luôn là ít bột, lúa và thịt bê, thịt rừng còn máu tươi. Trên tay của hắn, không ai có thể giải thích được một hình khắc bí ẩn mang dấu tích của quỷ sứ, vì hắn không biết nói nên người ta cũng không thể hỏi hay điều

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

tra được gì. Một tay đại gia trong làng võ đài đã mua và bảo lãnh hắn, hợp thức hóa hắn thành một con người, huấn luyện thành một võ sĩ mới, cung phụng cho hắn vô vàn, của ngon vật lạ nào là thịt các loài chồn tươi, kỳ đà, gái đẹp, không một cô gái nào dám ngủ với hắn quá ba lần vì kinh sợ trước cách giao cấu man dại dã thú của hắn, hắn còn được dùng cả ma túy nữa, tất cả không bằng một phần của những khoản thu từ cá cược mà tay đại gia này thu lại. Chính vì không biết chữ và trí tuệ kém phát triển về suy luận và ngôn ngữ, con quái vật đen này đầu nhỏ, nhọn như một con yêu tinh, hắn chỉ cần được ăn, đấm, và sinh hoạt giao cấu, khi ra võ đài hắn bản năng còn nhanh hơn loài báo sa mạc...

Sự đời cũng phải thế, không ai có thể vô địch mãi, cũng đến ngày rút lui hoặc bị người khác hạ đo ván khỏi võ đài. Trong trận quyết đấu kinh hoàng, vì muốn nhận một món tiền bỏ các bầu hứa sẽ trả nếu ông giữ được đai vô địch, tuy nhiên ông đã thua thậm tệ trong trận này, bị chấn thương màng và một phần phổi vì những cú đấm sắt của hắn, cả đời ông đã qua nhiều cuộc đấu, từ tay không, bỏ ngành cảnh sát, mua được xe, có tiền trang trải, chinh phục được mẹ con, hôm thi đấu đó là ngày tàn chấm dứt cho sự nghiệp chui của ông, ông bị nứt rạn, gãy ba sừng sườn, chấn thương tụ máu phổi và nội tạng. Cú bẻ người sau cùng của con quái vật đen đó đã khiến cho ông gần sái xương háng, nếu không nhờ tuyệt chiêu uyển chuyển mà một ông sư phụ người Hoa đã dạy cha, ông có thể gãy xương sống chết ngay, hay tàn phế suốt đời.

Ông thú nhận “Khi cha nhìn hắn, cha thấy quỷ sứ hiện hình trong ánh mắt hắn ...” Sau thất bại đó, cha bị tổn thương phổi mất sức lao động, và đi khắp khiêng. Số tiền đấm cho kẻ thua chỉ bằng một phần tư số tiền nếu giữ được ngôi vị với kẻ thách đấu, giấc mơ một căn nhà thành thị không thành, lúc đen đủi và tàn tạ đó, mẹ con vẫn không bỏ cha, cha mẹ mua một căn nhà tại ngoại ô, cuộc sống chật vật, mẹ con đã bỏ nghề vũ công, không còn niềm kiêu hãnh vì bước cùng cha và không sợ kẻ nào quấy rối. Mẹ con về làm việc tự do. Cặp song sinh con và anh Tom ra đời và năm năm sau em Linh ra đời đã làm cha mẹ thêm túng quẫn... Dần dần, căn nhà bằng đồng tiền đấm đá cũng phải bán đi để nuôi các miệng ăn trong nhà, gia đình lưu lạc, sống chui nhủi lang bạt nhiều năm, và một lần bị cảnh sát bắt, không có tiền đóng thuế công dân, cả nhà ta phải xuống thành phố hạng hai.

- À, khi đó con nhớ rồi, là năm con 4 tuổi! – Linh nói

- Còn anh và anh Tom 9 tuổi!

- Ừ! Đời cha mẹ đã lao động, đến các con chỉ được học hết sơ cấp, phải sớm vào các công xưởng. – Ông nói

- Cha đừng buồn! Chúng con có vất vả, nhưng luôn tự hào về cha! – Tim nói

- Cũng may anh Tom con là khôn ngoan và khỏe mạnh nhất, anh Tom thừa hưởng tố chất đấm đá của cha và sự nhanh nhạy tinh tế của một người võ công. Tom rất khôn ngoan, một phần kiến thức anh con thu nhặt được từ các công xưởng.

Một lúc sau, ông già nói:

- Còn Tim! Con không khỏe và đấm đá giỏi như anh Tom dù con chỉ sinh sau anh Tom vài giờ đồng hồ. Nhưng con có khả năng về tri thức

- Con sẽ cố gắng thừa cha!

- Còn Linh nữa, con là con gái út! Cha đang mong sao con được lên trên sông và tìm được một người đàn ông của đời mình.

- U! Con chỉ mới 25 tuổi thôi cha! Con còn giúp cha mẹ! Con sẽ không đi đâu!

- Đừng nói thế! Con gái đã lớn rồi...

Chương 13

1. Thành phố tự trị New Hope City - Ấn Độ

Long và Đào tìm được một căn nhà gạch nhỏ bên bản làng, họ thuê lại của một gia đình người nông. Số tiền không nhiều lắm, nhưng Long nhẩm tính có thể thu xếp để ở lâu dài. Ngày ngày, anh đi lang thang ra chợ, làm khuôn vác, anh cũng đã đến địa chỉ nơi cần tìm người đánh thuê, anh phải trả phí cho họ để được vào danh sách và luyện cho ít võ, những thứ đó anh không cần tập nữa mà ra biểu diễn luôn càng làm cho cái tên của anh được nhanh chóng xếp lên đầu ưu tiên cho những phi vụ khó. Đào ở nhà, cửa kín, cô không đi đâu, thỉnh thoảng cô đi theo vài người phụ nữ lên đồi dọc theo các khu trồng trọt. Nơi đây người ta canh tác lẫn lộn chè, cây thuốc phiện, và một số cây lương thực gieo trên núi khác. Nơi này không có mùa đông, quanh năm chia đều ra ba mùa mưa, nắng và mùa hè rõ rệt.

Đều đặn, Long hay lên rừng tìm ít thịt gà rừng về cho Đào ăn. Họ đang được sống những ngày tháng đầu tiên hạnh phúc nhất, không còn ai đe dọa, không còn nguy hiểm rình rập. Cả hai người dường như đã sớm gặp phải duyên phận của mình dù rằng hơi so le về một cuộc tình người duyên nửa yêu tinh. Nhưng bằng niềm tin, cả hai đều tin rằng họ đang sắp sửa hoán cải được số phận sau những năm tháng đã qua. Cảnh sống tại miền núi vắng vẻ này thật buồn tẻ và êm đềm. Những đêm dài âu yếm như vậy, những câu chuyện của hai người lần lượt được kể cho nhau nghe.

Một đêm, Long tò mò hỏi Đào:

- Em biết có bao nhiêu người mất tích trong vụ án nhà em?
- Rất nhiều, cả trăm rồi! – Đào trả lời
- Những người nào, làm nghề gì em có biết không?
- Không nhớ rõ! Em chỉ làm theo bản năng sai khiến!

Long lại hỏi:

- Thế còn bên ngoài và ở lãnh thổ này, có rất nhiều người mất tích mỗi năm. Em có biết không?
- Không, nhưng chắc là họ bị bọn yêu tinh, cương thi tấn công. Đào lại nói:
- Bọn cương thi chúng cũng sinh nở như người, chúng còn tăng số lượng bằng cách cắn người thường, sau đó để người này không chết và họ sẽ trở thành đồng loại của chúng.
- Anh gặp cả mấy con ăn mặc như người thời xưa!
- Đúng, từ bao đời nay, chúng lẩn trốn ở đâu, giờ sống lại! Và đi săn mồi, hôm nọ anh gặp bọn cương thi binh lính triều đình và vài cô thôn nữ.
- Thế chúng ở đâu?
- Em không biết rõ!
- Sao! Không biết!
- Chúng ngủ dưới những hang động sâu thẳm trong lòng đất, chúng ngủ vùi hàng thế kỷ, có khi chúng tỉnh dậy, đi lại, hay thoát ra khỏi hang đi săn mồi ...
- Nhà em là một cái hang như vậy phải không?
- Còn hơn thế nữa kia! Bên dưới nhà em là một cái động yêu tinh, yêu tinh còn có phép thuật, hơn bọn cương thi ngu đần! Một con yêu tinh có thể hóa thân thành một nàng tiên nữ vô cùng ... hấp dẫn, thu hút đàn ông và ra tay.
- Ừ, anh biết!

Long nằm im, tay vuốt tóc Đào một lúc đột nhiên anh hỏi:

- Anh từng thấy một mảnh giấy trong nhà em đã bị xé rách! Vậy ai viết?
- Ừm để xem! À, người này có lẽ làm em nhớ nhất trong những người mất tích tại nhà em?
- Ai vậy – Long tò mò hỏi
- Hình như anh ta tên Nguyễn Ngọc Chương là ký giả cho một tờ báo. Trong số những đàn ông đến thuê nhà, người này lãng mạn nhất. Anh ta có khuôn mặt thư sinh như con gái, nhưng lại nét công tử kiêu con trai, và một thói quen hút thuốc lá thơm như những người có tiền. Anh ta là công tử trên thành phố. Đến thuê nhà, em được sai khiến phải tấn công anh ta. Nhưng vẻ đẹp yếu ớt mỏng manh đó ban đầu đã lay động em, em từng tin con người này, em

đã muốn nói anh ta hãy cùng nhau đi trốn khỏi nhà em. Anh ta đã nói yêu em, ngủ với em, và một lần khác, khi em theo gót anh ta, em thấy anh ta nói nguyên si lại những lời đã nói với em cho những cô gái thơ ngây khác. Anh ta dường như không yêu một ai, anh ta yêu thử nghiệm và thích những cảnh tình ái với nhiều người.

Long lại hỏi:

- Còn mảnh giấy!

- À, đó là một trong những trang nhật ký của anh ta, ngày anh ta mới quen em, không đêm nào anh không về nhà sớm ngồi đợi em, khi không thấy em xuất hiện, anh ta buồn chán, ủy mị, viết những dòng ghi chép vào một cuốn sổ. Khi đó, trông anh ta thật đẹp, thật cảm động. Em đã từng phải lòng anh chàng này, tưởng như gặp ý trung nhân. Vì lúc đó, em còn tin rằng mình chưa hoàn toàn bị những con yêu tinh ám và có thể chạy thoát chúng.

- Còn bây giờ? – Long hỏi

- Bây giờ, em đã là một con yêu tinh từ đầu cho đến thân xác.

- Sau khi giết anh ta, em đã xé cuốn nhật ký đó, vô tình một trang ngấn rơi ra ngoài nằm trong góc nhà, em đốt cuốn nhật ký đó!

- Anh ta ghi gì mà em phải đốt!

- Phân nửa cuốn nhật ký ghi những lời lẽ ca ngợi em, nào là tình cảm, tiếng sét ái tình, rồi những đêm mơ thấy em ... tất cả những lời nói đó lúc đó là thật nhưng bản tính ong bướm, anh ta quên ngay khi gặp cô gái khác.

- Em làm gì để quyến rũ anh ta?

- Sao anh hỏi kỹ thế?

Long âm ừ, song anh vẫn nói:

- Không anh tò mò!

Đào nói:

- Em ở phía sau nhà, nhưng không bao giờ xuất hiện. Chỉ đêm về, em len lỏi vào trong những giấc mơ khi anh ta ngủ. Trong mơ, anh ta thấy em tại nhà này. Đến khi, giấc mơ lập đi lập lại như thôi miên toàn tâm trí anh ta, anh ta tin rằng em đang sống gần đó sẽ đi tìm, hay ngồi chờ hàng đêm. Khi đó em xuất hiện, nhưng em đã bị anh ta lôi cuốn, thay vì hạ sát anh ta, em lại đi yêu làm anh chàng này. Đến khi phát hiện anh ta gian dối, em bị mất phương hướng một vài ngày. Sau đó, em đã giết anh ta.

- Bằng cách nào? – Long hỏi, tỏ vẻ hơi sợ

- Bóp cổ, hút máu. Sau đó dọn xác, kéo xuống hầm, bọn yêu tinh lại tiếp tục rút hết máu còn lại trong xác anh ta, đem đi cúng quỷ thần! Chúng cũng có bàn thờ hẳn hoi!

- Hình như ở trên lầu nhà em?

- Sao anh biết! Anh lên đó rồi à?

- Ừ! Anh trèo lên đó!

- May cho anh, hôm đó anh không gặp bọn yêu tinh đi qua hay đang cúng vái. Chúng thấy anh sẽ nhớ mặt anh, và theo đuổi cho đến ra ngoài thị trấn rồi bày trò ám ảnh, hù dọa, và giết anh đấy!
- Ủ! Cũng may, anh chưa gặp bọn đó. Nhưng anh gặp em! Em cũng là nó mà!
- Cũng may cho anh, là vì em ẩn tượng với anh. Kể từ sau lần gặp tay ký giả ong bướm lại lừa dối em, em không còn tin đàn ông nữa.
- Tại sao?
- Vì đàn ông luôn đến gạ gẫm, rình mò, theo dõi, tìm cách lại gần hay chiếm đoạt ...
- Thế còn những hồn ma dưới hầm nhà em? Bọn chúng sẽ làm gì tiếp?
- Nếu ta bỏ trốn, chúng có đi tìm không?
- Có! Em chưa biết chúng có lần ra em ở đây không? Nhưng em lại lo sợ chúng sẽ trả thù người anh của em?
- Sao?! Còn thế nữa à? Bọn này thù dai!
- Chúng vẫn muốn giết hết nhà em, và biến em thành người của chúng mà! Em bỏ đi, chúng giận dữ lên, có thể sẽ sát hại anh trai thứ ba của em. Người cuối cùng trong gia đình em còn lành lặn, chưa bị chúng ám hại...
- Căng nhỉ! Anh cũng áy náy khi đưa em bỏ trốn. Mà ở lại nhà đó, giờ cũng không còn an toàn. Cảnh sát đã phong tỏa quanh khu vực đó rồi!

Sau ngày Quốc khánh, hàng nghìn cảnh binh và học viên điều động cho kế hoạch “Thần phong” cấp tốc xây dựng khu trại bên ngoài huyện Kiên Minh. Chỉ trong một tuần lễ, ngoài khu nhà của Ban tổng chỉ huy, đã hoàn thành một khu trại rộng vài dặm vuông, tất cả các khu vực bên trong đã xây dựng xong, mô hình là một thành quách nhỏ có hàng rào thép bao bọc, với các chốt gác, cửa thành và vài nơi có tạo lỗ châu mai. Bên trong có nhiều lều trại nhỏ, mỗi khu vực lại có chốt gác riêng, hệ thống máy phát điện và trạm điện năng tập trung, khu vực chứa nước, chống cứu hỏa, khu vệ sinh tập thể, và nhà ăn ... có bãi đậu cho các loại xe, và bãi lên xuống cho trực thăng chiến cơ, trạm điện đài thông tin ...

Cảnh binh sẽ được phân thành từng tiểu đội hai mươi người, có đội trưởng, mỗi thanh tra lại chỉ huy những đội trưởng này, hình thành một trung đội, toàn trại là một quân đoàn, chỉ huy cao nhất của quân đoàn là ba nhân vật mới nổi do đề ra phương án diệt yêu tinh-cương thi bảo vệ sự bình an cho lãnh thổ Long Hà và ngăn chặn hiểm họa phát triển của quân số cương thi này. Biệt đội diệt yêu tinh đóng bên trung tâm huấn luyện cảnh sát lãnh thổ Long Hà giờ

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

không còn nhiệm vụ chính nữa, đã giải tán, hạ trại, trả lại những phương tiện đất tiền cho Sở và nhập vào các tiểu đội của trại “Thần Phong”.

Hằng ngày, cảnh sinh hoạt tập luyện, tiếng chó sủa, các phương tiện ra vào, máy bay trực thăng lên xuống làm náo động cả một huyện ngoại thành. Cảnh binh được tập bắn, tập võ, hoạt động độc lập hay phối hợp tác chiến. Mô hình quân sự thời trung cổ và thời chiến quốc được áp dụng lại, tất cả cảnh binh ngoài sử dụng súng, phải biết tấn công bằng gươm dao khi cận chiến, đánh tay không, phải biết sử dụng một số vũ khí thô sơ. Vũ khí cũng là một chuyện được đúc kết từ lịch sử quân sự. Súng thường, súng laser, tiểu liên, súng chống tăng đã dùng rộng rãi ... nhưng trong một số địa hình, còn phát triển thêm nhiều loại vũ khí tuy đơn giản nhưng khá tiện dụng và gọn nhẹ. Súng chống tăng được dùng song song với nỏ bắn đầu đạn, ưu điểm là gọn nhẹ, không gây tiếng động và khi trúng mục tiêu không để lại dấu vết, kẻ thù sẽ không biết bị lính tấn công từ hướng nào.

Trong một tiểu đội luôn chia ra những cảnh binh đặc chiến như sau, người bắn tia, người bắn hỏa lực, người bắn nỏ lưới, một loại nỏ bắn đi những quả đạn lưới khi trúng mục tiêu nó sẽ tung thành một tấm lưới trùm lên đầu đối phương, và binh lính có thể xông lên bao vây bắt sống, hay nỏ bắn đạn keo, một loại đạn có keo bắn trúng sẽ văng keo dính nhầy nhựa đối phương mà không thể chạy được ... Và riêng cho địa hình rừng, và tiêu diệt kẻ thù có nguồn gốc nguy hiểm hung dữ như người rừng, thú ... các tiểu đội phân một cảnh binh mang súng phóng hỏa. Mỗi tiểu đội được cấp hai ba con chó Berger đi chung.

Thời gian đầu những chú cảnh khuyển còn chưa phân biệt được người rừng cương thi, làm việc chưa hiệu quả. Sau khi nhóm bắt sống được vài con, họ tập hợp những mẫu lông tóc chia cho các chú chó ngửi, chúng bắt đầu rất tích cực, tìm ra được nhiều bầy cương thi đang đi săn, chúng còn tìm được những hang động mà bọn cương thi đang ngủ. Nhiều chú cảnh khuyển xấu số gan dạ lao vào tấn công bọn người rừng bị chúng đánh trả và cắn chết ngay tại chỗ.

Đúng ngày thứ mười ba tháng mười một, kể từ ngày quốc khánh, toàn trại khởi động chiến dịch diệt cương thi rầm rộ nhất chưa từng có trong lịch sử thành lập Đông Dương Quốc này. Các cơ quan thông tin và phóng viên đưa tin đều bị từ chối cho phỏng vấn chụp hình, phóng viên nào tiếp cận lại gần khu trại thăm dò nếu bị cảnh vệ đi tuần bắt được có thể bị thương hay bắt nhốt tù.

3g30 sáng – Trại “Thần Phong”

Không khí náo nhiệt và đàng đàng khí thế của toàn cảnh binh quân đoàn. Bộ tổng chỉ huy ba người và nhóm trợ lý đứng nghiêm tại một góc trại. Đèn chiếu sáng rực. Cảnh vệ an ninh đã rào phong tỏa tất cả đường lớn và đường mòn vào trại. Từ huyện Kiên Minh, giáp huyện Kiên Thành, có thể đi sâu vào rừng, và khu vực rừng nguyên sinh rộng lớn của lãnh thổ Long Hà và tỏa ra tất cả các cánh rừng dọc theo biên giới, theo địa chí, lãnh thổ Long Hà tập trung cho phát triển rừng nguyên sinh tại phía Tây Nam của lãnh thổ, nơi có khả nghi là xuất hiện những quần thể người rừng, cương thi, mà số lượng chúng đang sinh sôi tăng lên đến mức bọn chúng đối phải tiến ra thị trấn săn mồi.

Các cổng trại mở, từng đoàn xe tải chở cảnh binh đi trước, xe tải mang thùng xe là những chuồng thép có khóa bằng hàng rào laser, xe chở thực phẩm, quân nhu, nước uống đi sau. Và sau cùng, trên trời, đoàn trực thăng chiến cơ chở các thanh tra, là bay theo sau đoàn xe. Quân đoàn di chuyển đến khu rừng, dàn trải đều quân số và cắm các chốt tại tất cả ngõ vào rừng, hướng đi sang biên giới. Tuy nhiên, họ không đụng độ hay tiến lại gần khu vực quân đội biên phòng.

Đến mười bốn giờ, quân đoàn đã phân bổ bao vây hết các cánh rừng theo hướng đổ ra thị trấn. Từng tiểu đội chia ra, len lỏi đi sâu vào trong rừng rậm, tiến sâu vào rừng ăn dầm nằm dề vài ngày mai phục bắt bọn người rừng.

Hai ngày sau, quả đúng như phán đoán thần sầu của trung sỹ Văn Bình, một vài tiểu đội đã chạm trán với những nhóm cương thi đang đi săn mồi. Họ bắt sống được đến cả trăm con, trói gô lại, những chiếc trực thăng la thò nhỏ làm việc liên tục đan chéo khắp cánh rừng theo những tin tức mà tiểu đội báo tin vận chuyển bọn cương thi về nhốt vào cũi trong các xe tải. Bệnh viện dã chiến tại Trại “Thần Phong” được trang bị thêm các phòng thí nghiệm hiện đại để tiếp tục thí nghiệm nghiên cứu về giống loài này. Sau những thí nghiệm cơ bản thời gian đầu triển khai chiến dịch nhỏ để tìm hiểu nhanh về cách khống chế loại này, các chuyên viên tại Bệnh viện tiếp tục tiến hành thí nghiệm cao hơn về nhân chủng học để làm báo cáo cho Sở cảnh sát và cho các cơ quan Bộ trung ương. Tất cả vẫn nằm trong chiến dịch bí mật không được công bố trên báo chí, và cấm dân chúng lan truyền chụp hình quay phim. Tại phòng thí nghiệm, các mẫu vật còn sống bị còng tay chân kêu gào ghê rợn đang bị thí nghiệm.

Văn Bình sau khi quan sát một con đực và một con cái hỏi bác sỹ Joseph Trần, người chỉ đạo nhóm bác sỹ, nhân viên khám nghiệm trong Bệnh viện dã chiến nói:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Ông Trần, ông có tìm thêm được cái gì mới không?

Ông Trần trả lời:

- Bọn này từng là người, nhưng đã bị biến thành cương thi! Chúng có máu xanh trắng, toàn cơ thể bốc mùi hôi thối, tanh tưởi. Chúng cũng có đủ các bộ phận như người, đặc biệt hệ tiêu hóa của chúng có biến đổi để thích nghi ăn thịt sống và tiêu hóa máu động vật, miệng chúng có nhiều răng sắc như sói, có răng nanh nhọn. Về khả năng ngôn ngữ và trí khôn, chúng bị tiêu trừ, không thể nói và suy luận, chỉ đơn giản là những con thú săn mồi. Mắt bọn này tiến hóa xanh trắng như mắt mèo nên có thể nhìn rõ trong đêm tối, để quan sát và tiến gần các con mồi. Thính giác và khứu giác cực kỳ nhạy bén như của loài chó săn để nhận ra mùi máu hay mùi hôi của động vật khác phát ra. Tai chúng vênh như tai loài dơi để cảm nhận sóng tần thấp. Chúng có thể nhắm mắt hay không cần nhìn mà vẫn dò đường đi lại trong đêm tối thậm chí bắt mồi. Chi dưới dài, to phồng bất ngờ như chi ếch cho phép chúng trên cạn chạy nhanh như đà điểu, xuống nước thì bơi như ếch. Chi trên to khỏe, móng sắc có thể dùng hai tay xé đứt một con bò lớn. Bằng chứng đây! Chúng gồng tay đã làm cong oằn ẹo các khóa tay chân, tôi phải cho thay khóa to hơn.

Ông Trần thao thao nói tiếp:

- Hệ hô hấp lưỡng tính, tức lên cạn chúng thở không khí như bình thường, xuống nước chúng hít nước vào và hô hấp qua mang trong phổi như các loài cá. Đặc biệt, bàn chân dài và các ngón dài như chân khi để chúng bám cây và đu lên trên, khi săn động vật ở trên cao. Lông vũ mọc dày, da thêm những lớp bì có thể liền nhanh để cầm máu. Các mạch máu và thịt chúng tự động liền khít chỉ sau một hai ngày, nếu bị tấn công nặng.

Văn Bình hỏi:

- Ông lý giải vì sao một vài con ăn mặc những thứ quần áo rách, trông kỹ giống như quân phục triều đình của binh lính ngày xưa?

- À, một câu hỏi hay! Tôi cũng đang đặt giả thiết

Ông Trần nói tiếp:

- Vùng này xưa kia là một chiến trường, hằng năm với rất nhiều cuộc xâm lược, giao chiến. Trong những trận đánh mà quân sỹ chết quá nhiều, những quân sống sót không thể di chuyển các xác quân lính. Họ có thể chôn tập thể tạm ở một nơi nào đó trong rừng, trên sa mạc vân vân... Và tình cờ, một loài nào đó, ví dụ như yêu tinh đã ăn thịt những xác này và lây lan làm cho những cái xác này thành cương thi, và quân số chúng cứ phát triển.

- Vậy chúng trốn ở đâu mấy trăm năm qua? – Ông cảnh sát trưởng hỏi

Ông Trần nói:

- Điều kì lạ là bọn này có cơ thể không thối nát, nhờ đặc điểm máu xanh của chúng. Tim chúng có thể tạm ngừng hoạt động và chỉ đập rất chậm một giờ đập một nhịp. Ông xem, điều này tôi bất ngờ và suýt bị một con tấn công khi tôi tưởng nó chết đã hai ba ngày, đo các thiết

bị thấy nó ngừng thở, tim ngừng hoạt động. Tôi định cho đi thiêu thì bất ngờ nó sống dậy, đuổi các bác sỹ chạy một vòng quanh bệnh viện. May nhờ có mấy cảnh vệ bắn súng hỏa vào đốt cháy chúng tôi mới thoát. Chuyện mới xảy ra sáng hôm qua, tôi chưa kịp trình báo lại.

- Ủ! Ông cứ cho biết thêm! – Văn Bình nói.

Còn William nãy giờ đứng há hốc mồm nhìn mấy con cương thi khác đang giãy giụa.

Ông Trần nói tiếp:

- Ngoài khả năng lây cho xác chết hay người sống khi bị cắn, loài này con sinh sản trực tiếp. Các ông xem – ông Trần dẫn sang một con cái đang bị gông – Bộ phận dưới rất phát triển, chúng có thể đẻ 4-5 con con một lúc. Tuyến vú không phát triển lớn mà mọc lông rậm che phủ, cho tôi tin rằng khi sinh ra các con con đã có khả năng tuyệt vời của bố mẹ chúng là ăn thịt sống và hút máu động vật để sống. Một con cái có thể đẻ liên tục trong một năm vòng sinh sản là một năm hai ba lần, vì chúng không chết già, nên cảnh báo loài này có điều kiện sinh tồn sẽ sinh sản và tăng số lượng ở mức kinh khủng. Ngoài ra, tôi cũng xem xét cơ thể chúng, phía sau lưng chúng dần dần có các xương sống nhô lên, lâu dài tôi cho rằng chúng đang tiến hóa mọc cánh để có thể bay và săn mồi trên cao. Nhưng khả năng này chưa rõ hay còn cần thời gian tiến hóa thêm nữa.

- Còn gì nữa thưa ông Trần – Văn Bình hỏi

- Không thể giết loài này chỉ đơn giản bằng nước, tôi đã nói, chúng thở được dưới nước, nhưng sẽ chết cháy nếu bị đốt hay bắn súng laser. Chúng miễn nhiễm gần như với tất cả bệnh tật. Tôi đã cho tiêm mầm bệnh uốn ván, đậu mùa, tả, sởi ... nói chung tất cả dịch bệnh mà con người từng mắc và đã thất vọng. Kể cả thuốc độc liều cao khi đưa vào cơ thể chúng, các tế bào chúng có khả năng đào thải và vô hại với các hóa chất, thuốc độc như là ta thở không khí vậy.

- Ít ra là còn lửa và súng laser giết được chúng.

Ông Trần nói:

- Vâng! Tôi quên, các con cương thi có thể chịu lạnh đến âm 20 độ, nếu lạnh quá tim chúng sẽ tự động tắt và ngừng hoạt động, lông vũ mọc dài bao lấy toàn bộ thân thể chống lạnh và chúng ngủ, giả vờ chết. Chúng chịu nóng đến 170 độ C, do lớp da chúng dày và thịt chúng thích nghi hơn. Nhiệt độ lên cao nữa thì chúng bị đốt. Chúng chịu được điện đến 500V mà chưa chết. Nếu bị tấn công nhẹ hay thương tích, chúng bỏ chạy, che vết thương, bịt lại và trốn vào nơi nào nằm ngủ khoảng 2 ngày sau các vết thương sẽ tự hàn lại. Vâng! Tự nhiên đã cho tiến hóa một loài động vật giống người mới cực kỳ hoàn hảo và ưu việt. Duy chỉ có não bộ và ngôn ngữ là chúng thoái triển đến mức như động vật thôi. Một khả năng thích nghi kỳ diệu khác của loài này, là trong não bộ chúng vẫn còn tiềm thức về những kỹ năng ngày xưa bọn họ tích lũy được như võ nghệ, hay bất kỳ một kỹ năng gì của họ ... dần dà chúng có thể nhớ lại và phát huy lại khả năng tiềm ẩn này. Chúng ta sẽ không ngạc nhiên khi thấy nhiều cương thi trong số chúng có thể đánh võ như người thường, bắn súng, hay thậm chí ngồi đan, tự cắt dây rừng đan lại làm quần áo ấm ... Một số còn tinh khôn hơn như con trưởng đàn còn biết tạo ra lửa, duy trì và sử dụng lửa mặc dù chúng cũng sợ bị thiêu cháy, hay một số con còn biết chế tác vũ khí thô sơ như người cổ đại. Theo tôi, thậm chí, con đực

con cái cũng có những động tác thu hút, mào đầu và làm tình như con người. Tất cả những kỹ năng đó con người từ thời tiền sử đã học được qua thời gian.

- Thật kinh ngạc! Xin cảm ơn ông đã cho biết! – Văn Bình nói

- Không có gì! Tôi cũng chỉ làm nhiệm vụ!

Ông cảnh sát trưởng nói thêm:

- Ông cho thêm cảnh vệ có trang bị súng phóng hỏa để mắt bọn này và bọn nhốt trong cũi nhé. Một con mà chạy thoát ra ngoài thị trấn, sẽ vất vả tìm nó đấy. Đột nhiên, Văn Bình hỏi khi anh vừa gập lại tập tài liệu trên tay:

- Ông cho rằng, tổ tiên, à nói cách khác là loài nào đã sinh ra bọn này? Ông Trần nhú mày nói:

- Tôi không thể nói rõ. Nhưng theo cá nhân tôi, tôi từng xem trong một số sách viết về tôn giáo. Tôi cho rằng, có thể một tên quỷ sứ trong thần thoại phương Tây hay yêu tinh trong phương Đông đã làm hồi sinh những xác chết này và sinh ra một loài mới.

- Hay là bọn người ngoài hành tinh? – William bất ngờ hỏi

- Không tôi không biết thêm gì nữa!

- Cảm ơn!

Sau khi nghiên cứu báo cáo của bác sỹ Joseph Trần, ban tổng chỉ huy vội đưa ra một chỉ đạo mang tính quyết liệt khác. Việc là trong vài ba ngày ra quân, vài tiểu đội bắt được một số cương thi, đã giải về, số lượng cương thi bị bắt sống ngày một nhiều lên, đến mức lực lượng trực thăng vận tải cũng làm việc quá tải, các cũi nhốt trong xe không còn chỗ. Các nhà để cũi, lồng sắt tại Khu trại cũng ngày một đông đúc bọn cương thi. Bên cạnh đó, có một số cảnh binh trong những tiểu đội đi lạc vô tình rơi vào đàn cương thi, họ chống trả không kịp. Nhiều cảnh binh không may đã bị bọn cương thi lôi đi mất, một số khác bị chúng tấn công và giết chết ngay tại chỗ. Còn những cảnh binh bị cương thi tấn công trọng thương, chưa chết, đó mới là vấn đề đau đầu cho các cảnh binh còn lại.

Sau khi có chỉ thị ngay lập tức khống chế và giải những cảnh binh bị thương về, những người này sẽ được đặt dưới tình trạng quan sát đặc biệt, cô lập, nhốt và cách ly, và chỉ còn chờ ngày khi họ dần dần mê sảng mất trí sẽ cho đi thủ tiêu, trừ khử hiểm họa là họ biến thành cương thi. Các cảnh khuyến bị cương thi tấn công, mà vẫn còn sống hay bị thương trở lại tiểu đội, cảnh binh được lệnh tập trung lại nhốt lên xe đưa lại về trại Thần phong để khử ngay lập tức,

lo lắng sẽ xuất hiện một loại chó ma mới còn nguy hiểm hơn cả chó sói. Một nhóm nhân viên và cảnh vệ khác được phân công việc này.

Tình hình Trại “Thần phong” đêm ngày rất khẩn trương, mọi hoạt động gấp rút, dù lực lượng trên nghìn người, quân đoàn vẫn thấy thiếu nhân viên và quân dự bị. Mọi người phải chia ca làm việc liên tục ngày đêm. Đội quân cảnh khuyến tiêu tốn khá nhiều số lượng, các chú chó gan dạ luôn xông thẳng vào bọn cương thi khỏe tinh ranh hơn chó gấp trăm lần và luôn bị chúng phản công trước, loài chó săn thật gan dạ không bao giờ nao núng hay bỏ chạy dù bị tấn công đến chết. Khu trại Thần phong tổng hợp số lượng và liên tục đề nghị Sở cảnh sát Long Hà cho nhập thêm chó, chưa bao giờ lãnh thổ này rơi vào tình trạng nhập siêu chó berger.

Hai ba hôm sau, khi chiến dịch bắt cương thi vẫn hoạt động tốt, lúc mười tám giờ, Ban chỉ huy đang ngồi nói chuyện bên bàn ăn trong trại.

Văn Bình quay lại nói với hai người kia William và Thái Hoàng Uy:

- Tôi đang nói đến chuyện tình hình của Quân đoàn! Tôi vẫn thấy chuyện này mông lung làm sao? Chính phủ bỏ ra rất nhiều tiền và nhân lực rồi nhưng hình như chúng ta đang phải đối mặt với những kẻ địch ẩn hình.

- Ừm, tình hình còn khá mù mờ, vất vả nhiều rồi! – Thái Hoàng Uy nói

William cũng nói

- Sao, ông cho rằng không thể hoàn thành chiến dịch này?

- Ta sẽ nhanh chóng gom được một đồng bọn người này và thiêu hết!

Thái Hoàng Uy nói:

- Đừng vội lạc quan ông William. Chúng ta còn chưa biết chúng đến từ đâu, bao nhiêu, và có từ bao giờ. Chỉ có một cái chiến dịch này ông định cho rằng “đánh nhanh, ăn nhanh” à? Nhưng tôi mong vụ này mau kết thúc, để trở lại vai trò cảnh sát trưởng.

- Ông có vẻ thoải mái hơn khi làm cảnh sát trưởng, đúng không? – William hỏi móm méo

- Tất nhiên, tôi cả đời đã quen làm việc giải quyết chuyện thường dân, việc chỉ huy cảnh binh như đi đánh trận mạc như vậy tôi không quen lắm.

- Và còn ít vụ béo bở nữa chứ? Phải không, ngài cảnh sát trưởng. Ha, ha, ha – Văn Bình nói

- Đúng vậy! Bọn người rừng này đâu đem lại tiền cho ta, chúng chỉ đem lại chết chóc và lo lắng liên tục – Thái Hoàng Uy nói

Văn Bình nói:

- Tôi thấy chưa khả quan! Có khi nào, chúng ta chỉ mới bắt được bọn lâu la cương thi thôi? Còn có một nhóm yêu tinh ưu việt hơn đang lẩn trốn ở đâu? Các ông không để ý thấy sao, những thứ chúng ta bắt được là những thứ con thú đần độn, không biết nói, đi lại chậm chạp, phản ứng cũng kém, chỉ coi như động vật bậc thấp. Dễ ăn quá mà nên mới tóm được cả một đồng.

Thái Hoàng Uy trả lời:

- Chính xác đấy anh Bình, chúng ta chỉ mới gặp bọn lâu la thôi? Còn bọn tinh khôn, chắc tụi nó không ngu dại gì mà cứ đi ra dễ dàng cho chúng ta bắt ..

William nói:

- Ông Uy, ý ông nói là ... có một nhóm phía sau tạo ra giống loài này. Và chiến dịch này chưa phải là kết thúc vì chúng cứ liên tục sinh sôi số lượng?

Thái Hoàng Uy trả lời:

- Thì ông đã hiểu ra vấn đề rồi
- Chà, gay cần nhỉ!

Cả ba lại tiếp tục hàn huyên bên bàn tiệc tại khu trại.

2- Gặp ông Kiến trúc sư xây nhà Đào ngày xưa

Vài tháng sau, cuộc sống chung của Long và Đào vẫn diễn tiến bình thường. Long hằng ngày làm người vận chuyển những chuyến hàng cho một băng đảng, tất cả công việc đều làm chui, anh không mấy may tìm hiểu xem những hàng hóa gì anh cùng một vài người phải chuyển đi, nguy hiểm luôn rình rập. Những chuyến đi như vậy thường kéo dài cả tuần lễ, có khi vài ngày, anh cùng một vài tên khác rong ruổi trên xe tải đi từ biên giới vào sâu trong địa phận Ấn Độ, tiếng Anh là ngôn ngữ chung cho ai bắt đầu gia nhập các băng buôn bán lớn xuyên quốc gia.

Đào ở nhà, cô phải tự đi tìm thức ăn một mình. Ban ngày, cô hay theo chân một nhóm phụ nữ lên núi chăm sóc những vườn chè, nơi trồng cây thuốc phiện, khi vắng người chỉ còn một mình Đào hay đi tắt vào rừng săn thú, các loài thú nhỏ khác tìm thức ăn. Những lúc Long trở về, anh khoe với Đào một xấp vài tờ Dollar đủ để họ sống an nhàn trong cả tuần cả tháng sau. Long cũng sắm lại một chiếc mô tô cũ để tiện việc đi lại.

Nửa năm trôi qua, bên kia biên giới, trại Thần Phong đã hoàn thành nhiệm vụ sẵn và tiêu diệt được một lượng lớn sói cương thi, đến khi toàn bộ Bộ chỉ huy và quân đoàn tưởng chừng như quét sạch không còn một con nào trên địa phận lãnh thổ của họ, nhưng chúng vẫn lảng vảng xuất hiện. Từ sự việc khó hiểu là nguồn gốc từ đâu, những cương thi lại xuất hiện, cùng với những tin tức của một gia đình nào đó thông báo rằng người nhà họ đã mất tích thời gian qua. Quân đoàn được rút bớt hai phần ba quân số và chỉ chốt số cảnh binh và ít phương tiện còn lại tại trại Thần Phong chặn các ngã đường từ khu vực rừng sinh thái hướng sang biên giới đi vào trong địa phận Long Hà.

Tổng chỉ huy – cảnh sát trưởng Thái Hoàng Uy được rút về làm cảnh sát trưởng như cũ, thay vào đó trung sỹ Văn Bình sẽ lên giữ vị trí Tổng chỉ huy trưởng, và anh được Sở giao cho một chuyên trách là bảo vệ địa phận Long Hà và tìm kiếm và tiêu diệt sạch nguồn gốc của loài cương thi này. Thỉnh thoảng, Văn Bình trở về nhà, công việc tại biên giới lấy rất nhiều thời gian của anh, hiếm hoi lắm những dịp cuối tuần anh mới có thể đến thăm cô ca sỹ hát phòng Bar mà anh một thời gian dài say mê chất giọng và ánh mắt cô, những lần lẩn la tại các phòng bar xem xét tình hình.

Một chuyện lệch lạc dần dần nảy sinh, giữa Long và Đào, thời gian thấm thoát trôi qua, Long đã thêm chai sạn, mặt anh đen và già đi, dù mới ba mươi hai tuổi, chàng đặc cảnh nay khoác lên vẻ mặt của người tuổi ba mươi sáu, vài nếp nhăn xuất hiện trên khóe mắt anh, anh nở nụ cười không còn tươi rói, mà một nét gằn của những kẻ hay phải toan tính đối phó tháo chạy, râu rậm trên cằm, râu quai nón xanh đen dọc hai quai hàm.

Long để ý, Đào luôn tươi trẻ ra, nhất là sau mỗi dịp cô “chén” no nê một con thú non nào, cô như người “lột xác, thay da”. Anh chợt ngẫm nghĩ một lần Đào từng nói “Yêu tinh không bao giờ già, khi chúng hút được máu người, chúng như hồi xuân, vẻ đẹp trở lại và giữ mãi thời kỳ xuân sắc”. Điều này nghe giống như truyền thuyết về những con ma cà rồng trong thế giới phương Tây chúng sống mãi qua hàng thế kỷ. Như vậy, cuộc sống chung của họ càng ngày càng cách biệt về tuổi tác, Long gằn như ngọc nhiên, anh thấy mình già cõi đi trong khi cô gái kia vẫn như một cô thiếu nữ ngày nào.

Một ngày nọ, Long bận một chuyến vận chuyển đường dài. Đào như thường lệ theo chân những người phụ nữ thôn lên núi chăm sóc cây. Biết mình có nhan sắc, lại ở nơi vắng vẻ, người tình thỉnh thoảng hay đi xa, ra ngoài Đào bao giờ cũng ăn mặc xà rông che kín người và đầu. Tuy ăn mặc vậy, ánh mắt thu hút của cô vẫn không thể che hết. Hôm đó, có một nhóm ba tên thổ phỉ vừa từ rừng trở ra đi thu mua thuốc phiện của nông dân. Một trong những tên

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

đó, bản chất của một tên cướp hung hãn, làm sao hắn có thể lướt qua một ánh mắt gợi tình trong một con người đang ăn mặc quần áo như vậy. Đào vô tình chẳng để tâm đến ai, cô giúp những người nông dân hái bông thuốc phiện, không hề hay biết một kẻ đang âm thầm theo dõi cô. Những lúc cô chìa tay ra với bông, lộ ra bàn tay và cẳng tay trắng. Tên cướp đó thất thần hẳn tin chắc rằng một con mồi đang che giấu sắc đẹp giữ mình dưới lớp quần áo cũ lũng bùng kia.

Đến chiều, khi Đào về nhà, cô đi vào rừng may thay tìm được một con thỏ non vừa đi lạc sau một bữa gặm cỏ, Đào thấy trời hôm nay còn sáng rõ quá, mà nơi đây cũng có vài bóng người qua lại, rừng ba tên cướp đó bám theo cô về tận nơi. Chúng đứng phía sau quan sát, khá lâu, bỗng trong giây phút buồn chán Đào tình nghịch với các xác thỏ trên bàn cô vừa chén xong, cô mở cửa sổ cầm tay vút tung qua cửa sổ bay trúng mặt một tên cướp vừa ngó lên. Hắn ngạc nhiên giờ cái xác con thỏ lên thấy bị cắn cổ và xé toạc, có vẻ như một con thú nào đã hút máu sau đó ăn hết thịt và nội tạng chỉ để lại cái mỏ, tai và ít móng.

“Wow! Cái gì đây? Cô nàng này ăn thịt thỏ thú vị?” – hắn quay sang nói với hai tên kia.

“Oh, lạy chúa nhìn xem! Sao cô ta ăn nhanh vậy, chỉ vừa vào nhà, ba bốn phút sau đã xong. Bằng thời gian đó, một người thường còn chưa cạo xong bộ lông thỏ? – Tên khác lại nói.

Chúng nháy mắt bảo nhau tiến sát vào. Một tên phóng vào từ cửa sổ, hai tên khác đứng ngoài trông, sau đó chúng cũng chui vào. Đào vừa đi rửa miệng, khi trở ra cô bị ba tên tóm lại đưa giữ tay đưa giữ chân tên kia choàng bao bố lên đầu cô. Cô vùng vẫy, không biết hướng nào, thì một trong ba tên ra đòn hạ gục cô ngất xỉu.

Trùm bao bố là một trò tán công cổ điển và tiện dụng nhất, hàng trăm ngàn vụ tán công bằng trùm bao bố có thể giúp cho kẻ sát nhân sau khi hạ nạn nhân và bỏ chạy mà không để lại dấu vết gì. Sau đó, bọn chúng giờ trò, mở bao ra đưa người đẹp lên giường. Chúng nhanh chóng cởi hết áo quần cô, ba tên giờ trò cưỡng hiếp. Hai tên vừa quan hệ xong, đang đứng giữ tay chân cho tên còn lại tiếp tục cuộc vui, bất ngờ Đào tỉnh dậy vì nãy giờ cô ngất xỉu, song những va chạm cơ thể đã đánh thức cô trở dậy. Cô từ từ tỉnh, cảm thấy người mình cứ rung rinh, bên thân dưới đau, hai tay đang bị giữ chặt, bên dưới thì nặng hình như có ai đang đè lên cô.

Khi Đào mở mắt dậy, cô thấy mình đang bị cưỡng hiếp. Bản năng yêu tinh trỗi dậy, Đào vùng lên, mạnh mẽ kinh khủng, mặt mũi đã biến dạng, răng nanh mọc, tóc xoăn xanh lè,

móng tay mọc dài như móng sói. Bọn chúng sợ quá nhảy ra khỏi nhưng cửa đã khóa nên đũa này đẩy đũa kia chưa kịp mở. Đào lom khom bước lại gần chúng, tay giơ móng, cô cào một tên, lao vào cắn cổ. Hai tên còn lại định chạy, cô túm căng được một tên và cắn cổ tiếp. Một tên may mắn trong lúc cô cắn cổ tên thứ hai hắn đã phóng vèo qua cửa sổ bỏ chạy mất.

Ngồi nhìn hai cái xác máu đỏ tươi đang bắn thành dòng qua cổ, Đào tiếc, cô đã hứa với Long là hạn chế tấn công người hút máu, mà chỉ bắt thú non. Nhưng bụng đói, bản tính yêu tinh xâm chiếm tâm hồn cô, Đào quên mất lời hứa và lao vào hút máu hai cái xác. Đã rất lâu cô chưa ăn máu người, những giây phút này, cô cảm thấy khoan khoái hồi xuân vô kể, da cô mịn màng trở lại, sức sống mới đã tiếp tế, thay cho những bữa ăn đạm bạc. Cô còn phanh thây hai cái xác bóc tim phổi nội tạng mà cho vào miệng ăn ngon lành.

Khi hút máu đến cái xác thứ hai, thì Long đột nhiên về, anh vừa xong chuyến vận chuyển và trở về nhà sớm. Anh mở cửa bước vào thì kinh ngạc trước cảnh này. Đào đang phanh thây nội tạng của hai cái xác, sàn nhà đầy vết máu bê bết, cô còn đang ăn dở một lá phổi của cái xác thứ hai, người dính đầy máu, máu bắn lên ngực, máu chảy xuống tay ...

Long kinh hoàng hỏi “Em lại giết người? Em không giữ lời hứa với anh à?”

Đào nhìn Long với ánh mắt ăn năn tội lỗi nhưng cũng đáng thương. Cô nói

“Không! Em giữ lời hứa. Em bị một nhóm thổ phi nhảy vào và cưỡng hiếp. Lúc kinh hoàng đó, em thay đổi thành yêu tinh và không thể kiềm chế giết chúng. Em đã không giữ được mình, em đói quá!”.

Long im lặng nghe cô giải thích, anh thấy Đào nói cũng có lý, ở cái vùng biên giới nhiều thổ phi này, một cô gái đẹp làm sao thoát khỏi sự chú ý của bọn chúng. Nhưng Đào lại vừa giết thêm hai mạng người.

Nghĩ một lúc, Long nói “Ta phải đi ngay trong đêm nay, chúng sẽ quay lại!”

Đào nói “Anh biết bọn chúng à, đúng một tên đã bỏ chạy!”.

Long nhìn Đào trầm ngâm nói “Bọn thổ phi ở gần bên biên giới, chui nhủi trong rừng. Chúng rất đông, và sẵn sàng quay lại trả thù bất kể ai. Ta đã giết hai tên trong số đó, nhất định chúng sẽ quay lại bắt chúng ta.”

“Ta sẽ đi đâu nữa? Còn chỗ nào an toàn cho chúng mình không anh?” Đào hỏi

“Bỏ chạy trước, đi đâu anh cũng chưa biết! Em thu dọn ít đồ mau lên”. Long nói mặt khá căng thẳng.

Anh hiểu rằng, giờ đây anh đang phải bảo vệ cả một người con gái bên cạnh, dù anh có giỏi võ nghệ nhưng không thể chủ quan với đám thổ phỉ hay giang hồ vì chúng có số đông và hành động hung hãn thậm chí tấn công vào ban đêm.

Long khẩn trương lấy ít quần áo, và vài thứ cần thiết, súng đạn. Anh ra phía sau lấy thùng nhiên liệu dự trữ để sẵn. Đến đêm khoảng mười giờ hơn, họ đã im lặng để chiếc xe mô tô phía đường hẻm sau núi, anh dặn Đào núp trên góc rừng quan sát. Còn anh ở dưới. Đúng như Long nói, chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi tên thổ phỉ kia bỏ chạy, một toán những tên thổ phỉ kẻ ngồi mô tô, một tên trùm ngồi xe jeep âm âm kéo đến. Tất cả dân làng quanh vùng này đều biết quy luật của bọn này, khi chúng đến đâu là để giải quyết và thanh toán lẫn nhau, tốt nhất là không ai nên lộ đầu ra, hay can thiệp chúng, dù cho nhà hàng xóm bên cạnh có án mạng, bị đốt hay những vụ trừng phạt mà chúng cảnh cáo những kẻ phá bình như đến đập phá, cưỡng bức con gái đàn bà, cướp bóc.

Thấy bóng bọn chúng đến, Long nhanh chóng rước xăng từ thùng để sẵn, và nhỏ xăng dẫn lên núi, đợi chúng đến gần anh đánh diêm đốt và bỏ chạy. Cả ngôi nhà cũ đột nhiên nổ tung, cháy rực trước sự ngỡ ngàng của băng thổ phỉ.

Long chạy lên chỗ Đào núp, Đào hỏi “Sao anh phải đốt nhà? Nhà của người khác mà anh lại đốt!”

Long trầm tư nói nhỏ “Nãy anh đã rút vài trăm Dollar sang nhà hàng xóm, đèn căn nhà tôn này cho họ. Đốt nhà để tạo hiện trường giả là em ở trong nhà đó, có hỏa hoạn và chết. Bọn thổ phỉ sẽ nghĩ là em chết rồi mà không đi tìm. Chúng mà biết em còn sống, chúng sẽ trả thù ta khi có dịp...”

Hai người trên chiếc mô tô rẽ sang hướng khác. Họ đi cả đêm, chỉ nghỉ tại Motel khi trời gần sáng. Đến trưa, họ lại lên xe và đi tiếp sang một thị trấn khác cách biên giới xa trên vài trăm cây. Anh làm nghề vận chuyển, trong những chuyến đi dài ngày, anh đã nghe nói về khu Golden City nằm bên cạnh New Hope City, tại đó có những bãi khai thác vàng quy mô rộng lớn. Long đã tính anh sẽ đưa Đào vào một khu đồn điền hay bãi vàng nào làm thuê và đăng ký để sống chung trong những khu lao động, như vậy ít ra anh và Đào sẽ an toàn hơn khi sống ở nơi vắng vẻ ít an ninh.

Đến thị trấn này, ngoài trung tâm thị trấn sầm uất là nơi tiêu thụ tiền của gặt hái được của những lao động đào vàng, từ quây bar, rượu, ăn uống, dịch vụ đến cả nhà thổ, Long hỏi thăm

và được giới thiệu một bãi vàng còn cần tuyển lao động. Trong chiều đó, anh đưa Đào đến ra mắt chủ bãi vàng xin vào làm trong khu khai thác.

Một thanh niên lực lưỡng khỏe mạnh và một cô gái, sau khi dúi ít tiền cho cửa đầu tiên là người bảo vệ và bộ phận người quản gia giúp việc, Long và Đào nhanh chóng thu xếp được tuyển mộ làm nhân công dự bị cho khai thác bãi vàng. Họ được tập trung vào một khu nhà ổ chuột lẩn lộn dân tứ xứ, nhưng đúng với dự đoán của Long, dù sao khu bãi vàng có kỷ luật và có quản lý, nên quy mô nguy hiểm ít hơn so với anh và Đào ở một mình giữa nơi vắng vẻ lại không quen biết ai.

Quanh khu nhà ổ chuột này chỉ thấy những bóng người đen đũi, thấp hèn, sống tạm bợ kiếm ít tiền từ khai thác vàng, ai cũng nghèo, có người đến một mình, có người đưa cả gia đình đến, họ đa số là những con người trẻ tuổi vừa ra đời, vừa có một mái ấm người bạn đời nhưng không biết làm gì, có khi là con cái của những người nông dân miền núi, cũng có cả con ngoài giá thú của những tên thổ phỉ với những con điếm ... chẳng ai nghĩ đến chuyện sẽ nổi loạn hay trả thù riêng, vì bên ngoài các bãi vàng, những chủ vàng đều nuôi một đội quân vệ sỹ trang bị súng ống đầy đủ. Ở khu vực ngoại thành này, một bãi vàng nếu không có vệ sỹ sẽ dễ bị thổ phỉ đến cướp thành quả của họ sau những ngày lao động.

Long và Đào sớm hòa nhập với mọi người, làm quen với đời sống lam lũ vất vả của họ. Hằng ngày là công việc ngoài bãi, những người đàn bà ở nhà nấu cơm, giặt giũ trông trẻ em. Những câu chuyện tìm hiểu có dịp giúp Đào biết về người chủ bãi vàng này là một ông kiến trúc sư thành đạt bên tận Đông Dương Quốc. Ông đã bỏ nghề kiến trúc thầu xây dựng và vượt biên giới sang Ấn Độ tìm một sự nghiệp lớn hơn khi tuổi ngoài ngũ tuần. Đơn giản vì nơi đây lè lói làm việc thoáng hơn bên Đông Dương Quốc, tây hóa hơn, dân cư thập phương và thiên nhiên ưu đãi hơn. Đặc biệt từ sau khi một nhóm khảo sát mà trong đó ông kiến trúc sư này từng tham gia họ thăm dò và công báo một trữ lượng vàng lớn còn nằm sâu tại khu vực biên giới. Từ một thị trấn nhỏ lạc hậu, khu này dần dần phát triển thành thị trấn (có khi người ta gọi là Golden City) theo chân những người đến đầu tư khai thác.

Đào biết vậy, nhưng cô không bận tâm hỏi tên ông chủ bãi vàng, Đào chỉ nghe người ta gọi ông với biệt danh là “ông chủ Sylvain” chủ bãi khai thác Gold Arrow, một bãi vàng tư mới mở gần đây, với chế độ và trả công lương thiện nhất trong số những bãi vàng tư quanh vùng. Long nhanh chóng đầu tắt mặt tối với việc ngâm mình hàng giờ ở những khúc sông, anh chỉ được lên bờ nghỉ mỗi hai tiếng, rồi lại xuống đãi vàng. Cả ngày như thế, công việc nhàm

chán tí mĩ vốn không phải là thể mạnh của một kẻ vận chuyển luôn thiên biến vạn hóa như anh. Vì an toàn nhất thời của mình và Đào, anh phải chấp nhận làm công việc này. Đến tối về, Long mệt mỏi ử rũ, việc này khiến cho Đào thấy vậy cũng không dám hỏi anh thêm chuyện gì. Mọi chuyện rồi cứ như vậy. Ở chung trong khu tập thể này, mỗi hai người chỉ được phân một góc nhỏ vài mét vuông ngăn lại bằng vách gỗ, trên đầu của những vách này là những chiếc quạt trần chạy vù vù cả ngày đêm để thông hơi, ngoài mỗi gian có một tấm vải bạt nylon mở ra khép vào che tạm thời.

Đêm đến, Long và Đào không còn thể nào có cuộc sống chung tự nhiên và riêng tư như trước nữa, họ cũng không dám nói chuyện bàn bạc gì lớn tiếng. Vì từ vách bên cạnh, âm thanh lọt qua dễ dàng. Đêm ngày, tiếng quạt chạy, tiếng người ngủ gáy, tiếng những cặp vợ chồng, trai gái sống chung sinh hoạt quan hệ âm ỉ hỗn tạp, lẫn tiếng trẻ con khóc, tiếng đàn ông đàn bà rên rỉ, tiếng người già ho sù sụ. Khói thuốc, hơi người, mùi quần áo ẩm, mùi nước giải trẻ con bay vòng vòng trong cả không gian khu nhà ở. Đào phải nhịn ăn trong ngày, cô chỉ lấy cơm đi ra rừng tìm thú và ăn ngoài đó, hay khi Long đem về, cô phải lén lút chui xuống gầm giường ăn. Cô cũng mệt lả, Long cũng dẫn đờ người, cả hai không mấy hài lòng về môi trường này.

Vài tháng sau, khu bãi vàng Gold Arrow thông báo có buổi tổng kết cuối năm, toàn nhân công được nghỉ ba ngày, vui chơi, ăn uống. Mọi người mừng thoáng chóc vì có được vài ngày nghỉ ngơi, ăn uống. Hôm đó khu bãi vàng trang trí đơn giản nhưng khá bắt mắt kiểu một lễ hội hóa trang, ban ngày họ ăn uống, uống rượu, đánh bạc, chiều đến cả khu tập trung ra quây quần bên bãi lửa múa hát. Khu bãi vàng cho mọi người ít trang phục để hóa trang vui chơi giải trí. Mọi người cũng quên đi vất vả hằng ngày, nô nức chọn cho mình một bộ lễ phục. Long vì khổ người cao đẹp, anh chọn ngẫu nhiên một bộ người mang mặt nạ đen Zorro huyền thoại. Đào muốn che giấu sắc đẹp của mình, cô thay bộ trang phục người hầu gái lam lũ. Cả hai đi sánh đôi bên nhau thật so le.

Đến gần bảy rưỡi, ông chủ Sylvain trong bộ hóa trang thành chú hề mặt mũi to béo ra phát biểu khai mạc vũ hội bên lửa. Từ xa, trông không thể rõ mặt ông chủ, nhưng đột nhiên Đào nhớ lại tiếng nói và thân hình tầm thước của ông Sylvain giống hệt ông kiến trúc sư đã thiết kế xây nhà cho gia đình mình ba năm trước đây. Đào càng chú tâm, cô định ninh rằng đó chính là người đã cho xây nhà cô, người này sau đó đã bỏ hợp đồng giữa chừng vì vụ việc có cái giếng khoan tỏa khói đen và sau đó là những bất hạnh liên tiếp xảy ra cho gia đình cô. Dù ông không phải là người gây nên những chuyện này, song việc ông bắt ngờ bỏ dở thi

công và không quay lại, khiến Đào linh cảm rằng vị khách này am hiểu một chuyện gì tại khu vực nhà cô trước đây, và vì lý do gì ông ta bỏ hẳn việc rồi lại chuyển sang biên giới làm khai thác vàng. Cô vẫn chú ý đáng về ông cả đêm hội hôm đó.

Hai hôm sau, khi mọi người đi làm trở lại, Đào âm thầm sang khu bảo vệ cho vào gặp ông chủ Sylvain. Cô phải thuyết phục mãi, và dúi cho bảo vệ ít tiền họ mới vào nhắn cho ông Sylvain một câu trọc lóc là có cô gái nào đó bên kia biên giới muốn gặp ông. Đào đã ngồi đợi gần ba tiếng đồng hồ, đến gần xế trưa ông Sylvain xong việc, lại nghe nói có ai biết ông tận bên nước bên kia muốn hỏi ông ít chuyện. Tò mò ông cho gọi cô gái đó vào. Lúc Đào vào đến cửa, ông Sylvain đang cầm tách trà sâm khế hớp từng ngụm, nhìn thấy cô gái ngày nào, ký ức nhắc ông khiến ông thất thần đánh rơi cả tách trà

“Cô! Cô là, sao cô đến đây?” Ông Sylvain hỏi

Đào lúc này vừa vui vừa mừng nói “Ông Kiến trúc sư Phan Bá Cầm?”

Tôi hỏi “Sao cô lại đến được đây?”

Đào nói “Xin ông thứ lỗi, tôi vào đây như một người lao động. Đêm qua, được giáp mặt ông, tôi mới nhớ đã gặp người quen. Xin ông cho tôi ít phút tiếp chuyện!”

Ông Sylvain quay mặt đi tránh và nói “Cô đã biết tên thật và công việc tôi trước đây! Cô còn muốn biết gì thêm?”

- Tôi xin ông lý giải cho việc cho xây dựng ngôi nhà tại huyện Kiên Thành của ông Trương Thế Tuyệt! – Đào nói

- Tôi biết cô là con gái út của ông Tuyệt! Nhưng tôi không biết gì đâu! Cô đừng làm phiền tôi. – Ông Sylvain nói

- Ông là người cho vẽ ngôi nhà đó và cho thi công. Sau đó ông bỏ dở công việc giữa chừng mà không có lý do!

- Cô nhớ chính xác lắm, lúc đó tôi bị “kẹt” thầu và nhân công nên tôi bỏ. - ông Sylvain nói

- Xin ông giúp!

- Tôi đã đền hợp đồng và cho nhóm khác đến xây, hết trách nhiệm của tôi rồi? Cô tìm hiểu thêm làm gì?

- Còn chuyện cái giếng đào lên, khói bốc mù mịt, và sau đó ông bỏ đi!

- Thôi, thôi, tôi mời cô về lại khu nhà nhân công cho! Tôi đã già tôi quên nhiều chuyện rồi!

– Ông Sylvain nói

Đào thất vọng, cô biết cô không có thêm quyền gì để yêu cầu ông Sylvain nói điều gì, ông ta bực lên thì có thể tổng khứ cả cô và Long ra khỏi đây, chứ việc gì phải giải thích chuyện riêng.

Đào ảm ức muốn khóc, cô nói rất cầu khẩn với ông Sylvain:

- Xin ông giúp tôi! Gia đình tôi đã mất đi cha mẹ và hai anh cả, người anh thứ ba bỏ trốn. Còn tôi, tôi cũng ra nông nổi này!
- Tôi thực không biết gì? Cô về lại khu nhà đi! Đào định đi ra thì ông Sylvain hỏi:
- Cô vào đây làm việc chung với ai?
- Tôi đi cùng bạn trai vào làm anh ấy đang đãi vàng ngoài bãi? – Đào nói
- Bạn cô là ai, người ở đâu?
- Bạn trai tôi là một cảnh sát viên, anh ta đã cứu tôi và đưa tôi ra khỏi cái nhà đó, cũng như đưa tôi sang đây.
- Hừm! – Ông Sylvain không nói gì nữa

Đào đành im lặng bỏ đi ra. Ông Sylvain nhìn theo bóng cô gái đắm chiêu chuyện gì. Ông đứng lên, đi ra đi vào. Từ sau hôm gặp đó, ông Sylvain trở nên nhiều lúc im lặng ngồi suy nghĩ điều gì, trong đầu ông đang diễn ra cuộc đấu trí giữa hai việc gì có vẻ hệ trọng lắm.

Đêm đó, ông Sylvain ngủ không ngon, vợ con ông cũng lấy làm lạ chỉ thấy ông hết ngời suy tư lại nằm vắt tay lên trán trầm tư một mình. Đào ra về cũng chán nản, Long từ ngoài bãi về, anh lừ đừ cũng chẳng hỏi han gì. Anh nhảy vào “ổ” đánh một giấc chán nản đợi cho đến ngày mai lại tiếp tục cảnh này.

Hai hôm trôi qua, đến chiều ngày thứ ba, khi Long và Đào đang nghỉ, thì ông Sylvain xuất hiện ngay trước “ổ” của họ. Hiếm hoi lắm, đích thân ông Sylvain mới chui đầu vào từng góc ngách trong khu nhà ở lao động này. Vì mọi công việc cai quản và trông coi nhân công do quản giáo làm hết. Ông cho gọi hai người lên khu nhà chính. Long ngạc nhiên, anh chưa hiểu gì, vội nắm tay Đào cùng đi, anh ăn mặc lếch thếch như thằng khuân vác đoán non đoán già tưởng ông chủ bãi vàng gọi họ lên để phân việc khác hay đuổi ra ngoài.

Người phục vụ mang trà nước ra. Chỉ còn ba người trong sảnh rộng bàn gỗ, bình phong gương đao, ngà voi, đầu hồ báo ... Đào giới thiệu ông Sylvain về người bạn cô. Ông quan sát anh từ đầu xuống chân. Ông Sylvain mới nói:

- Cô Đào! Thật ra tôi có biết mọi chuyện liên quan đến nhà cô. Nhưng lúc đó, lực bắt tòng tâm, tôi không giúp gì được nên bỏ đi.

Long ngồi im lặng chưa hiểu chuyện gì. Ông Sylvain nói tiếp:

- Chuyện bi kịch trong gia đình cô quả thật đáng buồn! Tôi xin chia sẻ nỗi bất hạnh này. Nhưng chuyện này liên quan đến một lời đồn đại từ xa xưa mà tôi được ông nội tôi kể lại từ ngày còn là một đứa trẻ.

- Chuyện gì thưa ông? Sao nó lại rơi trúng vào nhà tôi? – Đào nói

- Đó là một điều không thể tránh khỏi. Một điềm báo xấu sẽ xảy ra, liên quan đến những chuyện xảy ra từ kiếp trước. Có điều không may nó xảy ra chính tại nhà cô thôi!

Long và Đào chăm chú nghe, Đào hơi thút thít cho chuyện bi đát đã xảy đến gia đình cô.

- Các vị đã biết lịch sử hình thành Đông Dương Quốc, điều này không cần nhắc lại. À thôi, tôi sẽ cho các bạn biết tường tận lời nguyên này ra sao? Câu chuyện từ từ gọi lại trước trong ký ức của ông Sylvain:

Chuyện xảy ra từ rất lâu. Có thể trước ngày Chúa sinh một thế kỷ. Khi đó nước Ấn Độ còn chưa có tên gọi chính thức, nó là một vùng đất rộng bao la. Ở một khu vực cao nguyên có một quận nhỏ tự trị thuộc triều đình thời kỳ này. Dân tình đói khổ, loạn lạc nổ ra khắp nơi, các nhóm cái bang hình thành nhiều băng cướp.

Tại một vùng thảo nguyên, đồi núi quanh năm mây phủ, người dân bản này sống bằng nghề nông và săn bắn thú trên rừng núi. Họ đi săn đủ loại thú, trong đó đặc biệt loài gấu núi của khu vực này rất to khỏe, cho nhiều mật, móng và thịt, lông, là một trong những đặc sản để có thể cống nạp cho quận phủ, và làm sản vật trao đổi những thứ khác. Người dân bản từ vài đời sau những lần đi săn gấu họ phát hiện được nhiều chuyện tình cờ. Hễ con gấu cái nào khi săn được mà trên lưng nó có dính nhiều thứ hoa cỏ khô, dù dính trên lớp lông của gấu nó vẫn tỏa mùi thơm mát lưu luyến, thì tình cờ quanh đó họ cũng tìm thêm được nhiều gấu đực. Điều này khiến họ hiểu rằng, thứ hoa cỏ đó dính trên lông gấu cùng mùi của cơ thể chúng phát ra càng thu hút nhiều gấu đực.

Họ tò mò lên núi và tìm được một loại cây dại cho ra quả khô có hình dạng này, mang về họ thử đập ra thì thấy có mùi thơm mát. Nhiều người đã nảy ra ý là lên núi hái các loại quả này, mang về phơi khô và thả vào nước để tắm, khi hái được nhiều thì họ cân lượng đem ra chợ bán cho những cô thôn nữ trong bản. Kết quả thật ngạc nhiên, khách hàng nào mua và sử dụng loại quả này một lần đều quay lại tìm mua tiếp, các thiếu nữ truyền tai nhau về tính kỳ diệu của loại cỏ khô này. Họ cho biết sau khi tắm nước có pha loại quả này thì thấy thân thể mát dịu, mùi hương nhẹ lan tỏa, da dẻ mịn màng, tóc cũng thơm. Họ còn nói nhỏ là các ông chồng họ rất thích khi vợ họ tắm loại nước này xong, cơ thể sẽ giữ được mùi thơm lưu luyến. Khi ra ngoài, các cô được nhiều chàng trai bản chú ý hơn bởi sự quyến rũ mê hồn nhưng nhẹ nhàng của nó, mùi mát dịu và bền lâu.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Đào nghe nói thế cũng ngượng hơi đỏ mặt. Long cũng nhìn Đào, hình như anh bắt đầu đoán ra chuyện gì trước đây, vì anh cũng từng tìm được trên tay thứ vỏ khô, lá khô này tại nhà Đào. Ông Sylvain kể tiếp. Đào hiểu rằng chỉ những khi cô lên tận núi cao săn mồi, cô mới hái được những lá, hoa, quả của loại cỏ này.

Ông Sylvain vẫn kể tiếp.

Trong bản, lúc bấy giờ có cô thôn nữ đẹp nhất bản, tên Dương Mẫn Châu, người con gái dịu dàng, không một mực lãng nhãng với bất kỳ ai dù cô có hàng trăm người trai bản ngày đêm mong nhớ. Cô cũng hay dùng loại nước có pha thứ quả khô này để tắm như những cô gái khác. Mỗi lần như vậy, khi ra đường, nét đẹp mặn mà xuân sắc của cô gái bản như tăng thêm sức thu hút khi cô tắm gội thứ nước quả khô này xong. Cha mẹ cô cũng vui vì có cô con gái đẹp nhất bản, họ thậm chí mong sẽ chọn được một chàng rể là trai bản khôi ngô và chăm chỉ.

Một hôm, khi đi lên đồi thăm mấy vườn cây cùng chị em quanh bản trở về. Nhóm cô gái bản này đối mặt với một cảnh hỗn chiến giữa hai bên, một là thế lực quân trong quận phủ và một đạo quân đang thua toại vừa chống trả vừa bỏ chạy, có vẻ như là bọn cướp. Tên cầm đầu toán cướp cứ rút lui dần lực lượng nhưng chúng bị quân bao vây.

Không may thay nhóm cô gái cũng lạc vào trận địa đó, họ chỉ còn biết nép mình tránh cảnh đâm chém. Tên tướng cướp cố gắng cùng vài tên tay chân giỏi võ đánh thốc vào một nơi yếu nhất của quân bao vây mà mở đường máu tháo chạy lên núi. Những tên còn lại bị chém chết hay bị bắt tù binh. Tàn cuộc hỗn chiến, người chỉ huy mặt gian hùng, mày ngài quắc lên, thân hình to chắc vạm vỡ, mặt đẹp tựa Lã bố của thời Chiến quốc ngày xưa, hấn cho thốc ngựa lại chỗ mấy cô thôn nữ hỏi:

- Các cô có bị sao không?

Các cô lí nhí trả lời, trong đó một người đứng giữa là Mẫn Châu mặt đỏ ửng lên khi thấy người tướng quân ngòi ngựa chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô.

- Các tỷ nữ không sao! Tướng quân đuổi được bọn cướp đi rồi!

Người ngòi ngựa đó chính là Chu Hùng, quận phủ của quận này, khét tiếng gian hùng và bạo ngược, thẳng tay đàn áp bất kỳ thế lực nào nổi dậy.

Chu Hùng đang ở giữa trận địa, đánh chém đuổi bắt một người, giữa đường lại gặp thiếu nữ xinh đẹp, da trắng như tuyết, tóc mai mảnh dẻ, toàn thân thơm mát một mùi dịu trong gió. Hấn nổi ý định tà dâm muốn chiếm đoạt cô gái kia, song nhìn thấy binh lính đông quá, nên sợ tai tiếng và mất mặt nên lại thôi. Một lúc sau Chu Hùng lại hỏi:

- Ta sẽ cho người đưa các cô về nhà!

- Đa tạ tướng công, có lẽ không cần, vì bản ngay dưới chân núi, không xa mấy!

Chu Hùng không làm việc gì thừa, quả nhiên hẳn cho một toán lính đưa mấy cô gái này về tận bản. Hẳn trở về quận phủ, và cho gọi tên do thám trong toán lính đó lên dò la tin tức về cô thôn nữ xinh đẹp đó. Hai ngày sau, tức tốc Chu Hùng sai thám mã đến bản đó tìm ra nhà cô gái kia và trao một lá thư triệu nhập dinh của hắn cho cha mẹ nàng. Đó là một lời đề nghị chính thức, nhưng chỉ trên hình thức đề gia đình cô gái chuẩn bị ngày đưa dâu, còn ở chức quận phủ trong tay, ba bốn bà vợ, Chu Hùng một khi đã ngây ngất cô gái nào nhất định sẽ ra lệnh cưỡng ép phải triệu vào dinh làm vợ lẽ hay tình nhân cho hắn. Ai chống đối hay trái ý hắn sẽ phải đối mặt với những trò trả đũa, vu khống, thậm chí cho gia đình đó tán gia bại sản. Từ trước đến nay, Chu Hùng đã xâm hại không biết bao nhiêu đời con gái trinh trắng, một thời gian khi đi tuần bên biên giới hay đi chu du hể gặp ai đẹp là hắn lại đối ý và cho thải những cô gái cũ trong dinh ra. Tuy nhiên, lần gặp Dương Mẫn Châu, Chu Hùng thực sự ngây ngất cô gái này từ ánh mắt chứ không phải thói bạo dâm, hẳn nảy ra ý muốn đưa cô làm vợ lẽ để đẹp mặt khi cho cô đi cùng hắn trong những buổi yến tiệc.

Đúng ngày giờ đã định, toán quân của Chu Hùng chuẩn bị sẵn kiệu hoa, quân bảo vệ đi đến bản. Trong đoàn rước dâu, Chu Hùng còn cẩn thận đưa thêm nhiều tỳ nữ đi theo để tiện bề chăm sóc cho cô gái trên đường về phủ. Họ làm lễ sơ sài bên nhà gái Dương Mẫn Châu rồi cho nàng thay áo cô dâu đưa lên kiệu rước về dinh. Đường đi từ bản về đến phủ cũng phải vài ngày trời. Chu Hùng quả thật không may, khi toán cướp hôm nọ tháo chạy lên núi đã tập hợp lại lực lượng bọn lâu la cái bang, lập thành một toán cướp mới, cầm đầu là tên Trương Hán mặt mũi bặm trợn, người da ngăm đen, râu quai nón đen tua tủa, và hai tên phò tá đắc lực là Quách Minh và Kinh Bá. Trương Hán cùng hai tên kia hôm trước thua tan tác trước quân lính của Chu Hùng, lòng dạ chưa hả cơn nhục nên vẫn muốn trả đũa, lần này nghe tin Chu Hùng sắp lập vợ lẽ là một người con gái đẹp nhất bản, thám thính của Trương Hán cho biết, Chu Hùng vì thiếu cảnh giác đã cử quá ít quân hộ vệ đoàn rước dâu và chính hắn không đi trong đoàn này. Đây là một thời cơ hiếm có lại dễ như trở bàn tay mà trả đũa tên Chu Hùng.

Đoàn đưa dâu đi được nửa đường đến một quãng vắng vẻ, hai bên toàn khe suối, hẻm núi. Toán cướp cho ít tên cung thủ cầm sẵn tên, đợi đoàn người đi qua đoạn đường hẹp thì bắn tía chết hết sạch. Bọn chúng ào ra, lấy ngựa, hành lý, ép cả nhóm tỳ nữ đi theo và lôi xe rước dâu chạy về sào huyệt. Khi nhóm đưa dâu về đến nơi, Trương Hán ra xem thấy cô gái sắp về làm vợ lẽ Chu Hùng thật là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, hắn cũng sinh lòng

mê muội, ép phải quan hệ và chiếm đoạt luôn cả mỹ nhân này. Bọn tỳ nữ bị hấn giao cho các đồ đệ và đàn em.

Chu Hùng đợi đến ngày thứ hai không thấy đoàn người về, liền sai quân do thám đi xem. Họ về báo là đoàn rước dâu đã bị giết chết tại gần khu vực hẻm núi, được phân nửa đoạn đường đến quận. Hấn đem quân lại dò la theo vết xe, và dấu vó ngựa thì dần dần biết được khu vực này chính là địa bàn hoạt động của toán cướp hôm nọ. Quân lính của phủ lập tức được phái thêm và bao vây sào huyệt của toán cướp. Chu Hùng đích thân có mặt đòi đánh nhau với tên tướng cướp và đòi lại dâu, nhưng tên Trương Hán cố thủ trên đồi, có hang động và xung quanh nhiều gò nổi lên tạo thành một thành nhỏ. Trương Hán dọa nếu quân lính phủ ép hấn quá hấn sẽ giết chết cô dâu. Được gần một tuần lễ bị bao vây, lương thực và nước đã sắp hết, bọn cướp nhiều tên đã bỏ mạng vì quân lính bên dưới bắn tia lên trên. Trương Hán biết lần này sẽ cầm chắc cái chết, vì tên Chu Hùng rất ác độc, không đời nào chỉ vì một cô gái mà hấn tha cho giặc. Trương Hán trước ngày sắp thua, xuất hiện trước mặt Chu Hùng rêu rao chửi bới rằng hấn đã chiếm đoạt, làm nhục cô vợ lẽ của Chu Hùng trước rồi, và tên Chu Hùng là một kẻ không đáng đếm xỉa khi đi đòi lại cô vợ đã bị hấn động phòng trước, với Chu Hùng điều này quả là một sự nhục nhã và lăng mạ ghê ghớm...

Chiều hôm đó, Chu Hùng vẫn cử các chỉ huy khác ở lại vây hãm bọn cướp, còn mình về lại dinh, hấn vội nghĩ ra độc kế, tình cờ hấn nhớ một vị pháp sư hấn quen trước đây chuyên đuổi tà trừ ma vẽ bùa nổi tiếng. Đêm đó, tức tốc Chu Hùng sang nhà lão pháp sư này trình bày ý định và nhờ lão ta vẽ hai lá bùa lớn. Theo lời của lão pháp sư này, chiếc bùa này sau khi giết chết ai và dán lên gần đó thì kẻ bị giết sẽ tàn tạ mà không xuất hồn được, thiên đàng cũng không thể lên, mà hỏa ngục cũng không thể xuống, suốt đời làm những con ma đói rách lang thang ở trần gian. Khi cầm trong tay hai lá bùa, Chu Hùng phái hơn hai trăm cung thủ trở lại hang động của toán cướp. Từ bên dưới, hấn sai cung thủ lấp những mũi tên tẩm dầu đen bắn ồ ạt lên trên hang động. Trên núi, chỉ sau nửa canh giờ, hàng ngàn mũi tên tẩm dầu cháy sáng rực bốc cháy làm bọn cướp bị trúng tên chết rất nhiều, đứa khác thì bị đốt cháy còn ra ngoài, thì bị hàng rào bộ binh bắn tia cung thường, khóa vòng vây đẫm chết. Trương Hán quần tiết, tự tay giết chết Dương Mẫn Châu, và sau đó lấy gươm xẻ bụng tự sát. Hai tên phò tá cùng toán đồng đảng còn lại cũng giết hết các tỳ nữ rồi tự sát, kẻ không chạy kịp thì bị chết cháy rụi, hay chết ngạt vì khói đen kịt. Sau đó, Chu Hùng cho quân lên dán hai lá bùa trước cửa hang núi, rồi đốt hai lá bùa đó, phi tang. Thế là đi đời tất cả trong đó, mà hồn của chúng cũng không thoát ra ngoài được.

Thời gian mấy năm sau, mọi người kể cả Chu Hùng quên bẵng chuyện này. Lại thêm vùng này có địa chấn, toàn bộ khu vực bị lún, núi đá cũng sập bịt kín hang động ... Mãi mãi những hồn ma của toán cướp bị nhốt trong đó.

Trở lại câu chuyện, ông Sylvain nói:

- Tôi có nghe nói bên Đông Dương Quốc đã lập một khu trại Thần phong để tiêu diệt cương thi, tôi đoán là có thể do những con yêu tinh sống lâu năm qua hàng thế kỷ trong hang động cũng luyện được phép mà thoát ra khỏi hang nhưng chúng không thể đi đâu xa vì ảnh hưởng của lá bùa vẫn còn nên chỉ tấn công người. Chẳng may, nhà cô Đào lại xây nhà ngay tại cửa hang núi, tức là bên trên cái hang động đó. Người chết lại biến thành cương thi gây náo loạn cả một vùng biên giới. Tôi là người bên Đông Dương Quốc, thực tình tôi cũng muốn làm chút gì để giúp cho lãnh thổ Long Hà.

- Sao ông không cho nhà tôi hay biết chuyện này sau khi khoan giếng?

Ông Sylvain mặt mày rầu rĩ, tỏ vẻ “dằn xé” trong nội tâm, ông chờ dẫn nói:

- Chuyện này chỉ ít những người già còn sống tại lãnh thổ Long Hà được nghe các ông, cha, họ kể lại. Thật hư không ai xác định được vị trí của hang động ma này nằm ở đâu? Và lúc đầu nó chỉ là chuyện truyền miệng. Tôi cũng không tin chắc. Vô tình khi xây nhà đào giếng tại nhà cô xong, tôi thấy hiện tượng kỳ lạ, nhớ lại chuyện kể, tôi sinh nghi nên bỏ đi.

- Khi đó tôi thật ích kỷ khi đó, vì tôi còn gia đình, sợ liên lụy nguy hiểm cho bản thân, gia đình tôi, tôi biết rằng một khi đã động thổ mà trúng phải hang động này thì hậu quả thê thảm khôn lường. Tôi biết là không thể tránh khỏi nên đã bỏ dở công việc ...

- Một khi mà bọn chúng ở gần nhà nào, chúng sẽ ám vào nhà đó gây ra những cái chết rất khó hiểu. Chúng còn ám cả vào người sống mà sai khiến làm việc cho chúng. Chính vì vậy ngày xưa khi tôi sớm nghi ngờ dấu hiệu này ở nhà cô, tôi đã bỏ luôn cả công trình mà không lời giải thích.

Đến lúc này, Đào khóc lóc thảm thiết:

- Ôi cha mẹ, các anh ơi! Không may mà gia đình ta đã gặp phải vận xui này! Anh thứ ba đã bỏ đi rồi! Hu, hu, hu...

- Tôi thật ích kỷ quá, nhưng nó là một điều không tránh khỏi, không ở nơi này thì cũng nơi khác, không lúc này thì lúc khác. Mà người vùng Long Hà có điểm chung là họ rất bảo thủ cam chịu và im lặng. – Ông Sylvain nói

Nói đoạn, ông Sylvain lại nhìn kỹ Đào một lần nữa xem có dấu hiệu bị ám không, ông nói:

- Cô thấy sao thưa cô, trong người vẫn tự chủ được chứ?

- Dạ cảm ơn ông, tôi không sao ... chỉ là cha mẹ và hai anh trai, mỗi lần nghĩ lại thấy đau lòng quá? Việc này nó ám ảnh tôi cả đời vậy!

Ông Sylvain hỏi:

- Vậy người nhà cô chết ra sao?

Đào nói quanh co:

- Dạ, cha mẹ và hai anh đều tự sát treo cổ chết ngay trong nhà.
- Còn người anh thứ ba thì bị hoảng loạn tâm lý đã bỏ đi nơi khác sống ẩn dật. Nhà tôi giờ không ai ở mà cũng tan hoang thành cái nhà hoang ...

Ông Sylvain nói:

- Vậy sao, chuyện tồi tệ vậy sao, đến bốn nhân mạng ... cũng may là cô và anh kế đã bỏ trốn được

Long nhìn ông Sylvain sợ ông ta sinh nghi điều gì vợ nói:

- Thưa ông, vợ tôi không sao, chúng tôi đã sống chung cùng nhau bấy lâu, không sao cả ...

Long nói:

- Ông cho biết chuyện như vậy là quá tốt. Ít ra tôi cũng hiểu vì sao lại có sự việc bi đát xảy ra tại nhà của vợ tôi.

- Vậy ông Sylvain, có cách nào để thoát khỏi chúng bị ám không?

Nghe đến đây, ông Sylvain sinh nghi nhưng trước thực tế hoàn cảnh bi đát của cô Đào và cả anh chàng nghèo khổ Long, ông hiểu rằng không có gì hay nhất là cứu giúp và chỉ cách cho họ giải cứu bản thân họ.

Ông Sylvain nói:

- Nghe nói rằng, một con ma khi nhập vào người thì chúng sẽ hút cái linh khí của người đó, con người là phần thân và phần hồn khi chúng hút đủ linh khí thì chúng sai khiến được cái thân thể và trí não ta. Muốn rũ khỏi cái ám của chúng mãi mãi chỉ có cách là gặp chúng yêu cầu chúng thả lại ra cái linh khí và trả lại cho người bị nhập.

Long tò mò hỏi:

- Nó là gì thưa ông?

Ông Sylvain nói:

- Nó tựa như một luồng khí cuộn tròn sáng như ngọc gọi là Linh Châu, khi nó thả ra và thổi trở lại vào mồm của người đó thì nó không còn điều khiển được ta và ta thành như người bình thường, còn không thì ta là một giống loài gần gũi với chúng.

Long nhìn Đào rồi nói với ông Sylvain:

- Vậy là phải đi tìm lại chúng đòi lại Linh Châu, thưa ông?

Ông Sylvain nói:

- Đúng rồi, cậu đã hiểu ra vấn đề. Ân oán ai thì tự đi đòi, chính vì thế cậu hiểu sao tôi lảng tránh và không thể giúp trực tiếp được. Vì tôi không có ân oán, và tôi cũng không bị chúng nhập

- Tôi chỉ là người kinh doanh khai thác vàng. Tôi không có quân lính, cũng như không thể cử người sang đó làm chuyện này. Tôi biết từ trước, nhưng tôi không thể đưa người vô tội vào chốn nguy hiểm được.

Nghे đến đây, Đào nhìn Long hoang mang sợ hãi nhưng mặt cũng sáng bừng một tia hy vọng, Đào đã từng mong được làm người như bình thường để sống chung cùng Long đến già thay vì là một con yêu nữ làm theo sai khiến của con yêu tinh và tiếp tục gây ra tội ác.

Long nhìn Đào và nói:

- Em yên tâm, anh sẽ đòi lại ân oán cho gia đình em!

- Ừm, anh!

Ông Sylvain nói:

- Việc này rất nguy hiểm, có thể mất mạng như chơi!

- Là sao? – Long hỏi

Ông Sylvain nói:

- Nhưng bọn chúng rất đông, và có khi có phép thuật, cần phải có ít bùa hộ mệnh mang theo. Việc này phải có người nào thật giỏi và có khả năng chống lại chúng, hay người này quả cảm chịu liều mạng với chúng.

Đào lại nhìn Long, một lúc sau Long nói:

- Tôi sẽ xem xét và dám làm chuyện này!

- Nếu thế thì tốt quá, đây là dịp để tôi làm điều gì đó có ích cho lãnh thổ Long Hà, tôi chỉ có thể hỗ trợ anh qua biên giới an toàn và một ít vũ khí, bom mìn.

- Vâng

Ông Sylvain ngồi nhìn Long quả quyết một lúc, suy tư lại hỏi:

- Này anh Long, tại sao anh lại quyết tâm đi phá vụ lờn nguyên này như vậy?

Long nói vừa thật vừa lảng:

- Dạ thưa ông, tôi làm vì để trả thù và bảo vệ cho vợ tôi, Đào, chúng tôi đã cùng ăn thề sẽ bên nhau trọn đời sống chết có nhau. Người con gái này cũng đã từng cứu mạng tôi khi tôi bị giam trong nhà tù Trại cảnh sát.

Ông Sylvain ngạc nhiên hỏi:

- Hóa ra nãy giờ nói vòng vo dài tôi quên hỏi anh làm gì, hóa ra anh là cảnh sát!

- Dạ thưa ông, tôi là một đặc cảnh, nhưng cũng chỉ là dạng hoàn cảnh bị đưa vào lực lượng, tôi cũng có xuất thân nghèo hèn trong Trại lao động ngầm dưới đất bên Phúc An.

- Ồ, quá tốt, tôi còn đang lo anh có bản lĩnh không, nếu là đặc cảnh thì OK, không cần dạy thêm gì. – Ông Sylvain gật gù

- Dạ thưa ông, vì chuyện cũng dài phức tạp mà tôi không dám làm mất thời gian của ông nên thiếu sót không kể ra... - Long nói

Ông Sylvain nhìn lại Long một lần nữa, sau đó ông nhìn sang Đào. Chợt ông cảm thấy tội nghiệp cho cô gái.

Ông nghĩ “Nếu ngày xưa mình báo tin và khuyên nhủ cho nhà cô ta sớm để dọn đi thì có thể tránh được một tâm bi kịch cho gia đình này. Giờ mình cũng đã có tuổi cũng chẳng còn sống được bao năm mà ghen tỵ hay tham sống sợ chết, tài sản giàu có, gia đình ổn định còn nhìn xem ... gia đình cô gái kia đã tan tành, bị yêu tinh hãm hại chết hết, chỉ còn lại hai anh em, còn anh chàng cảnh sát kia nhìn cũng khô sở nhưng lại có chút bản năng, mình lưỡng lự suy nghĩ có nên tuyển Long vào làm trong đội vệ sỹ hay không? Đây cũng là một cách giúp đỡ ít ỏi cho cô gái có số phận này. Nhưng còn đưa cảnh sát kia, cậu ta sẽ làm gì để bảo vệ vợ nó và giải thoát lời nguyền cho cô ta? Chẳng thà giúp cho cậu thanh niên này đi đuổi bọn yêu tinh đó đến đâu hay đến đó còn hơn khuất phục bọn chúng, rồi biết đâu bọn chúng lại làm hại thêm bao nhiêu người khác ... ”

Từ hôm đó trở đi, ban ngày Long vẫn làm việc đãi vàng, buổi tối anh và Đào lại sang bên sảnh cùng bàn với ông Sylvain thời gian và cách thức hành động sắp tới ra sao.

CHƯƠNG 14

1- Tình cờ đặc vụ báo thù cho cha

Đó là tháng 12/21--, chỉ còn gần hai tháng nữa sẽ đến hết năm âm lịch của người châu Á, ông Sylvain cho rằng dịp cuối năm là thời điểm thuận lợi nhất để Long đi phá hủy hang động ma, và ngoài những con thoát ra đi giết hại bị đánh trả, số còn lại khát khao tự do và bầu trời bấy lâu nay sẽ bỏ trần gian mà bay về nơi khác. Long và Đào được cho ra ngoài ở, một phòng riêng trong khu nhà ở của đội vệ sỹ và quản giáo. Ngày ngày, Long dậy từ sớm và lên đồi tập luyện lại võ nghệ, đánh hiện trường, đêm về anh nghỉ ngơi luyện thêm công phu.

Long được ông Sylvain trang bị cho một số súng ống, và ở những bài tập thể bao vây, ông Sylvain còn hào phóng cử một số trong đội vệ sỹ của mình để anh tập thể với đối phương. Thỉnh thoảng ông có đưa hai con trai lớn đã đến tuổi đôi mươi của ông ra bãi cho Long dạy thêm về võ thuật. Long tập bắn tỉa, bắn theo mục tiêu, bắn nổ, bắn tên. Anh còn tập cả bài pháp dùng đao và giáo, một lối tấn công thời cổ đại và thời Chiến quốc. Bài khinh công bay qua các cành cây, phóng lên nóc nhà, đập nước lướt đi tựa chim ... là thứ đòi hỏi phải có nội công thâm hậu rèn luyện qua bao năm, anh cũng ôn lại.

Xuất thân là kẻ nghèo hèn, vô tình thời thơ ấu lao động vất vả tại một xưởng sản xuất vũ khí của quốc gia, Long học lóm được nhiều kỹ thuật về súng ống, và bom mìn, nơi này anh cũng rèn được tiếng Anh với các chuyên gia vũ khí người Âu, Mỹ đặc phái sang Đông Dương

Quốc làm việc. Sau này khi được chuyển lên mặt đất đào tạo đặc cảnh, anh được tiếp xúc với kỹ năng điều khiển các loại máy bay, tàu bay, thiết vận xa. Đêm đêm về, tranh thủ thời gian, Long ngồi luyện công phu, những ngày này Đào dù có khát khao yêu thương tình nhân song cô cũng nhín lại không muốn làm anh phân tán tâm trí và lao vào những cuộc ái ân như ngày trước. Mọi thứ với họ là kỷ niệm đẹp, dù có hồi tưởng lại, khi chàng đang ở bên mình yên lặng luyện công, nàng cũng thấy âm áp tình cảm.

Thời gian trôi nhanh, mới thế chỉ còn hai mươi ngày nữa là hết năm cũ âm lịch. Ngày dự tính vượt biên giới đã gần kề. Long cũng đã truyền dạy cho hai đứa con lớn của ông Sylvain nhiều bài võ nghệ.

Một hôm, khi đang ngồi nghỉ trưa, ông Sylvain có một đoàn khách không mời đến thăm, đó chính là tay chân của tên Bâu đen Wilson Lý (người gốc Hoa) võ đài đẫm máu khét tiếng một thời ở bên Đông Dương Quốc. Khi tình hình trở nên gay gắt, các lực lượng cảnh sát truy bắt những hoạt động võ đài chui diễn ra quyết liệt. Nhóm đối tượng các tay bâu này vốn là những đại gia giàu có đã theo gót nhau vượt biên giới sang Ấn Độ sống tại New Hope City, tại đây chúng tha hồ tung hoành kinh doanh võ đài, và công khai lập lại các băng đảng. Những bãi vàng cũng nằm trong tầm khống chế của chúng. Wilson Lý đặt ra một luật lệ rất fair-play là buộc các bãi vàng và các băng đảng khác trong vùng mỗi năm phải cử những võ sỹ của họ tham gia một võ đài bí mật đấu đến chết. Băng nào thắng thì thoát việc nộp thuế địa phận, các băng xếp hạng từ trên xuống dưới sẽ đóng mức thuế từ cao đến thấp theo tỷ lệ, và băng về chót bảng sẽ đóng thuế cao nhất cộng thêm chi phí tổ chức đi lại, lập võ đài. Wilson không mất một xu nào ngoài việc đi hô hào và thông báo thời gian họp võ đài, ngược lại, hắn mở cửa bán vé và cho một số khách mời danh dự đến tham gia, tiền cá cược hắn bỏ túi hết. Chính kiểu làm ăn như vậy đã làm Wilson đã giàu lại càng giàu lên.

Về lai lịch của Wilson Lý (người gốc hoa tên Lý Quốc Đại, cháu một thương gia người Hoa nổi tiếng, nhập tịch vào Đông Dương Quốc năm 21--, tại đây, Wilson thường giao du với giới chính trị gia và giới băng đảng ngầm, hắn kết nghĩa với một ứng cử viên nội các và hoạt động tay trong cho người này tại các bến cảng). Bản thân Wilson là một tay võ lâm, nhưng không xuất sắc mấy, nên hắn rất đam mê kinh doanh võ đài. Cách đây chừng ba mươi năm, tại Đông Dương Quốc, một tay đại gia đã nhập về con “Quý châu Phi” và rèn cho con quái vật người này thành một tên võ sỹ hợp pháp. Quý châu Phi là con át chủ bài của tay bâu đen nổi tiếng bên Phúc An thời đó, hoạt động cho lão chừng hơn chục năm, luôn vô địch trên các võ đài nhơ nhớp. Sau đó, tay bâu đen này già giải nghệ, ông bán Quý châu Phi cho một tay bâu khác, cũng hoạt động được hơn mười năm, Wilson Lý lúc này chính thức tham gia vào

lĩnh vực võ đài máu đã tung tiền mua lại “Quý châu Phi” từ tay bầu đen này và tiếp tục đào tạo cho hắn trở thành võ sỹ.

Wilson Lý nhờ quen biết rộng rãi hơn với các thế lực Hoàng gia, hắn đã mang “Quý châu Phi” đem đi đấu võ bên ngoài Đông Dương Quốc, sang cả Châu Âu và Mỹ để tham gia giao đấu. Quý Châu Phi luôn là át chủ bài của Wilson trong bộ sưu tập những võ sỹ chiến của hắn. Thành tích của Quý châu Phi mang lại cho Wilson là hàng trăm trận thắng, và một vài trận hòa tại Trung Quốc với một số võ sư Thiếu Lâm. Gần ba mươi năm qua, nếu tính tuổi tác thì giờ Quý châu Phi phải đến bốn mươi lăm tuổi, vì theo hồ sơ người ta nhập con này vào Đông Dương Quốc và đăng ký ngày sinh cho nó khi mười lăm. Ba mươi năm, chỉ duy nhất một việc đấm đá và ăn, Quý Châu Phi dần dần cũng học được ít tiếng Anh loại đơn giản. Hắn hoạt động chủ yếu như một cái máy boxing, cho chạy liên tục và rút kinh nghiệm theo bản năng, hắn không thể hiểu nổi một thứ bài giảng giải nào của người hướng dẫn hay của ông bầu.

Chuyện đã đồn trước đây, con Quý châu Phi với một hình khắc trên cánh tay, cái đầu nhỏ và cứng như đầu của một con thú, thân người vạm vỡ chắc nịch, tứ chi to phình, gân guốc, cao gần hai thước hai, da thâm sì dày trông như nhiều lớp bọc lại; làm tình rất hoang dại và man rợ với những cô gái, khiến tiếng tăm của Quý châu phi đến đâu ai cũng khiếp. Dân chúng thì ngược lại, thường xuyên vùng tiền mua vé vào và đổ tiền cá cược cũng như hồi hộp theo dõi tên này đấm từng võ sỹ và xé xác kẻ đó ra sao.

Tất cả đã trở thành một hội chứng giết chóc trên võ đài, người ta biết là Quý châu Phi không phải một con người bình thường, một loài thú tình cờ nào giống người, nhưng sự thèm muốn được xem tên này đấm đá và kết liễu đời những tay võ sỹ xấu số đã làm mọi người quên đi yếu tố dã man này. Chính sự man rợ này làm cho Quý châu Phi không còn đất sống ở các trung tâm thành phố ở Đông Dương Quốc, mà thay vào đó hắn theo chân ông bầu chạy sang địa phận khác. Trong những giải giao đấu vượt ra ngoài quốc gia, Quý Châu Phi không bao giờ lộ diện, thay vào đó, hắn được cho tiêm thuốc mê làm nó ngủ li bì và các nhân viên của Wilson giấu hắn vào một xó xỉnh nào đó trong một chiếc xe tải, một container, hay bất kỳ thứ gì đảm bảo để qua cửa khẩu một cách êm xuôi.

Một chuyện lần lần được người ta đồn đại, tại sao sau ba mươi năm, Quý châu Phi vẫn sung sức, và khuôn mặt không hề già đi mấy, trong khi nó đã trải qua hai đời bầu. Điều này phải kể đến sự khôn ngoan và am hiểu, cũng như quý quyết của Wilson, những tay bầu khác không biết cách nuôi Quý châu Phi, họ lại nhất không dám làm nên chỉ cho Quý châu Phi ăn thịt thú tươi, công lực và tính quý của Quý châu Phi vì thế không phát triển được, không may thay, tên đầu đất này lại không biết nói và luôn bị canh giữ cẩn thận, vì kẻ chơi với loại quái

vật này cũng thấp thỏm lo sợ một ngày chính nó sẽ hại chủ. Trong khi đó, với bản tính tàn ác, Wilson Lý mạnh tay cho nuôi Quỷ châu Phi bằng một loại thức ăn đặc biệt, đó chính là người còn sống.

Các băng đảng, các tay bụi đời ... đụng độ với lực lượng của Wilson đều đặt câu hỏi, sau khi vài tên trong bọn chúng bị tay chân Wilson bắt, thì đũa nào cũng biến mất không còn dấu vết gì, cảnh sát cố vào cuộc cũng chịu thua, thỉnh thoảng họ tìm nhặt được vài chiếc đầu lâu, mảnh xương gãy ... Dân đa phần lại là dân ngoài chui nhủi ngoài vòng pháp luật không có căn cước, tên tuổi. Cứ hai ba ngày, Wilson bí mật cho bọn tay chân thân tín nhất cử đàn em đi giả vờ gây rối và đụng chuyện với nhóm khác, thực ra là kích động chúng đánh nhau, bọn kia sẽ tóm vài đũa bí mật mang về sào huyệt và giam trong cũi chó, trói bịt mồm để cho bọn này không la hét hay phản đối cũng như hòng tẩu thoát.

Sau đó, bọn họ cho giải Quỷ châu phi vào một nhà kho tối có che chắn bảo vệ bằng thép, chúng thả cũi chó có con môi cho Quỷ châu phi y hệt như người ta ném thịt vào chuồng sư tử. Tên Quỷ châu phi đã quen sẽ tháo cũi và cắn cổ hút máu, ăn tươi nuốt sống nội tạng, thịt. Sau khi chén no nê, các tay nhân viên sẽ giải Quỷ châu phi ra. Phần còn sót lại của cái xác chết, chúng tiếp tục thả những con chó rừng bị bỏ đói cả tuần lễ cho vào dọn dẹp sạch, chỉ còn lại vài mảnh xương ống chân, sọ dư lại đem bỏ thùng vớt rác. Từ khi Quỷ châu phi chuyển sang ăn thịt người, nhân tố quý trong người hấn trời dậy, trong enzym, tế bào của hấn biến đổi. Nhiều trường hợp ghi nhận tại các bệnh viện, giới bác sỹ cho hay họ tiếp nhiều ca cấp cứu chấn thương phần dưới của những cô điếm, các cô này cho biết do thiếu tiền lại được một nhóm dân xã hội đen rủ rê hứa sẽ trả thù lao hậu hĩ, họ được đưa đến một khu vực ngoại thành vắng vẻ, và dẫn và dẫn vào một nơi tối tăm nào đó, tại đó họ bị một kẻ cao lớn với cái đầu bé và nhọn hoặc thân hình to lớn cường hiếp cả đêm. Đến sáng ra, cô nào khỏe lắm còn lê lét mà đi ra ngoài được, cô nào không chịu nổi nằm quy ngay đó. Đa số bọn họ phải vào viện cấp cứu vì bị dập và chấn thương toàn thân, với những vết trầy xước trên da, mặt mũi tay chân bị đánh tím bầm. Đáng chú ý, sau khi vào viện, những cô điếm này thường phải nằm lại một hai tuần, thời kỳ đó họ bị nhiễm trùng nặng bởi một loại vi khuẩn lạ, chúng làm nhiễm trùng máu, hoại tử và phá hủy khiến họ chết trong đau đớn vì nhiễm trùng cấp tính. Các bệnh viện chưa xác định được loại vi khuẩn này từ đâu mà chỉ khoanh vùng trong loài vi khuẩn lây lan qua bệnh truyền nhiễm và quan hệ tình dục. Kiểu thực đơn này, Wilson đã áp dụng cho Quỷ châu phi gần chục năm qua khiến tên này mạnh mẽ luôn giữ được sức lực và tâm vóc, nó chẳng già đi như người thường, và kết quả ngược lại, Wilson bỏ túi hàng đống tiền, vì hấn luôn ở thể thượng phong và nắm chắc phần thắng trong những cuộc giao đấu.

Lời mời của tên Wilson đã được thông báo đến cho ông Sylvain, ông có năm ngày để chuẩn bị vòng đấu. Ông Sylvain lo ngại việc tìm đâu ra các võ sỹ chợt ông nảy ra ý thử đến hỏi Long. Chiều đến, khi Long đang tập võ trên đồi với một số vệ sỹ khác. Ông Sylvain lái xe jeep một mình lên gặp Long.

Hoàng hôn xuống, cả hai người ngồi nói chuyện một mình. Thấy ông Sylvain không vui tươi như mọi hôm, Long hỏi:

- Máy hôm nay ông có chuyện gì buồn?

- Đúng, cậu quả tinh ý quá! Tôi đang gặp chuyện rắc rối với cuộc thi võ đài sắp tới. Long ngạc nhiên hỏi:

- Võ đài nào? Giống những võ đài chui bên Đông Dương Quốc?

- Ừ, nhưng là bắt buộc phải tham gia, tôi mới đau đầu chứ!

Rồi ông Sylvain kể về luật lệ nơi này và chuyện về tay Wilson cho Long nghe. Đó là một cuộc thi đấu giữa nhiều bãi vàng và băng đảng, mỗi bên sẽ cử một nhóm võ sỹ chùng bảy đến mười võ sỹ người bí mật đến thi đấu tại một nơi, cuộc đấu sẽ tiến hành thi vòng loại, mỗi cuộc đấu đều đấu đến chết. Sau đó đấu các bên thắng và vào chung kết... Điều đáng lo, ông Sylvain là một người kinh doanh thuần túy, ông đã dốc toàn bộ tài sản nhà cửa bên Đông Dương Quốc để đầu tư vào bãi vàng, sau khi lập bãi vàng, ông mới rơi vào tầm kiểm soát của các băng xã hội đen, chống lại chúng thì không thể mà bỏ bãi vàng thì ông chẳng còn gì.

Ông lại là con người có nhân tính, ông chưa bao giờ nghĩ khi giàu có lên sẽ nuôi một đội võ sỹ mà ông biết là để cho họ phải đánh nhau đến chết. Vì bản tính này, ông thường phải cam chịu mà cũng không chống trả nên ông hay bỏ tiền thuê luôn một băng khác kiêm phần tuyển mộ võ sỹ cho bãi vàng của ông với giá thuê cắt cổ, vì những tên võ sỹ đấm thuê này rất liều lĩnh chán đời nên đăng tuyển đấm thuê cho các tay xã hội đen nuôi mộng một ngày kia sẽ vô địch đấu trường đen. Có khi bãi vàng của ông về chót, có khi may mắn thoát khỏi chót bảng, nhưng đảng nào ông cũng chịu những chi phí thuê cắt cổ và phần thuế phạt vị trí thấp trong bảng.

Thấy Long giỏi võ, ông định nhờ Long tham gia rồi lại ái ngại sợ có chuyện gì với anh thì cũng không thể sang biên giới làm nhiệm vụ. Nhưng trong đầu ông Sylvain le lói một hy vọng biết đâu Long sẽ hạ gục được tên Quỷ châu phi lập lại thế cân bằng cho các bãi vàng, và tên Wilson không còn át chủ bài nữa sẽ ngừng tổ chức những cuộc thi đấm đá này. Long nghe xong điềm nhiên trả lời:

- Chuyện đó không có gì lạ! Ông Sylvain à? Đấm đá luôn là trò vui kích động nhất từ xưa đến nay. Có người chịu bỏ tiền ra sẽ có kẻ đánh thuê.

- Thế có nghĩa là anh đồng ý tham gia mà không sợ nguy hiểm cho bản thân? – Ông Sylvain hỏi, ngạc nhiên trước những suy đoán của mình

- Có thời gian tôi cũng hay đắm chui ở thế giới hạng hai để lấy tiền trang trải, tôi hiểu quy luật của nó.

- Nhưng đó là đắm ăn tiền, người thua cũng được tiền! Còn đây là võ đài chết! Không có đường về nếu không thắng tên quỷ đó, hàng năm cả trăm võ sỹ gián tiếp hay trực tiếp mất mạng vì tên Wilson tổ chức cho con quỷ này!

Long vẫn lạnh lùng nói:

- Cha tôi đã từng gây dựng nên một gia đình từ trò đắm đá!

- Vậy hả? Nhưng tôi vẫn áy náy! Hay thôi, cậu hãy giữ cái thân mình mà lo việc khác!

Long lại quả quyết:

- Từ lâu nay tôi giấu ông một chuyện. Sau khi nghe ông kể rõ con quỷ đen nào đó. Tôi mới biết chính nó là kẻ đã gây tàn phế cho cha tôi, ở đỉnh cao sự nghiệp đắm chui của cha tôi, khiến cha tôi không thể cang đáng một gia đình, ngày tưởng như vinh quang và hạnh phúc nhất đời cha tôi là gom tiền từ chuyện đắm đá mua được một căn hộ và cưới mẹ tôi, thì ông bị tàn phế. Gia đình chúng tôi không còn trụ nổi, lại thiếu tiền và đành phải tiếp tục ở Trại lao động dưới đất!

Ông Sylvain lại ngồi nghe Long kể về tuổi thơ của mình, và hoàn cảnh anh, rồi khi lớn lên anh cũng đi đắm thuê và chuyện tình cờ anh đã được phóng thích lên mặt đất ra sao.

- Vậy cậu nhất quyết tham gia để báo thù cho cha?

- Đúng thế, cuộc đời tôi đã làm một đặc cảnh, có thể chết bất đắc kỳ tử mà không kịp nhìn mặt cha tôi. Lỡ cha tôi có mệnh hệ gì chết đi, tôi không kịp thấy mặt hay tôi chết trong một phi vụ nào đó, thì đây là cơ hội tốt nhất để báo thù cho cha tôi, làm cho tâm nguyện ông được thanh thản. Còn chuyện con quỷ đen, không phải một mình tôi, mà nhiều người đã muốn kết liễu hay bắt giam con yêu tinh này mà chưa có dịp.

- Lỡ nó giết anh thì sao, rồi ... không thể giúp Đào?

- Lúc đó cô ta sẽ hiểu, không trách gì tôi nữa, có thể cô ta đi một mình. Bởi vì chúng tôi đã trải qua rất nhiều nguy hiểm cực khổ cả đau lòng mới gặp được nhau ở hoàn cảnh này, không có gì hối hận khi làm điều gì cho nhau nữa. Nhưng mà tôi cam đoan rằng Đào sẽ rất tự hào vì quyết định hôm nay để tôi có dịp rửa hận cho cha.

- Và cả cho cha mẹ cô ta nữa chứ! Anh làm được cả hai mà! – Ông Sylvain lạc quan nói!

- Đúng thế! Hai việc trọng đại của đời người, cho hai người! Khà, khà, khà...

- Tốt lắm! Tôi sẽ thuê thêm vài võ sỹ giúp cậu. - Ông Sylvain phấn khởi nói

Long nói, mặt anh đành lại:

- Chỉ cần vài người cho đủ số lượng. Ông biết trong ngành cảnh sát tôi đã lên vị trí đội trưởng đội đặc cảnh!

- Giỏi lắm! Chúa phù hộ chúng ta! Thật không có gì hối hận khi tôi nhận anh!

- Tôi rất cảm tạ ông giúp đỡ cho ngày sang biên giới!

Long lại tập luyện chuyên cần hơn cho cuộc thi sắp đến. Đào biết chuyện, cô càng hãnh diện và nỗ lực phục anh. Cô nghĩ, đích xác cô đã gặp người đàn ông trong mộng của mình.

Ngày thi đấu đã đến, địa điểm là một cái công ngầm rộng lớn tại Golden City, các băng đảng khoanh vùng lại và bí mật tổ chức, bán vé cho dân hâm mộ đến xem. Chúng mang cả lực lượng vũ trang yểm trợ vòng ngoài bên ngoài địa điểm võ đài. Long trong nhóm võ sỹ của bãi vàng Gold Arrow của ông Sylvain vào cuộc. Đến nơi, trời bắt đầu tối, nhìn quanh anh chỉ thấy một khu vực bản thủ, nước công ngập lúp xúp dưới chân, chỉ có cái nhà xây rào thép có hai cửa lên xuống của võ sỹ là sáng đèn. Bên dưới cả ngàn dân đen, đủ mọi thành phần đứng lúc nhúc xem, vòng thứ hai là khu dành cho dân Vip ngồi, có một màn hình trực tiếp phóng lên trần vải thu hình trực tiếp cảnh đấu võ. Bên ngoài, những vệ sỹ cầm súng đứng bao bọc kín, vài quầy ghi-sê là nơi người ta chen nhau đặt cược cho võ sỹ vô danh, ai cũng đã nghe tiếng tên Quý châu phi nên chẳng ai dám đặt cho hắn, vì hắn thường thắng cuộc, mất đi sự yếu tố lý kỳ, tỷ lệ cược cho hắn lại rất nhỏ.

Cuộc thi sẽ diễn ra liên tiếp trong một tuần, thi vòng loại bốn ngày, và một ngày nghỉ trước đêm chung kết. Sau hai ngày thi vòng loại, Long nhanh chóng vượt qua các võ sỹ khác. Đội Golden Arrow đã chứng kiến hai võ sỹ đầu của mình bị mất mạng một cách thê thảm. Đội của anh chỉ còn ba người là anh và hai võ sỹ khác, một của châu mỹ, một của Nhật. Hai ngày đầu, hình ảnh Long còn mờ nhạt, anh vượt qua các đối thủ một cách miễn cưỡng, để báo thù cho cha, Long ngậm ngùi đành tự tay đâm chết nhiều kẻ hiếu chiến khác vì muốn danh mà sẵn sàng quyết đấu, đã bước chân lên võ đài, anh không còn đường xuống trừ khi chiến thắng. Trận đấu nào, ông Sylvain và Đào cũng tham dự ngồi một góc trong khu khách VIP. Đào hỏi hộp theo dõi từng trận của anh.

Ngày thứ ba, nhân tố mới le lói xuất hiện làm tươi mới trở lại những khán giả đen theo dõi, kể cả giới khách VIP, họ bắt đầu để ý một anh chàng cao to, mặt mũi điển trai như diễn viên với lối đánh pha lẫn võ Trung Hoa và võ phương Tây. Lối đánh của anh không màu mè, nhưng hiệu quả và nhanh gọn kiểu các sát thủ. Qua vài vòng đầu, một số người bắt đầu rỉ tai nhau đặt cược cho anh chàng này, số tiền cược tăng từ từ theo mức hiệu quả mà anh thi đấu. Đến ngày thứ tư, sau khi Long hạ một tên người Mehicô một cách ngoạn mục, hai bạn đấu của anh đã bị chết dưới lưỡi gươm sau cùng của tay võ sư Trung Quốc cùng nhóm với tay Mehicô này. Ở võ đài này, luật chơi là hai bên đánh tay không đến khi một bên hạ một bên thuyết phục, bên thua không thể đứng lên bảo vệ mình nữa thì lúc đó trọng tài sẽ vút vào một

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

thứ hung khí nào đó như gươm, giáo trong tiếng reo hò vang dội của khán giả yêu cầu bên thắng dùng vũ khí kết liễu kẻ thua cuộc.

Đêm chung kết đã cố định, bốn bang hội được vào vòng trong cùng, đó là Long của Golden Arrow, tay võ sư Trung Quốc của bang Black Crowd, tên kiếm khách Nhật của bãi vàng Quick-Silver, và một tên boxing kiêm võ sư Aikido của bang xã hội đen Short Gun sẽ phân định kẻ thắng cuộc gặp tên Quỷ châu Phi của băng African Devil của Wilson Lý.

Trước buổi tối thi đấu, ông Sylvain có nói với Long:

- Đúng như trời đã sắp đặt, tôi khởi đầu cuộc thi khi nói với anh, và đi vào chung kết tôi chỉ còn mình anh! Năm nay là năm bức phá của Golden Arrow, mọi năm chúng tôi chỉ chờ hết giải đấu để về chót, hay bị loại từ vòng loại!

- Năm nay là một dịp may vì ba chục năm qua tôi mới trưởng thành để gặp lại kẻ thù của cha tôi, cũng may cha tôi còn sống, nếu thắng cuộc tôi sẽ báo tin cho cha tôi. Và hẳn chưa già yếu đi mà giải nghệ. Nếu không thì chẳng còn dịp nào trả mối thù này, mà cũng không thể tự tiện đi trả thù hẳn lén lút ngoài đời được. Nợ trên võ đài chỉ trả trên võ đài. Cha tôi đã dạy tôi thế. Ông không lấy làm thù hận vì tên Quỷ châu Phi đã làm ông tàn phế cả đời. Đó là luật chơi là sự đánh đổi. Ông chỉ tiếc rằng mình không thể giữ đai vô địch đến phút cuối mà cơ thể còn lành lặn khi bước xuống võ đài. – Long tâm tình

Đột nhiên, ông Sylvain trở mặt trước những lời lẽ của Long, hôm nay anh nói nhiều, quả thật anh đã cho ông biết thêm nhiều điều trước đây ông chưa hiểu về võ đài đen này.

Ông Sylvain lại hỏi:

- Nếu ngày mai hẳn lập lại chuyện này với anh thì sao? Anh có chút ân hận nào vì đã tham gia vào cuộc chơi này không?

Long nói:

- Tôi phải tìm đường sống! Cuộc đời chúng tôi như con số không khi chúng tôi bị xuống thế giới hạng hai, hơn hai mươi năm chưa một lần đủ tiền để một người trong nhà lên được mặt đất sống. Kể cả, việc tôi vào đội đặc cảnh, đến giờ tôi vẫn còn hoài nghi, chúng tôi chỉ là những con chốt thí cho các nhiệm vụ nguy hiểm ... Tôi tin rằng chỉ riêng việc tôi lên võ đài thách đấu với con quỷ kia vì cha tôi, có lẽ nếu tôi có mệnh hệ gì ông cũng tự hào, chúng tôi không hèn nhác, chúng tôi có máu võ đài từ đời cha tôi mà!

Ông Sylvain cười:

- Thật tôi không hiểu cậu, liều mạng, cao thượng, kiêu hãnh! Đó là những mỹ từ tôi thấy ở cậu!”

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Ngày mai, nếu tôi diệt được Quý châu Phi, liệu ông có làm cho tôi một ân huệ không?
- Long nói

- Cậu cứ nói!

- Tôi chỉ nhờ ông tìm cách liên lạc xuống dưới thế giới hạng hai xem gia đình tôi ra sao? Và tôi vẫn muốn kiếm một khoản tiền đủ để chuộc họ hay ít nhất một trong số họ lên thế giới mặt đất! ... - Long chần chừ - đấm đá thì dễ, còn kiếm đủ tiền mới khó. Tôi không thể làm thẳng ăn cướp mãi, để vượt biên giới, tôi đã phải cướp vặt của bao nhiêu người cùng Đào thoát sang đây!

- Vậy ư cậu nhóc? Cậu mà diệt được tên Quý châu Phi, có nghĩa cậu giúp Golden Arrow và các bãi vàng khác thoát khỏi cuộc chơi đóng thuế này, tôi tin là mất Quý châu Phi, tên Wilson không còn át chủ bài nào để dám tổ chức cuộc thi, vì thành phố này vẫn còn cảnh sát. Chúng tôi vừa phải đóng thuế cho cảnh sát, vừa phải đóng thuế đen cho bọn xã hội đen, rồi còn cuộc thi quái quỷ này, nó tiêu tốn bao tiền. Mỗi năm tham gia tiền để thua cuộc thôi cũng đủ để kéo cả mười gia đình như nhà cậu lên mặt đất chứ không phải một.

Long im lặng nhìn ông Sylvain. Ông ta nói tiếp:

- Này Long, tôi đã già, chưa biết tôi còn sung túc như vậy bao lâu, tôi không thể hứa trước, nhưng tôi đợi ngày cậu thắng cú đúp cho hai mục tiêu, hạ tên quý kia và phá cái hang động ma. Khi đó tôi hoàn toàn yên tâm thanh thân. Tôi nghĩ tôi sẽ dùng cậu và đưa cậu sang bên này sinh sống.

Long nhìn ông, hai người đưa tay bắt chéo hạ quyết tâm cho những mục tiêu trước mắt.

Mười chín giờ khai mạc đêm chung kết, có bốn võ sỹ vào là Long, tay kiếm khách Nhật Nakoya, tay võ sỹ Trung quốc Liu-Xeng, và tay quyền anh Robbie. Hai cặp đấu loại, Long may mắn được sắp đấu với tay quyền anh Robbie, anh nhờ biết kết hợp võ Trung Hoa và võ phương Tây, Long nhanh chóng hạ Robbie, khi người ta vút cây giáo vào giờ phút quyết định, Long đau lòng, cảm mũi giáo đứng suy nghĩ mãi, cuối cùng tên Robbie này hiểu hẳn giằng lấy cây giáo tự đâm vào bụng chết chứ không chịu nhục.

Long cảm thấy tinh thần của những ai đã qua vòng loại thật quyết tử và cao ngạo. Long về chỗ nghỉ, thời gian đó là cặp đấu của Nakoya và Liu-Xeng. Hai bên đánh nhau giữa võ Nhật và võ Trung Hoa, Long nghĩ may mắn thay cho anh vì một trong hai tên là cao thủ võ lâm của hai trường phái võ sỹ đạo Nhật kết hợp Ninja còn tên người Trung Quốc là của Thiếu Lâm. Cuối cùng, may mắn đã vào tay người Nhật khi hấn ra đòn của Ninja, tên Thiếu Lâm chưa bao giờ gặp đòn này nên bị hạ gục, máu trào ra cổ họng mà không cần dùng đến vũ khí để giết. Long ngẫm nghĩ, nếu mình gặp Nakoya, chắc nó cũng hạ mình như kiểu vậy. Hai người sau cùng được nghỉ một giờ, đợi đến hai mươi hai giờ cuộc đấu đến chết với Quý châu

phi bắt đầu. Tên Wilson Lý tuy hống hách nhưng vào vòng chung kết hẳn cũng chơi khá fairplay là cho hai ứng cử viên cùng đấu với một mình tên Quý châu Phi. Vì ai lên vị trí quán quân đều phải đấu đôi hay đấu với ba người.

Võ đài được giả lập địa hình trở lại với những cây cối giả bằng bê tông, treo các dây thừng, có lắp những cầu nhảy, lưới nhằm tăng tính sinh động cho trận chung kết. Trong lúc giải lao, Long có lại gần Nakoya hỏi dò về điểm yếu của tên Quý châu phi, nhưng tay võ sỹ người Nhật cao ngạo không thèm trả lời, chỉ ngòai vênh mặt một chỗ. Long bực tức, anh và hẳn ta đánh nhau ngay trong buổi giải lao, nhưng vệ sỹ lao vào kéo hai người ra. Wilson thấy náo loạn bên trong phạt cho vệ sỹ quát mỗi người mười roi thừng vào lưng vì tội mất trật tự. Hai người gầm ghè nhau, lưng đỏ rỉ máu bước ra chờ tên Quý nhập đài.

Trước mặt Long một con người to kình càn, cơ bắp cuộn sần đen như những cọng dây thừng buộc thít chặt xuất hiện. Cái đầu hẳn nhỏ bé, trông cứng như gỗ. Mắt nhỏ tí bên trong, ánh mắt đầy quỷ quái. Đúng như cha ảnh kể, trên tay bên phải vẫn có một dấu khắc quái dị. Các cơ ngực của hẳn căng phồng, cơ sần cuộn cuộn. Nakoya cũng rùng mình khi nhìn tên này. Cuộc đấu bắt đầu. Hai người vừa đánh vừa chạy. Quý châu phi đánh ít nhưng nhanh mỗi cú ra đòn của hẳn nếu Long hay Nakoya tránh được thì hẳn phạt trúng thứ gì đó như cột bê tông, đều làm gãy vụn cột đó. Kinh hãi, Long ra ý cho Nakoya cùng hiệp lực giết hẳn. Nakoya vẫn cao ngạo cho rằng như thế là hèn. Anh ta cứ đánh một mình. Cả Long và Nakoya đều rất nhạy, Quý châu phi không sao tóm được hai người, hẳn cứ phang từng nhát sập đổ gần hết các hình giả lập. Không may thay, Nakoya bị hẳn túm chân, phang một phát vào vai, Nakoya đau quá mới bắt đầu xuống nước muốn Long hiệp lực. Hai người hiểu ý, vừa đánh vừa đỡ cho nhau.

Lúc này Long mới nói với Nakoya “Thử cùng song phi” Anh ta đồng ý, chạy ra xa, đợi tên quý đi lại, cả hai bay đập cùng một lúc, song tên quý rất khôn ngoan hẳn tránh một người để Long lao tới hụt và bay dính vào lưới ngã xuống. Tên quý đưa hai tay chộp được Nakoya hẳn xoay anh hai vòng đưa lên đập người anh xuống gối gãy rụp. Trước mặt Long, Nakoya nằm quần quai liệt nửa người, thân thể bất động, song ý chí của một võ sỹ Samurai vẫn cho anh sống chỉ bò lết. Anh bò đi được vài mét, tên quý đi sau. Long kinh ngạc đứng nhìn, anh lo ngày tàn của anh là hôm nay, chuyện xa xưa của cha anh sẽ lập lại thê thảm hơn với anh.

Một chiếc gươm được tung vào có nghĩa là tên quý phải kết liễu một người. Vừa lúc tên quý cầm gươm lên, đi lại chỗ Nakoya, đâm xuống lưng Nakoya, lúc này Nakoya mới chịu xuống nước bỏ đi sự kiêu ngạo của võ sỹ đạo. Đám đông la lên “Giết đi, Giết! Giết!” Lưỡi gươm

đâm xuống, Nakoya đã bò lết chưa chết, Nakoya ọc máu mồm nằm giờ tay sắp chết mới mở miệng nói thều thào với Long “Huyết hấn ở nách bên tay phải. Đánh... đánh vào huyết ...”. Sau đó, Nakoya gục chết trước mặt Long. Con quỷ vút gươm ra xa giờ tay lên hét vang dội. Lúc này, Long mới nhìn ra có một cái bướu nhỏ mọc rất nhiều lông đen ở nách phải của hấn.

Tên quỷ ném gươm rồi đi lại phía Long. Anh đã đứng dậy, vận lại nội công đi lại phía nó. Bên dưới đám đông lại hô to “African Devil!”. Lúc này, Long mới thực sự đấu tay đôi với hấn. Anh vung chưởng trúng nó, quả nào quả nấy tay anh thấy chắc thịch thịch như đánh trúng bao cát nặng. Hấn vung tay phang anh đỡ, anh đỡ được cũng thấy chao đảo đau ê ẩm người. Anh lùi ra xa, rồi lại đi lại, vừa đánh vừa lui để quan sát xem tay phải tên quỷ khi giờ lên đúng là có huyết ở dưới hay không. Long nhìn kỹ thấy Nakoya nói đúng, có một cục thịt đỏ vòng lên ít mạch máu chạy xung quanh. Anh hiểu rằng chỗ đó là điểm yếu nhất của hấn, nơi tập trung thần kinh, còn những nơi khác, khi Long đánh vào chỉ trúng những thớ thịt săn chắc. Có lúc hấn còn đứng yên cho Long đâm thoải mái vào bụng, anh ngạc nhiên, hấn mới đưa tay trái và một cái vào thái dương khiến anh lảo đảo ngã lăn ra. Long choáng váng cố đứng dậy, anh giờ tay phải phật vào cổ hấn chụp được tay anh, tay phải của hấn thốc một cú phật vào sườn anh, Long ôm bụng co xuống, hấn đi lại thoi một cú trời giáng vào lưng anh. Cú đánh vừa rồi Long tưởng muốn long phổi và tim, anh ngã gục xuống, nằm im đầu thì choáng váng, ngực co đứt hơi, trong giờ khắc này anh mới nhớ lại lời cha anh kể, rằng cú đâm của hấn làm cha anh gãy ba xương sườn. Nước mắt anh trào ra, nghĩ thương cảm cho cha anh giờ đến lượt mình sắp bị nó kết liễu như cha anh... “Cha ơi! Con ... con không làm được! Nó đã hạ con!”

Tên quỷ lui ra rồi đi từ từ lại túm lấy anh từ từ nhấc lên, chuẩn bị đập người anh xuống gối bê gãy đôi anh. Đào ngồi trên nhìn thấy cảnh này đã ngất xỉu ngã vào vai một người đi cùng hội. Ông Sylvain cũng đưa hai tay ôm miệng. Lúc này, mắt Long mở ra, anh đang bị nó nhấc lên từ từ, con quỷ dang hai tay chuẩn bị đập xuống. Long mới thấy cục thịt đó đang nổi lên, anh lấy hết công lực dồn sức chụm đốt bàn tay ngón trỏ và ngón cái vẩy một kí thật mạnh vào cục thịt đó.

Con quỷ bị đánh trúng huyết hét âm lên dữ dội, buông Long ra, anh rơi xuống đất. Con quỷ hình như bị điểm huyết, toàn thân nó đang đau đớn dữ dội, sức mạnh của nó đã bị phong tỏa, có vẻ toàn thân nó đang tê cứng đau đớn. Nó đứng gằm thét một lúc, Long vẫn đang nằm đó quan sát, cả đám đông bên dưới cũng lặng đi sau những câu hô vang này, không ai hiểu nó làm gì tiếp. Con quỷ vội há toác mồm, khạc ra một con dài như con trùng nhỏ, thân nhiều gai như rết, con giun này không có đầu hay có mắt, chỉ ngo nguậy chui ra quất lung tung. Mọi

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

người kinh ngạc kêu lên “Yêu tinh, yêu tinh, giết nó đi” “Nhà vô địch là yêu tinh”. Long tránh con giun nay đang bò tới định đốt anh. Bất ngờ, lúc này bên dưới ban trọng tài cho phép ném hung khí vào, là một cây đao, Long đạp chân kinh công bật người lên chụp đao lộn một vòng bay tới dùng hết công lực chém phẳng bay cái đầu tên Quỷ châu phi.

Cảnh tượng kinh ngạc trước mắt, từ cái đầu đó không thấy máu đỏ chảy, mà là một thứ nước nhòn vàng vàng trào ra, giun, giòi đổ ra âm âm. Mọi người vẫn đứng há hốc nhìn, Long phóng cây đao bay về phía lưng con quỷ đâm trúng người hấn mới đổ xuống. Giun, dòi và trùng vẫn cứ từ từ bò ra. Tiếng la bây giờ thành “Ông Wilson nuôi yêu tinh! Ông ta nuôi yêu tinh! Giết nó đi!” Hóa ra, trong thân thể con quỷ này nơi kí sinh của loài trùng lạ nên nó rất khỏe, ăn tạp và cơ bắp khỏe như trâu ngựa. Long phóng ra cửa, vệ sỹ mở cửa cho anh, anh chạy xuống chụp ngay cây súng phóng hỏa chạy lên bắn đốt sạch trên đó. Cái thân con quỷ cháy gần mười phút mới đổ vụn thành một đống tro đen lẫn nước đục.

Đám đông lại đổi ý reo vang “Nhà vô địch mới! Nhà vô địch mới! Trao anh ta chiếc đai!”. Long lúc này hô lên “Tôi không phải nhà vô địch. Tôi không đấu võ!” Chưa dứt lời anh bỏ đi về phía phòng chờ.

Wilson cũng ái ngại mới nói lảm bảm “Hóa ra trước giờ ta nuôi con chó gì, tưởng nó cũng là người? Cũng may nó chưa xoi mình!”. Wilson Lý lại điềm tĩnh đi về phía quầy ghi-sê thu xếp trả các khoản tiền thua cược cho mọi người. Mọi người lại nháo nhào đưa vé lên đồ về đấy lấy tiền.

Ông Sylvain cho người giúp Đào dậy, đi mau về phía phòng chờ, ra về.

2- Trở về mảnh đất ân oán

Trên đường về, ông Sylvain chúc mừng Long. Đào vui sướng khôn tả, tưởng anh đã chết, khi thấy Long té ngã và tên quỷ tiến lại gần, cô đã xỉu nên không chứng kiến chuyện gì. Khi tỉnh dậy cô thấy mọi người đang đốt một đống gì trên võ đài, ai nấy chen chúc sang quầy ghi-sê, cô tưởng là Long đã chết và người ta dọn xác anh đi rồi.

Ngồi trên xe, ba người mới nói ít chuyện:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Ông Sylvain nói:

- Anh đã vượt qua chặng đầu tiên. Cha anh giờ biết được chắc nức lòng lắm!
- Cảm ơn ông! Tôi cũng có chút may mắn!
- Đã chuẩn bị mục tiêu tiếp chưa? Ngày sang biên giới gần kề rồi!

Long nhớ lại chuyện vội hỏi:

- Hai lá bùa đó, ông nghĩ, chúng nằm ở vị trí nào tại ngôi nhà. Thời gian đã thay đổi, giờ khó mà biết, ngôi nhà lại quá rộng. Phía sau lại là một dãy núi.
- Quả thật cũng khó! Tôi cũng chỉ nghe kể, khó mà xác định được hai lá bùa đó ở đâu mà đến giờ. Phải xem xét kỹ địa hình và đoán thôi! Qua thời gian dài hai lá bùa đó giờ chỉ còn là hai cái vệt bụi nhưng nó vẫn còn linh nghiệm. Chỉ cần lấy lửa đốt chỗ đó – ông Sylvain nói
- Có khi nào chúng nằm ở ngay miệng giếng? – Đào hỏi – Vì khi ông cho người đào lên, khói bay mù trời!
- Cũng có lý! – Ông Sylvain nói- Trong nhà cô còn thấy chỗ nào khả nghi không?

Đào im lặng, cô không dám nói chuyện về căn buồng phía sau. Cô chỉ kể cho ông Sylvain nghe về chuyện nhà cô, mà không dám nói về việc cô đã bị nhập và thỉnh thoảng cô là một yêu nữ nhưng vẫn kiểm soát được tâm trí. Cô sợ ông Sylvain sẽ chết khiếp, rồi đề phòng cho người hạ thủ cô và Long.

Đào nói “Tôi không biết rõ thưa ông! Nhưng chúng tôi sẽ xem thật kỹ!”

Đêm đó, về đến khu Golden Arrow trời đã hai giờ sáng. Long thay lại quần áo, ra hỏi chuyện Đào, cô chỉ lo chườm nước nóng để anh tan những vết bầm mà không muốn trả lời nhiều.

- Anh có bị thương nhiều không?
- Không! May là không gãy xương! Chỉ có mấy vết bầm đó, ở lưng, tay và đầu! Anh vẫn còn choáng đầu nhẹ.
- Để em chườm đầu cho đỡ đau!
- ...

Long thở phào nói:

- Hôm nay anh đã làm được việc tốt nhất là trả thù cho cha. Và cũng ngăn con dã thú này tiếp tục hạ những người khác.
- Đào nũng nịu nói tay vẫn đang chườm thuốc cho anh:
- Anh làm được việc tốt quá rồi, đã rửa hận cho cha, giờ anh có thể yên lòng sống mãi với em!
 - À quên, nhưng còn mà ... - Long nói

- Ý anh nói là...? – Đào hỏi, cúi xuống hôn đầu anh
- Đùng rồi, anh còn phải làm thứ gì đó cho em, để em không còn hối hận với gia đình em... chúng ta sẽ sống với nhau đến già, hết kiếp này!
- Chịu mà, anh nói hoài!
- Phải nói chứ em, việc khó thứ hai đang chờ, lần này khó hơn là em cũng cùng đi trong chuyến này!

Đào buông tay chợt hỏi:

- Mà anh, giờ em nghĩ mãi làm cách nào lại gần Mẫn Châu và nói ả ta nhả Linh Châu ra được?
- Ừm, chuyện này anh cũng nghĩ mãi thời gian này, mà chưa biết, em biết Mẫn Châu có điểm mạnh điểm yếu gì không?

Đào ngồi yên một lúc suy nghĩ:

- Em cũng không rõ nữa, chuyện dài quá họ có kể cho em nghe đâu, nhưng em có nhớ nhiều lần Mẫn Châu nói em là cũng không thích ở đây, thực ra muốn được đi đâu thai gì đó ... phức tạp quá. Vì tên Trương Hán là cướp kiệu dâu chứ Mẫn Châu có yêu gì gã ta đâu!
- Vậy hả, có cách nào mà nhốt yêu không em?
- Nhốt yêu tinh hả anh?
- Ừm, anh đang muốn hỏi
- Ý anh là sao?
- Là anh sẽ tìm cách lừa Mẫn Châu nhốt cô ta lại và khi đó sẽ nói chuyện trao đổi, bảo cô ta nhả Linh Châu ra còn không thì sẽ nhốt cô ta vĩnh viễn.
- Ừm, làm vậy ... làm vậy chắc cũng được. Nhưng còn mấy tên kia thì anh làm sao? Chúng nhiều lắm đó.
- Anh cũng chả biết nữa ...

Một lúc sau, Long nói “Anh đã đỡ đau, để anh luyện lại khí công chút sẽ hồi phục sức ngay!” Đào đi ra đổ chậu nước, xem gương, chải lại tóc. Được một lúc, cô trở vào thì Long vừa xong, đang thu xếp đi ngủ. Đào lên giường ngồi nói với anh, đưa tay đấm lưng cho anh.

- Mấy hôm nọ, lo thi đấu, em không dám lại gần anh?
- Đã lâu, bận việc, ta chưa được bên nhau nói chuyện riêng!
- Em cũng thế!

Long hỏi:

- Em thấy anh già đi không?
- Chút ít!
- Còn anh thấy em trẻ mãi, không thay đổi!
- Bình thường thôi!

Long lại nói:

- Việc anh lo bây giờ làm sao hai ta có thể sống mãi bên nhau! Anh không thể trẻ được mãi! Em cần già đi cùng anh chứ?

- Mình sẽ lại gần Mẫn Châu và tìm ra cách nào đó để ả ta nhả lại Linh Châu cho em! Em sẽ trở lại bình thường!

- Người anh của em giờ ở đâu?

- Em không biết!

- Tội nghiệp nhỉ! Giá anh làm được gì cho anh ấy!

- Em biết! Anh là người đàn ông trong mơ của em!

Đào nói rồi, yên lặng, trong bóng tối, cô từ từ cởi áo mình, ôm anh vào lòng. Anh hôn thân thể Đào đắm đuối như trở lại ngày đầu tiên. Long cũng với tay gỡ áo của anh ra. Hai người ôm chặt lấy nhau.

Ngày hôm sau, Long sang gặp ông Sylvain hỏi:

- Ông Sylvain, ông có biết có loại bùa nào có thể làm yêu tinh bất động không?

Ông Sylvain hỏi:

- Ý cậu muốn bùa trừ yêu dán vào đầu nó cho nó đứng im à?

- Dạ đúng đó ông! – Long nói

Long tần ngần một lúc mới thuật lại hết chuyện Đào bị Mẫn Châu không chế từ lúc còn là thiếu nữ và sai khiến đi làm việc ác. Cũng từ việc này, mà bốn người trong gia đình Đào đã bị chết. Một bi kịch đau lòng cho cô gái trẻ. Những vụ mất tích xảy ra tại khu thị trấn, Sở cảnh sát Phúc An đã nhận được tin thu thập về việc này và đề phòng phải đặc vụ vào cuộc điều tra sớm tại lãnh thổ Long Hà. Và từ cái cơ duyên đó mà Long gặp Đào.

- Chuyện đau lòng là như vậy thưa ông! Giờ chúng tôi thề sẽ làm vợ chồng, nếu như nàng không thoát khỏi bị ám như vậy, e là chúng tôi sẽ mãi là một cặp so le. Thậm chí là ả yêu quái kia sau này quay lại tìm vợ tôi.

Ông Sylvain nói:

- Tôi hiểu hết ý cậu nói, dường như số phận đã xô đẩy cho Đào gặp cậu, tức là còn hy vọng. Cậu nghĩ xem, nếu như không có những biến cố đó, thì gia đình cô ta sẽ bình thường như bao nhà khác. Rồi có khi cô ta lớn lên và lấy một người nào quanh vùng đó. Và cậu cũng không có dịp mà sang tận Kiên Thành gặp Đào.

- Dạ đúng vậy thưa ông – Long nói

Long nói tiếp:

- Đám đá với người thường tôi còn làm được, còn đây là một con yêu tinh, lỡ nó bay lên cây bỏ chạy thì tôi làm cách nào mà tìm nữa...!

- Anh tính giữ nó im rồi ra một thứ trao đổi hả? – Ông Sylvain cười nói

- Trời, ông như đọc được ý nghĩ của người khác!

Long nói:

- Yêu tinh hay người thì cũng có đặc điểm chung là thích được sống tự do, làm thứ gì mình muốn, chẳng ai thích bị giam cầm. Tôi nghĩ nếu trói được ả ta bất động và dọa sẽ cho

giam cầm mãi hay cho sét đánh chết thì nhất định ả ta sẽ phải suy nghĩ lại mà tha cho Đào, thực ra thì ả ta có mất gì đâu, chỉ là giải thoát cho một con người thôi.

- Ừm, cậu nói vậy cũng có lý.

Ông Sylvain nghĩ một hồi và nói:

- Tôi có biết bên Ấn Độ còn có nhiều pháp sư cao tay có khả năng tạo ra các loại công cụ khổng lồ chế yêu ma, tôi sẽ đi tìm và thuê họ làm những thứ đó
- Dạ, dạ ... ơn này tôi xin nhớ!

Họ nghỉ tiếp năm hôm nữa tại khu Golden Arrow. Thời gian này, Long nhờ ông Sylvain cho thợ cơ khí làm gấp một số hung khí nhỏ theo ý của anh, vốn anh biết sử dụng hung khí cổ điển của người xưa. Sáng ngày cuối tháng 01/21--, ông Sylvain tiễn Đào và Long đi ra hướng biên giới. Ông đã kiếm cho họ hai tấm hộ chiếu giả để sang biên giới công khai, nhờ quản giáo liên hệ với cảnh sát lót tiền qua đường cho trạm biên phòng để họ mang cả xe ô tô bán tải đi đường vòng vùng biên giới vào lãnh thổ Long Hà, trên xe có chở một chiếc mô tô, ít đồ đạc, vũ khí được cất kín đáo trong gầm xe.

Hai người đi mất nửa ngày qua đến biên giới. Khi qua khỏi trạm an toàn, họ đi một đoạn đường biên sau đó không đi vào hướng thị trấn mà rẽ đường rừng sang ngoại thành huyện Kiên Thành. Đi ngoằn ngoèo một đoạn, Long cho dừng xe hạ lều trú tạm. Long dặn Đào:

- Hơn một năm qua, cảnh sát đã hạ gần hết bọn người rừng. Bây giờ ít gặp bọn chúng nhưng em cần luôn đề phòng.

- Vâng, bọn chúng em không sợ.

- Thế em sợ ai?

- Em chỉ sợ bọn yêu tinh đang sai khiến em, nếu chúng biết em trở lại!

- Có cách nào tiêu diệt bọn chúng không?

- Em nói rồi! Chỉ khi chúng hiện hình người, như khi chúng đánh nhau, làm tình, thì ta giết chúng như người thường!

- Anh hiểu, ma nhưng phải có thân xác người chúng mới làm tình được, đó là dịp để ta đâm nó như đâm vịt vậy!

- Chỉ sợ đàn ông khi đó lại mãi mê chuyện đó!

- Anh không biết! Người khác thì mất cảnh giác! Anh không như vậy!

Anh chuẩn bị mọi thứ, trời đã gần tối. Long lại nói:

- Đêm nay em ở đây chờ anh!

- Anh đi đâu!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Anh đi dò trước xem quanh nhà em có còn cảnh vệ đi lòng bắt cương thi không, em không nhớ anh vẫn đang là tội phạm mà.

- Một năm qua rồi, anh phải cẩn thận!

Long ăn mặc lại như một biệt kích, dắt dao vào quần, mang súng, đẩy xe mô tô ra.

Đường đến huyện Kiên Thành, Long phóng mô tô đi đường rừng đến gần ngôi nhà của Đào. Anh cẩn thận đậu giấu chiếc xe trong bìa rừng, rồi anh rón rén đi bộ lại gần hẻm núi. Khi đi bộ lại gần từ trên núi xuống, anh đang lần dò từ từ đến căn nhà. Nhìn quanh, Long thấy nhà Đào giờ tan tành như một cái công trình mới xây móng xong. Nhà bị đập phá nặng, cửa và hàng rào xiêu vẹo. Cái giếng vẫn còn nhưng đã đổ. Anh lấy ống nhòm nhìn ra phía xa thấy có vài cái lán trại nhỏ, có cảnh binh đi lại nhưng số lượng không còn nhiều. Anh đoán rằng họ đã hoàn thành hạ rất nhiều cương thi nên giờ thu quân chỉ còn để lại vài cái trạm nhỏ canh chừng. Nhìn quanh nữa, không có người dân ở quanh khu đó. Có vẻ một góc thị trấn đã bị phong tỏa và di dời dân cư sang khu vực khác sinh sống.

Cuộc tiếp cận của Long đã vào trong tầm ngắm của một tiểu đội tuần tra gần đó. Anh đã bị phát hiện qua máy camera được gắn từ xa và qua thiết bị dò tầm nhiệt. Điều này Long đã sơ suất không chú ý mà bị rơi vào tầm ngắm. Anh không được biết chiến dịch Thần Phong quy mô ra sao. Anh chỉ biết là họ tiến hành bắt bọn cương thi. Thực chất do Long tiến lại quá gần khu trại nên rơi vào trong tầm ngắm. Còn cả vùng lân cận và dãy núi rộng lớn thì Quân khu này chưa kiểm tra hết.

Long lại đi ra phía triền núi được một đoạn, anh nghe trong gió một tiếng vèo vèo, quay lại anh thấy một chùm dây nhợ gì đó quăng lại phía mình. Theo phản xạ của đặc cảnh, anh biết ngay đó là lưới ném về phía mình. Long cúi người lộn sang bên. Vừa đứng lên, anh thấy vài ba bóng người trong quân phục đen ngòm đang cúi lúi cúi. Bốn năm chiếc lưới nữa được bắn về phía anh. Long đạp lên một bậc đá nhảy lên rút dao chém loạt xoạt, vài ba dây mắc lưới đứt rơi xuống. Anh lộn sang bên. Bốn tấm lưới nữa lại tung về phía anh, Long đảo người né. Những bóng đen ngày một đông lên đến chừng hai chục tên, đầu đội mũ đen, bịt mặt, trang bị súng và dao sáng loáng.

Sau đó, chúng giơ nỏ bắn đạn keo. Anh chỉ thấy những quả đạn đen bay loạt xoạt về phía mình. Long né chững, keo văng khắp nơi phía sau lưng anh. Anh thấy bọn này rất hung hăng quyết tâm bắt sống mình, Long đành vờ trong túi ra nắm lưới bánh răng cưa. Khoảng mười mười lăm chiếc, anh tung đồng loạt năm bảy chiếc theo tầm thấp, răng cưa bay đến cửa trúng chân, nhiều tên đau quá ngã khụy xuống. Đây là loại bánh cưa mà ninja hay sử dụng để ném cắt da thịt đối phương, sử dụng cực kỳ hiệu quả và không gây tiếng động, nhỏ gọn dễ để trong người, hiệu quả cao vì ném bay chính xác, và mức độ sát thương tùy theo lực ném. Chiêu này Long tập luyện đã lâu.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Nhóm đứng trên cao vài tên la “úi, úi” ngã xuống. Anh chạy ra ngoài hẻm núi. Bên ngoài có một đám chùng năm tên nữa chạy vào, chúng định giơ nỏ lên bắn anh. Long nhảy sang trái né được những phát bắn nỏ đạn lưới, rút ra hai ba lưới răng cưa phóng về phía hai tên cầm nỏ. Anh lộn sang chạy lấy đà bay đập, anh đập trúng hai ba tên đổ nhào vào ba tên kia. Tất cả, năm tên và Long đều ngã ra đất. Bây giờ năm tên vây quanh anh để đánh tay không. Một tên lao vào Long né chụp và chặt cổ. Tên thứ hai lao vào, anh chém một phát vào bụng, áo rách chảy máu. Một lúc sau, Long hạ được ba tên còn lại. Anh đấm từng tên một, chúng bị chảy máu, rách toạc cả quần áo. liên tiếp bảy tám cái đầu lô nhô, chúng ngã hết. Một trong những tuyệt chiêu võ lâm của Trung Hoa, bay đập vừa khinh công trên đầu đôi phương vừa đá vào đầu chúng. Chân khươ tay chân như múa. Long hạ xuống chạy ra phía ngoài chui vào rừng, ra chỗ đậu xe. Ba con chó Berger của đội chạy ra chồm đến Long phạch búng súng ngăn cho gãy răng sung mồm. Chúng đau đớn, cụp tai lại bỏ chạy.

Giữa đêm Long trở lại lều. Gặp Đào, anh nói mặt hơi lo lắng “Em nói đúng! Bọn cảnh sát vẫn còn đang tuần tra cả cái thị trấn. Họ phong tỏa cả thị trấn và dãy núi để diệt cương thi. Nhà em tan tành hết rồi, mà cả vùng đó không còn dân cư ở nữa. May quá, đêm hôm ít người nên anh hạ được vài tên. Nhờ trời tối anh bỏ chạy được!”.

Đào nói:

“Em đã nói anh phải đề phòng! Đã hơn một năm rồi!”

Long gãi đầu nói:

“Giờ cả thị trấn tan hoang vậy, biết tìm đâu ra đám yêu tinh?”

Tiểu đội đóng gần hẻm núi vội điện báo về cho Tổng chỉ huy Văn Bình. Cuộc gọi lúc nửa đêm báo tin để sống sót tên đào thoát càng làm cho Văn Bình cău tiết:

Đội trưởng nói:

- Thừa chỉ huy, tiểu đội tuần tra vừa phát hiện một tên đeo mặt nạ đột nhập lại gần khu nhà ở Kiên Thành. Chúng tôi đã cử vài chục cảnh binh ra bắt hắn. Tên này rất giỏi võ, chúng tôi đã cố gắng bắt sống nhưng hắn thoát rồi. Chúng tôi đã phóng lưới nhưng hắn tránh được hết. Còn ném bánh xe kiểu ninja khiến năm sáu cảnh binh bị thương ở chân.
- Thế nó đâu rồi, hai mươi người trang bị súng tận răng mà không bắt được nó.
- Rồi sao?

- Hấn tránh lưới, sau đó rút dao chém đứt nhiều lưới khác. Hấn còn tránh được cả đạn keo và trả đòn lại. Tôi đã tận mắt chứng kiến hấn phi thân liên hoàn cước trúng đầu nhóm thứ hai ập vào từ hẻm núi làm các cảnh binh choáng váng ngã xỉu, hấn có võ công kiểu Trung Hoa thừa sếp!

- Shit! Chuyện đó anh còn tự hào khoe hả?

- Một nhóm ở trên, một nhóm bên ngoài vào, vẫn không làm được gì!

- Chúng tôi không ngờ tên này sát thủ như vậy, nhưng hấn có ý ra đòn không có tính sát hại đối phương, chỉ cảnh cáo! Hấn còn ra đòn gây chấn thương mấy con cảnh khuyển!

- Khôn kiếp! Sao điện thoại trể thế.

- Sếp lệnh phải báo ngay khi có kết quả.

Văn Bình ngắt điện thoại ngời suy nghĩ:

“Tên này là ai, tại sao quay lại đúng chỗ của Trại Thần Phong. Tại sao nó đi lại gần từ hẻm núi. Rõ ràng bên ngoài đường vào thị trấn đã bị phong tỏa. Chẳng lẽ nó vượt biên từ biên giới sang. Hay là tên tù nhân Trương Anh Kiên bên Phúc An đã đột Trại cảnh sát quay lại? Nó quay lại làm gì, đáng lý ra sau khi tẩu thoát được thì phải đi luôn chứ. Hấn còn việc gì ở đây? Nếu từ núi xuống thì có khi từ bên Ấn Độ đột nhập vào ... Chẳng lẽ hấn cũng muốn diệt cương thi, hay còn chuyện gì ân oán phía sau đó... Hay là còn một thế lực nào phía sau cả cương thi mà tên này còn biết rõ hơn mình... Chà, chà”

Sáng ra, Văn Bình giao cho William ở lại Trại. Anh nói rằng khả nghi tên tù nhân vượt ngục bên Phúc An là Trương Anh Kiên đã xuất hiện trở lại và cần có kế hoạch mới nên về Sở trình báo.

Văn Bình xin vào gặp ông David – Giám đốc Sở:

- Tên tù nhân bên Phúc An trở lại thưa ngài! – Văn Bình nói

- Ở đâu?

- Đêm qua, tại đúng nơi cắm trại Thần Phong, hấn mon men lại từ phía hẻm núi, chúng tôi có phát hiện, âm thầm vây bắt, nhưng hấn trốn thoát được!

- Tên này không phải vừa!

- Vâng! Tôi đến đây xin trình bày với ngài một kế hoạch mới!

- Sao?

Văn Bình trầm tư, lấy tự tin thuyết phục ông David:

- Tôi cho rằng hấn tẩu thoát hơn một năm sang biên giới, tập hợp vài tên đồng bọn và giờ vượt biên giới trở lại hành động!

- Sao? Có cần cho cảnh báo ở Sở đề phòng bọn chúng tấn công, cướp tàu bay không?

- Hoàn toàn không phải vậy thưa ngài?

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Ý anh là sao, hắn đã quay lại cái khu nhà sau hẻm núi còn gì?
- Thưa ngài! Tôi phán đoán rằng hắn quay lại là có một thứ gì đó rất quan trọng mà hắn cũng cần giải quyết?
- Giải quyết chuyện gì, hắn cũng cần phải hạ bọn cương thi à?
- Theo tôi, lần trở về này, hắn vẫn đi với cô gái hôm nọ. Tôi đã suy nghĩ điên đầu gần một năm qua, và đoán chắc rằng cô gái này chính là cô con út của gia đình ông Tuyệt có ngôi nhà tại huyện Kiên Thành. Hắn về cùng cô ta để giải quyết một vụ gì còn mờ ám ở ngôi nhà này!
- Anh có bằng chứng gì cho lập luận này?
- Thưa ngài, chúng ta đã triển khai Thần phong một năm qua, mà vẫn chưa tiêu diệt hết sạch bọn cương thi, chúng vẫn phát triển số lượng, nhưng ở mức độ nhỏ, tôi cho rằng những cánh rừng giờ đã sạch bóng cương thi, nhưng bọn cầm đầu của chúng hắn đang ẩn náu ở đâu, thỉnh thoảng chúng đi sát hại người khác và biến những cái xác này thành cương thi mới. Tôi đã khoanh vùng được sao huyết của bọn này giờ đây, chính xác là quanh khu vực ngôi nhà này. Bằng chứng thứ hai, tên trộm dù rất giỏi võ công kiêu sát thủ, nhưng những lần chạm trán với cảnh binh của ta, hắn không bao giờ giết cảnh binh mà chỉ gây sát thương rồi tẩu thoát. Tôi nghĩ hắn vẫn còn nhân tính, và được đào tạo trong một lực lượng cảnh binh từ nơi khác, ta chưa biết rõ thế lực này.
- Thế còn an ninh Sở, anh quên việc này sao?

Văn Bình quả quyết, nhìn thẳng vào ông David nói:

- Tôi tin chắc rằng, giờ đây Sở không cần một người cảnh binh nào tên trộm kia cũng không đến tấn công hay ăn trộm thứ gì trong đó. Thứ hắn tập trung là một kiểu “ân oán” nào đó hắn có tại ngôi nhà này, và quay lại giải quyết. Tôi tin rằng hắn sẽ hành động sớm, đêm nay hoặc vài ngày nữa. Ta không thể chậm trễ, nên cử thêm 200 cảnh binh tinh nhuệ cùng nhóm cảnh binh còn lại bí mật đóng gần khu vực ngôi nhà bên huyện Kiên Thành. Khi hắn ra tay, ta vừa bắt sống được hắn, nếu có lực lượng mờ ám nào tại ngôi nhà này xuất hiện, nhân việc đó ta cho quét sạch ngôi nhà trừ khử hiểm họa cương thi và yêu quái.
- Hay! Anh quả là thần sầu! Anh đưa ra những dự đoán trước đây, điều nào cũng chính xác.
- Cảm ơn ngài!
- Tôi cho tập hợp ngay lực lượng sáng nay! Tôi tin anh sẽ lập công lớn lần này!
- Tôi sẽ chiến đấu xả thân thưa ngài!

Văn Bình cùng ông David sang khu cảnh binh. Rồi anh một mình ra ngoài, chạy sang thị trấn trở lại khu nhà dân cư tìm cô Dalena Thúy Lê (ca sỹ phòng bar mà anh say mê tiếng hát cô). Đã rất lâu, Văn Bình không gặp Dalena, giờ đứng trước mặt nàng anh nghiêm nghị nói:

- Anh biết em từ rất lâu, từ ngày còn là viên trung sỹ.
- Vâng! Gần đây anh ít lại phòng Bar!

- Anh si mê giọng hát và vẻ đẹp em từ rất lâu! Anh bận việc ít. Giờ anh đã lên Tổng chỉ huy cảnh binh, anh thấy rất tự tin và vẫn si mê em như ngày nào! Anh lấy hết can đảm hôm nay đến muốn ngỏ lời cầu hôn với em! Anh đã chờ đợi giây phút này rất lâu! Rằng anh yêu em!

- Em cần thêm thời gian! Anh nói anh làm Tổng chỉ huy rồi?

- Đúng!

- Anh sẽ chờ em. Giờ anh phải về lại đơn vị gấp!

- Anh gấp vậy sao!

- Đúng, hôm nay tưởng như không gặp em, nếu anh không có việc đến Sở.

- Sao anh không điện thoại cho em trước khi đến?

- Anh muốn một chút bất ngờ phải kiên nhẫn gặp được em!

Dalena đứng quay mặt sang một bên, im lặng một lúc mới nói:

- Chiến dịch lần này có lâu không anh, có nguy hiểm gì không?

- Anh cũng chưa biết nữa, nhưng mà ở vị trí Tổng chỉ huy thì khá an toàn, có chăng chỉ là trọng trách phải làm cho xong, chỉ đạo mấy cảnh binh hành động chính xác

- Chà, chà ... không ngờ người khách quan tâm em bấy lâu giờ đã là một Tổng chỉ huy đặc biệt!

- Thôi bây giờ anh phải đi, hôm nay gấp lắm, có một số chuyện anh không thể tiết lộ thêm!

- Anh nhớ保重, lúc nào rảnh nhớ nhắn tin em biết nhé! Dĩ nhiên, em hiểu công việc của anh, em sẽ không bao giờ hỏi điều gì quá giới hạn!

Dalena vừa nói xong, thì đi lại gần anh, gục đầu vào vai Văn Bình.

- Ừm anh nhớ rồi! – Văn Bình đáp

Văn Bình nói rồi lặng lẽ ra lại xe anh chạy thẳng sang huyện Kiên Minh. Chiều ngày hôm đó, hai trăm cảnh binh bổ sung đã được điều đến Trại Thần Phong, họ lại nhập vào một số cảnh binh khác bí mật di chuyển sang huyện Kiên Thành, đóng gần khu vực ngôi nhà đó trong bán kính một kilomet.

Văn Bình và William cũng sang đó, Trại Thần Phong chỉ cấm Minh Hoàng và Hà Huy ở lại trông chừng và chỉ huy vài tiểu đội nhỏ đi săn lùng những cương thi còn sót lại.

3. Đôi tình nhân và bọn yêu tinh

Từ trưa ngày hôm đó, Long và Đào đã di chuyển xe sang một khu vực cách xa Kiên Thành, đậu tạm gần khu dân cư bản. Họ đóng giả làm một đôi tình nhân cắm trại tạm. Thường xuyên ngồi trong xe, thỉnh thoảng ra ngoài làm ít thứ lặt vặt.

Trên tấm bạt có bày ít đồ ăn và bàn than nướng thịt, họ làm một buổi cắm trại nhỏ y như thật, Long nói Đào:

- Anh biết là có rục rịch gần chỗ khu nhà em, nhất định chuyện đêm qua sẽ làm cảnh sát cảnh giác và phải thêm lính tới. Có lẽ giờ họ đang di chuyển từ từ tới.
- Mình phải làm sao hả anh? – Đào hỏi
- Em quên rồi à, chúng ta chỉ là dẫn dụ đám yêu tinh đó xuất hiện chứ mình đâu có đụng chạm gì đến chiến dịch của cái huyện này!
- Giờ em cũng không chắc nhóm yêu tinh đó ở đâu nữa!
- Trước đây, mỗi lần em muốn gặp họ thì em làm sao?

Đào gãi đầu gãi tai suy nghĩ:

- À em nhớ rồi, cái chòi cũ trên đỉnh núi?
- Chỗ nào?
- Cái chỗ mà hôm bữa anh chạy moto vào và cả cái cô bạn gái cũ gì của anh cũng vào đó!
- Chỗ đó hả?
- Dạ, em đoán chỗ đó là dễ gặp Mẫn Châu nhất.

Long mở máy xem lại bản đồ của khu đó, và nhìn bao quát:

- Chỗ này có lẽ do nằm hơi xa khu căn nhà và chỗ cắm trại Thần Phong, hy vọng chưa có cảnh sát lên đây
- Vậy cũng may hả anh, chứ chỗ nào cũng có lính thì bọn yêu tinh bỏ đi hết, không lẽ chúng ta cứ sống lang thang cắm trại vậy hoài!
- Vậy cũng được chứ sao, thì mình sẽ là một đôi tình nhân du lịch khắp nơi – Long cười
- Anh cứ ghẹo em hoài, cố mà xong vụ này đi rồi tha hồ thời gian còn lại.

Đào nói:

- Nhưng mà anh, anh phải luôn đi cạnh em nếu như bọn chúng xuất hiện
- Tại sao? – Long hỏi
- Bởi vì chúng nếu đánh thua chúng sẽ biến hình qua chỗ khác, khi đó anh sẽ không nhìn thấy chúng ở đâu rồi lỡ nó đánh lén anh, còn em thì em nhìn được chúng. Anh quên rồi sao
- Ừ nhỉ! Vậy em đi cạnh anh, em có biết tí võ nào không.
- Em không biết!

Long đứng lên, gọi Đào vào trong xe, anh lấy khẩu súng laser và cây kiếm ngắn ra đưa cho Đào.

- Để anh chỉ em nhanh cách sử dụng súng này nhé!
- Dạ!
- Còn gương thì em chỉ cần cầm đề phòng thêm thôi

Được một lúc sau khi Long chỉ Đào cặn kẽ cách sử dụng. Họ trở ra ngoài ngồi trên tấm bạt.

Đào nghĩ một lúc lại nói:

- Anh này, em hy vọng tụi mình sẽ làm được. Sau đó, anh xin ông Sylvain đón gia đình anh và anh trai kế của em qua bên bãi vàng của ông ta đi anh!
- Em có vẻ thích ở đó à?
- Dạ, sống một thời gian ở đó em cảm thấy an toàn, không còn lo kẻ xấu, mà chỗ đó cũng có việc gì làm cho mình. Ngoài ra, em nhận ra là ông ta muốn giúp em giống như làm phước sau chuyện ngày xưa.

Long nói:

- Chắc là ông ta cũng già rồi, có điều kiện, thành đạt, giờ làm chút từ thiện để đức lại cho gia đình thì có gì sai?
- Thì đó anh. Chứ đi đâu giờ em cũng thấy ghê ... bên này thì không nói rồi, em cũng sợ gặp lại đám thổ phi như hôm nọ. Nên sau này gia đình mình gắn bó làm việc cho nhà ông thì hay biết mấy – Đào nói
- Em nói đúng, cái này anh cũng nghĩ sơ trước đây rồi!
- Nếu đón được gia đình qua đây, mình cũng thuyết phục họ làm việc cho nhà ông Sylvain, thì chúng ta sẽ thành một gia đình đông hơn, mà cha mẹ anh cũng có dịp gặp con dâu...
- Hihi...

Xế chiều ngày hôm đó, Long và Đào đi chuyển sớm đến gần căn chòi trên núi cách nhà cũ của Đào khoảng hơn chục kilomet, ngược về hướng dãy núi nhưng lại gần khu bản cách xa chỗ hạ trại của Trại Thần Phong. Đào đã mặc lại quần áo bình thường như ngày xưa cô hay gặp Mẫn Châu. Trời đã nhá nhem tối lại ở khu vực rừng núi nên rất dễ cho Long tìm cách giấu chiếc xe ở bụi cây lớn.

Long nói:

- Thời gian không có nhiều trước khi bọn cảnh sát biết chỗ này. Em ở đây dẫn dụ Mẫn Châu ra. Còn anh đi một mình về phía gần nhà em anh bắn phá hủy toàn bộ ngôi mộ, giếng nước.
- Đêm nay em sẵn sàng chưa?

Đào nói:

- Rồi, anh yên tâm, nếu chỉ em và Mẫn Châu thì không có gì nguy hiểm, vì cô ta sẽ không làm hại em, em chỉ lo khi có em và anh
- Được - Long nói
- Như ta đã bàn, vừa phá hủy lá bùa cho yêu tinh nó bỏ khu đó đi, vừa tìm cách nói Mẫn Châu phải nhả Linh Châu ra cho em.
- Em sẽ đuổi được lũ yêu ma ra khỏi nhà em, chúng đã giết cha mẹ các anh trai em!”.

Long lại trêu nàng:

- Thế lát nữa anh bắn thẳng vào nhà em, em có tiếc cửa không?
- Có nhưng còn hơn để nó nguyên vẹn mà là một ngôi nhà chết chóc gieo rắc cái chết cho mọi người! Mà cảnh sát cũng phong tỏa rồi, em đâu còn nhà nữa, em về là bị tóm liền. –
Đào nói
- Được em can đảm lắm. Cả anh cũng vậy chứ, giờ anh về Long Hà hay Phúc An cũng bị tóm liền ... Anh bắn ở đó xong, anh sẽ về đây liền, em cẩn trọng với Mẫn Châu nhé.
- Dạ, anh yên tâm, em sẽ tìm cách đánh lạc hướng cô ta ...

Đào lại nhắc Long:

- Lần trước sao anh vào mà bị phát hiện, giờ anh có nhớ cách nào rút kinh nghiệm chưa
- Em không nhắc thì anh cũng chuẩn bị rồi ... anh sẽ nguy trang cẩn thận.

Long hỏi lại Đào “Em có dám chắc miệng giếng là nơi dán hai lá bùa đó. Còn căn buồng sau nhà em chính là cửa hang!” “Dám chắc vậy!” “Tốt”. Long dặn “Theo ông Sylvain, khi vừa mở bùa và bắn cửa hang, bọn ma quái sẽ ứa ra ngoài, chạy tán loạn, chúng rất hiếu chiến lúc đó vì chuyện xa xưa chúng bị vây hãm trong sào huyệt, thời gian cả ngàn năm qua, con nào cũng rất khao khát tự do, chúng sẽ chạy lung tung, hay đi thành một nhóm kiểu toán cướp. Lúc đó có thể Mẫn Châu sẽ bay đi tìm em...”

Nói xong, Đào bắt đầu đi lên cái nhà chòi trên vách núi. Còn Long chạy xe máy sang lại huyện Kiên Thành gần nhà Đào.

Gần đến nơi, Long giấu xe máy và chui vào một góc bụi cây chuẩn bị. Anh nhỏ lá và cành cây nguy trang, anh còn mặc thêm áo thun có bọc rơm rạ dày bên trong cho tránh phát thân nhiệt trên màn hình, mặt và tay chân được bôi nhọ nòi trộn ít bùn. Anh mang theo súng laser, một khẩu đại bác cầm tay, ống nhòm, dao, súng ngắn. Trời đã gần mười giờ đêm, anh yên lặng theo đường tắt mà đi lại gần khu nhà. Vô tình khu trại mới của cảnh sát đóng bên phải hướng ngoài thị trấn, trại bí mật hoạt động trong im lặng và tránh bật đèn sáng, xây tạm kiểu như những cái chòi lớn, Long và Đào đi đường tắt bên hẻm núi sang nên cũng chẳng đụng độ một ai. Long đã mon men đi như cái cây di động đến gần ngôi nhà Đào từ phía hẻm núi.

Gần mười một giờ tối, sau khi nhìn kỹ địa hình bên ngoài khu nhà, Long đã lén lại gần khu nhà ở một vị trí an toàn, anh kê khẩu đại bác đeo lên vai nhắm vào căn buồng phía sau, bắn một phát. Quả đạn to xì khói bay thẳng trúng ngay cửa sổ xuyên vào nhà trúng tấm gương nổ tung, căn buồng sập, từ xa nghe được cả tiếng đá lở đổ nát. Long lấp tiếp một quả nhắm miệng giếng bắn, quả đạn bay đến trúng giếng nổ âm, từ xa họ thấy một ngọn lửa bùng lên cháy một hồi. Long khẽ reo lên “Đúng như lời ông Sylvain nói, ngọn lửa cháy chính là hai lá bùa lớn đang cháy!” Quả nhiên năm phút sau, Long và Đào kinh ngạc chứng kiến một đoàn người như toán quân và đi sau là một đám rước. Mặt mũi đứa nào cũng xanh tím, áo quần như kiểu ngày xưa, bọn này đi tựa như đập mây, chúng mở cửa ngôi nhà đi ra hướng đường cái về lại biên giới. Long rút lại phía sau luôn ra ngoài lại hẻm núi.

Nghe hai tiếng nổ và lửa rực cháy nơi khu nhà. Mọi người đánh động hoảng sợ khóa chặt cửa. Cảnh binh của Trại Thần phong ngay lập tức triển khai đến xem có chuyện gì. Văn Bình mặc quân phục, đeo súng ngắm “Ta đoán không sai! Thằng này không phải là kẻ xấu, hẳn quay lại chỉ bắn phá căn nhà này, ắt hẳn trong nhà này chứa một bí mật gì đó!”. Lực lượng cảnh binh đi xe tải, các chỉ huy đi trực thăng tức tốc đổ đến bao vây ngôi nhà.

Long đi mon men từ từ ra chỗ giấu xe máy. Lúc này, có một đoàn người như âm binh từ từ đi ra khỏi ngôi nhà.

Khi đến chiếc xe máy, Long vội ra đường lớn để chạy về nhanh kịp đến chỗ căn chòi trên núi mà Đào đang ở.

Chạy được một đoạn, lúc này Long bị toán âm binh kia đuổi đến, chợt thấy từ xa một toán băng xã hội đen khác trên những chiếc mô tô hai thì lao lại. Nhóm xã hội đen này dừng lại xuống xe, cũng cầm súng bắn bọn cướp, rồi nhảy vào chém chúng. Long thấy ngạc nhiên, hỏi tên cầm đầu:

- Các anh là ai sao giúp chúng tôi?

- Tôi là Lâm, thuộc hạ của ông họa sỹ Thanh, chúng tôi tìm hiểu kỹ, sau khi có chiến dịch quét cương thi, chúng tôi mới ngộ ra chính bọn cầm đầu này đã giết ông Thanh. Bà vợ ông cay cú nên vẫn thuê người dò la tin tức tại khu nhà này, hề thấy động là cử ngay băng nhóm đến trả thù cho chồng!

- Hai quả đạn nổ lúc nãy đánh động các anh!

- Đúng, chúng tôi có tin rất nhanh, tập hợp bọn xã hội đen đến đây giết bọn này!

- Cảm ơn nhiều nhé!

Họ lại nhập thành một nhóm chém giết bọn cướp âm binh.

Các cảnh binh bao vây ngôi nhà. Từ cửa hầm một đoàn cương thi lần lượt chui ra, chúng bị cảnh binh bắn hạ từng tên một. Văn Bình và William đứng ngoài bên trục thẳng.

Một lúc sau, Văn Bình nói “Ta cần thêm lực lượng, theo tôi dưới đó là một cái hang có đến cả ngàn con cương thi, hang này nối vào hệ thống đường hầm ở ngọn núi này! “Tôi phải đi về trại ngay!”

William nói với anh, “Tôi đi cùng anh!”

Hai người bay trục thẳng về trại chỉ huy và tổng động viên lực lượng còn lại.

Lúc này tình hình có nhiều động tĩnh, ông Giám đốc Sở cũng đáp tàu bay cùng đoàn yểm trợ lại gần khu vực Kiên Thành. Bên lãnh thổ Phúc An, họ cũng nghe tin cấp báo, thanh tra Trần Hiều Tuấn cùng ba đặc vụ khác là Hải Nam, Trọng Dương, Tiến Minh và một số cảnh binh tức tốc đáp tàu bay sang Kiên Thành.

Bên ngoài thị trấn, cách ngôi nhà vài chục kilomet, Long và nhóm băng xã hội đen vẫn đánh nhau với bọn cướp, họ đã hạ được hơn hai phần ba tên cướp. Bọn lâu la chạy tán loạn như kiêu mong muốn được thoát thân.

Lúc này, Lâm nói:

- Có vẻ chúng bỏ đi hết rồi! Khu vực này sẽ yên ổn, không còn yêu tinh nữa!

- Ừ, tôi cũng hy vọng vậy ... Nhưng mà không chắc nhé! – Long nói

Lâm hỏi:

- Sao anh nói vậy?

Long trả lời:

- Thì anh xem, yêu tinh nó có khắp nơi chứ có phải diệt vài chục con là coi như xong?

- Ừm nhỉ!

- Trước mắt là cái chỗ này tạm yên ổn, thôi để việc còn lại cho cảnh sát lo với đám cương thi. Chúng sắp lên rồi kìa.

- Trong đó có nhiều cảnh sát lắm hả anh bạn?

- Nhiều chứ, ít nhất là đông hơn cái băng mô tô tự phát này của anh, họ có vũ trang mạnh, mà họ cũng không thích các băng đảng như tụi anh đâu.

- Vậy thôi chắc tôi rút.

- À, chia tay ở đây nhé, tôi có việc phải đi!

- Anh đi đâu?

- Đi cứu vợ tôi khỏi một con yêu tinh!

- Lại yêu tinh nữa hả, vậy nhóm tôi đi theo anh, đằng nào chúng tôi cũng đến đây diệt bọn yêu tinh theo lệnh bà chủ!
- Xin cảm ơn các anh em nghĩa hiệp, nào chúng ta đi thôi!
- Đi thôi!

Cả bọn kéo nhau trên xe máy đi theo Long dẫn đường về phía căn nhà chòi.

Đào ngồi trong nhà chòi chờ. Cô nghe thấy có tiếng gió lùa mạnh, sột soạt. Một lúc sau có người con gái đẹp như tranh bước vào, đó là Mẫn Châu.

Nhìn thấy Mẫn Châu, Đào nói:

- Chị Mẫn Châu!

Mẫn Châu nói vẻ mặt vừa vui vừa thảng thốt:

- Có biến lớn rồi em, sao giờ này em còn ngồi đây, có lẽ em không hay biết gì?
- Bọn cảnh sát ập đến phá tan căn nhà em, rồi diệt cương thi, em cũng phải chạy lánh nạn?
- Lánh nạn hả, cùng ai?
- Cùng bạn trai em?
- Bạn trai à, mấy năm nay em theo ta làm gì biết yêu đương mà có bạn trai. Nên nhớ em vẫn là nửa người nửa yêu quái, sao lại tập tành có bạn trai?
- Thì chạy lánh nạn mà chị, em thân cô thế cô không nương tựa một người thì làm sao? Chị còn có Trương Hán che chở
- Hừm, cũng có lý, thân gái liễu yếu đào tơ

Nghe đến đây, Đào linh cảm Mẫn Châu cũng là người có tình nghĩa, cô liền nói:

- Chị Mẫn Châu, em có ý hỏi chị một chuyện chị giúp em được không?
- Chuyện gì em? – Mẫn Châu nói
- Hay.. hay chị trả lại cho em thành một người thường, em không muốn làm yêu tinh và hãm hại người nữa!
- Nếu ta không đồng ý thì sao?
- Em biết ngày xưa vì tù túng mà nhóm người chị và anh Trương Hán trú phía sau núi, nhưng giờ đã tự do sao nhóm chị không mấy may đi chỗ khác tìm chỗ lên trời để đầu thai lại đi?
- Sao em lại biết là mới hết tù túng, phải chăng em đã biết tất cả?
- Em tình cờ gặp lại một người xưa xây nhà em, chính ông ta đã khoan giếng. Giờ ông ta kể cho em, dặn là phải đến đốt hai lá bùa trấn yểm mộ để nhóm chị được tự do mà đi chỗ khác

- Và ai đã đốt hai lá bùa lúc này, chuyện này chỉ vừa lúc này thôi
- Dạ, bạn trai em?
- Bạn trai em, có phải cái cậu thanh niên hồi xưa chạy xe lên đây?
- Dạ đúng, là anh ta, anh ta là một cảnh sát tốt chỉ làm theo nhiệm vụ, anh ta không giết người vô vạ. Em xấu hổ quá, em còn giết nhiều người hơn anh ta.
- Ý em là trách ta đã ép em làm vậy? Em quên ta là yêu quái hay sao?
- Không ... không chị!
- Ta thấy từ ngày em gặp thằng đó, em thay đổi rất nhiều. Em còn cãi lệnh ta
- Thì em yêu anh ta mà chị!
- Tình yêu hả? Ừ nhỉ, cái này không thể trách em, ta cũng yêu Chu Hùng mà bị Trương Hán cưỡng bức phải theo hắn...

Mẫn Châu đi qua lại một lúc rồi nói:

- Điều em nhờ ta giúp, ta không làm được mà chỉ ra hai điều kiện

Đào hỏi:

- Điều kiện ra sao hả chị?
- Một là em theo ta tiếp tục đi làm yêu tinh cho có đồng đảng, hai là ta sẽ giết em. Vì nếu ta trả lại cho em thành người ta sẽ hao tổn chân khí mà khó sống. Mặt khác, ta rất ghét kẻ phản bội mình.
- Trời chị ạ! Sao chọn lựa nào cũng quá khó với em? Nhưng em vẫn là người, em chưa phải là yêu tinh như chị
- Thì giờ ta sẽ cho em thành yêu tinh!
- Không! Đừng chị

Mẫn Châu vội điểm huyết đầu của Đào khiến cô bất động. Một lúc sau ả trói Đào vào cây cột nhà.

Mẫn Châu vội điểm huyết đầu của Đào khiến cô bất động. Một lúc sau ả trói Đào vào cây cột nhà.

Đúng như Long đoán, Đào đang ở căn nhà chòi cùng một ả yêu quái là Mẫn Châu. Khi cả đoàn đến nơi. Thấy có động bên ngoài, Mẫn Châu ra góc nhà ẩn hình. Long và Lâm chạy vào thì thấy Đào đang bị trói bất động chỉ có thể nói mà không cử động được.

Long chạy lại vội tháo dây trói cho Đào, cô vẫn không cử động được, có vẻ càng yếu đi.

- Đào, ai đã trói em lại, trời ơi!
- Ắ đó, ả yêu quái đã ám hại em!
- Mẫn Châu hả? Trời

- Ắ đó không tha cho em, em thấy khó thờ quá. Nếu ắ bỏ đi, thì anh biết đi đâu tìm được?
- Trời, làm sao giờ hả, em nói cách nào đi, anh sẽ liều mạng với ắ ta.

Chợt Đào lóe lên một suy nghĩ sau khi ngẫm câu nói của Mẫn Châu “Hừm, cũng có lý, thân gái liễu yếu đào tơ ...” Cô nói:

- Hôn phu của Mẫn Châu chính là Chu Hùng, nếu anh đi tìm Chu Hùng không chế hấn được thì may ra ắ ta động lòng mà tha cho em.
- Vậy Chu Hùng ở đâu? Mà Chu Hùng là ai?

Đào nói yếu ớt:

- Em có nghe nói Chu Hùng là yêu quái giả dạng đang làm cấp trên tại Sở cảnh sát Long Hà, còn giờ Chu Hùng ở đâu em không biết?
- Trời ơi, giờ tìm được hấn ta như tìm viên đá trong cái hang

Bất thành linh, Mẫn Châu hiện ra từ phía sau góc nhà:

- Yêu quái, yêu quái – Lâm kêu to
- Đùng, đùng – Long nói với Lâm

Long nói to:

- Cô Mẫn Châu thời xưa là yêu điệu thực nữ, con gái nhà lành đã hứa hôn với một vị tướng, chẳng qua bị tên cướp đạo tặc cướp dâu cưỡng bức, chứ tâm địa cô ta không hề xấu.

Mẫn Châu vội cười lớn:

- Ha, ha, ha, có vẻ ngươi hiểu ta quá rõ, sao biết ta là yêu điệu thực nữ!

Dứt tiếng cười, Mẫn Châu nói:

- Thực tình, ta nhìn cặp đôi nhà ngươi ta cũng cảm động, từ một cảnh sát đến phá án tại cái nhà này, mà ngươi đã cảm động vì tình cảm dần thân cứu một cô gái ở đây, không còn màng chuyện danh lợi. Ngươi biết làm như vậy là không trung thành nhưng trước cái bi đát của một cô gái, ngươi đã quyết dần đời mình sang đường khác. Có chết cũng không màng, một người như nhà ngươi kể ra cũng ít gặp. Chưa hết, ngươi rất chịu khó tìm tòi nỗ lực và đã can

đảm dám lại đốt hai lá bùa trấn yểm nhóm ta thời gian qua. Đến bây giờ, ta thực ra có thể đi về trời đầu thai ngay. Nhưng còn luyến tiếc tình cảm với vị hôn phu cũng đang bị giam cầm ta mới nản ná ở đây.

Long nói:

- Thưa cô, tôi biết cô không có ân oán gì với Đào, chỉ là sau khi chết bị trấn yểm thành yêu ma mà đành làm ác hại người. Tôi mong cô buông tha cho Đào, cô muốn tôi làm gì tôi sẽ cố hết sức!

Đào nói yếu ớt:

- Chị Mẫn Châu, xin chị nhủ lòng thương xót tha cho bọn em được sống với nhau, thiếu người đàn ông này em sẽ không còn thiết sống nữa ... Em đã cứu anh ta, và anh ta cũng cứu em, tụi em đã thề trước trời đất làm một cặp vợ chồng sát son đến bạc đầu răng long, sống chết có nhau.

Long lúc này cũng tỏ vẻ khẩn khoản:

- Đúng đó cô Mẫn Châu, cô hãy dành chút từ bi mà tha mạng cho Đào, dù sao Đào và tôi cũng không có ân oán gì với cô cả!

Lâm cũng nói vào:

- Cô Mẫn Châu, cô hãy một lần giúp họ đi, tôi biết đại ca tôi bị chết trong ngôi nhà đó, tôi đến đây cùng đàn em là để trả thù theo ý bà chủ, nhưng giờ biết cô sắp được đi đầu thai, tôi sẽ cho đàn em ra về và nói dối bà chủ rằng cô đã chết.

Mẫn Châu tư lự một lát rồi nói:

- Hai người vừa nói Chu Hùng ... Đúng Chu Hùng là hôn phu của ta giờ đang bị giam trong nhà ngục Sở cảnh sát. Ta cũng chỉ có một vị hôn phu chính chuyên, nếu người cứu được Chu Hùng ra để chúng ta cùng đoàn tụ sang bên kia ở bên nhau mãi mãi, ta sẽ buông tha cho bạn gái nhà người

- Được cô hứa đi, và hãy cho tôi thời gian, tôi sẽ tìm mọi cách cứu Chu Hùng.

- Được ta hứa

- Nhưng cô phải giúp tôi bước đầu

- Làm sao

- Là có vài thứ bay nhảy biến hóa tôi không làm được, cô giúp ban đầu tôi mới tìm cách cứu Chu Hùng.

Mẫn Châu nói:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Vậy hai ta cùng bàn xem.

Cả hai ra bàn ngồi, Long nói

- Tôi biết người này có thể cứu Chu Hùng

- Là ai?

- Là Văn Bình, người này hiện đang rất uy tín trong cái chiến dịch diệt cương thi vừa qua. Nếu tìm cách không chế ông ta, thì cứu được Chu Hùng

- Ý người muốn nói tìm cách điệu hồ ly sơn

- Đúng.

Chương 14.

1. Giải cứu kì quặc tình nhân của yêu quái Mẫn Châu

Bàn bạc một hồi cả hai quyết định ra tay ngay trong đêm.

Mẫn Châu bay là là trên các ngọn cây, còn Long đi xe ở dưới đến gần căn nhà Kiên Thành. Đến nơi, Mẫn Châu bay vào trong trại trước hạ sát một cảnh binh, tháo bỏ quần áo và mang ra ngoài cho Long mặc.

Sau khi cải trang làm cảnh binh, Long mon men đi bộ vào trong trại Thần Phong. Long giả vờ tìm cách hỏi dò Ban chỉ huy ngồi ở đâu. Được tin báo là Văn Bình đang trong phòng chỉ huy. Anh tìm cách đi vào. Lúc này, do có vụ nổ tại căn nhà Đào nên phần lớn cảnh binh đã đổ ra ngoài đi truy lùng và diệt cương thi. Còn Mẫn Châu vẫn nấp trên cây ở gần đó chờ Long làm gì.

Lúc này, trời đã tối, Văn Bình hiện giờ vẫn rất phấn chấn ngất ngây nhớ lại buổi sáng nay câu hôn Dalena. Chợt nhớ Dalena giờ vẫn đang còn ở quán Bar biểu diễn. Anh tranh thủ ra ngoài điện thoại video cho Dalena. Đứng ở một góc xa điện thoại kín đáo cho người tình. Long mon men lại giả vờ báo tin. Nấp phía sau một cái cây, nghe ngóng và quan sát, Long biết rằng đây là cô người yêu của gã ta.

Chợt Long nảy ra một ý nghĩ kì quặc táo bạo, khả năng thành công có thể lên đến tám trên mười phần vì lúc này có một nhân tố may mắn xuất hiện trong đời cảnh sát Văn Bình. Nếu không tận dụng dịp này, sẽ khó tìm một lý do nào khác có thể làm lay động ý chí của Văn Bình.

Anh lại gần khi Văn Bình vừa ngắt điện thoại, anh chặt cổ cho Văn Bình xiêu. Thò tay lấy cái điện thoại ra, Long ra góc kín mở lại trang cá nhân của Dalena xem kĩ, đọc nội dung chat của họ từ sáng tới giờ và thời gian gần đây. Anh thấy hình và công việc của Dalena.

Long ra chỗ góc cây, gọi Mẫn Châu xuống gần và nói:

- Cô Mẫn Châu, đây là hình của người yêu gã Chỉ huy ở trại này.
- Nếu ta không chế hay giả dạng cô ta lúc này thì biết đâu Văn Bình sẽ nghe theo

Mẫn Châu nói:

- Người muốn ta làm gì?

Long nói:

- Cô có thể bay trên cây dĩ nhiên ra vào sẽ nhanh hơn tôi. Tôi sẽ chỉ đường cho cô đến chỗ cô người yêu gã này. Cô hãy bắt cóc cô ta, và cho gã ta xem chúng ta sẽ bắt hắn ta trao đổi giữa người yêu và Chu Hùng

Mẫn Châu hỏi:

- Là làm sao?

Long nói:

- Trò này cảnh sát tụi tôi thường hay làm rất bài bản và không để lộ sơ hở gì cho cả hai phía, đó là giả vờ cho tù nhân đi sang chỗ khác và cướp tù nhân, trao đổi...

Mẫn Châu nói:

- Người có chắc không!

Long nói:

- Chắc, tôi đã xem kĩ họ nói chuyện và đưa thư cho nhau. Gã Văn Bình này yêu cô ca sỹ phòng trà Dalena này nhiều năm. Sáng nay hắn vừa mới ghé qua chỗ cô này và cầu hôn. May mắn là Dalena đã chấp nhận cầu hôn. Sau chiến dịch này gã ta sẽ cưới Dalena. Vợ sắp cưới như vậy rất quan trọng, còn tù binh thì gã ta có thể dàn xếp được.
- Đây tôi chỉ cô địa chỉ quán Bar. Nay giờ cô ta vẫn còn đang hát ở đó.

Mẫn Châu nói:

- Sao người biết rõ vậy?

Long nói:

- Tôi xem điện thoại của người thời nay. Lát nữa tôi sẽ chỉ cô cách sử dụng nhanh cái thứ máy móc này.
- Có khó không?
- Không cũng dễ như là đưa thư bằng chim bồ câu thôi
- Ừm
- Ngoài ra, tôi cũng đoán rằng, gã Văn Bình này chính là người Tổng chỉ huy chiến dịch này, nếu như cô biết Chu Hùng bị bắt bỏ ngục, thì chính tên này bày ra trò này. Hắn đã vận động lãnh đạo cho mở chiến dịch này và tổng giam Chu Hùng.
- Vậy hả, tên khốn kiếp này! Giờ ta đã hiểu, nhà người và Đào cũng không liên quan gì nhiều trong vụ này. Mà do cảnh sát phát hiện được nhiều từ vụ mấy con cương thi và cả ở hành tung của Chu Hùng
- Cô nói vậy ý là sao?
- Thực tế giờ ta mới kể cho người nghe, Chu Hùng thỉnh thoảng tìm gặp ta nên mới bỏ bê công việc và bị phát hiện
- Vậy à thưa cô? Vậy giờ cô có động lực đi tìm Dalena giải cứu cho anh Chu Hùng chưa?
- Được nhanh đi.

Xem kỹ xong, Mẫn Châu phóng lên cây khác và bay về hướng trung tâm thành phố. Còn Long thì kéo Văn Bình vào một góc bụi cây, anh cũng theo Văn Bình đu cây lên ra xa khỏi doanh trại anh tìm một chỗ kín đáo trói Văn Bình lại.

Mẫn Châu tiếp cận được quán Bar, ả biến hình lên vào trong và thấy đúng cô gái ca sỹ như trên hình ả đã xem đang hát. ả chờ cho Dalena hát vài bài nữa xong ra về. Dalena đi một mình ra bãi xe và lấy xe máy chạy về. Mẫn Châu bay theo từ trên cao. Đến đoạn đường vắng, đi khỏi trung tâm, ả xà xuống điểm chỉ vào đầu Dalena té xỉu và kéo cô vào góc. ả kéo cô đi tiếp vào một góc thùng rác tại nơi hoang vắng bên ngoài trung tâm thành phố. Mẫn Châu đeo khăn chùn mặt yêu cầu Dalena điện thoại cho Văn Bình.

Dalena tỉnh dậy hỏi:

- Cô là ai sao bắt tôi?
- Ta cần người làm một việc nếu không sẽ mất mạng. – Dalena nói và rút dao dí vào cổ Dalena
- Được, đừng giết tôi, tôi sẽ làm, cô cần gì tôi sẽ làm hết nếu có thể?

- Việc này không khó đâu, ta không cần tiền hay gì cả chỉ là nhờ nhà người nói thẳng người yêu cảnh sát phải tìm cách chuyển tù nhân đi theo lộ trình của ta.
- Có vậy thôi sao? Dạ, thưa cô, tôi sẽ cố nói anh ấy, anh ấy mới cầu hôn tôi sáng nay chắc sẽ nghe theo thôi.
- Tốt lắm. Giờ chuẩn bị điện thoại cho bạn nhà người đi
- Dạ
- Nhưng nhớ đấy, nếu hắn không làm thì ta sẽ cắt cổ cô cho hắn xem rồi hỏi hận sao không cứu hôn thê của mình chỉ vì ... một tên tù nhân khác. Cái này gã ta làm được
- Dạ, không có đâu chị, anh yêu tôi lắm, chắc anh sẽ làm theo chị!

Ở bên này, Long cũng đeo khăn trùm kín chờ sẵn, thấy điện thoại reo, Long đánh thức Văn Bình dậy.

Dalena nói với Văn Bình:

- Anh, em bị người ta bắt cóc mang ra đây!
- Dalena, em có sao không...
- Ừa, mà sao anh cũng bị bắt cóc
- Ừm, anh cũng bị bắt cóc, giờ đang nằm giữa rừng

Dalena nói:

- Anh, cô này nói nếu anh không làm theo lời cô ta, cô ta sẽ giết em

Mẫn Châu cầm dao dí sát vào cổ Dalena cho Văn Bình xem qua điện thoại, cô còn cố tình bọp tai Dalena vài cái cho tóe máu ở miệng Dalena cho Văn Bình xem.

Long cũng nói gần:

- Nói đi, nếu Dalena chết thì, ở đây tôi giết luôn cả anh, lời quá mà được hai mạng người một lúc.
- Anh là ai? – Văn Bình hỏi

Long đưa tay bọp tai Văn Bình cho Dalena xem ngược lại.

Dalena gào lên khi nhìn qua điện thoại:

- Trời ơi! Anh yêu, anh đã hứa là sẽ cưới em. Giờ tự dưng anh nhận cái nhiệm vụ nguy hiểm này làm cả anh và em đều rắc rối này anh thấy chưa?
- Anh đã hứa anh cưới em, anh hứa anh sẽ an toàn trở về. Thôi anh làm theo ý họ đi

Nhìn vợ sắp cưới gào thét, Văn Bình đành nói:

- Được, anh làm theo ý họ. Nay anh, anh muốn hai chúng tôi làm gì?

Lúc này, Long mới nói:

- Tôi chỉ cần ông ngay đêm nay điện thoại cho chỗ nhà giam ra lệnh khẩn lệnh mật cho áp giải tù nhân Chu Hùng là sếp của ông sang một chỗ khác. Nhưng trên đường đi phải đi ngang qua đoạn đường này... Tôi sẽ chỉ ông sau.
- Có vậy thôi à.
- Chưa hết, phải áp giải bằng lệnh khẩn không được cho ai biết và chỉ có hai cảnh sát được đi áp giải thôi!
- Này sao anh rành vụ này quá vậy?
- Không hỏi linh tinh nữa! – Long nói

Long lại bạt tai Văn Bình vài cái cho Dalena xem, bên kia Mẫn Châu cũng bạt tai Dalena liên tục tóe máu mồm. Dalena lại gào lên.

Mẫn Châu nói vào điện thoại:

- Này ông cảnh sát, ông muốn ông và hôn phu cùng chết hay chỉ làm theo yêu cầu này.
- Được, tôi làm ...
- Tôi biết, trong quyền hạn hiện nay của ông, ông có thể điều chuyển ai đi đâu cũng được, nhưng vụ này tôi sẽ lo liệu rất nhẹ nhàng không để lại dấu vết gì, ông yên tâm, ông sẽ không phải chịu tội lớn đâu. Có chăng là khiển trách chút, còn hơn cả vợ sắp cưới của ông và ông cùng bỏ mạng.
- Được tôi làm!

Long cho Văn Bình nghỉ ngơi, uống tí hớp nước cho khỏe rồi cho thực hiện cuộc gọi khẩn vào trại giam.

Khi có lệnh chuyển đi, Long dán băng keo miệng Văn Bình và để trong một góc. Còn anh nhanh chóng ra ngoài trên địa chỉ đã hẹn xe tù nhân sẽ đi qua.

Gần một tiếng nữa trôi qua, từ trại giam nơi Chu Hùng bị giam, có hai cảnh vệ đến áp giải Chu Hùng với lý do chuyển chỗ cần đến địa điểm để thu thập lời khai.

Trên đường đại lộ lúc đêm hôm, có một chiếc xe cảnh sát đi lại gần họ thấy cảnh sát viên khác là Long giả dạng đang đợi, ngồi trong xe là Chu Hùng.

Long vẫn trong đồng phục cảnh sát vẫy cho xe dừng lại.

Anh giả vờ hỏi hai cảnh sát sau đó dí súng không chế hai người. Đánh xiu, và lấy xe chở Chu Hùng đi mất.

Đến một đoạn vắng, Long điện thoại cho Mẫn Châu.

- Thưa cô, tôi đã giải cứu được Chu Hùng, giờ cô hãy thả Dalena ra và nói cô ta tự mình đến Trại Thần Phong tìm gặp Văn Bình thả hấn ta ra.
- Người trói hấn ở đâu?
- Cũng cách trại khoảng một kilomet, trong bụi rậm, cô yên tâm cảnh sát sẽ tìm sau. Giờ tôi đưa Chu Hùng về cái nhà chòi sau núi
- An toàn chưa?
- Xong xuôi mọi việc rồi thưa cô

Long lái chiếc xe cảnh sát đi đường vắng một đoạn trong đêm về lại khu nhà chòi. Mẫn Châu cũng tháo dây trói lấy điện thoại của Dalena đi.

Mẫn Châu nói:

- Giờ người hãy đến Trại Thần Phong bên huyện Kiên Thành vào nhờ cảnh sát tìm người yêu của người. Ta đã hứa, gã kia làm xong thì ta tha chết cho cả hai
- Dạ, đội ơn cô

Dalena nói chưa dứt lời thì Mẫn Châu đã phạt vào cổ cho Dalena xiu đi. Xong, Mẫn Châu bay lại về phía cái chòi bên khu vực núi.

Khi về đến nơi, Mẫn Châu thấy Đào, Lâm, Long và Chu Hùng đang ngồi chờ.

Hai người nhìn thấy nhau chạy lại ôm chầm trước mặt mọi người.

- Ca ca Chu Hùng!
- Mẫn Châu!
- Em tìm cách cứu anh hả?
- Dạ vâng
- Sao em biết cách mà cứu anh?
- Là nhờ có anh chàng cảnh sát kia?
- Cảnh sát?
- Vâng, nhưng không phải cảnh sát ở đây, người này lúc đầu đến nhà Đào điều tra, sau đó có tình cảm với Đào, nên đã đổi ý bỏ dỡ mà trốn đi
- Vậy hả
- Chúng ta sắp được đi đầu thai rồi!
- Sao, em nói sao?

- Chính gã cảnh sát kia đã tháo hai lá bùa trấn yểm.

- Vậy thì đi thôi em, thôi chuyện cũ ở căn nhà đó hãy bỏ lại hết đi

Nghe hai người nói chuyện xong, Long mới nói:

- Ngày đoàn tụ đã đến mỹ mãn, giờ xin cô hãy gia ân cứu lại người vợ của tôi.

Mẫn Châu nói:

- Để ta làm!

Nói đoạn, Mẫn Châu đi lại gần há mồm thả một luồng chân khí cuộn hình vòng tròn như viên ngọc sáng. Đào há miệng ra, toàn bộ luồng khí đó bay vào mồm. Một lát sau, Đào tỉnh hẳn khỏe mạnh trở lại, da thịt hồng hào trở lại.

- Từ giờ cô sẽ thành lại người bình thường! Ta đã làm đúng lời hứa.

Long chạy lại phía Đào, cả hai người quỳ xuống y như nghi thức thời xưa cảm tạ Mẫn Châu và Chu Hùng.

- Xin đa tạ cô và ông Chu Hùng.

Mẫn Châu nói với Đào:

- Chuyện cũ bỏ qua hết, ta sắp đi với Chu Hùng một chuyến xa mãi mãi.

Long và Đào vẫn cúi đầu quỳ tại chỗ.

Mẫn Châu và Chu Hùng tay nắm tay cùng đi ra phía cửa ngoài. Bất ngờ từ ngoài đã có một toán yêu tinh khác đã bao vây căn nhà.

Trương Hán bước vào nói:

- Mẫn Châu, nàng phải theo ta về trời!
- Không!

Chu Hùng bước ra chỉ Trương Hán nói:

- Ngươi, Trương Hán ngươi cướp người tình của ta chiếm đoạt bấy lâu không thấy hổ thẹn sao.
- Ta mới chính là người yêu của Mẫn Châu, ta và Mẫn Châu một cặp thanh mai trúc mã ngày xưa
- Ngươi dùng bạo lực để cướp nàng khỏi tay ta

Trương Hán cười đáp:

- Ủa, Mẫn Châu lên kiệu hoa sang nhà tên tướng công nào đó, sao lại có ngươi ở đây?

Chu Hùng nói:

- Mẫn Châu cũng bị ép hôn với tên tham quan đó, hoàn toàn không biết hắn là ai
- Ta với Mẫn Châu mới là một cặp, còn ngươi là kẻ ngoài cuộc cướp dâu

Trương Hán cười nói:

- Kể ra ta cũng có công với ngươi, nếu ta không chặn đoàn rước dâu đó thì giờ cô ta là thiếp của tay quan kia, danh chính ngôn thuận, ngươi cũng không còn cơ hội.

Chu Hùng nói:

- Đúng vậy, nhưng sau khi cướp dâu, ngươi chiếm đoạt nàng rất lâu, đáng lý ra phải trả tự do cho nàng để chúng ta tái hợp
- Đạo lý gì ở đây, ngươi quên ta là tướng cướp hay sao? – Trương Hán nói
- Ngươi giữ Mẫn Châu rất lâu còn tặng ta sang chỗ mấy tên cánh sát làm cái vị trí vô ích trong đó, thực chất là ta làm theo nhà ngươi sai khiến. Đạo lý gì.. thì cũng đến ngày giải quyết. Giờ thời cơ đã đến ta phải đòi lại món nợ này.

Trương Hán nói:

- Đừng lôi thôi nữa, ta đến đây để lấy hai người đàn bà cùng ta sang kia, Mẫn Châu và cô Đào kia...

Nghe thấy thế, Đào cũng hoảng hốt, Mẫn Châu giật mình, Long thì bực bội:

- Này ông kia, Đào là con gái nhà lành vẫn là người, sao ông dám đòi mạng người là sao, ông là yêu quái chứ đâu phải Diêm Vương

Trương Hán nói:

- Ta thích vậy thì sao, thời gian không còn nhiều, mau đưa hai cô gái theo ta bằng không, ta sẽ sai bọn lâu la và cương thi bao vây chúng bay

Trương Hán bất ngờ huyết sáo, từ phía các bụi rậm, vài chục con cương thi còn sót mới bị chúng gọi sống dậy từ các mồ mả chôn giữa rừng, lục đục tiến tới.

Cả bọn Long, Lâm, Chu Hùng nhìn nhau phẫn tiết.

- Đánh thôi, đằng nào chúng cũng xử ép chúng ta

Chu Hùng lao vào đánh một tên yêu tinh giật lấy gươm và lao sang đánh Trương Hán. Lâm và vài chục tên đàn em lo xử lý các cương thi. Còn Mẫn Châu lo đối phó với tay chân yêu tinh của Trương Hán. Long cũng đứng gần Đào lo đánh yêu tinh và bảo vệ Đào, vì giờ cô đã là người thường không còn biết bay nhảy.

Cuộc đánh nhau diễn ra liên tục khoảng nửa tiếng. Nhiều cương thi bị toán giang hồ giết chết. Toán giang hồ và Lâm cũng bị chết mất phân nửa nhiều còn hơn mười mấy người co cụm lại.

Mẫn Châu cũng đẩy lui được mấy tên lâu la yêu tinh. Long xách gươm nhảy vào đánh chung với Chu Hùng.

Lúc này, Long nói Mẫn Châu:

- Tôi có bùa dán yêu, ta hãy cùng liên thủ đánh giúp Chu Hùng.

Cả hai lao vào đánh Trương Hán, hấn bị ba người đánh, khó xoay sở. Long giả vờ rút lui bỏ chạy cho Trương Hán mất đề phòng.

Hóa ra nãy anh có nói nhỏ với Mẫn Châu ngụ ý với Chu Hùng là vừa đánh vừa lui từ từ vào một bụi cây. Cả hai đánh móm như vừa đánh vừa lui với Trương Hán. Họ cứ lùi lại lùi lại vào một cái cây lớn, nơi Long đang ẩn trên cao.

Khi vào gần đó đánh nhau một lúc, Chu Hùng vội nói lớn:

- Giờ ngươi muốn làm sao, ta chịu thua để nàng đi theo ngươi

Trương Hán nghe thấy vội dừng đánh, đứng im nhìn:

- Vậy Mẫn Châu, nàng hãy rút kiếm lại và bước qua đây với ta.

Mẫn Châu rút kiếm từ từ bước lại, Trương Hán đưa tay ra bắt lấy ả.

Bất thành linh Long nhảy từ cành cây xuống dán lá bùa vào gáy tên Trương Hán. Hấn trúng lá bùa bất động.

- Các ngươi đã gạt ta!

Long chạy ra nói:

- Không gạt ngươi thì làm sao đánh lại bọn thô phỉ như ngươi, chuyên dùng bạo lực để khống chế người khác. Ngươi ngắm xem, ngươi giết người bằng bạo lực và ép buộc, thì cũng có ngày ngươi sập bẫy, có qua có lại mà

Trương Hán nói:

- Giờ các ngươi muốn gì?

Chu Hùng nghĩ vội nói:

- Đáng lý ra ta sẽ giết ngươi, nhưng để cho ngươi còn cơ hội đầu thai, ngươi hãy mau chóng nhả bớt chân khí ra cho Mẫn Châu, vì cô ấy yếu rồi

Trương Hán nói:

- Sao lại yếu?

Mẫn Châu nói:

- Ta giữ lời hứa với chàng thanh niên này, nếu giải thoát được Chu Hùng, ta sẽ nhả chân khí cho Đào để cô ta làm người trở lại, người này là chồng cô ta.

Trương Hán nói:

- Vậy có nghĩa cô Đào cũng không thể cùng ta đi đầu thai

Long nói:

- Vợ ta không thể theo ông được, ông biết không, thôi cái trò bắt cóc ép người vậy đi, ông biết đến thời đại nào rồi không?

- Tôi biết ông là yêu quái nên đã đi tìm pháp sư làm lá bùa dán lên đầu ông rồi, ông là yêu quái tôi người thường làm sao tôi đối phó với ông nếu không có bùa.

Trương Hán tức tối nói tiếp:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Long cười nói:

- Thì tôi sẽ trói ông vào một cây cột sắt, giữa đồng không như vậy, vài bữa nữa trời mưa sét đánh ông tan xác thôi, lúc đó cũng chẳng còn đường mà về đâu thai.

Long nói rút trong túi quần ra một cái roi điện nhỏ:

- Mà chưa cần chờ sét, thời đại này người ta còn làm ra sét cầm tay, gọi là điện, thử tí nhé.

Long mở roi điện dí vào người Trương Hán. Hắn bị giật bắn lên rung bần bật.

- Sét mà người cũng có thể thu vào đó à?
- Thì ta nói thời nào trả lại thời đó, giờ đã mấy trăm năm sau thời nhà ngươi rồi, còn muốn hoành hành ở đây!

Trương Hán nghe xong sợ hãi nói:

- Nhưng làm cách nào ta tin tụi bay?

Long lại nói:

- Không tin cũng phải tin, giờ ngươi chỉ có làm theo và tùy vào lương tâm của tụi ta sau đó. Nhưng mà ta sẽ hứa cho ngươi bay đi!

Chu Hùng nói:

- Hãy nhả toàn bộ chân khí ra đi Trương Hán, ta sẽ phế nội công của ngươi để ngươi không làm hại người nữa!

Mẫn Châu nói:

- Thiếp hứa sau khi thu chân khí của ca, sẽ bỏ đi cùng Chu Hùng đến một nơi xa. Ân oán tại mảnh đất này sẽ xí xóa hết. Chúng ta hãy cùng nhau đi đâu thai đi ca, dù sao ca cũng đã sống với muội nhiều năm qua rồi.

Trương Hán ngẫm nghĩ một lúc và dần thấu hiểu đạo lý và lẽ phải cũng như sự vô thường. Hắn chợt hiểu quy luật vô thường đã đến ngày xảy ra với hắn. Trời đất còn thay đổi, nói chi một toán yêu tinh lân la trên dương trần này.

Trương Hán há miệng nhả gần hết chân khí lại cho Mẫn Châu. Sau đó, Long tháo lá bùa ra, Trương Hán người đã yếu ớt đứng không vững. Cả ba cùng sai toán còn lại rút về trời.

Lúc này Đào mới nói với Long:

- Anh Long, em trở lại bình thường rồi!
- Sao em biết! – Long hỏi

Cô đưa tay lên cho anh thấy dòng máu đỏ tươi ở một vết thương nhẹ trên cánh tay, cô vui mừng nói:

- Vết thương chảy máu tươi! Anh thấy không?

- Là sao? – Long hỏi

Đào nói, mặt mũi tươi tỉnh dù nén cơn đau:

- Có nghĩa là em đã bình thường như người thường rồi. Cô Mẫn Châu đã trả lại Linh Châu cho em tức em có thể thành dương khí trở lại.

- Vậy hả? – Long hỏi chút lo âu, anh cũng mừng – Có nghĩa là em sẽ là người, em sẽ già đi như anh!

Đào nhìn Long nói:

- Ừ, đúng vậy!

- Nhà em đã cháy rồi! – Long tiếc nuối nói

- Ta sẽ trốn đi, và làm lại cuộc đời như trước!

- Lại trở về khu đào vàng ư?

- Ừ! Anh không thích à!

Bọn xã hội đen không hiểu hai người này nói nhau chuyện gì. Lâm tiến lại chỗ Long, Đào nói:

- Anh Long! Mọi việc xong xuôi rồi!

- Ừ, có lẽ vậy! Hy vọng là vậy! – Long nói

- Hai người sẽ đi đâu? – Lâm nói

- Phải đấy, các người đi đâu? – Đi đâu? – Những tên kia hỏi thêm

- Hay hai người theo đại ca tôi về bên Trường Giang? – Đại ca, họ theo đại ca có được không vậy?

Lâm nhìn mọi người cười, suy nghĩ, rồi anh nói:

- Chúng ta đã chứng kiến họ cùng ta dẹp yên chỗ này, tôi nghĩ họ theo ta về gặp bà chủ, chắc cũng dễ thuyết phục thôi!

Long đỡ Đào, anh buông tay ra, nói với Lâm và các tên kia:

- Xin cảm ơn lòng tốt, chúng tôi đã có hướng rồi, sẽ sang biên giới làm lại cuộc đời khác.

- Tại sao vậy! – Lâm hỏi

Đào nói:

- Em muốn em và anh Long không ở xứ này nữa, đi khỏi nơi đây!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Phải đấy! Ngày nào chúng tôi còn ở đây, còn rắc rối với cảnh sát, họ sẽ truy lùng chúng tôi!
– Long nói

Bọn tên Lâm đứng ngẫm nghĩ. Long nói tiếp:

- Các anh là xã hội đen của băng đảng, dù ít nhiều cũng có thể lực che chở. Còn chúng tôi, chỉ là thường dân, hơn nữa đang bị tình nghi là tội phạm ... Chuyện dài phức tạp lắm. Xin cảm ơn các vị!
 - Ô, vậy chúng tôi không ép! – Lâm nói – Anh chị lên đường may mắn nhé!
 - Phải đó, bảo trọng nhé sư huynh! – Bảo trọng

Long nói:

- Thôi, ta cùng thu dọn và đi chung, chúng tôi sẽ tiễn quý vị một đoạn!
- Ấy! Chúng tôi tiễn hai người mới đúng! – Lâm nói – Chuyện đại ca Thanh chết cũng là vận xui đến, hiểu lầm cho hai người!
- Không có gì! – Long nói, Dạ không có gì đâu – Đào nói.

Tên Lâm đi lại ôm quàng tay ghì chặt Long, anh cũng quàng tay ôm tên Lâm thăm thiết. Ở tình thế này, anh mới hiểu những tên như Lâm cũng có tình nghĩa.

- Nào ta đi thôi! – Long nói
- Anh bảo trọng nha! – Lâm nói

2. Trốn thoát khỏi lực lượng cảnh binh Long Hà

Bọn họ cùng nhau đi dần dần xuống hẻm núi mà không hay biết một toán biệt kích đã tiếp cận họ từ lúc nào, hóa ra từ lúc Long bắn đạn pháo phá hủy ngôi nhà, rồi lên đây ngồi chờ Mẫn Châu đi bắt cóc Dalena và giải cứu Chu Hùng, thời gian đã vài tiếng trôi qua. Trong Trại Thần Phong đã cho cảnh binh đi lùng khắp nơi quanh khu vực này. Họ phát hiện ra có một vài con cương thi xuất hiện nhưng di chuyển sang hướng khác, toán cương thi này do Trương Hán kêu gọi cho tỉnh dậy và đi tìm Mẫn Châu trên hướng căn nhà chòi. Toán cảnh binh lần theo bọn cương thi và đã tìm ra căn nhà chòi này. Họ gọi cho cảnh binh khác đến bao vây, cùng lúc đó điện báo về cho Trạm chỉ huy.

Một tên bắn tia từ góc khuất bắn đầu đạn mũi tên trúng ngay bấp đùi Long. Anh ngã khụy xuống gằm ghè trong miệng “Ặc! Ặc! Cảnh vệ đến! Coi chừng đấy!” Đào lao ra đỡ anh cô thét lên “Ôi anh! Không! Đừng bắn, đừng bắn nữa!” Long thều thào nói “Họ đã phát hiện ra chúng ta, bọn chúng đông quá”. Bất ngờ, các toán biệt kích và cảnh binh ngày một đông vây thành nửa vòng cung trước mắt bọn họ. Xe cảnh sát, xe tải chở cảnh binh hú còi inh ỏi, đèn

báo động Alarm che cả một hướng đường chạy ra thị trấn. Tình hình một lúc ổn định, một tốp ba chiếc tàu bay an ninh từ đâu đáp xuống, người trong bước ra theo sát một người tướng thấp có ria mép cạnh mũi kiểu Hitler. Người này đi lại phía xe cảnh sát cầm loa nói vào:

- Tên tội phạm kia, cùng đồng bọn, mau chóng đầu hàng. Cảnh sát đã bao vây mọi ngã đường, các người không thể thoát ra được, mau chóng bỏ súng đầu hàng!

- Lực lượng cảnh binh Long Hà đây! Các người có nghe rõ không! Mau chóng bỏ súng ra đầu hàng!

Long lấy bộ sơ cứu trong túi đồ ra, anh tháo hai miếng băng và gạc đưa cho Đào, để băng chịt lại cầm máu vết thương cho anh. Bọn xã hội đen cũng quây lại, tay lăm lăm súng, chung quanh các cảnh binh bao quanh tựa cảnh thổ dân bao vây một nhóm người.

Sau khi William báo cáo về việc Văn Bình đột nhiên mất tích giữa đêm hôm, cho ông David, ông ta điên tiết cho rằng tên tù nhân Trương Anh Kiên đã trở lại cùng một nhóm băng xã hội đen, nên ra lệnh bắt ngay. Đào và Long đều bị thương ở chân, cả hai ngồi cạnh nhau

Đào nói:

- Hay anh ra đầu thú! Để họ bắt em! Em đã trả thù cho gia đình xong rồi!

Long nói:

- Vô ích! Anh đã mang tội giết người, đánh cướp và phá hoại Sở cảnh sát, trộm cướp, vượt ngục ... Anh cũng sẽ ngồi tù! Họ bắt em, họ sẽ mang em ra thí nghiệm đến chết!

- Nhưng em trở thành người bình thường rồi! - Đào nói

- Nếu vậy em cũng sẽ lĩnh án tử hình vì tội sát nhân có tổ chức! Chuyện ma quỷ không là lý do để ai làm chứng cho em đâu! - Long nói

Cảnh sát từ từ khép vòng vây. Bọn tay chân ông họa sỹ cũng chung số phận bị cảnh sát truy bắt. Tất cả bọn họ giờ thành một phe.

Đào nói:

- Hay anh đi ra trước đầu thú, em sẽ chạy về phía rừng!

Long ngẫm mà nói:

- Em không còn là yêu tinh nữa, em sẽ không bay nhảy được. Vào rừng, họ cũng đuổi kịp và tóm em thôi! Cách nào cũng vô ích!”

Từ phía chiếc xe cảnh sát, loa lại vang lên:

- Tên thanh niên, hãy giao cô gái cho chúng tôi, anh sẽ được hưởng khoan hồng của Sở cảnh sát Long Hà! – ông David nói

Long nói với Đào:

- Anh không thể đẩy em ra cho cảnh sát!

- Thì làm sao? Họ sắp sửa bắn tiếp chúng ta nằm chết ở đây?

Long lắc đầu nói cay đắng:

- Không họ không bắn chết, mà tìm cách bắt sống cả hai chúng ta, bọn người kia thì nhốt giam tù vì tội hoạt động tội phạm ở đây.

Lâm chạy ra hỏi Long:

- Hai anh chị kia! Hai người có tội gì sao không ra đầu thú!

- Chúng tôi không thể ra đó được!

- Tại sao? - Lâm hỏi

- Chúng tôi đã phạm tội!

Lâm nói:

- Các anh em trong băng đã bỏ mạng hơn một phần ba, những người còn lại thế nào cũng bị giam nhốt tù. Hoạt động băng đảng xã hội đen là bị nhốt tù rồi! Hay chúng ta cùng bỏ trốn?

- Đi đâu? Trong khi tất cả đều bị thương và kiệt sức. Ta lại không có phương tiện gì. Họ có đủ xe, tàu bay và trực thăng! – Long nói

Đột nhiên Lâm nói:

- Thì cứ lùì lại bỏ chạy chứ sao! Sao anh nhác vậy! Chông chọi với cảnh sát đến phút chót chứ!

Câu nói này làm tăng nhuệ khí của Long, anh cảm thấy hơi đỏ mặt vì xấu hổ, anh quay sang nhìn Đào hỏi:

- Ta hãy cố gắng sang biên giới được không?

- Ừ, ta cứ lùì lại, đến đâu hay đến đó! – Đào nói.

Lúc này, tàu của nhóm thanh tra Phúc An đã đến, trưởng thanh tra Trần Hiếu Tuấn có lệnh đặc biệt xin gặp ông David, họ trao đổi chút ít, cảnh vệ khám ông có mang súng không sau đó cho ông qua hàng rào đi vào. Loa lại nói:

- Tên thanh niên kia! Có một người quen muốn vào nói chuyện với anh, không mang súng! Tôi cho anh năm phút.

Ông Trần Hiếu Tuấn lách qua hàng rào vào gặp Long nói:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- “Tom quả chùy” Anh mua chóng đầu hàng, để chúng tôi dẫn giải anh về Phúc An, và giao cô gái kia cho Sở cảnh sát Long Hà. Anh là người của chúng tôi đưa lên, anh đã phạm luật giới nghiêm của đặc cảnh là có tình cảm riêng tư trong các phi vụ, phá bỏ luật lệ của lực lượng và tự ý bỏ trốn!

- Long nói! Ông Tuấn! Tôi bị oan! Sao lúc tôi ngồi tù không ai trong lực lượng đến đưa tôi ra!

Ông Tuấn tránh ánh mắt Long mà nói:

- Chúng tôi mất liên lạc với anh! Và quy định bảo mật thông tin của lực lượng, chúng tôi không thể lộ diện! Điều này anh cũng biết!

- Nhưng họ sẽ giết tôi trước rồi sau đó khi giải thích vụ án, chỉ xin lỗi là xong. Tôi làm sao chịu thiệt thòi này!

- Việc anh cứu tù nhân và đốt Trạm cảnh sát 2 Long Hà đã đủ tội cho anh ngồi tù 10 năm.

- Đúng là tôi có sai lầm!

- Còn cô Đào, cô ta là người Long Hà! Cô ta là một kẻ sát nhân! Hãy giao nộp tội phạm cho cảnh sát, anh sẽ được hưởng khoan hồng!

- Không! Tôi không tin sự khoan hồng nào hết!

- Tôi sẽ ký lệnh cho cả gia đình anh được lên mặt đất trước thời hạn, được miễn giảm thuế công dân trong vài năm. Anh vẫn nằm trong lực lượng đặc cảnh. Suy nghĩ đi!

Long nghe thấy những niềm vui đang đến, niềm vui của cả đời anh là một lần đưa được gia đình anh lên mặt đất. Chỉ cần từ bỏ cô gái bên cạnh thôi, chuyện quá đơn giản. Anh đang xiêu lòng, đầu trí. Bất chợt anh nhìn cảnh tượng cảnh binh súng ống đen thui đang vây bọc, những viên cảnh sát, sỹ quan mặt lạnh lùng từ xa, anh hoài nghi về sự ân nghĩa của họ. Biết đâu chỉ cần anh bước ra đầu hàng, họ sẽ giam tù anh lại, bắt Đào đưa sang nơi khác, rồi sau đó anh lại được đối xử với những tội danh khác, hay là thủ tiêu bí mật chưa biết chừng. Đột nhiên, Long linh cảm lời nói của ông Tuấn. Anh nhìn mặt ông, mặt ông lúc này cũng lạnh và đanh như mặt của mấy thanh tra cảnh sát ngoài kia. Long nghe trong đầu mình văng vẳng một câu “Tất cả bọn họ đều như nhau! Tất cả bọn họ đều như nhau! Nghe theo họ con sẽ không còn đường về, chết nhục nhã!”

Long bất ngờ lao lên chụp ông Tuấn dí súng vào cổ làm con tin, anh la to lên cho mọi người nghe “Ai nổ súng hay tiến lại gần, tôi sẽ bắn chết ông trưởng thanh tra cảnh sát Phúc An này!” Mọi người đứng yên lặng.

Nhóm tội phạm cứ từng bước lùi lại ra sau, tìm đường lên núi. Long nói rít khe khẽ vào tai ông Tuấn “Ông Tuấn, xin lỗi vì hành vi này! Buộc lòng tôi phải giữ con người ông một thời gian! Tôi sẽ không làm hại ông đến một cọng tóc! Nhưng tôi đã tìm thấy chân trời mới bên

Ấn Độ, nơi đó tôi có thể sống yên ổn, không còn ám sát, không còn đánh nhau, giết chóc và những kế hoạch bí mật! Ông có tạo điều kiện cho tôi lúc này không?”. Anh dí họng súng ấn mạnh vào cổ ông Tuấn, mắt trừng trừng nhìn chung quanh.

Long la to:

- Các người lại gần đây, tao sẽ giết con tin!

Long lại thì thào với ông Tuấn:

- Sao nào! Ông nể mặt tôi một chút, bảo bọn họ lùi lại đi chứ, để chúng tôi còn rút lui!

Ông Tuấn buộc phải nghe lời, tình thế này, vô tình ông bắt giác nghĩ đến gia đình mình, và có thể tên thanh niên một thời mình trọng dụng có thể quần trí mà làm ầu, ông nói:

- Mọi người lùi xa ra! Để trống phía sau cho họ rút lui.

Trước tình hình này, William vội vã ra khỏi chỗ vài chiếc thiết vận xa đang đậu, ông đi đến chỗ mấy chiếc xe ô tô nơi ông David đứng, William nói cho David:

- Thưa ngài! Ông Tuấn bên Phúc An, vừa bị tên thanh niên bắt làm con tin, bọn chúng yêu cầu mở đường phía sau chân núi để thoát sang biên giới.

David nói:

- Anh lệnh cho lính tản ra, cứ để chúng rút về phía sau, nhưng kẹp gọng kìm đường vào rừng!

- Nghĩa là ngài cho phép chúng chạy trốn, tất cả ư? – William hỏi nhếch mày, nhún vai nói - Anh không nắm rõ, tôi nói chặn đường vào rừng, còn lùi lại lên núi thì đây là ngọn núi vực sâu không có đường xuống. Bên dưới là sông mà. Có lẽ chúng cũng không biết rõ!

- Vâng thưa ngài!

William trở lại chỗ tư lệnh, anh chỉ thị cho các sỹ quan ra lệnh cho từng tốp rút lui. Mọi người lùi lại, các cánh binh theo lệnh mở vòng vây hở hướng đi về chân núi. Nhóm tẩu thoát theo hướng đó cứ dần dần lùi lại. Họ đỡ nhau đi từ từ quanh chân núi, bám cây, theo đường lạch lên núi.

Đột nhiên, Lâm hỏi Long:

- Lên núi có đường thoát sang bên kia không? Long hỏi:

- Tôi cũng không biết! – Anh quay sang hỏi Đào

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Ngọn núi này có đường mòn đi xuống không?

Đào ngơ ngác suy nghĩ. Tên Lâm lại đá sang hỏi ông Tuấn:

- Ông kia! Núi này có đường đi xuống không, sao ông cho chúng tôi đi vào chỗ này!
- Tôi cũng không rõ! Tôi không phải người ở đây!

Chợt Đào nói:

- Thôi chết, em nhớ rồi, ngọn núi này nhiều dãy, vài chỗ có đường mòn đi xuống, còn chỗ này em không rõ, cũng có chỗ lên sẽ gặp vực núi, vì bên kia có một đoạn thác nước.
- Trời ơi! Thế là chết kẹt ở đây hả? – Long nói
- Hừm hừm ... - Ông Tuấn cười gằn tỏ vẻ khoái trá

Mấy người kia cũng xen vào:

- Trời ơi! Lên phải chỗ thác thì làm sao xuống, kẹt trên đó sao!
- Phải đây! Sao ta lại đi hướng này! Tên Lâm nói:
- Bọn cảnh sát chỉ mở lối này! Không lùi theo hướng này thì đi đâu nữa, còn hỏi à?

Ông Tuấn nói dù tay bị trói và bị Long kéo đi:

- Hay các người đầu hàng đi! Sẽ có khoan hồng!
- Im mồm! – Lâm nói
- Chúng tôi không thể!- Long nói – tốt hơn ông nên im lặng lúc này! Đi tiếp đi!

Chợt Long nói ông Tuấn:

- Ông bảo còn đường nào khác không, sao lại mở đường trèo lên núi, ông muốn chết hả?
-

Ah, ah, ah, cậu Long, tôi đang là sếp của cậu, cậu uy hiếp tôi thế này thì làm sao còn đường về Sở, đi đâu cũng vậy, chỉ với một mình cái mạng tôi, Long Hà rộng lớn vậy cậu chạy có thoát không? Cậu còn gia đình cậu vẫn nằm trong hồ sơ của tôi đấy!

- Hừm!

Long trợn mắt buồn bã khi nghe ông Tuấn phân tích sự tình rất đúng, chỉ với một con tin và hàng chục người đi theo như vậy, họ sẽ trốn nổi đi đâu ở Long Hà này, phương tiện xe cộ không có, bản thân anh và Đào cùng vài người đang bị thương.

Anh lại nhìn mọi người nói:

- Mọi người! Ta hãy chờ đợi dịp may có đến không? Nếu may mắn thì ta có đường đi xuống. Ngọn núi này có nhiều dãy, dân thổ địa sống ở đây còn không biết chắc đoạn nào có đường

xuống, tất cả ai ở đây cũng không phải người dân ở đây thôi thì hãy mặc cho số trời vậy. Đào nói thêm:

- Em chỉ biết ngọn núi phía sau nhà em, chúng ta mãi đánh nhau, chạy ra xa quá, ở đây em cũng không nắm rõ địa hình!

- OK! – vài người nói

- Tôi nói các anh nên đầu hàng! – Ông Tuấn cũng nói

Lâm điên tiết la vào mặt ông ta:

- Ông còn nói nữa tôi bắn vào đầu ông đấy! Im đi!

Hai tiếng sau nhóm người lê lét leo lên gần đến đỉnh. Đường lên càng ngày càng thưa cây cối, chỉ toàn đá tảng, họ dần dần nghe tiếng sóng đập vào các tảng đá từ bên bờ kia. Dưới chân họ, các cánh binh cũng siết vòng vây lại. Trên đầu trực thăng bay quần thảo qua lại. Bên dưới núi phía bên kia, đã ánh lên vài ánh đèn xe của cảnh sát tạm thời vượt sang biên giới truy bắt tội phạm.

Long và Lâm đi trước. Ông Tuấn bị nhóm xã hội đen cùng Đào đi bên dưới không chế đi theo.

Nhìn cảnh tượng, Long buồn bã nói với Lâm:

- Đến đây là hết đường, cảnh sát đã bọc hậu dưới chân núi bên kia, trên đầu có trực thăng!

Thật không may chúng ta không có đường thoát thân!

- Thật hả!

Long không nói nữa, mặt anh nhăn nhó theo cơn đau, anh dường như mất hết tinh thần, mọi hy vọng không còn phảng trên khuôn mặt anh. Tên Lâm chọt hỏi:

- Hay là ta bắn chết con tin, rồi đánh nhau một trận ra trò quyết tử với bọn này! Long nói:

- Vô ích! Để làm gì! Mà ông này cũng từng có ân nghĩa với tôi, giúp tôi ít nhiều!

Lâm quay sang hỏi bọn tay chân:

- Tụi bay đồng ý đánh tiếp đến chết hay xuống đầu hàng. Ai đầu hàng thì đi xuống, tao sẽ bắn trước. Ai ở đây đánh nhau tao không bắn! Tụi mày xuống đầu hàng cũng ở tù một gông vì tội băng đảng và buôn ma túy! Vào tù bọn băng đảng khác cũng đánh cho đến chết thôi!

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Long nhìn Đào nói:

- Em có đồng ý vượt núi với anh bây giờ và mãi mãi không?

Đào căng mắt nhìn Long và nhìn xuống vực sâu bên dưới, cô nghĩ lại mọi chuyện một lượt từ ngày gia đình cô còn cha mẹ anh em, đến khi tất cả họ ra đi, rồi những con yêu tinh ... Một lúc sau, cô gật đầu nói:

- Em đồng ý theo anh! Ta không còn đường nào sống cho ra sống nữa! Tại sao ta không thể cùng nhau ...

- Anh yêu em!

- Em cũng yêu anh!

Ông Tuấn nghe được nói “Đừng làm vậy Long! Anh không phải tội phạm! Anh còn có đường trở về! Đừng làm vậy! Anh còn có gia đình!”. Long nói “Không!”.

Rồi anh nói với bọn Lâm- Hoàng “Chúng ta tách nhau từ đây, cảm ơn các anh đã trợ giúp, lời cuối cùng tôi xin đính chính là ông họa sỹ không phải do chúng tôi giết!” “Tôi biết!” Lâm nói. “Anh Long, anh định đầu hàng à?” Hoàng hỏi.

- Không, không còn đường nào khác nữa! – Long buồn bã nói

Long liếc nhìn Đào, mặt cô mếu máo chán nản, chỉ còn một chút le lói hy vọng.

Chợt họ nghe tiếng sột soạt của đám cỏ gần đó. Mọi người đưa mắt nhìn phía đó, một khúc cây sần sùi to hơn cái cột nhà đang trườn đi. Mọi người kinh hãi giật lùi lại một chút.

Long đảo mắt nhìn xuống dưới núi, lô nhô đầu mấy tay cảnh binh đang bò lên. Anh hiểu hóa ra bọn cảnh binh dàn hàng từ từ lên núi, gây động tĩnh nên loài trăn núi chúng bỏ chạy. Long vội bước một đoạn về phía chỗ con trăn vừa trườn qua. Anh quan sát thấy nó trườn theo một cái lạch khô nước đi về góc kia.

- Anh làm gì vậy? – Lâm hỏi

- Ừ, cái gì vậy cha nội!

- Bộ muốn đi bắt rắn hả? Giỡn hoài trời! – Giọng mấy người kia xì xào

Đi được một lúc theo con trăn, Long quan sát thấy nó trườn đi một đoạn đến chỗ kia rồi mất dấu xuống lòng đất.

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

Long mừng rỡ, chạy vội về chỗ mọi người đứng nói:

- Có một cái hang nhỏ đằng kia! Tôi và Đào sẽ đi, có ai đi chung không?

Mọi người vừa mừng vừa lo chạy ra chỗ đó. Ông Tuấn nãy giờ đứng không hiểu bọn này định làm gì.

Sau khi cả bọn về, họ bàn nhau. Đào kéo tay Long nói nhỏ:

- Anh ơi! Em biết ở khu núi đá này, chỗ nào trần làm tổ thì bên dưới có hang rộng lắm!
- Hay mình chui vào đó đi! – Long nói
- Nhưng vào đó trần cản chết sao?
- Biết đâu được, đứng đây cũng chết!

Long đi ra nói với Lâm:

- Bọn tôi quyết định chui vào cái lỗ đó để đi vào ổ con trần! Các anh có đi không?
- Chui vào đó hả, thôi cha nội, cái lỗ chỉ vừa một người chui vào, chui vào rồi nằm trong đó cho trần nó áp luôn hả?
- Trong đó có thể có hang đá! – Đào nói
- Cô biết rõ vùng này hả?
- Dạ, em sống ở đây từ nhỏ!
- Hang có bít không?
- Cái đó em không biết!
- Vậy thì cũng chết!
- Nhưng đằng nào cũng hết lối thoát rồi!
- Ừ há!

Lâm vò đầu suy nghĩ, một lát Lâm nói:

- Chúng ta đã vào sinh ra tử một phen, nay có đường mòn tại sao không thử. Đứng đây hay đầu hàng cũng đều chết. Tại sao không cùng nhau liều một phen nữa!

Long gặng cười nắm tay Lâm. Lúc này ai cũng phải nhanh chóng tìm ra một lối, vì cảnh binh đang khép chặt vòng vây lại. Lâm vội đi ra bàn với các anh em của hắn. Hắn ta cho mọi người

biết để lựa chọn một là theo hấn muốn tẩu thoát chui vào hang động có loài trăn sinh sống trong đó, hai là hấn sẽ giao lại con tin là ông Tuấn cho mọi người giữ và tiếp tục chiến đấu. Lâm đi sang chỗ Long và Đào đứng, nói với anh em. Một cuộc lựa chọn nhanh chóng diễn ra, đi theo Lâm chỉ có hai người nữa đó là hai người ý thức tội trạng của họ nếu phải ngồi tù, còn toán du côn gần mười tên còn lại quyết định giữ con tin để chiến đấu tiếp hoặc nhận sự khoan hồng.

Mọi người nhanh chóng bắt tay, chia ra, và toán kia tiếp tục giữ ông Tuấn, năm người còn lại là Long, Đào, tên đại ca Lâm và hai đồ đệ chạy vội ra phía hang.

- Chú mày định vào đó làm cái xác khô hả Long! – Ông Tuấn lúc này mới gắng nói một câu
- Kệ tôi! – Long trả lời rồi bỏ đi
- Ha, ha, ha vào đây cho trăn nó áp đi các người, ah, ah, ah...! – Ông Tuấn cười

Lại nói chuyện năm người bỏ vào hang, từng người một chui vào cái lỗ đó. Ai cũng hỏi hớp, cuối cùng Long chấp nhận đi đầu tiên. Anh chui vào lỗ tuột xuống, Đào chui tiếp theo sau. Ngoài cửa cái lỗ, một hai phút sau không nghe tiếng gì, tên Lâm nói “Giờ đến lượt tao”. Nói xong hấn chui vào và tuột xuống. Hai tên còn lại, chợt một tên vùng vằng nói “Thôi mày vào thì vào, tao không vào nữa!”. “Sao?” Tên kia hỏi. “Mày không thấy nghe tiếng động gì có nghĩa là rơi mẹ nó xuống bùn tắc thở, hay rơi mẹ nó xuống đá bê đầu rồi! Mày thích thì vào đi!”. Tên kia nghe hấn phân tích thế cũng sợ vội lưỡng lự. Chợt nghĩ sao, cả hai lại bỏ đi ra chỗ bọn du côn kia. Hấn nói “Ừ, thằng cha Lâm xúi dại, chui vô đó cho rấn cắn chết mẹ! Đau lắm! Ra ngoài kia xin hàng đi!”, “Ừ, đi đi!”

Sau một lúc hội ý, cả nhóm du đảng Long, Đào ra một hội ý khẩn là giải tán đám mạnh ai nấy hành động, ông Tuấn vẫn bị trói trong góc kia.

Long nói:

- Cảm ơn các anh đã đến chung, giờ tất cả chúng ta cùng lâm vào tình thế này.
- Chúng ta sẽ chọn hai hướng, tôi và vợ tôi sẽ vượt sông sang vùng tạm biên giới, ai ở lại thì tiếp tục giữ con tin tìm cách thoát thân.

Lâm nói:

- Các anh em còn lại, nhóm chúng ta sắp vào tình thế nguy hiểm, tôi cũng không muốn ép các anh em làm gì nguy hiểm nữa, hãy tự do chọn con đường đi của mình lúc này.
- Tôi sẽ theo hai người này vượt sông, nguy hiểm còn trước mắt vì sông sâu chảy siết, không biết có sang được bên kia nhưng vẫn phải liều. Ai ở lại thì giữ con tin chiến đấu hay đầu hàng thì tùy

Có tiếng người nói ồn ào:

Tiểu thuyết Bí mật ngôi nhà cuối huyện I (bản 2024) – Tác giả: Phạm Gia Dũng

- Tôi đi theo họ!
- Tôi ở lại, cùng lắm ra đầu hàng vì chúng ta chỉ là dân xã hội đen không có dính dáng gì trong vụ này, chắc ăn com tù vài năm thôi
- Tôi ở lại
- Tôi đi theo anh Lâm
- ...

Đám côn đồ hỗn loạn bàn tán...

Cả hai ra nhập với mười mấy tên kia tiếp tục chiến đấu, một lúc sau bọn chúng xin hàng trả lại con tin, vì đặc cảnh đã bao vây khắp nơi.

Lại nói chuyện ba người là Long, Đào, Lâm và hai tên đi theo chui vào cái lỗ. Họ trượt trong thành đất ẩm một đoạn khá dài thì rơi hết xuống một cái hang.

Long bật máy lửa sáng một vùng.

- Đúng như em nói, đây là một cái hang! – Long cười đỡ Đào dậy
- Nhưng không biết còn lối nào ra nữa không? – Đào nói
- Ồ! Một cái hang khá rộng, kìa đằng kia chắc là tổ bọn trăn, phen này thú vị rồi! – Lâm nói
- Hên xui mà anh, ta đã chọn rồi phải chịu! – Long nói

Lúc này, Lâm gật gù. Rồi gã ta đi vòng quanh hẩn tìm một cây củi và châm lửa làm đuốc. Đào chán nản ra ngồi một góc, Long cũng vừa làm xong cây đuốc cắm một góc, anh lại ngồi bên cạnh Đào.

Đào vội nghĩ gì xong chấp tay ngồi quỳ cầu khẩn “Chúng con kính lạy thần núi, xin người hãy ban ơn cho chúng con tìm được một lối thoát, chạy khỏi nơi này cùng nhau chung sống tự do đến cuối đời ...”. Long ngồi thừ ra vì mệt, anh mất máu khá nhiều. Anh ngồi dựa Đào trong khi nằng cầu nguyện.

Trên đầu họ có tiếng súng bắn và tiếng rung chuyển, Long đoán chắc là trực thăng vừa đáp xuống một mỏm núi để vận chuyển người xuống núi.

Tên Lâm vẫn kiên nhẫn đi dò la. Ngồi một lúc, Long mở hé đôi mắt nhìn, chợt anh thấy sau tiếng ầm ầm kia thì góc kia có vài con trăn khổng lồ thân to bằng gốc cây đang bò tiếp đi.

Đào vẫn cầu nguyện, nàng đọc lời cầu khẩn nhỏ nhỏ. Long vội nảy ra một ý kiến “Anh nghĩ nếu bên dưới chân núi là sông mà bọn trăn bỏ đi tức có đường ra, anh có thể tiếp tục ra chỗ đó tìm đường ra!”

- Đào, đi theo anh, nhanh lên!
- Đi đâu?
- Em nói dưới chân núi là sông phải không?
- Đúng rồi!
- Chính xác, loài trăn nghe động tĩnh là núi lở nên chúng bò ra ngoài rồi ta theo chúng!
- Đi thì đi, đợi em chút!

Long hét lên “Lâm ơi! Đi theo bọn này này”. Lâm từ trong góc kia đi ra “Đâu, có đường ra chưa?”. “Liều một phen nữa, nào nhanh!”

Cả bọn vội chạy theo chỗ mấy con trăn vừa bò đi. Họ chui theo góc ngách đó. Đi một lúc sau, cảnh tượng thật kinh khủng, lối ra dẫn ra một cửa hang, trước mặt là con sông chảy cuộn cuộn. Cả đàn trăn đang chen chúc từng con từng con sang sông. Đây là loài trăn tiền sử rất lớn.

Lâm sợ xanh mặt. Đào sợ nép vào vai Long. Long đứng nhìn một lúc vội nảy ra một trò mới. Anh nói:

- Đợi chút!

Hai người chưa hiểu gì, đứng nhìn, Long vội đã cởi khoác và chạy xung quanh tìm thêm ít rễ cây rừng, ném cho mỗi người một cái rễ cây rừng. Bất ngờ Long hét lên:

- Theo tôi mau!

Long chạy ra vắt áo ngang qua một thân con trăn to đang nặng nề cuối cùng chuẩn bị qua sông, hai người kia nhìn theo đã hiểu. “Nhanh lên làm theo tôi này”. Lâm cởi áo chụp lấy dây rừng, Đào chạy theo. Sáu người làm ba bốn cái vòng đu vào thân con trăn cho nó kéo sang sông. Trời tối đen, nước lạnh ngắt và chảy siết, chỉ có đèn xa xa của mấy chiếc tàu thủy của cảnh binh đang đậu giữa sông. Cả ba im lặng phó mặc mạng sống cho con trăn này.

Con trăn ì ạch cõng ba người cùng bơi theo nó sang sông an toàn. Khi đến bờ bên kia, nó trườn lên định quay đầu lại định tấn công, thì Long đã chường một cú vào lưng nó muốn tẹo xương sống, con trăn bỏ đi.

- Thần núi đã nghe tiếng cầu nguyện rồi! – Đào reo lên
- Hả! Là sao! – Lâm hỏi
- Vậy hả!
- Đúng vậy, Người đã cho chúng ta gặp đàn trăn này đưa sang sông, anh nhìn xem con trăn cái này còn quay lại nhìn chú đầu cấn chúng ta.
- Có lẽ vậy! Một giống trăn núi thời tiền sử còn sót lại, không hiểu sao loài này to vậy– Long nói

Lâm nói:

- Sao chúng to vậy anh Long?
- Chắc hẳn loài này sống ẩn trong núi và chuyên ăn xác người hay cương thi nên chúng nhiễm máu của loài cương thi nên mới phát triển đột biến gen to đùng như vậy.
- Một con trăn mà to bằng gốc cây lớn, dài gấp đôi cái xe tải. Kinh khủng thật
- Từ bé tới giờ, tôi mới thấy con trăn loại này
- Có gì mới lạ đâu, người chết còn sống lại thành cương thi thì loài trăn to đột biến là chuyện thường mà. – Long nói

Đào ôm chầm Long hôn tha thiết. Lâm nhoẻn nụ cười mãn nguyện khi anh tin tưởng theo chân hai vợ chồng này và đã thoát nạn ngoạn mục.

Cả ba dìu dắt nhau đi vào một cánh rừng tìm đường hướng ra bìa rừng, tìm hướng về Golden City, khu đào vàng.

- Chúng ta đi đâu? – Lâm hỏi
- Khu đào vàng Golden City? Tôi có người quen ở đó mà!
- Hả! Golden City hả, cả đời giang hồ tôi mơ đến đó sống, giờ ước mơ thành sự thật rồi! Ha, ha, ha ...
- Đại ca Lâm ơi, quả đi theo anh tụi em không hối hận
- Có đường mới để sống rồi! Chà, vùng lãnh thổ tự do khu bãi vàng

2. Các sự kiện khác

Bên Sở cảnh sát Phúc An, ông Cao Tấn Danh đặc cử Phó giám đốc Bộ cảnh sát Hoàng gia. Ông Trần Hiếu Tuấn được đề cử lên Phó Giám đốc thứ hai của Sở cảnh sát Phúc An nhưng ngần chuyên cũ, nên từ chối chức Phó Giám đốc.

Trại Thần Phong được giải tán, và chuyển thành những đội Biệt kích nhỏ. William được cử là cảnh sát trưởng huyện Kiên Minh kiêm chỉ huy trại Thần Phong thu nhỏ. Văn Bình cưới Dalena xin thôi rút khỏi chỉ huy Trại Thần Phong.

Gia đình Tom “quả chùy” một năm sau được một ân nhân bên Ấn Độ sang bảo lãnh cho lên khỏi mặt đất, người này chính là Sylvain (Phan Bá Cầm), Tim em song sinh của Long, kể lại tường tận việc Long được đưa lên mặt đất đào tạo đặc cảnh, và dính vào vụ yêu quái ngôi nhà bên huyện Kiên Thành ra sao. Ông còn báo tin cho cha Long là anh đã kết liễu được con quỷ đen báo thù của cha. Một thời gian dài sau đó, ông Sylvain mới báo tin cho gia đình Long biết cậu và cô gái đó đã sống hạnh phúc bên thành phố tự do, không trở lại Đông Dương Quốc nữa. Anh trai của Đào là Trương Thế Tạ sau khi nghe tin ngôi nhà của mình bị phá hủy vì được xây trên một cái hang động ma, em út của anh cùng tên đặc vụ nào đó đã mất tích trên núi. Sau đó Long báo tin cho Anna Nguyễn, con gái doanh nhân cà phê, gia đình cô biết chuyện đã âm thầm cho anh thêm ít tiền, cộng thêm ít tài chính mà ông Sylvain đã hứa khi Long hạ được tên quỷ sứ đó. Từ đó anh thu xếp gửi cho gia đình anh chuyển ra khỏi Trại lao động ngầm dưới đất và chuyển nơi cư trú sang Golden City sinh sống. Anh Trương Thế Tạ vẫn sống nhưng sau này tâm trạng u uất, trầm cảm, sống một mình khép kín với xã hội. Một thời gian sau, người của ông Sylvain cũng tìm ra chỗ ở của Trương Thế Tạ và bảo lãnh cho anh Tạ sang làm việc tại khu đào vàng. Bà Mừng (hàng xóm nhà cô Đào) bị thần kinh.

Lãnh thổ Long Hà vẫn giữ nguyên mô hình phát triển như vậy, lãnh thổ tự trị với những luật lệ và đặc ân riêng biệt.

- HẾT TẬP I -